

Apocalipsi 18 : lo crit grand —2018-2030

« Elle es tombada, es tombada, Babylone la Grand ! »

« Sortissètz del mièg d'ela, mon pòble... »

Samuel presenta

Explica-me

Daniel e Apocalipsi

Las pròvas profeticas que Dieu existís

Sas ultimas Revelacions per sos elegits

Dins aquel obratge : Son Projècte - Son Jutjament

Version : 23-09-2023 (7-7en-5994)

« E ausiguèri la votz d'un òme al mièg de l'Ulaï ;

crièt e diguèt: Gabriel, explica-li la vision » Daniel 8:16.

Nòta explicativa de la cobèrta

De naut en bas : Messatges dels tres àngels d'Apocalipsi 14.

S'agiguèt de tres vertats del libre de Daniel reveladas als sants après l'espròva de la prima 1843 e après la del 22 d'Octobre de 1844. Ignorant lo ròtle del sabat, los primièrs adventistas podían pas comprene lo vertadièr sens d'aqueles messatges. Los adventistas qu'esperavan lo retorn del Crist avián restacat lor experiéncia al « crit de mièjanuèch » o « mièg de la nuèch » citat dins la parabòla dels « dètz verges » de Matt.25:1 a 13 ont l'anóncia del « retorn de l'Espós » es evocada.

1- Lo tèma del jutjament desvolopat dins Dan.8:13-14 e subjècte del messatge del primièr àngel dins Apo.14:7 : « Crenhètz Dieu e tornatz-li glòria perque l'ora de son jutjament es venguda e adoratz lo qu'a fach la tèrra, los cèls, e las fonts d'aigas ! » : lo retorn al dissabte, sol vertadièr seten jorn de l'òrdre divin, sabat dels josieus e jorn del repaus setmanier es exigít per Dieu dins lo quatren de sos dètz comandaments.

2- La denóncia de la Roma papala, « pichona bana » e « rei diferent » de Daniel 7:8-24 e 8:10-23 a 25, que recep lo nom « Babylone la grand » dins lo messatge del segond àngel d'Apo.14:8 : « Elle es tombada, es tombada, Babylone la Grand ! » : principalment, a causa del dimenge èx « jorn del solelh » eretat l'emperador Constantin 1èr que l'a instaurat lo 7 de Març de 321. Mas aquela expression « es tombada » es justificada per la revelacion de sa natura

renegada per Dieu tala coma la fa descobrir a sos servidors adventistas après 1843, en 1844, en restaurant la practica del sabat abandonat. « Elle es tombada » significa : « es presa e vencuda ». Lo Dieu de vertat anóncia atal sa victòria contra lo camp de la messorga religiosa.

3- Lo tèma del jutjament darrièr ont « lo fuòc de la segonda mòrt » frapa los rebèls crestians. Es l'imatge presentat dins Dan.7:9-10, lo tèma es desvolopat dins Apo.20:10 a 15, e es lo subjècte del messatge del tresen àngel dins Apo.14:9-10 : « E un autre, un tresen àngel los seguiguèt, en disent d'una votz fòrta : Se qualqu'un adòra la bèstia e son imatge, e recep una marca sus son front o sus sa man, beurà, el tanben, del vin de la furor de Dieu, versat sens mescla dins la copa de sa colèra, e serà tormentat dins lo fuòc e lo sofre, davant los sants àngels e davant l'anhèl » : Aicí, lo dimenge es identificat a la « marca de la bèstia ».

Relèva la correspondéncia identica dels numèros dels versets ciblat dins Daniel 7:9-10 e Apocalipsi 14:9-10.

Lo quatren àngel : apareis unicament dins Apo.18 ont el imatge l'ultima proclamacion dels tres messatges adventistas precedents que benefician de tot lo lum divin venguda los esclairar dempuèi 1994 e fins a la fin del mond siá, fins a la prima 2030. Es lo ròtle que deu tenir lo present obratge. Lo lum vengut l'esclairar revèla las culpabilitats successivas : de religion catolica, dempuèi 538 ; de religion protestanta, dempuèi 1843 ; e de l'institucion adventista oficiala, dempuèi 1994. Totas aquelas casudas espiritualas an agut per causa, en lor temps : lo refús del lum prepausat per l'Esperit sant de Dieu en Jèsus-Crist. « Al temps de la fin » evocat dins Dan.11:40, la glèisa catolica amassa dins sa malediccion, totes los grops religioses crestians o pas que reconeisson son ministèri e son autoritat ; aiçò jos l'egida de son aliança dicha « ecumenica » qu'après lo protestantisme, l'adventisme oficial a rejonch en 1995.

2 Corintians 4:3-4

« ... Se nòstre Evangèli es encara velat, es velat pels que perisson ; pels increduls dont lo dieu d'aquel sègle a eissorbat l'intelligéncia, per fin que vegèsson pas lusir l'esplendor de l'Evangèli de la glòria de Crist, qu'es l'imatge de Dieu. »

« E se la paraula profetica demòra incomprise, o demorarà pas que pels que se devon pèdre »

Tanben, en resumit de las revelacions presentadas dins aquel document sàpia que, per « justificar la santetat »,

dempuèi la prima 1843 taulièr pel decret del Dieu creator e legislator de Daniel 8:14, segon son « Evangèli etèrn »,

sus tota la tèrra, tot òme e tota femna,

deu èsser batejat al nom de Jèsus-Crist per immersion totala per obtenir, la gràcia divina,

deu observar lo dissabte, lo repaus del sabat del seten jorn, santificat per Dieu dins Genèsi 2, e 4na de sos 10 comandaments citats dins Exòde 20 ; aiçò, per tal de conservar sa gràcia,

deu onorar las leis divinas morales e las leis alimentàrias prescrichas dins la santa Bíblia, dins Genèsi 1:29 e Lévitique 11, (santetat del còs)

e deu pas « mespresar sa paraula profetica », per tal de non pas « escantir l'Esperit de Dieu » (1 Thes.5:20).

Que respond pas a aqueles critèris es condemnat per Dieu a patir la « segonda mòrt » descricha dins Apocalipsi 20.

Samuel

EXPLICA – MOI DANIEL E APOCALIPSI

Paginacion dels tèmas tractats

Primièra partida : Las nòtas preparatòrias

Utiliza la recèrca automatica dels numèros de pagina del logicial utilizat

Page títols

07 Presentacion

12 Dieu e sas creacions

13 Las basas biblicas de la vertat

16 Nòta fundamentala : 7 de Març de 321, lo jorn renegat del pecat

26 Lo testimoniatge de Dieu balhat sus la tèrra

28 Nòta : Confondre pas martira amb castig

29 La Genèsi : un condensat profetic vital

30 La fe e l'incredulitat

33 La noiridura pel temps convenable

37	L'istòria revelada de la vertadièra fe
39	Nòtas preparatòrias del libre de Daniel
41	Tot comença dins Daniel – Lo LIBRE DE DANIEL
42	Daniel 1 - Arribada de Daniel a Babylone
45	Daniel 2 - L'estatua de la vision del rei Nébuchadnetsar
56	Daniel 3 - Los tres companhs dins lo fornàs
62	Daniel 4 - lo rei umiliat e convertit
69	Daniel 5 - Lo jutjament del rei Belschatsar
74	Daniel 6 - Daniel dins la fòssa als leons
79	Daniel 7 - Los quatre animals e la pichona bana papala
90	Daniel 8 - L'identitat papala confirmada – lo decret divin de Dan.8:14.
103	Daniel 9 - L'anóncia del temps del ministèri terrèstre de Jèsus-Crist.
121	Daniel 10 - Anóncia de la calamitat granda - Las visions de la calamitat
127	Daniel 11 - Las sèt guèrras de Siria.
146	Daniel 12 - La mission universala adventista illustrada e datada.
155	Iniciacion al simbolisme profetic
158	L'adventisme
163	Lo primièr agach sus l'Apocalipsi
167	Los simbòls de Roma dins la profecia
173	Lumièra sul sabat
176	Lo decret de Dieu de Daniel 8:14 179
	Preparacion per Apocalipsi
183	L'Apocalipsi en resumit
188	Segond partida : l'estudi detalhat de l'Apocalipsi
188	Apocalipsi 1 : Prològ-Lo retorn del Crist-Lo tèma adventista
199	Apocalipsi 2 : l'Amassada de Crist dempuèi son lançament fins a 1843
199	1ra epòca : Efès - 2ème epòca : Esmirna - 3na epòca : Pergam -

4na epòca : Thyatire

216 Apocalipsi 3 : l'Amassada de Crist dempuèi 1843 - la fe crestiana apostolica restaurada

216 5na epòca : Sardis - 6en epòca : Filadèlfia -

223 Lo destin de l'adventisme revelat dins la primièra vision d'Ellen G.White

225 7na epòca : Laodicée

229 Apocalipsi 4 : lo jutjament celèst

232 Nòta : la LEI DIVINA profetiza

239 Apocalipsi 5 : lo Filh de l'Òme

244 Apocalipsi 6 : Actors, castigs divins e signes dels temps de l'èra crestiana - Los 6 primièrs sagèls

251 Apocalipsi 7 : l'adventisme del seten jorn sagelat del « sagèl de Dieu » : lo sabat e secrèt « seten sagèl ».

259 Apocalipsi 8 : Las quatre primièras « trompetas »

268 Apocalipsi 9 : Lo 5en e 6en « trompetas »

268 la 5na « trompeta »

276 la 6na « trompeta »

286 Apocalipsi 10 : lo « libre pichon dobèrt »

291 Fin de la primièra partida de la Revelacion

Segonda partida : los tèmas desvolopats

292 Apocalipsi 11 : lo regne papal - l'ateïsme nacional - la 7na « trompeta »

305 Apocalipsi 12 : lo grand plan central

313 Apocalipsi 13 : las dalhas fraires de la religion crestiana

322 Apocalipsi 14 : lo temps de l'adventisme del 7en jorn

333 Apocalipsi 15 : La fin del temps de gràcia

336 Apocalipsi 16 : los sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu

345 Apocalipsi 17 : la prostituïda es decelada e identificada

356 Apocalipsi 18 : la prostituïda recep son castig

368 Apocalipsi 19 : lo combat Harmaguédon de Jèsus-Crist

- 375 Apocalipsi 20 : los mila ans del 7en millenari e lo jutjament darrièr
- 381 Apocalipsi 21 : la Novèla Jerusalèm glorificada simbolizada
- 392 Apocalipsi 22 : lo jorn sens fin de l'eternitat
- 405 La letra calada mas l'Esperit vivifica
- 408 Lo temps terrèstre de Jèsus-Crist
- 410 Santetat e santificacion
- 424 Las separacions de la Genèsi – de Genèsi 1 a 22 –
- 525 Los compliments de las promessas fachas a Abraam : Genèsi 23 a ...
- 528 L'Exòde e lo fidèl Moïse – De la Bíblia en general – L'ora de la darrièra causida – L'adventisme del seten jorn : una separacion, un nom, una istòria – Los principals jutjaments de Dieu – Divina d'A a Z – Las desformacions dels tèxtes biblics – L'Esperit restaura la vertat.
- 547 La dedicacion finala
- 548 Lo Darrièr Apèl

Nòta : las traduccions en lengas estrangieras essent realizadas a partir de logicials de traduccion automatica, l'autor engatja pas sa responsabilitat que pels tèxtes en francés, lenga de la version originala dels documents.

Explica-me Daniel e Apocalipsi

Presentacion

Soi nascut e vivi dins aquel país nautament òrre, puèi que Dieu nomma, simbolicament, sa capitala « Sodome e Egipte » dins Apo.11:8. Son modèl de societat, republican, envejat, es estat imitat, esparidit e adoptat per de nombroses pòbles sus la tèrra entièra ; aquel país, es França, un país dominator monarquic e revolucionari, experimentador de cinc Republicas als regims publicains condemnats per Dieu. Ufanosament, proclama e aficha sas taulas dels dreches de l'òme, outrageusement opausadas a las taulas dels devers de l'òme escrichas jos forma de « dètz comandaments », pel Dieu creator el meteis. Dempuèi son origina e sa primièra monarquia, a pres la defensa de son enemiga, la religion catolica romana dont l'ensenhament a pas cessat d'apelar « mal » çò que Dieu nomma « plan » e d'apelar « plan » çò que nomma « mal ». Contunhant sa casuda inexorable, sa Revolucion l'a conducha a adoptar

l'ateïsme. Atal, en creatura, pòt de tèrra, França s'es engatjada dins un braç de fèrre que l'opausa al Dieu totpoderós autentic pòt de fèrre ; la sortida èra previsible e profetizada per el ; conèixerà lo sòrt de « Sodome » culpable dels meteisses pecats abans ela. L'istòria del mond de las darrièras 1700 annadas, mai o mens, es estada faïçonada per son influéncia malefica, sustot pel sosten qu'a portat a l'autoritat del regim papal catolic roman, dempuèi son primièr monarca, Clodovèu 1èr, lo primièr rei dels francs. Foguèt batejat a Reims, un 25 de Decembre en l'annada 498. Aquela data pòrta lo signe d'una fèsta de Nadal restacada per Roma, injustament e outrageusement, a una falsa data de naissença de Jèsus-Crist, lo Dieu incarnat, creator del mond e de tot çò que viu, o existís ; lo qual reivindica en tota justícia lo títol de « Dieu de vertat » perque aborrís « la messorga qu'a per paire lo drac », coma Jèsus l'a declarat.

Vòles una pròva indenegabla que cap de papa roman es pas legitim de se pretendre servidor de Jèsus-Crist ? L'aquí, precisa e biblica : Jèsus a declarat dins Matt.23:9 : « E cridatz pas degun sus la tèrra vòstre paire ; perque un sol es vòstre paire, lo qu'es dins los cèls. »

Coma lo papa se fa cridar sus la tèrra ? Cadun o pòt constatar, « sant paire », o quitament, « plan-sant paire ». Los prèires catolics se fan, eles tanben, apelar « paires ». Aquela actitud rebèlla fa que las multituds de prèires se plaçan en intermediaris pretenduts indispensables entre Dieu e lo pecador, mentre que la Bíblia ensenhe per el un liure accés al près de Dieu legitimat per Jèsus-Crist. De mena, la fe catolica infantiliza los èssers umans per aparéisser indispensable e immancable. Aquel détournement de l'intercession dirècta de Jèsus-Crist serà denonciat per Dieu dins una profecia, dins Dan.8:11-12. Question-Responsa : Que pòt creire que lo poderós Dieu creator poiriá prene per servidors dels èssers umans que li desobesisson amb una tala « arrogància » outrancière denonciada dins Dan.7:8 e 8:25 ? La responsa biblica a aquela infantilizacion dels esperits umans es dins aquel verset de Jér.17:5 : « Atal parla YaHWÉH : Renegat siá l'òme que se fisa dins l'òme, que pren la carn per son supòrt, e que desvia son còr de YaHWÉH ! »

Perque es França qu'a grandament faïçonat l'istòria religiosa d'una partida granda de l'èra crestiana, Dieu a balhat a un francés, la mission de revelar son ròtle renegat ; aiçò, en esclairant lo sens amagat de sas revelacions profeticas criptadas dins un còdi estrictament biblic.

Ai rebut en 1975 l'anòncia de ma mission profetica per una vision dont ai pas comprés lo vertadièr sens qu'en 1980, après mon baptisme. Batejat dins la fe crestiana adventista del seten jorn, sabi, dempuèi 2018, que soi estat plaçat en ministèri pel temps d'un jubiléu (7 còps 7 ans) que s'acabarà a la prima 2030 amb lo retorn en glòria del Senhor Dieu Totpoderós, Jèsus-Crist.

Reconéisser l'existéncia de Dieu o de Jèsus-Crist sufís pas per obtenir lo salut etèrn.

O rampèli aici, abans de remontar al cèl, Jèsus a adreçat a sos discípols las paraulas d'aqueles versets de Mat.28:18 a 20 : « Jèsus, s'essent aprochat, lor parlèt atal : Tot poder m'es estat balhat dins lo cèl e sus la tèrra. Anatz, fachas de totas las nacions dels discípols, los batejant al nom del Paire, del Filh e del Sant Esperit, e ensenhatz-lor a observar tot çò que vos ai prescrich. E aquí, soi amb vosautres cada jorn, fins a la fin del mond ». Son Esperit divin a

inspirat a l'apòstol Pèire aquela altra declaracion formala e solemna d'Act.4:12 : « I a pas de salut en cap d'autre ; perque i a pas jol cèl cap d'autre nom que siá estat balhat demest los òmes, pel qual deviam èsser salvats ».

En consequéncia, compren-o, la religion que nos reconcíia amb Dieu pausa pas sus un eretatge religiós degut a las tradicions umanas. La fe al sacrifici voluntari expiatòri ofèrt per Dieu, per sa mòrt umana en Jèsus-Crist, es l'unic mejan d'obtenir nòstra reconciliacion amb la perfiecha justícia de sa santetat divina. Tanben, que que siás, qualque siá ton origina, ta religion eretada, ton pòble, ta raça, ta color o ta lenga, o encara, ton estatut demest los òmes, ta reconciliacion amb Dieu passe pas que per Jèsus-Crist e l'adesion a son ensenhament qu'adreça a sos discípolos fins a la fin del mond ; coma ne testimònie çò document.

L'expression « Paire, Fils e Sant Esperit » designa tres ròtles successius tenguts pel Dieu unic dins son plan de salut ofèrt a l'òme pecador culpable, condemnat a la « segonda mòrt ». Aquela « trinitat » es pas una amassada de tres Dieu, coma los musulmans o creson, justificant atal lor regèt d'aquel dògma crestian e de sa religion. En « Paire », Dieu es per totes nòstre creator ; en « Fils » s'es balhat un còs de carn per expiar los pecats de sos elegits a lor plaça ; en « Sant Esperit », Dieu, Esperit del Crist ressuscitat, ven ajudar sos elegits a capitar lor conversion en obtenent « la santificacion sens la quala degun veirà pas lo Senhor », segon çò qu'ensenha l'apòstol Pau dins Hébr.12:14 ; « la santificacion » siá, èsser mes a despart per e per Dieu. Confirma son acceptacion de l'elegit e apareis dins las òbras de sa fe siá, dins son amor per Dieu e sa vertat biblica inspirada e revelada.

La lectura d'aquel document es indispensable per comprene lo plan naut nivèl de malediccion que pesa suls pòbles de la tèrra, lors institucions religiosas e los del mond occidental crestian, particularament, en rason meteissa de lor origina crestiana ; perque la via traçada per Jèsus-Crist constituís lo camin salvateur unic e exclusiu del projècte de Dieu ; en consequéncia, la fe crestiana demòra la cibla privilegiada de las atacas del drac e dels demònis.

A la basa, lo projècte salvateur concebut pel Dieu creator es simple e logic. Mas la religion pren un caractèr complèx estant que los que l'ensenhan pensan pas qu'a justificar lor concepcion religiosa e, practicant lo pecat, sovent per ignorància, aquela concepcion es pas cap mai confòrma a las exigéncias de Dieu. En consequéncia, los frapa de sa malediccion qu'interpretan a lor avantatge e ausisson pas lo repròchi divin.

Aquel obratge a pas cap de vocacion a recebre un prèmi literari ; pel Dieu creator, a, unicament, per ròtle, de metre sos elegits a l'espròva de la fe que lor va permetre d'obtenir la vida etèrna ganhada per Jèsus-Crist. I trobaràs de repeticions, mas es l'estil que Dieu utiliza en martelant de meteisses ensenhaments que revèla per d'imatges e de simbòls diferents. Aquelas nombrosas repeticions constituïsson las pròvas melhoras de lor autenticitat e fan pròva de l'importància que balha a las vertats illustradas concernidas. Las parabòlas ensenhadas per Jèsus confirman aquela insisténcia e aquelas repeticions.

Vas trobar dins aquel obratge de las revelacions balhadas pel grand Dieu creator que nos a visitats jol nom uman de Jèsus de Nazaret, vengut al títol d'« onchat », o « messias », segon l'ebraïc « mashiah » citat dins Dan.9:25, o « christ », del grèc « christos » dels eschiches de l'aliança novèla. En el, Dieu es vengut ofrir sa vida perfiechament pura en sacrifici voluntari,

per validar los rites dels sacrificis animaliers qu'an precedit sa venguda dempuèi lo pecat original comés per Eve e Adam. Lo tèrme « onchat » designa lo que recep l'oncion de l'Esperit sant simbolizat per l'òli dels oliuèrs. La revelacion profetica balhada per Dieu al sol nom de Jèsus-Crist e de son òbra expiatòria ven guidar sos elegits sul camin que condutz a la vida etèrna. Perque lo salut per gràcia sol empacha pas l'elegit de tombar dins de trapèlas dont ignorariá l'existéncia. Es donc per completar son ofèrta de gràcia, qu'al nom de Jèsus-Crist, Dieu ven revelar l'existéncia de las trapèlas principalas que permeton a sos darrièrs servidors del temps de la fin, d'analisar, de jutjar, e de comprene clarament la situacion confusa de la religion crestiana universala que preval dins aquela darrièra epòca del salut terrèstre.

Mas abans de semenar, conven d'arrancar ; perque la natura del Dieu creator es desformada per l'ensenhament de las grandas religions monoteïstas espendidas sus la tèrra. An totas en comun d'impausar lo Dieu unic per la constrencha e fan atal pròva de lor copadura e de tota relacion amb el. L'aparenta libertat restacada a la fe crestiana es pas deguda qu'a las circumstàncias actualas del temps, mas tre que Dieu daissarà los demònis agir liurament, aquela intolerància de cap a que los seguís pas reapareisserà. Se Dieu aviá volgut agir per la constrencha, li aguèt sufís, simplament, de se rendre visible a lors uèlhs, per obtenir de sas creaturas qu'obesisson a totas sas voluntats. S'a pas agit atal, es perque sa seleccion d'elegits pausa, unicament, sus la liura causida de l'aimar o d'o regetar ; liura causida que balha a totas sas creaturas. E s'existís una constrencha, es unicament la del caractèr natural dels elegits que son intenses e atirats, per lor natura liura individuala, pel Dieu amor. E aquel nom amor li va plan, perque o sublima, en ofrissent a sas creaturas una demostracion mesa en accion que la rend incontestabla ; aiçò en ofrissent sa vida per expiar, en la persona de Jèsus-Crist, los pecats eretats e comés per sos sols elegits al temps de lor ignorància e de lor feblesa. Atencion ! Sus tèrra, aquel mot amor pren unicament la forma del sentiment e de sa feblesa. Lo de Dieu es fòrt e perfiechament just ; çò que fa tota la diferéncia perque pren la forma d'un principi ont lo sentiment es totalament mestrejat. La vertadièra religion acceptada per Dieu pausa donc sus la liura adesion a sa persona, a sa pensada e a sos principis edificats en leis. Tota la vida terrèstra s'es bastida sus sas leis fisicas, quimicas, moralas, psiquicas e espiritualas. Atal coma vendriá pas dins la pensada de l'òme l'idèa de se tirar a la lei de la pesantor terrèstra e de la far desaparéisser, son esperit se pòt pas expandir armoniosament que dins lo respècte e l'obesissença a las leis e principis establits pel Dieu creator. E aqueles prepauses de l'apòstol Pau de 1 Agacin.10:31 son atal perfiechament justificats : « Siá donc que manjàvetz, siá que beviatz, siá que fagatz qualque altra causa, fachas tot per la glòria de Dieu ». L'aplicacion d'aquel liure convit es renduda possibla pel fach que, dins la Bíblia, e ela sola, Dieu a liurat e revelat sos divins vejaires. E es important de tenir compte de son opinion per complir l'òbra de « santificacion sens la quala », segon Hébr.12:14, « cap de veirà pas lo Senhor ». De còps, son opinion pren la forma de l'ordenança, mas es pas mai discutibla que la que fornís lo doctor especialista a lo qual l'èsser uman s'empresse d'obesir, pensant atal agir al melhor de sos interèsses per sa santat fisica o mentala (e mai se s'engane). Lo Dieu creator es, plan al dessús de totes, lo sol e vertadièr mètge de las armas que coneis dins lors mendres detalhs. Nafra mas garís cada còp que la situacion es favorabla. Mas a tèrme, destruirà e avalirà tota vida celèsta e terrèstra que s'es averada incapabla de l'aimar e donc, de li obesir.

L'intolerància religiosa es donc lo fruch revelator de la falsa religion monoteïsta. Constituís una falta e un pecat plan grèu perque desforma lo caractèr de Dieu, e en s'atacant sieu, risca pas

d'obtenir sa benediccion, sa gràcia e son salut. Pasmens, Dieu l'utiliza tal un flagèl per punir e frapar l'umanitat incredula o infidèla. M'apiègi aici sul testimoniatge biblic e istoric. En efiech, los escriches de l'anciana aliança nos aprenon que per castigar l'infidelitat de son pòble, la nacion nommada Israèl, Dieu utilizèt lo pòble « Philistin », son mai pròche vesin. En nòstra epòca aquel pòble perlonga aquela accion jol nom « palestinian ». Mai tard, quand volguèt revelar son jutjament e sa condemnacion definitiva d'aquel Israèl carnal terrèstre, recorrèt als servicis del rei caldèu Nébucadnetsar ; aiçò tres còps. A la tresena, en – 586, la nacion foguèt destrucha e los sobrevivents del pòble foguèron conduches en deportacion a Babylone per una durada de « 70 ans » profetizada dins Jér.25:11. Mai tard encara, per son refús de reconéisser Jèsus-Crist per son messias, la nacion foguèt tornarmai destrucha per las tropas romanas conducha per Titus, l'eretier de l'emperador Vespasian. Pendent l'èra crestiana, tornada oficialament tombar en 321 dins lo pecat, la fe crestiana es estada liurada a l'intolerància dels papas a partir de 538. E aquela fe catolica dominatritz a cercat brega als pòbles mejan-orientals venguts religiosament musulmans dins lo quitament 6en sègle. Lo crestianisme infidèl a trobat aquí, un adversari redobtable perpetual. Perque, l'oposicion religiosa dels dos camps es a l'imatge dels pòls, totalament opausada fins a la fin del mond. L'incredul es tanben orgulhós e recerca la glòria de l'exclusivitat ; l'obtenent pas de Dieu, se l'atribuís el meteis e accèpta pas d'èsser contestat. Aquela descripcion de l'individú caracteriza, egalament collectivament, los membres qu'apartenisson a las diferentas amassadas e se regropan dins las diferentas falsas religions. Condemnar l'intolerància significa pas que Dieu siá tolerant. L'intolerància es una practica umana inspirada pel camp démoniaque. Lo mot tolerant implica la pensada de l'intolerància e lo mot de la vertadièra fe es aprobacion o reprovacion segon lo principi biblic « òc, o non ». De son costat, Dieu supòrta l'existéncia del mal sens çaquela o tolerar ; o supòrta per un temps de libertat previst dins son projècte per seleccionar sos elegits. Lo mot tolerància s'aplica pas donc qu'a l'umanitat, e lo tèrme es aparegut dins l'edicte de Nantas d'Enric IV del 13 d'Abril de 1598. Mas après la fin del temps de gràcia, lo mal e los qu'o fan seràn destruches. La tolerància aviá remplaçat la libertat religiosa balhada a l'òme per Dieu, tre lo començament.

Lo menut d'aquel obratge es anonciat ; las pròvas seràn presentadas e demostradas al fil de las paginas.

Dieu e sas creacions

Lo lexic espiritual emplegat pels òmes en Euròpa latina amaga de messatges essencials desliurats per Dieu. Atal n'es, en primièr, del mot Apocalipsi que, jos aquel aspècte, evòca la granda catastròfa crencha pels òmes. Pasmens, darrièr aquel tèrme espaventós, se tròba la traduccion « Revelacion » que revèla a sos servidors en Crist de las causas indispensables necessàrias a lor salut. Segon lo principi que vòl que lo bonaür dels unes faga lo malaür dels autres, los del camp opausat, los messatges en contraris absoluts son plan rics d'ensenhaments e plan sovent suggerits dins la plan santa « Revelacion » donada a l'apòstol Joan.

Un autre tèrme, lo mot « àngel » escondon dels ensenhaments importants. Aquel mot francés ven del latin « angelus » tirat el meteis del grèc « aggelos » que significa : messatgièr. Aquela

traduccion nos revèla la valor que Dieu balha a sas creaturas, sas cara e cara qu'a creats liures e relativament independents. La vida essent balhada per Dieu, aquela independéncia consèrva de restriccions logicas. Mas aquel tèrme « messatgièr » nos revèla que Dieu vei sos cara e cara liures coma de messatges vius. Atal, cada creatura representa un messatge compausat d'una experiéncia de vida marcada per de causas e de posicions personalas que constituïsson çò que la Bíblia apèla « una arma ». Cada creatura es unica coma arma viva. Perque çò qu'ignoravan los primièrs cara e cara celèstes creats per Dieu, los que cridam tradicionalament « los àngels », es que lo que lor a balhat la vida e lo drech de viure los pòt reprene. Son estats creats per viure eternalament e ignoravan fins al sens del mot mòrt. Es per lor revelar çò que significa lo mot mòrt que Dieu a creat nòstra dimension terrèstra dins la quala l'espècia umana, o l'Adam, anava tenir lo ròtle del mortal après lo pecat del jardin d'Eden. Lo messatge que representam es agradiu a Dieu unicament s'es confòrm a sas nòrmas del ben e del bon. S'aquel messatge respond a sa nòrma del mal e del marrit, lo que lo pòrta es de tip rebèl que condemna a la mòrt etèrna siá, a una destruccion finala e una avalida de son arma entièra.

Las basas biblicas de la vertat

Dieu a trobat bon e just de revelar, en primièr, las originas de nòstre sistèma terrèstre a Moïse, per fin que tot èsser uman n'aja coneissença. Indica aquí, una prioritat de

l'ensenhament espiritual. Dins aquela accion, nos presenta las basas de sa vertat que començan per reglamentar l'òrdre del temps. Perque Dieu es lo Dieu de l'òrdre e de la nòbla coeréncia. Anam descobrir, per la comparason amb sas nòrmas, l'aspècte estupid e incoerent de nòstre òrdre actual instaurat per l'òme del pecat. Perque es plan lo pecat e ja lo pecat original que càmbia tot.

Mas es indispensable de comprene abans tota altra causa, que lo « començament » citat per Dieu dins la Bíblia, e primièr mot del libre apelat « Genèsi » siá, « origina », concernís pas lo « començament » de la vida, mas unicament lo de sa creacion de nòstra dimension terrèstra entièra qu'inclutz los astres del còsmos celèst creats totes al quatren jorn après la tèrra ela meteissa. En tenent compte d'aquela pensada, podèm comprene qu'aquel sistèma terrèstre especific, dins lo qual las nuèchs e los jorns se van succedir, es creat per venir lo mièg ont Dieu e sos elegits fidèls e lo camp enemic del drac se van afrontar. Aquel combat del ben divin contra lo mal del drac, primièr pecador de l'istòria de la vida, es sa rason d'èsser e a la basa de tota la revelacion de son projècte salvateur universal e multiversal. Pendent aquel obratge, vas descobrir lo sens de d'unas paraulas enigmaticas pronunciadas per Jèsus-Crist pendent son ministèri terrèstre. Vas atal constatar, quant prenon senses dins lo grand projècte mes en rota per l'unic grand Dieu creator de totes formas de vidas e de matèrias. Tornai aici barrar aquela importanta parentèsi e repreni lo subjècte de l'òrdre del temps establìt per aquel Sobeiran suprèm de l'existéncia.

Abans lo pecat, Adam e Eve an lor vida ritmada sus una succession de setmanas de set jorns. Confòrmament al modèl del quatren dels dètz comandaments (o décalogue) qu'o rampèla, lo seten jorn es un jorn santificat al repaus per Dieu e per l'òme, e sabent uèi çò qu'aquela accion profetiza, podèm comprene perqué Dieu ten al respècte d'aquela practica. Dins son projècte global qu'explica las rasons d'aquela creacion terrèstra especifica, la setmana, unitat del temps prepausada, profetiza set mila annadas al cors de las qualas lo projècte grand de la demostracion universala (e multiversal) de son amor e de sa justícia serà complit. Dins aquel programa, en analogia als sièis primièrs jorns de la setmana, los sièis primièrs millenaris seràn plaçats jos la demostracion de son amor e de sa paciéncia. E a l'imatge del seten jorn, lo seten millenari serà consacrat a l'establiment de sa perfiecha justícia. Pòdi resumir atal aquel programa en disent : sièis jorns (de mila annadas = sièis mila ans) per salvar, e lo seten (= mila ans), per jutjar e avalir los rebèls terrèstres e celèstes. Aquel projècte salvateur va entièrament pausar sul sacrifici expiatòri voluntari consentit pel Dieu creator, jos l'aspècte divin terrèstre de la persona nommada, per sa divina voluntat, Jèsus-Crist en version grèca o segon l'ebraèu, Jèsus lo Messias.

Abans lo pecat, dins l'òrdre divin perfiech original, lo jorn entièr es compausat de doas partidas egalas successivas ; 12 oras de nuèch lunara son seguidas per 12 oras de lum solar e lo cicle se reproduz perpetuament. Dins nòstra condicion actuala, aquela situacion apareis pas que dos jorns per annada, al moment dels equinòccis de la prima e de l'auton. Sabèm que las sasons actualas son degudas a una inclinason de l'ais de la tèrra, e o podèm atal comprene, aquela inclinason es apareguda per consequéncia del pecat original comés pel primièr coble,

Adam e Eve. Abans lo pecat, sens aquela inclinason, la regularitat de l'òrdre divin èra perfiecha.

Lo torn complèt de la tèrra a l'entorn del solelh indica l'unitat de l'annada. Dins son testimoniatge, Moïse conta l'istòria de l'Exòde dels ebrèus desliurats per Dieu de l'esclavatge egipcian. E lo jorn meteís d'aquela sortida, Dieu dich a Moïse, dins Exo.12:2 : « aqueste mes serà per vosautres lo primièr dels meses de l'annada ; serà per vosautres lo primièr mes ». Una tala insisténcia fa pròva de l'importància que Dieu balha a la causa. Lo calendari de dotze meses lunars dels ebrèus fluctuava amb lo temps, e en retard sus l'òrdre solar, caliá ajustar un tretzen mes suplementari per retrobar la concordança après mantuna annada d'acumulacion d'aquel retard. Los ebrèus son sortits d'Egipte « lo 14en jorn del primièr mes de l'annada » que començava en tota logica sus l'equinòcci de la prima ; nom que significa precisament « primièr temps ».

Aquel òrdre balhat per Dieu, « aqueste mes serà per vosautres lo primièr mes de l'annada », es pas anodin, perque s'adreça a totes los òmes que se van reclamar de son salut fins a la fin del mond ; l'Israèl ebrèu réceptionnaire de la Revelacion divina essent pas que l'avantgarda del projècte grand salvateur universal de son divin programa. A son temps lunar succedirà lo temps solar del Crist pel qual lo projècte salvateur de Dieu es revelat dins tot son lum.

La restauracion perfiecha d'aquelas nòrmas divinas serà pas jamai complida sus una tèrra poblada d'èssers umans rebèls e marrits. Pasmens, demòra possible, dins la relacion individuala qu'avèm amb Dieu, aquel poderós Esperit creator invisible que magnifica l'amor aïtant que la justícia. E tota relacion amb el deu començar per aquela recèrca de sas valors e en primièras, las de son òrdre del temps. S'agís aquí d'un acte de fe, tot simple e sens meriti particular ; un minimum a ofrir de nòstra part umana. E nòstra demarcha li essent agradiva, la relacion d'amor de la creatura e de son Creator ven possible. Lo cèl se ganha pas per de proesas o de miracles, mas per de signes d'atencions recipròcas, qu'exprimisson l'amor vertadièr. Es çò que cadun pòt descobrir dins l'òbra de Jèsus-Crist, qu'a balhat sa vida, volontàriament, en signe d'apèl, per salvar sos sols plan-aimats elegits.

Après çò tablèu remirable de l'òrdre divin, agacham l'aspècte miserable de nòstre òrdre uman. Aquela comparason es d'aitant mai necessari que nos va permetre de comprene los repròchis que Dieu a profetizats per son profèta Daniel, que Jèsus en son ora a autenticat coma tal. Demest aqueles repròchis, legissèm dins Dan.7:25 : « Formarà l'intencion de cambiar los tempses e la lei ». Dieu coneis pas qu'una sola nòrma d'aquelas causas ; las qu'a el meteís establidas dempuèi la creacion del mond e reveladas puèi a Moïse. Qu'a gausat cometre un parièr otratge ? Un regim dominator a lo qual imputa « l'arrogància » e « la capitada de sas rusas ». Egalament qualificat de « rei diferent », la sintèsi d'aquelas critèris suggerís un poder religiós. En mai, acusat de « secutar los sants », las possibilitats d'interpretacions se ressarran e ensarran lo regim papal roman establìt, solament, dempuèi 538 per un decret degut a l'emperador Justinian 1èr. Mas la Revelacion nommada Apocalipsi revelarà lo fach qu'aquela data 538 es pas que la consequéncia e l'extension d'un mal portat contra « los tempses e la lei » divina tre lo 7 de Març de 321 per l'emperador roman Constantin 1èr. Son forfach serà sovent remembrat dins aquel estudi, perque aquela data malefica fa dintrar la malediccion dins la fe crestiana pura e perfiecha establida al temps dels apòstols. Aquel despartiment de

culpabilitat, en relai, de la Roma imperiala pagana e de la Roma papala catolica romana es una clau principala de la revelacion profetica bastida dins los testimoniatges escriches per Daniel. Perque l'emperador pagan a instaurat lo repaus del primièr jorn, mas es lo regim papal crestian que l'a, religiosament, impausat dins sa forma « cambiada », particulara e umana, dels dètz comandaments de Dieu.

Nòta fundamentala : 7 de Març de 321, lo jorn reneguèt del pecat

E puissamment reneguèt, perque lo 7 de Març de 321, lo repaus del sant seten jorn del sabat foguèt, sus l'ordenança d'un decret imperial datat, oficialament remplaçat pel primièr jorn. En aquel temps, aquel primièr jorn èra consacrat pels pagans a l'adoracion del Dieu solelh, lo SÒL INVICTVS siá, lo SOLELH INVENCIT outrageux, ja objècte de l'adoracion de la part dels egipcians del temps de l'Exòde dels ebrèus, mas tanben, en America, pels incas e los astècas, e fins a nòstres jorns pels japoneses (païses del « solelh levant »). Lo drac emplega totjorn las meteissas recèptas per entraïnar los umans dins sa casuda e sa condemnacion per Dieu. Esplecha lor superficialitat e lor esperit carnal que los conduson a mespresar la vida espirituala e las leiçons del passat istoric. Uèi, l'8 de Març de 2021 ont redigissi aquela nòta, l'actualitat fa pròva de l'importància d'aquel otratge, vertadièra lesamajestat divina, e encara un còp, lo temps divin pren tota sa significacion. Per Dieu lo temps d'una annada debuta a la prima e s'acaba a la fin de l'ivèrn siá, dins nòstre calendari roman actual, del 20 de Març al 20 de Març seguent. Apareis atal, que lo 7 de Març de 321 èra per Dieu lo 7 de Març de 320 siá, 13 jorns abans la prima 321. En consequéncia, per Dieu, es l'annada 320 que foguèt marcada sus sa fin, per l'acte òrre portat contra sa justa e santa lei divina. Segon lo temps de Dieu, l'an 2020 constituís lo 17en anniversari (17 : chifra del jutjament) en nombre de sègles dempuèi l'annada 320. Es pas donc pas estonant que tre la debuta de l'annada 2020, la malediccion divina siá dintrada dins una fasa agressiva jos la forma d'un virus contagiós qu'a fach se desviar, en Occident, la societat dels òmes dont la fisança e la fe son estadas plaçadas entièrament dins la sciéncia e sos progrèsses. La panica es la consequéncia de l'incapacitat de presentar un remèdi o un vaccin eficaç malgrat la nauta tecnicitat dels scientifics actuals. En balhant a aqueles 17 sègles una valor profetica, inventi pas res, perque per Dieu las chifras an una significacion espirituala que revèla e utiliza dins la construccion de sas profecias, e precisament dins Apocalipsi, lo capítol 17 es consacrat al tèma del « jutjament de la prostituïda qu'es seguida sus de grandas aigas ». « Babylone la grand » es son nom e « las aigas grandas » concernidas suggerisson lo « fluvi Euphrate » que Dieu cibra dins lo messatge de la « seisena trompeta » d'Apo.9:13, simbòl de la Tresena Guèrra Mondiala que ven. Darrièr aqueles simbòls se tròban lo catolicisme papal e Euròpa infidèlment crestiana, fonts e ciblas de sa colèra. La lucha dintra Dieu e los òmes ven de començar ; lo pòt de fèrre contra lo pòt de tèrra, la sortida del combat es previsible ; melhor, es profetizada e programada. Coma Dieu anava

marcar lo 17en centenari del 7 de Març de 320 (320, per el e sos elegits ; 321 pel mond falsament religiós o profana) ? Ai longtemps cregut que seriá per la dintrada en guèrra mondiala, mas una guèrra mondiala que s'acabarà jos la forma atomica, perque Dieu l'a profetizada, triplament, dins Dan.11:40 a 45, Ezéchiél 38 e 39, e fin finala, dins Apo.9:13 a 21. La lucha engatjada per Dieu contra l'umanitat rebèlla dempuèi la prima 2020 es de meteís tip que la qu'a engatjada contra lo faraon d'Egipte del temps de Moïse ; e lo resultat final serà lo meteís ; l'enemic de Dieu i daissarà sa vida, coma Faraon que, en son temps, vegèt se morir son filh primièr-nat e i perdèt la siá. Aquel 8 de Març de 2021, constati qu'aquela interpretacion s'es pas complida, mas i èri preparat dempuèi un mes mai o mens, en avent realizat per l'inspiracion divina que 321 èra per Dieu 320 e qu'en consequéncia, aviá projectat de renegar, non pas lo sol jorn del 7 de Març de 2020, mas l'annada entièra a la quala aquel jorn renegat es restacat, aplicant atal, per aquel castig, lo principi citat dins Nom.14:34 : « Atal coma avètz mes quaranta jorns a explorar lo país, portaretz la pena de vòstras iniquitats quaranta annadas, una annada per cada jorn ».

Mas a aquel constat, una causa se ven ajustar. Nòstra dalha calendari es pas solament fals al nivèl de la debuta de l'annada, es egalament fals a prepaus de la data de la naissença de Jèsus-Crist. De faïçon erronèa, al sègle 5en, lo monge Denys-lo-Pichon l'a situada sus la de la mòrt del rei Hérode que s'es realament complida en – 4 de son calendari. A aquelas 4 annadas, devèm ajustar las « dos ans » estimats per Hérode coma essent l'edat del Messias que voliá far se morir segon Matt.2:16 : « Alara Hérode, vesent qu'èra estat jogat pels magues, se metèt dins una colèra granda, e envièt tuar totes los mainatges de dos ans e al dejós qu'èran a Bethléhem e dins tot son territòri, segon la data dont s'èra sonhosament enquerit al prè dels magues ». Atal, quand compta las annadas, Dieu ajusta 6 ans a nòstra data usuala falsa e enganaira e la naissença de Jèsus s'es complida a la prima d'aquela annada – 6. En consequéncia de qué, l'annada 320 èra per el : 326 e lo 17en anniversari secular de nòstra annada 2020 es estada per el l'annada 2026 dempuèi lo vertadièr moment de la naissença de Jèsus-Crist. Çò chifra 26 es lo nombre del tétragramme « YHWH », en ebrèu « Yod, Hé, Wav, Hé », pel qual Dieu s'es el meteís nommat, seguida a la demanda de Moïse : « Qual es ton nom ? » ; aiçò, segon Exòde 3:14. Lo grand Dieu creator aviá donc aquí una rason en mai per marcar de son sagèl reial personal aquel jorn marcat per sa malediccion divina totpoderosa ; e aiçò fins a la fin del mond. Lo flagèl de la malautiá contagiosa apareguda en aquela annada 2026 del temps divin ven de confirmar la continuitat d'aquela malediccion que va prene de formas diferentas pendent las darrièras annadas de la vida sus la planeta Entèrra. Una Tresena Guèrra Mondiala nucleara vendrà marcar « la fin » del « temps de las nacions » anonciada per Jèsus-Crist dins Matt.24:14 : « Aquela bona novèla del reialme serà presicada dins lo mond entièr, per servir de testimoniatge a totas las nacions. Alara vendrà la fin ». Aquela « fin » començarà per la fin del temps de gràcia ; l'ofèrta del salut prendrà fin. Una espròva de fe basada sul respècte de son sant sabat separarà definitivament lo camp de las « fedas » del dels « bocs » de Matt.25:32-33 : « Totas las nacions seràn assembladas davant el. Separarà los unes d'amb los autres, coma lo pastor separa las fedas d'amb los bocs ; e metrà las fedas a sa drecha, e los bocs a son esquèrra ». Lo decret d'una lei tornant lo dimenge roman obligatòri acabarà per far condemnar a mòrt los vertadièrs sants elegits de Jèsus-Crist. Aquela situacion complirà aquelas paraulas de Dan.12:7 : « E ausiguèri l'òme vestit de lin, que se teniá al dessús de las aigas del fluvi ; levèt cap als cèls sa man drecha e sa man esquèrra, e jurèt pel que vegèt

eternalament que serà dins un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps, e que totas aquelas causas acabaràn quand la fòrça del pòble sant serà entièrament brigalhada ». A vista umana, lor situacion serà desesperada e lor mòrt imminente. Es mentre que se venon esclarir aquelas paraulas de Jèsus-Crist citadas dins Matt.24:22 : « E, s'aqueles jorns èran pas abreujats, degun seriá pas salvat ; mas, a causa dels elegits, aqueles jorns seràn abreujats ». L'an 6000 prendrà fin abans lo 3 d'Abril de 2036 del temps divin siá, lo 3 d'Abril de 2030 de nòstre fals calendari que ven 2000 ans après lo jorn de la crucifixion de Jèsus-Crist complida lo 14en jorn après la debuta de la prima de l'an 30. E aqueles « jorns » devon èsser « abreujats » siá, disminuïts. Aiçò significa que la data d'aplicacion del decret de mòrt va precedir aquela data. Perque es la situacion d'urgéncia qu'obliga Crist a intervenir dirèctament per salvar sos elegits. Devèm alara prene en compte la prioritat de Dieu que consistís a glorificar la nòrma del « temps » qu'a balhada a sa creacion terrèstra. Es el qu'inspirarà als rebèls dels darrièrs jorns la causida d'una data que despassarà de qualques jorns lo primièr jorn de la prima 2030 darrièr lo qual se tornan barrar las 6000 annadas de l'istòria terrèstra. Doas possibilitats se presentan alara : una data que va demorar desconeguda fins a la fin, o lo 3 d'Abril de 2030 que marca lo limit maximum possible e espiritualament portaira de sens. Considera que malgrat son extrèma importància, lo 14en jorn de l'annada de la crucifixion de Jèsus-Crist es pas adaptat per marcar la fin dels 6000 ans de l'istòria del mond, e encara mens la debuta del 7en millenari. Aquí perquè pòrta ma preferéncia e ma fe sus la data de la prima del 21 de Març de 2030, data del temps profetic « abreujat » del 3 d'Abril o d'una data intermediària. Marcat per la natura creada per Dieu, la prima es determinanta quand se vòl comptar los 6000 ans de l'istòria umana ; çò que ven possible a partir del moment qu'Adam e Eve an pecat. Dins lo raconte biblic de la Genèsi, los jorns qu'an precedit aquela primièra prima èran de jorns etèrns. Lo temps comptat per Dieu es lo de la tèrra del pecat e los 6000 ans que la setmana profetiza debutan sus la debuta de la primièra prima e s'acabaràn sus la fin d'un darrièr ivèrn. Es sus una prima que lo compte al revèrs dels 6000 ans a començat. A causa del pecat, la tèrra patiguèt una inclinason de son ais de 23° 26' e las successions de las sasons poguèren començar. Dins las fèstas josievas de l'anciana aliança, doas fèstas son dominantas : lo sabat setmanier e la Pâque. Aquelas doas fèstas son plaçadas jol simbolisme de las cifras « 7, 14 e 21 » dels « 7en, 14en e 21en » jorns que representan las tres fasas del plan del salut divin : Lo sabat setmanier tèma d'Apo.7 que profetiza la recompensa dels sants elegits, pel « 7 » ; l'òbra rédemptrice de Jèsus-Crist que constituís lo mejan d'ofrir aquela recompensa, pel « 14 ». De notar que dins la fèsta de Pâque que dura 7 jorns lo 15en e lo 21en jorn son dos sabats d'inactivitat profana. E o tripla « 7 » siá, « 21 », designa la fin de las 7000 primièras annadas e la dintrada dins l'eternitat de la novèla creacion divina sus la tèrra renovelada segon Apo.21 ; çò chifra 21 simboliza la perfeccion (3) de la plenitud (7) del projècte de vida qu'èra la tòca desirada per Dieu. Dins Apocalipsi 3, los versets 7 e 14 marcan respectivament la debuta e la fin de l'institucion adventista del 7en jorn ; aquí encara las doas fasas d'un meteís subjècte santificat. Del meteís biais, Apo.7 tracta lo subjècte del scellage dels elegits adventistas e Apo.14 presenta los messatges dels tres àngels que resumisson lor mission universal. Atal, en l'an 30, la fin dels 4000 ans s'es complida a la prima, e per de rasons, unicament simbolicas, Jèsus foguèt crucificat 14 jorns après lo 21 de Març d'aquela prima de l'annada 30 siá, 36 per Dieu. A través aqueles exemples, Dieu o confirma, lo « 7 » del sabat e lo « 14 » de la recrompa dels pecats dels elegits per Jèsus-Crist son indissociables. Atal, quand a la fin, lo « 7 » del sabat es atacat, lo Crist rédempteur del « 14 » vòla a son secors per li balhar glòria, las 14 « jorns » maximums

que separaràn las doas datas seràn « abreujats » siá, suprimits per salvar sos darrièrs fidèls elegits.

En tornant legir Matt.24, m'es aparegut que lo messatge del Crist s'adreça, particularament, a sos discípls de la fin del mond siá, nòstre que vivèm aquestas annadas. Los versets 1 a 14 cobrís lo temps fins al temps de « la fin ». Jèsus profetiza de successions de guèrras, las aparicions dels falses-profètas e lo refregiment espiritual final. Puèi, los versets 15 a 20, en dobla aplicacion, concernisson a l'encòp la destruccion de Jerusalèm complida pels romans en 70 e l'agression finala de las nacions contra la judaïté dels elegits qu'obsèrvan lo sant sabat de Dieu. Après aquò, lo verset 21 profetiza lor « destressa granda » finala : « Perque alara, la destressa serà tan granda que n'i a pas ponch agut de pariera dempuèi lo començament del mond fins ara, e que n'i aurà pas jamai » ; Nòta qu'aquela precision « e que n'i aurà pas jamai » defendut l'aplicacion pel temps dels apòstols, perque seriá contradicha per l'ensenhament de Dan.12:1. Aiçò significa que las doas citacions concernisson lo meteís compliment dins la darrièra espròva de fe terrèstra. Dins Dan.12:1, l'expression es identica : « En aquel temps se levarà Micaël, lo cap grand, lo defensor dels mainatges de ton pòble ; e serà una epòca de destressa, tala coma n'i a pas ponch agut de parier dempuèi que las nacions existisson fins a aquela epòca. En aquel temps, los de ton pòble que seràn trobats inscriches dins lo libre seràn salvats. ». La « destressa » serà tan granda que « los jorns » deuràn èsser « abreujats » segon lo verset 22. Lo verset 23 indica la nòrma de la vertadièra fe que creis pas a las aparicions espontaneas del Crist sus la tèrra : « se donc qualqu'un vos ditz : Aquí, es dins lo desèrt, i anatz pas ; aquí, es dins las cambras, o cresètz pas ». Dins la meteissa epòca finala, l'espiritisme va multiplicar sos « prodigis » e sas aparicions enganairas e seductrises del fals-christ, que van subjugar las armas mal ensenhadas : « Perque s'auçarà de fals-Christes e de falses profètas ; faràn de grands prodigis e dels miracles, al ponch de sedusir, s'èra possible, los quites elegits » ; çò que confirma Apo.13:14 : « E sedusissiá los abitants de la tèrra pels prodigis que li èra balhat d'operar en preséncia de bèstia, disent als abitants de la tèrra de far un imatge a la bèstia qu'aviá la nafra de l'espasa e que viviá ». Lo verset 27 evòca l'aparicion poderosa e victoriosa del divin Crist e lo verset 28 profetiza « la taulejada » ofèrt als rapaces après son intervencion. Perque los rebèls qu'auràn subreviscut fins a sa venguda seràn exterminats e liurats en pastura « als aucèls del cèl » coma l'ensenha Apo.19:17-18 e 21.

Resumissi aici, aquela flama nòva compreneson de la creacion divina. En instaurant la primièra setmana, Dieu fixa l'unitat del jorn que se compausa d'una nuèch tenèbras e d'una jornada lum, lo solelh l'esclairarà pas qu'a partir del 4en jorn. La nuèch profetiza l'instauracion del pecat sus la tèrra a causa de la futura desobesissença d'Eve e d'Adam. Fins a aquel acte de pecat, la creacion terrèstra presenta de las caracteristicas etèrnas. Lo pecat comés, las causas cambian e lo compte al revèrs de las 6000 annadas pòt començar, perque la tèrra s'inclina sus son ais e lo principi de las sasons s'acciona. La creacion terrèstra renegada per Dieu pren alara sa caracteristica perpetuala que coneissèm. Los 6000 ans començats a la primièra prima marcada pel pecat s'acabaràn a la prima 6001 pel retorn en glòria divina de Jèsus-Crist. Son aveniment final se complirà sus « lo primièr jorn del primièr mes » de la primièra annada del 7en millenari.

Aiçò ditz, lo 7 de Març de 2021, de nòstre fals calendari uman, ven d'èsser marcat religiosament per una visita del papa Francés als crestians orientals secutats en Iraq pels

extremistas musulmans. Dins aquel rencontre, a rampelat als musulmans qu'avián lo meteís Dieu, lo d'Abraam, e los ten per sos « fraires ». Aqueles prepauses qu'encantan los increduls occidentals ne son pas mens per Jèsus-Crist qu'a balhat sa vida en sacrifici pel perdon dels pecats de sos elegits, un enòrme otratge en mai. E aquela intrusion del cap dels « crestians » catolics « èx-crosats », sus lor territòri pòt pas qu'intensificar la colèra dels islamistas. Aquele accion pacifica del papa va donc portar de consequéncias dramaticas profetizadas dins Dan.11:40, l'intensificacion del « truc » del « rei del miègjorn » musulman contra l'Itàlia papala e sos aliats europèus. E dins aquela perspectiva, l'esfondrament economic de França e de totes los païses occidentals d'origina crestiana provocat per lors dirigents, a causa del virus Covid-19, va cambiar los rapòrts per fòrça e fin finala, permetre lo compliment de la « Tresena Guèrra Mondiala » regetada cap a la fin de las 9 darrièras annadas que son encara davant nosautras. En conclusion, retenèm qu'en suscitant l'epidèmia deguda al Covid-19 e sas evolucions, Dieu a obèrt la via de la malediccion que deviá caracterizar las dètz darrièras annadas de l'istòria umana terrèstra.

Lo 7 de Març de 2021 es pasmens marcat per d'actes de violéncia de la part de la joventut entre bandas rivalas e contra las autoritats policièras dins mantuna vila de França. Aiçò confirma l'aviament cap a una confrontacion generalizada ; las posicions dels unes e dels autres essent irreconciliables perque incompatibles. Aiçò es la consequéncia del tust de doas culturas diametralament opausadas : la libertat laïca occidentala contra la societat dels caïds e dels capos dels païses del sud, en mai tradicionalament e nationalement musulmans. Un drama se prepara a l'imatge de la Covid-19, sens remèdi.

Per acabar lo constat de l'òrdre òrre legitimat per l'umanitat, devèm relevar : lo cambiament de l'annada après lo 12en mes que pòrta lo nom de 10en mes (Decembre), a la debuta de l'ivèrn ; lo cambiament de jorn al mièg de la nuèch (mièjanuèch) ; sol o descompta precis e regular de las oras demòra positiu. Atal, lo polit òrdre divin a desaparegut a causa del pecat, remplaçat per un òrdre pecador que desapareisserà a son torn, quand lo gloriós Dieu creator se presentarà, pel reglament dels comptes, siá al tèrme dels sièis mila primièras annadas, a la prima 2030, pels umans enganats, o primas 2036 de la vertadièra naissença de nòstre Senhor e Salvaire Jèsus-Crist, per sos elegits.

Lo rambalh establìt e constatat fa pròva de la malediccion divina que pesa sus l'umanitat. Perque dempuèi l'inclinason de la tèrra, lo calcul del temps a perdut son estabilitat e sa regularitat, las oras de nuèch e de jorn essent en perpetuala succession de creissença e de descreissença.

L'òrdre dins lo qual lo Dieu creator organiza son plan salvateur nos revèla encara las prioritats espiritualas que prepausa a l'òme. A causit de revelar son sublim amor en balhant en rescat sa vida en Jèsus-Crist après 4000 annadas d'experiéncias terrèstras umanas. En agissent atal, Dieu nos ditz : « En primièr, mòstra-me ton obesissença e te mostrarei mon amor ».

Sus la tèrra, los òmes se succedisson reproducent los meteisses fruches caractèriels, pasmens la generacion del temps final dins lo qual sèm dintrats en 2020 presenta una particularitat ; après 75 annadas de patz en Euròpa, e una incredibla recenta evolucion de la sciéncia

genetica, plan logicament, los europèus e lors excroissances, dels USA, d'Austràlia e d'Israël, an cregut poder respondre a totes los problèmas de santat, lors societats essent de mai en mai aseptisèes. Es pas l'ataca d'un virus contagiós qu'es novèla, es lo comportament dels dirigents de las societats avançadas qu'es novèl. La causa d'aquel comportament de crenhença es lor exposicion als pòbles de la tèrra pel tabasatge dels mèdias, e demest aqueles mèdias, los mèdias novèls o rets socialas que s'afichan sus la tela d'aranha que constituís la liura comunicacion internet, sus la quala se tròba de difusors mai o mens nets. L'umanitat es atal entrapelada per sos excèsses de libertat que tornan tombar en malediccion sus ela. Als USA e en Euròpa, la violéncia dreça las comunautats etnicas las unas contra los autres ; aquí, es la malediccion de l'experiéncia « Babel » que se renovèla ; encara una leiçon divina indenegabla qu'es pas estada retenguda, perque descendenta d'un sol coble parlant forçadament la meteissa lenga, fins a aquela colpabla experiéncia, o constatam encara uèi, l'umanitat es separada per de multiplas lengas e dialèctes creats per Dieu e dispersats sus la tèrra entièra. E òc, Dieu a pas cessat de crear après los sèt primièrs jorns de la creacion ; a encara fòrça creat per renegar e de còps per benesir sos elegits, la manna ofèrta al desèrt, als filhs d'Israël, n'es un exemple.

Pasmens, la libertat es a la basa, un don meravilhós de nòstre Creator. Es sus ela que pausa nòstre liure engatjament per sa causa. E aquí, lo cal plan admetre, aquela libertat integrala implica l'existéncia de l'azard perque Dieu i interven pas en cap de faïçon ; mot a lo qual fòrça cresents creson pas ges. E an tòrt, perque Dieu estaca dins sa creacion una part granda a l'azard, e en primièr, lo ròtle de suscitar en çò dels elegits, l'apreciacion de sas nòrmas celèstas reveladas. Avent identificat sos elegits, lo Creator los pren en carga per los conduire e lor ensenhar sas vertats que los preparan per la vida etèrna celèsta. Las malformacions e monstrosités constatadas a la naissença de creaturas umanas pròvan l'accion de l'azard que produz dins lo procediment de reproduccion de l'espècia de las errors geneticas a las consequéncias mai o mens grèvas. La proliferacion de las espècias pausa sus la lançada de cadenas reproductivas que genèran de temps a autres de las errors de conformitat ; aiçò inclusent lo principi de l'hereditat o de faïçon independenta deguda a l'azard de la vida. En resumit, se devi ma fe a l'azard de la vida liura, devi al contrari, la recompensa e la noiridura d'aquela fe, a l'amor de Dieu e a las iniciativas ja presas e que contunha de prene per me salvar.

Dins lo raconte de sa creacion terrèstra, lo jorn que serà renegat per Dieu ven en primièra plaça dins la setmana ; son destin es escrich : aurà per tòca de « separar lo lum d'amb las tenèbras ». Causit pels falses crestians per contradire la causida de Dieu que santifica lo seten jorn, aquel primièr jorn aurà plenament emplenat son ròtle de « marca » del camp rebèl desobesissent dins Apo.13:15. Aitant lo dimenge del primièr jorn es renegat per Dieu, aitant lo sabat del seten jorn es benesit e santificat per el. E per comprene aquela oposicion, nos cal esposar la pensada de Dieu, çò qu'es un signe de santificacion per e per el. Lo sabat concernís lo seten jorn e aquela chifra sèt, « 7 », es simbolica de la plenitud. Jos aquel tèrme plenitud, Dieu plaça la pensada de la tòca pel qual a creat nòstra dimension terrèstra siá, lo reglament del pecat, sa condemnacion, sa mòrt e sa desaparicion. E dins aquel projècte, aquelas causas seràn complidas en totalitat pendent lo 7en millenari que lo sabat setmanièr profetiza. Aquí perqué, aquela tòca es per Dieu mai important que lo mejan de la redempcion pel qual va

recrompar la vida dels elegits terrèstres e que va complir en persona, en Jèsus-Crist, al prètz d'atròces patiments.

Aquí una altra rason que condux Dieu a dire dins Ecc.7:8 : « la fin d'una causa val melhor que son començament ». Dins la Genèsi, la succession dins l'òrdre « nuèch-jorn » o « ser-matin » confirma aquela pensada divina. Dins Esa.14:12, jos cobèrt del rei de Babylone, Dieu dich al drac : « Te vaquí tombat del cèl, astre del matin, fils de l'auròra ! Ès abatut a tèrra, tu, lo venceire de las nacions ! » L'expression per la quala Dieu o designa, « astre del matin » suggerís qu'o compara al « solelh » de nòstre sistèma terrèstre. Foguèt sa primièra creatura e jos cobèrta del rei de Tyr, Ezé.28:12 relata sa glòria originala : « Fils de l'òme, pronóncia un planh sul rei de Tyr ! Li diràs : Atal parla lo Senhor, YaHWÉH : Metiás lo sagèl a la perfeccion, èras plen de saviesa, perfiech en beutat. » Aquela perfeccion deviá desaparèisser, remplaçada per un comportament rebèl que l'a fach venir l'enemic, lo drac e l'adversari, lo Satan condemnat per Dieu perque lo verset 15 declara : « Ès estat intègre dins tas vias, dempuèi lo jorn ont foguères creat fins a aquel ont l'iniquitat es estada trobada en çò tieu ». Atal, lo que foguèt considerat coma « astre del matin » a possat los òmes infidèls a onorar coma una divinitat « l'astre del matin » de la creacion divina : « lo solelh Invencit » divinizat del culte roman a lo qual la quasi-totalitat de la crestiantat occidentala torna un culte pagan. Dieu a sauput, abans sa quita creacion, qu'aquel primièr àngel se rebellariá contra el e malgrat aquò l'a creat. Tot parièr, la velha de sa mòrt, Jèsus a anonciat que l'un dels 12 apòstols o anava traïr, e a quitament dich a Judas dirèctament : « Çò qu'as a far, fai-o lèstament ! ». Aiçò nos permet de comprene que Dieu cerca pas d'empachar sas creaturas d'exprimir lors causas, quitament quand son contraris als sieus. Jèsus a tanben convidat sos apòstols a o quitar se tal èra lor desir. Es en daissant a sas creaturas tota la libertat de s'exprimir e de revelar lor natura que pòt seleccionar sos elegits per lor fidelitat demostrada e destruire a la fin, totes sos enemics celèstes e terrèstres, los cridats indignes e los indiferents.

Lo pecat original

Lo repaus del primièr jorn pren una enòrma importància dins nòstra èra crestiana perque constituís lo « pecat » restablit dempuèi lo 7 de Març de 321 e que ven la marca del camp dintrat en rebellion contra lo camp santificat de Dieu. Mas aquel « pecat » nos deu pas far oblidar, lo « pecat » original que condemna a mòrt l'umanitat per eretatge dempuèi Adam e Eve. esclarat per l'Esperit, aquel subjècte m'a condux a descobrir de leiçons importantas amagadas dins lo libre de la Genèsi. Al nivèl del constat, lo libre nos revèla l'origina de la creacion dins los capítols 1, 2, 3. La significacion simbolica d'aquelas chifras es encara perfiechament justificada : 1 = unitat ; 2 = imperfeccion ; 3 = perfeccion. Aiçò merita una explicacion. Gen.1 relata la creacion dels 6 primièrs jorns. Lor definicion « ser matin » prendrà pas sens qu'après lo pecat e la malediccion de la tèrra que ven lo domeni dominat pel drac, çò que serà lo tèma de Gen.3 sens lo qual l'expression « ser matin » a pas de sens al nivèl terrèstre. En liurant l'explicacion, lo capítol 3 met lo sagèl de la perfeccion a aquela revelacion

divina. Tot parier, dins Gen.2, lo tèma del sabat del seten jorn o, mai precisament, del repaus de Dieu e de l'òme al seten jorn, pren pas el tanben son sens qu'après « lo pecat » original comés per Eve e Adam dins Gen.3 que li balha sa rason d'èsser. Atal, paradoxalament, sens sa justificacion balhada dins Gen.3, lo sabat santificat merita son simbòl « 2 » de l'imperfeccion. Ressortís de tot aquò que la tèrra foguèt creada per Dieu per èsser ofèrta al drac e sos demònis per fin que los marrits fruches de lors armas se pòscan concretizar e aparéisser als uèlhs de totes, Dieu, àngels e òmes, e que los àngels e los òmes causisson lor camp.

Aquela analisi me condutz a far remarcar que l'instauracion del seten jorn santificat al repaus profetize la malediccion del « pecat » terrèstre instaurat dins Gen.3, perque la tèrra ela meteissa es renegada per Dieu, e es donc unicament a partir del moment que la mòrt e son procediment la frapan que son temps de sièis mila ans e los mila ans del seten millenari prenon un sens, una explicacion, una justificacion. Conven de relevar aiçò : abans la creacion terrèstra, dins lo cèl, lo conflicte opausa ja lo camp del drac contra lo camp de Dieu mas sola la mòrt de Jèsus-Crist tornarà las causidas individualas definitivas ; çò que serà rendut visible per l'expulsion del cèl dels rebèls condemnats d'aquí enlà a se morir dins la creacion terrèstra. Solament, dins lo cèl, Dieu a pas organizat la vida dels àngels sus d'alternanças « ser matin », aiçò perque lo cèl representa sa nòrma etèrna ; la que prevalrà e se perlongarà per sos elegits eternalament. De cap a aquelas donadas : qué n'es de tèrra abans lo pecat ? En defòra de las alternanças « ser matin », sa nòrma es tanben la del cèl siá, en aparéncia la vida se debana dins una nòrma etèrna ; d'animals vegetarians, dels umans vegetarians e sens la mòrt que serà lo salari del pecat, los jorns succedisson als jorns e aquò poiriá durar eternalament.

Mas dins Gen.2, Dieu nos revèla son òrdre del temps de la setmana que s'acaba al seten jorn per un repaus per Dieu e per l'òme. Aquel mot repaus ven del vèrb « cessar » e s'aplica a l'òbra facha per Dieu coma a las òbras fachas pels umans. O pòdes comprene, abans lo pecat, ni Dieu, ni l'èsser uman podían pas ressentir de fatiga. Lo còs d'Adam sofrissiá pas de cap de mal, ni fatiga, ni dolor de cap de mena. Solament, las setmanas de sèt jorns se succedián e se reprodusián coma un cicle etèrn, levat que, las successions « ser matin » marcavan la diferéncia amb la nòrma celèsta del reialme de Dieu. Aquela diferéncia aviá donc per tòca de revelar prophétiquement un programa concebut pel grand Dieu creator. Atal coma la fèsta del « Yom Kippur » o « Jorn dels Expiations » èra renovelada cada annada en çò dels ebrèus e que profetizava la fin del pecat per son expiation complida per la mòrt de Jèsus-Crist, tot parier lo sabat setmanier profetize la venguda del seten millenari, moment ont Dieu e sos elegits dintraràn dins un real repaus perque los rebèls seràn mòrts e que la marridesa serà estada vencuda. Pasmens, los elegits son encara concernits pel « pecat » puèi qu'amb Crist, devon jutjar los « pecats » e los pecadors, que seràn a aquel momentaqué endormits dins lo sòm mortal. Aquí perqué, coma los sièis jorns precedents, lo seten es plaçat jol signe del « pecat » que cobrís e concernís los sèt jorns de la setmana entièra. E es solament a la debuta de l'ochen millenari, après que los pecadors seràn estats consumits dins « lo fuòc de la segonda mòrt » que l'eternitat sens « pecat » començarà sus la tèrra renovelada. Se los sèt jorns son marcats pel pecat e que profetizan 7000 ans, o descompte d'aqueles 7000 ans pòt pas començar qu'amb l'instauracion del pecat revelada dins Gen.3. Atal, los jorns terrèstres sens pecat son pas dins la nòrma e la logica de la succession « ser matin » siá « tenèbras lum » e puèi qu'aquel temps es sens « pecat », pòt pas dintrar dins los 7000 ans programats e profetizats pel « pecat » per la setmana de sèt jorns.

Aquel ensenhament fa ressortir l'importància d'aquela accion que Dieu imputa a la papautat romana dins Dan.7:25 : « formarà l'intencion de cambiar los temps e la lei ». « Cambiar los temps » instaurats per Dieu a per resultat l'impossibilitat de descobrir lo caractèr profetic del sabat setmanier de « la lei » de Dieu. E es çò que fach Roma dempuèi Constantin 1èr, dempuèi lo 7 de Març de 321, en ordenant lo repaus setmanier sul primièr jorn en plaça del seten. En seguissent l'òrdre roman, lo pecador es pas desliurat del « pecat » original eretat d'Adam e Eve, mas en mai se carga d'un « pecat » suplementari, aquel còp voluntari, que subrecarga sa culpabilitat de cap a Dieu.

L'òrdre del temps « ser matin » siá, « tenèbras lum » es un concèpte causit per Dieu e obesir a aquela causida favoriza e autoriza l'accès al mistèri profetic de la Bíblia. Res obliga pas l'òme a adoptar aquela causida e la pròva n'es que l'umanitat a causit de marcar son cambiament de jorn a mièjanuèch siá, 6 oras après lo colcar del solelh primaveral ; çò que profetize lo camp dels que se desvelhen tròp tard pel retorn gloriós del Crist, l'Espós de la parabòla de las dètz verges. Los messatges subtils balhats per Dieu son atal fòra de sa portada intellectuala. Mas per sos elegits, l'òrdre del temps divin esclaire totas sas profecias e sustot la d'Apocalipsi a la debuta de la quala Jèsus se presenta coma essent « l'alfa e l'omèga », « la debuta o començament e la fin ». Cada jorn que s'escor dins nòstras vidas profetiza lo projècte de Dieu que resumís dins Gen.1, 2 e 3 puèi que « la nuèch » o « tenèbras » representa los sièis jorns profans presentats dins Gen.1, mentre que lo repaus divin instaurat dins Gen.2 anòncia lo temps « lum ». Es sus aquel principi que segon Dan.8:14, lo temps de l'èra crestiana es copat en doas partidas : un temps de « tenèbras » espiritualas entre 321, ont « lo pecat » contra lo sabat es instaurat, e 1843 ont un temps « lum » comença pels elegits dempuèi aquela data fins al retorn de Jèsus-Crist a la prima 2030 ont, coma dins Gen.3, en Dieu creator Totpoderós, ven per jutjar entre elegits e rebèls, « fedas e boccs », coma a jutjat entre la « sèrp, la femna, e Adam ». Tot parier, dins Apocalipsi, los tèmas de las « Letras a las sèt Glèisas, dels sèt sagèls, e de las sèt trompetas » profetizan de « tenèbras » pels sièis primièrs e lo « lum » divin pel seten e darrièr gra de cadun d'aqueles tèmas. Es tan verai, qu'en 1991, lo refús oficial d'aquela darrièra « lum » per l'adventisme institucional, lum que Jèsus m'a balhada dempuèi 1982, lo conduch a li dire, dins la Letra adreçada a « Laodicée » dins Apo.3:17: « Perque dises : Soi ric, me soi enriquit, e ai pas besonh de res, e perque sabes pas qu'ès malurós, miserable, paure, òrb e nud, ... ». Los adventistas oficials an oblidat aquela citacion balhada dins 1 Pierre 4:17 : « Perque es lo moment ont lo jutjament va començar per l'ostal de Dieu. Solament, s'es per nosautres que comença, quala serà la fin dels qu'obesiguèsson pas a l'Evangèli de Dieu ? » L'institucion es en plaça dempuèi 1863 e Jèsus a benesit son instauracion en aquel temps « Filadèlfia », en 1873. Segon lo principi divin « ser matin » o « tenèbras lum », la darrièra e setena epòca simbolizada pel nom « Laodicée » devia èsser un temps de grand « lum » divina e lo present obratge ne constituís la pròva, una grand « lum » es plan venguda esclarir los mistèris profetizats, dins aquela epòca finala, al despens de l'institucion adventista oficiala mondiala. Lo nom « Laodicée » es plan justificat puèi que significa « pòble jutjat o pòbla de jutjament ». Los qu'apartenisson pas o mai al Senhor son condemnats a rejónher los partisans del « jorn renegat per Dieu ». Se mostrant incapables de partejar amb Dieu sa justa condemnacion del « dimenge » roman, lo sabat lor apareisserà pas mai tant important coma al temps benesit de lor baptisme. Un messatge balhat per Jèsus-Crist a sa sirventa Ellen G.White, dins son libre « Primièrs escruches » e dins sa primièra vision, a traduch atal aquela situacion :

« perdèron de vista, e la tòca, e Jèsus... S'afonsèron dins lo mond marrit e se los revegèt pas mai ».

Genèsi 2 profetiza lo temps « lum » e aquel capítol de la Genèsi comença per la santificacion del « seten jorn ». S'acaba sus aquel verset 25 : « l'òme e sa femna èran totes dos nuds, e n'avoï pas ponch ». Lo ligam entre aqueles dos tèmas mòstra que la descobèrta de lor nuditat fisica serà la consequéncia de l'imputacion del « pecat » que van cometre e que relatat dins Gen.3, apareis atal coma causa d'una nuditat espirituala mortala. En comparant aquel ensenhament amb lo de « Laodicée », retrobam lo sabat associat al « pecat » que torna « nud ». Dins aquel contèxt final, la practica del sabat sufís pas donc mai per conservar la gràcia del Crist, perque en prepausant son plen lum profetic a las autoritats oficialas adventistas entre 1982 e 1991 l'exigéncia de Jèsus-Crist a aumentat e vòl per aquela epòca qu'amb la practica de son sant sabat l'elegit digne de sa gràcia balhe son interès, son temps, sa vida, e tota son arma per sas revelacions profetizadas dins Daniel e Apocalipsi ; mas tanben dins tota la Bíblia revelada que constituís sas « dos testimònis » segon Apo.11:3.

Lo testimoniatge de Dieu balhat sus la tèrra

Tant importanta coma ela siá, la visita de l'umanitat per Dieu jos l'aspècte de Jèsus-Crist nos deu pas far oblidar sa visita precedenta al temps de Moïse. Perque es dins aquel contèxt alunhat que Dieu li a revelat las originas de la dimension terrèstra. E coma revelacion balhada per Dieu, lo raconte de la Genèsi es tant important coma lo de l'Apocalipsi revelada a l'apòstol Joan. La forma causida per Dieu per organizar la vida terrèstra profetiza son projècte d'amor per de creaturas a las qualas balha una entièra libertat, en mena que pòdon respondre a son amor e viure amb el eternalament o o regetar e desaparéisser dins lo neient de la mòrt, confòrmament a las condicions de son ofèrta salutària.

S'Adam es creat sol, en primièr, es perque es presentat coma « l'imatge de Dieu (Gen.1:26-27) » en recèrca d'amor d'un cara e cara liure a son imatge, perque de longa de son eternitat passada èra lo d'una solitud absoluta. Aquesta li venguèt insuportabla al ponch qu'èra prèst de portar las consequéncias de la libertat qu'anava balhar a sas creaturas vivas. La creacion d'Eve a partir de l'una de las còstas d'Adam, mentre qu'es cabussat dins un sòm de mòrt, profetiza la creacion de sa Glèisa, l'Elegida compausada de sos elegits fidèls, fruch recoltat per sa mòrt expiatòria en Jèsus-Crist ; aiçò justifica lo ròtle d'« ajuda » que Dieu atribuís a la femna sortida d'el e dont lo nom Eve significa « vida ». L'Elegida va « viure » eternalament, e sus la tèrra, a vocacion a ofrir a Dieu, son « ajuda », per colaborar umanament al compliment de son projècte qu'a per mira d'instaurar l'amor perfiech partejat e sens trebol dins sos univèrses etèrns.

Lo pecat de desobesissença dintra dins l'humanitat per Eve siá, per la « femna » simbòl de sos elegits que van eretar aquel pecat original. Tanben, coma Adam, per amor per Eve, en Jèsus-Crist, Dieu ven uman per partejar e portar en plaça de son Elegida, lo castig mortal que meritan sos pecats. Lo raconte de la Genèsi es donc a l'encòp, un testimoniatge istoric que revèla nòstras originas e lors circonstàncias, e un testimoniatge profetic que revèla lo principi salvateur del grand projècte amorós del totpoderós Dieu creator.

Après los sièis primièrs jorns de la creacion evocats dins Genèsi 1, sièis jorns que profetizan los sièis mila annadas reservadas per Dieu per sa seleccion d'elegits terrèstres, dins Genèsi 2, jos l'imatge d'un sabat etèrn, lo seten jorn illimitat s'obrirà per aculhir los elegits esprovats e seleccionats.

Dieu coneis tre lo començament, la sortida de son projècte, los noms de sos elegits que van aparèisser pendent los sièis mila ans. Avia tota la potècia e l'autoritat per jutjar e destruire los àngels rebèls sens aver a crear nòstra dimension terrèstra. Mas es justament, perque respècta sas creaturas, que l'aiman e qu'aima, qu'organiza una demostracion universala sus la tèrra creada dins aquela tòca.

Dieu auça al dessús de tot, lo principi de la vertat. Coma anonciat dins Psa.51:6, Jèsus definís sos elegits coma essent « nascuts tornarmai » siá, « nascuts de la vertat » per fin que sián renduts confòrms a la nòrma de la vertat divina. Segon Jean 18:37, es el meteís vengut per « tornar testimoniatge a la vertat » e se presenta dins Apo.3:14 amb lo nom del « Vertadièr ». Aquela exaltacion e glorificacion del principi de vertat es en oposicion absoluta al principi de la messorga, e los dos principis prenon de formas multiplas. Lo principi de la messorga a sedusit constantament los abitants de la tèrra tot lo long de son istòria. Dins lo temps modèrn, la messorga es venguda la nòrma de l'existéncia. Es adoptat jol tèrme « bluf » dins l'esperit comerçant, mas n'es pas mens, lo fruch del drac, « paire de la messorga » segon Jean 8:44. Sul plan religiós, la messorga apareis jos l'aspècte de multiples contrefaçons religiosas diferentas segon los pòbles e los luòcs concernits de la tèrra. E la fe crestiana es ela meteissa venguda l'imatge perfiech de la « confusion » (= Babel) tant sos contrefaçons tenebrosas son nombrosas.

La messorga es ensenhada de faison scientifica. Perque al contra de sa demarcha autoritària, la pensada scientifica es incapabla de fornir una reala pròva de sas teorias évolutionnistes de las espècias, e dels milions e miliards d'annadas que sos scientifics atribuïsson a l'existéncia de la tèrra. De l'autre costat d'aquela pensada scientifica, lo testimoniatge del Dieu creator ofèrta, el, fòrça pròvas de sa realitat, perque l'istòria terrèstra fa pròva de sas accions, dont lo deluvi d'aigas constituís lo primièr exemple, atestat per la preséncia de fossils marins dins las planas e fins sus las cimas de las mai nautas montanhas de la tèrra. S'ajusta a aquel testimoniatge natural, lo testimoniatge daissat per l'istòria umana, la vida de Noèr, la vida d'Abraam, la liberacion dels ebrèus de l'esclavatge egipcian e la naissença del pòble josieu, testimoni ocular vivent de son istòria fins al temps de la fin del mond ; s'ajusta encara, lo testimoniatge ocular dels apòstols de Jèsus-Crist qu'an assistit a sos miracles, sa crucifixion e sa resurreccion ; açò al ponch que la paura de la mòrt los a quitats, e qu'an seguit sus la via del martiri, lor Mèstre e lor Modèl Jèsus de Nazaret.

En evocant aquel mot « martiri » devi aici obrir una explicacion.

Nòta : confondre pas martira amb castig

Las doas causas an lo meteís aspècte exterior e pòdon donc èsser aisidament confondudas. Pasmens aquela confusion pòrta de grèvas consequéncias puèi que l'accion punitiva risca d'èsser imputada al vertadièr elegit de Dieu e a l'invèrs lo mainatge del drac se pòt veire imputar un martiri per Dieu plan enganaire. Alara, per i veire clar, cal tenir compte de l'analisi seguenta que partís d'aquel principi ; en primièr, pausam la question : qué lo martiri ? Aquel mot ven del grèc « martus » que significa : testimòni. Qué un testimòni ? Es lo que rapòrta fidèlament o pas çò qu'a vist, entendut, o çò qu'a comprés sus un subjècte. Lo subjècte que nos interèssa aici es religiós, solament demest los que testimònian per Dieu, i a dels vertadièrs e dels falses testimònis. Çò qu'es segur, es que Dieu, el, fa la diferéncia entre las doas. Lo vertadièr es conegut d'el e o benesís perque de son costat, aquel verai testimòni s'esfòrça de se mostrar fidèl en practicant en « òbras » tota sa vertat revelada e el persévère dins aquela via fins a l'acceptacion de la mòrt. E aquela mòrt es l'autentica martira, perque la vida ofèrta a la mòrt èra confòrma a la nòrma de la santetat exigida per Dieu per son epòca. Se la vida ofèrta es pas dins aquela conformitat, alara es pas un martiri, es un castig que frapa un èsser viu liurat al drac per sa destruccion, perque benefícia pas de la proteccion e de la benediccion de Dieu. Dependenta de la conformitat a la nòrma de la vertat exigida per Dieu per cada epòca, l'identificacion del « martira » va pausar sus nòstra coneissença del jutjament divin

revelat dins sas profecias que ciblan lo temps de la fin ; çò qu'es la tòca e lo subjècte d'aquel obratge.

Es important de comprene que la vertat a pas la capacitat de convertir un esperit rebèl ; l'experiéncia del primièr àngel creat, nommat per Dieu, Satan, dempuèi sa rebellion, o pròve. La vertat es un principi cap al qual se van sentir atirats, naturalament, los elegits, los que l'aiman e son prèstes de combatre als costats de Dieu en Jèsus-Crist, la messorga qu'el fach del tòrt.

En conclusion, la Revelacion Divina es bastida de faïçon progressiva sus sièis mila annadas d'experiéncias e de testimoniages viscuts dins las melhoras e las condicions piègers. Un temps de sièis mila ans pòt paréisser cort, mas per l'òme que balha pas de real interès qu'a las annadas de sa pròpria vida, es en realitat un temps pro long que permet a Dieu d'expandir sus de sègles, e mai precisament sus sièis mila ans, las diferentas fasas dels compliments de son projècte global. De faïçon exclusiva en Jèsus-Crist, Dieu balha a sos elegits del temps de la fin, a prepaus de sos mistèris e de sas òbras, una clara compreneson reservada per aquel temps final.

La Genèsi : un condensat profetic vital

Dins aquela compreneson, lo raconte de la Genèsi desliura las claus fundamentalas de las profecias biblicas de Daniel e Apocalipsi ; e sens aquelas claus, aquela compreneson es impossibla. Aquelas causas seràn remembradas al moment que çò farà besonh, pendent l'estudi profetic, mas tre ara, cal saber que los mots, « abisme, mar, tèrra, femna », van èsser portaires d'una idèa especifica de la pensada divina dins sa revelacion « Apocalipsi ». Son restacats a tres etapas successivas de la creacion terrèstra. « l'abisme » designa la planeta entèrra entièrament recobèrta d'aigas sens cap de vida. Puèi, al segond jorn, lo de la separacion dels elements, « la mar », en sinonim e simbòl de mòrt, serà poblada unicament d'animals marins lo 5en jorn ; son mièg es ostil per l'èsser uman creat per respirar d'aire. « la tèrra » sòrt de « la mar » e va èsser abitada egalament al cinquen jorn per d'animals e fin finala, al seisen jorn, per « l'òme format a l'imatge de Dieu » e « la femna » que serà formada sus una còsta de l'òme. Amassa, l'òme e la femna van concebre dos mainatges. Lo primièr

« Abel », tip de l'elegit espiritual (Abel = Paire es Dieu) serà tuat per gelosiá per son ainat « Caïn » tip de l'òme carnal, materialista (= adquisicion) profetizant atal lo destin de l'elegit tip, Jèsus-Crist e sos elegits, que van sofrir e se morir en martirs a causa dels « Caïn », josieus, catolics e protestants, totes « mercands del temple », dont las gelosiás successivas e agressivas son demostradas e complidas pendent l'istòria terrèstra. La leiçon balhada per l'Esperit de Dieu es donc la seguenta : de « l'abisme » sortisson, successivament, « la mar e la tèrra » simbòls de las falsas religions crestianas que menan a la perdicion de las armas. Per designar son amassada Elegida, li balha lo mot « femna » qu'es, s'es fidèla a son Dieu, l'« Esposa », de « l'anhèl » simbòl imagé del Crist profetizat el meteis pel mot « òme » (l'Adam). S'es infidèla, demòra una « femna », mas pren l'imatge d'una « prostituïda ». Aquelas causas seràn totas confirmadas dins l'estudi detalhat presentat dins aquel obratge e lor importància vitala apareisserà. O pòdes comprene aisidament, en 2020, los eveniments profetizats dins las profecias de Daniel e Apocalipsi se son, en majoritat, ja complits dins l'istòria, e son coneguts pels òmes. Mas son pas estats identificats pel ròtle espiritual que Dieu lor a balhat. Los istorians relèvan dels faches istorics, mas sols los profètas de Dieu los pòdon interpretar.

La fe e l'incredulitat

Per natura, l'èsser uman, dempuèi sas originas es de tip cresent. Mas la cresença es pas la fe. L'òme a totjorn cregut a l'existéncia de Dieu o de las divinitats, esperits superiors que devián servir e a los quals caliá agradar per aver pas a patir de damatges causats per lor colèra. Aquela cresença naturala s'es perlongada de sègles en sègles e de millenaris en millenaris fins al temps modèrns, ont las descobèrtas scientificas an pres possession del cervèl de l'òme occidental vengut dempuèi incredul e incroyant. Relevam qu'aquel cambiament caracteriza principalament de pòbles d'origina crestiana. Perque a la meteissa epòca, en Orient, a l'Extrèm Orient e en Africa, las cresenças als esperits invisibles son demoradas. La causa s'explica per de

manifestacions subrenaturalas dont son testimònis los pòbles que practican aqueles rites religioses. En Africa, de las pròvas evidentas de l'existéncia dels esperits invisibles defend l'incroyance. Mas çò qu'aqueles pòbles ignòran, es que los esperits que se manifèstan puissamment demest eles, son en realitat d'esperits démoniaques regetats pel Dieu creator de tota vida, e dels condemnats a mòrt en ajornament. Aqueles pòbles son pas increduls, ni incroyants, coma los occidentals, mas lo resultat es lo meteís, puèi que servisson dels demònis que los sedusisson e los tenon jos lor dominacion tiranica. Lor religiositat es de tip pagan idolatra qu'a caracterizat l'umanitat dempuèi sas originas ; Eve essent estada sa primièra victima.

En Occident, l'incroyance es realament lo fruch d'una causida, perque raras son las personas qu'ignòran lors originas crestianas ; e demest los defensors de la libertat republicana, se tròban de las gents que citan de las paraulas de la santa Bíblia, testimoniant aital coma ignòran pas son existéncia. Ignòran pas los faches glorioses dont testimònia per Dieu, e pasmens, fan causidas de ne tenir pas compte. Es aquel tip d'incroyance que l'Esperit nomma incredulitat e qu'es l'oposicion rebèlla absoluta de la vertadièra fe. Perque se ten compte de las pròvas que la vida li balha sus tota la tèrra e particularament dins las manifestacions subrenaturalas dels pòbles africans, l'òme a pas cap de possibilitat de justificar son incredulitat. Las accions subrenaturalas operadas pels demònis condemnan donc l'incredulitat occidentala. Lo Dieu creator balha el-tanben de las pròvas de son existéncia, agissent amb poténcia per de fenomèns produches per la natura que li es somesa ; tèrratremes, erupcions volcanicas, ondas de mar destructrises, epidèmias mortalas, mas totas aquelas causas recebon ara d'explicacions scientificas que mascan e destruson l'origina divina. A l'uèlh, aquel enemic grand de la fe, s'ajusta l'explicacion scientifica que convenç lo cervèl uman e los dos l'encoratjan dins sas causidas qu'o conduson a sa perdicion.

Qué espèra Dieu de sas creaturas ? Va seleccionar demest elas, las qu'apròvan sas concepcions de la vida siá, qu'esposan sa pensada. La fe ne serà lo mejan, mas pas o beguèt. Aquí perqué, « la fe sens las òbras », que deu portar, es dicha « mòrta » dins Jac.2:17. Perque s'existís plan la vertadièra fe, existís parallèlament la falsa fe. Lo vertadièr e lo fals fan tota la diferéncia, e Dieu a pas cap de pena a identificar l'obesissença per la distinguir de la desobesissença. De tot biais, demòra lo sol jutge dont l'opinion va decidir d'avenir etèrn de caduna de sas creaturas, puèi que la tòca de sa seleccion es unica e que son ofèrta de vida etèrna s'obten exclusivament per Jèsus-Crist. Lo passatge sus tèrra es pas justificat que per ofrir la possibilitat d'aquela seleccion d'elegits etèrns. La fe es pas lo fruch d'esfòrces formidables e de sacrificis, mas lo d'un estat natural obtengut o pas per la creatura tre sa naissença. Mas quand existís, deu èsser noirida per Dieu, senon, se morisca e desapareis.

La vertadièra fe es una causa rara. Perque al contra de l'aspècte enganaire de la religion crestiana oficiala, suffís pas de metre una crotz al dessus de la sepultura d'una creatura per que las pòrtas del cèl li sián dobèrtas. E o fau remarcar perque la causa sembla ignorada, Jèsus a declarat dins Matt.7:13-14 : « Dintratz per la pòrta estrecha. Perque larg es la pòrta, espaciós es lo camin que menan a la perdicion, e n'i a fòrça que dintran per aquí. Mas estrecha es la pòrta, ressarrat lo camin que menan a la vida, e n'i a pauc que los tròban. » Aquel ensenhament es encara confirmat dins la Bíblia dins l'exemple de la deportacion dels josieus a Babylone, puèi que Dieu tròba pas dignes de son eleccion que Daniel e sos tres companhs e

cinc poderoses reis ; e Ezéchièl que viu dins aquela epòca. Puèi, legissèm dins Ezé.14:13 a 20 : « Fils de l'òme, quand un país pecariá contra ieu en se liurant a l'infidelitat, e qu'espandiriái ma man sus el, se copavi per el lo baston del pan, se li enviavi la famina, se n'exterminavi los òmes e las bèstias, e que i aguèsse al mièg d'el aqueles tres òmes, Noé, Daniel e Job, salvarián lor arma per lor justícia, dich lo Senhor, YaHWéH. Se fasiái córrer lo país per de bèstias ferotjas qu'o despoblarián, se veniá un desèrt ont degun passariá pas a causa d'aquelas bèstias, e que i aguèsse al mièg d'el aqueles tres òmes, soi viu ! dich lo Senhor, YaHWéH, salvarián pas ni fils ni dròllas, eles sols serián salvats, e lo país vendriá un desèrt. O se menavi l'espasa contra aquel país, se disiái : Qué l'espasa corra lo país ! Se n'exterminavi los òmes e las bèstias, e que i aguèsse al mièg d'el aqueles tres òmes, soi viu ! dich lo Senhor, YaHWéH, salvarián pas ni fils ni dròllas, mas eles sols serián salvats. O s'enviavi la pèsta dins aquel país, s'espandissiái contra el ma furor per la mortalitat, per n'exterminar los òmes e las bèstias, e que i aguèsse al mièg d'el Noé, Daniel e Job, soi viu ! dich lo Senhor, YaHWéH, salvarián pas ni fils ni dròllas, mas salvarián lor arma per lor justícia. » Aprenèm atal, qu'al temps del deluvi d'aigas, sol Noè foguèt trobada digne del salut demest las uèch personas protegidas per l'arca.

Jèsus a encara dich dins Matt.22:14 : « Perque i a fòrça de cridats, mas pauc d'elegits. » La rason s'explica simplament pel naut gra de la nòrma de la santetat exigida per Dieu que vòl prene la primièra plaça dins nòstre còr o res. La consequéncia d'aquela exigéncia s'opausa a la pensada umanista del mond que plaça, ela, l'òme al dessús de tot. L'apòstol Jacques nos a mes en garda contra aquela oposicion, nos disent : « Adultèris que sètz ! Sabètz pas que l'amor del mond es enemistat contra Dieu ? Aquel donc que vòl èsser amic del mond se rend enemich de Dieu. » Jèsus nos ditz encara dins Matt.10:37 : « lo qu'aima son paire o sa maire mai qu'ieu es pas digna d'ieu, e lo qu'aima son filh o sa filha mai qu'ieu es pas digna d'ieu ». Tanben, se coma ieu, convidas un amic a respondre a aquel criteri religiós exigut per Jèsus-Crist, siás pas estonat que te tracta de fanatic ; es çò que m'es arribat, e ai alara comprés qu'aviái pas que Jèsus per vertadièr amic ; el, « lo Vertadièr » d'Apo.3:7. Qualqu'un te qualificarà tanben d'integrista, perque te mòstras de cap a Dieu, intègra, de légaliste, perque aimas e onoras per ton obesissença sa plan santa lei. Serà aquí, en partida, lo prètz uman a pagar per agradar al Senhor Jèsus, tan digne de nòstra abnegacion e de nòstra entièra devocion qu'exigisca.

La fe permet de recebre de Dieu, sas pensadas secrètas fins a descobrir l'ampor de son prodigiós projècte. E per comprene son projècte global, l'elegit deu prene en compte la vida celèsta dels àngels qu'a precedit l'experiéncia terrèstra. Perque dins aquela societat celèsta, la division de las creaturas e la seleccion dels bons àngels fidèls de cap a Dieu se son pas efectuadas sus la fe al Crist crucificat o sus son regèt coma serà lo cas sus la tèrra. Aiçò confirma qu'al nivèl universal, la crucifixion del Crist demorat sens pecat es per Dieu lo mejan de condemnar lo drac e sos adèptes e que sus la tèrra, la fe en Jèsus-Crist representa lo mejan causit per Dieu per far reconéisser l'amor qu'espròva per sos elegits que l'aiman e l'aprècien. La tòca d'aquela demostracion de sa totala abnegacion èra de poder legalament condemnar a mòrt las creaturas celèstas e terrèstras rebèllas que partejan pas son sens de l'existéncia. E demest sas creaturas terrèstras, selecciona las qu'esposan sa pensada, apròvan sas accions e sos jutjaments perque son aptas de partejar son eternitat. Al final, aurà reglat lo problèma creat per la libertat balhada a totas sas creaturas celèstas e terrèstras, perque sens aquela libertat, l'amor de sas creaturas seleccionadas seriá sens valor e quitament rendut impossible. En efiech, sens la libertat, la creatura es pas mai qu'un robòt, al comportament automatizat.

Mas lo prètz de la libertat serà, a la fin, l'exterminacion de las creaturas rebèllas celèstas e terrèstras.

La pròva es atal balhada que la fe pausa pas sus un simple : « Crei al Senhor Jèsus e seràs salvat ». Aquelas paraulas biblicas pausan sus çò qu'implica lo vèrb « creire » siá, l'obesissença a las leis divinas que caracteriza la vertadièra fe. Per Dieu, la tòca es de trobar de creaturas que li obesisson per amor. N'a trobat en çò dels àngels celèstes e demest sas creaturas umanas terrèstras, n'a seleccionat e ne seleccionarà encara fins a la fin del temps de gràcia.

La noiridura pel temps convenable

Atal coma per perlongar sa vida, lo còs uman a besonh d'èsser noirit, la fe producha dins son esperit a egalament besonh de sa noiridura espirituala. Tot èsser uman sensible a la demostracion d'amor balhada per Dieu en Jèsus-Crist espròva lo desir de far a son torn quicòm per el. Mas coma far quicòm qu'el siá agradiu se s'ignòra çò qu'espèra de nosautres ? Es la responsa a aquela question que va constituïr la noiridura de nòstra fe. Perque « sens la fe es impossible d'èsser agradiu a Dieu » segon Héb.11:6. Mas cal encara qu'aquela fe siá renduda viva e agradiva per el per sa conformitat a son espèra. Perque lo Senhor Dieu totpoderós, es son consumaire e son Jutge. De multituds de cresents crestians aspiran a entretenir de bonas relacions amb lo Dieu del cèl, mas aquela relacion demòra impossibla perque lor fe es pas estada noirida convenientament. La responsa al problèma nos es balhada dins Matt.24 e 25. Jèsus pòrta son ensenhament sus nòstres darrièrs jorns que precedisson de pauc lo temps de sa segonda aparicion, aquel còp, dins la glòria de sa divinitat. La descriu en multiplicant los

imatges en parabòlas : parabòla del figuèr, dins Matt.24:32 a 34 ; parabòla del raubaire nocturn, dins Matt.24:43 a 51 ; parabòla de las dètz verges, dins Matt.25:1 a 12 ; parabòla dels talents, dins Matt.25:13 a 30 ; parabòlas de las fedas e dels boccs, dins Matt.25:31 a 46. Demest aquelas parabòlas, la mencion de la « noiridura » apareis dos còps : dins la parabòla del raubaire nocturn e dins la de las fedas e dels boccs perque, en despièch de las aparéncias, quand Jèsus ditz, « ai agut fam, e m'avètz balhat a manjar », nos parla de noiridura espirituala, sens la quala la fe de l'òme se morisca. « Perque l'òme viurà pas de pan solament mas de tota paraula sortida de la boca de Dieu. Matt.4:4 ». La noiridura de la fe a per tòca d'o protegir contra la « segonda mòrt » d'Apo.20, la que fa pèdre lo drech de viure eternalament.

Dins l'encastre d'aquela reflexion, dirigís ton agach e ton atencion sus aquela parabòla del raubaire nocturn :

V.42 : « Velhatz donc, puèi que sabètz pas qual jorn vòstre Senhor ven ».

Lo tèma del retorn de Jèsus-Crist es definit e son « espèra » va provocar un revelh espiritual als Estats Units d'America del Nòrd, entre 1831 e 1844. S'o nomma « adventisme », los membres d'aquel movement essent eles meteisses designats per lors contemporanèus pel tèrme « adventistas » ; mot tirat del latin « adventus » que significa : aveniment.

V.43 : « Sapiatz-o plan, se lo mèstre de l'ostal sabiá a quala velha de la nuèch lo raubaire deu venir, velhariá e daissariá pas traucar son ostal ».

Dins aquel verset, lo « mèstre de l'ostal » es lo discípol qu'espèra lo retorn de Jèsus, e lo « raubaire » designa Jèsus el meteís. Per aquela comparason, Jèsus nos mòstra l'avantatge de conéisser la data de son retorn. Nos encoratja donc a la descobrir, e nòstra escota de son conselh va condicionar nòstra relacion amb el.

V.44 : « Aquí perquè, vosautres tanben, tenètz-vos prèstes, perque lo Filh de l'òme ven puntualament ont i pensatz pas ».

Ai rectificat, dins aquel verset, lo temps futur dels vèrbs perque dins l'original grèc, aqueles vèrbs son al present. En efiech, aqueles prepauses son tenguts per Jèsus a sos discípolos contemporanèus que l'interrògan a aqueste prepaus. Lo Senhor va, al temps de la fin, far usatge d'aquel tèma « adventista » per crivelar los crestians en los esprovant de la fe profetica ; dins aquela tòca, va successivament organizar dins lo temps, quatre espèras « adventistas » ; cada còp justificats per un esclaratge novèl balhat per l'Esperit, las tres primièras pertocant los tèxtes profetics de Daniel e Apocalipsi.

V.45 : « Qual es donc lo servidor fidèl e prudent, que son mèstre a establit sus sas gents, per lor balhar la noiridura al temps convenable ? »

Atencion de t'enganar pas dins ton jutjament, perque la « noiridura » dont es question dins aquel verset se tròba actualament jos tos uèlhs. Òc, es aquel document a lo qual ai balhat lo nom « Explica-me Daniel e Apocalipsi » que constituís aquela « noiridura » espirituala indispensable per noirir ta fe, perque pòrta de la part de Jèsus-Crist, totas las responsas a las questions que pòdes legitimament pausar, e al delà d'aquelas responsas, de las revelacions

inesperadas, coma la vertadièra data del retorn de Jèsus-Crist que nos engatja fins a la prima 2030 dins la quatrena e darrièra « espèra » « adventista ».

Essent personalament concernit per aquel verset, presentí aquel document fruch de ma fidelitat de cap al Dieu de vertat e de ma prudéncia, perque vòli pas èsser susprés pel retorn de Jèsus-Crist. Jèsus revèla aici son projècte pertocant lo temps de la fin. A previst per aquel temps, una « noiridura » que conven per noirir la fe de sos elegits qu'espèran dins la fidelitat son retorn gloriós. E aquela « noiridura » es profetica.

V.46 : « Urós aquel servidor, que son mèstre, a son arribada, trobarà fasant atal ! »

Lo contèxte de son retorn gloriós es aici confirmat, es lo de la quatrena espèra « adventista ». Lo servidor concernit es en efiech ja plan urós de conéisser la pensada revelada de Dieu siá, son jutjament sus la fe dels òmes. Mas aquela béatitude se va expandir e concernir totes los que, recebant aquel darrièr lum divin, van a lor torn la propagar e la far partejar als elegits dispersats sus la tèrra entièra, fins al retorn efectiu de Jèsus-Crist.

V.47 : « O vos disi en vertat, l'establirà sus totes sos bens. »

Los bens del Senhor van concernir, fins a son retorn, de las valors espiritualas. E lo servidor ven per Jèsus, lo gardian de son tresaur espiritual ; lo depositari exclusiu de sos oracles e de son lum revelat. Après la lectura entièra d'aquel document, poiràs constatar qu'exagèri pas en balhant a sa revelacion profetica biblica lo nom de « tresaur ». Qual autre nom poiriái balhar a una revelacion que protegís de « segonda mòrt » e obrís la via que condutz a la vida etèrna ? Perque dissipa e fa desaparéisser la possibilitat del dobt fatal per la fe e lo salut.

V.48 : « Mas, s'es un marrit servidor, que diga en el meteis : Mon mèstre triga a venir, »

La vida creada per Dieu es de tip binari. Tota causa a son contrari absolut. E Dieu a presentat als umans dos camins, doas vias per conduire sas causidas : la vida e lo ben, la mòrt e lo mal ; lo bon gran e l'ivraie ; la feda e lo boc, lo lum e las tenèbras. Dins aquel verset, l'Esperit cibra lo marrit servidor, mas servidor ça que la, çò que designa la falsa fe non noirida per Dieu e sustot, la falsa fe crestiana qu'acabèt per aténher e concernir la fe adventista ela meteissa, en nòstre temps de la fin. Recebant pas mai de lum de la part de Jèsus-Crist perque a refusat la que li es estada presentada entre 1982 e 1991 e qu'anunciava sa venguda per 1994, aquel adventisme aquí, produch un fruch de marridesa que s'es traduch per la radiacion del messatgièr de Dieu en Novembre de 1991. Notam que Jèsus revèla las pensadas amagadas del còr : « que diga en el meteis ». Perque las aparéncias dels comportaments religioses exteriors son fòrça enganairas ; lo formalisme religiós remplaça la vertadièra fe viva plena de zèl per la vertat.

V.49 : « ... se se met a batre sos companhs, se manja e beu amb los embriacs, »

L'imatge es a aquel jorn un pauc anticipada, mas la radiacion exprimís, clarament, en temps de patz, l'oposicion e lo combat qu'exprimisson e precedisson la vertadièra persecucion que vendrà ; es pas qu'una question de temps. Dempuèi 1995, l'adventisme institucional « manja e beu amb los embriacs » dins la mesura ont a fach aliança amb los protestants e los catolics en dintrant dins l'aliança ecumenica. Perque dins Apo.17:2, ciblant la fe catolica apelada « Babylone la Grand », e la fe protestanta apelada « tèrra », l'Esperit dich : « Es amb ela que los

reis de la tèrra se son liurats a l'impudicé, e es de vin de son impudicé que los abitants de la tèrra se son embriagats ».

V.50 : « ... lo mèstre d'aquel servidor vendrà lo jorn ont s'i espèra pas e pontualament que coneis pas, »

La consequéncia del regèt del lum pertocant la tresena espèra adventista, e la data 1994, apareis fin finala jos la forma de l'ignorància del temps del vertadièr retorn de Jèsus-Crist siá, la quatrena espèra adventista del projècte divin. Aquela ignorància es la consequéncia de la rompedura de la relacion amb Jèsus-Crist, tanben se'n pòt dedusir la causa seguenta : los adventistas plaçats dins aquela tragica situacion son pas mai als uèlhs de Dieu siá, dins son jutjament, dels « adventistas ».

V.51 : « ... o metrà en pèças, e li balharà sa part amb los ipocritas : es aquí que i aurà de plors e dels grincements de dents. »

L'imatge exprimis la colèra que Dieu va far patir als falses servidors que l'an traït. Relèvi dins aquel verset, lo tèrme « ipocritas » pel qual l'Esperit designa las dalhas crestians dins Dan.11:34, mas una lectura mai larja s'impausa per comprene lo contèxt del temps ciblat per la profecia, çò qu'inclutz los versets 33 e 35 : « e los mai savis demest eles balharàn instruccion a la multitud. N'es que sucombiràn per un temps a l'espasa e a la flama, a la captivitat e al pilhatge. Dins lo temps ont sucombiràn, seràn un pauc secorruts, e mantun se jonherà a eles per ipocrisia. Qualques unes dels òmes savis sucombiràn, per fin que sián espurats, purificats e blanquits, fins al temps de la fin, perque arribarà pas qu'al temps marcat. » Lo « marrit servidor » es donc plan lo que traís l'espèra de Dieu, son Mèstre, e rejonh, « fins al temps de la fin », lo camp dels « ipocritas ». Parteja, d'aquí enlà, amb eles, la colèra de Dieu que las tustada fins al jutjament darrièr, ont son avalits, consumits dins « l'estanh de fuòc » que balha « la segonda mòrt » definitiva, segon Apo.20:15 : « Qual que siá foguèt pas trobat escrich dins lo libre de vida foguèt getat dins l'estanh de fuòc ».

L'istòria revelada de la vertadièra fe

La vertadièra fe

I a fòrça causas a dire sul subjècte de la vertadièra fe, mas prepausi ja aquel aspècte que me sembla prioritari. Aquel o la que vòl nosar de relacions amb Dieu deu saber que sa concepcion de la vida sus tèrra e dins lo cèl es, a l'extrèm opausada de nòstre sistèma instaurat sus la tèrra qu'es bastit sus las pensadas orgulhosas e marridas inspiradas pel drac ; son enemic, e lo de sos vertadièrs elegits. Jèsus nos a balhat lo mejan d'identificar la vertadièra fe : « Los reconeisseretz a lors fruches. Se Culhís de rasims sus d'espinas, o de las figas sus de cardons ? (Matt.7:16) ». Sus la basa d'aquela declaracion, siás assegurats que totes los que se reclamen de son nom e que presenten pas, sa doçor, sa serviabilité, son abnegacion, son esperit de sacrifici, son amor de la vertat e son zèl per l'obesissença als comandaments de Dieu, son pas jamai estats e seràn pas jamai sos servidors ; es çò que 1 Agacín.13 nos ensenha en definissent lo carisme de la vertadièra santetat ; la qu'es exigida pel just jutjament de Dieu : verset 6 : « se regaudís pas ponch de l'injustícia, mas se regaudís de la vertat ».

Coma se pòt creire que lo secutat e lo persécuteur sián jutjats per Dieu del meteis biais ? Quala es la semblança entre Jèsus-Crist, voluntàriament crucificat, e l'inquisicion papala romana o Jean Calvin, que sometían d'òmes e de femnas a la tortura, fins a lor mòrt ? Per veire pas la diferéncia, cal ignorar las paraulas inspiradas dels escruches biblics. Foguèt lo cas, abans que la Bíblia siá esandida dins lo mond, mas dempuèi qu'es disponibla pertot sus la tèrra ; qualas excusas pòdon justificar las errors de jutjament dels èssers umans ? N'i a pas. Aquí perquè, la colèra divina que ven serà plan granda e incontrollabla.

Los tres ans e mièg pendent los quals Jèsus a obrat dins son ministèri terrèstre nos son revelats dins los Evangèlis, per fin que coneissiam la nòrma de la vertadièra fe de l'opinion de Dieu ; la sola que compta. Sa vida nos es prepausada coma modèl ; un modèl que devèm imitar per èsser reconegut per el al títol de sos discípol. Aquela adopcion implica que partejàvem sa concepcion de la vida etèrna que prepausa. L'egoïsme i es bandit, aital coma l'orguèlh gastador e destructor. I a pas de plaça per la brutalitat e la marridesa dins la vida etèrna ofèrta als sols elegits reconeguts per Jèsus-Crist el meteis. Son comportament èra pacificament revolucionari, perque el lo Mèstre e lo Senhor s'es fach servidor de totes, s'abaissant fins a lavar los pès de sos discípol, per tal de balhar un sens concrèt a sa condemnacion de las valors orgulhosas manifestadas pels dirigents religioses josieus de son epòca ; causas que caracterizan encara uèi los religioses josieus e crestians. En oposicion absoluta, la nòrma revelada en Jèsus-Crist es la nòrma de la vida etèrna.

En indicant a sos servidors, lo mejan d'identificar, eles meteisses, lors enemics, las dalhas servidors de Dieu, Jèsus-Crist a agit per salvar lors armas. E sa promessa d'èsser, fins a la fin del mond, « al mièg » de sos elegits, es tenguda e consistís a los esclarir e los protegir pendent de longa de lor vida terrèstra. Lo critèri absolut de la vertadièra fe es que Dieu rèsta amb sos elegits. Son pas jamai privats de son lum e de son Sant Esperit. E se Dieu se retira, es que l'elegit n'es pas mai un ; son estatut espiritual a cambiat dins lo just jutjament de Dieu. Perque son jutjament s'adapta als comportaments de l'òme. Sus un plan individual, los cambiaments demòran possibles dins los dos sences ; de ben cap al mal o del mal cap al ben. Mas es pas lo cas, al nivèl collectiu dels grops religioses e de las institucions, que cambian pas que de ben cap

al mal, quand s'adaptan pas als cambiaments instaurats per Dieu. Dins son ensenhament, Jèsus nos ditz : « Un bon arbre pòt pas portar de marrit fruch, atal coma un marrit arbre pòt pas portar un bon fruch (Matt.7:18) ». Nos a atal balhat de comprene, qu'a causa de son fruch òrre, la religion catolica es un « marrit arbre » e que va, per sa falsa doctrina, o demorar, quitament quand, privada del sosten monarquic, cessarà de secutar las gents. E n'es tot parièr de religion anglicana creada per Enric VIII per justificar sos adultèris e sos crimis ; quala valor Dieu pòt balhar a sos descendents successors monarcas ? Es tanben lo cas, de la religion protestanta calvinista, puèi qu'aquel fondator, Jean Calvin, èra crench, a causa de la reputacion de sa duretad de caractèr e de las nombrosas execucions a mòrt que legitimava dins sa vila de Genèva, de faïçon plan ressemblante amb las practicas catolicas de son epòca, fins a los despassar. Aquel protestantisme riscava pas d'agradar al doç Senhor Jèsus-Crist, e pòt pas èsser en cap de cas pres per modèl de la vertadièra fe. Es tan verai, que dins sa revelacion balhada a Daniel, Dieu fa l'androna sus la reforma protestanta, en ciblant unicament lo regim papal de 1260 annadas, e lo temps de l'instauracion dels messatges de l'adventisme del seten jorn, portaire de las vertats divinas reveladas, dempuèi 1844, fins a la fin del mond, que ven, en 2030.

Los contrefaçons religiosas diabolicas istoricas presentan totas dels aspèctes semblant al modèl acceptat per Dieu, mas l'egalan pas jamai. La vertadièra fe es constantament noirida per l'Esperit del Crist, la falsa l'es pas. La vertadièra fe pòt explicar los mistèris de las profecias divinas biblicas, la falsa fe o pòt pas. De multitudes d'interpretacions de las profecias circulan dins lo mond, totas mai fantasiosas las unas que los autres. Al contra d'elas, mas interpretacions son unicament obtengudas a partir de las citacions de la Bíblia ; lo messatge es donc precís, estable, coerent e conforma a la pensada de Dieu dont s'aluènha pas jamai ; e lo Totpoderós i vèlha.

Nòtas preparatòrias del libre de Daniel

Lo nom Daniel significa Dieu es mon Jutge. La coneissença del jutjament de Dieu es una basa principala de la fe, perque condutz la creatura cap a l'obesissença a sa volontat revelada e compresa, sola condicion per èsser benesida per el en tot temps. Dieu recerca l'amor de sas creaturas qu'o concretizan e o demòstran per lor fe obesissenta. Lo jutjament de Dieu es donc revelat pel mejan de sas profecias qu'utilizan de simbòls coma dins las parabòlas de Jèsus-Crist. Lo jutjament de Dieu es revelat en primièr pel libre de Daniel mas pausa pas que las basas principalas de son jutjament sus l'istòria religiosa crestiana que serà revelada en detalh dins lo libre Apocalipsi.

Dins Daniel, Dieu revèla pauc de causas, mas aquel pauc quantitativ es d'una granda importància qualitativa, perque constituís lo fondament de la Revelacion profetica globala. Los arquitèctes dels bastiments sabon quant la preparacion del terren de la construccion es decisiva e determinanta. Dins la profecia, es lo ròtle balhat a las revelacions recebudas pel profèta Daniel. En efiech, quand lors significacions son clarament compresas, Dieu atench o dobla beguèt de provar son existéncia e de balhar a sos elegits las claus de la compreneson del messatge desliurat per l'Esperit. Dins aquel « pauc de causas » se tròban pasmens : l'anóncia d'una successon de quatre empèris dominators universals dempuèi l'epòca de Daniel (Dan.2, 7 e 8) ; la datacion oficiala del ministèri terrèstre de Jèsus-Crist (Dan.9) ; l'anóncia de l'apostasia crestiana en 321 (Dan.8), lo regne papal de 1260 annadas entre 538 e 1798 (Dan.7 e 8) ; e l'aliança « adventista » (Dan.8 e 12) a partir de 1843 (fins a 2030). Ajusti a aquò, Dan.11 que, o veirem, revèla la forma e l'evolucion de l'ultima Guèrra Mondiala terrèstra nucleara que demòra encara a se complir abans lo retorn gloriós del Dieu Salvaire.

Subtilament, lo Senhor Jèsus-Crist a evocat lo nom de Daniel per ne rampelar l'importància per l'aliança novèla. « Aquí perqué, quand veiretz l'abominacion de la desolacion, dont a parlat lo profèta Daniel, establida en luòc sant, que lo que lièch faga atencion ! (Mat.24:15) »

Se Jèsus a fach en favor pròva de Daniel, es perque Daniel aviá rebut d'el los ensenhaments que concernissian sa primièra venguda e son retorn gloriós, mai que tot autre abans el. Per que mos prepauses sián plan compresas, cal saber que lo Crist vengut del cèl s'es presentat de per abans a Daniel jol nom « Micaël », dins Dan.10:13-21, 12:3 e aquel nom es représ per Jèsus-Crist dins Apo.12:7. Aquel nom « Micaël » es mai conegut jos sa forma catolica latina Michel, nom balhat al celèbre Mont Sant Miquèl en França bretona. Lo libre de Daniel li ajusta de precisions chifradas que permeton de conéisser l'annada de sa primièra venguda. Precisi encara que lo nom « Micaël » significa : Qu'es coma Dieu ; e lo nom de « Jèsus » se tradutz per : YaHWÉH salva. Los dos noms concernisson lo grand Dieu creator, lo primièr al títol celèst, lo segond al títol terrèstre.

La revelacion de l'avenidor nos es presentada coma un jòc de construccion a mantun solièr. A la debuta del cinèma, per crear d'efièches de relèu dins los dessenh animats, los cineastas utilizavan de placas de veires dont los diferents motius pintrats, un còp superpausats, balhavan un imatge a mantun nivèl. N'es atal de profecia concebuda per Dieu.

Tot comença dins Daniel

LO LIBRE DE DANIEL

Tu que legisses aquel obratge, sàpia que lo Dieu Totpoderós illimitat es viu, malgrat que s'amague. Aquel testimoniatge del « profèta Daniel » es estat escrich per te'n convèncer. Pòrta lo sagèl del testimoniatge de l'anciana e de l'aliança novèla perque Jèsus l'a evocat dins las paraulas adreçadas a sos discípols. Son experiéncia revèla l'accion d'aquel Dieu bon e just. E aquel libre nos permet de descobrir lo jutjament que Dieu pòrta sus l'istòria religiosa de son monoteïsme, josieu dins una primièra aliança, puèi crestian, dins son aliança novèla, bastida sus la sang versada per Jèsus-Crist, lo 3 d'Abril de 30 de son èra. Que pòt melhor que « Daniel » revelar lo jutjament de Dieu ? Son nom significa « Dieu es mon jutge ». Aquelas experiéncias visculadas son pas de faulas, mas lo testimoniatge de la benediccion divina de son modèl de fidelitat. Dieu o presenta demest las tres personas que salvaria dins lo malaür dins Ezé.14:14-20. Aqueles tres tips de l'elegit son « Noé, Daniel e Job ». Lo messatge de Dieu nos ditz clarament que quitament en Jèsus-Crist, se semblam pas a aqueles modèls, la pòrta del salut nos demorarà barrada. Aquel messatge confirma la via estrecha, lo camin estrech o la pòrta estrecha per la quala l'elegit deu passar per dintrar al cèl, segon l'ensenhament de Jèsus-Crist. L'istòria de « Daniel » e sos tres companhs nos es presentada coma lo modèl de la fidelitat que Dieu salva dins los jorns de destressa.

Mas i a tanben dins aquela istòria de la vida de Daniel, la conversion de tres poderoses reis que Dieu capita a arrancar al drac dont èran adoradors en tota ignorància. Dieu a fach d'aqueles emperadors los pòrta-voses de sa causa mai poderoses de l'istòria umana, los primièrs, mas tanben, los darrièrs, perque aqueles òmes modèls van desaparéisser e la religion, las valors, la moralitat, van de contunh declinar. Per Dieu, arrancar una arma es un combat de longa lucha e lo cas del rei « Nébucadnetsar » es un modèl del genre fòrça revelator. Ven confirmar la parabòla de Jèsus-Crist, aquel « Bon Berger » que daissa son tropèl per recercar la feda fòrviada.

Daniel 1

Dan 1:1 La tresena annada del regne de Jojakim, rei de Juda, Nebucadnetsar, rei de Babylone, marchèt contra Jerusalèm, e l'assetgèt.

1a- La tresena annada del regne de Jojakim, rei de Juda

Regna de Jojakim d'11 ans de – 608 a – 597. 3na annada en – 605.

1b- Nebucadnetsar

Ceci es la traduccion babiloniana del nom del rei Nébuchadnetsar siá, « Nabu protegís mon filh ainat ». Nabu es lo dieu mesopotamian del saber e de l'escritura. Se pòt ja comprene que Dieu ausís se veire restituir aquel poder sus o saber e l'escritura.

Dan 1:2 Lo Senhor liurèt entre sas mans Jojakim, rei de Juda, e una partida de las ustensilhas de l'ostal de Dieu. Nebucadnetsar emportèt las ustensilhas al país de Schinear, dins l'ostal de son dieu, los metèt dins l'ostal del tresaur de son dieu.

2a- Lo Senhor liurèt entre sas mans Jojakim, rei de Juda

L'abandon del rei josieu per Dieu es justificat. 2Ch.36:5 : Jojakim aviá vint e cinc ans quand venguèt rei, e regnèt onze ans a Jerusalèm. Faguèt çò qu'es mal als uèlhs de Yahweh, son Dieu.

2b- Nebucadnetsar emportèt las ustensilhas al país de Schinear, dins l'ostal de son dieu, los metèt dins l'ostal del tresaur de son dieu.

Aquel rei es pagan, coneis pas lo vertadièr Dieu que servís Israèl mas pren suènh d'onorar son dieu : Bel. Après sa futura conversion, servirà lo vertadièr Dieu de Daniel amb la meteissa fidelitat.

Dan 1:3 Lo rei balhèt l'òrdre a Aschpenaz, cap de sos eunucs, de menar qualques unes dels mainatges d'Israèl de raça reiala o de familha nòbla,

Dan 1:4 de joves dròlles sens defecte corporal, polits de figura, dotats de saviesa, d'intelligéncia e d'instruccion, capablas de servir dins lo palais del rei, e a que s'ensenhariá las letras e la lenga dels caldèus.

4a- Lo rei Nébuchadnetsar se mòstra amistós e intelligent, cerca pas qu'a ajudar los mainatges josieus a capitar lor integracion dins sa societat e sas valors.

Dan 1:5 Lo rei lor assignèt per cada jorn una porcion dels plats de sa taula e del vin dont beviá, los volent auçar pendent tres annadas, al cap de las qualas serián al servici del rei.

5a- Los bons sentiments del rei son evidents. Fa partejar als joves çò que s'ofris a el meteus, dempuèi sos dieus fins a sa noiridura.

Dan 1:6 I aviá demest eles, d'entre los mainatges de Juda, Daniel, Hanania, Mischaël e Azaria.

6a- Sus l'ensemble dels joves josieus conduches a Babylone, solament quatre demest eles van far pròva de fidelitat modèla. Los faches que van seguir son organizats per Dieu per tal de far aparéisser la diferéncia del fruch portat pels qu'o servisson e que benesís e per çò qu'o serviscan pas e qu'ignòra.

Dan 1:7 Lo cap dels eunucs lor balhèt de noms, a Daniel lo de Beltschatsar, a Hanania lo de Schadrac, a Mischaël lo de Méschac, e a Azaria lo d'Abed-Nego.

7a- L'intelligéncia es partejada per aqueles josieus joves qu'acceptan de portar de noms pagans impausats pel venceire. Atribuïr un nom es un signe de superioritat e un principi ensenhat pel vertadièr Dieu. Gen.2:19 : E Yahweh Dieu, qu'aviá format de sòl totes los animals dels camps e totes los aucèls del cèl, los faguèt venir cap a l'òme per veire coma los cridariá, e per que tot èsser viu portèsse lo nom que li balhariá l'òme.

7b- Daniel « Dieu es mon jutge » es famós Beltshatsar : « Bel protegirà ». Bel designa lo drac qu'en tota ignorància aqueles pòbles pagans servissian e onoravan, victimas dels esperits démoniaques.

Hanania « Gràcia o Balhat de YaHWÉH » ven « Shadrac « inspirat per Aku ». Aku èra lo dieu lunar a Babylone.

Mishaël « Qu'es droiture de Dieu » ven Meschac « qu'apartenís a Aku ».

Azaria « lo Secors o l'Ajuda es YaHWÉH » ven « Abed-Negociacion » « Servidor de Negociacion », e aquí ja, lo dieu solar dels caldèus.

Dan 1:8 Daniel resoluèt de se solhar pas pels plats del rei e pel vin dont lo rei beviá, e preguèt lo cap dels eunucs de l'obligar pas a se solhar.

8a- Porter un nom pagan pausa pas de problèma quand s'es vencut, mas se solhar al ponch de getar l'opprobre sus Dieu, es tròp demandar. La fidelitat dels joves los conduch a s'abstenir dels vins e carns del rei perque aquelas causas son tradicionalament presentadas a las divinitats paganas onoradas a Babylone. Lor joventut manca de maturitat e rasonan pas encara coma Paul, lo testimòni fidèl del Crist que ten per de vent las falsas divinitats (ròm.14 ; 1Co.8). Mas de crenhença de trucar los febles en la fe, agiguèt coma eles. S'agiguèt de faïçon invertís, comet pas çaquela un pecat, perque son rasonament es just. Dieu condemna la solhadura comesa voluntàriament en tota coneissença e tota consciéncia ; dins aquel exemple, la causida intencionala d'onorar los dieus pagans.

Dan 1:9 Dieu faguèt trobar a Daniel favor e gràcia davant lo cap dels eunucs.

9a- La fe dels joves es demostrada per lor crenhença de desplaire a Dieu ; Los pòt benesir.

Dan 1:10 Lo cap dels eunucs dich a Daniel : Crenhi mon senhor lo rei, qu'a fixat çò que vos devètz manjar e beure ; perque perqué veiriá vòstra cara mai abatuda que lo dels joves de vòstra edat ? Expausariatz mon cap al près del rei.

Dan 1:11 Alara Daniel ditz a l'intendent a que lo cap dels eunucs aviá remés la susvelhança de Daniel, de Hanania, de Mischaël e d'Azaria :

Dan 1:12 Espròva tos servidors pendent dètz jorns, e que qualqu'un nos balha de legums a manjar e de l'aiga a beure ;

Dan 1:13 agacharàs puèi nòstra cara e lo dels joves que manjan los plats del rei, e agiràs amb tos servidors segon çò qu'auràs vist.

Dan 1:14 Lor acordèt çò que demandavan, e los esprovèt pendent dètz jorns.

Dan 1:15 Al cap de dètz jorns, avián melhora cara e mai d'embonpoint que totes los joves que manjavan los plats del rei.

15se- A pòt establir una comparason espirituala entre las « dètz jorns » de l'experiéncia de Daniel e sos tres companhs, amb los « dètz jorns » d'annadas profeticas de persecucions del messatge de l'epòca « Esmirna » d'Apo.2:10. En efiech, dins las doas experiéncias, Dieu fa aparéisser lo fruch amagat dels que se reclaman d'el.

Dan 1:16 L'intendent emportava los plats e lo vin que lor èran destinats, e lor balhava de legums.

16a- Aquela experiéncia mòstra coma Dieu pòt agir suls esperits dels òmes per que favorizen sos servidors segon sa santa volontat. Perque lo risc pres per l'intendent del rei èra grand e caliá que Dieu intervenguèsse per que accèpte las proposicions fachas per Daniel. L'experiéncia de fe es una capitada.

Dan 1:17 Dieu acordèt a aqueles quatre joves de la sciéncia, de l'intelligéncia dins totas las letras, e de la saviesa ; e Daniel explicava totas las visions e totes los sòmis.

17a- Dieu acordèt a aqueles quatre joves de la sciéncia, de l'intelligéncia dins totas las letras, e de la saviesa

Tot es don del Senhor. Los qu'o coneisson pas, ignòran quant depend d'el que sián intelligents e savis o ignorants e insensats.

17b- e Daniel explicava totas las visions e totes los sòmis.

Primièr a mostrar sa fidelitat, Daniel es onorat per Dieu que li balha lo don de profecia. Foguèt lo testimoniatge que balhèt en son temps, al fidèl Joseph captiu dels egipcians. Demest las ofèrtas de Dieu, Salomon causiguèt, el-tanben, la saviesa ; e per aquela causida, Dieu li balhèt tota la rèsta, la glòria e la riquesa. Daniel va viure, a son torn, aquela elevacion bastida per son Dieu fidèl.

Dan 1:18 Al tèrme fixat pel rei per que se los li menèsse, lo cap dels eunucs los presentèt a Nebucadnetsar.

Dan 1:19 Lo rei s'entretenguèt amb eles ; e, demest totes aqueles joves, se'n trobèt cap de coma Daniel, Hanania, Mischaël e Azaria. Foguèron donc admés al servici del rei.

Dan 1:20 Sus totes los objèctes que reclamavan de saviesa e d'intelligéncia, e suls quals lo rei los interrogava, los trobava dètz còps superiors a totes los magicians e astrològs qu'èran dins tot son reialme.

20a- Dieu mòstra atal « la diferéncia entre los qu'o servisson e los qu'o servisson pas », çò qu'es escrich dins Mal.3:18. Los noms de Daniel e lo de sos companhs van dintrar dins lo testimoniatge de la santa Bíblia, perque lors demostracions de fidelitat van servir de modèls per encoratjar los elegits fins a la fin del mond.

Dan 1:21 Atal foguèt Daniel fins a la primièra annada del rei Cyrus.

Daniel 2

Dan 2:1 La segonda annada del regne de Nebucadnetsar, Nebucadnetsar aguèt de sòmis. Avia l'esperit agitat, e podia pas dormir.

1a- Donc, en – 604. Dieu se manifèsta dins l'esperit del rei.

Dan 2:2 Lo rei faguèt cridar los magicians, los astrològs, los encantaires e los caldèus, per que li digan sos sòmis. Venguèron, e se presentèron davant lo rei.

2a- Lo rei pagan se vira alara cap a las gents a los quals a, fins aquí, fach fisança, cadun essent un especialista dins son domeni.

Dan 2:3 Lo rei lor dich : Ai agut un sòmi ; mon esperit es agitat, e volriái conéisser aquel sòmi.

3a- Lo rei dich plan : Vòli conéisser aquel sòmi ; parla pas de sa significacion.

Dan 2:4 Los caldèus respondèron al rei en lenga aramèa : O rei, viu eternalament ! Diga-o sòmi a tos servidors, e ne balharem l'explicacion.

Dan 2:5 Lo rei reprenguèt la paraula e diguèt als caldèus : La causa m'a escapat ; se me fasètz pas conéisser lo sòmi e son explicacion, seretz meses en pèças, e vòstres ostals seràn reduches en un mont d'immondícias.

5a- L'intransigència del rei e la mesura extrèma que pren son excepcionalas e inspiradas per Dieu que crèa aquí lo mejan de confondre lo charlatanisme pagan e de revelar sa glòria per sos servidors fidèls.

Dan 2:6 Mas se me disètz lo sòmi e son explicacion, recebretz d'ieu dels dons e dels presents, e de grands onors. Aquí perquè, digatz-me lo sòmi e son explicacion.

6a- Aqueles dons, presents, e grands onors, Dieu los prepara per sos elegits fidèls.

Dan 2:7 Respondèron pel segond còp : Qué lo rei diga lo sòmi a sos servidors, e ne balharem l'explicacion.

Dan 2:8 Lo rei reprenguèt la paraula e dich : M'apercebi, en vertat, que volètz ganhar de temps, perque vesètz que la causa m'a escapat.

8a- Lo rei, demanda a sos savis quicòm qu'es pas jamai estat demandada e o realiza pas.

Dan 2:9 Se donc me fasètz pas conéisser lo sòmi, la meteissa senténcia vos envoloparà totes ; volètz preparatz a me dire de messorgas e de las falsetats, en esperant que los tempses sián cambiats. Aquí perquè, digatz-me lo sòmi, e sauprai se sètz capables de me'n balhar l'explicacion.

9a- volètz preparatz a me dire de messorgas e de las falsetats, en esperant que los tempses sián cambiats

Es sus aquel principi que fins a la fin del mond, totes los falses lums e devinaires s'enriquisson.

9b- Aquí perquè, digatz-me lo sòmi, e sauprai se sètz capables de me'n balhar l'explicacion

Pel primièr còp aquel rasonament logic se manifèsta dins la pensada d'un òme. Los charlatans an polit jòc de poder contar qué que siá a lors clients ninòis e tròp creduls. La demanda del rei decela lor limit.

Dan 2:10 Los caldèus respondèron al rei : Es pas degun sus la tèrra que pòsca dire çò que demanda lo rei ; jamai cap de rei, qualque grand e poderós que siá estat, a pas exigít una parièra causa de cap de magician, astrològ o caldèu.

10a- Lors paraulas son vertadièras, puèi que fins aquí, Dieu èra pas intervengut per los decelar, per fin que compregan qu'es lo sol Dieu, e que lors divinitats paganas son pas que neient e idòlas bastidas per las mans e los esperits dels òmes liurats als esperits démoniaques.

Dan 2:11 Çò que lo rei demanda es dificila ; i a pas degun que pòsca lo dire al rei, levat los dieus, dont la demòra es pas demest los òmes.

11a- Los savis exprimisson aquí una vertat indenegabla. Mas en tenent aqueles prepauses, confèssan aver pas de relacion amb los dieus, mentre qu'a longor de temps, son consultats per de gents enganas que pensan obtenir per eles de las responsas de las divinitats amagadas. Lo desfís lançat pel rei los decela. E per arribar a far aquò, caliá l'imprevisible e infinida saviesa del vertadièr Dieu, ja sublimement revelada en Salomon, aquel mèstre de la saviesa divina.

Dan 2:12 Aquí dessús lo rei s'encolerèt, e s'irritèt violentament. Ordenèt que se faga perir totes los savis de Babylone.

Dan 2:13 La senténcia foguèt publicada, los savis èran meses a mòrt, e se cercava Daniel e sos companhs per los far perir.

13a- Es en plaçant sos pròpris servidors davant la mòrt que Dieu los va auçar en glòria al près del rei Nébucadnetsar. Aquela estrategia profetiza la darrièra experiéncia de fe adventista ont los elegits esperaràn la mòrt decretada pels rebèls per una data decidida. Mas aquí encara, la situacion serà invertida, perque los mòrts seràn aqueles rebèls que s'entretueront quand lo Crist poderós e victoriós pareisserà dins lo cèl per los jutjar e los condemnar.

Dan 2:14 Alara Daniel s'adrecèt d'una faïçon prudenta e senada a Arjoc, cap dels gardas del rei, qu'èra sortit per metre a mòrt los savis de Babylone.

Dan 2:15 Prenguèt la paraula e diguèt a Arjoc, comandant del rei : Perqué la senténcia del rei es tan sevèra ? Arjoc expausèt la causa a Daniel.

Dan 2:16 E Daniel anèt cap al rei, e o preguèt de li acordar de temps per balhar al rei l'explicacion.

16a- Daniel agís segon sa natura e son experiéncia religiosa. Sap que sos dons profetics li son balhats per Dieu, en lo qual es acostumada a plaçar tota sa fisança. Aprenent çò que demanda lo rei, sap que Dieu ten las responsas, mas es dins sa volontat de la li far conéisser ?

Dan 2:17 Puèi Daniel anèt dins son ostal, e ensenhèt d'aquel afar Hanania, Mischaël e Azaria, sos companhs,

17a- Los quatre joves vivon dins l'ostal de Daniel. « los que se semblan s'assemblan » e representan l'ammassada de Dieu. Ja abans Jèsus-Crist, « aquí ont dos o tres s'assemblan en mon nom, soi al mièg d'eles » dich lo Senhor. L'amor fraternal unís aqueles joves que fan pròva d'un esperit polit de solidaritat.

Dan 2:18 los engatjant a implorar la misericòrdia del Dieu dels cèls, per fin que se faguèsse pas perir Daniel e sos companhs amb la rèsta dels savis de Babylone.

18a- Davant una menaça tanben fòrta contra lors vidas, la pregària ardenta e lo june sincèr son las solas armas dels elegits. O sabon e van esperar la responsa de lor Dieu que lor a balhat ja tant de pròvas que los aima. A la fin del mond, los darrièrs elegits mirats pel decret de mòrt agiràn tot parièr.

Dan 2:19 Alara lo secrèt foguèt revelat a Daniel dins una vision pendent la nuèch. E Daniel benesiguèt lo Dieu dels cèls.

19a- Sollicitat per sos elegits, lo Dieu fidèl es al rendètz-vos, perque a organizat l'espròva per far pròva de sa fidelitat per Daniel e sos tres companhs ; per tal de los issar als pòsts mai nauts del governament del rei. Va, experiéncia après experiéncia, los rendre indispensables per aquel rei que va conduire e fin finala convertir. Aquela conversion serà lo fruch del

comportament fidèl e irreprochable dels quatre joves Josieus santificats per Dieu per una mission excepcionala.

Dan 2:20 Daniel prenguèt la paraula e diguèt : Benesit siá lo nom de Dieu, d'eternitat en eternitat ! A li apartenisson la saviesa e la fòrça.

20a- Una lausenja plan justificada perque la pròva de sa saviesa es, dins aquela experiéncia, indéniablement demostrada. Sa fòrça a liurat Jojakim a Nébucadnetsar e a impausat sas idèas dins l'esperit dels òmes que devián favorizar son projècte.

Dan 2:21 Es el que càmbia los tempses e las circonstàncias, que vèrsa e qu'establís los reis, que balha la saviesa als savis e la sciéncia als qu'an d'intelligéncia.

21a- Aquel verset exprimís clarament totas las rasons de creire a e en Dieu. Nébucadnetsar acabarà per se convertir quand aurà plenament realizat aquelas causas.

Dan 2:22 Revèla çò qu'es prigond e amagat, coneis çò qu'es dins las tenèbras, e lo lum demòra amb el.

22a- Lo drac pòt, el tanben, revelar çò qu'es prigond e amagat, mas lo lum es pas ponch en el. O fa per sedusir e desviar los umans del vertadièr Dieu que, el, quand o fa, agís per salvar sos elegits en lor revelant las trapèlas mortals dreçadas pels demònis condemnats a las tenèbras terrèstras, dempuèi la victòria de Jèsus-Crist sul pecat e la mòrt.

Dan 2:23 Dieu de mos paires, te glorifiqui e te lògui de çò que m'as balhat la saviesa e la fòrça, e de çò que m'as fach conéisser çò que t'avèm demandat, de çò que nos as revelat lo secrèt del rei.

23a- La saviesa e la fòrça èran en Dieu, dins la pregària de Daniel, e Dieu los li a balhadas. Vesèm dins aquela experiéncia se complir lo principi ensenhat per Jèsus : « demandatz e qualqu'un vos balharà ». Mas es plan ausit que per obtenir aquel resultat, la fidelitat del demandaire deu resistir a totas las espròvas. La fòrça recebuda per Daniel va prene una forma agissante sus la pensada del rei que va èsser somés a una pròva evidentament indenegabla qu'o va obligar a admetre l'existéncia del Dieu de Daniel desconegut d'el e de son pòble fins aquí.

Dan 2:24 Après aquò, Daniel se tornèt al près d'Arjoc, a que lo rei aviá ordenat de far perir los savis de Babylone ; anèt, e li parlèt atal : Fagas pas perir los savis de Babylone ! Conduitz-me davant lo rei, e balharai al rei l'explicacion.

24a- L'amor divin se legís dins Daniel que pensa a obtenir la vida salva pels savis pagans. Es encara aquí, un comportament que testimònia per Dieu de sa bontat e de sa compassion, dins un estat d'esperit d'una perfiecha umilitat. Dieu pòt èsser satisfach, son servidor o glorifica per las òbras de sa fe.

Dan 2:25 Arjoc conduguèt lèstament Daniel davant lo rei, e li parlèt atal : Ai trobat demest los captius de Juda un òme que balharà l'explicacion al rei.

25a- Dieu ten lo rei dins una angoissa granda, e la sola perspectiva d'obtenir la responsa qu'a tant desirada, va far tornar tombar sa colèra sulcòp.

Dan 2:26 Lo rei prenguèt la paraula e diguèt a Daniel, que se nòmava Beltschatsar : Ès capable de me far conéisser lo sòmi qu'ai agut e son explicacion ?

26a- Lo nom pagan que li es estat atribuït càmbia pas res. Es Daniel e non Beltschatsar que li va balhar la responsa esperada.

Dan 2:27 Daniel respondèt en preséncia de rei e diguèt : Çò que lo rei demanda es un secrèt que los savis, los astrològs, los magicians e los devinaires, son pas capables de descobrir al rei.

27a- Daniel intercedís en favor dels savis. Çò que lo rei lor a demandat èra fòra de lor portada.

Dan 2:28 Mas i a dins los cèls un Dieu que revèla los secrèts, e qu'a fach conéisser al rei Nebucadnetsar çò qu'arribarà dins la seguida dels tempses. Aquí ton sòmi e las visions qu'as agudas sus ta jaça.

28a- Aquela debuta d'explicacion va tornar Nébucadnetsar atentiu, perque lo subjècte de l'avenir a totjorn tormentat e angoissat los òmes, e la perspectiva d'obtenir de responsas sus aquel subjècte es excitanta e reconfortanta. Daniel dirigís l'atencion del rei sul Dieu viu invisible, çò qu'es susprenent pel rei adorador de divinitats materializadas.

Dan 2:29 Sus ta jaça, ô rei, t'es montat de las pensadas pertocant çò que serà après aqueste temps ; e lo que revèla los secrèts t'a fach conéisser çò qu'arribarà.

Dan 2:30 S'aquel secrèt m'es estat revelat, es pas ponch que i aja en ieu una saviesa superiora a la de totes los vivents ; mas es per fin que l'explicacion siá donada al rei, e que conescas las pensadas de ton còr.

30a- es pas ponch que i aja en ieu una saviesa superiora a la de totes los vivents ; mas es per fin que l'explicacion siá donada al rei

L'umilitat perfiecha en accion. Daniel s'esfaça, e apren al rei qu'aquel Dieu invisible s'interessa a el ; aquel Dieu mai poderós e eficaç que los qu'a servits fins aquí. Imagina l'efièch d'aquelas paraulas sus son esperit e son còr.

30b- e que conescas las pensadas de ton còr

Dins la religion pagana, las nòrmas del ben e del mal del vertadièr Dieu son ignoradas. Los reis son pas jamai remeses en causa, perque son crenhes e crenches tant lor poder es grand. La descobèrta del vertadièr Dieu va permetre a Nébucadnetsar de descobrir progressivament sas mancas de caractèr ; çò que cap d'auriá pas agut l'audàcia de far demest las gents de son pòble. La leiçon nos es tanben adreçada podèm pas conéisser las pensadas de nòstre còr que se Dieu agís dins nòstra consciéncia.

Dan 2:31 O rei, agachavas, e vesías una estatua granda ; aquela estatua èra immensa, e d'una esplendor extraordinària ; èra de pè davant tu, e son aspècte èra terrible.

31a- vesías una estatua granda ; aquela estatua èra immensa, e d'una esplendor extraordinària

L'estatua va ilustrar las successions dels grands empèris terrèstres que se van succedir fins al retorn en glòria de Jèsus-Crist d'ont son aspècte immens. Son esplendor es la dels dominators successius cobèrts de riquesas, de glòria e d'onors tornats pels òmes.

31b- èra de pè davant tu, e son aspècte èra terrible.

L'avenidor profetizat per l'estatua se tròba plan davant lo rei e non darrièr el. Son aspècte terrible profetiza las multituds de mòrts umanas que van provocar, las guèrras e las persecucions que van caracterizar l'istòria umana fins a la fin del mond ; los dominators marchan suls cadavres.

Dan 2:32 Lo cap d'aquela estatua èra d'aur pur ; sa peitrina e sos braces èran d'argent ; son ventre e sas cuèissas èran d'airain ;

32a- Lo cap d'aquela estatua èra d'aur pur

Daniel o va confirmar al verset 38, lo cap d'aur es lo rei Nébucadnetsar en persona. Aquel simbòl o caracteriza perque en primièr, se va convertir e servir amb fe lo vertadièr Dieu creator. L'aur es lo simbòl de la fe purificada dins 1 Pierre 1:7. Son long regne va marcar l'istòria religiosa e justificar sa mencion dins la Bíblia. En mai, constituís lo cap de la construccion de las successions dels dominators terrèstres. La profecia debuta sus la primièra annada de son regne en – 605.

32b- sa peitrina e sos braces èran d'argent

L'argent es de mendre valor que l'aur. S'altèra, l'aur demòra inalterable. Assistissèm a una degradacion de las valors umanas que seguís de naut en bas la descripcion de l'estatua. A partir de – 539, l'empèri dels mèdes e dels pèrs va succedir a l'empèri caldèu.

32c- son ventre e sas cuèissas èran d'airain

L'airain es tanben de mendre valor que l'argent. Es un aliatge de metals a basa de coire. S'altèra terriblament e càmbia d'aspècte amb lo temps. Es tanben mai dur que l'argent, el meteís mai dur que l'aur que demòra sol plan malleable. La sexualitat es al centre de l'imatge causit per Dieu, mas es tanben l'imatge de la reproduccion umana. L'empèri grèc, perque s'agís plan d'el, va en efiech se mostrar plan prolific, en balhant a l'umanitat sa cultura pagana que se va perlongar fins a la fin del mond. Las estatuas grècs en airain fondut e motlat van far l'admiracion dels pòbles fins a la fin. La nuditat dels còsses es revelada e sas costumats depravadas son sens limit ; aquelas causas fan d'empèri grèc un simbòl caracteriza de pecat que va traversar los sègles e los millenaris fins al retorn del Crist. Dins Dan.11:21 a 31, lo rei grèc Antiochos 4 dich Epiphane persécuteur del pòble josieu pendent « 7 ans » entre – 175 e – 168, va èsser presentat coma un tip del persécuteur papal que precedís dins lo raconte profetic d'aquel capítol. Aquel verset 32 a regropat e evocat successivament los empèris que conduson a l'empèri roman.

Dan 2:33 sas cambas, de fèrre ; sos pès, en partida de fèrre e en partida d'argela.

33a- sas cambas, de fèrre

En quatren empèri profetizat, lo de Roma se caracteriza per un endurciment maximum imagé pel fèrre. Es tanben lo mai vulgar dels metals que s'oxida, rovilh e se destrutz. Aquí encara la degradacion es confirmada e s'accentua. Los romans son politeïstas ; adòptan los dieus dels enemics vencuts. Es aital que lo pecat grèc va per lor extension s'expandir sus totes los pòbles de son empèri.

33b- sos pès, en partida de fèrre e en partida d'argela

Dins aquela fasa, una partida argela fragiliza aquela dominacion dura. L'explicacion es simpla e istorica. En 395, l'empèri roman esclata e après el los dètz artelhs dels pès de l'estatua van complir l'instauracion de dètz reialmes crestians independents mas totes plaçats jos la tutèla religiosa de l'avesque de Roma que vendrà lo papa a partir de 538. Aqueles dètz reis son citats dins Dan.7:7 e 24.

Dan 2:34 Agachavas, quand una pèira se destaquèt sens lo secors de cap de man, frapèt los pès de fèrre e d'argela de l'estatua, e los metèt en pèças.

34a- L'imatge de la pèira que frapa s'inspira de la practica de la mesa a mòrt per lapidacion. Es la nòrma de l'execucion dels pecadors colpables dins l'ancian Israèl. Aquela pèira ven donc lapidar los pecadors terrèstres. Lo darrièr flagèl de la colèra de Dieu serà de pèiras de granissa segon Apo.16:21. Aquel imatge profetiza l'accion del Crist contra los pecadors al temps de son retorn divin gloriós. Dins Zac.3:9, l'Esperit balha al Crist l'imatge d'una pèira, la principala de l'angle, la per la quala Dieu comença la construccion de son edifici espiritual : Perque aquí, pertocant la pèira qu'ai plaçada davant Josué, i a sèt uèlhs sus aquela sola pèira ; aquí, gravarai ieu meteis çò que i deu èsser gravat, dich l'Etèrn de las armadas ; e tirarai l'iniquitat d'aquel país, en un jorn. Puèi legissèm dins Zac.4:7 : Qu'ès, granda montanha, davant Zorobabel ? Seràs aplanada. Pausarà la pèira principala al mièg de las aclamacions : Gràcia, gràcia per ela ! Dins aquel meteis endrech, als versets 42 e 47, legissèm : Me ditz : Qué veses ? Respondèri : Agachi, e aquí, i a un candelièr tot d'aur, dominat per un vas e portant sèt lampas, amb sèt conduches per las lampas que son a la cima del candelièr ; ... Perque los que mespresavan lo jorn dels febles començaments se regaudiràn en vesent lo nivèl dins la man de Zorobabel. Aqueles sèt son los uèlhs de l'Etèrn, que corron tota la tèrra. Per confirmar aquel messatge, anam retrobar dins Apo.5:6, aquel imatge, dins la quala los sèt uèlhs de la pèira e del candelièr son atribuïts a l'Anhèl de Dieu, siá, Jèsus-Crist : E vivi, al mièg del tròne e dels quatre èssers vius e al mièg dels vièlhs, un anhèl qu'èra aquí coma immolat. Avia sèt banas e sèt uèlhs, que son los sèt esperits de Dieu enviats per tota la tèrra. Lo jutjament dels pòbles pecadors essent efectuat per Dieu en persona, cap de man umana interven pas.

Dan 2:35 Alara lo fèrre, l'argela, l'airain, l'argent e l'aur, foguèron copats amassa, e venguèron coma la bala que s'escapa d'una aira en estiu ; lo vent los emportèt, e cap de traça ne foguèt pas retrobada. Mas la pèira qu'aviá frapat l'estatua venguèt una montanha granda, e emplenèt tota la tèrra.

35a- Alara lo fèrre, l'argela, l'airain, l'argent e l'aur, foguèron copats amassa, e venguèron coma la bala que s'escapa d'una aira en estiu ; lo vent los emportèt, e cap de traça ne foguèt pas retrobada.

Al retorn del Crist, los descendents dels pòbles simbolizats per l'aur, l'argent, l'airain, lo fèrre e l'argela son totes demorats dins lors pecats e dignes d'èsser destruchas per el, e l'imatge profetiza aquela avalida.

35b- Mas la pèira qu'aviá frapat l'estatua venguèt una montanha granda, e emplenèt tota la tèrra

L'Apocalipsi revelarà qu'aquela anóncia se complirà pas completament qu'après los mila ans del jutjament celèst, amb l'installacion dels elegits sus la tèrra renovelada, dins Apo.4, 20, 21 e 22.

Dan 2:36 Vaquí lo sòmi. Ne balharem l'explicacion davant lo rei.

36a- Lo rei entend dire enfin çò a qué a somiat. Una tala responsa s'inventa pas, perque èra impossible d'o enganar. Lo que li descriu aquelas causas a donc rebut el meteiss la meteissa vision. E respond tanben a la demanda del rei en se mostrant capable d'interpretar los imatges e de ne balhar lor significacion.

Dan 2:37 O rei, ès lo rei dels reis, perque lo Dieu dels cèls t'a balhat l'empèri, la poténcia, la fòrça e la glòria;

37a- aprèci la fòrça aquel verset ont se vei Daniel tutejar lo poderós rei, çò que cap d'òme gausariá pas far a l'ora d'ara pervertits e corromputs. Lo tutejament es pas insultant, Daniel espròva de respècte pel rei caldèu. Lo tutejament es pas que la forma gramaticala utilizada per un subjècte isolat que s'exprimís a un tèrç unic. E « per grand que siá lo rei, n'es pas mens òme » coma lo comedian Molière a sauput lo dire en son temps. E la deriva del vosejament injustificat es nascuda a son epòca en çò de Louis 14, l'orgulhós « rei solelh ».

37b- O rei, ès lo rei dels reis, perque lo Dieu dels cèls t'a balhat l'empèri

Mai que de respècte, Daniel pòrta al rei una reconeissença celèsta qu'ignorava. En fach, lo Rei dels reis celèst atèsta aver bastit lo rei dels reis terrèstres. Regnar sus de reis constituís lo títol imperial. Lo simbòl de l'empèri es « las alas d'agla » qu'o caracterizaràn en primièr empèri dins Dan.7.

37c- la poténcia,

Elle designa lo drech de dominar, sus de multituds e se mesura en quantitat siá, ne massa.

Pòt far virar lo cap e emplenar d'orguèlh un poderós rei. Arribarà al rei de cedir a l'orguèlh e Dieu lo ne garirà per una sevèra espròva d'umiliacion revelada dins Dan.4. Deu acceptar l'idèa qu'a pas obtengut sa poténcia per sa pròpria fòrça, mas perque lo vertadièr Dieu la li a balhada. Dins Dan.7, aquela poténcia prendrà l'imatge simbolic de l'Ors dels mèdes e dels pèrss.

O poder essent obtengut, de còps, en ressentent un void en eles e dins lor vida, dels òmes se suicidan. Lo poder fach fantasmer l'obtencion d'un bonaür grand que se presenta pas. « Flame nòu, tot polit » dich la dicha, mas aquel ressentit dura pas gaire. Dins la vida modèrna, dels

artistas famoses e admirats e enriquits acaban per se suicidar en despièch d'una aparenta, manifesta e gloriosa capitada.

37d- la fòrça

Elle designa l'accion, la pression jos la constrencha que fa plegar l'adversari dins un combat. Mas aquel combat benlèu menat contra se meteis. Se parla alara per fòrça de caractèr. La fòrça se mesura en qualitat e en eficacitat.

A tanben son simbòl : lo leon segon Judges 14:18 : « qué en mai fòrt que lo leon, qué en mai doç que lo mèl ». La fòrça del leon es dins sos muscles ; los de sas patas e de sas arpas mas sustot los de sa gola qu'ensarra e estofa sas victimas abans de los devorar. La revelacion desviada d'aquela responsa a l'enigma pausada a las Philistins per Samson va venir la consequéncia d'una accion per fòrça sens parièra de sa part contra eles.

37en- e la glòria.

Aquel mot càmbia de sens dins sas concepcions terrèstras e celèstas. Nébucadnetsar a obtengut fins a aquela experiéncia una glòria umana. Lo plaser de dominar e de decidir de sòrt de totas las creaturas de la tèrra. Li demòra a descobrir la glòria celèsta que Jèsus-Crist va obtenir en se fasant, el, lo Mèstre e lo Senhor, lo servidor de sos servidors. Per son salut, acabarà per acceptar aquela glòria e sas condicions celèstas.

Dan 2:38 a remés entre tas mans, en qualque luòc qu'abitan, los mainatges dels òmes, las bèstias dels camps e los aucèls del cèl, e t'a fach dominar sus eles totes : ès tu qu'ès lo cap d'aur.

38a- Aquel imatge serà représ per designar Nébucadnetsar dins Dan.4:9.

38b- ès tu qu'ès lo cap d'aur.

Aquelas paraulas mòstran que Dieu coneis d'avança las causidas que Nébucadnetsar va far. Aquel simbòl, lo cap d'aur, profetiza sa futura santificacion e son eleccion, pel salut etèrn. L'aur es lo simbòl de la fe purificada segon 1 Pierre 1:7 : per fin que l'espròva de vòstra fe, mai preciosa que l'aur perible (que pasmens es esprovat pel fuòc), aja per resultat la lausèja, la glòria e l'onor, quand Jèsus Crist apareisserà. L'aur, aquel metal malleable es plan a l'imatge d'aquel rei grand que se daissa transformar per l'òbra del Dieu creator.

Dan 2:39 Après tu, s'auçarà un autre reialme, mendre que lo tieu ; puèi un tresen reialme, que serà d'airain, e que dominarà sus tota la tèrra ;

39a- Amb lo temps, la qualitat umana se va degradar ; l'argent de la peitrina e dels dos brases de l'estatua es mendre que l'aur del cap. Coma Nébucadnetsar, Dàrius lo Mède se convertirà, Cyrus 2 Pèrsia egalament segon Esd.1:1 a 4, totes aimant tanben Daniel ; e après eles Dàrius Pèrsia e Artaxerxes 1èr segon Esd.6 e 7. Dins las espròvas, se regaudiràn de veire lo Dieu dels josieus venir al secors dels sieus.

39b- puèi un tresen reialme, que serà d'airain, e que dominarà sus tota la tèrra.

Aicí, la situacion se gasta seriosament per l'empèri grèc. L'airain, simbòl qu'o representa, designa l'impuretat siá, lo pecat. L'estudi de Dan.10 e 11 nos permetrà de comprene perqué. Mas ja, la cultura del pòble es en causa al títol d'inventor de la libertat republicana e de totas sas desviacions pèrvèras e corrompudas que segon lo principi an pas cap de limit, aquí perqué Dieu dich dins Pro.29:18 : Quand i a pas de revelacion, lo pòble es sens fren ; Urós s'obsèrva la lei !

Dan 2:40 I aurà un quatren reialme, fòrt coma de fèrre ; atal coma lo fèrre copa e romp tot, coparà e romprà tot, coma lo fèrre que met tot en pèças.

40a- La situacion empejora amb aquel quatren reialme qu'es lo de Roma que va dominar los empèris precedents e adoptar totas lors divinitats, en mena que va cumular totes lors caractèrs negatius portant una novetat, una disciplina de fèrre d'una duresat implacabla. Aiçò o rend tant eficaç que cap de país li pòt pas resistir ; a tal ponch que son empèri se va expandir d'Anglatèrra a l'occident fins a Babylone del costat oriental. Lo fèrre es vertadièrament son simbòl, dempuèi sos glasis a doble talhant, sas armaduras e sos escuts, en mena que n'ataca, l'armada pren l'aspècte d'una clòsca erichada de ponchas de lanças, redoutablement eficaças contra las atacas desordenadas e dispersadas de sos enemics.

Dan 2:41 E coma as vist los pès e los artelhs en partida d'argela d'olièr e en partida de fèrre, aquel reialme serà devesit ; mas i aurà en el quicòm de la fòrça del fèrre, perque as vist lo fèrre mesclat amb l'argela.

41a- Daniel o precisa pas mas l'imatge parla. Los pès e los artelhs representan una fasa dominanta que succedirà a l'empèri roman pagan imagé pel fèrre. Devesit, aquel empèri roman va venir lo prat batalhièr dels pichons reialmes formats après son esclatament. L'aliança del fèrre e de l'argela fa pas la fòrça, mas la division e la feblesa. Legissèm argela d'olièr. L'olièr es Dieu segon Jér.18:6 : Pòdi pas agir de cap a vosautres coma aquel olièr, ostal d'Israèl ? Dich l'Etèrn. Aquí, coma l'argela es dins la man de l'olièr, Atal sètz dins ma man, ostal d'Israèl ! Aquela argela es la compausanta pacifica de l'umanitat dins la quala Dieu selecciona sos elegits dont fa de vases d'onor.

Dan 2:42 E coma los dets dels pès èran en partida de fèrre e en partida d'argela, aquel reialme serà en partida fòrt e en partida fragil.

42a- Relèva que lo fèrre roman se perlonga fins a la fin del mond, malgrat que l'empèri roman aja perdut son unitat e sa dominacion en 395. L'explicacion se tròba dins sa represa de la dominacion per la seduccion religiosa de la fe catolica romana. Aiçò essent degut al sosten armat portat per Clodovèu e los emperadors bizantins a l'avesque de Roma cap a 500. An bastit son prestigi e son novèl poder papal que fa d'el, mas unicament als uèlhs dels òmes, lo cap terrèstre de la glèisa crestiana dempuèi 538.

Dan 2:43 As vist lo fèrre mesclat amb l'argela, perque se mesclaràn per d'alianças umanas ; mas seràn pas ponch unisses l'un a l'autre, atal coma lo fèrre s'alia pas ponch amb l'argela.

43a- Los dets dels pès, al nombre de dètz, vendràn dètz banas dins Dan.7:7 e 24. Après lo còs, e los pès, representan las nacions crestianas occidentalas d'Euròpa del temps final siá, nòstra epòca. Denonciant los ipocritas alianças de las nacions europèas, Dieu a revelat fa 2600

annadas, la fragilitat dels acòrdis qu'unisson los pòbles de l'Euròpa actuala, precisament units sus la basa dels « tractats de Roma ».

Dan 2:44 Dins lo temps d'aqueles reis, lo Dieu dels cèls suscitarà un reialme que serà pas jamai destruch, e que passarà pas ponch jos la dominacion d'un autre pòble ; coparà e avalirà totes aqueles reialmes, e el meteis subsistirà eternalament.

44a- Dins lo temps d'aqueles reis

La causa es confirmada, los dètz artelhs son contemporanèus del retorn gloriós del Crist.

44b- lo Dieu dels cèls suscitarà un reialme que serà pas jamai destrutz

La seleccion dels elegits se fa amb lo nom de Jèsus-Crist dempuèi son ministèri, pendent sa primièra venguda sus la tèrra, per expiar los pecats dels que salva. Mas pendent los dos mila ans que van succedir a aquel ministèri, aquela seleccion se complís dins l'umilitat e la persecucion del camp diabolic. E dempuèi 1843, los que Jèsus salva son pauc nombrós, coma o confirmarà l'estudi de Dan.8 e 12.

Los 6000 ans del temps de seleccion dels elegits prenent fin, lo 7en millenari obrís lo sabat de l'eternitat als sols elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist dempuèi Adam e Eve. Totes seràn estats seleccionats en rason meteissa de lor fidelitat perque Dieu pren amb el dels umans fidèls e obesissents, liurant lo drac, sos àngels rebèls e los umans desobesissents a la destruccion complèta de lor arma.

44c- e que passarà pas ponch jos la dominacion d'un autre pòble

Perque met fin a las dominacions e successions umanas terrèstras.

44d- coparà e avalirà totes aqueles reialmes, e el meteis subsistirà eternalament

L'Esperit explica lo sens que balha al mot fin ; un sens absolut. I aurà una eliminacion de l'umanitat entièra. E Apo.20 nos va revelar çò qu'arriba pendent lo 7en millenari. Anam atal descobrir lo programa previst per Dieu. Sus la tèrra desolada, lo drac serà retengut presonièr, sens cap de companhiá celèsta o terrèstra. E dins lo cèl, pendent 1000 ans, los elegits van jutjar los marrits mòrts. Al tèrme d'aqueles 1000 ans, los marrits seràn ressuscitats pel jutjament darrièr. Lo fuòc que los destruirà purificarà la tèrra que Dieu farà novèla en la glorificant per aculhir son tròne e sos elegits recrompats. L'imatge de la vision resumís donc d'accions mai complèxas que l'Apocalipsi de Jèsus-Crist revelarà.

Dan 2:45 Es çò qu'indica la pèira que s'as vista destacar de la montanha sens lo secors de cap de man, e qu'a copat lo fèrre, l'airain, l'argela, l'argent e l'aur. Lo Dieu grand a fach conéisser al rei çò que deu arribar après aquò. Lo sòmi es vertadièr, e son explicacion es certana.

45a- Fin finala, après sa venguda, Crist essent simbolizat per la pèira, lo jutjament celèst de mila ans e son execucion del jutjament darrièr, sus la novèla tèrra restaurada per Dieu, la granda montanha anonciada dins la vision prendrà forma e plaça per l'eternitat.

Dan 2:46 Alara lo rei Nebucadnetsar tombèt sus sa fàcia e se prosternèt davant Daniel, e ordenèt que se li ofriguèsse de sacrificis e dels perfums.

46a- Encara pagan, lo rei reagís segon sa natura. Avent rebut de Daniel tot çò qu'aviá demandat, se prostèrna davant el e onora sos engatjaments. Daniel s'opausa pas a las accions idolatras que practica de cap a el. Es encara tròp d'ora per o contradire e o remetre en causa. Lo temps, qu'apartenís a Dieu, farà son òbra.

Dan 2:47 Lo rei adrecèt la paraula a Daniel e dich : En vertat, vòstre Dieu es lo Dieu dels dieus e lo Senhor dels reis, e revèla los secrèts, puèi qu'as pogut descobrir aquel secrèt.

47a- Foguèt lo primièr pas del rei Nébucadnetsar cap a sa conversion. Poirà pas jamai oblidar aquela experiéncia qu'o obliga a admetre que Daniel es en relacion amb lo vertadièr Dieu, en fach, lo Dieu dels dieus e lo Senhor dels reis. Mas l'entorn pagan que l'assistís va retardar sa conversion. Sas paraulas fan pròva de l'eficacitat de l'òbra profetica. Lo poder de Dieu de dire a l'avança çò que va arribar, met l'òme normal al pè de la paret d'una evidéncia constrenhenta a la quala l'elegit cedís e lo descasut resistís.

Dan 2:48 Puèi lo rei aucèt Daniel, e li faguèt de nombrós e rics presents ; li balhèt lo comandament de tota la província de Babylone, e l'establiguèt cap suprèm de totes los savis de Babylone.

48a- Nébucadnetsar agís de cap a Daniel del meteis biais qu'abans el, Faraon l'aviá fach per Joseph. Quand son intelligents e non obstinément barrats e blocats, los dirigents grands sabon apreciar los servicis d'un servidor portaire de preciosas qualitats. Eles e lors pòbles son beneficiaris de las benediccions divinas que pausan sus sos elegits. La saviesa del vertadièr Dieu profiècha atal a totes.

Dan 2:49 Daniel preguèt lo rei de remetre l'intendéncia de la província de Babylone a Schadrac, Méschac e Abed Nego. E Daniel èra a la cort del rei.

49a- Aqueles quatre joves s'èran desmarcats, per lor actitud particularament fidèla de cap a Dieu, dels autres joves Josieus venguts amb eles a Babylone. Après aquela espròva qu'auriá pogut venir dramatic per totes, l'aprobacion del Dieu viu apareis. Se vei atal la diferéncia que Dieu fach entre los qu'o servisson e los qu'o servisson pas. Auça sos elegits que se'n son mostrats dignes, publicament, als uèlhs de totes los pòbles.

Daniel 3

Dan 3:1 Lo rei Nebucadnetsar faguèt una estatua d'aur, nauta de seissanta coidadas e larja de sièis coidadas. La drecèt dins la val de Durèt, dins la província de Babylone.

3a- Lo rei es estat convencut mas pas encara convertit pel Dieu viu de Daniel. E la megalomania o caracteriza encara. Los grands que l'entornejan l'encoratjan dins aquela via coma lo rainal de la faula lo fach amb lo còrb, l'adulan e o venèran coma un dieu. Tanben, lo rei acaba el meteís per se comparar a un dieu. Cal dire que dins lo paganisme, la deriva es aisida perque las autras falsas divinitats son immobilas e calhadas jos la forma d'estatuas mentre qu'el, lo rei, essent vivent, lor es ja superior. Mas qu'aquel aur es mal emplegat dins l'elevacion d'una estatua ! Visiblament, la vision precedenta a pas encara portat son fruch. Benlèu quitament que los onors que lo Dieu dels dieus li a testimoniats an contribuït a mantenir e quitament far créisser son orguèlh. L'aur simbòl de la fe purificada per l'espròva segon 1 Pierre 1:7, va permetre de revelar la preséncia d'aquel tip de fe sublima dins los tres companhs de Daniel, dins la novèla experiéncia relatada dins aquel capítol. Es una leiçon que Dieu adreça en particular, a sos elegits de la darrièra espròva adventista quand un decret de mòrt profetizat dins Apo.13:15 serà a mand de lor tirar la vida.

Dan 3:2 Lo rei Nebucadnetsar faguèt convocar los satrapes, los intendents e los governadors, los jutges grands, los tresaurièrs, los jurisconsultes, los jutges, e totes los magistrats de las províncias, per que anèsson a la dedicacion de l'estatua qu'aviá auçada lo rei Nebucadnetsar.

2a- Al contra de l'espròva de Daniel dins Dan.6, l'experiéncia es pas deguda a las conspiracions de las gents qu'entornejan lo rei. Aicí, es lo fruch de sa personalitat qu'es revelat.

Dan 3:3 Alara los satrapes, los intendents e los governadors, los jutges grands, los tresaurièrs, los jurisconsultes, los jutges, e totes los magistrats de las províncias, s'assemblèron per la dedicacion de l'estatua qu'aviá auçada lo rei Nebucadnetsar. Se placèron davant l'estatua qu'aviá auçada Nebucadnetsar.

Dan 3:4 Un héraut cridèt a nauta votz : Aquí çò que qualqu'un vos ordena, pòbles, nacions, òmes de totes lengas !

Dan 3:5 Al moment qu'ausiretz lo son de la trompeta, del calamèl, de la guitarra, de la sambuque, del psaltèrion, de la bodega, e de totas menas d'instruments de musica, vos prosternaretz e adoraretz l'estatua d'aur qu'a auçada lo rei Nebucadnetsar.

5a- Al moment qu'ausiretz lo son de la trompeta

Lo senhal de l'espròva serà balhat pel son de la trompeta, atal coma lo retorn de Jèsus-Crist es simbolizat dins Apo.11:15 pel son de la 7na trompeta, e que los sièis castigs precedents son tanben simbolizats per de trompetas.

5b- vos prosternaretz

La prosternation es la forma fisica de l'onor tornat. Dins Apo.13:16, Dieu la simboliza per la man dels òmes que va recebre la marca de la bèstia, que consistís a practicar e onorar lo jorn del solelh pagan qu'a remplaçat lo sant sabat divin.

5c- e adoraretz

L'adoracion es la forma mentala de l'onor tornat. Dins Apo.13:16, Dieu l'imatge pel front de l'òme que recep la marca de la bèstia.

Aquel verset permet de descobrir las claus d'aqueles simbòls citats dins l'Apocalipsi de Jèsus-Crist. Lo front e la man de l'òme resumisson sa pensada e sas òbras e en çò dels elegits, aqueles simbòls recebon lo sagèl de Dieu per oposicion a la marca de la bèstia, identificada al « dimenge » del catolicisme roman, acceptat e sostengut pels protestants dempuèi lor dintrada dins l'aliança ecumenica.

Tota l'organizacion d'aquela mesura impausada pel rei Nébucadnetsar se va renovar a la fin del mond dins l'espròva de la fidelitat pel sabat del Dieu creator. Cada sabat, lo refús de trabalhar dels elegits farà pròva de lor resisténcia de cap a la lei dels òmes. E lo dimenge, lo refús de participar als cultes comuns impausats los identificarà coma de rebèls dont se cal desbarrassar. Una condemnacion a mòrt serà alara pronunciada. Lo procediment serà donc perfiechament conforma a çò que van viure los tres companhs de Daniel, eles meteisses, essent plenament benesits per Dieu per lor fidelitat ja demostrada.

Pasmens, abans la fin del mond, aquela leiçon foguèt prepausada, en primièr, als josieus de l'anciana aliança que son estats someses a una espròva parièra entre – 175 e – 168, secutats a mòrt pel rei grèc Antiochos 4 dich Epiphane. E Dan.11 farà pròva de çò que d'unes josieus fidèls an preferit èsser tuats puslèu que de cometre una abominacion davant lor vertadièr Dieu. Perque, en aqueles jorns, Dieu es pas intervengut per los salvar miraculosament, pas mai que l'a pas fach, puèi, pels crestians tuats per Roma.

Dan 3:6 Qual que siá se prosternarà pas e adorarà pas serà getat ara meteis quitament al mièg d'un fornàs ardent.

6a- Pels companhs de Daniel, la menaça es lo fornàs ardent. Aquela menaça de mòrt es l'imatge del decret de mòrt final. Mas i a una diferéncia entre las doas experiéncias de la debuta e la de la fin, perque a la fin, lo fornàs ardent serà lo castig del jutjament darrièr dels agressors persécuteurs dels sants elegits de Dieu.

Dan 3:7 Aquí perquè, al moment que totes los pòbles ausiguèron lo son de la trompeta, del calamèl, de la guitarra, de la sambuque, del psaltèrion, e de totes menas d'instruments de musica, totes los pòbles, las nacions, los òmes de totes lengas se prosternèron e adorèron l'estatua d'aur qu'aviá auçada lo rei Nebucadnetsar.

7a- Aquel comportament de somission de las massas quasi general e unanima a las leis e ordenanças umanas profetiza encara lors comportaments al temps de la darrièra espròva de fe terrèstra. Lo darrièr governament universal de la tèrra serà obesit amb la meteissa crenhença.

Dan 3:8 A aquela escasença, e dins lo meteis temps, qualques caldèus s'apochèron e acusèron los josieus.

8a- Los elegits de Dieu son las ciblas de la colèra del drac que domina sus totes las armas que Dieu reconeis pas per sos elegits. Sus la tèrra, aquel òdi diabolic pren forma jos l'aspècte de la gelosiá e a l'encòp, d'una granda détestation. Son alara preses per responsables de totes los mals dont sofrís l'umanitat, malgrat que çò siá l'invèrs qu'explica aqueles mals que son simplement las consequéncias de l'abséncia de lor proteccion per Dieu. Los qu'asiran los elegits, montan de complòts per tal de ne far l'exécration popular dont se cal desbarrassar en los tuant.

Dan 3:9 Prenguèron la paraula e diguèron al rei Nebucadnetsar : O rei, viu eternalament !

9a- Los agents del drac dintran en scèna, lo complòt se precisa.

Dan 3:10 As balhat un òrdre segon lo qual totes los qu'ausirián lo son de la trompeta, del calamèl, de la guitarra, de la sambuque, del psaltèrion, de la bodega, e de totes menas d'instruments, se deurián prosternar e adorar l'estatua d'aur,

10a- rampèlan al rei, sas pròprias paraulas e l'òrdre de son autoritat reiala a la quala l'obesissença es exigida.

Dan 3:11 e segon lo qual qual que siá se prosternariá pas e adorariá pas seriá getat al mièg d'un fornàs ardent.

11a- La menaça de mòrt es egalament remembrada ; la trapèla se torna barrar suls sants elegits.

Dan 3:12 Solament, i a de josieus a qu'as remés l'intendéncia de la província de Babylone, Schadrac, Méschac e Abed Nego, òmes que tenon pas cap de compte de tu, ô rei ; servisson pas tos dieus, e adòran pas ponch l'estatua d'aur qu'as auçada.

12a- La causa èra previsible, los nauts pòsts essent fisats als estrangiers josieus, la perfida gelosiá alucada deviá manifestar son fruch d'òdi murtrièr. E atal, los elegits de Dieu son ponchats del det e condemnats per la vendeta populara.

Dan 3:13 Alara Nebucadnetsar, irritat e furiós, balhèt l'òrdre que se menèsse Schadrac, Méschac e Abed Nego. E aqueles òmes foguèron menats davant lo rei.

13a- Rebremba-te qu'aqueles tres òmes an obtengut de Nébucadnetsar los pòsts mai nauts de son reialme, perque li son apareguts, mai savis, mai intelligents que las gents de son pòble.

Aquí perquè sa mesa en estat « irrat e furiós » va explicar son oblit momentanèu de lors qualitats excepcionals.

Dan 3:14 Nebucadnetsar prenguèt la paraula e lor dich : Es-çò de prepaus deliberat, Schadrac, Méschac e Abed Nego, que servissètz pas mos dieus, e qu'adoratz pas l'estatua d'aur qu'ai auçada ?

14a- espèra quitament pas que respondon a sa question : Es-çò de prepaus deliberat que desobesissètz a mos òrdres ?

Dan 3:15 Ara tenètz-vos prèstes, e al moment qu'ausiretz lo son de la trompeta, del calamèl, de la guitarra, de la sambuque, del psaltèrion, de la bodega, e de totas menas d'instruments, vos prosternaretz e adoraretz l'estatua qu'ai facha ; se l'adoratz pas, seretz getats ara meteis quitament al mièg d'un fornàs ardent. E qual es lo dieu que vos desliurarà de ma man ?

15a- Realizant subte, quant aqueles òmes li son utils, lo rei es prèst de lor ofrir un astre novèl en obesissent a son òrdre imperial universal.

La question pausada va recebre una responsa inesperada de la part del vertadièr Dieu que Nébucadnetsar sembla aver oblidat, pres per las activitats de sa vida imperiala. En mai, res permet pas de situar la data de l'afar.

Dan 3:16 Schadrac, Méschac e Abed Nego repliquèron al rei Nebucadnetsar: Avèm pas besonh de te respondre aquí dessús.

16a- Aqueles prepauses tenguts al rei mai poderós de son epòca semblan outrageux e irrévèrencieux, mas aqueles òmes que los tenon son pas de gents rebèllas. Tot al contrari, constituïsson de modèls d'obesissença al Dieu viu a lo qual an decidits fèrmament de demorar fidèls.

Dan 3:17 Aquí, nòstre Dieu que servissèm nos pòt desliurar de fornàs ardent, e nos desliurarà de ta man, ô rei.

17a- Al contra del rei, los elegits fidèls an retengut las pròvas que Dieu lor a balhadas per mostrar qu'es estat amb eles dins l'espròva de la vision. Associant aquela experiéncia personala als sovenirs glorioses de lor pòble desliurat dels egipcians e de lor esclavatge, per aquel meteis Dieu fidèl, possan l'ardidesa fins a desfisar lo rei. Lor determinacion es totala, seriá-çò al prètz de lor mòrt. Mas, l'Esperit lor fa profetizar son intervencion : nos desliurarà de ta man, ô rei.

Dan 3:18 Senon, sàpia, ô rei, que servirem pas tos dieus, e qu'adorarem pas l'estatua d'aur qu'as auçada.

18a- E al cas, ont l'ajuda de Dieu se presentariá pas, lor es preferible de se morir en elegits fidèls que de subviure en traïdors, e coards. Aquela fidelitat se retrobarà dins l'espròva impausada pel persécuteur grèc en – 168. E après aquò, tot lo long de l'èra crestiana en çò dels vertadièrs crestians que fins a la fin del mond confondràn pas la lei de Dieu amb la lei dels òmes diabolicos.

Dan 3:19 Sus qué Nebucadnetsar foguèt emplenat de furor, e cambièt de cara en virant sos agaches contra Schadrac, Méschac e Abed Nego. Reprenguèt la paraula e ordenèt de calfar lo fornàs sèt còps mai que conveniá pas de la calfar.

19a- o cal comprene, aquel rei a pas jamai de son vivent vist e ausit qual que siá s'opausar a sas decisions ; çò que justifica sa furor e lo cambiament de l'aspècte de sa cara. Lo drac dintra en el per o conduire a tuar los elegits de Dieu.

Dan 3:20 Puèi comandèt a qualques unes dels mai vigoroses soldats de son armada de ligar Schadrac, Méschac e Abed Nego, e de los getar dins lo fornàs ardent.

Dan 3:21 Aqueles òmes foguèron ligats amb lors calçons, lors tunicas, lors mantèls e lors autres vestits, e getats al mièg del fornàs ardent.

21a- Tous aqueles materials citats son combustibles atal coma lor còs de carn.

Dan 3:22 Coma l'òrdre del rei èra sevèr, e que lo fornàs èra extraordinàriament calfat, la flama tuèt los òmes que i avián getat Schadrac, Méschac e Abed Nego.

22a- La mòrt d'aqueles òmes fa pròva de l'eficacitat mortala del fuòc d'aquel fornàs.

Dan 3:23 E aqueles tres òmes, Schadrac, Méschac e Abed Nego, tombèron ligats al mièg del fornàs ardent.

23a- L'òrdre del rei es executat tuant quitament sos pròpris servidors.

Dan 3:24 Alara lo rei Nebucadnetsar foguèt espaurit, e se levèt precipitadament. Prenguèt la paraula, e diguèt a sos conselhièrs : Avèm pas getat al mièg del defunt tres òmes ligats ? Respondèron al rei : Segurament, ô rei !

24a- Lo rei dels reis de son epòca ne crei pas sos uèlhs. Çò que vei despassa tota imaginacion umana. Espròva lo besonh de se rassegar en demandant als que l'entornejan se l'accion de getar tres òmes dins lo fuòc del fornàs es una realitat. E aquestes li confirman la causa : Es certan, ô rei !

Dan 3:25 Reprenguèt e ditz : Eh plan, vesi quatre òmes sens ligams, que marchan al mièg del fuòc, e qu'an pas ponch de mal ; e la figura del quatren sembla a la d'un filh dels dieus.

25a- sembla que sol lo rei aja agut la vision del quatren personatge qu'o esglàsia. La fe exemplara dels tres òmes es onorada e enausida per Dieu. Dins aquel fuòc, lo rei pòt distinguir los òmes e vei un personatge de lum e de fuòc que se ten amb eles. Aquela experiéncia novèla subrepasa la primièra. La realitat del Dieu viu li es encara provada.

25b- e la figura del quatren sembla a la d'un filh dels dieus

L'aspècte d'aquel quatren personatge es tan diferent del dels òmes que lo rei l'identifica a un filh dels dieus. L'expression es urosa perque s'agís plan d'una intervencion dirècta del que vendrà pels òmes, lo Filh de Dieu e lo Filh de l'òme siá, Jèsus-Crist.

Dan 3:26 Puèi Nebucadnetsar s'aprechèt de la dintrada del fornàs ardent, e prenent la paraula, diguèt: Schadrac, Méschac e Abed Nego, servidors del Dieu suprèm, sortissètz e venètz ! E Schadrac, Méschac e Abed Nego sortiguèron del mièg del fuòc.

26a- Un còp mai, Nébucadnetsar se transforma en anhèl de cap a un rei leon immensament mai fòrt qu'el. Aquela picadura de rampèl desvelha lo testimoniatge de l'experiéncia de la vision precedenta. Lo Dieu dels cèls li lança un segond apèl.

Dan 3:27 Los satrapes, los intendents, los governadors, e los conselhièrs del rei s'assemblèron ; vegèron que lo fuòc aviá pas agut cap de poder sul còs d'aqueles òmes, que lo pel de lor cap èra pas estat cremat, que lors calçons èran pas ponch damatjats, e que l'odor del fuòc los aviá pas atenchas.

27a- Dins aquela experiéncia, Dieu nos balha la pròva, nòstra coma a Nébucadnetsar, de sa reala tota-poténcia. A creat de leis terrèstras que condicionan la vida de totes los èssers umans e de tot animal que viu sus son sòl e dins sa dimension. Mas o ven de provar, ni el, ni los àngels, son someses a aquelas règlas terrèstras. Creator de las leis universalas, Dieu es al dessús d'elas e pòt a son grat, ordenar de cases miraculoses que faràn, en son temps, la glòria e la reputacion de Jèsus-Crist.

Dan 3:28 Nebucadnetsar prenguèt la paraula e diguèt : Benesit siá lo Dieu de Schadrac, de Méschac e d'Abed Nego, lo qual a enviat son àngel e desliurat sos servidors qu'an agut fisança en el, e qu'an violat l'òrdre del rei e liurat lor còs puslèu que de servir e d'adorar cap d'autre dieu que lor Dieu !

28a- La colèra del rei s'es envolada. Un còp mai remés sus sos pès d'òme, tira leiçon de l'experiéncia e lança un òrdre qu'empacharà la causa de se renovar. Perque l'experiéncia es escosenta. Dieu a mostrat als babilonians qu'es viu, actiu e plen per fòrça e de poténcia.

28b- lo qual a enviat son àngel e desliurat sos servidors qu'an agut fisança en el, e qu'an violat l'òrdre del rei e liurat lor còs puslèu que de servir e d'adorar cap d'autre dieu que lor Dieu !

Dins un naut gra de luciditat, lo rei realiza quant es remirable la fidelitat dels òmes que son fol orguèlh voliá far se morir. Cap de dobte que realiza, qu'en rason meteissa de sa poténcia, li foguèt estat possible d'evitar aquela estúpida espròva causada per son orguèlh que li fa pas cometre que d'errors al perilh de gents innocentas.

Dan 3:29 Aquí ara l'òrdre que balhi : Tot òme, a qualque pòble, nacion o lenga qu'apartenisca, que parlarà mal del Dieu de Schadrac, de Méschac e d'Abed Nego, serà mes en pèças, e son ostal serà reduch en un mont d'immondícias, perque i a pas cap d'autre dieu que pòsca desliurar coma el.

29a- Per aquela declaracion, lo rei Nebucadnetsar pòrta sa proteccion als elegits de Dieu.

A l'encòp, menaça qual que siá parlarà mal del Dieu de Schadrac, de Méschac e d'Abed Nego, e precisa, serà mes en pèças, e son ostal serà reduch en un mont d'immondícias, perque i a pas cap d'autre dieu que pòsca desliurar coma el. Davant aquela menaça, es segur, tant que

lo rei Nébuchadnetsar regnarà, los elegits fidèls de Dieu auràn pas de pensaments deguts a de complòts.

Dan 3:30 Après aquò, lo rei faguèt prosperar Schadrac, Méschac e Abed Nego, dins la província de Babylone.

30a- « Tot es plan qu'acaba plan » pels elegits fidèls del Dieu viu, lo creator de tot çò que viu e existís. Perque sos elegits se levaràn en darrièr, e marcharàn sus la posca dels mòrts, lors ancians enemics, sus la tèrra restaurada, pendent l'eternitat.

Dins la darrièra espròva, aquela urosa fin, serà tanben obtenguda. Atal, la primièra espròva e la darrièra benefician de l'intervencion dirècta del Dieu viu en favor de sos elegits que ven salvar en Jèsus-Crist, lo Salvaire, puèi que son nom Jèsus significa « YaHWÉH salva ».

Daniel 4

Dan 4:1 Nebucadnetsar, rei, a totes los pòbles, a las nacions, als òmes de totas lengas, qu'abitin sus tota la tèrra. Qué la patz vosautras siá balhada amb abundància !

1a- Lo ton e la forma o pròvan, lo rei que s'exprimís es lo que s'es convertit al Dieu de Daniel. Sas expressions semblan als escriches dels épitres de l'aliança novèla. Ofrís la patz, perque es ara el meteís en patz, dins son còr d'òme, amb lo Dieu d'amor e de justícia, lo vertadièr, lo sol, l'unic.

Dan 4:2 M'a semblat bon de far conéisser los signes e los prodigis que lo Dieu suprèm a operats a mon esgard.

2a- Lo rei agís ara coma Jèsus disiá als òrbs e infirms garits per el, « vos anatz mostrar al temple e fachas conéisser çò que Dieu a fach per vosautres ». Lo rei es animat del meteís desir

inspirat per Dieu. Perque, de conversions son possiblas cada jorn, mas Dieu balhan pas a totas, lo resson de la qu'es viscuda per un rei dels reis, un emperador poderós e fòrt.

Dan 4:3 Que sos signes son grands ! Qué sos prodigis son poderoses ! Son regne es un regne etèrn, e sa dominacion subsistís de generacion en generacion.

3a- La compreneson e la certitud d'aquelas causas li balha la patz e lo vertadièr bonaür ja disponibles aicibàs. Lo rei a tot après e comprés.

Dan 4:4 Moi, Nebucadnetsar, viviái tranquil dins mon ostal, e urós dins mon palais.

4a- Tranquille e urós ? Òc, mas encara pagan non convertit pel vertadièr Dieu.

Dan 4:5 Ai agut un sòmi que m'a espaurit ; las pensadas dont èri perseguit sus ma jaça e las visions de mon esperit m'emplenavan d'espant.

5a- Aquel rei Nébuchadnetsar nos es vertadièrament presentat coma la feda perduda que Dieu en Crist ven cercar per la secórrer e la salvar del malaür. Perque après çò temps terrestre tranquil e urós, l'avenidor del rei seriá la perdicion e la mòrt etèrna. Per son salut etèrn, Dieu o ven destorbar e o tormentar.

Dan 4:6 Ordenèri que se far davant ieu totes los savis de Babylone, per fin que me balhèsson l'explicacion del sòmi.

6a- Visiblament, Nébuchadnetsar a de grèus problèmas de memòria. Perqué fa pas sulcòp apèl a Daniel ?

Dan 4:7 Alara venguèron los magicians, los astrològs, los caldèus e los devinaires. Lor disi lo sòmi, e me'n balhèron pas ponch l'explicacion.

7a- Las causas se passan coma per la primièra vision, los devinaires pagans preferisson reconéisser lor incapacitat puslèu que de contar de faulas al rei qu'a ja menaçat lors vidas.

Dan 4:8 D'en darrièr, se presentèt davant ieu Daniel, nommat Beltschatsar segon lo nom de mon dieu, e qu'a en el l'esperit dels dieus sants. Li disi lo sòmi :

8a- La rason de l'oblit es balhada. Bel èra encara lo dieu del rei. Rampèli aici que Dàrius lo Mède, Cyrus Pèrsia, Dàrius Pèrsia, Artaxerxes 1èr, segon Esd.1, 6 e 7, totes en lor temps apreciaràn los elegits josieus e se a lor Dieu unic. Dont Cyrus sul qual Dieu profetiza dins Esa.44:28, disent : Disi de Cyrus : Es mon pastor, e complirà tota ma volontat; dirà de Jerusalèm : Qué ela siá tornada bastir ! E del temple : Qué el siá fondat ! - Lo pastor profetizat va complir la volontat profetica de Dieu a lo qual reconeis obesir. Aquel autre tèxt confirma sa conversion profetizada : Esa.45:2 : Atal parla l'Etèrn a son onchat, a Cyrus, e al verset 13 : Soi ieu qu'ai suscitá Cyrus dins ma justícia, E aplanarai totas sas vias; Tornarà bastir ma vila, e liberarà mos captius, Sans rescate ni presents, Dich l'Etèrn de las armadas. E lo compliment d'aquel projècte apareis dins Esd.6:3 a 5 : La primièra annada del rei Cyrus, lo rei Cyrus a balhat aquel òrdre a prepaus de l'ostal de Dieu a Jerusalèm : Qué l'ostal siá tornada bastir, per èsser un luòc ont s'ofrís de sacrificis, e qu'aja de solids fondaments. Aurà seissanta coidadas de nautor, seissanta coidadas de largor, tres tièras de pèiras de talha e una tièra de fusta nòu. Los

fraisses seràn pagats per l'ostal del rei. En mai, las ustensilhas d'aur e d'argent de l'ostal de Dieu, que Nebucadnetsar aviá tirats de temple de Jerusalèm e transportats a Babylone, seràn tornats, transportats al temple de Jerusalèm a la plaça ont èran, e depausats dins l'ostal de Dieu. Los fraisses seràn pagats per l'ostal del rei. Dieu li acòrda los onors qu'aviá balhats al rei Salomon. Pasmens atencion ! Aquel decret permetrà pas d'utilizar lo calcul prepausat dins Dan.9:25 per obtenir la data de la primièra venguda del Messias ; serà lo del rei Artaxerxes Pèrsia. Cyrus fa tornar bastir lo temple, mas Artaxerxes autorizarà la reconstruccion de las parets de Jerusalèm e lo retorn del pòble josieu entièr sus sa tèrra nacionala.

Dan 4:9 Beltschatsar, cap dels magicians, qu'as en tu, o sabi, l'esperit dels dieus sants, e per que cap de secrèt es pas dificil, balha-me l'explicacion de las visions qu'ai agudas en sòm.

9a- nos cal comprene ont n'es lo rei. Dins son cap, èra demorat pagan e reconeissiá pas lo Dieu de Daniel que coma un dieu en mai, levat qu'èra capable d'explicar los sòm. Li es pas vengut a l'esperit l'idèa d'aver a operar un cambiament de dieu. Lo Dieu de Daniel èra pas qu'un dieu al costat dels autres.

Dan 4:10 Aquí las visions de mon esperit, del temps qu'èri sus ma jaça. Agachavi, e aquí, i aviá al mièg de la tèrra un arbre d'una nautor granda.

10a- Dins los imatges que Jèsus reprendrà per balhar sas leiçons a las gents espiritualas que vòl ensenhar, l'arbre serà l'imatge de l'òme, dempuèi la canavèra que plega e se corba fins al cèdre poderós e majestuos. E atal coma l'òme pòt apreciar lo fruch savorós d'un arbre, Dieu aprècia o pas lo fruch portat per sas creaturas, del mai agradiu almens agradiu, quitament detestable e fastigós.

Dan 4:11 Aquel arbre èra vengut grand e fòrt, sa cima s'auçava fins als cèls, e s'o vesia d'extremitats de tota la tèrra.

11a- Dins la vision de l'estatua, lo rei caldèu èra ja comparat a un arbre segon l'imatge de la potèncià, de la fòrça, e de l'empèri que li èran estats balhats pel vertadièr Dieu.

Dan 4:12 Son fulham èra polit, e sos fruches abundants ; portava de noiridura per totes ; las bèstias dels camps s'abrigavan jos son ombra, e tot èsser viu tirava d'el sa noiridura.

12a- Aquel poderós rei fasiá partejar a totes los de son empèri, la riquesa e la noiridura producha jos sas directives.

12b- los aucèls del cèl fasián lor demòra demest sas branca,

L'expression es una represa de Dan.2:38. Al sens literal, aqueles aucèls del cèl imatge la patz e la serenitat que regnan jos son governament. Al sens espiritual, designan los àngels celèstes de Dieu, mas dins aquela sola referéncia d'Ecc.10:20, es de Dieu el meteís dont s'agís, perque el sol sonda las pensadas de cadun : Renègas pas lo rei, quitament dins ta pensada, e renègas pas lo ric dins la cambra ont colcas ; perque l'aucèl del cèl emportariá ta votz, l'animal alat publicariá tas paraulas. Dins la majoritat de las citacions, los aucèls del cèl evòcan las aglas e los rapaces, dominators dins l'espècia alada. Los aucèls s'installan aquí ont lor noiridura es abundanta ; l'imatge confirma donc la prosperitat e lo rassasiement alimentari.

Dan 4:13 Dins las visions de mon esperit, qu'aviái sus ma jaça, agachavi, e aquí, un dels que vèlhan e que son sants davalèt dels cèls.

13a- En efiech, los àngels celèstes an pas cap de besonh de dormir, son donc en activitat permanenta. Los que son sants e al servici de Dieu davalan del cèl per transmetre sos messatges a sos servidors terrèstres.

Dan 4:14 Cridèt amb fòrça e parlèt atal : Abatètz l'arbre, e copatz sas branca ; brandissètz lo fulham, e dispersatz la frucha ; que las bèstias fugisson de dejós, e los aucèls del mièg de sas branca !

14a- La vision anóncia que lo rei va pèdre, son reialme e sa dominacion sus el.

Dan 4:15 Mas daissatz en tèrra lo tronc ont se tròban las raices, e ligatz-o amb de cadena de fèrre e d'airain, demest l'èrba dels camps. Qué el siá trempat del rosal del cèl, e qu'aja, coma los bèstias, l'èrba de la tèrra per despartiment.

15a- Mas daissatz en tèrra lo tronc ont se tròban las raices

Lo rei va demorar dins son reialme ; ne serà pas expulsat.

15b- e ligatz-o amb de cadena de fèrre e d'airain, demest l'èrba dels camps

Es pas ponch besonh de cadena de fèrre o d'airain, perque Dieu va simplement far pèdre sa rason e son bon sens a sa creatura malleable dins totes sos aspèctes, fisics, mentals e morals. Lo poderós rei se va prene el meteís per una bèstia dels camps. Los grands de son reialme van donc èsser obligats de li retirar la dominacion del reialme.

15c- Qu'el siá trempat del rosal del cèl, e qu'aja, coma los bèstias, l'èrba de la tèrra per despartiment

S'imagina la consternacion de sos grands qu'o van veire manjar l'èrba del sòl, coma una vaca o un moton. Va refusar las abitacions cobèrtas preferissent viure e dormir dins los camps.

Dan 4:16 Son còr d'òme li serà tirat, e un còr de bèstia li serà balhat ; e sèt tempes passaràn sus el.

Dins aquela experiéncia, Dieu balha encara una pròva de sa reala tota-poténcia. Perque Creator de las vidas de totes sas creaturas, pòt a tot pic, per sa glòria, ne tornar una intelligenta o al contrari l'abestir. Perque demòra invisible a lors uèlhs, los òmes ignòran aquela menaça que pesa constantament sus eles. Mas vertat es qu'interven pas que rarament, e quand o fa, es per una rason e una tòca precisa.

La punicion es mesurada. S'aplicarà sul rei Nébucadnetsar pendent sèt tempes siá, sèt annadas solament. I a pas cap de legitimitat a utilizar aquela durada a qué que siá d'autre que lo rei el meteís. Aquí encara, en fasent aquela causida de la chifra « 7 », lo Dieu creator paraf de sa « sagèl reial » l'accion que se va complir.

Dan 4:17 Aquela senténcia es un decret dels que vèlhan, aquela resolució es un òrdre dels sants, per fin que los vivents sàpian que lo Plan Naut domina sul regne dels òmes, qu'o balha a que li agrada, e que i auça lo mai vil dels òmes.

17a- Aquela senténcia es un decret dels que vèlhan

L'Esperit soslinha lo caractèr excepcional d'aquela intervencion divina a la quala balha un ròtle de « decret » degut als que vèlhan. L'òme deu aprener qu'en despièch de las aparéncias enganairas, es constantament susvelhat pels èssers celèstes. Dieu vòl far d'aquel exemple, una leiçon adreçada als èssers umans fins a la fin del mond. En citant los que vèlhan, revèla l'unitat collectiva perfiecha dels àngels del camp de Dieu que los assòcia dins sos projèctes e sas accions.

17b- per fin que los vivents sàpian que lo Plan-Naut domina sul regne dels òmes, qu'o balha a que li agrada

Dieu dirigisca tot e contròla tot. Sovent, oblidant aquela realitat amagada, l'òme se creis mèstre de son destin e de sas decisions. Pensa causar sos dirigents, mas es Dieu que los met en pòsta, segon son bon voler e son jutjament sus las causas e los èssers.

17c- e que i auça lo mai vil dels òmes

La dicha dicha verai : « los pòbles an los dirigents que meritan ». Quand lo pòble merita per cap un òme vil, Dieu o li impausa.

Dan 4:18 Vaquí lo sòmi qu'ai agut, ieu, lo rei Nebucadnetsar. Tu, Beltschatsar, balha-ne l'explicacion, puèi que totes los savis de mon reialme me la pòdon pas balhar ; tu , o pòdes, perque as en tu l'esperit dels dieus sants.

18a- Nébuchadnetsar es en progrès, mas es totjorn pas convertit. A pasmens retengut que Daniel servís dels dieus sants. Lo monoteïsme es pas encara comprés per el.

Dan 4:19 Alara Daniel, nommat Beltschatsar, foguèt un moment estabosit, e sas pensadas o trebolavan. Lo rei reprenguèt e diguèt: Beltschatsar, que lo sòmi e l'explicacion te trebolan pas ! E Beltschatsar respondèt : Mon senhor, que lo sòmi siá per tos enemics, e son explicacion per tos adversaris !

19a- Daniel a la compreneson del sòmi e çò que va arribar es tan terrible pel rei que Daniel prefeririá veire complir la causa sus sos enemics.

Dan 4:20 L'arbre qu'as vist, qu'èra vengut grand e fòrt, dont la cima s'auçava fins als cèls, e que se vesia de totes los ponches de la tèrra;

Dan 4:21 aquel arbre, dont lo fulham èra polit e la frucha abundant, que portava de noiridura per totes, jol qual s'abrigavan las bèstias dels camps, e demest las branca de lo qual los aucèls del cèl fasián lor demòra,

21a- lo fulham èra polit

L'aspècte fisic e los vestits.

21b- e la frucha abundantanta

L'abondància de la prosperitat.

21c- que portava de noïdura per totes

Qu'assegurava la subsistència alimentària de tot son pòble.

21d- sòus lo qual s'abrigavan las bèstias dels camps

Lo rei protector de sos servidors.

21en- e demest las branca de lo qual los aucèls del cèl fasián lor demòra

Jos sa dominacion, son pòble viviá dins una securitat granda. Los aucèls s'envòlan e quitan l'arbre al mendre dangièr.

Dan 4:22 ès tu, ô rei, qu'ès vengut grand e fòrt, dont la grandor s'es acrescuda e s'es auçada fins als cèls, e dont la dominacion s'expandís fins a las extremitats de la tèrra.

Dan 4:23 Lo rei a vist l'un dels que vèlhan e que son sants davalat dels cèls e dire : Abatètz l'arbre, e destrusètz-o ; mas daissatz en tèrra lo tronc ont se tròban las raices, e ligatz-o amb de cadenas de fèrre e d'airain, demest l'èrba dels camps ; qu'el siá trempat del rosal del cèl, e que son departiment siá amb las bèstias dels camps, fins que sèt tempes sián passats sus el.

Dan 4:24 Aquí l'explicacion, ô rei, aquí lo decret del Plan-Naut, que se complirà sus mon senhor lo rei.

Dan 4:25 Qualqu'un te caçarà de mièg dels òmes, auràs ta demòra amb las bèstias dels camps, e qualqu'un te balharà coma als buòus de l'èrba a manjar ; seràs trempat del rosal del cèl, e sèt tempes passaràn sus tu, fins que sàpias que lo Plan-Naut domina sul regne dels òmes e qu'o balha a que li agrada.

25a- fins que sàpias que lo Plan-Naut domina sul regne dels òmes e qu'o balha a que li agrada.

Daniel menciona Dieu en o designant per l'expression « lo Plan-Naut ». Dirigís atal la pensada del rei sus l'existència del Dieu unic ; idèa que lo rei a fòrça mal a comprene, a causa d'aquelas originas politeïstas eretadas de paire de fils.

Dan 4:26 L'òrdre de daissar lo tronc ont se tròban las raices de l'arbre significa que ton reialme te demorarà quand reconeisseràs que lo que domina es dins los cèls.

26a- Quand reconeisserà que lo que domina es dins los cèls, l'experiéncia d'umiliacion cessarà porque lo rei serà convencut e convertit.

Dan 4:27 Aquí perquè, ô rei, pòsca mon conselh t'agradar ! Plat un tèrme a tos pecats en practicant la justícia, e a tas iniquitats en usant de compassion de cap als maluroses, e ton bonaür se poirà perlongar.

27a- Quand lo rei metrà en practica las causas que Daniel enumèra dins aquel verset, serà realament convertit. Mas aquel personatge es liurat a l'orguèlh, son poder incontestat l'a rendut capriciós e sovent injust coma las experiéncias precedentas reveladas lo nos an aprés.

Dan 4:28 Totas aquelas causas se son complidas sul rei Nebucadnetsar.

28a- Aquela declaracion de Daniel defend tota outra interpretacion d'aquela profecia, çò que condemna a nullitat las basas profeticas ensenhadas pels Testimònis de Jéhovah e de tot autre grop religiós que contravendriá a la règla definida per Daniel. D'autre biais lo contengut de l'ensemble del capítol ne pòrta la pròva. Perque lo raconte nos va aprene perquè lo rei es frapat per una malediccion dins la profecia de l'arbre.

Dan 4:29 Al cap de dotze meses, coma se passejava dins lo palais reial a Babylone,

29a- 12 meses, siá una annada o « un temps » s'escorron entre la vision e son compliment.

Dan 4:30 lo rei prenguèt la paraula e diguèt : Es pas-aquel pas aici Babylone la grand, qu'ai bastida, coma residéncia reiala, per la poténcia de ma fòrça e per la glòria de ma magnificéncia ?

30a- Aquí lo moment fatidic ont lo rei auriá fach melhor de se calar. Mas s'o pòt comprene perque sa Babylone èra realament una pura maravilha recensada encara coma l'una dels « sèt maravilhas del mond ». De jardins pendolants luxuriants de verduras, dels bacins, de las plaças espaciosas e dels barris sus un carrat de 40 kms de costat. De barris sul naut de los quals dos carris se podían crosar sus tota la longor dels barris ; l'atorota de l'epòca. Una de sas pòrtas reconstituïda a Berlin, es al centre de doas muralhas compausada de pèiras esmaltadas blavas sus las qualas l'emblèma del rei es gravat : un leon a las alas d'agla que Dan.7:4 menciona. Avia de qué èsser gloriós. Mas Dieu vei pas dins sos prepauses de la glòria, vei d'orguèlh mas sustot de l'oblit e del mesprètz per sas experiéncias precedentas. Cèrtas, aquel rei es pas lo sol èsser orgulhós sus la tèrra, mas Dieu a getat son dévolu sus el , o vòl dins son cèl e l'aurà. Aiçò merita explicacion : Dieu jutja sas creaturas al delà de las aparéncias. Sonda lor còr e lor pensada, e reconeis sens jamai s'enganar, la feda digna del salut. Aiçò o condutz a insistir e a far de miracles de còps mas lo metòde es justificat, per la qualitat del resultat final obtengut.

Dan 4:31 La paraula èra encara dins la boca del rei, qu'una votz davalèt del cèl : Apren, rei Nebucadnetsar, que se te va tirar lo reialme.

31a- Nébuchadnetsar es victima de l'amor de Dieu que li a armat una trapèla e la n'a prevengut dins son sòmi profetic. La senténcia del cèl se pòt far entendre, mas regaudissèm perque lo mal que Dieu li va far va salvar sa vida e la rendre etèrna.

Dan 4:32 Qualqu'un te caçarà de mièg dels òmes, auràs ta demòra amb las bèstias dels camps, qualqu'un te balharà coma als buòus de l'èrba a manjar ; e sèt tempes passaràn sus tu, fins que sàpias que lo Plan-Naut domina sul regne dels òmes e qu'o balha a que li agrada.

32a- Pendent sèt annadas siá, sèt tempes, lo rei pèrd sa luciditat e son esperit o convenc d'èsser pas qu'un animal.

Dan 4:33 Al meteis momenton la paraula se complís sus Nebucadnetsar. Foguèt caçat del mièg dels òmes, mangèt d'èrba coma los buòus, son còs foguèt trempat del rosal del cèl ; fins que son pel creguèsse coma las plumas de las aglas, e sas unglas coma los dels aucèls.

33a- Lo rei testimònia que tot çò qu'èra estat anonciat dins la vision s'es plan complit sus el. En escrivent son testimoniatge, lo rei convertit evòca aquela experiéncia umilianta, en parlant d'el a la tresena persona. La vergonha o possa encara a prene de reculada. Una altra explicacion demòra possibla, es qu'aquel testimoniatge siá estat escrich amassa pel rei e Danièl son fraire novèl dins lo vertadièr Dieu.

Dan 4:34 Après lo temps marcat, ieu, Nebucadnetsar, levèri los uèlhs cap al cèl, e la rason me tornèt. Ai benesit lo Plan-Naut, ai logat e glorificat lo que viu eternalament, aquel dont la dominacion es una dominacion etèrna, e dont lo regne subsistís de generacion en generacion.

34a- Lo Dieu savi e totpoderós obten l'amor de la feda fòrviada. A rejonch son tropèl, e multiplica sas lausenjas per sa glòria.

34b- aquel dont la dominacion es una dominacion etèrna, e dont lo regne subsistís de generacion en generacion

La formula concernís lo 5en reialme, aquel còp, etèrn, de la vision del Filh de l'òme de Dan.7:14 : Se li balhèt la dominacion, la glòria e lo regne ; e totes los pòbles, las nacions, e los òmes de totes lengas o serviguèron. Sa dominacion es una dominacion etèrna que passarà pas ponch, e son regne serà pas jamai destruch. E tanben dins la vision de l'estatua dins Dan.2:44 : Dins lo temps d'aqueles reis, lo Dieu dels cèls suscitarà un reialme que serà pas jamai destruch, e que passarà pas ponch jos la dominacion d'un autre pòble ; coparà e avalirà totes aqueles reialmes, e el meteis subsistirà eternalament.

Dan 4:35 Tous los abitants de la tèrra son pas a sos uèlhs que neient : agís coma li agrada amb l'armada dels cèls e amb los abitants de la tèrra, e i a pas degun que resistís a sa man e que li diga : Qué fas ?

35a- Glòria al Dieu viu ! Perque aquel còp lo rei a tot comprés e es convertit.

Dan 4:36 En aquel temps, la rason me tornèt ; la glòria de mon reialme, ma magnificéncia e mon esplendor me foguèron tornadas ; mos conselhièrs e mos grands me redemandèren ; foguèri restablit dins mon reialme, e ma poténcia faguèt pas que s'acréisser.

36a- Coma lo just e intègra Job, a lo qual Dieu tornèt de fils, de las dròllas e la posteritat a la fin de son espròva, lo rei retròba la fisança de sos grands e repren son regne ara savi demest los vertadièrs savis esclarats pel Dieu viu. Aquela experiéncia pròva que Dieu balha lo regne a que vòl. Es el qu'a inspirat los grands caldèus a redemander lor rei.

Dan 4:37 Ara, ieu, Nebucadnetsar, lògui, exalti e glorifiqui lo rei dels cèls, dont totes las òbras son vertadièras e las vias justas, e que pòt abaissar los que marchan amb orguèlh.

37a- pòt lo dire, perque a pagat per o poder dire.

Per evitar lo pièger, lo desrabatge d'una dent pòt far plan mal ; mas l'enjòc pòt justificar lo patiment. Per ganhar l'eternitat, pòt far besonh de passar per d'espròvas duras o plan duras, lo desrabatge de l'orguèlh los va justificar quand la causa es possible. Coneissent son potencial, Jèsus-Crist a tornat Paul eissòrba sul camin de Damasc, per fin que lo « persécuteur de sos fraires », espiritualmente òrb, venga son testimòni fidèl zelós après aver retrobat la vista dels uèlhs, mas sustot, la vista de son esperit.

Daniel 5

Dan 5:1 Lo rei Belschatsar balhèt una taulejada granda a sos grands al nombre de mila, e beguèt de vin en lor preséncia.

1a- Lo rei Nébucadnetsar s'es endormit dins la patz de Dieu pro vièlh e son filh Nabonide li a succedit pauc enclin a governar, tanben a daissat son filh Belschatsar regnar a sa plaça. Confondre pas aquel nom que significa « Bel protegís lo rei », un desfís que Dieu entend relevar, amb lo que Nébucadnetsar a balhat a Daniel : Beltschatsar que significa « Bel protegirà ». A l'origina d'aqueles noms se tròba l'adoracion de Bel o Bélial darrièr lo qual se tròba lo sol organizator del politeïsme : Satan, lo drac. O anam veire, los successors del rei convertit l'an pas seguit dins aquela via.

Dan 5:2 Belschatsar, quand aguèt tastat al vin, faguèt portar los vases d'aur e d'argent que son paire Nebucadnetsar aviá tirats de temple de Jerusalèm, per fin que lo rei e sos grands, sas femnas e sas concubinas, se'n serviguèsson per beure.

2a- Per aquel rei pagan, aqueles vases d'aur e d'argent son pas que de pilha presa als josieus. Avent causit d'ignorar lo vertadièr Dieu a lo qual Nébucadnetsar s'èra convertit, ten pas compte estant qu'aquel Dieu viu jutge tota sas accions. En utilizant per un usatge vil e profan, aqueles causas consacradas e santificadas al servici del Dieu creator, comet la darrièra error de sa corta vida. En son temps, Nébucadnetsar aviá sauput tenir compte de la poténcia activa del Dieu dels josieus perque aviá comprés que sos dieus nacionals en vertat existissían pas. Totes los pòbles someses al rei de Babylone avián ausit son poderós testimoniatge en favor del Rei dels cèls, a mai fòrta rason sa pròcha familha. Dieu a donc tota rason de se mostrar ara just e despiedadós.

Dan 5:3 Alara se portèt los vases d'aur qu'èran estats tirats del temple, de l'ostal de Dieu a Jerusalèm ; e lo rei e sos grands, sas femnas e sas concubinas, se'n serviguèron per beure.

3a- Daniel insistís sus la provenença d'aqueles vases que son estats tirats del temple, de l'ostal de Dieu a Jerusalèm. Ja, vesent que lo Dieu Juif a permés qu'aqueles causas sián tiradas de son temple, lo rei jove auriá del comprene que lo vertadièr Dieu punís e castiga sevèrament los qu'o serviscan mal. Los dieus pagans fan pas de talas causas e lors officiants cercan pas qu'a agradar als òmes dont esplechen la credulitat.

Dan 5:4 Beguèron de vin, e loguèron los dieus d'aur, d'argent, d'airain, de fèrre, de fusta e de pèira.

4a- L'usatge profan es despassat, s'agís de l'usatge idolatra, lo comol de l'abominacion per Dieu. Detalh important, dins una demostracion granda d'inchaltença, lo rei festeja amb sos amics, mentre que sa vila es menaçada pels mèdes e los pèrss que l'assètjan.

Dan 5:5 En aquel moment, apareguèron los dets d'una man d'òme, e escriguèron, en fàcia del candelier, sus la cauç de la muralha del palais reial. Lo rei viu aquela extremitat de man qu'escriviá.

5a- Los miracles de l'epòca de Nébucadnetsar essent estats mespresats, aquel miracle novèl a pas per tòca de convertir, mas lo de destruire la vida dels colpables coma o anam veire. Davant dels marrits acusators que volián la mòrt d'una pécheresse, Jèsus-Crist va el-tanben escriure dins lo sable amb son det los pecats que cometan dins lo secrèt.

Dan 5:6 Alara lo rei cambièt de color, e sas pensadas o trebolèron ; las junturas de sos rens se destibèron, e sos genolhs se truquèron l'un contra l'autre.

6a- Lo miracle produch sulcòp sos efièches. Malgrat l'embriaguesa, son esperit reagís, es esglasiat.

Dan 5:7 Lo rei cridèt amb fòrça que se far los astrològs, los caldèus e los devinaires; e lo rei prenguèt la paraula e diguèt als savis de Babylone: Qual que siá legirà aquela escritura e me'n balharà l'explicacion serà revestit de porpre, portarà un colar d'aur a son còl, e aurà la tresena plaça dins lo governament del reialme.

7a- Un còp mai, Daniel es ignorat ; sos testimoniages son estats mespresats per la succession reiala. E tornarnai, dins l'angoissa extrèma, lo rei jove promet los mai nauts onors pel que se mostrarà capable de descripar lo messatge esrich sus la paret d'una faïçon subrenaturala. Lo que farà aquò obtendrà la tresena plaça del reialme perque Nabonide e Belschatsar ocupan la primièra e la segonda plaça.

Dan 5:8 Tous los savis del rei dintrèron ; mas poguèren pas legir l'escritura e ne balhar al rei l'explicacion.

8a- Coma sòus Nébucadnetsar, la causa demòra impossibla pels savis pagans.

Dan 5:9 Sus qué lo rei Belschatsar, foguèt plan espaurit, cambièt de color, e sos grands foguèron consternats.

Dan 5:10 La reina, a causa de las paraulas del rei e de sos grands, dintrèt dins la sala de la taulejada, e prenguèt atal la paraula: O rei, viu eternalament ! Qué tas pensadas te trebolan pas, e que ta cara càmbies pas de color !

Dan 5:11 I a dins ton reialme un òme qu'a en el l'esperit dels dieus sants; e del temps de ton paire, se trobèt en çò sieu de lums, de l'intelligéncia, e una saviesa parièra a la saviesa dels dieus. Tanben lo rei Nebucadnetsar, ton paire, lo rei, ton paire, l'establiguèt cap dels magicians, dels astrològs, dels caldèus, dels devinaires,

Dan 5:12 perque se trobèt en çò sieu, en çò de Daniel, nommat pel rei Beltschatsar, un esperit superior, de la sciéncia e de l'intelligéncia, la facultat d'interpretar los sòmis, d'explicar las enigmas, e de resòlvre las questions dificilas. Qué Daniel siá donc cridat, e balharà l'explicacion.

12a- Aquel testimoniatge de la reina es confondent e condemna tota la familha reiala : se sabíá que ... mas s'a causit de ne tenir pas compte.

Dan 5:13 Alara Daniel foguèt introduch davant lo rei. Lo rei prenguèt la paraula e diguèt a Daniel : Ès aquel Daniel, l'un dels captius de Juda, que lo rei, mon paire, a menats de Juda ?

Dan 5:14 Ai après sus ton compte qu'as en tu l'esperit dels dieus, e que se tròba en çò tieu de lums, de l'intelligéncia, e una saviesa extraordinària.

Dan 5:15 Se ven de menar davant ieu los savis e los astrològs, per fin que legiguèsson aquela escritura e me'n balhèsson l'explicacion ; mas an pas pogut balhar l'explicacion dels mots.

Dan 5:16 Ai après que pòdes balhar d'explicacions e resòlvre de questions dificilas ; ara, se pòdes legir aquela escritura e me'n balhar l'explicacion, seràs revestit de porpre, portaràs un colar d'aur a ton còl, e auràs la tresena plaça dins lo governament del reialme.

16a- La tresena plaça après Nabonide son paire e el meteis.

Dan 5:17 Daniel respondèt en preséncia de rei : Garda tos dons, e acòrda a un autre tos presents ; legirai pasmens l'escritura al rei, e li'n balharai l'explicacion.

17a- Daniel es annadit e balha pas d'importància als onors o als bens e valors d'argent e d'aur, mas l'escasença de rampelar a aquel rei jove, sas fautas, sos pecats que va deure pagar de sa vida, se refuse pas e es lo servidor de Dieu per aquel tip d'accion.

Dan 5:18 O rei, lo Dieu suprèm aviá balhat a Nebucadnetsar, ton paire, l'empèri, la grandor, la glòria e la magnificéncia ;

18a- Lo regne de Nébuchadnetsar èra estat l'òbra e lo don del vertadièr Dieu, atal coma sa magnificéncia qu'aviá atribuïda, a tòrt, a sa pròpria fòrça, per orguèlh, abans d'èsser abestit per Dieu pendent sèt annadas.

Dan 5:19 e a causa de la grandor que li aviá balhada, totes los pòbles, las nacions, los òmes de totas lengas èran dins la crenhença e tremolavan davant el. Lo rei fasiá se morir los que voliá, e daissava la vida als que voliá ; auçava los que voliá, e abaissava los que voliá.

19a- Lo rei fasiá se morir los que voliá

Particularament, aquel poder balhat per Dieu l'a conduch a punir lo pòble josieu rebèlla e a far se morir fòrça de sos representants.

19b- e daissava la vida als que voliá

Daniel e los josieus captius n'an beneficiat.

19c- auçava los que voliá

Daniel e sos tres companhs fidèls foguèron auçats pel rei Nébuchadnetsar al dessús dels caldèus.

19d- e abaissava los que voliá

Los grands de son reialme devián consentir a èsser governats per de joves estrangiers de la captivitat josieva. Per sa man poderosa, l'orguèlh nacional josieu foguèt abaissat e destruch.

Dan 5:20 Mas quand son còr s'aucèt e que son esperit s'endurciguèt fins a l'arrogància, foguèt precipitat de son tròne reial e despolhat de sa glòria;

20a- L'experiéncia del rei Nébuchadnetsar nos permet de comprene l'arrogància imputada al rei papal de Dan.7:8. Daniel demòstra al rei, que lo poder absolut es balhat per Dieu a qu'el el plait, segon son programa. Mas, en rampelant l'abaissament del rei Nébuchadnetsar, li rampèla que tan poderós coma pòsca èsser, un rei terrèstre depend del poder illimitat del rei celèst.

Dan 5:21 foguèt caçat del mièg dels mainatges dels òmes, son còr venguèt parièr al de las bèstias, e sa demòra foguèt amb los ases salvatges ; se li balhèt coma als buòus de l'èrba a manjar, e son còs foguèt trempat del rosal del cèl, fins que reconeguèsse que lo Dieu suprèm domina sul regne dels òmes e qu'o balha a que li agrada.

21a- relèvi, dins aquel sol verset, la mencion « ases salvatges ». L'ase es un simbòl caracteriza de testarditge : « caput coma un ase », sustot tant en mai es « salvatge » e non domesticat. Es lo simbòl que representa l'esperit de l'òme que refusa d'ausir las leiçons balhadas per Dieu per las experiéncias de sa vida e per sas revelacions biblicas.

Dan 5:22 E tu, Belschatsar, son filh, as pas umiliat ton còr, malgrat que saupèsses totas aquelas causas.

22a- En fach, es Belschatsar que s'es comportat coma un « ase salvatge » en tenent pas cap de compte de l'experiéncia viscuda per sa « paire » (son pepin).

Dan 5:23 T'ès auçat contra lo Senhor dels cèls ; los vases de son ostal son estats portats davant tu, e vosautres ne sètz servits per beure de vin, tu e tos grands, tas femnas e tas concubinas ; as logat los dieus d'argent, d'aur, d'airain, de fèrre, de fusta e de pèira, que veson pas ponch, qu'ausisson pas ponch, e que sabon pas res, e as pas glorificat lo Dieu qu'a dins sa man ton alen e totas tas vias.

23a- Belschatsar a profanat los vases d'aur que son estats santificats pel Dieu creator pel servici religiós de son temple. Mas en los utilizant per logar las dalhas dieus pagans, a complit lo comol de l'abominacion. Aquel imatge prepara la d'Apo.17:4 : Aquela femna èra vestida de porpre e d'escarlata, e parada d'aur, de pèiras preciosas e de pèrlas. Teniá dins sa man una copa d'aur, emplenada d'abominacions e de las impuretats de sa prostitucion. I recep lo nom « Babylone la grand » dins lo verset 5.

Dan 5:24 Aquí perquè a enviat aquela extremitat de man qu'a traçat aquela escritura.

24a- A son torn, Belschatsar descobrís tròp tard l'existéncia del vertadièr Dieu viu qu'agís e reagís de faïçon miraculosa als comportaments dels òmes.

Dan 5:25 Aquí l'escritura qu'es estada traçada : méné, méné, thékel, oupharsin.

25a- Traduccion : comptat, comptat, pesat e devesit

Dan 5:26 E aquí l'explicacion d'aqueles mots. Comptat: Dieu a comptat ton regne, e i a mes fin.

26a- Lo primièr « comptat » cibra la debuta del regne, e lo segond « comptat », la fin d'aquel regne.

Dan 5:27 Pesat: Ès estat pesat dins la balança, e ès estada trobat leugièr.

27a- La balança es aici lo simbòl del jutjament divin. Los òmes l'an adoptat per designar los servicis de la justícia ; una justícia plan imperfiècha. Mas la de Dieu es perfiècha e basada sus l'imatge d'una balança a doble platèls, pesa las accions del ben e del mal que l'èsser jutjat a complidas. Se lo platèl del ben es mai leugièr que lo del mal, la condemnacion divina es justificada. E es lo cas del rei Belschatsar.

Dan 5:28 Devesit : Ton reialme serà devesit, e balhat als mèdes e als pèrss.

28a- Mentre que se liurava a de pintadas òrras dins son palais reial, conduches pel rei Dàrius, los mèdes dintravan dins Babylone pel lièch del fluvi, momentanèament desviat e assecat.

Dan 5:29 Tanlèu Belschatsar balhèt d'òrdres, e se revestiguèt Daniel de porpre, se li metèt al còl un colar d'aur, e se publiquèt qu'auriá la tresena plaça dins lo governament del reialme.

Dan 5:30 Aquela meteissa nuèch, Belschatsar, rei dels caldèus, foguèt tuat.

Dan 5:31 E Dàrius, lo mède, s'apoderèt del reialme, essent annadit de seissanta dos ans.

31a- Aquel testimoniatge ocular precís de Daniel es pas reconegut pels istorians qu'imputan aquela accion al rei Pèrsia Cyrus 2 lo grand en – 539.

Daniel 6

L'ensenhament d'aquel capítol 6 es identic al de Daniel 3. Nos presenta, aquel còp, Daniel dins una espròva de fidelitat modèla, a imitar e a reproduire per totes los elegits apelats per Dieu en Jèsus-Crist. Los comentaris son utils, mas sufís de lira e retenir la leiçon. Lo rei Dàrius agís coma Nébucadnetsar en son temps e, a son torn, annadit de 62 ans, va confessar la glòria del Dieu viu de Daniel ; una conversion obtenguda pel testimoniatge de fidelitat de Daniel quand Dieu l'a protegit de leons. Tre lo començament de lor relacion, a d'afeccion e

d'interès per Daniel qu'o servís fidèlament e onèstament e en çò del qual discernís un esperit superior.

Dan 6:1 Dàrius trobèt bon d'establir sul reialme cent vint satrapes, que devián èsser dins tot lo reialme.

1a- Lo rei Dàrius revèla sa saviesa en fisant lo governament del reialme a 120 governadors establits sus 120 províncias.

Dan 6:2 Metèt a lor cap tres caps, al nombre de los quals èra Daniel, per fin qu'aqueles satrapes lor rendèsson compte, e que lo rei sofriguèsse pas cap de damatge.

2a- Daniel es encara demest los caps principals que supervisan los satrapes.

Dan 6:3 Daniel subrepassava los caps e los satrapes, perque i aviá en el un esperit superior ; e lo rei pensava a l'establir sus tot lo reialme.

3a- Dàrius, a son torn, remarca la superioritat de Daniel al nivèl de son esperit intelligent e savi. E son projècte de l'establir al dessús de totes va suscitar la gelosiá e l'òdi contra Daniel.

Dan 6:4 Alara los caps e los satrapes cerquèron una escasença d'acusar Daniel en çò que concernissíá los afars del reialme. Mas poguèren pas trobar cap d'escasença, ni cap de causa a reprene, perque èra fidèl, e que s'apercebiá en çò sieu ni pèque, ni res de marrit.

4a- Daniel servís Dieu aquí ont o plaça, en mena que servís lo rei amb la meteissa abnegacion e la meteissa fidelitat. Apareis atal irrèpréhensible ; un critèri trobat en çò dels sants « adventistas » dels darrièrs jorns segon Apo.14:5.

Dan 6:5 E aqueles òmes diguèron : Trobarem pas cap d'escasença contra aquel Daniel, levat que ne trobàvem pas una dins la lei de son Dieu.

5a- Aqueles rasonaments revèlan la pensada del camp diabolic de la darrièra espròva de fe terrèstra dins la quala, lo repaus sabatic del seten jorn de la lei de Dieu va permetre de tuar sos servidors fidèls, puèi que consentirà pas a onorar lo repaus del primièr jorn rendut obligatòri, lo dimenge de la lei religiosa romana.

Dan 6:6 Puèi aqueles caps e aqueles satrapes se tornèron tumultuosament al prè del rei, e li parlèron atal : Rei Dàrius, viu eternalament !

6a- Aquela dintrada tumultuosa a per tòca de rampelar al rei la fòrça del nombre, sa capacitat a crear de trebols, e donc la necessitat per el d'affermir sa dominacion.

Dan 6:7 Tous los caps del reialme, los intendents, los satrapes, los conselhièrs, e los governadors son de veiaire qu'el siá publicat un edicte reial, amb una defensa sevèra, portant que qual que siá, dins l'espaci de trenta jorns, adreçarà de pregàrias a qualque dieu o a qualque òme, levat tieu, ô rei, serà getat dins la fòssa als leons.

7a- Fins aquí, lo rei Dàrius a pas cercat d'obligar los òmes de son reialme a servir un dieu puslèu qu'un autre. Dins lo politeïsme, la libertat religiosa es entiera. E per o convèncer, los comploteurs o flatan, en l'onorant, el lo rei Dàrius, coma un dieu. Aquí encara, coma en çò de totes los grands dominators, l'orguèlh se desvelha e li va far aprovar aquela ordenança qu'es pas pasmens pas venguda de son esperit.

Dan 6:8 Ara, ô rei, confirma la defensa, e escrites lo decret, per fin que siá irrevocable, segon la lei dels mèdes e dels pèrss, qu'es immutable.

8a- Aquel decret profetiza admirablament lo que va tornar lo dimenge roman obligatòri a la fin dels jorns. Mas relevam qu'aquel caractèr immutable de la lei dels mèdes e de las pèrsas establida per d'òmes faillibles e pecadors es totalament injustificat. L'immutabilitat apartenís al vertadièr Dieu viu, lo Creator.

Dan 6:9 Aquí dessús lo rei Dàrius escriguèt lo decret e la defensa.

9a- Aquela etapa es essenciala, perque avent el meteis escrich lo decret e la defensa, la lei dels mèdes e dels pèrss immutable va deure èsser respectada.

Dan 6:10 Quand Daniel saupèt que lo decret èra escrich, se retirèt dins son ostal, ont las fenèstras de la cambra superiora èran obèrtas dins la direccion de Jerusalèm ; e tres còps lo jorn se metiá de genolhons, pregava, e logava son Dieu, coma o fasiá de per abans.

10a- Daniel càmbia pas de comportament, e se daissa pas influenciar per aquela mesura umana. En obrissent sa fenèstra, mòstra que vòl que sa fidelitat al Dieu Totpoderós siá coneguda de totes. A aquela epòca, Daniel se vira dins la direccion de Jerusalèm ont quitament destruch, lo temple de Dieu se tròba. Perque lo Dieu Esperit s'es manifestat longtemps dins aquel sant temple dont aviá fach sa demòra, son abitacion terrèstra.

Dan 6:11 Alara aqueles òmes dintrèron tumultuosament, e trobèron Daniel que pregava e invocava son Dieu.

11a- Los comploteurs gachavan e o susvelhavan per o prene en plena accion de desobesissença al decret reial ; actualament un « flagrant delicte ».

Dan 6:12 Puèi se presentèron davant lo rei, e li diguèron a prepaus de la defensa reiala: As pas escrich una defensa portant que qual que siá dins l'espaci de trenta jorns adreçariá de pregàrias a qualque dieu o a qualque òme, levat tieu, ô rei, seriá getat dins la fòssa als leons ? Lo rei respondèt : La causa es certana, segon la lei dels mèdes e dels pèrss, qu'es immutable.

12a- Lo rei pòt pas que confirmar lo decret qu'a el meteis escrich e signat.

Dan 6:13 Prenguèron tornarmai la paraula e diguèron al rei : Daniel, l'un dels captius de Juda, a pas tengut cap de compte de tu, ô rei, ni de la defensa qu'as escricha, e fa sa pregària tres còps lo jorn.

13a- Pres en flagrant delicte, dins l'accion de sa pregària, Daniel es denonciat. Lo rei aprècia Daniel per son comportament fidèl e onèst. Va tanlèu far lo ligam entre el e aquel Dieu que servís amb tant de zèl e de fidelitat puèi qu'o prèga regularament tres còps per jorn. Es çò

qu'explica, la pena e l'afliccion que la condemnacion de Daniel li va causar e la debuta de sa conversion que ven.

Dan 6:14 Lo rei foguèt plan afligit quand ausiguèt aquò ; prenguèt a còr de desliurar Daniel, e fins al colcar del solelh s'esforcèt d'o salvar.

14a- Lo rei realiza mentre qu'es estat manipulad e se met en pena per salvar Daniel qu'aprècia fòrça. Mas sos esfòrces seràn vana e lo rei tristament descobrís abans totes que : la letra calada, mas l'esperit vivifique. En balhant mai tard als òmes aquela expression, Dieu mòstra lo limit del respècte a las leis. La vida pòt pas èsser reglamentada sus de letras de tèxtes de lei. Dins son jutjament divin, Dieu pren en compte de detalhs que la letra mòrta de sa lei escricha ignòra e los òmes sens Dieu an pas la saviesa per ne far aitant.

Dan 6:15 Mas aqueles òmes insistiguèron al près del rei, e li diguèron : Sàpia, ô rei, que la lei dels mèdes e dels pèrss exigís que tota defensa o tot decret confirmat pel rei siá irrevocable.

15a- Los comploteurs rampèlan la natura irrevocabla (injustificada) de las decisions presas pel rei dels mèdes e dels pèrss. Es el meteís pres a la trapèla per sa cultura eretada. Mas compren qu'es estat victima d'un complòt dirigit contra Daniel.

Dan 6:16 Alara lo rei balhèt l'òrdre que se menèsse Daniel, e que s'o getèsse dins la fòssa als leons. Lo rei prenguèt la paraula e dich a Daniel : Pòsca ton Dieu, que servisses amb perseverança, te desliurar !

16a- Lo rei es obligat de far getar Daniel dins la fòssa als leons, mas desira de tot son còr que lo Dieu que servís amb tant de fidelitat intervenga per o salvar.

Dan 6:17 Se portèt una pèira, e se la metèt sus l'obertura de la fòssa ; lo rei la sagelèt de son anèl e de l'anèl de sos grands, per fin que res foguèsse pas cambiat al respècte de Daniel.

17a- Aicí, l'experiéncia viscuda per Daniel presenta de similituds amb la mesa al tombèl del Crist dont la pòrta circulara de pèira foguèt egalament sagelada per empachar de las intervencions umanas.

Dan 6:18 Lo rei anèt puèi dins son palais ; passèt la nuèch a jeun, faguèt pas ponch venir de concubina al près d'el, e se poguèt pas liurar al sòm.

18a- Aquel comportament del rei fa pròva de sa sinceritat. En fasant aquelas causas, mòstra que vòl agradar al Dieu de Daniel e obtenir d'el son salut. Es la debuta de sa conversion al Dieu unic.

Dan 6:19 Lo rei se levèt a punta d'alba, amb l'auròra, e anèt precipitadament a la fòssa als leons.

19a- Una preparacion de puretat seguida d'una nuèch blanca a causa de son esperit tormentat per la pensada de la mòrt de Daniel e aquela precipitacion cap a la fòssa als leons tre l'auròra son pas las accions practicadas per un rei pagan mas las d'un fraire qu'aima son fraire en Dieu.

Dan 6:20 En s'aproxant de la fòssa, cridèt Daniel d'una votz trista. Lo rei prenguèt la paraula e dich a Daniel : Daniel, servidor del Dieu viu, ton Dieu, que servisses amb perseverança, çò t'a poguda desliurar de leons ?

20a- En s'aproxant de la fòssa, cridèt Daniel d'una votz trista

Lo rei espèra mas crenh e crenh lo pièger per Daniel. Pasmens, son esperança es demostrada pel fach que lo crida e li pausa una question.

20b- Daniel, servidor del Dieu viu, ton Dieu, que servisses amb perseverança, çò t'a poguda desliurar de leons ?

En o designant coma « Dieu viu », Dàrius fa pròva de la debuta de sa conversion. Çaquela, sa question « t'a poguda desliurar de leons ? » nos mòstra qu'o coneis pas encara. Senon aurí dich « asel volgut te desliurar de leons ? ».

Dan 6:21 E Daniel diguèt al rei : Rei, viu eternalament !

21a- Dins la boca dels comploteurs, al verset 6, l'expression aviá pauc de sens, mas dins la de Daniel, profetiza un accés a la vida etèrna reservada als elegits de Dieu.

Dan 6:22 Mon Dieu a enviat son àngel e barrat la gola dels leons, que m'an pas fach cap de mal, perque soi estat trobat innocent davant el ; e davant tu tanpauc, ô rei, ai pas res fach de marrit.

22a- Dins aquela experiéncia, lo rei Dàrius realiza quant la concepcion immutabla dels decrets reials umans es estúpida, injustificada e desaprovada pel vertadièr Dieu Viu que Daniel servís sens s'amagar.

Dan 6:23 Alara lo rei foguèt plan gaujós, e ordenèt que se faguèsse sortir Daniel de la fòssa. Daniel foguèt retirat de la fòssa, e se trobèt sus el cap de nafra, perque aviá agut fisança en son Dieu.

23a- Alara lo rei foguèt plan gaujós

Aquela reaccion de jòia naturala e espontanèa revèla un futur elegit de Dieu perque lo rei a ara la certitud de son existéncia e de sa poténcia.

23b- Daniel foguèt retirat de la fòssa, e se trobèt sus el cap de nafra

Atal coma los vestits dels tres companhs de Daniel getats dins lo fornàs subrecalfat èran pas ponch cremats.

23c- perque aviá agut fisança en son Dieu

Aquela fisança foguèt revelada dins sa decision d'obesir pas al decret reial qu'aurí privat Dieu de sas pregàrias ; una causida impossibla e inconcevable per aquel òme modèla de fe purament uman.

Dan 6:24 Lo rei ordenèt qu'aqueles òmes qu'avián acusat Daniel foguèsson menats e getats dins la fòssa als leons, eles, lors mainatges e lors femnas ; e abans que foguèsson arribats al fons de la fòssa, los leons los sasiguèron e copèron totes lor òs.

24a- Dieu a tornat la situacion contra los marrits que projectavan lo mal. De temps dels reis pèrss que van venir, l'experiéncia serà renovelada pel josieu Mardochee que lo cap Haman volrà far se morir amb son pòble al temps de la reina Esther. Aquí tanben, es Haman qu'acabarà pendolant a la poténcia dreçada per Mardochee.

Dan 6:25 Après aquò, lo rei Dàrius escriguèt a totes los pòbles, a totes las nacions, als òmes de totes lengas, qu'abitavan sus tota la tèrra : Qué la patz vosautras siá balhada amb abundància !

25a- Aquel escrich novèl del rei es lo d'un òme conquistat pel Dieu viu. Essent ara en patz perfiecha dins son còr, utiliza sa posicion dominanta, per adreçar a totes las gents de son reialme, lo testimoniatge de sa patz qu'a recebuda de vertadièr Dieu.

Dan 6:26 Ordeni que, dins tota l'espandida de mon reialme, s'aja de crenhença e de l'esglasi pel Dieu de Daniel. Perque es lo Dieu viu, e subsistís eternalament ; son reialme serà pas jamai destruch, e sa dominacion durarà fins a la fin.

26a- ordeni que, dins tota l'espandida de mon reialme

Lo rei ordena mas obliga pas degun.

26b- s'aja de crenhença e de l'esglasi pel Dieu de Daniel

Mas enriquit per aquela experiéncia, impausa la crenhença e l'esglasi del Dieu de Daniel per tal de dissuadir los autors d'un novèl complòt fomentat contra Daniel.

26c- Perque es lo Dieu viu, e subsistís eternalament

Espèra qu'aquel testimoniatge serà rebut dins los còrs de las gents del reialme, e per çò far, o lògue e l'exalte.

26d- son reialme serà pas jamai destruch, e sa dominacion durarà fins a la fin

Lo caractèr etèrn del 5en reialme de l'estatua es tornarmai proclamat.

Dan 6:27 Es el que desliura e que salva, qu'opèra de signes e de prodigis dins los cèls e sus la tèrra. Es el qu'a desliurat Daniel de la poténcia dels leons.

27a- Es el que desliura e que salva

Lo rei fa pròva de çò qu'a constatat mas aquela desliurança e aquel salut concernisson pas que lo còs fisic, la vida de Daniel. Calrà esperar la venguda de Jèsus-Crist per comprene lo desir de Dieu de desliurar e de salvar de pecat. Mas relevem-o, lo rei a esprovat naturalament lo besonh de se purificar per agradar al Dieu viu.

27b- qu'opèra de signes e de prodigis dins los cèls e sus la tèrra

Lo libre de Daniel fa pròva d'aqueles signes e prodigis, accions subrenaturalas que Dieu a realizadas, mas atencion, lo drac e sos demònis pòdon eles-tanben contrafar d'unes miracles divins. Per identificar entre las doas originas possiblas, sufís de comprene a que lo messatge desliurat profiècha. Conduz a l'obesissença al Dieu creator, o a sa desobesissença ?

Dan 6:28 Daniel prosperèt jol regne de Dàrius, e jol regne de Cyrus, Pèrsia.

28a- o comprenèm, Daniel tornarà pas sus sa tèrra natala nacionala, mas las leiçons que Dieu li a apresas dins Dan.9 li auràn fach acceptar sens patiment aquel sòrt decidit per son Dieu.

Daniel 7

Dan 7:1 : La primièra annada de Belschatsar, rei de Babylone, Daniel aguèt un sòmi e de las visions se presentèron a son esperit, del temps qu'èra sus sa jaça. Puèi escriguèt lo sòmi, e contèt las principalas causas.

1a- La primièra annada de Belschatsar, rei de Babylone

Valent a dire en – 605. Dempuèi la vision de Dan.2, 50 ans se son escorruts. Mòrt, lo rei grand Nébucadnetsar es remplaçat per son felen Belschatsar.

Dan 7:2 : Daniel comencèt e diguèt : Agachavi pendent ma vision nocturna, e aquí, los quatre vents dels cèls se roncèron sus la mar granda.

2a- los quatre vents dels cèls se roncèron

Son las guèrras universalas que conduson dels dominators a esparidir lor poder dins la direccion dels quatre ponches cardinals, cap al Nòrd, lo Sud, l'Èst e l'Oèst.

2b- sus la mar granda

L'imatge es pas alisaire per l'umanitat, perque la mar, quitament grand, es un simbòl de mòrt. Es pas, dins lo projècte de Dieu, lo mièg preparat per l'òme fach a son imatge, segon Gen.1. Son mièg es la tèrra. Mas l'umanitat a perdut, dempuèi lo pecat original, per sa desobesissença, son imatge divin e es pas mai a sos uèlhs purs e sants que d'animals marins impurs e voraces que se devòran los unes los autres jos las inspiracions del drac e dels demònis. Dins aquela vision, la mar simboliza la massa anonima dels èssers umans.

En mai, la zòna cobèrta per la profecia concernís de pòbles religats per lors aspèctes costièrs ribairencs de la mar Mediterranèa. La mar jòga donc un ròtle grand dins las accions guerrièras de las conquistas dels dominators.

Dan 7:3 E quatre grands animals sortiguèron de la mar, diferents los unes dels autres.

3a- E quatre grands animals sortiguèron de la mar

Retrobam dins una vision novèla l'ensenhament balhat dins Daniel 2, mas aquí, d'animals remplaçan las partidas del còs de l'estatua.

3b- diferents los unes dels autres

Coma los materials de l'estatua de Dan.2.

Dan 7:4 Lo primièr èra parièr a un leon, e aviá d'alas d'aglas; agachèri, fins al moment ont sas alas foguèron arrancadas ; foguèt tirat de tèrra e metèri de pè sus sos pès coma un òme, e un còr d'òme li foguèt balhat.

4a- Lo primièr èra parièr a un leon, e aviá d'alas d'aglas

Aicí, lo cap d'aur del rei caldèu de Dan.2 ven un leon a las alas d'aglas; emblèma gravat sus las peïras blavas de Babylone, l'orguèlh del rei Nébucadnetsar dins Dan.4.

4b- agachèri, fins al moment ont sas alas foguèron arrancadas

La profecia evòca las sèt annadas o sèt tempses pendent los quals lo rei Nébucadnetsar foguèt abestit per Dieu. Pendent aquelas 7 annadas (sèt tempses) d'umiliacion profetizadas dins Dan.4:16, son còr d'òme foguèt tirat, remplaçat per un còr de bèstia.

4c- foguèt tirat de tèrra e mes de pè sus sos pès coma un òme, e un còr d'òme li foguèt balhat.

Sa conversion al Dieu creator es aici confirmada. Son experiéncia nos permet de comprene que, per Dieu, l'òme es òme que quand son còr pòrta l'imatge del de Dieu. O revelarà dins son incarnacion en Jèsus-Crist lo divin perfièch modèla d'amor e d'obesissença.

Dan 7:5 E aquí, un segond animal èra parièr a un ors, e se teniá sus un costat ; aviá tres còstas dins la gola entre las dents, e se li disiá : Lèva-te, manja fòrça carn.

5a- E aquí, un segond animal èra parièr a un ors, e se teniá sus un costat

Après lo rei caldèu, la peitrina e los braces d'argent dels mèdes e dels pèrss venon un ors. La precision « que se teniá sus un costat » ilustra la dominacion Pèrsia apareguda en segonda après la dominacion mède, mas sas conquistas obtengudas pel rei Cyrus 2 Pèrsia li an balhat una poténcia fòrça mai granda que la dels mèdes.

5b- aviá tres còstas dins la gola entre las dents, e se li disiá : Lèva-te, manja fòrça carn

Los pèrss van dominar los mèdes e conquistar tres païses : Lídia del ric rei Crésus en – 546, la Babylonie en – 539, e Egipte en – 525.

Dan 7:6 Après aquò agachèri, e aquí, un autre èra parièr a un leopard, e aviá d'esquinas quatre alas coma un aucèl ; aquel animal aviá quatre caps, e la dominacion li foguèt balhada.

6a- Après aquò agachèri, e aquí, un autre èra parièr a un leopard

Idem, lo ventre e las cuèissas d'airain dels dominators grècs venon un leopard provesit de quatre alas d'aucèl ; las tacas del leopard grèc ne fan un simbòl del pecat.

6b- e aviá d'esquinas quatre alas coma un aucèl

Las quatre alas d'aucèl associadas al leopard illustran e confirman l'extrèma rapiditat de las conquistas de son rei jove Alexandre lo Grand (entre -336 e -323).

6c- aquel animal aviá quatre caps, e la dominacion li foguèt balhada

Aicí, « quatre caps » mas dins Dan.8 serà « quatre grandas banas » que designan los dominators grècs successors d'Alexandre lo Grand : Seleuc, Ptolemèu, Lysimaque, e Cassandre.

Dan 7:7 Après aquò, agachèri pendent mas visions nocturnas, e aquí, i aviá un quatren animal, terrible, espaventable e extraordinàriament fòrt ; aviá de grandas dents de fèrre, manjava, copava, e trepejava çò que demorava ; èra diferent de totes los animals precedents, e aviá dètz banas.

7a- Après aquò, agachèri pendent mas visions nocturnas, e aquí, i aviá un quatren animal, terrible, espaventable e extraordinàriament fòrt

Aquí encara, las cambas de fèrre de l'Empèri roman venon un mostre a las dents de fèrre e dètz banas. Perque segon Apo.13:2, a el sol, pòrta los critèris dels 3 empèris precedents : Fòrça del leon, confirmada dins aquel verset ont es precisat : extraordinàriament fòrt ; la poténcia de l'ors, e la rapiditat del leopard amb l'eretatge de son pecat simbolizat per sas tacas.

7b- aviá de grandas dents de fèrre, manjava, copava, e trepejava çò que demorava ;

Aquelas precisions li imputan dels carnatges e dels massacres complits pel simbòl del fèrre roman que se va perlongar fins a la fin del mond, per sa dominacion papala.

7c- èra diferent de totes los animals precedents, e aviá dètz banas.

Las dètz banas representan, los francs, los lombards, los alamans, los Anglosaxons, los visigòts, los burgondes, los Suèves, los Hérules, los vandals, e los ostrogòts. Son los dètz reialmes crestians que se van formar après l'esfondrament de l'empèri roman a partir de 395, segon las explicacions balhadas per l'àngel a Daniel dins lo verset 24.

Dan 7:8 Considerèri las banas, e aquí, una altra pichona bana sortiguèt del mièg d'elas, e tres de las primièras banas foguèron arrancadas davant aquela bana ; e aquí, aviá d'uèlhs coma d'uèlhs d'òme, e una boca, que parlava amb arrogància.

8a- considerèri las banas, e aquí, una altra pichona bana sortiguèt del mièg d'elas

La bana pichona sortís de l'una de las dètz banas, çò que designa Itàlia dels ostrogòts ont se tròba la vila de Roma e lo pretendut « sant sèti » papal, al palais del Latran sul mont Caelius ; nom latin significant : lo cèl.

8b- e tres de las primièras banas foguèron arrancadas davant aquela bana

Las banas arrancadas son cronologicament : los tres reis abaissats del verset 24 siá, los Hérules entre 493 e 510, puèi successivament, los vandals en 533, e los ostrogòts en 538 que foguèron caçats de Roma pel general Belisari als òrdres de Justinian 1èr, e definitivament vencuts a Ravena en 540. Perque cal relevar la consequéncia de l'expression davant aquela bana. Aiçò significa que la bana a pas de poténcia militar personala e que profiècha de la fòrça armada dels monarcas que la crenhon e crenhon son poder religiós e preferisson atal la sostenir e li obesir. Aquel rasonament serà confirmat dins Dan.8:24 ont legirem : sa poténcia s'acrisserà, mas non per sa pròpria fòrça e lo verset 25 precizarà : a causa de sa prosperitat e de la capitada de sas rusas, aurà d'arrogància dins lo còr. Es atal demostrat que la vertat recep confirmacion unicament en regropant los messatges parièrs dispersats dins los diferents capítols del libre de Daniel e mai largament de la Bíblia entièra. Separats, los capítols del libre « sagèlan » la profecia e sos messatges, los mai subtils e los mai importants demòran inaccessible.

8c- e aquí, aviá d'uèlhs coma d'uèlhs d'òme

Dins Apo.9, l'Esperit fa precedir sas descripcions del tèrme coma. D'aquela faison, suggerís una semblança d'aparéncia qu'es pas una realitat. Aicí, tot parièr, cal relevar la semblança amb l'òme incarnat dins sa perfeccion en Jèsus-Crist, mas n'a pas que la pretension. Mas i a mai, perque los « uèlhs » son simbolic de la vesença dels profètas dont Jèsus es tanben lo modèl perfiech. E l'Esperit alludís la pretension profetica de la papautat qu'acabarà per installar son sèti oficial dins la ciutat del Vatican, mot que significa : profetizar, del latin « vaticinare ». La causa serà confirmada dins Apo.2:20, quand l'Esperit compara aquela glèisa catolica romana a la Jézabel que faguèt tuar los profètas de YaHWÉH, la femna estrangiera adoradora dels Baals, esposada pel rei Achab. La comparason es justificada perque lo papisme fa se morir suls lenhièrs de l'inquisicion los vertadièrs profètas de Dieu en Crist.

8d- e una boca, que parlava amb arrogància.

Dins aquel capítol 7, lo divin Cineasta e Meteire en scèna presenta en « zoom » l'èra crestiana qu'o concernís particularament, lo periòde comprés entre la fin de l'empèri roman e lo retorn

glorios del Crist en Micaël, son nom celèst al prè dels àngels. Anóncia la venguda d'un rei arrogant, persécuteur dels sants del Plan-Naut, que se'n pren a las nòrmas religiosas divinas temptant de cambiar los tempes e la lei, dels dètz comandaments mas tanben de las autras ordenanças divinas. L'Esperit anóncia son castig final ; serà « consumit pel fuòc a causa de sas paraulas arrogantas ». Aquí perquè, la scèna del jutjament celèst del seten millenari es sulcòp presentada après la mencion de sas paraulas arrogantas. Abans ela, lo rei Nébucadnetsar aviá tanben fach pròva d'arrogància mas a acceptat umilament la leiçon d'umiliacion que Dieu li a balhada.

Lo jutjament celèst

Dan 7:9 Agachèri, del temps que se plaçava dels trònes. E l'ancian dels jorns se seguèt. Son vestit èra blanc coma la nèu, e lo pel de son cap èra coma de lana pura ; son tròne èra coma de flamas de fuòc, e las ròdas coma un fuòc ardent.

9a- agachèri, del temps que se plaçava dels trònes

Aquela scèna representa lo temps del jutjament que serà efectuat pels sants recrompats de Jèsus-Crist en sa preséncia, assetat sus de trònes, dins lo cèl segon Apo.4, pendent los mila ans citats dins Apo.20. Aquel jutjament prepara las condicions del jutjament darrièr dont l'execucion es illustrada dins lo verset 11.

9b- E l'ancian dels jorns se seguèt.

S'agís del Crist divinizat, lo sol Dieu creator. L'accion del vèrb seguèt indica l'arrèt d'una activitat de pè, es l'imatge del repaus. Lo cèl es dins una patz absoluta. Sus tèrra, los marrits son estats destruches al retorn del Crist.

9c- Son vestit èra blanc coma la nèu, e lo pel de son cap èra coma de lana pura

Lo blanc es lo simbòl de la perfiecha puretat de Dieu que concernís sa natura entièra al nivèl de sos vestits, simbòls de sas òbras e del pel de son cap que son una corona de saviesa pura e perfiecha franca de tot pecat.

Aquel verset suggerís Esa.1:18 : Venètz e plaidegem ! dich YaHWéH. Se vòstres pecats son coma lo cremesin, vendràn blancs coma la nèu ; se son rogs coma la porpra, vendràn coma la lana.

9d- son tròne èra coma de flamas de fuòc,

Lo tròne designa la plaça del grand Jutge siá, lo jutjament de la pensada de Dieu. Es plaçat jos l'imatge de las flamas de fuòc que seràn los uèlhs del Crist justicièr dins Apo.1:14 ont se retròba las descripcions d'aquel verset. Lo fuòc destruch, çò que balha a aquel jutjament la tòca de destruire los enemics de Dieu e de sos elegits. Perque aquestes son ja mòrts, aquel jutjament concernís la segonda mòrt que fraparà definitivament los condemnats.

9en- e las ròdas coma un fuòc ardent.

Lo tròne a de ròdas comparadas a un fuòc ardent que serà justament alucat sus la tèrra : Apo.20:14-15 : la segonda mòrt es l'estanh de fuòc. Las ròdas suggerisson donc lo desplaçament dels jutges del cèl cap a la tèrra per l'execucion dels verdictes prononciats. Lo Dieu viu, lo Jutge grand, se desplaça e quand la tèrra serà renovelada e purificada, se desplaçarà encara per i installar son tròne Royal segon Apo.21:2-3.

Dan 7:10 Un fluvi de fuòc rajava e sortissiá de davant el. Mila milièrs o servissián, e dètz mila milions se tenián en sa preséncia. Los jutges se seguèron, e los libres foguèron dobèrts.

10a- Un fluvi de fuòc rajava e sortissiá de davant el

Lo fuòc purificador que davalerà del cèl per devorar las armas dels descasuts mòrts puèi ressuscitats, segon Apo.20:9 : E montèron sus la susfàcia de la tèrra, e investiguèron lo camp dels sants e la vila plan-aimada. Mas un fuòc davalèt del cèl, e los devorèt.

10b- Mila milièrs o servissián

Siá, un milion d'armas, d'elegits recrompats de la tèrra.

10c- e dètz mila milions se tenián en sa preséncia

Dètz miliards d'armas terrèstras apeladas per Dieu son ressuscitadas e convocadas davant el e sos jutges per patir la justa senténcia divina de la segonda mòrt, causa confirmada dins Luc 19:27 : A la rèsta, menatz aici mos enemics, qu'an pas volgut que regnèsse sus eles, e tuatz-los en ma preséncia. De mena, l'Esperit confirma las paraulas qu'a dichas per Jèsus dins Matt.22:14 : Perque i a fòrça de cridats, mas pauc d'elegits. Serà particularament lo cas dins los darrièrs jorns segon Luc 18:8 : ... Mas, quand lo Filh de l'òme vendrà, çò trobarà la fe sus la tèrra ?

10d- Los jutges se seguèron, e los libres foguèron dobèrts

Lo tribunal suprèm va jutjar sus la basa dels testimoniatsges qu'an permés lo jutjament e los requisitòris adaptats individualament per cada arma condemnada. Sos libres contenen la vida d'una creatura, gardada en memòria per Dieu, amb per testimònis los àngels fidèls, actualament invisibles pels Terrenals.

Dan 7:11 Agachèri alara, a causa de las paraulas arrogantas que prononciava la bana ; e mentre qu'agachavi, l'animal foguèt tuat.

11a- agachèri alara, a causa de las paraulas arrogantas que prononciava la bana

Coma los tèrmes « a causa de las paraulas arrogantas » l'indican, aquel verset nos vòl mostrar lo rapòrt de causa a efiech que definiguèt lo jutjament de Dieu. Jutja pas sens causa.

11b- e mentre qu'agachavi, l'animal foguèt tuat

Se lo quatren animal representant la succession, Roma imperiala - dètz reialmes europèus - Roma papala, es destruch pel fuòc, es a causa de l'activitat orala arroganta de la Roma papala ; activitat que se va perlongar fins al retorn del Crist.

11c- e son còs foguèt avalit, liurat al fuòc per èsser cremat

Lo jutjament frapa a l'encòp la bana pichona e las dètz banas civilas que l'an sostenguda e an participat a sos pecats segon Apo.18:4. L'Etang de fuòc de la segonda mòrt los va devorar e los avalir.

Dan 7:12 Los autres animals foguèron despolhats de lor poténcia, mas una prolongacion de vida lor foguèt acordada fins a un certan temps.

12a- Los autres animals foguèron despolhats de lor poténcia

Aicí, coma dins Apo.19:20 e 21, l'Esperit revèla qu'un sòrt diferent es previst pels pecadors ordinaris del paganisme, essent eretièrs del pecat original transmés dempuèi Adam a las massas umanas de tota l'istòria terrèstra.

12b- mas una prolongacion de vida lor foguèt acordada fins a un certan temps

Aquela precision vòl significar l'avantatge dels empèris precedents d'aver pas viscut la fin de lor dominacion a la fin del mond coma es lo cas pel 4en animal roman jos sa darrièra forma de governament universal crestian al temps del retorn de Jèsus-Crist. La fin del 4en es marcada per sa destruccion entièra. Après aquò, la tèrra demorarà infòrma e voida en imatge de l'abisme de Gen.1:2.

Jèsus-Crist, lo filh de l'òme

Dan 7:13 Agachèri pendent mas visions nocturnas, e aquí, sus las nivoladas dels cèls arribèt qualqu'un de parièr a un filh de l'òme ; s'avancèt cap a l'ancian dels jorns, e s'o faguèt aprochar d'el.

13a- agachèri pendent mas visions nocturnas, e aquí, sus las nivoladas dels cèls arribèt qualqu'un de parièr a un filh de l'òme

Aquela aparicion del filh de l'òme ven esclarir lo sens balhat al jutjament que ven d'èsser evocat. Lo jutjament apartenís al Crist. Mas al temps de Daniel, Jèsus es pas encara vengut, tanben Dieu met en imatge çò que complirà per son ministèri terrèstre pendent sa primièra venguda sus la tèrra dels òmes.

13b- s'avancèt cap a l'ancian dels jorns, e s'o faguèt aprochar d'el.

Après sa mòrt, se ressuscitarà, per presentar sa justícia perfiecha qu'es estada sacrificada en ofrenda al Dieu ofensat, per obtenir lo perdon de sos elegits fidèls, triats e seleccionats per el meteis. L'imatge presentat ensenha lo principi del salut obtengut per la fe al sacrifici voluntari de Dieu en Crist. E confirma sa validitat al prè de Dieu.

Dan 7:14 Se li balhèt la dominacion, la glòria e lo regne ; e totes los pòbles, las nacions, e los òmes de totes lengas o serviguèron. Sa dominacion es una dominacion etèrna que passarà pas ponch, e son regne serà pas jamai destruch.

14se- A lusida balhèt la dominacion, la glòria e lo regne

Las donadas d'aquel verset se tròban resumidas dins aqueles versets de Matt.28:18 a 20 que confirman que lo jutjament apartenís plan a Jèsus-Crist : Jèsus, s'essent aprochat, lor parlèt atal : Tot poder m'es estat balhat dins lo cèl e sus la tèrra. Anatz, fachas de totes las nacions dels discípols, los batejant al nom del Paire, del Filh e del Sant Esperit, e ensenhatz-lor a observar tot çò que vos ai prescrich. E aquí, soi amb vosautres cada jorn, fins a la fin del mond.

14b- e totes los pòbles, las nacions, e los òmes de totes lengas o serviguèron

Dins l'absolut, serà sus la tèrra novèla, l'anciana renovelada e glorificada après lo seten millenari. Mas los recrompats seràn estats seleccionats dins totes los pòbles, las nacions, e los òmes de totes lengas per l'unic salut obtengut per Jèsus-Crist perque l'an servit pendent lor vida. Dins Apo.10:11 e 17:15 aquela expression designa Euròpa e lo mond occidental crestianizats. Retrobam dins aquel grop lo milion dels elegits salvats que servisson Dieu dins lo verset 10.

14c- e son regne serà pas jamai destrutz

Las precisions citadas dins Dan.2:44 o concernissent son confirmadas aici : son regne serà pas jamai destruch.

Dan 7:15 Moi, Daniel, aguèri l'esperit trebolat al dedins d'ieu, e las visions de mon cap m'espauriguèron.

15a- Moi, Daniel, aguèri l'esperit trebolat al dedins d'ieu

Lo trebol de Daniel es justificat, la vision anóncia un perilh pels sants de Dieu.

15b- e las visions de mon cap m'espauriguèron.

Lèu, sa vision de Micaël produirà lo meteis efièch sus el, segon Dan.10:8 : Demorèri sol, e vivi aquela vision granda ; las fòrças me manquèron, ma cara cambièt de color e foguèt descompausat, e perdèri tota vigor. Explicacion : lo filh de l'òme e Micaël son una sola e quitament degun divina. L'esglasi va caracterizar lo regne de Roma, perque dins aquelas doas dominacions successivas, balharà pas als pòbles de sants dominators coma Nébucadnetsar, Dàrius lo Mède e Cyrus 2 Pèrsia.

Dan 7:16 M'aprechèri de l'un dels qu'èran aquí, e li demandèri la vertat sus totes aquelas causas. El me lo dich, e me'n balhèt l'explicacion :

16a- Aici començan las explicacions complementàrias balhadas per l'àngel

Dan 7:17 Aqueles quatre grands animals, son quatre reis que s'auçaràn de la tèrra ;

17a- Remarca qu'aquela definicion s'aplica aitant a las successions reveladas dins Dan.2 per l'imatge de l'estatua qu'aicí dins Dan.7, per la dels animals.

Dan 7:18 mas los sants del Plan Naut recebràn lo reialme, e possediràn lo reialme eternalament, d'eternitat en eternitat.

18a- Quitament comentari que per las quatre successions. Aquí encara, la cinquena concernís lo reialme etèrn dels elegits que lo Crist bastit sus sa victòria sul pecat e la mòrt.

Dan 7:19 Puèi desirèri saber la vertat sul quatren animal, qu'èra diferent de totes los autres, fòrça terrible, qu'aviá de dents de fèrre e de las unglas d'airain, que manjava, copava, e trepejava çò que demorava ;

19a- qu'aviá de dents de fèrre

Se retròba aici, dins las dents, lo fèrre ja simbòl de la duresa de l'empèri roman designat per las cambas de l'estatua de Dan.2.

19b- e de las unglas d'airain.

Dins aquela informacion suplementària, l'àngel precisa : e de las unglas d'airain. L'eretatge del pecat grèc es atal confirmat per aquel material impur, aliatge que simbolizava l'empèri grèc dins lo ventre e las cuèissas de l'estatua de Dan.2.

19c- que manjava, copava, e trepejava çò que demorava

Manjar, siá profectar de las causas conquistadas, çò que fa créisser – copar siá, obligar e destruire – trepejar siá, mespresar e secutar – Son aquelas accions que las doas « Roma » successivas e lors sostens civils e religioses van practicar fins al retorn del Crist. Dins Apo.12:17 : l'Esperit designa los darrièrs « adventistas » pel mot « rèsta ».

Dan 7:20 e sus las dètz banas qu'aviá al cap, e sus l'autre qu'èra sortida e davant la quala tres èran tombadas, sus aquela bana qu'aviá d'uèlhs, una boca parlant amb arrogància, e una mai granda aparéncia que los autres.

20a- Aquel verset pòrta al verset 8 un detalh contradictòri. Coma la « bana pichona » çò pren aici una mai granda aparéncia que los autres ? Es aquí tota sa diferéncia amb los autres reis de las dètz banas. Es plan febla e fragila e pasmens, per la credulitat e la crenhença de Dieu que pretend representar sus la tèrra, los domina e los manipula a son grat, levat en de raras excepcions.

Dan 7:21 e vivi aquela bana far la guèrra als sants, e l'emportar sus eles,

21a- La paradòxa contunha. Pretend incarnar la mai nauta santetat e Dieu l'acusa de secutar sos sants. Una sola explicacion alara : mentís coma respira. Sa capitada es la d'una immensa messorga enganaira e devastator, plan destructor del camin traçat per Jèsus-Crist.

Dan 7:22 fins al moment ont l'ancian dels jorns venguèt balhar drech als sants del Plan Naut, e lo temps arribèt ont los sants foguèron en possession de reialme.

22a- Urosament, la bona novèla es confirmada. Après las accions tenebrosas de la Roma papala e sos sostens civils e religioses, la victòria finala tornarà al Crist e a sos elegits.

Los versets 23 e 24 precisan l'òrdre de las successions

Dan 7:23 Me parlèt atal : Lo quatren animal, es un quatren reialme qu'existirà sus la tèrra, diferent de totes los reialmes, e que devorarà tota la tèrra, la caucarà e la coparà.

23a- L'empèri roman pagan jos sa forma imperiala entre – 27 e 395.

Dan 7:24 Las dètz banas, son dètz reis que s'auçaràn d'aquel reialme. Un autre s'auçarà après eles, serà diferent dels primièrs, e abaissarà tres reis.

24a- Es gràcias a aquela precision que podèm identificar aquelas dètz banas als dètz reialmes crestians formats sul territòri occidental de l'empèri roman abausonat e esclatat. Aquel territòri es lo de nòstre Euròpa actuala : l'U.E (o E.U.).

Dan 7:25 Prononciarà de paraulas contra lo Plan-Naut, oprimirà los sants del Plan Naut, e esperarà cambiar los tempses e la lei ; e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps.

25a- prononciarà de paraulas contra lo Plan-Naut

Dieu concentra dins aquel verset sa denóncia dels pecats qu'imputa al regim papal roman e a sos avesques de Roma predecessors pels quals, lo mal comés es estat vulgarizat, justificat e ensenhat a las multituds ignorantas. L'Esperit enumèra las acusacions en començant per la mai grèu : de paraulas contra lo Plan Naut el meteís. Paradoxalament, los papas pretendon servir Dieu e o representar sus la tèrra. Mas es justament aquela pretension que constituís la falta perque Dieu apròva pas en res aquela pretension papala. E per via de consequéncia, tot çò que Roma ensenha mensongèrament a prepaus de Dieu l'atench en persona.

25b- oprimirà los sants del Plan-Naut

La persecucion inica dels sants del verset 21 es aici remembrada e confirmada. De jutjaments son prononciats per de tribunals religioses portant lo nom de « santa Inquisicion ». La tortura es emplegada per conduire los innocents a reconéisser lor culpabilitat.

25c- e esperarà cambiar los tempses e la lei

Aquela acusacion balha al legidor l'oportunitat de restablir las vertats fundamentalas del culte tornat al vertadièr Dieu viu e unic.

Lo polit òrdre mes en plaça per Dieu es estat cambiat pels religioses romans. Segon Exòde 12:2, Dieu a dich a la sortida d'Egipte als ebrèus : aqeste mes serà per vosautres lo primièr dels meses ; serà per vosautres lo primièr dels meses de l'annada. S'agís aquí d'un òrdre, pas d'una simpla proposicion. E puèi que lo salut ven dels josieus segon Jèsus-Crist, dempuèi l'Exòde, tot èsser que dintra dins lo salut entre tanben dins la familha de Dieu ont son òrdre deu regnar e èsser respectat. La vertadièra doctrina del salut es aquò, e çò o fuguèt dempuèi lo

temps dels apòstols. En Crist, l'Israèl de Dieu a pres un aspècte espiritual, n'es pas mens son Israèl pel qual a instaurat son òrdre e sas doctrinas. Segon ròm.11:24, lo pagan convertit es empeatat sus la raïç e lo tronc ebrèu d'Abraam, e non lo contrari. Es mes en garda per Paul contra l'incredulitat venguda fatala pels josieus rebèls de l'anciana aliança e o serà tot aïtant pels crestians rebèls de la novèla ; çò que concernís dirèctament la fe catolica romana, e l'estudi de Dan.8 o confirmarà, dempuèi 1843, los crestians protestants.

Ne sèm pas qu'a la debuta d'una longa revelacion profetica ont l'acusacion divina portada dins aquel verset es omnipresenta tant las consequéncias son terriblas e dramaticas. Los tempes cambiats per Roma concernisson :

1 – lo repaus sabatic del 4en comandament de Dieu. Lo seten jorn es remplaçat dempuèi lo 7 de Març de 321 pel primièr jorn, tengut per jorn profana e debuta de setmana per Dieu. En mai, aquel primièr jorn foguèt impausat per l'emperador roman Constantin 1èr mentre qu'èra consacrat a l'adoracion del « solelh venerable invencit », lo solelh divinizat pels pagans, ja dins Egipte, simbòl biblic del pecat. Daniel 5 nos a mostrat coma Dieu punís los otratges que li son faches, l'òme es atal prevengut e sap çò que l'espèra quand Dieu o jutjarà coma a jutjat e fach se morir lo rei Belschatsar. Lo sabat santificat per Dieu tre la fondacion del mond a la doble caracteristic de concernir lo temps e la lei divina, coma nòstre verset o menciona.

2 – Lo començament de l'annada, que s'operava a l'origina a la prima, mot que significa primièr temps, es estat cambiat per s'efectuar a la debuta de l'ivèrn.

3 – Segon Dieu, lo cambiament del jorn se fa a solelh colc, dins l'òrdre nòtz jorn, pas a mièjanuèch, perque es ritmat e marcat pels astres qu'a creats dins aquela intencion.

Lo cambiament de la lei va fòrça mai luènh que lo subjècte del sabat. Roma a pas profanat de vases d'aur del temple, s'es autorizada a cambiar lo tèxt original de las paraulas escrichas per Dieu de son det sus las taulas de pèiras remesas a Moïse. De causas tan santas que tocar l'arca, dins la quala se trobavan, èra frapat per Dieu d'una mòrt immediata.

25c- e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempes, e la mitat d'un temps

Que significa un temps ? L'experiéncia del rei Nébucadnetsar nos balha la resposta dins Dan.4:23 : Qualqu'un te caçarà de mièg dels òmes, auràs ta demòra amb las bèstias dels camps, qualqu'un te balharà coma als buòus de l'èrba a manjar ; e sèt tempes passaràn sus tu, fins que sàpias que lo Plan-Naut domina sul regne dels òmes e qu'o balha a que li agrada. Après aquela dura experiéncia, lo rei diguèt dins lo verset 34 : Après lo temps marcat, ieu, Nebucadnetsar, levèri los uèlhs cap al cèl, e la rason me tornèt. Ai benesit lo Plan-Naut, ai logat e glorificat lo que viu eternalament, aquel dont la dominacion es una dominacion etèrna, e dont lo regne subsistís de generacion en generacion. Ne podèm dedusir qu'aqueles sèt tempes representan sèt annadas puèi que la durada comença e acaba dins lo cors de sa vida. Çò que Dieu crida un temps es donc lo temps que la tèrra met per complir un torn complet del solelh. D'ailà se desgatjan de nombroses messatges. Dieu es simbolizat pel solelh e quand una creatura s'auça dins l'orguèlh, per la remetre a sa plaça, Dieu li ditz : « Fai lo torn de ma

divinitat e apren que soi ». Per Nébucadnetsar, sèt torns fan besonh mas eficaces. Una altra leiçon va concernir la durada del regne papal egalament profetizada pel tèrme « temps » dins aquel verset. En comparant amb l'experiéncia de Nébucadnetsar, Dieu punís l'orguèlh crestian en o liurant a un abestiment pendent un temps, dels tempes, e un mièg-temps d'annadas profeticas. Tre lo 7 de Març de 321, l'orguèlh e l'ignorància dins la bestiesa fan que d'òmes consenton a respectar l'òrdre que càmbia un comandament de Dieu ; çò a qué l'umil esclau del Crist pòt pas obesir sens qué, se copariá de son Dieu salvaire.

Aquel verset nos condutz a recercar la valor reala e las datas del començament e de la fin d'aquela durada profetizada. Anam descobrir que representa 3 ans e sièis meses. En fach, aquela formula reapareisserà dins Apo.12:14 ont es mesa en parallèla amb la formula 1260 jorns del verset 6. L'aplicacion del còdi d'Ezé.4:5-6, un jorn per una annada, permetrà de comprene que s'agiguèt realament de 1260 longas e terriblas annadas, de patiments e de mòrts.

Dan 7:26 Puèi vendrà lo jutjament, e se li tirarà sa dominacion, que serà destrucha e avalida per totjorn.

2a- Relèva l'interès d'aquela precision : lo jutjament e la fin de la dominacion dels papas se produson al meteis moment. Aiçò pròva que lo jutjament evocat començarà pas abans lo retorn del Crist. En 2021, los papas son encara en activitat, donc lo jutjament citat dins Daniel a pas començat en 1844, fraires adventistas.

Dan 7:27 Lo regne, la dominacion, e la grandor de totes los reialmes que son jols cèls, seràn balhats al pòble dels sants del Plan Naut. Son regne es un regne etèrn, e totes los dominators o serviràn e li obesiràn.

27a- Lo jutjament es donc fòrça començat après lo retorn en glòria del Crist e lo raubatòri al cèl de sos elegits.

27b- e totes los dominators o serviràn e li obesiràn

En exemples, Dieu nos mòstra los tres dominators presentats dins aquel libre : lo rei caldèu Nébucadnetsar, lo rei Mède Dàrius, e lo rei Pèrsia Cyrus 2.

Dan 7:28 Aicí acabèron las paraulas. Ieu, Daniel, foguèri fòrça trebolat per mas pensadas, cambièri de color, e conservèri aquelas paraulas dins mon còr.

28a- Lo trebol de Daniel es encara justificat, perque a aquel nivèl las pròvas de l'identitat de la Roma papala mancan encara per fòrça ; son identitat demòra encara una « ipotèsi » ja plan convaincante, mas pasmens, una « ipotèsi ». Mas Daniel 7 constituís pas que la segonda dels sèt pòsts profeticas presentadas dins aquel libre de Daniel. E ja, avèm pogut constatar que los messatges desliurats dins Dan.2 e Dan.7 son identics e complementaris. Cada pòst novèl nos va portar d'elements suplementaris que se venent superpausar als estudis ja faches, confortaràn e afortiràn lo messatge de Dieu que vendrà atal de mai en mai clar.

L'ipotèsi volent que la « bana pichona » d'aquel capítol 7 es la Roma papala, rèsta a confirmar. La causa va èsser facha. Mas retenèm ben ja aquela succession istorica que concernís Roma, « lo 4en animal mostruós a las dents de fèrre ». Designa l'Empèri roman seguit pels « dètz banas » dels reialmes europèus liures e independents a los quals succedís, en 538, la « bana pichona » presumida papala, aquel « rei diferent », davant lo qual « tres banas o tres reis », los Hérules, los vandals e los ostrogòts son abaissats entre 493 e 538 dins los versets 8 e 24.

Dan 8:1 La tresena annada del regne del rei Beltschatsar, ieu, Daniel, aguèri una vision, otra la qu'aviái aguda anteriorament.

1a léser- s'es escorrut : 3 ans. Daniel recep una vision novèla. Dins aquesta, i a pas mai que dos animals que son identificats clarament dins los versets 20 e 21 als mèdes e pèrss e als grècs qu'èran dins las visions precedentas las 2ème e 3en Empèris de las successions profetizadas. Amb lo temps, dins las visions, los animals son de mai en mai clarament confòrms als rites dels ebrèus. Dan.8 presenta un marran e un boc ; los animals ofèrts dins lo sacrifici del jorn dels expiations del rite josieu. Se pòt atal remarcar lo simbòl del pecat dins la superposicion de l'empèri grèc : lo ventre e las cuèissas d'airain de Dan.2, lo leopard de Dan.7 e lo boc de Dan.8.

Dan 8:2 Quand aguèri aquela vision, me semblèt qu'èri a Suse, la capitala, dins la província d'Élam ; e pendent ma vision, me trobavi prè del flui d'Ulaï.

2a- Daniel es en Pèrsia prè del flui Karoun qu'es de son temps l'Ulaï. La capitala Pèrsia e lo flui simbòl d'un pòble indican un luòc geografic de referéncia per la vision que Dieu li va balhar. Los messatges profetics pòrtan donc dins aquel capítol de preciosas donadas geograficas que mancavan dins los capítols 2 e 7.

Dan 8:3 Levèri los uèlhs, agachèri, e aquí, un marran se teniá davant lo flui, e aviá de banas ; aquelas banas èran nautas, mas l'una èra mai nauta que l'autre, e s'aucèt la darrièra.

3a- Aquel verset resumís l'istòria de Pèrsia imagée per aquel marran dont la bana mai nauta la representa perque essent estada dins un primièr temps dominat per son aliada mède, s'es auçat al dessús d'ela en darrièr per l'arribada al poder del rei Cyrus 2 Pèrsia, en 539, lo darrièr contemporanèu de Daniel segon Dan.10:1. Mas aquí, senhali un problèma de data reala, perque los istorians ignòran completament lo testimoniatge ocular de Daniel qu'imputa, dins Dan.5:31, la conquista de Babylone al rei Mède Dàrius lo qual organiza Babylone en 120 satrapies segon Dan.6:1. Cyrus a accedit al poder après la mòrt de Dàrius donc pas en 539 mas un pauc mai tard, o ben al contrari, la conquista per Dàrius poiriá aver se tenguèt un pauc abans la data – 539.

3b- Una subtilitat divina apareis dins aquel verset, dins la forma utilizada per designar una pichona e una bana granda. Aiçò confirma que l'expression « pichona bana », sonhosament evitada, es especificament e exclusivament estacada a l'identitat de Roma.

Dan 8:4 Vivi lo marran que frapava de sas banas a l'occident, al septentrion e al miègjorn; cap d'animal li podiá pas resistir, e i aviá pas degun per desliurar sas victimas; fasiá çò que voliá, e venguèt poderós.

4a- L'imatge d'aquel verset ilustra las fasas successivas de las conquistas dels pèrss que los conduson cap a l'empèri, la dominacion del rei dels reis.

A l'occident : Cyrus 2 fach Aliança amb los caldèus e los egipcians entre – 549 e – 539.

Al septentrion : Lídia del rei Crésus es conquistada en – 546

Al miègjorn : Cyrus conquista la Babylonie en succedissent al rei Mède Dàrius après – 539 e mai tard lo rei Pèrs Cambyse 2 va conquistar Egipte en – 525.

4b- e venguèt poderós

Atenh la poténcia imperiala que fa de Pèrsia lo primièr empèri profetizat dins aquel capítol 8. Èra lo 2ème empèri dins las visions de Dan.2 e Dan.7. Dins aquela poténcia l'empèri Pèrsia espanidit fins a la mar Mediterranèa agarrís Grècia que l'arrèsta a Maraton en – 490. Las guèrras reprenon.

Dan 8:5 Coma agachavi atentivament, aquí, un boc veniá de l'occident, e corriá tota la tèrra a sa susfàcia, sens la tocar; aquel boc aviá una bana granda entre los uèlhs.

5a- Lo verset 21 identifica clarament lo boc : Lo boc, es lo rei de Javan, La bana granda entre sos uèlhs, es lo primièr rei. Javan, es l'ancian nom de Grècia. Ignorant los reis grècs febles, l'Esperit bastís sa revelacion sul grand conquistaire grèc Alexandre lo Grand.

5b- aquí, un boc veniá de l'occident

Las indicacions geograficas son encara balhadas. Lo boc ven de l'occident respècte a l'empèri Pèrsia pres coma luòc geografic de referéncia.

5c- e corriá tota la tèrra a sa susfàcia, sens la tocar

Lo messatge es analòg a las quatre alas d'aucèl del leopard de Dan.7:6. Soslinha, l'extrèma rapiditat de las conquistas d'aquel jove rei macedonian que va espanidit sa dominacion fins al fluví Indus en dètz annadas.

5d- aquel boc aviá una bana granda entre los uèlhs

L'identitat es balhada dins lo verset 21 : La bana granda entre sos uèlhs, es lo primièr rei. Aquel rei es Alexandre lo grand (– 543 – 523). L'Esperit li balha l'aspècte de l'Unicòrn, animal fabulós mitic. Denóncia atal l'imaginacion fertila inagotabla d'una societat grèca qu'a inventat las faulas aplicadas a la religion e dont l'esperit a traversat los sègles fins a nòstra epòca dins l'occident trompeusement crestian. Es un aspècte del pecat qu'es confirmat per l'imatge del boc, l'animal que teniá lo ròtle del pecat dins lo rite annal sacrat del « jorn dels expiations ». La crucifixion del Messias Jèsus a complit dins sa perfeccion divina aquel rite deviá cessar après el ... per fòrça, per la destruccion del temple e de la nacion josieva pels romans en 70.

Dan 8:6 Arribèt fins al marran qu'aviá de banas, e qu'aviái vist se tenent davant lo fluví, e corrèt sus el dins tota sa furor.

6a- Alexandre lo Grand lança son ataca contra los pèrss dont lo rei es Dàrius 3. Aqueste es vengut a Issos, fugís daissant sus plaça son arc, son escut, e son mantèl, aital coma sa femna e son eretièr, en – 333. Serà tuat mai tard per dos de sos grands.

6b- e corrèt sus el dins tota sa furor

Aquela furor es istoricament justificada. Foguèt precedida per aquel escambi entre Dàrius e Alexandre : « Abans qu'Alexandre rencontre pas Dàrius, lo rei Pèrsia li fa enviar de presents destinats a soslinhar lors posicions respectivas de rei e de mainatge – Alexandre es encara en aquel temps un jove prince novici dins l'art de la guèrra (branca I, estaca 89). Dàrius li envia una bala, un foet, un fren de caval e una caissa d'argent plena d'aur. Una letra acompanhant lo tresaur en glòsa los elements : la bala es per que contunhe a jogar coma un mainatge qu'es, lo fren per li aprener a se mestrejar, lo foet per o corregir e l'aur represente lo tribut que los macedonians devon versar a l'emperador Pèrsia.

Alexandre mòstra pas de signe de colèra, malgrat la paur dels messatgièrs. Lor demanda al contra de felicitar Dàrius de sa finesa. Dàrius, çò ditz, coneis lo futur, puèi qu'a balhat a Alexandre una bala que representa sa futura conquista del mond, lo fren significa que totes se sometràn a el, lo foet serà per punir los que gausaràn se dreçar contra el e l'aur suggerisca lo tribut que recebrà de totes sos subjèctes ». Detalh profetic, Alexandre aviá un caval a lo qual balhèt lo nom « Bucéphale » çò que significa, amb un prefix aumentatiu, « cap ». Dins totes sos combats, serà en « cap » de son armada, l'arma a man. E vendrà pendent « dètz ans » lo « cap » dirigent del mond cobèrt per la profecia. Sa notorietat va favorizar la cultura grèca e lo pecat que l'estigmatiza.

Dan 8:7 O vivi que s'aprovava del marran e s'irritava contra el ; frapèt lo marran e li copèt las doas banas, sens que lo marran aguèsse la fòrça de li resistir; o getèt per tèrra e o cauquèt, e i aguèt pas degun per desliurar lo marran.

7a- La guèrra lançada per Alexandre lo Grand : en – 333, a Issos, lo camp pèrs es vencut.

Dan 8:8 Lo boc venguèt plan poderós; mas quand foguèt poderós, sa bana granda se copèt. Quatre grandas banas s'aucèron per la remplaçar, als quatre vents dels cèls.

8a- sa bana granda se copèt

En 323, lo rei jove (– 356 – 323) se morís sens eretièr a 32 ans, a Babylone.

8b- Quatre grandas banas s'aucèron per la remplaçar, als quatre vents dels cèls.

Los remplaçants del rei mòrt foguèron sos generals : los diadòcs. Èran dètz a la mòrt d'Alexandre e pendent 20 ans se van combatre entre eles al ponch qu'al tèrme dels 20 ans demòran pas que quatre subrevivents. Cadun d'eles fonda una dinastia reiala dins lo país sul qual domina. Lo mai grand es Seleuc dich Nicator fonda la dinastia « seleucida » que regna sul reialme de Siria. Lo segond es Ptolémaïos Lagos, fonda la dinastia « lagide » que regna sus Egipte. Lo tresen es Cassandros que regna sus Grècia, e lo quatren es Lysimaque (nom latin) que regnèt sus Tràcia.

Lo messatge profetic basat sus la geografia se perlonga. Los quatre ponches cardinals dels quatre vents dels cèls confirman l'identitat dels païses dels combatents concernits.

Lo retorn de Roma, la bana pichona

Dan 8:9 De l'una d'elas sortiguèt una bana pichona, que s'agrandiguèt fòrça cap al miègjorn, cap a l'orient, e cap al mai polit dels païses.

9a- L'aspècte d'aquel verset descriu las extensions d'un reialme que va venir a son torn un empèri dominator. Solament, dins las leiçons precedentas e dins l'istòria del mond lo reialme successor de Grècia, es Roma. Aquela identificacion es en mai justificada per l'expression « pichona bana » qu'es aquel còp, al contra de çò qu'es estat fach per la bana mède mai corta, clarament citada. Aiçò nos permet de dire qu'aquela « bana pichona » simboliza, dins aquel contèxt, la Roma republicana en creissença. Perque, interven cap a l'orient, en gendarmas del mond, sovent perque es apelada per reglar un conflicte local entre d'opausants. E es la rason precisa que justifica l'imatge que seguís.

9b- De l'una d'elas sortiguèt una bana pichona

Lo dominator precedent èra Grècia, e es dempuèi Grècia que Roma ven dominar dins aquela zòna orientala ont Israèl se tròba ; Grècia, l'una de las quatre banas.

9c- que s'agrandís fòrça cap al miègjorn, cap a l'orient, e cap al mai polit dels païses.

La creissença romana comença dempuèi son emplaçament geografic cap al miègjorn primièr. L'istòria confirma la causa, Roma dintrant en Guèrras punicas contra Cartage, l'actuala Tunis, cap a – 250.

La fasa d'extension seguenta s'efectua cap a l'orient en intervenent en çò de l'una de las quatre banas : Grècia, cap a – 200. I foguèt apelada per la liga grèca etoliana per la sostenir contra la liga aquèa (Etolie contra Acaia). Arribada sul sòl grèc, l'armada romana o quitarà pas mai e la Grècia entièra va venir una colonia romana a partir de – 160.

Dempuèi Grècia, Roma va contunhar son extension en pausant los pès en Palestina e en Judèa que vendrà en – 63 una província de Roma conquistada per las armadas del general Pompèu. Es aquela Judèa, que l'Esperit designa per aquela expression polida : Lo mai polit dels païses, expression citada dins Dan.11:16 e 42, e Ezé.20:6 e 15.

L'ipotèsi es confirmada, la « bana pichona » es Roma

Aquel còp, lo dobte es pas mai permès, lo regim papal de Dan.7 es decelat, tanben, sautant los sègles inutills, l'Esperit nos condutz pontualament tragic ont, abandonada pels emperadors, Roma repren sa dominacion jos una forma religiosa d'aparéncia crestiana a la quala imputa las accions reveladas pels simbòls del verset 10 que ven. Son las accions del rei « diferent » de Dan.7.

La Roma imperiala puèi la Roma papala secutan los sants

Doas lecturas successivas per aquel sol verset

Dan 8:10 Elle s'aucèt fins a l'armada dels cèls, faguèt tombar a tèrra una partida d'aquela armada e de las estelas, e los cauquèt.

10a- Elle s'aucèt fins a l'armada dels cèls

En disent « ela », l'Esperit garda per cibla l'identitat Roma, dins la seguida cronologica de sas extensions, après de formas de governaments diversas a los quals alludís dins Apo.17:10, Roma es arribada a l'empèri jol regne de l'emperador roman Octavi dich August. E es de son temps, que Jèsus-Crist es nascut de l'Esperit, dins lo còs encara verge de Marie, l'esposa jove de Joseph ; totes dos causits per l'unica rason de lor apertenéncia al linhatge del rei Dàvid. Après sa mòrt, un còp ressuscitat per el meteis coma l'aviá anonciat, Jèsus a fisat a sos apòstols e sos discípolos la mission d'anonciar la bona novèla del salut (l'Evangèli) per tal de far d'elegits sus tota la tèrra. A aquela epòca Roma s'es confrontada amb la doçor e lo pacifisme crestian ; ela dins lo ròtle del maselièr, los discípolos del Crist dins lo dels anhèls escotelats. Al prètz de fòrça sang martira versada, la fe crestiana s'es expandida dins lo mond e particularament dins la capitala de l'empèri, Roma. La Roma imperiala persécutrice s'auça contra los crestians. Dins aquel verset 10, doas accions de Roma se superpausan. La primièra concernís l'imperiala e la segonda, la papala.

En regim imperial li podèm ja imputar las accions citadas :

S'aucèt fins a l'armada dels cèls : se confrontèt als crestians. Darrièr aquela expression simbolica, armada dels cèls, se tròba l'Elegida crestiana segon que Jèsus aviá ja nommat sos fidèls : ciutadans del reialme dels cèls. En mai, Dan.12:3 compara los vertadièrs sants a las estelas que son tanben, la posteritat d'Abraam de Gen.15:5. En primièra lectura, gausar martirizar los filhs e dròllas de Dieu constituís ja per la Roma pagana una accion arroganta e una elevacion indigna e injustificada. En segonda lectura, la pretension de l'avesque de Roma a dirigir en papa l'Elegida de Jèsus-Crist a partir de 538 es tanben una accion arroganta, e una elevacion encara mai indigna e injustificada.

faguèt tombar a tèrra una partida d'aquela armada e de las estelas, e los cauquèt : Los secuta e los fa se morir per divertir sa poblacion dins sas arenas. Los persécuteurs son principalament Neron, Domician e Dioclecian lo darrièr persécuteur oficial entre 303 e 313. En primièra lectura, aquel periòde dramatic es cobèrt dins Apo.2 jols noms simbolics « d'Efès », epòca ont Jean recep sa Revelacion divina nommada « Apocalipsi » e d'« Esmirna ». En segonda lectura, imputadas a la Roma papala, aquelas accions son plaçadas dins Apo.2 jols periòdes nommats « Pergam » siá, aliança violada o adultèra e « Thyatire » siá, abominacions e mòrts. En disent, e los cauquèt, l'Esperit imputa als dos Roma lo meteis tip d'accions sanguinàrias. Lo vèrb cauquèt e son expression trepejava se tròban imputats a la Roma pagana dins Dan.7:19. Mas l'accion de caucar se va perlongar fins al tèrme dels 2300 ser-matin del verset 14 d'aquel capítol 8 segon l'enonciat del verset 13 : Fins a quora la santetat e l'armada seràn caucats ? Aquela accion se complís dins lo temps de l'èra crestiana e devèm donc l'imputar a la Roma papala e sos sostens monarquics ; çò que l'istòria confirma. Relevam pasmens una diferéncia importanta. La Roma pagana fach solament tombar a tèrra literalament los sants de Jèsus-Crist, mentre que la Roma papala, per sa falsa instruccion religiosa, los fa tombar a tèrra espiritualament, abans de los secutar a son torn literalament.

Las persecucions esporadicas se son perlongadas amb d'alternanças de patz fins a l'arribada de l'emperador Constantin 1èr que met fin a las persecucions contra los crestians per l'edicte de Milan, sa capitala romana, en 313, que constituís lo tèrme del periòde dels « dètz annadas » de persecucions que caracterizan l'epòca « Esmirna » d'Apo.2:8. Per aquela patz, la fe crestiana va pas res ganhar, e Dieu, el, va fòrça pèdre. Perque sens la barrièra de las persecucions, los engatjaments dels non convertits per aquela fe novèla pullulan e se multiplican dins tot l'empèri e sustot a Roma aquí ont la sang dels martirs a lo mai rajat.

Es donc a aquela epòca que podèm restacar la debuta de la segonda lectura d'aquel verset. Aquel ont Roma ven crestiana en obesissent als òrdres de l'emperador Constantin que, en 321, ven de far un edicte qu'ordena lo cambiament del jorn setmanier del repaus : lo sabat del seten jorn es remplaçat pel primièr jorn de la setmana ; en aquel temps, consacrat pels pagans a l'adoracion del dieu « solelh venerable invencit ». Aquela accion es tan grèva coma lo fach de beure dins los vases d'aur del temple, mas aquel còp, Dieu reagirà pas, l'ora del jutjament final sufirà. Amb son jorn novèl de repaus, Roma va esparir sa doctrina crestiana dins tot l'empèri, e son autoritat locala, l'avesque de Roma va ganhar en prestigi e en sosten, fins a l'elevacion suprèma lo títol papal que li balha per decret, en 533, l'emperador bizantin Justinian 1èr. Calrà esperar l'expulsion dels ostrogòts ostils per que lo primièr papa titular, Vigile, s'installe sus son sèti papal, a Roma, al palais del Latran bastit sul mont Caelius. La data 538 e l'arribada del primièr papa marca lo compliment de las accions descrichas dins lo verset 11 que seguís. Mas es tanben, lo començament dels 1260 jorns-annadas de regne dels papas e de tot çò que los concernís e qu'es estat revelat dins Dan.7. Un regne continu al cors de lo qual los sants son, tornarmai, trepejats, mas aquel còp, per la dominacion religiosa papala romana e sos sostens civils, los monarcas, e lo comol ... al nom del Crist.

Las accions especificas del papisme establít en 538

Dan 8:11 Elle s'aucèt fins al cap de l'armada, li tirèt lo sacrifici perpetual, e versèt lo luòc la basa de son santuari.

11a- Elle s'aucèt fins al cap de l'armada

Aquel cap de l'armada es logicament e bibliquement Jèsus-Crist, segon Eph.5:23 : perque lo marit es lo cap de la femna, coma Crist es lo cap de la Glèisa, qu'es son còs, e dont es lo Salvaire. Lo vèrb « s'aucèt » es plan causit, perque precisament, en 538, Jèsus se tròba al cèl mentre que la papautat es, ela, sus la tèrra. Lo cèl es fòra de sa portada mas « s'aucèt » en fasant creire als òmes qu'o remplaça sus la tèrra. Dempuèi lo cèl, Jèsus a pauc d'astre d'evitar als òmes la trapèla tibada sus lors passes pel drac. En mai, perqué o fariá, mentre qu'el los libre el meteís a aquela trapèla e a totas sas malediccions ? Perque avèm plan legit, dins Dan.7:25, « los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempses (2 tempses) e un mièg temps » ; son liurats exprès pel Dieu Crist, a causa dels tempses e de la lei cambiats. La lei modificat en 321 per Constantin a prepaus del sabat, segur, mas sustot, la lei cambiada pel

papisme roman, après 538 ont aquí, es pas que lo sabat qu'es tocat e atacat, mas la lei entièra qu'es remanejada version Roma.

11b- li tirèt lo sacrifici perpetual

Senhali l'abséncia del mot sacrifici dins lo tèxt ebrèu original. Aiçò ditz, sa preséncia suggerís lo contèxt de l'anciana aliança, solament n'es pas res coma o veni de demostrar. Jos l'aliança novèla lo sacrifici e l'ofrenda an cessat, la mòrt del Crist, al mièg de la setmana citada dins Dan.9:27, avent tornat aqueles rites inutils. Pasmens, es demorat quicòm de l'anciana aliança : lo ministèri del sobeiran sacrificateur e intercesseur pels pecats del pòble que profetizava el-tanben lo ministèri celèst que Jèsus complís en favor de sos sols elegits recrompats per sa sang dempuèi sa resurreccion. Lo Crist es remontat al cèl que demorava alara a li tirar ? Sa foncion sacerdotale siá, son ròtle exclusiu d'intercesseur per perdonar los pecats de sos elegits. En efiech, dempuèi 538, l'instauracion sus tèrra, a Roma, d'un cap de la Glèisa del Crist a tornat lo ministèri celèst de Jèsus van e inutil. Las pregàrias passan pas mai per el e los peadors demòran portaires de lors pecats e de lor culpabilitat de cap a Dieu. Hébr.7:23 confirma aquela analisi, disent : « Mas el, perque demòra eternalament, possedís un sacerdoti qu'es pas transmissible ». Lo cambiament del cap sus la tèrra justifica la frucha òrra portada per aquel crestianisme sens Crist ; fruches profetizats per Dieu a Daniel. Perqué los crestians an estats frapats per aquela terribla malediccion ? Lo verset 12 que ven balharà la responsa : a causa del pecat.

L'identificacion del perpetual que ven d'èsser efectuada va servir de basa als calculs utilizant las duradas 1290 e 1335 jorns-annadas que seràn prepausadas dins Dan.12:11 e 12 ; la basa establida essent la data 538, moment ont lo sacerdoti perpetual es subtilizat pel cap papal terrèstre.

11c- e versèt lo luòc la basa de son santuari

A causa del contèxt de l'aliança novèla, entre las doas significacions possiblas del mot ebrèu « mecon » traduch per « luòc » ai retengut sa traduccion « basa » tot tanben legitima e mai plan adaptada al contèxt de l'èra crestiana ciblat per la profecia.

Una lectura rapida vei pas res mas un estudi menimós guidat per l'Esperit obrís los uèlhs sus las subtilitats del libre de Daniel ont es sovent question de santuari, çò que prèsta a confusion. Pasmens, es possible de se daissar pas enganar en foncion del vèrb que marca l'accion qu'es facha al santuari.

Aicí dins Dan.7:11 : sa basa es versada per la papautat.

Dins Dan.11 :30 : es profanat pel rei grèc persécuteur dels josieus Antiochos 4 Epiphane en – 168.

Dins Dan.8:14 e Dan.9:26 es pas question de santuari mas de santetat. Lo mot ebrèu « qodesh » es mal traduch sistematicament dins totas las traduccions de las versions mai correntas. Mas lo tèxt original ebrèu demòra sens cambiament per far pròva de la vertat originala.

El fau saber que lo tèrme « santuari » designa exclusivament lo luòc ont Dieu se ten en persona. Dempuèi, que Jèsus s'es ressuscitat, e qu'es remontat al cèl, i a pas mai sus la tèrra cap de santuari. Versar la basa de son santuari significa donc s'apar los fondaments doctrinals que concernisson son ministèri celèst lo qual ilustra totas las condicions del salut. En efiech, un còp batejat, lo cridat deu poder beneficiar de l'aprobacion de Jèsus-Crist que jutja sa fe sus sas òbras e consent o non a perdonar sos pecats al nom de son sacrifici. Lo baptisme marca la debuta d'una experiéncia viscuda jol just jutjament de Dieu e non sa fin. Çò que significa que quand la relacion dirècta entre l'elegit terrèstre e son intercesseur celèsta es interrompuda, lo salut es pas mai possible, e la santa aliança es rompuda. Es un terrible drama espiritual ignorat per las massas umanas enganadas e sedusidas dempuèi lo 7 de Març de 321 e l'annada 538 en la quala lo sacerdoti perpetuel de Jèsus-Crist es estat tirat pel papa a son profièch. Versar la basa de son santuari, es tanben imputar als 12 apòstols que representan la basa o lo fondament de l'Elegida, ostal espiritual, una doctrina falsament crestiana que justifica e legaliza lo pecat contra la lei divina ; çò que cap d'apòstol auriá fach.

Dan 8:12 L'armada foguèt liurada amb lo sacrifici perpetuel, a causa del pecat; la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas empresas.

12a- L'armada foguèt liurada amb lo sacrifici perpetuel

Dins un lengatge mai simbolic aquela expression a la meteissa significacion que la de Dan.7:25 : l'armada foguèt liurada ... Mas aici l'Esperit ajusta amb lo perpetuel

12b- a causa del pecat

Siá, segon 1 Jean 3:4, a causa de la transgression de la lei cambiada dins Dan.7:25. Perque Jean a dich e eschrich : Qual que siá pèca transgredís la lei, e lo pecat es la transgression de la lei. Aquela transgression remonta al 7 de Març de 321 e concernís, en primièr, l'abandon del sant sabat de Dieu ; lo sabat santificat per el, dempuèi la creacion del mond, sus l'unic e perpetuel « seten jorn ».

12c- la bana getèt la vertat per tèrra

La vertat es encara un mot espiritual que designa la lei segon Psa.119:142-151 : Ta lei es la vertat ...totes tos comandaments son la vertat.

12d- e capita dins sas empresas

Se l'Esperit del Dieu creator l'a anonciat d'avança, alara t'estona pas d'aver ignorat aquela mascariá, la mai granda escrocariá espirituala de tota l'istòria dels òmes ; mas tanben, la mai grèu dins sas consequéncias de pèrdas d'armas umanas per Dieu. Lo verset 24 confirmarà disent : Sa poténcia s'acrisserà, mas non per sa pròpria fòrça ; farà d'incredibles degalhs, capitarà dins sas empresas, destruirà los poderoses e lo pòble dels sants.

La preparacion per la santificacion

Dins las leiçons balhadas pels rites religioses de l'anciana aliança aquel subjècte de la preparacion per la santificacion apareis constantament. En primièr, entre lo temps de l'esclavatge e la dintrada en Canaan, la celebracion de la Pâque fasiá besonh per santificar lo pòble que Dieu anava conduire cap a son sòl nacional, Israèl, la tèrra promesa. En fach, a calgut 40 annadas d'espròva de purificacion e de santificacion per que la dintrada en Canaan se complisca.

Tot parièr, a prepaus del sabbat marcat lo seten jorn d'un colcar del solelh a l'autre, un temps prealable de preparacion fasiá besonh. Los sièis jorns d'activitats profanas exigissian un lavament del còs e un cambiament de vestit, aquelas causas èran egalament impausadas al sacrificateur per que pòsca, sens dangièr per sa vida, dintrar dins lo luòc sant del temple per i oficiar son servici ritual.

La setmana de set jorns de 24 oras de la creacion es bastida sul modèl dels set mila annadas del projècte del salut preparat per Dieu. En mena que los 6 primièrs jorns representan los 6 primièrs millenaris pendent los quals Dieu selecciona sos elegits. E lo 7en e darrièr millenari constituís lo sabbat grand pendent lo qual Dieu e sos elegits amassats dins lo cèl saboran un vertadièr e complèt repaus. Los pecadors essent provisòriament totes mòrts ; levat Satan, que demòra isolat sus una tèrra despoblada pendent aquel periòde de « mila ans » revelada dins Apo.20. Abans de dintrar dins lo « cèl » los elegits devon èsser purificats e santificats. La purificacion pausa sus la fe al sacrifici voluntari del Crist, mas la santificacion s'obten per son ajuda après lo baptisme perque, la purificacion es imputada, siá obtenguda a l'avança al nom d'un principi de fe, mas la santificacion es lo fruch obtengut en realitat dins son arma entèra per l'elegit per sa reala cooperacion amb lo Dieu viu Jèsus-Crist. S'obten per un combat que mena contra el meteís, contra sa marrida natura, per tal de resistir al pecat.

Daniel 9:25 lo nos aprendrà, Jèsus-Crist es vengut se morir sus una crotz per tal d'obtenir de sos elegits que pècan pas mai, perque es vengut metre fin al pecat. Solament o venèm de veire al verset 12, l'Elegida crestiana es estat liurat al despotisme papal a causa del pecat. Una purificacion es donc necessària per obtenir la santificacion sens la quala degun veirà pas Dieu segon qu'es escrich dins Hébr.12:14 : Recercatz la patz amb totes, e la santificacion, sens la quala degun veirà pas lo Senhor.

Aplicada als 2000 ans de l'èra crestiana dempuèi la mòrt de Jèsus-Crist fins a son retorn en 2030, aquel temps de preparacion e de santificacion va èsser revelat dins los versets 13 e 14 que venon. Al contra de la creença originala dels adventistas, aquela epòca es pas la del jutjament que Daniel 7 descriu mas la de la santificacion renduda necessària a causa de l'eretatge secular dels pecats legitimats per l'ensenhament òrre de la Roma papala. Precisi, que l'òbra de la Reforma engatjada a partir del sègle 13en, a pas complit la purificacion e la santificacion exigida en tota justícia pel Dieu salvaire tres còp sant e perfiechament pur.

Dan 8:13 Entendèri parlar un sant ; e un autre sant dich al que parlava : Pendent quant de temps se complirà la vision sul sacrifici perpetuel e sul pecat devastator? Jusques a quora lo santuari e l'armada seràn caucats?

13a- entendèri parlar un sant ; e un autre sant dich al que parlava

Sols los vertadièrs sants prenon consciéncia dels pecats eretats de Roma. Los retrobarem dins la scèna de la vision presentada dins Dan.12.

13b- Pendent quant de temps se complirà la vision

Los sants demandan una data que marcarà la fin de las abominacions romanas.

13c- sul sacrifici perpetual

Los sants demandan una data que marcarà la represa del sacerdoti perpetual per Crist.

13d- e sul pecat devastator ?

Los sants demandan una data que marcarà lo retorn del sabat del seten jorn dont la transgression es punida per la devastacion romana e la de las guèrras ; e per sos transgressors, aquela punicion durarà fins a la fin del mond.

13en- Jusques a quora lo santuari e l'armada seràn caucats?

Los sants demandan una data que marcarà la fin de las persecucions papalas aplicadas contra eles, los sants elegits de Dieu.

Dan 8:14 E me ditz: Dos mila tres cents sers e matins; puèi lo santuari serà purificat.

14a- Dempuèi 1991, Dieu a dirigit mon estudi sus aquel verset mal traduch. Aquí sa vertadièra traduccion del tèxt ebrèu.

E me diguèt : Fins a ser-matin dos mila tres cents e justificada serà santetat.

O pòdes constatar, lo tèrme dels 2300 ser-matin a per tòca la santificacion dels elegits seleccionats per Dieu a partir de la data que serà determinada per aquel tèrme. La justícia etèrna obtenguda pel baptisme fins aquí es remesa en question. L'exigéncia del Dieu tres còp sant, en Paire, Fils e Sant Esperit a cambiat e s'es afortida per la necessitat pels elegits de pecar pas mai ni contra lo sabat, ni contra tot altra ordenança sortida de la boca de Dieu. Lo camin estrech del salut ensenhat per Jèsus es atal restaurat. E lo modèl de l'elegit presentat en Noè, Daniel, e Job justifica lo milion d'elegit pels dètz miliards descasuts del jutjament darrièr de Dan.7:10.

Dan 8:15 Mentre qu'ieu, Daniel, aviái aquela vision e que cercavi de la comprene, aquí, qualqu'un qu'aviái l'aparéncia d'un òme se teníá davant ieu.

15a- Logicament, Daniel volriá comprene la significacion de la vision e aquò li valrà dins Dan.10 :12, una aprobacion de Dieu justificada, mas serà pas jamai entièrament enausit dins son vòt coma la resposta de Dieu de Dan.12:9 o mòstra : Respondèt: Vai, Daniel, perque aquelas paraulas seràn tengudas secrètas e sageladas fins al temps de la fin.

Dan 8:16 E ausiguèri la votz d'un òme al mièg de l'Ulaï ; cridèt e diguèt : Gabriel, explica-li la vision.

16a- L'imatge de Jèsus-Crist al mièg de l'Ulaï anticipa la leiçon balhada dins la vision de Dan.12. L'àngel Gabriel servidor raprochat del Crist es cargat d'explicar la significacion de la vision entièra dempuèi son començament. Seguissèm donc amb atencion los complements d'informacions que van èsser revelats dins los versets que seguisson.

Dan 8:17 Venguèt alara prè del luòc ont èri; e a son apròchi, foguèri espaurit, e tombèri sus ma fàcia. Me ditz: Siá atentiu, fils de l'òme, perque la vision concernís un temps que serà la fin.

17a- La vision dels èssers celèstes provocarà totjorn aquel efiech sus l'òme de carn. Mas siam atentius coma nos i convida. Lo temps de la fin concernida començarà sus la fin de la vision entièra.

Dan 8:18 Coma me parlava, demorèri frapat d'étourdissement, d'abocadents. Me toquèt, e me faguèt tenir de pè a la plaça ont me trobavi.

18a- Dins aquela experiéncia, Dieu soslinha la malediccion de la carn qu'egala pas la puretat dels còsses celèstes dels àngels fidèls.

Dan 8:19 Puèi me ditz: Te vai aprene, çò qu'arribarà al tèrme de la colèra, perque i a un temps marcat per la fin.

19a- Lo tèrme de la colèra de Dieu vendrà, mas aquela colèra es justificada per la desobesissença crestiana eretatge de la doctrina papala romana. L'arrèt d'aquela colèra divina profetizada serà donc parcial puèi que cessarà pas vertadièrament qu'après la destruccion entièra de l'umanitat al retorn en glòria del Crist.

Dan 8:20 Lo marran qu'as vist, e qu'aviá de banas, son los reis dels mèdes e dels pèrss.

20a- s'agís per Dieu de balhar de marcas a sos elegits per que compregan lo principi de la succession dels simbòls presentats. Los mèdes e los pèrss marcan lo contèxte istoric de la debuta de la revelacion. Dins Dan.2 e 7 se trobavan en segonda posicion.

Dan 8:21 Lo boc, es lo rei de Javan, La bana granda entre sos uèlhs, es lo primièr rei.

21a- A son torn Grècia es la segonda succession ; la tresena dins Dan.2 et7.

21b- La bana granda entre sos uèlhs, es lo primièr rei

L'avèm vist, s'agís del grand conquistaire grèc, Alexandre lo grand. La bana granda, imatge son caractèr ofensiu e bellicós que lo rei Dàrius 3 a aguèt tòrt d'umiliar, perque aquò li a costat son reialme e sa vida. En plaçant aquela bana non sul front mas entre los uèlhs, l'Esperit mòstra sa cobesiá de conquista insaciabla que sola sa mòrt arrestarà. Mas los uèlhs es tanben la vesença profetica, e dempuèi sa naissença, un destin excepcional li es estat anonciat per un lum e crei a son destin profetizat pendent tota sa vida.

Dan 8:22 Las quatre banas que se son auçadas per remplaçar aquela bana brigalhada, son quatre reialmes que s'auçaràn d'aquela nacion, mas qu'auràn pas tant de fòrça.

22a- retrobam las quatre dinastias grècas fondadas pels quatre generals successors d'Alexandre, encara vius après 20 ans de guèrras entre las dètz qu'èran al començament.

Dan 8:23 A la fin de lor dominacion, quand los pecadors seràn consumits, s'auçarà un rei impudent e artificieux.

23a- Sautant los temps intermediari, l'àngel evòca l'èra crestiana de la dominacion de la Roma papala. Agissent atal, indica la tòca principala de la revelacion balhada. Mas aquela explicacion pòrta un autre ensenhament qu'apareis dins la primièra frasa d'aquel verset : A la fin de lor dominacion, quand los pecadors seràn consumits. Que son donc aqueles pecadors consumits que precedís lo temps del regim papal ? Son los josieus nacionals rebèls qu'an refusat Jèsus-Crist coma Messias e salvaire, liberator, òc, mas solament de pecats comeses e unicament en favor dels que reconeis per la qualitat de lor fe. Son estats en efiech consumits en 70 per las tropas de Roma, eles e lor vila de Jerusalèm, e aiçò pel segond còp après la destruccion operada jos Nébuchadnetsar en – 586. Per aquela accion, Dieu a balhat la pròva que l'anciana aliança aviá pres fin dempuèi la mòrt de Jèsus-Crist ont a Jerusalèm lo vel de separacion del temple s'èra esquiçat en dos, dempuèi lo naut fins al bas, mostrant aital coma l'accion veniá de Dieu el meteís.

23b- s'auçarà un rei impudent e artificieux

Es la descripcion que Dieu balha de papisme caracterizat segon Dan.7:8 per son arrogància e aici per son impudence. Ajusta e artificieux. L'artifici consistís a velar la vertat e prene l'aparéncia de çò que s'es pas. L'artifici servís a enganar son venent, es çò que fan los papas successius.

Dan 8:24 Sa poténcia s'acrerà, mas non per sa pròpria fòrça; farà d'incredibles degalhs, capitarà dins sas empresas, destruirà los poderoses e lo pòble dels sants.

24a- Sa poténcia s'acrerà

En efiech, descrich dins Dan.7:8 coma una « bana pichona », lo verset 20 li atribuí « una mai granda aparéncia que los autres ».

24b- mas non per sa pròpria fòrça

Aquí encara, l'istòria o confirma, sens lo sosten armat dels monarcas, lo regim papal auria pas pogut subsistir. Lo primièr sosten essent estat Clodovèu lo rei dels francs de la dinastia merovingiana e après ela, lo de la dinastia Carolingiana e en darrièra, lo de la dinastia capeciana, lo sosten de la monarquia francesa li a rarament mancat. E veirem qu'aquel sosten a un prèmi a pagar. Aquò serà fach a títol d'exemple per la decapitacion del rei francés Louis 16, de la reina Marie-Antoinette, dels cortesans monarquistas e del clergat catolic roman principalament responsable, per la guillotina installada en França dins la capitala e las vilas de província, pels revolucionaris franceses entre 1793 e 1794 ; doas epòcas de « Terrors » inscrichas en letras de sang dins la memòria de l'umanitat. Dins Apo.2:22 aquela punicion divina serà profetizada en aqueles tèrmes : Aquí, la vou getar sus un lièch, e enviar una tribulacion granda als que cometon adultèr amb ela, levat que se repentisson pas de lors òbras. Farai se morir de mòrt sos mainatges ; e totas las Glèisas coneisseràn que soi lo que sonde los rens e los còrs, e vos tornarai a cadun segon vòstras òbras.

24c- farà d'incredibles degalhs

Sus la tèrra, degun los pòt pas comptar, mas dins lo cèl, Dieu ne coneis lo nombre exacte e pontualament del castig del jutjament darrièr, seràn totes expiats, del mai pichon fins al mai terrible, per lors autors.

24d- capitarà dins sas entpresas

Coma capitariá pas, mentre que Dieu li a balhat aquel ròtle per punir lo pecat comés per son pòble que se reclama del salut ganhat per Jèsus-Crist ?

24en- destruirà los poderoses e lo pòble dels sants

Çò fasent passar pel representant de Dieu sus la tèrra e los menaçant d'escomenge que lor barrarián la dintrada al cèl, la papautat obten la somission dels grands e dels monarcas de la tèrra occidentala, e encara fòrça mai pels pichons, rics o paures, mas totes ignorants, a causa de lor incredulitat e lor indiferéncia per las vertats divinas.

Tre lo començament de l'epòca de la Reforma engatjat dempuèi Pierre Valdo en 1170, lo regim papal a reagit amb furor en excitant contra los servidors fidèls de Dieu, los sols vertadièrs sants totjorn pasibles e pacifics, las ligas catolicas murtrièras sostengudas pels tribunals de l'inquisicion de sa falsa santetat. Los jutges a capuchas qu'an atal ordenat de torturas espantosas als sants e a d'autres, totes acusats d'eretgia de cap a Dieu e Roma, auràn totes a rendre compte de lors exaccions davant lo vertadièr Dieu pontualament del just jutjament darrièr profetizat dins Dan.7:9 e Apo.20: 9 a 15.

Dan 8:25 A causa de sa prosperitat e de la capitada de sas rusas, aurà d'arrogància dins lo còr, farà perir fòrça òmes que vivián pasiblement, e s'auçarà contra lo cap dels caps; mas serà brigalhat, sens l'esfòrc de cap de man.

25a- A causa de sa prosperitat e de la capitada de sas rusas

Aquela prosperitat suggerís son enriquiment que lo verset restaca a sas rusas. Cal, en efiech utilizar la rusa, quand s'es pichon e feble per obtenir de rics, de l'argent e de las riquesas de tot genre qu'Apo.18:12 e 13 enumèra.

25b- aurà d'arrogància dins lo còr

Ceci, en despièch de la leiçon balhada per l'experiéncia del rei Nébucadnetsar dins Dan.4 e aquela, mai tragica, de son felen Belschatsar dins Dan.5.

25c- farà perir fòrça òmes que vivián pasiblement

Lo caractèr pasible es un fruch del vertadièr crestianisme, mas solament fins en 1843. Perque abans aquela data, e principalament, fins a la fin de la Revolucion francesa, al tèrme de las 1260 annadas del regne papal profetizat dins Dan.7 :25, la falsa fe se caracteriza per la brutalitat qu'agarrís o respond a la brutalitat. Es unicament dins aquelas epòcas que la doçor e la patz fa la diferéncia. Las règlas fixadas per Jèsus an pas cambiat dempuèi lo temps apostolic, l'elegit es una feda qu'accèpta d'èsser sacrificada, jamai un maselièr.

25d- e s'auçarà contra lo cap dels caps

Amb aquela precision, lo dobte es pas mai permés. Lo cap, citat dins los versets 11 e 12, es plan Jèsus-Crist, lo Rei dels reis e Senhor dels senhors qu'apareis dins la glòria de son retorn dins Apo.19:16. E es sieu que lo sacerdoti perpetual legitima es estat tirat pel papisme roman.

Dan 8:26 E la vision dels sers e dels matins, dont s'agís, es vertadièr. Per tu, tieus secrèta aquela vision, perque se rapòrta a de tempses alunhats.

26a- E la vision dels sers e dels matins, dont s'agís, es vertadièr

L'àngel atèsta l'origina divina de la profecia dels « 2300 ser-matin » del verset 14. Atira donc, en darrièr, l'atencion sus aquela enigma que deurà èsser esclarada e compresa pels sants elegits de Jèsus-Crist quand lo temps serà arribat per o far.

26b- Per tu, tieus secrèta aquela vision, perque se rapòrta a de tempses alunhats

En efiech, entre l'epòca de Daniel e la nòstra, s'es escorrut mai o mens 26 sègles. E nos trobam donc dins lo temps de la fin ont aquel mistèri deu èsser esclarat ; la causa va èsser facha, mas pas abans l'estudi de Dan.9 que va liurar la clau indispensable per realizar los calculs prepausats.

Dan 8:27 Moi, Daniel, foguèri mantun jorn languissent e malaut ; pòdi me levèri, e m'ocupèri dels afars del rei. Èri estonat de la vision, e degun n'aguèt pas coneissença.

27a- Aquel detalh que concernís la santat de Daniel a pas res de personal. Tradutz per nosautres l'extrèma importància de recebre de Dieu l'informacion pertocant los 2300 ser-matin profetizats ; perque atal coma la malautiá pòt conduire a la mòrt, l'ignorància de l'enigma condemnarà a la mòrt espirituala etèrna los darrièrs crestians que viuràn al temps de la fin.

Daniel 9

Dan 9:1 La primièra annada de Dàrius, filh d'Assuérus, de la raça dels mèdes, lo qual èra vengut rei del reialme dels caldèus,

1a- Segon lo testimoniatge ocular de Daniel, donc indenegable, aprenèm que lo rei Dàrius de Dan.5 :30 es lo filh d'Assuérus, de la raça dels mèdes ; lo rei pèrs Cyrus 2 l'a pas donc encara pas remplaçat. La primièra annada de son regne es aquela ont ven de conquistar Babylone, tirada atal als caldèus.

Dan 9:2 la primièra annada de son regne, ieu, Daniel, vivi pels libres que se deviá escórrer setanta ans per las roïnas de Jerusalèm, segon lo nombre de las annadas dont l'Etèrn aviá parlat a Jérémie, lo profèta.

2a- Daniel se referís als escriches profetics de Jérémie, lo profèta. Nos balha aquí un exemple polit de fe e de fisança qu'unís los servidors de Dieu jos son agach. Confirma atal aquelas paraulas de 1 Agacin.14 :32 : Los esperits dels profètas son someses als profètas. Daniel a viscut a Babylone, una partida granda de las 70 annadas profetizadas per la deportacion del pòble ebrèu. Tanben s'interessa a prepaus de son retorn en Israèl que deuriá èsser segon el pro pròche. Per tal d'obtenir de Dieu de las responsas li adreça una magnifica pregària qu'anam estudiar.

La pregària modèla de fe d'un sant

La primièra leiçon d'aquel capítol 9 de Daniel consistís a comprene perqué Dieu a volgut qu'aparesca dins aquela partida del libre de Daniel.

Dins Dan.8:23 per l'anòncia profetica dels pecadors consumits, avèm rebut la confirmacion que los josieus de la nacion Israèl son estats tornarmai condemnats e destruches pel fuòc pels romans en 70, a causa de totas las causas que Daniel va confessar dins sa pregària. Solament qu'èra aquel Israèl presentat en primièra aliança amb lo Dieu viu dempuèi Abraam fins als 12 apòstols e discípols de Jèsus-Crist, el meteis essent josieu ? Unicament un escapolon de l'umanitat entièra, perque dempuèi Adam, los òmes son los meteisses en defòra de lor color de pèl que va del plan clar al plan ronçat. Mas qualques sián lor raça, lor etnia, causas transmesas geneticament de paire e maire en filh e dròllas, lor comportament mental es identic. Segon lo principi de l'effeuillage de la margarida, « t'aimi, un pauc, fòrça, passionadament, a la folia, ges », los òmes reproduson aquel panèl de sentiments de cap al Dieu viu creator de tota causa quand descobrís son existéncia. Tanben, lo Jutge grand vei demest los que se reclaman d'el, de las gents fidèlas que l'aiman e li obesisson, d'autres que pretendon l'aimar, mas li desobesisson, d'autres que vivon lor religion dins l'indiferéncia, d'autres encara que la vivon amb un còr dur e acèrb que los torna fanatics e dins l'extrèm, supòrtan pas la contradiccion e encara mens los repròchis e sostenon la mesa a mòrt de l'opausant insupporté. Aqueles comportaments se trobavan en çò dels josieus, coma se tròban encara en çò dels òmes sus tota la planeta Entèrra e dins totas las religions que pasmens se valon pas.

La pregària de Daniel te ven interrogar, dins lo qual d'aqueles comportament te reconeixes ? S'es pas lo del qu'aima Dieu e li obesís en testimoniatge de sa fidelitat, remetes en causa ta

concepcion de la fe ; repentís-te e balha a Dieu un fruch de penedença sincèra e real coma Daniel o va far.

La segonda rason de la preséncia d'aquela pregària dins aquel capítol 9 es que la causa de la darrièra destruccion d'Israèl, en l'an 70 pels romans i es tractada e desvolopada : la primièra venguda del Messias sus la tèrra dels òmes. E avent regetat aquel Messias dont las sols fautas foguèron la perfeccion de sas òbras que los condemnavan, los caps religioses an levat lo pòble contra el, per d'acusacions calomnieuses totas desmontadas e contradichas pels faches. Tanben an fondat lor acusacion finala sus una vertat divina, en l'acusant el, un òme, de pretendre èsser lo Filh de Dieu. L'arma d'aqueles caps religioses èra negra coma lo carbon d'un foguier ardent que los consumirà al temps den la justa colèra. Mas la mai granda falta dels josieus es pas de l'aver tuat, es de l'aver pas reconegut après sa divina resurreccion. Davant los miracles e las bonas òbras que se realizavan per sos dotze apòstols, se son endurcits coma Faraon en son temps e n'an testimoniats en fasant se morir lo fidèl diacre Étienne qu'an lapidat eles meteisses sens aver recorses aquel còp als romans.

La tresena rason d'aquela pregària es que pren lo ròtle d'un constat final desconsolant a la sortida d'una longa experiéncia viscuda en relacion amb Dieu ; un testimoniatge, mena de testament daissat per l'aliança josieva a la rèsta de l'umanitat. Perque, es dins aquela deportacion a Babylone que la demostracion preparada per Dieu cèssa. Vertat es que los josieus tornaràn sus lor sòl nacional, e que pendent qualques tempses, Dieu serà onorat e obedit, mas la fidelitat va lèu desaparéisser, al ponch que lor subrevida pòt pas èsser justificada que per lor darrièra espròva de fe fondada sus la primièra venguda del Messias, perque deu èsser, un filh d'Israèl, josieu demest los josieus.

La quatrena rason d'aquela pregària pausa sul fach que las fautas enonciadas e confessadas an totas estiu complidas e renoveladas pels crestians dins lor èra, dempuèi l'abandon del sabbat lo 7 de Març de 321 fins a nòstra epòca. La darrièra institucion oficiala benesida dempuèi 1873 e individualament dempuèi 1844 a pas escapat a la malediccion del temps, puèi que Jèsus l'a vomida en 1994. L'estudi dels darrièrs capítols de Daniel e del libre Apocalipsi explicarà aquelas datas e los darrièrs mistèris.

Ara escotam atentivament Daniel parlar al Dieu Totpoderós.

Dan 9:3 Virèri ma fàcia cap al Senhor Dieu, per tal de recórrer a la pregària e a las suplicacions, en junant e en prenent lo sac e la cendre.

3a- Daniel es ara annadit, mas sa fe feblís pas, e son ligam amb Dieu es conservat, noirís e entretengut. Dins son cas, son còr essent prigondament sincèr, lo june, lo sac e la cendre pòrtan una reala significacion. Aquelas practicas indican la fòrça de son desir d'èsser entendut e enausit per Dieu. Junar mòstra la superioritat balhada a la responsa de Dieu comparativament als plasens de manjar. I a dins aquela demarcha l'idèa de dire a Dieu vòli pas mai viure sens ta responsa, sens anar fins a se suicidar.

Dan 9:4 Pregarèi l'Etèrn, mon Dieu, e li faguèri aquela confession : Senhor, Dieu grand e redobtable, tu que gardas ton aliança e que fai misericòrdia als que t'aiman e qu'obsèrvan tos comandaments !

4a- Senhor, Dieu grand e redobtable

Israèl es en deportacion a Babylone e a atal pagat per aprene que Dieu es grand e redobtable.

4b- te que gardas ton aliança e que fai misericòrdia als que t'aiman e qu'obsèrvan tos comandaments !

Daniel mòstra que coneis Dieu puèi que posa sos arguments dins lo tèxt del segond dels dètz comandaments de Dieu, que los maluroses catolics coneisson pas al fil dels sègles de tenèbras, perque souverainement, la papautat a pres l'iniciativa d'o suprimir de sa version dels dètz comandaments, perque un comandament orientat sus la carn es estat ajustat per conservar lo nombre a dètz ; un exemple polit d'impudence e d'engana denonciat dins lo capítol precedent.

Dan 9:5 Avèm pecat, avèm comés l'iniquitat, sèm estadas marrits e rebèls, nos sèm desviats de tos comandaments e de tas ordenanças.

5se- A saupriá pas èsser mai verai e mai clar perque son aquelas fautas qu'an conduch Israèl en deportacion, levat que, Daniel e tres de sos companhs èran pas colpables d'aquel genre de fautas ; aiçò l'empache pas d'esposar la causa de son pòble en portant amb el la carga de sa culpabilitat.

Es mentre que nos cal en 2021 realizar que servissèm, nosautres tanben, crestians, aquel quitament Dieu que càmbia pas segon sa declaracion dins Mal.3:6 : Perque soi l'Etèrn, càmbii pas ; e vosautres, mainatges de Jacob, sètz pas estats consumits. Convendriá de dire « pas encara consumits ». Perque dempuèi que Malachie a escrich aquelas paraulas, lo Crist s'es presentat, los mainatges de Jacob l'an regetat e fach se morir, e confòrmament a la paraula profetizada dins Dan.8:23, an acabat per èsser consumits en 70 pels romans. E se Dieu càmbia pas, aquò significa que los crestians infidèls transgresseurs de sos comandaments dont, en primièr, lo sabat santificat, seràn frapats encara mai durament que los ebrèus e los josieus nacionals en lor temps.

Dan 9:6 Avèm pas escotat tos servidors, los profètas, qu'an parlat en ton nom a nòstres reis, a nòstres caps, a nòstres paires, e a tot lo pòble del país.

6a- Çò es vertat, los ebrèus son colpables d'aquelas causas, mas que dire de crestians que fins dins la darrièra institucion instaurada per el, son colpables de las meteissas accions ?

Dan 9:7 A tu, Senhor, es la justícia, e nòstra la confusion de fàcia, en aquel jorn, als òmes de Juda, als abitants de Jerusalèm, e a tot Israèl, als que son prèns e als que son luènh, dins totes los païses ont los as caçats a causa de las infidelitats dont se son renduts colpables de cap a tu.

7a- Lo castig d'Israèl es estat terrible, i a agut fòrça mòrts e sols los sobrevivents an agut l'astre d'èsser deportats a Babylone e d'ailà dispersats dins totes los païses de l'empèri caldèu

e de l'empèri pèrs que li a succedit. La nacion josieva es estada dissolguda dins de païses estrangiers e pasmens, segon sa promessa, Dieu va lèu regropar los josieus sus lor sòl nacional, la tèrra de lors paires. Quala poténcia e qual poder a pas aquel Dieu viu ! Dins sa pregària, Daniel exprimís tota la penedença dont aquel pòble deu far pròva abans de tornar sus sa tèrra, santa, mas quand Dieu es a sos costats, unicament.

Daniel confèssa l'infidelitat josieva punida per Dieu mas alara qual castig pels crestians que fan parièr ? la deportacion, o la mòrt ?

Dan 9:8 Senhor, nòstre la confusion de fàcia, a nòstres reis, a nòstres caps, e a nòstres paires, perque avèm pecat contra tu.

8a- Lo mot terrible, lo mot « pecat » es citat. Que poirà metre fin al pecat que causa de tanben grands patiments ? Aquel capítol balharà la resposta. Una leiçon merita d'èsser retirada e retenguda : Israèl a patit las consequéncias de las causidas e dels comportaments dels reis, dels caps e dels paires qu'o dirigissián. Aquí donc un exemple ont la desobesissença de cap als dirigents corromputs pòt èsser encoratjada per demorar dins la benediccion de Dieu. Es la causida qu'an fach Daniel e sos tres companhs e ne son benesits.

Dan 9:9 Al près del Senhor, nòstre Dieu, la misericòrdia e lo perdon, perque sèm estats rebèls de cap a el.

10a- En situacion de pecat demòra pas qu'una sola esperança ; se'n remetre al Dieu bon, miséricordieux per fin qu'acòrde son perdon. La demarcha es perpetuala, lo josieu de l'anciana aliança, e lo crestian de la novèla an lo meteis besonh del perdon. Aquí encara Dieu prepara una resposta que va deure pagar de sa persona plan car.

Dan 9:10 Avèm pas escotat la votz de l'Etèrn, nòstre Dieu, per seguir sas leis qu'aviá mesas davant nosautras per sos servidors, los profètas.

10a- Es egalament lo cas dels crestians de l'an 2021.

Dan 9:11 Tot Israèl a transgredit ta lei, e s'es desviat per escotar pas ta votz. Alara se son expandidas sus nosautras las malediccions e las imprecacions que son escrichas dins la lei de Moïse, servidor de Dieu, perque avèm pecat contra Dieu.

11a- Dins la lei de Moïse, Dieu a en efiech mes en garda Israèl contra la desobesissença. Mas après el, lo profèta Ezéchiël contemporanèu de Daniel deportat 13 ans après Daniel siá, 5 ans après lo rei Jójakin fraire de Jójakim a lo qual a succedit s'es retrobat captiu al fluví Kébar situat entre Tigre e l'Euphrate. Aquí Dieu li a inspirat e fach escriure de messatges que retrobam uèi dins nòstra Bíblia. E es dins Ezé.26 que trobam una succession de castigs dont lo modèl se retròben aplicat espiritualament mas pas que, dins las sèt trompetas de l'Apocalipsi dins Apo.8 e 9. Aquela susprenenta semblança confirma que Dieu càmbia vertadièrament pas. Los pecats son punits dins l'aliança novèla coma o foguèron dins l'anciana.

Dan 9:12 A complit las paraulas qu'aviá pronunciadas contra nosautras e contra nòstres caps que nos an governats, a fach venir sus nosautres una calamitat granda, e n'es pas jamai arribat jol cèl entièr una parièra a la qu'es arribada a Jerusalèm..

12a- Dieu a pas feblit, complís sas anóncias per benesir o renegar amb lo meteís suènh, e la « calamitat » qu'a frapat lo pòble de Daniel a per tòca de metre engarde las nacions qu'aprenon aquelas causas. Mas que constatam ? Malgrat lo testimoniatge escrich dins la Bíblia, aquela leiçon demòra ignorada quitament pels que la legisson. Retenes aquel messatge : Dieu prepara pels josieus e après eles, pels crestians dos autras grandas calamitats que seràn reveladas dins la seguida del libre de Daniel.

Dan 9:13 Coma aquò es escrich dins la lei de Moïse, tota aquela calamitat es venguda sus nosautras; e avèm pas implorat l'Etèrn, nòstre Dieu, nos sèm pas desviats de nòstras iniquitats, sèm pas estadas atentius a ta vertat.

13a- Lo mesprètz per las causas que Dieu a fach escriure dins la Bíblia es perpetual, el tanben, en 2021 los crestians son tanben colpables d'aquela falta e creson que Dieu los va pas contradire. Se desvian pas tanpauc de lors iniquitats e son pas mai atentius a se vertat biblica mas tant importanta per nòstre temps de la fin, sa vertat profetica revelada intensament e comprensibla, puèi que las claus de la compreneson son dins la Bíblia ela meteissa.

Dan 9:14 L'Etèrn a velhat sus aquela calamitat, e l'a fach venir sus nosautres ; perque l'Etèrn, nòstre Dieu, es just dins totas las causas qu'a fachas, mas avèm pas escotat sa votz.

14a- Que dire en mai ? En vertat ! Mas sàpia malgrat qu'una calamitat fòrça mai granda es estada preparada per Dieu per l'umanitat actuala, e per la meteissa causa. Vendrà, entre 2021 e 2030, jos la forma d'una guèrra nucleara qu'a per mission divina de tuar lo tèrç dels òmes segon Apo.9:15.

Dan 9:15 E ara, Senhor, nòstre Dieu, tu qu'as fach sortir ton pòble del país d'Egipte per ta man poderosa, e que t'ès fa un nom coma l'es uèi, avèm pecat, avèm comés l'iniquitat.

15a- Daniel nos rampèla perqué l'incredulitat es condemnable per Dieu. Sus la tèrra, l'existéncia del pòble josieu, fa pròva d'aquel fach extraordinari degut a una poténcia subrenaturala, la sortida d'Egipte del pòble ebrèu. Tota lor istòria pausa sus aquel fach miraculós. Avèm pas la possibilitat d'assistir a aquel exòde, mas degun pòt pas negar que los descendents d'aquela experiéncia son encara uèi demest nosautras. E per esplechar melhor aquela existéncia, Dieu a liurat aquel pòble a l'òdi nazi pendent la Segonda Guèrra Mondiala. L'atencion de l'umanitat es estada atal dirigida suls sobrevivents qu'an obtengut en 1948 lor reïnstalacion sul sòl de lor anciana patria perduda dempuèi 70. Dieu a pas fach que daissar tornar tombar sus lor caps las paraulas de lors paires qu'avián dich al governador roman Ponce Pilate a prepaus de Jèsus, per tal d'obtenir sa mesa a mòrt, cite « que sa sang torna tombar sus nosautras e sus nòstres mainatges ». Dieu los a enausits ric a ric. Mas los crestians de totas las confessions an indignament ignorat aquela leiçon divina, e se pòt comprene perqué, puèi que partejan totes lor malediccion. Los josieus an refusat lo Messias, mas los crestians an mespresat sas leis. La condemnacion dels dos per Dieu es donc perfiechament justificada.

Dan 9:16 Senhor, segon ta misericòrdia granda, que ta colèra e ta furor se desvian de ta vila de Jerusalèm, de ta montanha santa ; perque, a causa de nòstres pecats e de las iniquitats de nòstres paires, Jerusalèm e ton pòble son en opprobre a totes los que nos entornejan.

16a- Daniel repren aici un argument que Moïse aviá presentat a Dieu : qué van dire los pòbles qu'assistisson a la punicion de son pòble ? Dieu a consciéncia del problèma puèi que declara el meteis a prepaus dels josieus, per la boca de Paul dins ròm.2:24 : Perque lo nom de Dieu es a causa de vosautres blasfemat demest los pagans, coma aquò es escrich. Alludís al tèxt d'Ezé.16:27 : E aquí, ai expandit ma man contra tu, ai demesit la part que t'aviái assignada, t'ai liurada a la volontat de tos enemics, las dròllas dels Philistins, qu'an rogit de ta conducha criminala. Dins sa compassion, Daniel a encara fòrça causas a aprene sul jutjament que Dieu pòrta sus sa vila Jerusalèm. Mas quand ditz «Jerusalèm e ton pòble son en opprobre a totes los que nos entornejan » a pas tòrt, perque se lo castig d'Israèl aviá produch en çò dels pagans una crenhença salutària e lo desir de servir aquel verai Dieu, lo castig auriá agut un real interès. mas aquela trista experiéncia a portat pauc de fruches, non negligibles çaquelà, puèi que se li deu la conversion del rei Nébuchadnetsar e del rei Dàrius lo Mède.

Dan 9:17 Ara donc, ô nòstre Dieu, escota la pregària e las suplicacions de ton servidor, e, per l'amor del Senhor, fai lusir ta fàcia sus ton santuari devastat !

17a- Çò que Daniel demanda serà enausit mas pas perque Dieu l'aima, mas simplament, perque aquel retorn en Israèl e lo relèvement del temple son dins son projècte. Pasmens Daniel ignòra que lo temple que serà en efiech tornat bastir, serà tornarmai destruch en 70 pels romans. Aquí perqué, las informacions que va recebre dins aquel capítol 9 o van garir d'importància, fòrça josieva, que balha encara al temple de pèira bastit a Jerusalèm ; lo temple de carn del Crist o rendrà lèu van, e serà per aquela rason, tornarmai destruch en 70 per las armadas romanas.

Dan 9:18 Mon Dieu, para l'aurelha e escota ! Obrís los uèlhs e agacha nòstras roïnas, agacha la vila sus la quala ton nom es invocat ! Perque es pas a causa de nòstra justícia que te presentam nòstras suplicacions, es a causa de tas compassions grandas.

18a- Vertat es que Dieu aviá causit Jerusalèm per ne far lo luòc santificat per sa gloriosa preséncia. Mas lo luòc es sant unicament quand Dieu s'i ten, e dempuèi l'annada – 586, èra pas mai lo cas. E, al contrari, las roïnas de Jerusalèm e de son temple fasián pròva de l'imparcialitat de sa justícia. Aquela leiçon fasiá besonh per que los òmes agachen lo vertadièr Dieu coma un èsser viu que vei, jutge, e reagís al contra de las divinitats paganas idolatras qu'an pas relacion qu'amb los marrits àngels del camp del drac. L'òme fidèl servís Dieu mas l'òme infidèl se servís de Dieu per se balhar una legitimitat religiosa de cap a son entorn. La compassion de Dieu a la quala Daniel recor es reala e ne va lèu balhar la mai polida de las pròvas, en Jèsus-Crist.

Dan 9:19 Senhor, escota! Senhor, perdona! Senhor, siá atentiu ! Agís e tragues pas, per amor per tu, ô mon Dieu ! Perque ton nom es invocat sus ta vila e sus ton pòble.

19a- L'edat avançada de Daniel justifica son insisténcia perque, coma Moïse, son mai car desir personal, es de poder viure aquel retorn sus sa tèrra « santa ». Desira assistir al relèvement del sant temple que farà tornarmai la glòria de Dieu e d'Israèl.

Dan 9:20 Parlavi encara, pregavi, confessavi mon pecat e lo pecat de mon pòble d'Israèl, e presentavi mas suplicacions a l'Etèrn, mon Dieu, en favor de la santa montanha de mon Dieu ;

20a- Es pas estonant que Dieu aime Daniel, es un modèl d'umilitat que l'encanta e respond al critèri de la santetat qu'exigís. Tot òme es faillible tant que viu dins un còs de carn e Daniel fa pas excepcion. Confèssa sos pecats, conscient de son extrèma feblesa coma avèm totes a o far. Mas sa qualitat espirituala personala pòt pas cobrir lo pecat del pòble, perque es pas qu'un òme, el meteís imperfièch. La solucion vendrà de Dieu en Jèsus-Crist.

Dan 9:21 parlavi encara dins ma pregària, quand l'òme, Gabriel, qu'aviái vist anteriorament dins una vision, s'aprechèt d'ieu d'un panatòri rapid, al moment de l'ofrenda del ser.

21a- Lo moment causit per Dieu per la visita de Gabriel es lo de l'ofrenda del ser siá, lo del sacrifici perpetual d'un anhèl que profetiza ser e matin la futura ofrenda voluntària del còs perfiechament sant e innocent de Jèsus-Crist. Se morirà crucificat per expiar los pecats de sos sols elegits que constituïsson son sol verai pòble. Lo ligam amb la revelacion que va èsser balhada çai-après, a Daniel, es donc establít.

Fin de la pregària : la responsa de Dieu

Dan 9:22 M'ensenhèt, e s'entretenguèt amb ieu. Me ditz : Daniel, soi vengut ara per obrir ton intelligéncia.

22a- L'expression « obrir ton intelligéncia » significa que fins aquí, l'intelligéncia èra barrada. L'àngel parla del subjècte del projècte salvateur de Dieu qu'es estat tengut amagat fins al moment de son rencontre amb lo profèta causit per Dieu.

Dan 9:23 Quand as començat de pregar, la paraula es sortida, e veni per te l'anonciar ; perque ès un ben-aimat. Siá atentiu a la paraula, e compren la vision !

23a- Quand as començat de pregar, la paraula es sortida

Lo Dieu dels cèls aviái tot organizat, lo moment del rencontre puntualament del perpetual e l'àngel Gabriel designa lo Crist per « la Paraula » coma o farà Jean a la debuta de son Evangèli : la paraula es estada facha carn. L'àngel li ven anonciar « la Paraula » çò que significa que li ven anonciar la venguda del Crist profetizat dempuèi Moïse segon Deut.18:15 a 19 : L'Etèrn, ton Dieu, te suscitarà de mièg de tu, d'entre tos fraires, un profèta coma ieu: l'escotaretz ! Respondrà atal a la demanda que faguères a l'Etèrn, ton Dieu, a Horeb, lo jorn de l'amassada, quand disiás : Qué ausisca pas mai la votz de l'Etèrn, mon Dieu, e que veja pas mai aquel fuòc grand, per tal de morir pas. L'Etèrn me ditz : Çò qu'an dich es plan. Lor suscitarai de mièg de lors fraires un profèta coma tu, metrai mas paraulas dins sa boca, e lor dirà tot çò que li comandarai. E se qualqu'un escota pas mas paraulas que dirà en mon nom, soi ieu que li'n demandarai compte. Mas lo profèta qu'aurà l'audàcia de dire en mon nom una paraula que li aurai pas ponch comandat de dire, o que parlarà al nom d'autres dieus, aquel profèta serà punit de mòrt.

Aquel tèxt es fonamental per comprene la culpabilitat dels josieus dins lor refús del Messias Jèsus perque respondiá a totes los critèris profetizats sus sa venguda. Pres al mièg dels

òmes e transmissor de la paraula divina, Jèsus correspondiá a aquela descripcion e los miracles que complissiá fasián pròva de l'accion divina.

23b- car ès un ben-aimat

Perqué Dieu aima Daniel ? Tot simplament perque Daniel l'aima. L'amor es la rason per la quala Dieu a creat la vida de creaturas liuras en fàcia d'el. Es son besonh d'amor qu'a justificat lo prèmi plan car que va deure pagar per l'obtenir de d'unas de sas creaturas terrèstras umanas. E al prètz de sa mòrt per la quala va deure pagar, los que va seleccionar van venir sos companhs d'eternitat.

23c- Siá atentiu a la paraula, e compren la vision !

De quala paraula s'aguèt de la paraula de l'àngel o de « la Paraula » divina amagada en Crist ? Çò qu'es segur es que los dos son possibles e complementaris perque la vision va concernir « la Paraula » que va venir en carn en Jèsus-Crist. La compreneson del messatge es donc de mai nauta importància.

La profecia de las 70 setmanas

Dan 9:24 Setanta setmanas son estadas fixadas sus ton pòble e sus ta vila santa, per far cessar las transgressions e metre fin als pecats, per expiar l'iniquitat e menar la justícia etèrna, per sagelar la vision e lo profèta, e per onchar lo Sant dels sants.

24a- Setanta setmanas son estadas copadas sus ton pòble e sus ta vila santa

Lo vèrb ebrèu « hatac » significa en primièr sens copar o trencar ; e solament al sens figurat, « determinar o fixar ». Reteni lo primièr sens, perque balha una significacion a aquela accion d'Abraam que concretiza son aliança amb Dieu per un sacrifici, dins Gen.15:10 : Abram prenguèt totes aqueles animals, los copèt pel mièg, e metèt cada tròc l'un de cap a l'autre ; mas partegèt pas ponch los aucèls. Aquel rite illustrava l'aliança passada entre Dieu e son servidor. Aquí perqué, aquel vèrb « copar » va prene tot son sens dins « l'aliança facha amb mantuna per una setmana » dins lo verset 27. Aqueles « mantuns » son los josieus nacionals al profièch de los quals, lo benefici de la fe al Crist crucificat es presentat en primièr. Lo segond interès d'aquel vèrb copar es que las 70 setmanas d'annadas d'aquel capítol 9 son copadas suls « 2300 ser-matin » de Dan.8:14. E una leiçon se desgatja d'aquela cronologia que plaça la fe crestiana abans la fe josieva. D'aquela faïçon, Dieu nos ensenja qu'en Jèsus-Crist balha sa vida per l'ofrir en recrompa de tot cresent digne de son salut dins l'umanitat entièra. L'anciana aliança deviá donc desaparéisser quand Jèsus a versat sa sang per copar amb los elegits de la tèrra entièra son aliança novèla.

Lo libre de Daniel a per mira d'ensenhar aquel salut universal en nos presentant las conversions dels reis contemporanèus de Daniel ; Nébudnetsar, Dàrius lo Mède e Cyrus Pèrsia.

Lo messatge es un solemne avertiment que menaça lo pòble Juif e sa vila santa Jerusalèm a los quals un delai de 70 setmanas es balhat. Aicí encara lo còdi d'Ezé.4:5-6 balha un jorn per

una annada la durada representa en tot 490 annadas. Daniel deu aver de mal a comprene lo sens d'una menaça contra sa vila qu'es ja en roïna.

24b- per far cessar las transgressions e metre fin als pecats

Imagina çò que passa dins l'esperit de Daniel en ausissent aquelas causas mentre que ven just d'invocar Dieu dins sa pregària per obtenir lo perdon de sos pecats e dels pecats de son pòble. Va lèu comprene de qué s'agís. Mas nosautres meteisses comprenèm plan l'exigéncia divina exprimida. Dieu vòl obtenir de sos elegits que salva, que pècan pas mai, que meton fin a lors transgressions de sas leis metent atal fin als pecats confòrmament a çò que serà escrich per l'apòstol Joan dins 1 Jean 3:4 : Qual que siá pèca transgredís la lei, e lo pecat es la transgression de la lei. Aquel objectiu es adreçat als òmes que devon combatre lor marrida natura per pecar pas mai.

24c- per expiar l'iniquitat e menar la justícia etèrna

Pel josieu Daniel, aquel messatge evòca lo rite del « jorn dels expiations » una fèsta annala ont se celèbra lo raubatòri dels pecats pel sacrifici d'un boc. Aquel simbòl caracteriza de pecat representava Grècia dins Dan.8 e sa preséncia plaçava la profecia dins l'atmosphèra espirituala d'aquel « jorn dels expiations ». Mas, en qué, la mòrt d'un boc pòt tirar los pecats se la mòrt dels autres animals sacrificats a la cort de l'annada a pas capitat a los tirar ? La resposta a aquel dilèma, es balhada dins Héb.10:3 a 7: Mas lo sovenir dels pecats es renovelat cada annada per aqueles sacrificis ; perque es impossible que la sang dels taurs e dels boccs tire los pecats. Aquí perqué Crist, dintrant dins lo mond, dich : As pas volgut ni sacrifici ni ofrenda, mas m'as format un còs ; As pas acceptat ni olocaustes ni sacrificis pel pecat. Alara ai dich : Aquí, veni (Dins lo rotlèu del libre es question d'ieu) per far, ô Dieu, ta volontat. Las explicacions balhadas per l'apòstol Pau son plan claras e logicas. Ne resulta que Dieu s'es reservat per el meteis, en Jèsus-Crist, l'òbra de l'expiation dels pecats anonciats per l'àngel Gabriel a Daniel. Mas ont èra Jèsus-Crist dins aquel rite del « jorn dels expiations » ? Sa perfiècha innocéncia personala, que ne fasiá simbolicament l'anhèl pascal de Dieu que tira los pecats del mond, s'es cargat dels pecats de sos elegits simbolizat pel boc del rite dels expiations. L'anhèl èra amagat pel boc en mena que l'anhèl es mòrt pel boc dont s'èra cargat. En acceptant sa mòrt sus la crotz per expiar los pecats de sos elegits, pecats dont s'es cargat, en Crist Dieu lor a balhat la mai pòlida pròva de son amor per eles.

24d- e menar la justícia etèrna

Es l'urosa consequéncia de la mòrt del Messias salvaire. Aquela justícia que l'òme, dempuèi Adam, podí pas produire es imputada als elegits per fin que per lor fe en aquela demostracion d'amor divin, per pura gràcia, la justícia perfiècha de Jèsus-Crist lor siá imputada, dins un primièr temps, fins que lo combat de la fe terrasse lo pecat. E quand aqueste desapareis entièrament, la justícia del Crist es dicha impartie. L'escolan ven coma son Mèstre. Es sus aquelas basas doctrinalas, que la fe dels apòstols de Jèsus es estada bastida. Abans que lo temps e las poténcias tenebrosas los transformen, alargant atal lo camin estrech ensenhat per Jèsus-Crist. Aquela justícia serà etèrna unicament pels elegits fidèls, los qu'ausisson e respondon per l'obesissença a las justas exigéncias de Dieu.

24en- per sagelar la vision e lo profèta

Siá, per que la vision se complisca per l'aparicion del profèta anonciat. Lo vèrb sagelar alludit al sagèl de Dieu que balha atal a la profecia e al profèta que se va presentar una autoritat e una legitimitat divina entièra e indiscutibla. L'òbra que se va complir es sagelada de son sagèl reial divin. La chifra simbolica d'aquel sagèl es lo « sèt : 7 ». Designa tanben la plenitud que caracteriza la natura del Dieu creator e la de son Esperit. A la basa d'aquela causida, i a la construccion de son projècte sus sèt mila annadas, aquí perquè, a dividit lo temps en setmanas de sèt jorns a l'imatge dels sèt mila ans. La profecia de las 70 setmanas, balha atal un ròtle a la chifra (7) lo sagèl del Dieu viu dins Apo.7. Los versets que seguissin confirmaràn l'importància d'aquela chifra « 7 ».

24f- e per onchar lo Sant dels sants

S'agís de l'oncion del Sant Esperit que Jèsus va recebre al moment de son baptisme. Mas nos i enganam pas, la colomba que s'es pausada sus el venent del cèl aviá pas qu'una tòca, lo de convèncer Jean que Jèsus èra plan lo Messias anonciat ; lo cèl li tornant testimoniatge. Sus la tèrra, Jèsus es totjorn estat lo Crist e jos la forma de questions causidas pausadas als prèires, son ensenhament dins la sinagòga a l'edat de 12 ans n'es la pròva. Per son pòble, demest lo qual es nascut e a crescut, sa mission oficiala deviá començar a son baptisme dins l'auton de l'annada 26 e deviá liurar sa vida a la prima de l'an 30. Lo títol Sant dels sants o designa dignament puèi qu'incarna en forma de carn lo Dieu viu qu'esglasiava los ebrèus al temps de Moïse. Mas lo Sant dels sants viu aviá sus la tèrra un simbòl material ; lo luòc plan sant o santuari del temple de Jerusalèm. Èra un simbòl del cèl, aquela dimension inaccessible a l'umanitat ont se ten Dieu e sos àngels. Sèti del jutjament divin e luòc de son tròne, Dieu en Judge esperava la sang del Crist per validar lo perdon dels pecats dels elegits seleccionats pendent los 6 millenaris fixats per aquela seleccion. La mòrt de Jèsus a atal complit l'ultim « fèsta dels expiation ». Lo perdon es estat obtengut e los ancians sacrificis acceptats per Dieu an totes estats validats. L'oncion del Sant dels sants se fasiá al jorn dels expiations per l'aspersion de la sang del boc tuat sul propitiatoire, autar plaçat al dessús de l'arca contenent los comandaments de Dieu transgredits. Per aquela accion, un còp per an, lo sobeiran sacrificateur èra autorizat a penetrar al delà del vel de separacion, dins lo luòc plan sant. Atal après sa resurreccion, Jèsus a portat al cèl l'expiation de sa sang per tal de recebre la dominacion, la legitimitat de salvar sos elegits per l'imputacion de sa justícia e lo drech de condemnar los pecadors impénitents, dont los marrits àngels e lor cap Satan, lo drac. Lo Sant dels sants, designant tanben lo cèl, la sang versada per Jèsus sus la tèrra, li va permetre, en Micaël, de caçar de cèl lo drac e sos demònis, causa revelada dins Apo.12:9. Atal, l'error dels religioses josieus foguèt de comprene pas lo caractèr profetic del « jorn dels expiations » annal. An cregut a tòrt que la sang animala ofèrta dins aquela celebracion podíá validar un autre sens animal versat pendent l'annada. L'òme fach a l'imatge de Dieu ; l'animal produch per la vida terrèstra, coma justificar una egalitat de valor per las doas espècias ?

Essent Dieu, Jèsus-Crist èra el meteís l'òli de l'oncion coma Sant Esperit e en remontant al cèl pòrta amb el l'oncion de sa legitimitat ganhada sus la tèrra.

La clau dels calculs

Dan 9:25 Sàpia-o donc, e compren ! Dempuèi lo moment ont la paraula a anonciat que Jerusalèm serà tornada bastir fins a l'Onchat, al Conductor, fa sèt setmanas e seissanta doas setmanas, las plaças e los valats seràn restablits, mas en de tempses desplaents.

25a- Sàpia-o donc, e compren !

L'àngel a plan rason de convidar Daniel a l'atencion perque abòrda de donadas que necessitan una granda concentracion espirituala e intellectuala ; perque de calculs van deure èsser faches.

25b- Dempuèi lo moment ont la paraula a anonciat que Jerusalèm serà tornada bastir fins a l'Onchat, al Conductor

Aquela sola partida del verset es d'una importància capitala perque resumisca la tòca de la vision. Dieu balha a son pòble qu'espèra son Messias, lo mejan de saber en quala annada se va presentar a el. E aquel moment ont la paraula a anonciat que Jerusalèm serà tornada bastir deu èsser determinat en foncion de la durada de las 490 annadas profetizadas. Per aquel decret de reconstruccion, dins lo libre d'Esdras, trobam tres decrets possibles ordenats successivament per tres reis pèrses : Cyrus, Dàrius, e Artaxerxes. Se tròba que lo decret establìt pel darrièr en – 458, permet la resulta de las 490 annadas en l'an 26 de nòstra èra. Serà donc aquel decret d'Artaxerxes que convendrà de retenir en tenent compte de la sason ont foguèt redigit : la prima segon Esd.7:9 : èra partit de Babylone lo primièr jorn del primièr mes, e arribèt a Jerusalèm lo primièr jorn del cinquen mes, la bona man de son Dieu essent sus el. L'annada del decret del rei es balhada dins Esd.7:7 : Mantun dels mainatges d'Israël, dels sacrificateurs e de las Levitas, dels chantres, dels portiers, e dels Néthiniens, venguèron tanben a Jerusalèm, la setena annada del rei Artaxerxes.

La partença del decret essent una prima, l'Esperit cibla per sa profecia, la Pâque de la prima ont Jèsus-Crist es mòrt crucificat. Los calculs nos van conduire a aquel objectiu.

25c- fa sèt setmanas e seissanta doas setmanas, las plaças e los valats seràn restablits, mas en de tempses desplaents.

Avèm a la partença 70 setmanas. L'àngel evòca 69 setmanas siá ; 7 + 62. Las 7 primièras setmanas abotisson al temps de relèvement de Jerusalèm e del temple, en de tempses desplaents perque los josieus òbran jos l'adversitat permanenta dels arabs que son venguts s'installar dins la zòna daissada liura per lor deportacion. Aquel verset de Néh.4:17 descrich plan la situacion : Los que bastissián la muralha, e los que portavan o cargavan las cargas, trabalhavan d'una man e tenián una arma de l'autre. Es un detalh qu'es precisat, mas lo principal se tròba dins la 70na setmana descomptada.

La 70na setmana

Dan 9:26 Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat, e aurà pas de successor res per el. Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari la santetat, e sa fin

arribarà coma per una inundacion ; es arreatat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra.

26a- Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat

Aquelas 62 setmanas son precedidas per 7 setmanas, çò que significa que lo messatge real es « après las 69 setmanas » un onchat serà fortificat, mas pas qual que siá onchat, lo qu'es atal anonciat incarne el meteís l'oncion divina. En utilizant la formula « un onchat », Dieu prepara lo pòble josieu a son rencontre amb un òme d'aspècte ordinari, luènh de las constrenchas divinas. Confòrmament a sa parabòla dels vinhairons, lo Filh de l'òme, fils del Mèstre de la vinha, se presenta als vinhairons après lo mandadís de sos messatgièrs que l'an precedit e qu'an maltractats. A vista umana, Jèsus es pas qu'un onchat que se presenta après d'autres onchats.

L'àngel a dich « après » la durada totala de 69 setmanas indicant atal la 70na. Atal, pas a pas, las donadas de l'àngel nos dirigisson cap a la Pâque de la prima de l'annada 30 que se va situar al mièg d'aquela 70na setmana de jorns-annadas.

26b- e aurà pas de successor degun per el

Aquela traduccion es d'aitant mai illegitim que son autor, L.Segond, precisa en marge que la traduccion literala es : degun per el. E per ieu la traduccion literala me conven perfiechament perque ditz çò que s'es realament complit pontualament de sa crucifixion. La Bíblia ne testimònia, los apòstols eles meteisses avián cessat de creire que Jèsus èra lo Messias esperat perque, coma la rèsta del pòble josieu, esperavan un messias guerrièr qu'anava getar los romans fòra del país.

26c- Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari la santetat

Ceci constituís la responsa de Dieu a l'incredulitat nacionala josieva constatada : degun per el. L'otratge de cap a Dieu va èsser definitivament pagat per la destruccion de Jerusalèm e de sa falsa santetat ; perque dempuèi l'annada 30, i a pas mai agut de santetat sul sòl josieu ; lo santuari non en essent mai un. Per aquela accion, Dieu a utilizat los romans, los per que los caps religioses josieus avián fach crucificar lo Messias gausant pas e o podent pas far eles meteisses, mentre qu'an sauput, sens eles, lapidar lo diacre Étienne « tres ans e sièis meses » mai tard.

26d- e sa fin arribarà coma per una inundacion

Es donc en 70, qu'après mantuna annada de sèti roman, Jerusalèm es tombada entre lors mans, e emplenats d'òdi destructor, animats d'una ardor divina, an destruch freneticament, coma anonciat, la vila e la santetat que l'èra pas mai, fins que demòra pas mai pèira sus pèira coma Jèsus l'aviá anonciat abans sa mòrt dins Matt.24:2 : Mas lor ditz : Vejatz-vos tot aquò ? O vos disi en vertat, demorarà pas aici pèira sus pèira que non siá versada.

26en- es arreatat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra

Dins Matt.24:6, Jèsus aviá dich : Entendretz parlar de guèrras e de bruches de guèrras : gardatz d'èsser trebolats, perque cal qu'aquelas causas arriban. Mas serà pas encara la fin.

Après los romans, las guèrras an contunhat tot lo long dels dos mila ans de l'èra crestiana e lo long temps de patz dont beneficiam dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala es excepcional mas programat per Dieu. L'umanitat pòt atal produire los fruches de sa perversion fins al cap de sos fantasmas abans de ne pagar mortalament lo prèmi.

Pasmens, devèm pas oblidar en parlant dels romans que lor succession papala va perlongar las òbras del « devastator o désolateur » pagan e aquí tanben fins al tèrme de la guèrra facha als elegits del Crist Dieu.

Dan 9:27 Farà una solida aliança amb mantuna per una setmana, e pendent la mitat de la setmana farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda ; E [i aurà] sus l'ala de las abominacions de la desolacion e fins a una exterminacion (o una entiera destruccion), e serà brigalhada, [segon] çò qu'es estat decretat, sus la [tèrra] desolada.

27a- farà una solida aliança amb mantuna per una setmana

L'Esperit profetiza l'instauracion de l'aliança novèla ; es solida perque ven la basa del salut ofèrt fins a la fin del mond. Jol tèrme mantuns, Dieu cibra de ciutadans josieus, sos apòstols e sos primièrs discípolos josieus que van dintrar dins son aliança pendent las darrièras sèt annadas del delai acordat a la nacion josieva per acceptar o regetar oficialament lo Messias crucificat. Es aquela aliança qu'es « copada » dins lo verset 24 entre Dieu e los pecadors penedents josieus. En l'auton 33, la fin d'aquela darrièra setmana serà marcada per aquel autre acte injust e odiós que representa la lapidacion d'Estève lo diacre novèl. Son sol tòrt foguèt de dire als josieus de las vertats que suportavan pas d'ausir, mentre que Jèsus metiá sas paraulas dins sa boca. En vesent tuar un discípol de sa causa, Jèsus a enregistrat lo refús oficial nacional de son intercession. A partir de l'auton de l'an 33, los rebèls josieus an atisat la colèra romana que s'es voidada d'un blòc sus Jerusalèm en l'an 70.

27b- e pendent la mitat de la setmana farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda

Aquel moment del mièg o mitat de la setmana es la prima 30 ciblat per la profecia de las 70 setmanas. Es lo moment ont se complisson totas las accions citadas dins lo verset 24 : La fin del pecat, son expiation, la venguda del profèta que complís la vision en instaurant sa justícia etèrna e l'oncion del Crist ressuscitat que remonta al cèl Victoriós e Totpoderós. La mòrt expiatòria del Messias es evocada aici jos l'aspècte d'una consequéncia qu'entraïna : l'arrèst definitiu dels sacrificis d'animals e de las ofrendas faches ser e matin dins lo temple josieu, mas tanben del matin fins al ser, pels pecats del pòble. La mòrt de Jèsus-Crist rend caducs los simbòls animaliers qu'o prefiguravan dins l'anciana aliança, e es aquí l'essencial del cambiament portat per son sacrifici. L'esquinçadura del vel del temple que Dieu efectua al moment que Jèsus expira confirma l'arrèst definitiu dels rites religioses terrèstres, e la destruccion del temple, en 70, ven afortir aquela confirmacion. A lor torn, las fèstas josievas annalas totas profeticas de sa venguda devián desaparéisser ; mas en cap de cas, la practica del sabat setmanier que recep dins aquela mòrt sa vertadièra significacion : profetiza lo repaus celèst del seten millenari que, per sa victòria, Jèsus-Crist obten per Dieu e sos vertadièrs elegits a los quals imputa sa justícia etèrna perfiecha citada al verset 24.

La debuta d'aquela « setmana » de jorns-annadas se fa dins l'auton 26 amb lo baptisme de Jèsus que foguèt batejat per Jean lo baptiseur.

27c- E [i aurà] sus l'ala de las abominacions de la desolacion

Desolat, mas aquela partida del verset es mal traducha dins la version L.Segond perque mal interpretada. Tenent compte de las revelacions portadas dins l'Apocalipsi de Jean, presentí ma traduccion del tèxt ebrèu que d'autres traduccions confirman. L'expression « sus l'ala », simbòl del caractèr celèst e de la dominacion, suggerís una responsabilitat religiosa que cibra dirèctament la Roma papala, que « s'auça » dins Dan.8:10-11, e sos aliats religioses dels darrièrs jorns. Las alas d'aglas simbolizan l'elevacion suprèma del títol imperial, per exemple lo leon a las alas d'agla que concernís lo rei Nébucadnetsar, o de Dieu el meteís, que portèt sus d'alas d'agla son pòble ebrèu que desliurava d'esclavatge egipcian. Totes los empèris an représ aquel simbòl de l'agla dont, en 1806, Napoleon 1èr, çò que confirmarà Apo.8:13, puèi los emperadors prussians e alemands, lo darrièr essent lo dictador A.Hitler. Mas dempuèi, los USA an tanben aquela agla imperiala sul bilhet verd de lor moneda nacionala : lo dòlar.

Daissant lo subjècte precedent, l'Esperit torna prene en cibra son enemiga preferida : Roma. Après la mission terrèstra de Jèsus-Crist, l'actor ciblat de las abominacions que causan la desolacion finala de la tèrra es plan Roma dont la fasa imperiala pagana ven de destruire Jerusalèm en 70 dins lo verset 26. E l'accion de cometre « d'abominacions de la desolacion » se va perlongar dins lo temps fins a la fin del mond. Las abominacions, al plural, son donc imputables, en primièr, a la Roma imperiala que va secutar los elegits fidèls en los metent a mòrt dins de « mesa en scèna » espectacularas per divertir lo pòble roman assedat de sang, causas que van cessar en 313. Mas una altra abominacion ven puèi e consistís a far cessar la practica del sabat del seten jorn, lo 7 de Març de 321 ; aquela accion es encara imputabla a l'empèri roman e a son cap imperial Constantin 1èr. Amb el, l'empèri roman passa jos la dominacion dels emperadors bizantins. En 538, a son torn, l'emperador Justinian 1èr comet una altra abominacion en instaurant sus son sèti roman lo regim papal de Vigile 1èr, e aquela prolongacion de las abominacions fins a la fin del mond deu alara èsser imputada a aquela fasa papala que Dieu denóncia dempuèi Dan.7. Nos rebrembam que lo nom « pichona bana » designa las doas fasas dominatrisas de Roma dins Dan.7 e Dan.8. Dieu vei pas dins aquelas doas fasas successivas que la continuitat d'una meteissa òbra òrra.

L'estudi dels capítols precedents nos a permés d'identificar las diferentas menas d'abominacions qu'aquel verset li imputa.

27d- e fins a una exterminacion (o una entièra destruccion) e serà brigalhada, [segon] çò qu'es estat decretat, sus la [tèrra] desolada.

« Elle serà brigalhada [segon] çò qu'es estat decretat » e revelat dins Dan.7:9-10 e Dan.8:25 : A causa de sa prosperitat e de la capitada de sas rusas, aurà d'arrogància dins lo còr, farà perir fòrça òmes que vivián pasiblament, e s'auçarà contra lo cap dels caps ; mas serà brigalhat, sens l'esfòrc de cap de man.

Lo tèxt ebrèu prepausa aquela pensada divina diferenta de las traduccions correntas.

Aquela nuança se fonda sul projècte de Dieu de far tornar tombar la falta dels òmes sus la planeta Entèrra sus la quala vivon ; çò qu'Apo.20 nos ensenha. Relevam lo fach que la falsa fe crestiana ignòra aquel projècte divin que consistirà a exterminar los òmes de la susfàcia de la tèrra, al retorn gloriós del Crist. Ignorant las revelacions balhadas dins Apocalipsi 20, espèran de badas l'instauracion del reialme del Crist sus la tèrra. Pasmens, una entièra destruccion de sa susfàcia es aici e dins Apo.20 programada. Lo retorn en glòria del Crist victoriós dins tota sa divinitat tornarà a la tèrra son aspècte caotic del començament de son istòria descriu dins Genèsi 1. De tèrratremes gigantesques la brandiràn e retrobarà jol nom degalha son estat caotic « informa e voida », « tohu wa bohu », inicial. Demorarà pas sus ela cap d'òme en vida, mas serà la preson del drac isolat sus ela pendent mila ans fins a l'ora de sa mòrt.

A aquel estadi de l'estudi, devi portar de complements d'informacion pertocant primièr la « 70na setmana » que ven d'èsser estudiada. Son compliment en jorns-annadas profeticas se dobla d'un compliment literal. Perque gràcias al testimoniatge d'un calendari josieu, coneissèm la configuracion de la setmana pascale de l'annada 30. Avia per centre, un dimècres vèlha de sabat ocasional justificat per la Pâque josieva que tombava en aquela annada lo dijòus. Atal podèm reconstituïr de faïçon completa lo debanament d'aquela Pâque en la quala Jèsus es mòrt. Arrestat lo Dimars ser, Jutjat dins la nuèch, Jèsus es crucificat lo dimècres matin a 9 oras. Expira a 15 oras. Abans 18 oras, Joseph d'Arimatea plaça son còs dins lo tombèl e ròtla la pèira qu'o barra. Lo sabat pascal del dijòus s'escor. Lo divendres matin, las femnas piosas crompan d'aromates que preparan dins la jornada per embaumar lo còs de Jèsus. Lo ser del divendres a 18 oras lo sabat setmanier comença, una nuèch, una jornada s'escor dins lo repaus santificat per Dieu. E lo dissabte ser a 18 oras, lo primièr jorn de la setmana profana comença. La nuèch s'escor e a las primièras lusors de l'alba, las femnas van al tombèl esperant trobar qualqu'un per rotlar la pèira. Tròban la pèira voludada e lo tombèl dobèrt. Entrant dins lo tombèl, Marie de Magdala e Marie, la maire de Jèsus, veson un àngel assetat que lor apren que Jèsus es ressuscitat, l'àngel lor dich d'anar prevenir sos fraires, sos apòstols. En s'atardant dins lo jardin, Marie de Magdala vei un òme vestit de blanc que pren per un jardinièr, dins l'escambi engatjat, reconeis Jèsus. E aici, detalh plan important que destrutz una cresença plan expandida, Jèsus ditz a Marie : « Soi pas encara remontat cap a mon Paire ». Lo brigand qu'èra sus la crotz e Jèsus el meteís son pas dintrats al paradís, dins lo reialme de Dieu, lo jorn meteís de lor crucifixion, puèi que 3 jorns entièrs mai tard, Jèsus es totjorn pas encara remontat al cèl. Tanben pòdi dire al nom del Senhor, que los qu'an pas res a dire de sa part, se calan ! Per tal d'aver pas a sofrir un jorn del ridicul o de la vergonha.

La segonda causa consistís a tirar profièch de la data – 458 que marca en primièr la debuta de las 70 setmanas de jorns-annadas fixadas pel pòble josieu a lo qual Dieu a balhat dos signes identitaris principals : lo sabat e la circumcicion de la carn.

Segon ròm.11, los pagans convertits dintrats dins l'aliança novèla son empeutats sus la raïç e lo tronc ebrèu e Juif. Mas las basas de l'aliança novèla son, elas, purament josievas e Jèsus a tengut a o rampelar dins Jean 4:22 : Adoratz çò que coneissètz pas ; nosautres, adoram çò que nos coneissèm, perque lo salut ven dels josieus. Uèi, aquel messatge pren una viva actualitat

perque Jèsus l'adreça als pagans falsament convertits dins totas las epòcas. Per los pèdre melhor, lo drac los a possats a asirar los josieus e lor aliança ; çò que los a desviat de comandaments de Dieu e de son sant sabat. Cal donc rectificar aquela error e agachar l'aliança novèla amb una identitat josieva. Los apòstols e los novèls discípols josieus convertits son aqueles « mantuns » que fan amb Jèsus una solida aliança, dins Dan.9:27, mas lor basa demòra josieva, son eles tanben concernits per la debuta del delai dels « 70 setmanas » donadas per Dieu a la nacion josieva per acceptar o regetar la nòrma de la novèla aliança fondada sus la sang umana versada voluntàriament per Jèsus-Crist. En deduccion d'aqueles rasonaments la data – 458 ven lo començament dels « 2300 ser-matin » de Dan.8:14.

Al tèrme d'aquela longa durada profetica siá, 2300 annadas, tres causas devián cessar segon Dan.8:13.

1- lo sacerdoti perpetual

2- lo pecat devastator

3- la persecucion de la santetat e l'armada.

Las tres causas son identificadas :

1- lo sacerdoti perpetual terrèstre del papa

2- lo repaus del primièr jorn rebatejat : dimenge.

3- La persecucion de la santetat e dels sants crestians, los ciutadans del reialme dels cèls.

Aqueles cambiaments avián per mira de :

1- Restituïr a Jèsus-Crist son sant sacerdoti perpetual celèst.

2- Restaurar la lei divina entièra dont lo repaus sabatic del 7en jorn.

3- Veire cessar las persecucions de la santetat e dels sants crestians.

Lo calcul prepausat pels « 2300 ser-matin » avent per partença la data – 458, lo tèrme d'aquela durada abotiguèt a la prima 1843 : $2300 - 458 = 1842 + 1$. Dins aquel calcul avèm plan 1842 annadas entièras a las qualas cal ajustar +1 per designar la prima de la debuta de l'annada 1843 ont s'acaba las « 2300 ser-matin » profetizats. Aquela data marca la debuta d'un retorn de l'intervencion de Dieu que vòl atal liberar sos vertadièrs sants de las messorgas religiosas eretadas del catolicisme papal roman pendent 1260 annadas. Atal, prenent l'iniciativa per crear un revelh espiritual, als USA ont los protestants an trobat refugi, l'Esperit inspira a William Miller un interès per la profecia de Daniel 8:14 e doas datas successivas prepausadas anóncian lo retorn de Jèsus-Crist, la primièra per la prima 1843, la segonda per l'auton 1844. Per el, la purificacion del santuari significa que Jèsus torna per purificar la tèrra. Après doas decepcions a las datas previstas, l'Esperit balha un signe als pluses perseverants qu'an pres part a las doas espròvas de fe. Una vision celèsta es recebuda lo matin del 23 d'Octobre de 1844 per l'un dels sants que traversava los camps. Lo cèl s'es obèrt sus una scèna mostrant

Jèsus-Crist en Sobeiran sacrificateur oficiant dins lo santuari celèst. Dins la vision, passava de luòc sant al luòc plan sant. Atal après 1260 annadas de tenèbras, Jèsus-Crist repreniá contacte amb sos fidèls triats per las doas espròvas successivas.

1- La represa del perpetual. Es donc per aquela vision que Dieu a oficialament représ en man son sacerdòci perpetual celèst lo 23 d'Octobre de 1844.

2- Lo retorn del sabat. Dins lo meteis mes, un autre dels sants s'es mes a observar lo sabat del seten jorn, seguida a la visita de dòna Rachel Oaks que li a remés una brocadura de sa glèisa : « los Baptistes del Seten Jorn ». Los unes après los autres, al fil del temps, los sants seleccionats per las doas espròvas an tanben adoptat lo sabat del seten jorn. Es aital que Dieu a mes fin al pecat devastator instaurat per la Roma pagana, mas legalizat per la Roma papala jos son nom « dimenge ».

3- L'arrèst de las persecucions. Lo tresen subjècte concernissiá la santetat e los crestians secutats pendent 1260 annadas. E aquí encara, en 1843 e 1844, la patz religiosa regna pertot dins lo mond occidental concernit per la profecia. Aiçò perque la França revolucionària a fach calar amb sa guilhotina los responsables de las exaccions religiosas comesas. Atal après las darrièras annadas sagnosas del castig dels adultèris religioses segon Apo.2:22-23, al tèrme de las 1260 annadas debutadas en 538, data restacada al raubatòri del perpetual per l'instauracion del regim papal, siá en 1798, la patz religiosa regna. E la libertat de consciéncia instaurada permet als sants de servir Dieu segon lor causida e lor coneissença que Dieu va far créisser. En 1843, la santetat e l'armada dels sants, aqueles ciutadans del reialme dels cèls seleccionats per Jèsus-Crist, son pas mai secutats, coma la profecia de Daniel 8:13-14, l'aviá anonciat.

Totas aquelas experiéncias son estadas organizadas e guidadas pel Dieu Totpoderós que dins una totala invisibilitat pilòta los esperits dels òmes per fin que compliguèsson sas intencions, tot son programa, fins a la fin del mond ont sa seleccion d'elegits aurà pres fin. Ressortís de tot aquò que l'òme causís pas d'onorar lo sabat e son lum, es Dieu que li balha aquelas causas que li apartenisson en signe de son aprobacion e de son real amor per el coma l'ensenhen Ezé.20:12-20 : Lor balhèri tanben mos sabats coma un signe entre ieu e eles, per que coneguèsson que soi l'Etèrn que los santifica ... Santificatz mos sabats, e que sián entre ieu e vosautres un signe a lo qual se conesca que soi l'Etèrn, vòstre Dieu. Perque es el que cerca sa feda fòrviada, siam segurs que cap d'elegit mancarà pas a l'apèl.

Dins Dan.8, dins la resposta unica que Dieu balha al verset 14 a la question del verset 13, lo mot « santetat » conven perfiechament perque la santetat concernís globalament tot çò qu'es propietat de Dieu e qu'o tòca particularament. Èra lo cas de son sacerdòci perpetual celèst, de son sabat santificat tre la fondacion del mond lo jorn après la creacion d'Adam, e de sos sants, sos elegits fidèls.

Las experiéncias profetizadas dins Daniel 8:13-14 se son complidas entre 1843 data de dintrada en aplicacion del decret divin e l'auton 1844, totas doas fondadas sus l'espèra del

retorn de Jèsus-Crist per aquelas datas, tanben se prement l'idèa de l'aveniment de Jèsus-Crist, los contemporanèus d'aquela experiéncia an balhat als participants adèptes d'aquelas espèras lo nom « adventista », del latin « adventus » que significa justament « aveniment ». Retrobarem aquela experiéncia « adventista » dins lo capítol 12 d'aquel libre de Daniel, ont l'Esperit vendrà soslinhar l'importància d'aquela darrièra « aliança » oficializada.

Daniel 10

Dan 10:1 La tresena annada de Cyrus, rei de Pèrsia, una paraula foguèt revelada a Daniel, que se n'ammava Belshazzar. Aquela paraula, qu'es vertadièra, anóncia una calamitat granda. Foguèt atentiu a aquela paraula, e aguèt l'intelligéncia de la vision.

1a- La tresena annada de Cyrus, rei de Pèrsia, una paraula foguèt revelada a Daniel, que se n'ammava Belshazzar

Cyrus 2 a regnat dempuèi – 539. La data de la vision es donc – 536.

1b- Aquela paraula, qu'es vertadièra, anóncia una calamitat granda.

Aquel tèrme, granda calamitat, anóncia lo massacre dins una amplor granda.

1c- Foguèt atentiu a aquela paraula, e aguèt l'intelligéncia de la vision.

Se Daniel n'a comprés lo sens, l'anam tanben comprene.

Dan 10:2 En aquel temps, ieu, Daniel, foguèri tres setmanas dins lo dòl.

Aquel dòl personal que tòca Daniel, ven confirmar lo caractèr funèbre del massacre que serà fach quand la granda calamitat anonciada se complirà.

Dan 10:3 Mangèri pas cap de plat delicat, dintrèt pas ni carn ni vin dins ma boca, e m'onchèri pas ponch fins que las tres setmanas foguèsson complidas.

Aquela preparacion de Daniel que recerca una santetat acrescuda profetiza la situacion dramatica que l'àngel va profetizar dins Dan.11:30.

Dan 10:4 Lo vint-quatren jorn del primièr mes, èri a la broa de flui grand qu'es Hiddékel.

Hiddékel pòrta en Francés lo nom Tigre. S'agís del flui qu'asagava Mesopotamia amb l'Euphrate que traversava e asagava la vila caldèa Babylone devisa de l'orguèlh punit del rei Nébucadnetsar. Daniel o podí pas comprene, mas aquela precision m'èra destinada. Perque es pas qu'en 1991 qu'ai fach conéisser las vertadièras explicacions de Daniel 12 ont se flui Tigre va jogar lo ròtle d'un « tigre » manjaires d'armas umanas. Una espròva de fe es imagée per sa traversada perilhosa. Sols los elegits o pòdon traversar e contunhar lor rota amb Jèsus-Crist. Es encara, un imatge copiat sus la traversada de la mar roja pels ebrèus, traversada impossibla e mortala pels pecadors egipcians. Mas la que Daniel 12 evòca selecciona los darrièrs elegits « adventistas » dont la mission se va perseguir fins al retorn del Crist. Los darrièrs d'entre eles van viure la darrièra granda calamitat, sa forma extrèma que va exigir l'intervencion del Crist dins un retorn poderós e gloriós salvateur e venjador.

La primièra calamitat anonciada a Daniel es evocada dins Dan.11:30. Concernís lo pòble josieu de l'antiquitat, mas una altra calamitat parièra serà anonciada per un imatge analòg dins Apo.1. Aquesta se complirà après la Tresena Guèrra Mondiala dins la quala lo tèrç dels òmes serà tuat. E aquel conflicte es presentat dins Apo.9:13 a 21 per de simbòls, mas es desvolopat en lengatge clar dins aquel libre de Daniel a la fin del capítol 11 dins los versets 40 a 45. En mena qu'anam trobar successivament, dins aquel capítol 11, la calamitat granda dels josieus, puèi dins Dan.12:1, la calamitat granda que prendrà per ciblas los elegits del crestianisme e los josieus fidèls del temps de la fin que se convertiràn al Crist Aquela calamitat i es evocada jols tèrmes « tempes de destressa » e la cibla principala serà la practica del sabat santificat per Dieu.

Comparason de las doas visions de las calamitats anonciadas

1- Als mainatges del pòble de Daniel de l'anciana aliança :Dan.10:5-6.

2- Als mainatges del pòble de Daniel de l'aliança novèla : Apo.1:13-14.

Per apreciar plenament l'interès que devèm balhar a aquelas doas calamitats, cal comprene que malgrat que se succediscan dins lo temps, la primièra es un tip que profetiza la segonda, la quala aurà per cibla, al retorn de Jèsus-Crist, los darrièrs mainatges fidèls de Dieu del tip de Daniel e de sos tres companhs. Après de decennias de patz, seguidas d'una guèrra atomica espantosa terriblament destructritz, lo jorn de repaus del dimenge roman serà impausat pel governament universal organizat pels subrevivents del desastre. Alara tornarmai, la mòrt vendrà menaçar la vida dels fidèls elegits, coma al temps de Daniel, de Hananias, Mischaël, e

Azaria ; e coma al temps dels « Maccabéens » en –168, que la calamitat anonciada dins aquel capítol de Daniel cibra ; e a la fin, los darrièrs adventistas demorats fidèls al sabat del seten jorn en 2029.

Mas abans aquela darrièra espròva, lo long regne papal de 1260 annadas aurà ja fach se morir al nom de Dieu de las multituds de creaturas.

En resumit, la compreneson del messatge desliurat per aquela vision balhada a Daniel nos va permetre de comprene lo sens de la que balha a Jean dins Apo.1:13 a 16.

Dan 10:5 Levèri los uèlhs, agachèri, e aquí, i aviá un òme vestit de lin, e avent suls rens una cencha d'aur d'Uphaz.

5a- i aviá un òme vestit de lin

Una òbra de justícia simbolizada pel lin va èsser conducha per Dieu pel mejan d'un èsser uman. Dins l'imatge descrich Dieu pren l'aspècte del rei grèc Antiochos 4 dich Epiphane. Serà lo persécuteur dels josieus entre – 175 e – 164, durada de son regne.

5b- avent suls rens una cencha d'aur d'Uphaz

Plaçada suls rens la cencha designa la vertat forçada. En mai, l'aur dont es facha, ven d'Uphaz, çò que cibra dins Jér.10:9, son usatge idolatra pagan.

Dan 10:6 Son còs èra coma de chrysolithe, sa cara lusissiá coma lo liuç, sos uèlhs èran coma de flamas de fuòc, sos braces e sos pès semblavan a d'airain cortés, e lo son de sa votz èra coma lo bruch d'una multitud.

6a- Son còs èra coma de chrysolithe

Dieu es l'autor de la vision mas anoncia la venguda d'un dieu pagan d'ont aquel aspècte gloriós subrenatural.

6b- sa cara lusissiá coma lo liuç

L'identitat grèca d'aquel Dieu es confirmada. S'agís de Zèus, lo dieu grèc del rei Antiochos 4. Lo liuç es lo simbòl del dieu Zèus olimpián ; lo dieu dels dieus olimpiáns de la mitologia grèca

6c- sos uèlhs èran coma de flamas de fuòc

Destruirà çò qu'agacharà e aprovarà pas ; sos agaches se portaràn suls josieus segon Dan.11:30 : ... portarà sos agaches suls qu'auràn abandonat l'aliança santa. La calamitat ven pas sens rason, l'apostasia solha lo pòble.

6d- sos braces e sos pès semblavan a d'airain cortés

L'executor que serà enviat per Dieu serà tanben pecador que sas victimas. Sas accions destructrises simbolizadas per sos braces e sos pès son d'airain simbòl del pecat grèc dins l'estatua de Dan.2.

6en- e lo son de sa votz èra coma lo bruch d'una multitud

Lo rei grèc agirà pas sol. Aurà darrièr e davant el una molonada de soldats tan pagans coma el per obesir a sos òrdres.

Lo ponch d'òrgue e l'apogèu d'aquela anòncia profetica seràn atenches pontualament del compliment de Dan.11:31 : De tropas se presentaràn sus son òrdre ; profanaràn lo santuari, la fortalesa, faràn cessar lo sacrifici perpetual, e dreçaràn l'abominacion del devastator. Per onestetat biblica, ai raiat lo mot sacrifici qu'es pas escrich dins lo tèxt ebrèu, perque Dieu a previst pel « perpetual » dos ròtles diferents successius dins l'anciana aliança e dins la novèla. Dins l'anciana consistís a ofrir ser e matin un anhel en olocaust. Dins la novèla, designa l'intercession celèsta de Jèsus-Crist que rampèla son sacrifici per intercedir a las pregàrias dels elegits. Dins aquel contèxt de Dan.11:31, lo de l'anciana aliança, lo rei grèc va far cessar las ofrendas del perpetual de la lei de Moïse. Atal, es pas que lo contèxt del temps ont es evocat que determina l'interpretacion del ministèri de l'intercession perpetuala d'un sacrificateur terrèstre o la del sobeiran sacrificateur celèst : Jèsus-Crist. Lo perpetual es donc restacat a un ministèri uman o, en segond e definitivament, al ministèri divin celèst de Jèsus-Crist.

Dan 10:7 Moi, Daniel, vivi sol la vision, e los òmes qu'èran amb ieu la vegèron pas ponch, mas foguèron sasits d'un esglasi grand, e prenguèron la fugida per s'amagar.

7- Aquel esglasi collectiu es pas que la febla imatge del compliment de la vision. Perque al jorn del carnatge anonciat, los justes faràn plan de fugir e de s'amagar, seriá-çò dins lo ventre de la tèrra.

Dan 10:8 Demorèri sol, e vivi aquela vision granda ; las fòrças me manquèron, ma cara cambièt de color e fuguèt descompausat, e perdèri tota vigor.

8a- A través son ressentit, Daniel contunha de profetizar las consequéncias del malaür que va venir.

Dan 10:9 Ausiguèri lo son de sas paraulas; e coma ausissiái lo son de sas paraulas, tombèri frapat d'étourdissement, d'abocadents.

9a- Al jorn del malaür, la votz del rei persécuteur, provocarà los meteisses efièches terrifiants ; los genolhs s'entrechoqueront e las cambas plegaràn incapablas de portar los còsses que tomaràn sus la tèrra.

Dan 10:10 E aquí, una man me toquèt, e brandiguèt mos genolhs e mas mans.

10a- Urosament per el, Daniel es pas que lo profèta cargat d'anonciar a son pòble la venguda d'aquela calamitat granda e es pas el meteis mirat per la justa colèra de Dieu.

Dan 10:11 Puèi me ditz : Daniel, òme plan-aimat, siás atentiu a las paraulas que te vau dire, e ten-te de pè a la plaça ont ès ; perque soi ara enviat cap a tu. Quand m'aguèt atal parlat, me tenguèri de pè en tremolant.

11a- Daniel, òme plan-aimat, siás atentiu a las paraulas que te vau dire, e ten-te de pè a la plaça ont ès

Un ben-aimat de Dieu a pas cap de rason de crénher sas intervencions celèstas. La colèra de Dieu es contra los pecadors rebèls agressius marrits e crudèls. Daniel es de l'autre costat d'aquelas gents. Deu demorar de pè perque es lo signe meteis de la diferéncia del sòrt que tornarà a tèrme als elegits. Quitament colcats dins la posca de la mòrt terrèstra, seràn desvelhats e remés de pè sus lors pès. Los marrits demoraràn colcats e los mai marrits seràn desvelhats pel jutjament darrièr per tal d'èsser avalits per totjorn. L'àngel precisa « a la plaça ont ès ». E ont es ? Dins la natura a la broa del flui « Hiddékel », en francés, l'Euphrate, que va designar l'Euròpa crestiana de l'aliança novèla dins Apocalipsi. La primièra leiçon es que l'òme pòt encontrar Dieu ont que siá e i èsser benesit per el. Aquela leiçon vèrsa los prejudjats idolatras que vòlon que per fòrça gents, Dieu pòt pas èsser encontrat que dins de glèisas, dels bastiments sacrats, dels temples, dels autars, solament aici, i a pas res de tot aquò. En son temps, Jèsus va renovar aquela leiçon disent dins Jean 4:21 a 24 : Femna, el dich Jèsus, creime, l'ora ven ont serà pas ni sus aquela montanha ni a Jerusalèm qu'adoraretz lo Paire. Adoratz çò que coneissètz pas ; nosautres, adoram çò que nos coneissèm, perque lo salut ven dels josieus. Mas l'ora ven, e es ja venguda, ont los vertadièrs adoradors adorarán lo Paire en esperit e en vertat ; perque son aquí los adoradors que lo Paire demanda. Dieu es Esperit, e cal que los que l'adòren l'adòren en esperit e en vertat.

La segonda leiçon es mai subtila s'apièja sul flui Hiddékel perque L'Esperit a previst d'obrir la compreson de son libre qu'a sos darrièrs servidors fidèls dont l'experiéncia e l'espròva per la quala s'efectua lor seleccion es illustrada per l'imatge de la traversada perilhosa del flui Hiddékel en francés, Tigre, coma l'animal d'aquel nom, el tanben dins l'espròva de fe, manjaire d'armas d'òmes.

11b- car soi ara enviat cap a tu. Quand m'aguèt atal parlat, me tenguèri de pè en tremolant.

Lo rencontre es pas mai una vision solament se transforma en dialòg, un escambi entre doas creaturas de Dieu, l'una venent del cèl, l'autre essent encara de tèrra.

Dan 10:12 Me ditz : Daniel, crenhes pas res ; perque tre lo primièr jorn ont as agut a còr de comprene, e de t'umiliar davant ton Dieu, tas paraulas son estadas entendudas, e es a causa de tas paraulas que veni.

Sus aquel verset entièr, ai pas qu'una causa a dire. Se deviás pèrdre la memòria reteni almens aquel verset que nos indica la faïçon d'agradar a nòstre Dieu creator.

Lo verset es un exemple del genre ; una seguida logica basada sul fach que cada causa pòrta son efiech al prè de Dieu : la set de comprene acompanhada de la vertadièra umilitat es entenduda e enausida.

Aicí comença una longa revelacion que prendrà pas fin qu'a la fin del Libre de Daniel, la del capítol 12.

Dan 10:13 e Lo cap del reialme de Pèrsia m'a resistit vint un jorns ; mas aquí, Micaël, l'un dels principals caps, es vengut a mon secors, e soi demorat aquí al prèu dels reis de Pèrsia.

13a- e Lo cap del reialme de Pèrsia m'a resistit vint un jorns

L'àngel Gabriel assistís Cyrus 2 lo rei Pèrsia e sa mission per Dieu consistís a influenciar sas decisions, per que las accions conduchas s'opausen pas a son projècte grand. L'exemple d'aquela malescaduda de l'àngel pròva que las creaturas de Dieu son plan daissadas liuras e independentas e donc responsablas de totas lors causidas e òbras.

13b- mas aquí, Micaël, l'un dels principals caps, es vengut a mon secors

L'exemple revelat nos apren tanben qu'en cas de reala necessitat « l'un dels principals caps, Micaël », pòt intervenir per forçar la decision. Aquela ajuda superiora es una ajuda divina puèi que Micaël significa : « Qu'es coma Dieu ». Es el que vendrà sus tèrra s'incarnar en Jèsus-Crist. Dins lo cèl, èra pels àngels la representacion de l'Esperit de Dieu al prèu d'eles. Dins aquel cas, l'expression « l'un dels principals caps » nos pòt legitimament estonar. E plan, aquò a pas pasmens res d'estonant, perque l'umilitat, la doçor lo despartiment e l'amor que Jèsus va demostrar sus la tèrra, èran ja meses en practica dins sa vida celèsta amb sos àngels fidèls. Las leis del cèl son las qu'a demostradas pendent son ministèri terrèstre. Sus tèrra, s'es fach servidor de sos servidors. E aprenèm qu'al cèl s'es fa l'egal d'autres caps d'àngels.

13c- e soi demorat aquí al prèu dels reis de Pèrsia

La dominacion de la dinastia dels reis pèrss va donc se perlongar encara qualques tempses fins a la dominacion grèca.

Dan 10:14 Veni ara per te far conèisser çò que deu arribar a ton pòble dins la seguida dels tempses ; perque la vision concernís encara aqueles tempses.

14a- Fins a la fin del mond, lo pòble de Daniel va èsser concernit, dins l'anciana coma dins l'aliança novèla, perque son pòble, es l'Israèl que Dieu salva del pecat egipcian, del pecat d'Adam per Jèsus-Crist e del pecat instaurat per Roma dins lo crestianisme purificat per la sang de Jèsus.

La tòca de la revelacion portat per l'àngel a Daniel es de prevenir son pòble dels dramas a venir. Daniel pòt ja comprene que çò que li es revelat o concernisca pas mai personalament, mas es tan certan coma aqueles ensenhaments seràn profechoses dins lo futur als servidors de son pòble e donc a totes aqueles a los quals Dieu los adrece e los destine per el.

Dan 10:15 Mentre que m'adreçava aquelas paraulas, dirigiguèri mos agaches cap a la tèrra, e gardèri lo silenci.

15a- Jean a encara dins son esperit la vision terribla de la calamitat e tempta de se concentrar sus l'audicion de çò qu'ausís, gausa pas mai levar lo cap per agachar lo que li parla.

Dan 10:16 E aquí, qualqu'un qu'aviá l'aparéncia dels fils de l'òme toquèt mos pòts. Obriguèri la boca, parlèri, e disi al que se teniá davant ieu : Mon senhor, la vision m'a emplenat d'esglasi, e ai perdut tota vigor.

1a- E aquí, qualqu'un qu'aviá l'aparéncia dels fils de l'òme toquèt mos pòts

Mentre que la vision terribla èra un imatge fictiu irreal creada dins l'esperit de Daniel, al contrari, l'àngel se presenta jos una forma umana identica a l'òme terrèstre. En primièr, es estat el-tanben creat a l'imatge de Dieu, mas dins un còs celèst liure de cap a las leis terrèstras. Sa natura celèsta li balha accés a las doas dimensions en avent dins caduna una capacitat activa. Tòca los pòts de Daniel que ressent aquel tocar.

Dan 10:17 Coma lo servidor de mon senhor poiriá parlar a mon senhor ? Ara las fòrças me mancan, e ai pas mai d'alèn.

17a- Per l'èsser uman unicament terrèstre, la situacion es fòrça diferenta, las leis terrèstras s'impausan e la paura li a fach pèrdre sas fòrças e son alèn.

Dan 10:18 Alara lo qu'aviá l'aparéncia d'un òme me toquèt tornarmai, e me fortifiquèt.

18a- Amb una doça insisténcia, l'àngel arriba a tornar de fòrças a Daniel en o tranquillizant.

Dan 10:19 Puèi me ditz : Crengas pas res, òme plan-aimat, que la patz siá amb tu ! coratge, coratge ! E coma me parlava, reprenguèri de las fòrças, e disi : Qué mon senhor parla, perque m'as fortificat.

19a- Un messatge de patz ! Identic al que Jèsus adreçarà a sos discípolos ! Res de tal coma per rassegar un esperit espaventat. Los mots coratge, coratge, l'ajudan a reprene son alèn e a retrobar sas fòrças.

Dan 10:20 Me ditz : Sabes perqué soi vengut cap a tu ? Ara me'n torni per combatre lo cap de Pèrsia ; e quand partirai, aquí, lo cap de Javan vendrà.

20a- Ara me'n torni per combatre lo cap de Pèrsia

Aquel cap de Pèrsia es Cyrus 2 lo Grand que Dieu ten per son onchat ; çò qu'empacha pas qu'aja a combatre contra el per orientar sas decisions dins son sens.

20b- e quand partirai, aquí, lo cap de Javan vendrà

Quand l'àngel quitarà Cyrus 2, una ataca del cap grèc de l'epòca obrirà l'ostilitat creissenta entre las doas dominacions pèrsas e grècas.

Dan 10:21 Mas te vòli far conéisser çò qu'es escrich dins lo libre de la vertat. Degun m'ajuda pas contra aqueles, levat Micaël, vòstre cap.

21a- Aquela revelacion que Daniel va recebre es apelada lo libre de la vertat. Uèi en 2021, pòdi confirmar lo compliment de totes çò que i es revelat, perque sa compreson es estada

entièrement estada balhada per l'Esperit immortal de Micaël nòstre cap, per Daniel dins l'anciana aliança e per ieu, dins l'aliança novèla, puèi que Jèsus-Crist reivindica aquel nom per jutjar los demònis encara actius fins a son retorn Glorieux.

Daniel 11

Atencion ! En despièch del cambiament de capítol, la discussion entre l'àngel e Daniel se perseguís en continuitat amb lo darrièr verset del capítol 10.

Dan 11:1 E ieu, la primièra annada de Dàrius, lo mède, èri al prèu d'el per l'ajudar e o sostenir.

1a- Creat per Dieu per viure eternalament, l'àngel que parla a Daniel li apren qu'ajudava e sosteniá Dàrius, lo rei mède, que s'es apoderat de Babylone annadit de 62 ans e que regnava encara dins Dan.6. Aquel rei aimava Daniel e son Dieu mas, entrapelat, aviá mes sa vida en dangièr en o liurant als leons. Es donc el, encara qu'es intervengut per barrar la gola dels leons e salvar sa vida. Es donc egalament el qu'a ajudat aquel rei Dàrius a comprene que lo Dieu de Daniel es lo sol verai Dieu creator de tot çò qu'es, que viu e qu'el non en existís pas cap d'autre de parièr sieu.

Dan 11:2 Ara, te vau far conéisser la vertat. Aquí, i aurà encara tres reis en Pèrsia. Lo quaten amassarà mai de riquesas que totes los autres; e quand serà poderós per sas riquesas, levarà tot contra lo reialme de Javan.

2a- Ara, te vau far conéisser la vertat

La vertat es pas coneguda que de Dieu Vertadièr e es lo nom que Dieu se decernís dins sa relacion amb sos darrièrs elegits seleccionats en Crist segon Apo.3:14. La vertat es pas solament la lei divina, sas ordenanças e sos comandaments. Englòba tanben, tot çò que Dieu programa e fach escrupulosament complir en son temps. Fasèm pas que descobrir cada jorn de nòstra vida, una partida d'aquel programa grand dins lo qual progressam fins a la fin de nòstra vida e collectivament, fins a la fin del projècte salvateur final que veirà los elegits accedir a l'eternitat promesa.

2b- Aquí, i aurà encara tres reis en Pèrsia

1èr rei après Cyrus 2 : Cambyse 2 (– 528 – 521) escotèla son filh Bardiya escaissat Smerdis pels grècs.

2ème rei : lo fals Smerdis, lo mague Gaumâta usurpaire del nom Smerdis regna pas que pauc de temps.

3en rei : Dàrius 1èr Pèrsia (– 521 – 486) filh de Hystape.

2c- Lo quatren amassarà mai de riquesas que totes los autres

4en rei : Xerxes 1èr (– 486 – 465). Just après el, Artaxerxes 1èr regnarà e liberarà totes los captius josieus la setena annada de son regne, a la prima – 458 segon Esd.7:7-9.

2d- e quand serà poderós per sas riquesas, levarà tot contra lo reialme de Javan

Xerxes 1èr reprimiguèt e pacifiquèt Egipte revoltada puèi engatgèt la guèrra contra Grècia, envasiguèt Atica e arroïnèt Atenas. Mas foguèt vencut a Salamina en – 480. Grècia va gardar la dominacion sus son territòri. E lo rei Pèrsia demòra en Asia lançant pasmens d'atacas que pròva son desir de conquistar Grècia.

Dan 11:3 Mas s'auçarà un valent rei, que dominarà amb una poténcia granda, e farà çò que volrà.

3a- Vencut sus son territòri, lo rei Pèrsia Xerxes 1èr percaçat va acabar per trobar la mòrt, assassinat per dos òmes de sos grands. Es estat vencut per un jove dont s'èra trompeusement trufat. Grècia s'es balhat per rei, Alexandre lo Grand, un macedonian jove de 20 ans (nascut en – 356, regne en – 336, – se morís en – 323). La profecia l'evòca coma fondator del 3en empèri de l'estatua de Dan.2, tresen animal de Dan.7 e segond animal de Dan.8.

Dan 11:4 E quand se serà auçat, son reialme se coparà e serà dividit cap als quatre vents dels cèls ; appartenirà pas a sos descendents, e serà pas tan poderós coma èra, perque serà esquiçat, e passarà a d'autres que lors.

4a- retrobam aquí, l'exacta definicion balhat sus la granda bana brigalhada del boc grèc de Dan.8:8 e son explicacion del verset 22 : Las quatre banas que se son auçadas per remplaçar aquela bana brigalhada, son quatre reialmes que s'auçaràn d'aquela nacion, mas qu'auràn pas tant de fòrça.

Rampèli çò que representan los « quatre grandas banas ».

1ra bana : la dinastia grèca seleucida fondada en Siria per Seleuc 1èr Nicator.

2ème bana : la dinastia grèca lagide fondada en Egipte per Ptolemèu 1èr Lagos.

3na bana : la dinastia grèca fondada en Traça per Lysimaque.

4na bana : la dinastia grèca fondada en Macedònia per Cassandre

Dan 11:5 Lo rei del miègjorn vendrà fòrt. Mas un de sos caps serà mai fòrt qu'el, e dominarà ; sa dominacion serà poderosa.

5a- Lo rei del miègjorn vendrà fòrt

Ptolemèu 1èr Sôter Lagos –383 –285 rei d'Egipte o « rei del miègjorn ».

5b- Mas un de sos caps serà mai fòrt qu'el, e dominarà ; sa dominacion serà poderosa.

Seleuc 1èr Nicator –312–281 rei de Siria o « rei del septentrion ».

Dan 11:6 Al cap de qualques annadas s'aliaràn, e la filha del rei del miègjorn vendrà cap al rei del septentrion per restablir la concòrdia. Mas conservarà pas la fòrça de son braç, e resistirà pas, ni el, ni son braç; serà liurada amb los que l'auràn menada, amb son paire e amb lo que serà estat son sosten dins aquel temps.

6a- La profecia sauta lo regne d'Antiochos 1èr (–281–261), lo segond « rei del septentrion » qu'a engatjat la primièra « Guèrra de Siria » (-274-271) contra lo « rei del miègjorn » Ptolemèu 2 Philadelphe (– 282 –286). Ven puèi la 2ème « Guèrra de Siria » (- 260 - 253) qu'opausa als egipcians lo novèl « rei del septentrion » Antiochos 2 Théos (– 261 – 246).

6b- Al cap de qualques annadas s'aliaràn, e la filha del rei del miègjorn vendrà cap al rei del septentrion per restablir la concòrdia.

Los comportaments escabroses començan. Per esposar Bérénice, Antiochos 2 divòrci de sa femna legitima nommada Laodice. Lo paire acompanha sa filha e demòra amb ela en çò de son gendre.

6c- Mas conservarà pas la fòrça de son braç, e resistirà pas, ni el, ni son braç; serà liurada amb los que l'auràn menada, amb son paire e amb lo que serà estat son sosten dins aquel temps.

Mas just abans sa mòrt, Antiochos 2 desereta Bérénice. Laodicée se venja e la fa tuar amb son paire e sa dròlla pichona (lo braç = mainatge). A relevar : dins Apo.3:16, Jèsus va divorciar de son esposa adventista oficiala nommada simbolicament Laodicée ; aiçò d'autant mai qu'Antiochos 2 se fa apelar « Théos », Dieu. En Anglatèrra, lo rei Enric 8 farà melhor, divorciarà en se separant de l'autoritat religiosa de Roma, crearà sa glèisa anglicana e farà se morir las unas après los autres sas sèt esposas. Puèi ven la 3na « Guèrra de Siria » (-246-241).

Dan 11:7 Un descendent de sas raices s'auçarà a sa plaça; vendrà a l'armada, dintrarà dins las fortalèssas del rei del septentrion, ne dispausarà a son grat, e se rendrà poderós.

7a- Un descendent de sas raices s'auçarà a sa plaça

Ptolemèu 3 Evergète -246-222 fraire de Bérénice.

7b- vendrà a l'armada, dintrarà dins las fortalèssas del rei del septentrion

Seleuc 2 Kallinicos -246-226

7c- ne dispausarà a son grat, e se rendrà poderós

La dominacion es al rei del miègjorn. Aquela dominacion egipciana es favorabla als josieus al contra dels grècs seleucidas. Cal sulcòp comprene qu'entre los dos dominators

opausats se tròbe lo territòri d'Israèl que devon traversar los dos camps en guèrra dins lors ofensivas o dins lors retiradas.

Dan 11:8 Tirarà quitament e transportarà en Egipte lors dieus e lors imatges de fonta, e lors objèctes precioses d'argent e d'aur. Puèi demorarà qualques annadas alunhat del rei del septentrion.

8a- En reconeissença, los egipcians van ajustar a son nom, Ptolemèu 3, lo nom « Evergète » siá, benefactor.

Dan 11:9 E aqueste marcharà contra lo reialme del rei del miègjorn, e tornarà dins son país.

9a- La rebecada de Seleuc 2 mal escai fins a l'engatjament de la 4na « Guèrra de Siria » (-219-217) qu'opausarà Antiochos 3 contra Ptolemèu 4 Philopator.

Dan 11:10 Sos filhs se metrán en campanha e amassaràn una multitud nombrosa de tropas ; l'un d'eles s'avançarà, s'expandirà coma un torrent, versarà, puèi tornarà; e possaràn las ostilitats fins a la fortaleza del rei del miègjorn.

10a- Antiochos 3 Mégas (-223 -187) contra Ptolemèu 4 Philopator (-222-205). Los chafres ajustats revèlan l'estat de trufariá del pòble lagide, perque Philopator significa en grèc, amor del paire ; un paire que Ptolemèu a fach tuar ... Un còp mai, las atacas seleucidas mal escason. La dominacion va demorar al camp lagide.

Dan 11:11 Lo rei del miègjorn s'irritarà, sortirà e atakarà lo rei del septentrion; levarà una multitud granda, e las tropas del rei del septentrion seràn liuradas entre sas mans.

11a- Aquela escosenta desfacha seleucida es una bona causa pels josieus que preferisson los egipcians perque los tractan plan.

Dan 11:12 Aquela multitud serà gloriosa, e lo còr del rei se conflarà ; farà tombar dels milièrs, mas trionfarà pas.

12a- La situacion va cambiar amb la 5na « Guèrra de Siria » (-202-200) que va opausar Antiochos 3 a Ptolemèu 5 Epiphane (-205 -181).

Dan 11:13 Perque lo rei del septentrion tornarà e amassarà una multitud mai nombrosa que la primièra ; al cap de qualque temps, de qualques annadas, se metrà en marcha amb una armada granda e de grandas riquesas.

13a- Ailàs, pels josieus, los grècs seleucidas repassan sus lor territòri per atacar Egipte.

Dan 11:14 En aquel temps, mantun s'auçarà contra lo rei del miègjorn, e dels òmes violents demest ton pòble se revoltaràn per complir la vision, e sucombiràn.

14a- Lo rei novèl del miègjorn egipcian Ptolemèu 5 Epiphane - o Illustra (-205-181) annadit de cinc ans es mes en dificultat per l'ataca d'Antiochos 3 sostenguda per d'opausants. Mas dels josieus pòrtan lor sosten al rei egipcian en combatent los seleucidas. Son, non solament, vencuts e tuats, mas se venon de far dels grècs seleucidas sirians dels enemics mortals a vida.

La revòlta josieva revelada dins aquel verset es justificada per una preferéncia dels josieus pel camp egipcian ; son donc ostils al camp seleucida que repren la dominacion de la situacion. Mas, Dieu a pas metèras son pòble en garda contra d'alianças amb los egipcians ? « Egipte, aquela canavèra que trauca la man del que s'apièja sus el », segon Esa.36:6 : « Aquí, l'as plaçada dins Egipte, as pres per sosten aquela canavèra copada, que penètra e trauca la man de qual que siá s'apièja dessús : tal es Faraon, rei d'Egipte, per totes los que se fisan en el ». Aquela mesa en garda sembla ignorada pel pòble josieu e sa relacion amb Dieu es al plus mal ; lo castig s'apròcha e frapa. Antiochos 3 lor fa pagar chèremment lor ostilitat.

A relevar : aquela revòlta josieva a per tòca « de complir la vision » dins lo sens ont prepara e bastís l'òdi dels sirians contra lo pòble josieu. Atal la granda calamitat anonciada dins Dan.10:1 los vendrà frapar.

Dan 11:15 Lo rei del septentrion s'avançarà, auçarà de terrassas, e s'apoderarà de las vilas fòrtas. Las tropas del miègjorn e la flor del rei resistiràn pas, mancaràn per fòrça per resistir.

15a- La dominacion a cambiat de camp durablament, es al camp seleucida. En fàcia d'el, lo rei egipcian a pas que cinc ans.

Dan 11:16 Lo que marcharà contra el farà çò que volrà, e degun li resistirà pas ; s'arrestarà dins lo mai polit dels païses, exterminant çò que tombarà jos sa man.

16a- Antiochos 3 arriba totjorn pas a conquistar Egipte e sa set de conquista o rendent irritat, lo pòble josieu ven son sofrís dolor. Voida lo demai de sa colèra sus la nacion josieva martirizada designat per l'expression « lo mai polit dels païses » coma dins Dan.8:9.

Dan 11:17 Se prepausarà d'arribar amb totes las fòrças de son reialme, e de conclure la patz amb lo rei del miègjorn ; li balharà sa filha per femna, amb l'intencion de menar sa roïna; mas aquò aurà pas luòc, e li capitarà pas.

17a- Puèi que la guèrra capita pas, Antiochos 3 tenda la via de l'aliança amb lo camp lagide. Aquel cambiament d'estrategia a una causa : Roma es vengut lo protector d'Egipte. Tanben tempta de reglar los diferents en balhant sa filha Cleopatra, la primièra del nom, en maridatge amb Ptolemèu 5. Lo maridatge se ten, mas lo coble maridat vòl gardar son independéncia de cap al camp seleucida. Lo projècte d'Antiochos 3 de s'apoderar d'Egipte a tornarmai mal escasut.

Dan 11:18 Virarà sas vistas del costat de las illas, e ne prendrà mantun ; mas un cap metrà fin a l'opprobre que li voliá atirar, e o farà tornar tombar sus el.

18a- va conquistar de tèrras en Asia mas acaba per trobar sus sa rota l'armada romana, aici designada coma dins Dan.9:26 pel tèrme « cap » ; aiçò perque Roma es encara una republica qu'envia sas armadas en operacion de pacificacion musclada jos la direccion dels Legats representant lo poder dels senators e del pòble, la plèba. Lo passatge al regim imperial cambiarà pas aquel tip d'organizacion militar. Aquel cap s'apèla Luci Escipion ditz l'african, lo rei Antiochos a pres lo risc de l'afrentar e es vengut a la batalha de Magnésie en 189 e condemnat a versar a Roma en indemnizacion de guèrra un enòrme deute de 15000 talents.

En mai, son mai jove filh, lo futur Antiochos 4 Epiphane persécuteur dels josieus que va complir al verset 31 la « calamitat » profetizada dins Dan.10:1, es sequestrat pels romans.

Dan 11:19 Se dirigrà puèi cap a las fortalhas de son país; e trantalharà, tombarà, e s'o trobarà pas mai.

19a- Los sòmms de conquistas s'acaban amb la mòrt del rei, remplaçat per son filh ainé Seleuc 4 (-187-175).

Dan 11:20 Lo qu'o remplaçarà farà venir un exacteur dins la mai polida partida del reialme, mas en qualques jorns serà brigalhat, e serà pas ni per la colèra ni per la guèrra.

20a- Per tal de reglar lo deute degut als romans, lo rei envia son ministre Héliodore a Jerusalèm per s'apoderar dels tresors del temple, mas victima d'una vision terribla dins lo temple, abandona aquel projècte espaventat. Aquel exacteur es Héliodore que va puèi far assassinar Seleuc 4 que l'aviá cargat de sa mission a Jerusalèm. L'intencion val l'accion, e Dieu a fach pagar aquela profanacion de son sant temple per la mòrt de son ordonnateur que, mòrt assassinat, es pas mòrt ni per la colèra ni per la guèrra.

Antiochos 4 l'òme imagé dins la vision de la calamitat granda

Dan 11:21 Un òme mespresat prendrà sa plaça, sens èsser revestit de la dignitat reiala; pareisserà al mièg de la patz, e s'apoderarà del reialme per l'intriga.

21a- s'agís d'Antiochos lo mai jove dels filhs d'Antiochos 3. Captiu e ostatge dels romans, s'imagina los efièches produches dins son caractèr. Vengut rei, aviá un revenge a prene sus la vida. D'un autre costat, son sejojn amb los romans a permés una certana ententa amb eles. Son arribada al trône de Siria pausa sus d'intrigas, perque un autre filh, Démétrius, mai annadit, aviá prioritat sus el. Viu que Démétrius pactiza amb Persèu lo rei de Macedònia enemich dels romans, aquestes favorizan e pòrtan sul trône Antiochos lor amic.

Dan 11:22 Las tropas que s'espandiràn coma un torrent seràn submergidas davant el, e avalidas, atal coma un cap de l'aliança.

22a- Las tropas que s'espandiràn coma un torrent seràn submergidas davant el, e avalidas

L'ostilitat repren amb la 6na « Guèrra de Siria » (-170-168).

Aquel còp los romans daissan Antiochos 4 reprene la guèrra de son paire contra lo camp lagide d'Egipte. A pas jamai aitant meritat son simbòl del pecat, grèc es vertat dins aquel contèxt. Jutge puslèu dels faches, coma Dieu l'a fach en aquel temps. Dins lo camp lagide Ptolemèu 6 es maridat incestueusement amb sa sòrre Cléopatre 2. Lor fraire jove Ptolemèu 8 ditz Physcon es associat amb eles. Se pòt comprene alara perqué Dieu estaca Antiochos espotir lor armada.

22b- atal coma un cap de l'aliança.

Ménélas, collaborator dels seleucidas, cobeja lo pòst del sobeiran sacrificateur legitima Onias, o fa assassinar per Andronique, e pren sa plaça. Es-aquel encara aquí, l'Israèl de Dieu ? Dins aquel drama, Dieu comença de rampelar de las accions que Roma va complir al fil dels sègles. En efiech, la Roma imperiala tuarà lo Messias e la Roma papala cobejarà e li tirarà son sacerdoti perpetual, exactament coma Ménélas a tuat Onias per o remplaçar.

Dan 11:23 Après que nos serem jonch a el, usarà d'engana ; se metrà en marcha, e aurà l'avantatge amb pauc de mond.

23a- Antiochos fa d'alianças amb totòm, prèst a los rompre s'es son interès. Aquel personatge es a el sol un imatge de l'istòria dels reis de França e d'Euròpa ; alianças conclusas, alianças rompudas, e guèrras sagnosas entrecopadas de corts tempes de patz.

Mas aquel verset contunha egalament, en dobla lectura, de nos balhar un retrach robòt del regim papal que va secutar los sants pendent 120 annadas. Perque lo rei grèc e lo papisme son plan ressemblants : enganas e rusas en çò de las doas.

Dan 11:24 Dintrarà, dins la patz, dins los luòcs mai fertils de la província ; farà çò qu'avián pas fach sos paires, ni los paires de sos paires ; distribuïrà la pilha, las despolhas e las riquesas ; formarà de projectes contra las fortalèssas, e aquò pendent un certan temps.

24a- L'enòrme deute degut als romans deu èsser pagada. A aquela fin, Antiochos 4 carga d'impòstes sas províncias e donc lo pòble Juif sul qual domina. Pren aquí ont a pas semenat e despuèlha de lors riquesas los pòbles asservits passats jos sa dominacion. A pas abandonat sa tòca de conquistar Egipte de grat o per fòrça. E per èsser apreciat per sos soldats e obtenir lor sosten, parteja la pilha amb sas tropas e onora prodigament sas divinitats grècas dont lo principal : lo Zèus olimpien, lo dieu dels dieus de la mitologia grèca.

En dobla lectura, lo regim papal roman agirà tot parièr. Perque feble per natura, deu sedusir e enriquir los grands dels reialmes per èsser reconegut e sostengut per eles e lors fòrças armadas.

Dan 11:25 A lo cap d'una armada granda emplegarà sa fòrça e son ardor contra lo rei del miègjorn. E lo rei del miègjorn s'engatjarà dins la guèrra amb una armada nombrosa e plan poderosa ; mas resistirà pas, perque se meditarà contra el de marridas intencions.

25a- En – 170, Antiochos 4 arranca Péluse e pren possession de l'Egipte entièr levat sa capitala Alexandria.

Dan 11:26 Los que manjaràn de plats de sa taula causaràn sa pèrda ; sas tropas s'expandiràn coma un torrent, e los mòrts tombaràn en grand nombre.

26a- Ptolemèu 6 engatja alara de negociacions amb son oncle Antiochos 4. Rejonh lo camp seleucida. Mas desaprovat pels egipcians, es remplaçat, a Alexandria, per son fraire Ptolemèu 8 donc traït per sa familha que manja de plats de sa taula. La guèrra continua e los mòrts tomban en grands nombres.

Dan 11:27 Los dos reis cercaràn en lor còr a far lo mal, e a la meteissa taula parlaràn amb falsetat. Mas aquò capitarà pas, perque la fin arribarà pas qu'al temps marcat.

27a- Un còp encara las intrigas d'Antiochos 4 mal escason. Sa relacion amb son nebot Ptolemèu 6 que l'a rejonch es basada sus l'engana.

27b- Mas aquò capitarà pas, perque la fin arribarà pas qu'al temps marcat.

De quala fin parla aquel verset ? En vertat, suggerís mantuna fin e en primièra, la fin de la guèrra qu'opausa Antiochos 3 a sos nebots e sa neboda egipcians. Aquela fin es pròcha. D'autras fins van concernir la durada de las 1260 annadas del regne papal dins Dan.12:6 e 7 e lo temps de la fin del verset 40 del capítol actual que veirà lo compliment de la Tresena guèrra mondiala que prepara lo contèxt de la darrièra granda calamitat universalas.

Mas dins aquel verset, aquela expression a pas cap de ligam dirècte amb « lo temps de la fin » citat dins lo verset 40 coma o anam descobrir e o demostrar. L'estructura d'aquel capítol es judiciosament d'aspècte enganaire.

Dan 11:28 Tornarà dins son país amb de grandas riquesas ; serà dins son còr ostil a l'aliança santa, agirà contra ela, puèi tornarà dins son país.

28a- tornarà dins son país amb de grandas riquesas

Cargat de las riquesas presas als egipcians, Antiochos 4 repren lo camin del retorn cap a Antiòquia, en daissant darrièr el, Ptolemèu 6 qu'a plaçat coma rei sus la mitat d'Egipte conquistada. Mas aquela mièg-victòria irrita lo rei insatisfach.

28b- La contrarietat encontrada pel rei fach dels josieus las ciblas de sa colèra. Tanben, en passant en çò lor, va voidar sus eles una partida d'aquela colèra, mas serà pas çaquela amatigat.

Dan 11:29 A una epòca fixada, marcharà tornarmai contra lo miègjorn ; mas aquel darrièr còp las causas se passaràn pas coma anteriorament.

29a- dintram dins l'annada de la calamitat granda.

En – 168, Antiochos apren que sos nebots se son tornarmai reconciliats contra el, Ptolemèu 6 a fach la patz amb son fraire Ptolemèu 8. Las tèrras egipcianas conquistadas son repassadas dins lo camp egipcian. Torna partir donc en campanha contra sos nebots plan decidit a copar tota resisténcia, mas ...

Dan 11:30 Dels vaissèls de Kittim s'avançaràn contra el ; découragé, el rebroussera. Puèi, furiós contra l'aliança santa, demorarà pas inactiu ; a son retorn, portarà sos agaches suls qu'auràn abandonat l'aliança santa.

30a- De vaissèls de Kittim s'avançaràn contra el

L'Esperit designa atal la flòta romana basada sus l'illa de Chipre actuala. D'ailà contròlan los pòbles de la mar Mediterranèa e los pòbles costièrs d'Asia. Après son paire Antiochos 3 es confrontat al veto roman. Patís una umiliacion qu'o va metre en furor. Lo legat roman Popilius Laenas traça al sòl un cercle a l'entorn de sos pès e el intim de ne sortir pas qu'amb la decision de combatre Roma o de li obesir. Antiochos, l'èx ostatge a retengut la leiçon balhada a son paire e deu renonciar a sa conquista d'Egipte entièrament plaçada jol

protectorat roman. Dins aquel contèxte de colèra explosiva, apren que lo cresent mòrt los josieus se regaudisson e festejan. Van aprener terriblament a lors dépens qu'es encara fòrça viu.

Dan 11:31 De las tropas se presentaràn sus son òrdre ; profanaràn lo santuari, la fortalesa, faràn cessar lo sacrifici perpetuel, e dreçaràn l'abominacion del désolateur (o devastator).

31a- Aquel verset confirma los faches relatats dins lo raconte apocrif de 1 Macc.1:43-44-45 : Alara lo rei Antiochus escriguèt a tot son reialme, per fin que totes faguèsson pas qu'un sol pòble, e que cadun abandonèsse sa lei particulara. Totas las nacions consentiguèron a aquel òrdre del rei Antiochus, e fòrça en Israèl consentiguèron a aquela servitud, sacrificuèron a las idòlas, e violèron (solhèron) lo sabat. Retrobam dins aquela descripcion las espròvas viscudas per Daniel e sos tres companhs a Babylone. E Dieu nos presenta dins 1 Maccabées, una descripcion de çò que serà la darrièra granda calamitat que nosautras los vivents en Crist deurem afrontar just abans lo retorn en glòria de Jèsus-Crist. Entre nòstra epòca e la dels josieus maccabéens, una altra granda calamitat a fach se morir los sants de Jèsus-Crist pendent 120 annadas.

31b- profanaràn lo santuari, la fortalesa, faràn cessar lo sacrifici perpetuel, e dreçaràn l'abominacion del désolateur (o devastator).

Aquelas accions van èsser confirmadas dins aquel testimoniatge istoric relevat per l'istorian josieu e roman Josèphe. L'importància de la causa o justifica, agacham donc aquel testimoniatge dins lo qual se tròban dels detalhs identics a la lei dominicala dels darrièrs jorns proclamada pel regim universal format pels subrevivents de la Tresena Guèrra Mondiala.

Aquí una primièra version de 1 Macc.1:41 a 64 :

1Ma 1:41 Lo rei balhèt puèi d'òrdres per que totes dins son empèri fagan pas mai qu'un sol pòble:

1Ma 1:42 cadun deviá renonciar a sas costumaz. Totes los pagans se sometèron als òrdres del rei

1Ma 1:43 e quitament en Israèl, fòrça gents faguèron bon acuelh a son culte : sacrificavan a las idòlas e profanavan lo sabat.

1Ma 1:44 Lo rei envièt de messatgièrs a Jerusalèm e a las vilas de Juda per i portar sos òrdres : caliá d'ara enlà seguir de las costumaz estrangieras al país,

1Ma 1:45 far cessar los olocaustes del Temple, los sacrificis e los libations. Caliá profanar los sabats e las fèstas,

1Ma 1:46 solhar lo Santuari e tot çò qu'es sant,

1Ma 1:47 auçar d'autars, dels luòcs de culte e dels temples per las idòlas, immolar dels pòrcs e dels animals impurs.

1Ma 1:48 Caliá daissar los fils sens circoncision e se rendre atal odiós per tota mena d'impuretats e de profanacions.

1Ma 1:49 En un mot, caliá oblidar la Lei e negligir totas sas observanças:

1Ma 1:50 lo qu'obesiriá pas als òrdres del rei deviá èsser mes a mòrt.

1Ma 1:51 Es aital que s'exprimissían las letras del rei enviadas a tot son reialme; establiguèt d'inspectors sus tot lo pòble e ordenèt a totas las vilas de Juda d'ofrir de sacrificis.

1Ma 1:52 Fòrça gents demest lo pòble obesiguèron, totes los qu'abandonavan la Lei; faguèron de mal dins lo país,

1Ma 1:53 obligant Israèl a se cercar dels refugis.

1Ma 1:54 Lo quinzen jorn del mes de Kisleu, en l'an 145, lo rei drecèt l'Abominacion de la Desolacion sus l'autar dels olocaustes, e s'aucèt d'autars dins las vilas vesinas de Juda.

1Ma 1:55 Se cremava de l'encens a la pòrta dels ostals e sus las plaças,

1Ma 1:56 s'esquicava e se getava al fuòc los libres de la Lei quand se los trobava,

1Ma 1:57 e se se descobrissiá en çò de qualqu'un un libre de l'Aliança o se qualqu'un obesissiá a la Lei de Dieu, s'o metiá a mòrt segon lo decret del rei.

1Ma 1:58 Se punissiá los israelitas que se preniá en contravencion meses après meses dins lors vilas,

1Ma 1:59 e lo 25 de cada mes s'ofrissiá de sacrificis sus l'autar naut en plaça de l'autar dels olocaustes.

1Ma 1:60 Se metèt a mòrt segon aquela lei de las femnas qu'avián fach circoncore lors mainatges,

1Ma 1:61 amb lors ninons pendolants a lor còl ; se metèt a mòrt egalament las gents de lor familha e los qu'avián operat la circoncision.

1Ma 1:62 Ça que la aquò, mantun en Israèl demorèron fidèls e foguèron pro coratjoses per manjar pas de plats impurs.

1Ma 1:63 Aimavan melhor se morir que de se rendre impurs amb d'aliments que contravenián a l'Aliança santa, e de fach foguèron meses a mòrt.

1Ma 1:64 Foguèt una espròva granda per Israèl.

Dins aquel raconte, relevam los versets 45 a 47 que confirman l'arrèt de las ofrendas de l'intercession del perpetual e lo verset 54 que fa pròva de la profanacion del santuari : lo rei drecèt l'Abominacion de la Desolacion sus l'autar dels olocaustes.

A l'origina d'aqueles mals, aquela apostasia d'Israèl : 1Ma 1:11 Es en aquel temps que se levèt en Israèl una generacion de gents desaviadas qu'entrainèron fòrça mond darrièr eles : "Fasèm aliança amb las nacions que nos entornejan, çò disián, perque dempuèi que nos sèm separats d'elas, fòrça malaürs nos son arribats." Los malaürs èran ja la consequéncia de lors infidelitats de cap a Dieu e anavan atirar sus eles encara mai de malaürs per lor actitud rebèlla.

Dins aquela tragèdia sagnosa, la dominacion grèca a plan justificat son simbòl de pecat omnipresent dins l'airain de l'estatua de Dan.2 ; lo leopard pigalhat de Dan.7 ; e lo boc pudent de Dan.8. Mas un detalh es encara a relevar. Lo cargat de mission punitiva enviat per Antiochos 4 a Jerusalèm en – 168 se nomma Apollonius, e aquel nom grèc que significa en francés « Destructor » serà causit per l'Esperit per denonciar dins Apo.9:11, l'usatge destructor de la santa Bíblia pel fals crestianisme protestant dels darrièrs jorns ; siá, aqueles meteisses que van organizar l'ultim granda calamitat finala. Appolionius es vengut a Jerusalèm amb 22000 soldats e un jorn de sabat, pendent una presa d'armas publica espectaculara, fa massacrar totes los josieus espectadors. Solhavan lo sabat per aquel interès profana, e Dieu los a fach tuar. E sa colèra torna pas tombar perque darrièr aquel fach sagnós lo hellénisation dels josieus es ordenada. L'atenenc Géronte, lo delegat reial, impausa per tot lo pòble lo hellénisation del culte e de las costumias a Jerusalèm coma en Samarie. Lo temple de Jerusalèm es alara dedicat a Zèus Olimpian e lo del mont Garizim a Zèus espitalièr. Vesèm atal Dieu retirar sa proteccion sus son pròpri temple, sus Jerusalèm, e sus la nacion entièra. La vila santa es assadolada d'otratges mai òrres los unes que los autres. Mas èra pas que la volontat de Dieu que s'aplicava, tant l'aflaquiment moral e religiós èran grands après l'avertiment que constituïssiá la deportacion a Babylone.

Dan 11:32 Sedusirà per de flatteries los traïdors de l'aliança. Mas los del pòble que coneisseràn lor Dieu agiràn amb fermetat,

32a- sedusirà per de flatteries los traïdors de l'aliança

Aquela precision o confirma, la punicion divina èra meritada e justificada. En luòcs sants, la profanacion èra venguda la nòrma.

32b- Mas los del pòble que coneisseràn lor Dieu agiràn amb fermetat,

Dins aquela tragèdia, los cresents sincèrs e dignes se son distinguits per lor fidelitat e an preferit se morir en martirs puslèu que de renonciar a onorar lo Dieu creator e sas santas leis.

Un còp mai, en segonda lectura, aquela sagnosa experiéncia de 1090 jorns reals sembla a las condicions del regne papal de 1260 jorns-annadas profetizats successivament sòus de las formas diferentas dins Dan.7:25, 12:7 e Apo.12:6-14 ; 11:2-3 ; 13:5.

La reculada sus l'actualitat del contèxt de l'antiquitat

Per plan comprene çò que se passa, vai prene l'imatge d'un cameraman que film amb sa camera una scèna que seguissiá de prè. A aquel estadi efectua un zoom arrièr tot en prenent de nautor e lo camp agachat s'alarga de mai en mai. De manièra qu'aplicada a l'istòria religiosa, l'agach de l'Esperit supervisa tota l'istòria religiosa del crestianisme, dempuèi sas debutas pichonas, sas oras de patiments, tempses dels martirs, fins a sa fin gloriosa marcada pel retorn del Salvaire esperat.

Dan 11:33 e los mai savis demest eles balharàn instruccion a la multitud. N'es que sucombiràn per un temps a l'espasa e a la flama, a la captivitat e al pilhatge.

33a- e los mai savis demest eles balharàn instruccion a la multitud

Los apòstols de Jèsus-Crist, aital coma Pau de Tars a lo qual devèm 14 épîtres de l'aliança novèla. Aquela novèla instruccion religiosa pòrta un nom « l'Evangèli » siá, la Bona Novèla del salut ofèrt per gràcia divina als elegits. D'aquela faïçon, l'Esperit nos fa avançar dins lo temps e la novèla cibla examinada ven la fe crestiana.

33b- N'es que sucombiràn per un temps a l'espasa e a la flama, a la captivitat e al pilhatge.

Per un temps ditz l'Esperit per l'àngel e aquel temps serà de 1260 longas annadas profetizadas mas jos d'unes emperadors romans Caligula, Neron, Domician e Dioclecian èsser crestian significava se deure morir en martir. Dins Apo.13:10, l'Esperit evòca los tempes de las exaccions romanas papalas, en disent : Se qualqu'un mena en captivitat, anarà en captivitat ; se qualqu'un calada per l'espasa, cal que siá tuat per l'espasa. Es aici la perseverança e la fe dels sants.

Dan 11:34 Dins lo temps ont sucombiràn, seràn un pauc secorruts, e mantun se jonherà a eles per ipocrisia.

34a- Es en efiech dins aquel temps de la dominacion crudèla de la papautat que son apareguts, los secorses dels ipocritas d'aquel verset. Lor identificacion pausa sus lor mesprètz de las valors e dels òrdres ensenhats per Jèsus-Crist, e dins aquel cas per aquela epòca ciblada, la defensa de tuar per l'espasa. En tornant visitar l'istòria, pòdes alara comprene que la larja dralha protestanta del sègle 15en fins a nòstra epòca es estada jutjada ipocrita pel just Jutge Jèsus-Crist. Lor abandon complèt dempuèi 1843 serà donc mai facil a comprene e a acceptar.

Dan 11:35 Qualques unes dels òmes savis sucombiràn, per fin que sián espurats, purificats e blanquits, fins al temps de la fin, perque arribarà pas qu'al temps marcat.

35a- Qualques unes dels òmes savis sucombiràn, per fin que sián espurats, purificats e blanquits, fins al temps de la fin

A ne jutjar per aquela declaracion, la nòrma de la vida crestiana es l'espròva e la seleccion, per la capacitat a endurar e patir las persecucions fins a la fin del mond. De mena, l'òme modèrn abituat a la patz e la tolerància compren pas mai res. Reconeis pas sa vida dins aqueles messatges. Aquí perqué d'explicacions seràn balhadas a aqueste prepaus dins Apo.7 e 9:5-10. Un long temps de patz religiosa de 150 annadas realas siá, « cinc meses » profetics es estat programat per Dieu, mas dempuèi 1995 aquel delai a pres fin e las guèrras religiosas an recomençat. L'islam tua en França e endacòm mai sus tota la tèrra ; e son accion a vocacion a s'intensificar fins a enflamar la tèrra entièra.

35b- car arribarà pas qu'al temps marcat

Aquela fin serà la del mond e l'àngel nos ditz que cap de signe de patz o de guèrra permet pas a qual que siá de la veire venir. Depend d'un sol factor : lo « temps marcat » per Dieu siá, lo tèrme de las 6000 annadas consacradas a sa seleccion d'elegits terrèstres. E es

perque sèm pas mai qu'a mens de dètz annadas d'aquel tèrme que Dieu nos a fach la gràcia de ne conéisser la data : lo 20 de Març de la prima que precedís lo 3 d'Abril de 2030 siá, 2000 ans après la mòrt expiatòria del Crist. Apareisserà poderós e victoriós per salvar sos elegits e destruire los rebèls murtrièrs qu'avián l'intencion de los tuar.

Lo regim papal catolic de la Roma « crestiana » : Lo grand persécuteur de l'istòria religiosa del mond occidental.

Es cap a el, que lo modèl Antiochos 4 nos devíá conduire. Lo tip a preparat son antitype e que dire d'aquela comparason ? Cèrtas d'una amplor fenomenala, lo persécuteur grèc a agit pendent 1090 jorns reals, mas lo papisme, el, va sevir pendent quasi 1260 annadas realas, despassa atal totes los modèls de l'istòria.

Dan 11:36 Lo rei farà çò que volrà ; s'auçarà, se glorificarà al dessús de totes los dieus, e dirà de causas incrediblas contra lo Dieu dels dieus ; prosperarà fins que la colèra siá consumida, perque çò qu'es arrestat se complirà.

36a- Las paraulas d'aquel verset demòran ambigüas e se pòdon encara adaptar al rei grèc e al rei papal roman. Cal plan mascar l'estructura revelatritz de la profecia pels legidors superficials. Un detalh pichon designa pasmens la cibla papala ; es la precision : perque çò qu'es arrestat se complirà. Aquela citacion fa resson a Dan.9:26 : Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat, e aurà pas res per el. Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari la santetat, e sa fin arribarà coma per una inundacion ; es arrestat que las devastacions (o desolacions) duraràn fins al tèrme de la guèrra.

Dan 11:37 Aurà pas esgard ni als dieus de sos paires, ni a la divinitat que fa los delicis de las femnas ; aurà pas esgard a cap de dieu, perque se glorificarà al dessús de totes.

37a- aurà pas esgard ni als dieus de sos paires

L'aquí, lo detalh pichon qu'esclarís nòstra intelligéncia. Avèm aquí, la pròva formala que lo rei pres per cibla per sas paraulas pòt pas èsser Antiochos 4 qu'aguèt esgard als dieus de sos paires e demest eles lo mai grand, Zèus lo dieu dels dieus de l'Olimp a lo qual a ofèrt lo temple josieu de Jerusalèm. Obtenèm atal la pròva indenegabla que lo rei ciblat es plan lo regim papal roman de l'èra crestiana. D'ara enlà, totes las paraulas reveladas van donc concernir aquel rei diferent de Dan.7 e impudent e rusat de Dan.8 ; ajusti, aquel rei devastator o désolateur de Dan.9:27. Los « solièrs de la fusada » supòrtan totes lo cap d'òme papala, pichona e arroganta plaçada a la cima de las dominacions.

La Roma papala a esgard als dieus de sos paires ? Oficialament non, perque sa conversion al crestianisme l'a conducha a abandonar los noms de las divinitats romanas paganas. Pasmens, a conservat las formas e l'estil de lor adoracion : los imatges talhats, escultadas o motladas davant las qualas sos adoradors se corban e se meton de genolhons per

los pregar. Per conservar aquel comportament condemnat per Dieu dins totas sas leis, a tornat la Bíblia inaccessible al comun dels mortals e a suprimit lo segond dels dètz comandaments del Dieu viu perque defend aquela practica e revèla lo castig previst per sos transgressors. Que pòt voler amagar lo castig encorrot senon lo drac ? La personalitat del regim papal dintra donc dins la casa de la definicion prepausada dins aquel verset.

37b- ni a la divinitat que fa los delicias de las femnas

Es en pensant a la religion romana pagana abandonada pel papisme que l'Esperit de Dieu evòca aquel subjècte escabros. Perque a virat l'esquina a son eretatge obèrtament sexual per afichar de valors de santetat. Aquela divinitat suggerida es Priape, lo fallus masculin onorat en divinitat pels paires pagans de la glèisa de Roma. Èra encara un eretatge del peccat grèc. E per rompre amb aquel eretatge sexual, defend amb excès la puretat de la carn e de l'esperit.

Dan 11:38 Pasmens onorarà lo dieu de las fortaleras sus son pedestal ; a aquel dieu, que coneissian pas sos paires, tornarà dels omenatges amb d'aur e d'argent, amb de pèiras preciosas e d'objèctes de prèmi.

38a- Pasmens onorarà lo dieu de las fortaleras sus son pedestal

Un novèl dieu pagan es nascut : lo dieu de las fortaleras. Son pedestal es dins los esperits umans e sa nautor es a la nautor de l'impression patida.

La Roma pagana bastissia de temples pagans dobèrts a totes los vents ; de capitèls portats per de columnas sufisián. Mas en accedissent al crestianisme, Roma a per mira de remplaçar lo modèl josieu destruch. Los josieus avián un temple barrat en poderosa aparéncia que fasiá sa glòria e son prestigi. Roma va donc l'imitar e bastir a son torn de glèisas romanicas semblant a de castèls-fòrts, perque l'insecuritat regna e los Senhors mai rics fortifican lors demòras. Roma en fach aitant. Bastís sas glèisas a l'estil austèr fins al temps de las catedralas, e aquí, tot cambi. Los teulats arredondits venon de las sagetas ponchadas cap al cèl, e aiçò, de mai en mai naut. Las faciadas exterioras prenon l'aspècte de la dentèla, son enriquidas per de veirials de totas las colors que fan penetrar a l'interior un lum irisée qu'impressiona los officiants, los adèptes e los visitaires.

38b- a aquel dieu, que coneissian pas sos paires, tornarà dels omenatges amb d'aur e d'argent, amb de pèiras preciosas e d'objèctes de prèmi.

Per los rendre encara mai sedusentas, las parets interioras se paran d'aur, d'argent, de pèlas preciosas, d'objèctes de prèmi : la prostituïda Babylone la grand d'Apo.17:5 se sap metre en valor per atirar e sedusir sos clients.

Lo vertadièr Dieu se daissa pas sedusir perque aquela magnificéncia li profiècha pas. Denóncia dins sa profecia, aquela Roma papala amb la quala a pas jamai agut la mendre relacion. Per el, sas glèisas romanicas o goticas son pas que de divinitats paganas en mai que servisson unicament a sedusir de las gents espiritualas que desvia d'el : un dieu novèl es nascut : lo dieu de las fortaleras e sedusís de las multituds que creson trobar Dieu en dintrant dins sos madurs sòus dels plafons desmesuradament nauts.

Dan 11:39 Es amb lo dieu estrangier qu'agirà contra los luòcs fortificats E a obrat a las fortificacions de las fortaleras amb lo dieu estrangier e comolarà d'onors los qu'o reconeisseràn, los farà dominar sus mantuns, lor distribuirà de tèrras per recompensa.

39a- E a obrat a las fortificacions de las fortaleras amb lo dieu estrangier

Per Dieu, existís pas qu'un sol dieu actiu en fàcia d'el, valent a dire qu'el siá estrangier : es lo drac, Satan contra lo qual Jèsus-Crist a mes en garda sos apòstols e sos discípols. Dins lo tèxt ebrèu, s'agís pas « d'agir contra » mas de « far a ». Lo meteís messatge se legirà dins Apo.13:3, jos la forma : ... lo dragon li balhèt sa poténcia, e son trône, e una autoritat granda. Lo dragon qu'es lo drac dins Apo.12:9 mas a l'encòp la Roma imperiala segon Apo.12:3.

En mai, en se convertissent a la religion crestiana, l'autoritat romana a adoptat lo vertadièr Dieu que li èra estrangier puèi que s'agís a l'origina del Dieu dels josieus, dels ebrèus descendents d'Abraam.

39b- e comolarà d'onors los qu'o reconeisseràn

Aqueles onors son religioses. Lo papisme pòrta als reis qu'o reconeisson al títol de representant de Dieu sus la tèrra, lo sagèl de l'autoritat divina per lor pròpria autoritat. Los reis venon pas vertadièrament reis que quand la glèisa los a consacrats dins l'una de sas fortaleras divinizadas, en França, Sant Danís e Reims.

39c- los farà dominar sus mantun

Lo papisme decernís lo títol imperial que designa un rei sobeiran dominator sus d'autres reis vassals. Los mai celèbres : Carlesmanhe, Charles Quint, Napoleon 1èr, Hitler.

39d- lor distribuirà de tèrras per recompensa.

Aquel super-poder temporal terrèstre e celèst, segon sa pretension, adobava plan los reis de la tèrra. Perque trencava sus lors diferents sustot a prepaus de las tèrras conquistadas o descobèrtas. Es aital qu'en 1494, Alexandre 6 Borgia, lo pièger dels papas, un assassin ne pòsta, foguèt conduch a fixar una linha meridiana per tal de partejar entre Espanha e Portugal l'atribucion e la possession del territòri d'America del Sud tornada descobrir dempuèi l'antiquitat.

La Tresena Guèrra Mondiala o 6na trompeta d'Apo.9.

Redutz l'umanitat del tèrç de sa populacion e metent fin a las independéncias nacionalas, prepara lo regim universal que va instaurar l'ultim granda calamitat anonciada dins Apo.1. Demest los actors agressius se tròba l'islam dels païses musulmans tanben te prepausi l'agach biblic sus aquel subjècte.

Lo ròtle de l'islam

L'islam existís perque Dieu n'a besonh. Non per salvar, aquel ròtle pausa exclusivament sus la gràcia portada per Jèsus-Crist, mas per frapar, tuar, massacrar, sos enemics. Ja, dins l'anciana aliança, per castigar l'infidelitat d'Israèl, Dieu aviá recors al pòble « Philistin ». Dins la novèla, per castigar l'infidelitat crestiana, recor als musulmans. A l'origina dels musulmans e dels arabs, se tròba Ismaèl, lo filh d'Abraam e d'Agar la sirventa egipciana de Sarah son esposa. E ja a aquela epòca, Ismaèl èra en disputa amb Isaac lo filh legitima. Aiçò a tal ponch qu'amb l'acòrdi de Dieu, a la demanda de Sarah, Agar e Ismaèl foguèron caçats del camp per Abraam. E Dieu prenguèt suènh dels expulsats dont los descendents, frairastres, anavan conservar una actitud ostila de cap a la posteritat d'Abraam ; la primièra, josieva ; la segonda, en Jèsus-Crist, crestiana. Aquí en quals tèrmes Dieu profetizèt sus Ismaèl e sa descendéncia araba dins Gen.16:12 : « Serà coma un ase salvatge ; sa man serà contra totes, e la man de totes serà contra el ; e abitarà en fàcia de totes sos fraires ». Dieu vòl far conéisser sa pensada e son jutjament sus las causas. Los elegits del Crist devon conéisser e partejar aquela intencion de Dieu qu'utiliza los pòbles e las poténcias de la tèrra segon sa volontat suprèma. Conven d'o relevar, lo profèta Maomet, fondator de l'islam, es nascut sus la fin del sègle 6en après l'instauracion del papisme catolic roman de 538. L'islam es aparegut per frapar lo catolicisme pagan e los crestians de faïçon generala quand son frapats per la malediccion de Dieu. E es lo cas dempuèi lo 7 de Març de 321, dempuèi que l'emperador Constantin 1èr a fach abandonar lo repaus del sabat del seten jorn al profièch de son primièr jorn dedicat al « solelh invencit » (Sol Invictvs) nòstre actual dimenge. Coma fòrça crestians uèi, Constantin voliá a tòrt marcar una rompedura entre crestians e josieus. Reprechèt als crestians de son epòca de judaïser en onorant lo sant sabat de Dieu. Aquel jutjament injustificat vengut d'un rei pagan, es estat pagat e va contunhar d'èsser fins a la fin pels castigs dels « sèt trompetas » reveladas dins Apocalipsi 8 e 9 siá, una succession ininterrompue de malaürs e de dramas. La darrièra punicion vendrà jos la forma d'una terribla desillusion, quand Jèsus-Crist apareisserà per tirar de tèrra sos elegits. Mas lo tèma que ven d'èsser tractat, lo de la « Tresena Guèrra Mondiala » es el meteís, lo seisen d'aqueles castigs divins profetizats dins lo qual l'islam es un actor important. Perque Dieu aviá egalament profetizat sus Ismaèl, disent dins Gen.17:20 : « A l'esgard d'Ismaèl, t'ai enausit. Aquí, o benesirai, o rendrai fecond, e o multiplicarai a l'infinit ; engendrarà dotze princes, e farai d'el una nacion granda ». Torni barrar aquela parentèsi per reprene l'estudi dins Dan.11:40.

Dan 11:40 Al temps de la fin, lo rei del miègjorn trucarà contra el. E lo rei del septentrion virolejarà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls ; s'avançarà dins las tèrras, s'expandirà coma un torrent e versarà.

40a- Al temps de la fin

S'agís plan, aquel còp, de la fin de l'istòria umana ; la fin del temps de las nacions actualas de la tèrra. Jèsus a anonciat aquel temps, disent dins Matt.24:24 : Aquela bona novèla del reialme serà presicada dins lo mond entièr, per servir de testimoniatge a totes las nacions. Alara vendrà la fin.

40b- lo rei del miègjorn trucarà contra el

Aicí, devèm admirar l'immensa subtilitat divina que permet a sos servidors de comprene çò que demòra amagat als autres èssers umans. En aparéncia, mas en aparéncia solament, lo conflicte engatjat entre los reis seleucidas e los reis lagides sembla reprene e se perseguir dins aquel verset, se pòt pas mai enganaire. Perque en realitat, avèm quitat aquel contèxt tre los versets 34 a 36 e lo temps de la fin d'aquel afrontament novèl concernís l'èra crestiana del regim catolic papal e del protestantisme universal qu'es dintrat dins son aliança ecumenica. Aquel cambiament de contèxt nos obliga a redistribuir los ròtles.

Dins lo ròtle d'« el » : Euròpa catolica papala e sas religions crestianas aliadas.

Dins lo ròtle del « rei del miègjorn » : l'islam conquistaire que deu convertir los umans per la fòrça o los metre en esclavatge, segon las accions conduchas per son fundador Maomet.

Relevam aici, la causida del vèrb : trucar ; en ebrèu, « nagah » que significa trucar de sas banas. En adjectiu, designa un agressor furiós que frapa abitualament. Aquel vèrb s'adapta perfiechament a l'islam arab agressiu contra lo mond occidental sens interrupcion dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala. Los vèrbs « luchar, combatre, trucar » possibles indican una proximitat plan pròcha d'ont l'idèa de vesinatge nacional o vesinatge de vilas e de carrièras. Las doas possibilitats confirman l'islam, fòrça implantat en Euròpa a causa del desinterès religiós dels europèus. Las luchas se son intensificadas dempuèi lo retorn dels josieus en Palestina en 1948. Lo sòrt dels palestinians a dreçat los pòbles musulmans contra los colonials occidentals crestians. E, en 2021, las agressions islamistas aumentan e crèan l'inseguretat demest los pòbles europèus dont en primièr, França, l'ancian colonizator dels pòbles nòrd-africans e africans. Un mai gròs truc de tip nacional se va produire ? Benlèu, mas pas abans que la situacion intèrne se degrade al ponch de produire d'afrontaments brutals grops contra grops sul sòl de la metropòli ela meteissa. França serà aquel jorn en situacion de guèrra civila ; en realitat, de guèrra autenticament religiosa : l'islam contra lo cristianisme o los mescrepents sens Dieu.

40c- E lo rei del septentrion virolejarà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls

Dins Ezé.38:1, aquel rei del septentrion es apelat Magog, prince de Rosch (Russia) de Méschec (Moscòu) e Tubal (Tobolsk) e legissèm al verset 9 : E montaràs, vendràs coma una tempèsta, seràs coma una nivolada per cobrir lo país, tu e totas tas bendas, e fòrça pòbles amb tu.

Redistribucion dels ròtles : Dins lo ròtle del « rei del septentrion », la Russia ortodòxa e sos pòbles aliats musulmans. Aquí encara, la causida del vèrb « virolejarà sus el » suggerís una ataca suspresa subta massisa venguda de l'aire. Moscòu capitala de Russia es en efiech a bona distància de Brussèlas la capitala europèa e de París son fèrre de lança militara. La prosperitat europèa a tornat sos dirigents òrbs, al ponch de sosestimar lo potencial militar de la poderosa Russia. Va lançar dins son agression, dels avions e dels milièrs de carris sus las vias terrèstras e de las multituds de vaissèls de guèrra marins e sosmarins. E per que lo castig s'exprimisca amb fòrça, aqueles dirigents europèus an pas cessat d'umiliar Russia e sos caps dempuèi o borissent Vladimir Jirinovski fins a son novèl « Tsar » actual, Vladimir Putin (Vladimir : prince del mond en rus).

Los actors essent identificats, los tres « reis » concernits se van afrontar dins çò que pren l'aspècte d'una 7na « Guèrra de Siria » dins la quala, lo novèl Israèl nacional va èsser implicat ; çò que lo verset que seguís va confirmar. Mas per ara, lo « rei » (el) agarrit per Russia, es Euròpa del tractat de Roma.

40d- s'avançarà dins las tèrras, s'expandirà coma un torrent e versarà. Son esclafadoira superioritat militar, permet a Russia d'envasir Euròpa e de l'ocupar dins tota son expandida territoriala. En fàcia d'ela, las tropas francesas fan pas lo pes ; son esportidas e destruchas.

Dan 11:41 Dintrarà dins lo mai polit dels païses, e mantun sucombirà ; mas Édom, Moab, e los principals dels mainatges d'Ammon seràn desliurats de sa man.

41a- dintrarà dins lo mai polit dels païses, e mantun sucombirà

L'extension russa s'efectua cap a son Sud ont se tròba Israèl, l'aliat dels païses occidentals que se tròba a son torn envasit per las tropas russas ; de josieus se van encara morir.

41b- mas Édom, Moab, e los principals dels mainatges d'Ammon seràn desliurats de sa man

Es una consequéncia de las alianças militaras que van plaçar aqueles noms que representan la Jordania modèrna del costat rus. En 2021, Russia es ja l'aliada oficiala de Siria qu'arma e protegís.

Dan 11:42 Espandirà sa man sus divers país, e lo país d'Egipte escaparà pas ponch.

42a- Es unicament dempuèi 1979 qu'aquela configuracion politica es venguda confirmar la profecia. Perque aquela annada, a Camp David als USA, lo president egipcian Anouar El Sadate a oficialament fach aliança amb lo primièr ministre d'Israël Menahem Begin. La causida estrategica e politica realizat a aquela epòca foguèt d'esposar la causa del mai fòrt de l'ora perque Israèl èra puissamment sostengut pels USA. Es en aquel sens que l'Esperit de Dieu li imputa l'iniciativa de temptar « d'escapar » a la roïna e al desastre. Mas amb lo temps, lo jòc cambia de man, e Israèl e Egipte se retròban, dempuèi 2021, quasi abandonats pels USA. Sus la zòna de Siria, Russia impausa sa lei.

Dan 11:43 Se rendrà mèstre dels tresors d'aur e d'argent, e de totas las causas preciosas d'Egipte ; los libians e los etiopians seràn a sa seguida.

43a- se rendrà mèstre dels tresors d'aur e d'argent, e de totas las causas preciosas d'Egipte

Gràcias als revenguts dels peatges pagats per manlevar la canal de Suez, Egipte s'es fòrça enriquida. Mas aquela riquesa val pas qu'en temps de patz perque en temps de guèrra las rotas comercialas vengan desèrtas. Egipte s'es enriquit pel torisme. De quatre cantons de la tèrra, se ven contemplar sas piramidas, sos musèus enriquits per de continualas descobèrtas de tombèls egipcians amagats jos la tèrra dempuèi l'antiquitat. Dins aqueles tombèls, lo del rei jove Toutankhamon a revelat d'objèctes d'aur massís d'una valor non estimada. Russia trobarà donc en Egipte de qué contentar sa cobesiá de pilha de guèrra.

En fin del sabbat del 22 de Genièr de 2022, l'Esperit m'a portat un argument que confirma sens contestacion possible, l'interpretacion que balhi a Daniel 11. Relevam dins los dos versets 42 e 43, l'importància de la mencion clara non codada, del nom « Egipte » qu'es dins aquel contèxte un país diferent del qu'es nommat « rei del miègjorn ». Solament, dins los versets 5 a 32, « Egipte » lagide dels Ptolemèu èra mascada mas identificada coma « rei del miègjorn ». Lo cambiament de contèxte istoric es atal confirmat e provat de faïçon irrefutable. Començant pel contèxte de l'antiquitat, lo raconte de Daniel 11 s'acaba sus « lo temps de la fin » del mond, en lo qual, « Egipte », aliada del camp occidental crestian e agnostic dempuèi 1979, es la cibla del novèl « rei del miègjorn » siá, l'islam guerrièr, e sustot la del novèl « rei del septentrion », l'ortodoxia russa.

43b- los libians e los etiopians seràn a sa seguida

Lo traductor a plan traduch los mots « Puth e Cush » de la profecia que designan per la « Lybie », los païses musulmans situats al Nòrd del Saara, los païses costiers del litoral african e per Etiopia, l'Africa negra, totes los païses situats al Sud del Saara. Un nombre grand d'entre eles a tanben acceptat e adoptat l'islam ; dins lo cas de Còsta d'Evòri, amb la complicitat del president francés Nicolas Sarkozy, a lo qual devèm tanben, lo caos lybien.

Atal, frapada per Russia, « Egipte » ven la presa de totes los predators, e los voltors musulmans, sos fraires, s'abaton sus ela, per netejar son cadavre e prene lor part de la pilha que demòra encara, après la poncion russa.

En citant clarament « la Lybie e Etiopia » l'Esperit designa d'aliats religioses africans del « rei del miègjorn » que conven d'identificar a Arabia, ont lo profèta Maomet es aparegut en 632, per expandir, dempuèi la Mecque, sa novèla religion apelada l'islam. Es sostengut per la poderosa Turquia tornada, dins aquel contèxte final, a un engatjament religiós musulman integrista, conquistant, e revenjaire, après l'umiliacion de sa somission momentanèa a las valors laïcas occidentalas. Mas d'autres païses musulmans, non situats al « miègjorn », coma Iran, Paquistan, Indonesia, se pòdon jónher al « rei del miègjorn » per combatre los pòbles occidentals a las valors morales detestadas per totes los pòbles musulmans. Aquel òdi es pas en vertat que la del verai Dieu Jèsus-Crist mespresat pels crestians occidentals. Puniguèt atal per l'islam e l'ortodoxia, l'infidelitat josieva, catolica, ortodòxa, protestanta, e quitament, adventista, del mond occidental ; tota la fe monoteïsta colpabla de cap a el.

Dan 11:44 De las novèlas de l'orient e del septentrion lo vendrà espaurir, e partirà amb una furor granda per destruire e exterminar de multituds.

44a- De novèlas de l'orient e del septentrion lo vendrà espaurir

Aqueles dos ponches cardinals « orient e septentrion » concernís lo sol país rus, segon qu'es evocat dempuèi l'Euròpa papala o dempuèi Israèl, perque la profecia los designan coma essent successivament atacats per Russia dins los versets 40 e 41. Aiçò significa que l'esglasi citat ven del territòri rus, mas qu'es-çò que pòt espaurir un parièr conquistaire ? Qué es arribat a son país per l'espaurir a aquel ponch ? La resposta es pas dins lo libre de Daniel, mas dins Apo.9, que revèla e cibla, la religion protestanta dont lo fèu mondial es als USA. Lo mistèri se va esclarir, en prenent en compte aquela existéncia dels USA. Dempuèi l'annada 1917 ont

Russia revoltada a adoptat son regim socialista e comunista un valat l'a durablament separat dels USA imperialistas capitalistes. L'individú se pòt pas enriquir d'esquinas de son venent s'es comunista ; aquí perquè las doas opcions son irreconciliablas. Jos la cendre de la patz, lo fuòc de l'òdi coa e demanda pas qu'a s'exprimir. Sol, la concurréncia e la menaça nucleara an capitat a far evitar lo pièger. Èra l'equilibri de la Terror nucleara. Solament, vaquí, sens utilizar las armas nuclearas, Russia se va apoderar d'Euròpa, d'Israèl e d'Egipte. Los equilibris essent romputs, los USA se van sentir enganats e menaçats, tanben, per tal de reduire lo nombre de lors mòrts, van dintrar dins la guèrra, en frapant fòrt los primièrs. Una destruccion nucleara de Russia va causar l'esglasi de las armadas russas dispersadas suls territòris ocupats.

44b- e partirà amb una furor granda per destruire e exterminar de multituds.

Fins a aquel moment, Russia serà en esperit de conquista e de presa de pilha, mas d'un sol còp, son estat d'esperit cambiarà, l'armada russa aurà pas mai de patria a rejónher e son desespèr se transformarà en desir de « destruire e exterminar de multituds » ; çò que serà lo « tèrç dels òmes tuats » de la 6na trompeta d'Apo.9. Todas las nacions equipadas de l'arma nucleara seràn atal obligadas pels faches a los utilizar contra lors enemics potencials personals.

Dan 11:45 Dreçarà las tendas de son palais entre las mars, cap a la gloriosa e santa montanha ; puèi arribarà a la fin, sens que degun li siá en ajuda.

45a- dreçarà las tendas de son palais entre las mars, cap a la gloriosa e santa montanha

De las tendas entre las mars, perque sos palaises son pas mai sus la tèrra. La situacion desesperada de las tropas russas es clarament descricha per l'Esperit que l'a condemnada a patir aquel destin. Jol fuòc de lors adversaris son regetadas fins sus la tèrra d'Israèl. Asiradas de totes, benefician pas de cap de sosten ni de cap de pietat e son exterminadas en tèrra josieva. Russia va atal pagar un pesuc contenciós que Dieu li imputa dempuèi sos sostens als enemics espirituals d'Israèl dins l'anciana aliança, al temps de sa deportacion a Babylone. Vendíá de cavals al pòble de Tyr vila de luxúria pagana. Ezé.27:13-14 confirma, Dieu disent a Tyr : Javan, Tubal (Tobolsk) e Méschec (Moscòu) traficavan amb tu ; balhavan d'esclaus e d'ustensilhas d'airain en escambi de tas merças. Los de l'ostal de Togarma (Armenia) provesissían tos mercats de cavals, de cavalièrs e de muls. Foguèt tanben una pèira d'achoppement comerciala pels josieus que traficavan tanben amb ela : Ezé.27:17 : Juda e lo país d'Israèl traficavan amb tu ; balhavan lo froment de Minnith, la pastissariá, lo mèl, l'òli e lo balme, en escambi de tas merças. Tyr s'es donc enriquida a lors dépens. Mai luènh, dins Ezé.28:12, jol títol de « rei de Tyr », Dieu parla dirèctament a Satan. Se compren qu'èra el que tirava profièch del lux e de las riquesas amolonadas dins las grandas vilas paganas qu'o servissían jos l'aspècte de las multiplas divinitats paganas, puslèu inconscientament, mas totjorn e pertot dins de formas cultuelles que Dieu ten per òrres. Pòrta sus son còr lo pes d'una frustracion amolonada, egalament, sus la longor dels sègles e dels millenaris de l'istòria umana. Aquela frustracion justifica sa colèra que se voida parcialament jos la forma d'aquel darrièr conflicte internacional terriblament destructor.

Mas aquela colèra divina contra lo trafic mercantil de l'epòca de l'antiquitat nos convida a comprene çò que Dieu pòt pensar de trafics internacionals contemporanèus dins un contèxt internacional entièrament bastit sus l'economia de mercat. Pensi que la destruccion de

las torres del World Trade Center a Nòva Iòrc l'11 de Setembre de 2001 es una responsa. D'autant mai que, dins Apo.18, la profecia soslinha lo ròtle nefast de l'enriquiment degut al comèrci e als escambis internacionals davant los quals tota règla o drech religiós divin s'abausona tant l'impiété es granda.

A la fin de Dan.11, l'adversari ereditari dels USA, Russia, es destrucha. Aiçò va donc lor ofrir un poder absolut sus totes los sobrevivents del conflicte internacional. Malaür al vengut ! Se deu inclinar e patir la lei del venceire ont que se tròba sus la tèrra, en sobrevivent.

Daniel 12

Dan 12:1 En aquel temps se levarà Micaël, lo cap grand, lo defensor dels mainatges de ton pòble ; e serà una epòca de destressa, tala coma n'i a pas ponch agut de parièr dempuèi que las nacions existisson fins a aquela epòca. En aquel temps, los de ton pòble que seràn trobats inscriches dins lo libre seràn salvats.

1a- En aquel temps se levarà Micaël,

Aquel temps es lo de la fin del mond ont avent lo darrièr mot, Jèsus-Crist torna dins la glòria e la poténcia de sa divinitat longtemps contestada per las religions concurrentas. Se legirà dins Apo.1:7 : Aquí, ven amb las nivoladas. E tot uèlh o veirà, quitament los que l'an traucat ; e totas las tribús de la tèrra se lamentaràn a causa d'el. Òc. Amèn ! Se cal far a aquela idèa, perque per cadun de sos ròtles, Dieu s'es balhat un nom diferent, aquí perquè dins Daniel e Apo.12:7 se presenta en Micaël, lo cap suprèm de la vida celèsta angelica que li balha autoritat sul drac e los demònis. Son nom, Jèsus-Crist o representa pas que pels elegits de la tèrra qu'es vengut salvar jos aquel nom.

1b- lo cap grand,

Aquel cap grand es donc YaHWÉH Micaël Jèsus-Crist e es sieu que dins son impudence caracterizada, lo regim papal a tirat a son profièch, sa mission d'intercesseur celèst perpetual fins en 1843, aiçò dempuèi l'an 538, data de la debuta del regim papal e de son installacion dins la vila de Roma, al palais del Latran sul mont Caelius. Aquel subjècte èra tractat dins Daniel 8.

1c- lo defensor dels mainatges de ton pòble ;

Un defensor interven quand i a una ataca. E serà lo cas de las darrièras oras de vida terrèstra dels elegits demorats fidèls, quitament condemnats a mòrt pels darrièrs rebèls. Aicí, podèm retrobar totes los modèls prepausats dins los racontes de Daniel perque se complisson dins una ultima tragica situacion. Dins aquela darrièra granda calamitat, anam reviuire las intervencions miraculosas relatadas dins Dan.3, lo fornàs e sos quatre personatges vius, dins Dan.5, la presa de Babylone la grand per Dieu, dins Dan.6, los leons renduts inofensius mas tanben la fin de la granda calamitat prefigurada per la qu'a frapat los josieus en – 168, lo 15 Kisleu siá, lo 18 de Decembre, dins un jorn de sabat.

1d- e serà una epòca de destressa, tala coma n'i a pas ponch agut de parièr dempuèi que las nacions existisson fins a aquela epòca.

A ne jutjar per aquela declaracion, la darrièra granda calamitat va subrepassar la dels josieus organizada pels grècs. En efiech, los grècs frapavan unicament los josieus que trobavan dins las carrièras o lors ostals. A la fin del mond, las causas son plan diferentas, e la tecnica modèrna autoriza un contraròtle absolut sus las personas que vivon sus la tèrra. Per las tecnicas de deteccion umana, se pòt donc, retrobar quala que siá ont que siá, dins qualque endrech ont s'amaga. De listas de personas resistentas a las ordenanças decretadas pòdon donc èsser establidas de faïçon precisa. Dins aquel contèxt final, l'eradicacion dels elegits serà umanament renduda possibla. Malgrat que plens de fe e d'esperança dins lor desliurança, los elegits van viure de las oras penosas ; pels que seràn encara liures, privats de tot, los autres essent dins las presons dels rebèls dins l'espèra de lor execucion. La destressa regnarà dins los còrs dels elegits maltractats senon tuats.

1ra- En aquel temps, los de ton pòble que seràn trobats inscriches dins lo libre seràn salvats.

S'agís del libre de vida, perque sens ordenador, Dieu a, el tanben, fa la lista de totas las creaturas qu'Adam e Eve e lors descendents an engendradas. A la fin de la vida de cadun e caduna, lo sòrt final es estat decidit per Dieu qu'a retengut doas listas : la dels elegits e la dels descasuts, confòrmament als dos camins presentats a l'umanitat dins Deut.30:19-20 : Ne preni uèi a testimòni contra vosautres lo cèl e la tèrra : ai mes davant tu la vida e la mòrt, la benediccion e la malediccion. Causits la vida, per fin que viscas, tu e ta posteritat, per aimar l'Etèrn, ton Dieu, per obesir a sa votz, e per t'estacar a el : perque d'aquò dependan ta vida e la prolongacion de tos jorns ... Es en foncion de sa causida pel mal que lo sòrt final del papisme roman, cremat dins lo fuòc, nos es revelat dins Dan.7:9-10 ; aiçò a causa de sas paraulas arrogantas de cap al Dieu dels dieus segon Dan.11:36.

Dins Apo.20:5, lo retorn del Crist s'acompanha de la resurreccion dels mòrts en Crist qu'es apelada, la primièra resurreccion : Urós e sants los que prenon part a la primièra resurreccion perque la segonda mòrt a pas de poder sus eles.

Dan 12:2 Mantun dels que dormisson dins la posca de la tèrra se desvelharàn, las unes per la vida etèrna, e los autres per l'opprobre, per la vergonha etèrna.

2a- Mantun dels que dormisson dins la posca de la tèrra se desvelharàn, las unes per la vida etèrna,

Relevam en primièr que dins la normalitat comuna, los mòrts dormisson plan dins la posca de la tèrra e non dins un paradís meravilhós o un infèrn cremador coma l'ensenhan e o creson las falsas religions crestianes o paganas. Aquela precision restaura lo vertadièr estatut dels mòrts tal coma l'ensenha Ecc.9:5-6-10 : Per totes los que vivon i a d'esperança ; e un quite can viu val melhor qu'un leon mòrt. Los vivents, en efiech, sabon que se moriràn ; mas los mòrts sabon pas res, e i a pas per eles mai de salari, puèi que lor memòria es oblidada. E lor amor, e lor òdi, e lor enveja, an ja perit ; e auràn pas jamai pus cap de part a tot çò que se fa jol solelh. ... Tot

çò que ta man tròba a far amb ta fòrça, fai-o ; perque i a pas ni òbra, ni pensada, ni sciéncia, ni saviesa, dins lo sejour dels mòrts, ont vas. (Sejour dels mòrts qu'es la posca de la tèrra).

I a pas cap de pensada après la mòrt perque la pensada viu dins lo cervèl de l'òme, unicament, quand es encara vivent e alimentat per la sang enviada pels batements de son còr. E aquela sang deu èsser el meteis purificat per la respiracion pulmonara. Dieu a pas jamai dich altra causa, puèi qu'a dich a l'Adam vengut pecador per desobesissença, dins Gen.3:19 : Es a la susor de ta cara que manjaràs de pan, fins que tornas dins la tèrra, d'ont ès estat pres ; perque ès posca, e tornaràs dins la posca. Per confirmar aquel estat de neient del mòrt, legissèm dins Psa.30:9 : Qué ganhas a versar ma sang, a me far davalar dins la fòssa ? La posca a per tu de las lausenjas ? Conta ta fidelitat ? Non, perque o pòt pas segon Psa.115:17 : Son pas los mòrts que celèbran l'Etèrn, es pas cap dels que davalan dins lo luòc del silenci. Mas aiçò empacha pas Dieu de poder suscitar tornarmai una vida qu'a prealablement existit e es aquel poder creator que lo fach Dieu e non àngel o òme.

Los dos camins an doas sortidas finalas e Apo.20 nos apren que son separadas pels mila ans del seten millenari. Mentre que tota vida umana desapareis de la susfàcia de la tèrra tre la debuta d'aqueles mila ans, los descasuts seràn pas ressuscitats qu'après lor jutjament efectuat pels sants e Jèsus-Crist dins son reialme celèst. Per aquel messatge restacat a la 7na trompeta, Apo.11:18 confirma, disent : Las nacions se son irritadas ; e ta colèra es venguda, e lo temps es vengut de jutjar los mòrts, de recompensar tos servidors los profètas, los sants e los que crenhon ton nom, los pichons e los grands, e de destruire los que destruson la tèrra. Dins aquel verset, lo jutjament dels mòrts condux Dieu a ressuscitar, en primièr, sos elegits fidèls mòrts per fin que pòscan jutjar los marrits gardats dins l'estat de mòrt.

2b- e los autres per l'opprobre, per la vergonha etèrna.

L'eternitat apartenirà pas qu'als vivents. Après lor avalida finala del jutjament darrièr, l'opprobre e la vergonha dels descasuts demorarà pas que dins la memòria etèrna dels elegits, dels àngels e de Dieu.

Dan 12:3 Los que seràn estats intelligents lusiràn coma l'esplendor del cèl, e los qu'auràn ensenhat la justícia a la multitud, lusiràn coma las estelas, a totjorn e a perpetuitat.

3a- Los que seràn estats intelligents lusiràn coma l'esplendor del cèl

L'intelligéncia auça l'òme al dessús dels animals. Se revèla per sa capacitat de rasonar, de tirar de conclusions pel constatat de faches o per la simpla deduccion. Se los umans èran pas rebèls dins la libertat que Dieu lor balha, l'intelligéncia conduiria tota l'umanitat cap a la meteissa reconeissença de l'existéncia de Dieu e de sas leis. Perque dempuèi Moïse, Dieu a fach consignar per escrich los eveniments mai marcants de sa revelacion als òmes. Aquí, l'itinerari del rasonament a seguir. La fe monoteïsta es apareguda dins l'istòria del pòble ebrèu. Son testimoniatge e sos escriches son donc prioritari sus totas autras escrituras imputadas a aquel meteis Dieu unic. Qué lo pòble de Dieu siá combatut demòra una possibilitat normala, mas que las santas escrituras o sián ven una òbra diabolica. La fe instaurada per Jèsus-Crist pren sas fonts e sas referéncias dins las escrituras ebraïcas de l'anciana aliança, çò que fa sa legitimitat. Mas la doctrina catolica romana respècta pas aquel principi, aquí perquè, ni ela ni

l'Alcoran de l'islam se pòdon reclamar del Dieu viu creator de tot çò que viu e qu'existís. Jèsus a confirmat lo principi en rampelant dins Jean 4:22, que lo salut ven dels josieus : Adoratz çò que coneissètz pas ; nosautres, adoram çò que nos coneissèm, perque lo salut ven dels josieus.

Dins aquel primièr grop d'elegits, Dieu designa los òmes salvats sens coneissença particulara a causa de lor fidelitat manifestada al perilh de lor vida dempuèi Adam e Eve ; e aiçò fins en 1843. Son salvats perque lors òbras an fach pròva de lor intelligéncia e de lor acuèlh de las leis divinas manifestat per lor obesissença. Dins aquel grop, los protestants mai fidèls e los mai pacifics an beneficiat fins a la prima 1843 de la paciéncia de Dieu qu'a pas rendut exigible la practica de son sant sabat qu'a partir d'aquela data. Apo.2:24-25 confirmarà aquela excepcion : A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'otra carga ; solament, çò qu'avètz, retenètz-o fins que venga.

3b- e los qu'auràn ensenhat la justícia, a la multitud lusiràn coma las estelas, a totjorn e a perpetuitat

Aquel segond grop es mes a despart a causa del naut nivèl de santificacion que representa sus la tèrra dempuèi 1843. Seleccionat pel mejan d'una espròva de fe, basada a la partença sus l'esperança del retorn de Jèsus-Crist, successivament per la prima 1843 e l'auton 1844, sa santificacion per Dieu es oficializada per sa restauracion del sabat que practica tornamai, après de longs sègles de tenèbras, d'oblit e de mesprètz per el.

Dins aquel decopatge en dos grups, çò que fa lor diferéncia es lor situacion de cap a la justícia de Dieu siá, lor estatut de cap a sos dètz comandaments e sos autres ordenanças sanitàrias e autras. Dins son tèxt original d'Exo.20:5-6, lo segond comandament suprimit per Roma, revèla clarament l'importància que Dieu balha a l'obesissença a sos comandaments e i rampèla los dos camins e los dos sòrts finals opausats : ... soi un Dieu gelós que punissi l'iniquitat dels paires suls mainatges fins a la tresena e la quatrena generacion suls que m'asiran e transgredisson mos comandaments, e que fau misericòrdia fins en mila generacions pels que m'aiman e qu'obsèrvan mos comandaments.

Dins aquel verset, l'Esperit revèla la rason de l'existéncia de las estelas dins nòstra creacion terrèstra. An pas agut rason d'existir que per servir de simbòl dels elegits terrèstres seleccionats per Dieu ; e es Gen.1:17 que revèla lor messatge : Dieu los placèt dins l'espandida del cèl, per esclarir la tèrra. Puèi Dieu los utiliza per mostrar a Abraam la multitud de sa posteritat dins Gen.15:5 : Compte las estelas del cèl se los pòdes comptar ; tala serà ta posteritat.

Pasmens, l'estatut d'aquelas estelas espiritualas pòt cambiar en foncion d'òbras portadas pel crescent recrompat. En tombant espiritualament per sa desobesissença, l'estela tomba, tomba del cèl. L'imatge serà evocat per imager la casuda de la fe protestanta en 1843, anonciada per un signe celèst real en 1833, dins lo 6en sagèl d'Apo.6:13 : e las estelas del cèl tombèron sus la tèrra, coma quand un figuier brandit per un vent violent gèta sas figas verdas. E encara dins Apo.12:4 : Sa coa entrainava lo tèrç de las estelas del cèl, e los getava sus la tèrra. Aquel messatge ven renovar lo de Dan.8:10 : S'aucèt fins a l'armada dels cèls, faguèt tombar a tèrra

una partida d'aquela armada e de las estelas, e los cauquèt. L'Esperit imputa al regim papal roman la casuda espirituala del tèrç dels cresents recrompats ; de gents enganadas que van creire de badas al salut del Crist e se reclamar de sa justícia.

Dan 12:4 Tu, Daniel, tieus secrètas aquelas paraulas, e sagèla lo libre fins al temps de la fin. Mantun alara o legirà, e la coneissença augmentarà.

4a- Aquel temps de la fin coneis mantuna fasa successiva mas a començat, oficialament, a la prima 1843, per la dintrada en aplicacion del decret divin pre-escrich dins Dan.8:14 : Fins a ser-matin 2300 e la santetat serà justificada. En 1994, lo segond temps de la fin es estat marcat per la condemnacion de l'institucion adventista universala. Dempuèi 1843, lo libre de Daniel es estat legit, mas es pas jamai estat interpretat corrèctament abans aquel obratge que prepari encara en 2021 e aiçò dempuèi 2020. Es donc aquela data que marca l'apogèu de sa coneissença e per aquí quitament, lo vertadièr ultim temps de la fin que s'acabarà pel vertadièr retorn de Jèsus-Crist, conegut e esperat, per la prima 2030. Vesèm qu'aquela annada 2020 es estada ja plan marcada per Dieu puèi que l'umanitat entièra es frapada per la mortalitat del Virus Covid-19 aparegut en China tre 2019, mas en Euròpa catolica papala, solament dempuèi 2020. En 2021, los virus mudan e contunhan de frapar l'umanitat colpabla e rebèlla.

L'espròva de fe adventista illustrada

Dan 12:5 E ieu, Daniel, agachèri, e aquí, dos autres òmes se tenián de pè, l'un deçà del bòrd del fluvi, e l'autre al delai del bòrd del fluvi.

5a- Remembra-te ! Daniel es a la broa de fluvi « Hiddékel », Tigre, aquel manjaire d'òmes. Solament, justament dos òmes se tròban de part e d'autre del fluvi, çò que significa que l'un o a pogut traversar e que l'autre s'aprèsta a o far. Ja dins Dan.8:13, una discussion s'escambiava entre dos sants.

Dan 12:6 L'un d'eles diguèt a l'òme vestit de lin, que se teniá al dessús de las aigas del fluvi : Quand serà la fin d'aqueles prodigis ?

6a- Dins Dan.8:14 las questions dels sants avián rebut de Dieu la resposta dels 2300 ser-matin que determinavan la data 1843. La demarcha es aici represa e la question concernís aquel còp la fin del mond ; lo moment ont la profecia cessarà d'èsser util. La question es pausada al Crist imagé per aquel òme vestit de lin que se ten al dessús del fluvi en observacion de sa traversada pels òmes. Dieu repren l'imatge de la traversada de la mar roja que salvèt los ebrèus mas neguèt lors enemics egipcians.

Dan 12:7 E ausiguèri l'òme vestit de lin, que se teniá al dessús de las aigas del fluvi ; levèt cap als cèls sa man drecha e sa man esquèrra, e jurèt pel que vegèt eternalament que serà dins un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps, e que totas aquelas causas acabaràn quand la fòrça del pòble sant serà entièrament brigalhada.

7a- E ausiguèri l'òme vestit de lin, que se teniá al dessús de las aigas del fluvi ; levèt cap als cèls sa man drecha e sa man esquèrra,

En posicion de Jutge Arbitra, Jèsus-Crist lèva cap al cèl sa man drecha bénissante e sa man esquèrra punissante per far una declaracion solemna.

7b- e jurèt pel que vegèt eternalament que serà dins un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps

En citant la durada profetica del regne papal, lo Crist mòstra e rampèla son jutjament qu'a, dins lo passat, condemnat sa glèisa a patir las exaccions del regim papal e las malediccions de las invasions barbaras que l'an precedit ; aiçò a causa de l'abandon del sabat dempuèi lo 7 de Març de 321. Los cresents de las epòcas de las espròvas adventistas son atal meses en garda. Mas una segonda rason condutz Dieu a evocar aquel regne papal ; es la data de son començament siá, 538 de nòstra èra. La causida es judiciosa puèi qu'aquela data 538 va servir de basa als calculs que la profecia nos va prepausar en nos presentant de novèlas duradas profeticas dins los versets 11 e 12.

7c- e que totas aquelas causas acabaràn quand la fòrça del pòble sant serà entièrament brigalhada

Aquela corta frasa resumisca plan aquel còp lo vertadièr moment de la fin : aquel ont al tèrme de la darrièra granda calamitat, los elegits se trobaràn a mand d'èsser exterminats, eradicats de la susfàcia de la tèrra ; relèva la precision : entièrament brigalhada.

Dan 12:8 Ausiguèri, mas compreguèri pas ; e disi : Mon senhor, quala serà la sortida d'aquelas causas ?

8a- Paure Daniel ! Se la compreson de son libre es encara un mistèri pels que vivon en 2021, quant aquela compreson èra fòra de sa portada e inutil per son pròpri salut !

Dan 12:9 Respondèt : Vai, Daniel, perque aquelas paraulas seràn tengudas secrètas e sageladas fins al temps de la fin.

9a- La responsa de l'àngel va daissar Daniel sus sa fam mas confirma lo compliment tardiu de la profecia reservat pel temps de la fin de l'èra crestiana.

Dan 12:10 Mantun serà purificat, blanquits e espurats ; los marrits faràn lo mal e cap dels marrits comprendrà pas, mas los qu'auràn d'intelligéncia comprendràn.

10a- Mantun serà purificat, blanquits e espurats

En reprenent aici l'exacta citacion al mot prè de Dan.11:35, l'àngel confirma l'identitat papala del rei arrogant e despòta que s'auça al dessús de totes los dieus e quitament del sol verai Dieu, dins lo verset 36.

10b- los marrits faràn lo mal e cap dels marrits comprendrà pas,

L'àngel evòca un principi que se va perlongar fins a la fin del mond, la prolongacion del mal es imagée dins las profecias de Daniel pel perlongament de « l'airain » del pecat grèc e del

« fèrre » de la fòrça romana fins al retorn del Crist. Los marrits seràn doblament empachats de comprene : primièr per lor desinterès personal, e segondament, per una potècia d'égarement balhada per Dieu que los rend capables de creire a la messorga segon 2 Th.2:11-12 : Tanben Dieu lor envia una potècia d'égarement, per que cregan a la messorga, per fin que totes los qu'an pas cregut a la vertat, mas qu'an pres plaser a l'injustícia, sián condemnats.

10c- mas los qu'auràn d'intelligéncia comprendràn.

Aquel exemple o pròva, l'intelligéncia espirituala es un don particular balhat per Dieu, mas es precedit per un bon usatge de l'intelligéncia de basa balhada a totes las gents normalas. Perque meteis dins aquela nòrma, los umans confondon l'instruccion e sos diplòmas amb l'intelligéncia. Tanben rampèli aquela diferéncia : l'instruccion permet de dintrar en memòria umana de las donadas mas sola l'intelligéncia permet lor bona e sàvia utilizacion.

Dan 12:11 Dempuèi lo temps ont cessarà lo sacrifici perpetual, e ont serà establida una òrra desolacion, i aurà mila dos cents nonanta jorns.

11a- Dempuèi lo temps ont cessarà lo sacrifici perpetual

O devi encara rampelar, mas lo mot « sacrifici » apareis pas dins lo tèxt ebrèu original. E aquela precision es capitala perque aquel perpetual concernís lo sacerdoti celèst de Jèsus-Crist. En reproducent son intercession sus la tèrra, lo papisme tira a Jèsus-Crist son ròtle d'intercesseur pels pecats de sos elegits.

Aquel ministèri parallèl terrèstre usurpat debuta en 538 ; data ont Vigile 1èr, lo primièr papa titular s'installa a Roma, al palais del Latran, sul mont Caelius (lo cèl).

11b- e ont serà establida una òrra desolacion

Siá, dempuèi 538, data ont comença lo regne roman papal citat dins Dan.9:27 : e i aurà sus l'ala de las abominacions de la desolacion, fins a una exterminacion e serà brigalhada [segon] çò qu'es estat decretat, sus la [tèrra] desolada.

Dins aquel verset, ciblant la data 538, l'Esperit mira pas mai que la Roma papala, çò qu'explica la mesa al singular del mot « abominacion ». Èra pas lo cas dins Dan.9:27, ont las doas fasas de Roma, pagana puèi papala, èran concernidas.

Relevam l'interès e l'importància del regropament dins aquel verset de las doas causas : « lo raubatòri del perpetual » al Crist dins Dan.8:11 e « l'ala » papala que pòrta « l'òrra desolacion » citat dins Dan.9:27. En restacant aquelas doas accions a la meteissa data 538 e a la meteissa entitat, l'Esperit confirma e pròva que l'autor d'aquelas malafachas es plan lo papisme roman.

Dins Dan.11:31, l'accion imputada al rei grèc Antiochos 4 nos a presentat lo modèl tip de çò que Dieu nomma « l'abominacion de la desolacion ». Lo papisme lo reproduch, mas pendent 1260 longas annadas ensagnosidas.

11c- i aurà mila dos cents nonanta jorns.

Per tal de tornar infalsificables las duradas profeticas citadas que concernisson lo temps de la fin, l'unitat es plaçada abans lo nombre dins totas las profecias de Daniel : jorns 1290 ; jorns 1335 (verset segon) ; Dan.8:14 : ser-matin 2300 ; e ja dins Dan.9:24 : setmanas 70.

Avèm pas qu'un calcul plan simple a efectuar : $538 + 1290 = 1828$.

L'interès d'aquela data 1828 es de balhar a l'espròva adventista un caractèr universal puèi que cibra la tresena de las cinc annadas de las conferéncias adventistas tengudas a Albury Park a Londres en preséncia de la familha reiala d'Anglatèrra.

Dan 12:12 Benuroses lo qu'esperarà, e qu'arribarà fins a mila tres cents trenta cinc jorns !

12a- Es unicament aquel verset que balha la significacion d'aquelas doas duradas profeticas. Lo tèma es lo de l'espèra del retorn del Crist, mas una espèra particulara basada sus de proposicions chifradas donadas per la Bíblia. Un calcul novèl s'impausa : $538 + 1335 = 1873$. L'àngel nos presenta doas datas que marcan respectivament la debuta e la fin de l'espròva de fe adventista complida entre las annadas 1828 e 1873. De mena, nòstra atencion es dirigida sus las datas 1843 e 1844 que son estadas justament las causas de doas espèras successivas del retorn gloriós de Jèsus-Crist als USA, donc en tèrra protestanta.

Dins l'imatge de la traversada del fluví « Tigre », lo tigre manjaire d'armas umanas es aquelas datas 1843-1844 que fan passar de vida espirituala a la mòrt espirituala lo protestant reprovat. A l'opausat, lo qu'a capitat l'espròva ressortís viu e benesit per Dieu d'aquela traversada perilhosa. Obten de Dieu, una béatitude especifica : « Benurós lo qu'atenherà 1873 ! »

Dan 12:13 E tu, marcha cap a ta fin ; te pausaràs, e seràs de pè per ton eretatge a la fin dels jorns.

13a- Daniel descobrirà après la primièra resurreccion dins la quala serà ressuscitat, lo sens de totas las causas que nos a transmés. Mas per l'adventista encara viu, son ensenhament se va encara completar per las revelacions contengudas dins l'Apocalipsi de Jean.

Lo libre de Daniel amaga plan son enòrma riquesa. I avèm relevat las leiçons d'encoratjament que lo Senhor adreça a sos elegits dels totes darrièrs jorns perque aquestes jorns van retrobar la nòrma de la paur e de l'inseguritat qu'a prevalgut pendent tota l'istòria umana terrèstra. Un còp mai mas la darrièra, los elegits seràn ponchats del det e tenguts per responsables dels malaürs que van s'appesantir sul escapats rebèls de la Tresena Guèrra Mondiala anonciada dins Dan.11:40-45 e Apo.9:13. Ezéchièl 14 presenta los modèls tips de la fe : Noèr, Daniel, e Job. Coma Noèr, deurem escapar e resistir al corrent de pensada del mond en bastissent nòstra arca de fidelitat de cap a Dieu. Coma Daniel, deurem demorar fèrmament estacats a far nòstre dever d'elegits en refusant la nòrma establida per la falsa religion. E coma Job, deurem acceptar de sofrir fisicament e mentalament cada còp que Dieu o permetrà, avent sus Job un avantatja : per son experiéncia, avèm après perqué Dieu permet aquelas espròvas.

Lo libre de Daniel nos a permés tanben de comprene melhor la vida celèsta invisibla. Aiçò, en descobrissent aquel personatge nommat Gabriel, nom que significa « lo que vei la fàcia de

Dieu ». Es present dins totas las missions importantas del plan del salut divin. E nos cal realizar que, dins lo reialme celèst de Dieu, el e totes los bons àngels son estats privats de la preséncia de Micaël, l'expression angelica de Dieu, pendent lo temps de son incarnacion terrèstra siá, 35 ans. Dins un departiment grand d'amor, Micaël parteja tanben son autoritat, acceptant d'èsser pas que « lo un dels principals caps ». Mas Gabriel l'a tanben presentat a Daniel, l'elegit demest los elegits, coma « lo Cap de ton pòble ». E Dan.9 nos revèla plan clarament tot çò que Jèsus ven complir per salvar sos elegits fidèls. Lo projècte salvateur divin es atal clarament anonciat, puèi complit lo 3 d'Abril de 30 per la crucifixion de Jèsus-Crist.

Lo libre de Daniel nos a mostrat que la fe es pas demostrabla que per un adult. E que segon Dieu, lo mainatge ven adult en dintrant dins sa tretzena annada. Tanben podèm que constatar lo fruch amar portat pel baptisme dels mainatges e l'eretatge natal religiós dins totas las falsas religions. Jèsus a declarat dins Marc 16:16 : lo que creirà e que serà batejat serà salvat ; lo que creirà pas serà condemnat. Aiçò significa donc qu'abans lo baptisme, la fe deu èsser presenta e demostrada. Après lo baptisme, Dieu l'espròva. Tanben, autre pèrla revelada dins Daniel, aquelas paraulas de Jèsus de Matt.7:13 son confirmadas : Dintratz per la pòrta estrecha. Perque larg es la pòrta, espaciós es lo camin que mena a la perdicion e n'i a fòrça que passan per aquí ; e tanben dins Matt.22:14 : Perque i a fòrça de cridats, mas pauc d'elegits ; segon Dan.7:9, dètz miliards de cridats a rendre compte a Dieu per, solament, un milion d'elegits recrompats salvats, perque auràn realament plan servit lo Dieu creator, en Crist dins lo Sant Esperit.

Lo capítol 12 ven de pausar las basas de l'estructura del libre Apocalipsi en rampelant las datas 538, 1798, 1828, 1843-1844 amagada e suggerida mas fundamentala pel decopatge del temps dins Apocalipsi, e 1873. Una altra data, 1994, i serà bastida pel malaür dels unes e lo bonaür dels autres.

Iniciacion al simbolisme profetic

Dins totas las parabòlas biblicas, l'Esperit utiliza d'elements terrèstres dont d'unes critèris pòdon simbolizar d'entitats anonimas que presentan de critèris comuns. Cada simbòl utilizat deu donc èsser examinat jos totes sos aspèctes, per tal de retirar d'el, las leiçons mascadas per Dieu. Prenèm per exemple, lo mot « mar ». Segon Gen.1:20, Dieu la pòble d'animals de totas menas, innumbrablas e anonimas. Son mièg es fatal per l'òme que viu per sa respiracion dins l'aire. Ven atal un simbòl de mòrt per l'òme que, a bon drech anar, pòt crénher tanben sa salinitat que torna la tèrra esterila. Visiblament, aquel simbòl es pas favorable per l'umanitat e, a causa de son sens de mòrt, Dieu va balhar son nom a la tina de las ablucions dels ebrèus que prefigura las aigas del baptisme. Solament batejar significa immergir siá, se morir negat per revivre en Jèsus-Crist. Lo vièlh òme injustificat se relèva portaire de la justícia del Crist. Vesèm aquí, tota la riquesa d'un sol element de la creacion divina : la mar. Jos aquel ensenhament,

comprendrem melhor lo sens que Dieu balha a aquel verset de Daniel 7:2-3 : « ... e aquí, los quatre vents dels cèls se roncèron sus la mar granda. E quatre grands animals sortiguèron de la mar, diferents los unes dels autres ». Sàpia que « los quatre vents dels cèls » suggerisson las guèrras universalas que pòrtan al poder dominator los pòbles venceires. Aicí, « la mar granda » simboliza las massas umanas dels pòbles pagans que, onorant pas Dieu, son, a sos uèlhs, egals als animals de « la mar ». Dins l'expression, « quatre vents dels cèls », « quatre » representa los 4 ponches cardinals de las direccions Nòrd, Sud, Èst e Oèst. Los « vents dels cèls » pòrtan de cambiaments de l'aspècte del cèl, possant los nívols, provòcan dels auratges e pòrtan la pluèja ; escartant los nívols, favorizan l'enseleillement. Tot parièr, las guèrras provòcan de grands cambiaments politics societals, dels cambaviments enòrmes que balhan la dominacion al novèl pòble venceire causit per Dieu, mas sens que siá çaquela benesit per el. Car designat coma « animal », a pas drech a las benediccions previstas per èsser ofèrtas als vertadièrs òmes ; sos elegits fidèls que marchan dins lo lum divin dempuèi Adam e Eve, e aiçò fins a la fin del mond. E que son sos elegits ? Los en que reconeis son imatge puèi que l'òme es estat fach a l'imatge de Dieu segon Gen.1:26. Relèva aquela diferéncia : l'òme es fach o creat per Dieu a son imatge, mentre que l'animal es produch per son mièg, marin, terrèstre, o celèst, per l'òrdre balhat per Dieu. La causida del vèrb marca la diferéncia de l'estatut.

En segond exemple, prenèm lo mot « tèrra ». Segon Gen.1:9-10, aquel nom « tèrra » es balhat al sòl sec qu'es sortit de la « mar » ; un imatge que Dieu va esplechar dins Apo.13, per simbolizar la fe protestanta qu'es sortida de la fe catolica. Mas examinam encara d'autres aspèctes de la « tèrra ». Es favorabla a l'òme quand o noirís, mas desfavorabla, quand pren l'aspècte d'un desèrt arid. Depend donc d'un bon asagatge del cèl per èsser en benediccion a l'òme. Aquel asagatge pòt venir tanben dels fluvis e dels rius que la travèrsan ; aquí perqué, la paraula de Dieu es ela meteissa comparada a « una font d'aigas vivas » dins la Bíblia. Es la preséncia o l'abséncia d'aquela « aiga » que determina la natura de la « tèrra », e espiritualmente, la qualitat de la fe de l'òme compausat a 75% d'aiga.

En tresen exemple, prenèm los astres del cèl. En primièr, « lo solelh », costat positiu, esclaira ; segon Gen.1:16, es lo luminari del « jorn », rescaufa e favoriza la creissença de las plantas dont l'òme fa sa noiridura. Côté negatiu, crèma las recòltas per d'excèsses de calor o de las mancas de pluèja. Galilèa aviá rason, es al centre de nòstre univèrs e totas las planetas de son sistèma viran a l'entorn d'el. E es sustot lo mai gròs, la Bíblia o designa coma « lo mai grand » dins Gen.1:16, lo mai caud e es pas abordable. Totes aqueles critèris fan d'el l'imatge perfiech de Dieu en que totas aquelas caracteristicas se retròban. Nul pòt pas veire Dieu e viure, pas mai que pòt pas pausar sos pès sul « solelh » ; lo sol astre masculin, los autres essent totes de las planetas o astres feminizats. Après el, « la luna », « lo mai pichon » : segon Gen.1:16, es lo luminari de la nuèch, de las tenèbras sus las qualas presidís. « la luna » a pas donc qu'un messatge negatiu per ela. Malgrat que lo mai pròche de nosautres, aquel astre a longtemps gardat lo mistèri de sa fàcia amagada. Lusís pas de per el mas coma totas las autras planetas, nos renvia, en cicle progressiu, una febla lum que recep de « solelh ». Per l'ensemble d'aqueles critèris, « la luna » es lo simbòl perfiech per representar, en primièra, la religion judaïca, e ne segonda, la falsa religion crestiana del papisme catolic roman, de 538 a nòstres jorns, e del protestantisme luterian, calvinista e anglican, dempuèi 1843. I a tanben dins lo cèl, las « estelas » que segon Gen.1:14-15-17 an dos ròtles que partejan amb « lo solelh e la luna ». Lo de « marcar las epòcas, los jorns e las annadas », e aquel « d'esclairar la tèrra ». Lusisson pas,

dins lor majoritat, que dins lo temps de las tenèbras, la nuèch. Es lo simbòl ideal per representar los servidors de Dieu, los vertadièrs, fins que la profecia lor atribuí una casuda ; çò qu'indica un cambiament de lor estatut espiritual. Serà lo messatge que Dieu va utilizar per evocar la casuda del crestianisme victima de la messorga romana dins Dan.8:10 e Apo.12:4 ; e la casuda del protestantisme universal dins Apo.6:13 e 8:12. Isolada, « l'estela » designa la papautat catolica dins Apo.8:10-11, la fe protestanta dins Apo.9:1 ; e amassadas en corona al nombre de 12, l'Amassada Elegida victoriosa, dins Apo.12:1. Dan.12:3 los designa coma lo simbòl de « los qu'auràn ensenhat la justícia a la multitud », siá, « los qu'esclairan la tèrra » del lum balhat per Dieu.

Aqueles cinc simbòls van tenir un ròtle important dins la profecia de l'Apocalipsi. Pòdes donc t'exercir a descobrir los messatges amagats e portats pels critèris dels simbòls presentats. Mas d'unes serián dificils de descobrir, tanben, Dieu indica, el meteís, la clau del mistèri, dins de versets de la Bíblia, coma los mots « cap e coa » que pòdon pas èsser comprés que pel sens que Dieu lor balha dins Esa.9:14, ont legissèm : « lo magistrat o l'ancian es lo cap, lo profèta qu'ensenha la messorga, es la coa ». Mas lo verset 13 prepausa en parallèla, donc portaire dels meteisses senses, « la branca de palmièr e la canavèra » ; « una canavèra » que va representar la papautat romana dins Apo.11:1.

Existís egalament una significacion simbolica de las chifras e dels nombres. En règla de basa, avèm dins l'òrdre creissent :

Per la chifra « 1 » : l'unicitat (divina o numerica)

Per la chifra « 2 » : l'imperfeccion.

Per la chifra « 3 » : la perfeccion.

Per la chifra « 4 » : l'universalitat (4 ponches cardinals)

Per la chifra « 5 » : l'òme (l'èsser uman masculin o femenin).

Per la chifra « 6 » : l'àngel celèst (l'èsser o messatgièr celèst).

Per la chifra « 7 » : la plenitud. (Egalament : sagèl del Dieu creator)

Al dessús d'aquela chifra, avèm de combinasons d'addicions dels sèt primièrs chifras de basa ; exemples : $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ e $7+4$; $12 = 7+5$ e $6+6$; $13 = 7+6$. Aquelas causadas an un sens espiritual en relacion amb los tèmas tractats dins aqueles capítols de l'Apocalipsi. Dins lo libre de Daniel, trobam los messatges profetics pertocant l'epòca crestiana messianica dins los capítols 2, 7, 8, 9, 11 e 12.

Dins lo libre Apocalipsi revelat a l'apòstol Joan, lo còdi simbolic dels numèros dels capítols es fòrça revelator. L'èra crestiana i es copada en doas partidas istoricas principalas.

La primièra, restacada a la chifra « 2 », recobris lo temps majoritari de « l'imperfeccion » doctrinala de la fe crestiana representada a partir de 538 pel papisme catolic roman, eretièr de

la nòrma religiosa instaurada dempuèi lo 7 de Març de 321 per l'emperador roman pagan Constantin 1èr. Lo capítol 2 cobrís l'integralitat del temps comprés entre 94 e 1843.

La segonda partida representada per la chifra « 3 » concernís, a partir de 1843, lo temps « adventista », temps ont Dieu exigís « la perfeccion » doctrinala apostolica restaurada confòrmament al programa profetizat pel decret divin citat dins Dan.8:14. Aquela perfeccion serà atench de faïçon progressiva fins al retorn del Crist esperat per la prima 2030.

Al dessús de la chifra 7, la chifra 8 siá, 2+6, evòca lo temps de l'imperfeccion (2) de las òbras diabolicas (6). La chifra 9 siá, 3+6, indica lo temps de perfeccion (3) e las òbras egalament diabolicas (6). La chifra 10 siá, 3+7, profetiza pel temps de la perfeccion (3), la plenitud (7) de l'òbra divina.

La chifra « 11 » siá, principalament, 5+6, cibra lo temps de l'ateïsme francés dins lo qual, l'òme (5) es associat al drac (6).

La chifra « 12 » siá, 5+7, revèla l'associacion de l'òme (5) amb lo Dieu creator (7 = la plenitud e son sagèl reial).

La chifra « 13 » siá, 7+6, designa la plenitud (7) de la religion crestiana associada al drac (6) ; papala primièr (mar) e protestanta (tèrra) als darrièrs jorns.

La chifra « 14 » siá 7+7, concernís l'òbra adventista e sos messatges universals (Evangèli etèrn).

La chifra « 15 » siá, 5+5+5 o 3x5, evòca lo temps de la perfeccion (3) umana (5). Es lo que marca la fin del temps de gràcia. Lo « blat » espiritual es madur per èsser recoltat e engranajat dins los pusauts celèstes. La preparacion dels elegits s'acaba perque an atench lo nivèl exigít per Dieu.

La chifra « 16 » concernís dins l'Apocalipsi, lo temps ont Dieu vèrsa « las sèt darrièras copas de sa colèra » sus sos enemics religioses, lo creistianisme infidèl del capítol 13.

La chifra « 17 » pren sa significacion, coma lo precedent, dins lo tèma que Dieu li balha dins sa profecia siá, dins Apocalipsi 17, lo simbòl del « jutjament de la prostituïda granda » per Dieu. Dins la Bíblia, lo primièr usatge d'aquela chifra simbolica concernís la setmana pascale que comença lo 10en jorn del primièr mes de l'annada e s'acaba lo 17en jorn. Complida ric a ric prèl al nivèl dels jorns per la mòrt de « l'anhèl de Dieu » Jèsus-Crist, la Pâque es profetizada en jorns-annadas dins la 70na dels « 70 setmanas » d'annadas de Dan.9:24 a 27. La profecia de la 70na setmana del verset 27 cobrís donc lo temps dels sèt ans compreses entre las datas 26 e 33. La cibra indicada per la profecia es la Pâque situada a la prima, « al mièg » d'aquelas sèt annadas de la setmana profetica citada dins Dan.9:27.

Pels darrièrs vertadièrs « adventistas », la chifra 17 va concernir 17 sègles de practica del dimenge roman, pecat instaurat lo 7 de Març de 321. Data anniversari del tèrme d'aqueles 17 sègles, lo 7 de Març de 2021 a obèrt lo « temps de la fin » profetizat dins Dan.11:40. Aquel « temps » es favorable al compliment d'aquel darrièr castig d'avertiment que, designant la Tresena Guèrra Mondiala, es egalament profetizada per Dieu per la « seisena trompeta »

revelada dins Apo.9:13 a 21. La roïna economica provocada pel virus Covid-19 marca l'annada 2020 (20 de Març de 2020 al 20 de Març de 2021) coma la de la debuta dels castigs divins.

Lo capítol « 18 » a per tèma lo castig de « Babylone la Grand ».

Lo capítol « 19 » cibra lo contèxt del retorn en glòria de Jèsus-Crist e sa confrontacion als rebèls umans.

Lo capítol « 20 » evòca lo seten millenari, sus la tèrra desconsolada ont lo drac es retengut presonier e dins lo cèl, ont los elegits procedisson al jutjament de las vidas e de las òbras dels marris rebèls mòrts regetats per Dieu.

Lo capítol « 21 » retròba la simbolica 3x7 siá, la perfeccion (3) de la divina santificacion (7) reproducha dins sos elegits recrompats de la tèrra.

Se constata aital coma la profecia pren per tèma los elegits de l'adventisme dins Apo.3, 7, 14 =2x7 e 21 =3x7 (creissença cap a la perfeccion de la santificacion).

Lo capítol « 22 » inaugura lo temps ont, sus la tèrra regenerada e renovelada, Dieu installa son tròne e los elegits de son reialme etèrn.

L'adventisme

Que son donc aqueles fils e sas filhas de Dieu ? Aitant lo dire sulcòp, perque aquel document ne va fornir totas las pròvas desirablas, aquela Revelacion divina es adreçada per Dieu a de crestians « adventistas ». Perque qu'aqueò agrade o non, la volontat de Dieu es sobeirana, e dempuèi la prima 1843, data de la dintrada en aplicacion d'un decret profetizat dins Daniel 8:14, la nòrma « adventista del seten jorn » es la canal exclusiva que religa encara Dieu e sos servidors umans. Mas atencion ! Aquela nòrma evolua constantament, e lo refús d'aquela evolucion, volguda per Dieu, a valgut a sa representacion institucionala oficiala d'èsser vomida per Jèsus-Crist dempuèi 1994. Qué l'adventisme ? Aquel mot ven del latin « adventus » que significa : aveniment. Lo de Jèsus-Crist, per son grand retorn final dins la glòria del Paire, foguèt esperat a la prima 1843, en Auton 1844, e en Auton 1994. Aquelas falsas espèras

previstas dins lo projècte de Dieu, n'an pas mens portat de tragicas consequéncias espiritualas pels que mespresèron aquelas anónias profeticas e lors espèras, perque èran organizadas, souverainement, pel grand Dieu creator. Atal, qual que siá va reconéisser dins aquel document dels lums prepausats per Jèsus-Crist vendrà, per consequéncia dirècta, un « adventista », « de seten jorn », s'es pas al prè dels òmes, serà lo cas per Dieu ; aiçò, tre qu'abandonarà lo repaus religiós del primièr jorn, per practicar lo repaus del seten jorn, apelat sabat, santificat per Dieu dempuèi la creacion del mond. L'apertenéncia a Dieu implica d'exigéncias divinas complementàrias ; amb lo sabat, l'elegit adventista va deure realizar que son còs fisic es tanben la propietat de Dieu, e a aquel títol, va o deure noïr e o sonhar coma un ben preciós divin, un santuari carnal. Perque Dieu a prescrich per l'òme, dins Gen.1:29 son regim alimentari ideal : « E Dieu dich : Aquí, vos balhi tota èrba portant de semença e qu'es a la susfàcia de tota la tèrra, e tot arbre avent en el del fruch d'arbre e portant de semença : serà vòstra noïridura ».

La pensada adventista es inseparabla del projècte crestian revelat per Dieu. Lo retorn de Jèsus-Crist es evocat dins de nombrosas citacions biblicas : Psa.50:3 : « Ven, nòstre Dieu, demòra pas en silenci ; davant el es un fuòc devorant, a l'entorn d'el una violenta tempèsta » ; Psa.96:13 : « ... davant l'Etèrn ! Perque ven, perque ven per jutjar la tèrra ; jutjarà lo mond amb justícia, e los pòbles segon sa fidelitat. » ; Esa.35:4 : « Dichas als qu'an lo còr trebolat : Prenètz coratge, crenhètz pas ponch ; aquí vòstre Dieu, la venjança vendrà, la retribucion de Dieu ; Vendrà el meteís, e vos salvarà » ; Òsa.6:3 : « Coneissèm, cercam de conéisser l'Etèrn ; sa venguda es tan certana coma la de l'auròra. Vendrà per nosautres coma la pluèja, coma la pluèja de la prima qu'asaga la tèrra » ; dins las escrituras de l'aliança novèla, legissèm : Matt.21:40 : « Ara, quand lo mèstre de la vinha vendrà, que farà a aqueles vinhairons ? » ; 24:50 : « ... lo mèstre d'aquel servidor vendrà lo jorn ont s'i espèra pas e pontualament que coneís pas, » ; 25:31 : « Quand lo Filh de l'òme vendrà dins sa glòria, amb totes los àngels, se seirà sul tròne de sa glòria. » ; Jea.7:27 : « Pasmens aqueste, sabèm d'ont es ; mas lo Crist, quand vendrà, degun sauprà pas d'ont es. » ; 7:31 : « Mantuna demest la fola creguèt en el, e disián : Lo Crist, quand vendrà, çò farà mai de miracles que n'a pas fach aqueste ? » ; Hébr.10:37 : « Encara un pauc, un pauc de temps : lo que deu venir vendrà, e trigarà pas ». Lo darrièr testimoniatge de Jèsus : Jea.14:3 : « E, quand me serai enanat, e que vos aurai preparat una plaça, tornarai, e vos prendrai amb ieu, per fin qu'aquí ont soi i siatz tanben » ; Lo testimoniatge dels àngels : Act.1:11 : « e diguèron : Òmes Galiléens, perqué arrestatz vosautres a agachar al cèl ? Aquel Jèsus, qu'es estat tirat al cèl del mièg de vosautres, vendrà del meteís biais que l'avètz vist anant al cèl. ». Lo projècte adventista del Messias apareís dins : Esa.61:1-2 : « l'esperit del Senhor, YaHWéH, es sus ieu, perque YaHWéH m'a onchat per portar de bonas novèlas als maluroses ; M'a enviat per garir los qu'an lo còr brigalhat, Per proclamar als captius la libertat, e als presonièrs la desliurança ; per publicar una annada de gràcia de YaHWéH, ... » Aicí, legissent aquel tèxt dins la sinagòga de Nazaret, Jèsus arrestèt sa lectura e tornèt barrar lo libre, perque la seguida, pertocant lo « jorn de venjança » se deviá pas complir que 2003 ans mai tard, per son divin retorn gloriós : « e un jorn de venjança de nòstre Dieu ; per consolar totes los afligits ; »

L'adventisme a uèi de multiplas caras, e en primièr, l'aspècte institucional oficial qu'a regetat en 1991, los darrièrs lums que Jèsus li a prepausadas, per l'umil instrument uman que soi. Los detalhs apareisseràn ont conven dins aquel document. De plan nombroses grops adventistas

dissidents existisson dispersats sus la tèrra. Aquel lum lor es adreçat en prioritat. Constituís lo « lum grand » cap a la quala nòstra sòrre espirituala ainada, Ellen White, voliá conduire lo pòble adventista. Presentava son òbra coma lo « lum pichon » que condutz cap a la « granda ». E dins son darrièr messatge public, brandissent en l'aire a doas mans la santa Bíblia, declarèt : « Fraires, vos recomandi aquel libre ». Son vòt es uèi enausit ; Daniel e Apocalipsi son entièrament descritats per un estricte emplec dels còdis biblics. Una armonia perfiecha revèla la granda sapience de Dieu. Legidor, legidora, que que siás, t'exòrte a cometre pas las errors del passat, ès tu que te devi adaptar al projècte divin, perque lo Totpoderós s'adaptarà pas a ton ponch de vista. Lo refús del lum es un pecat mortal sens cap de remèdi ; la sang versada per Jèsus-Crist o recobris pas. Torni barrar aquela importanta parentèsi e torni sus la « calamitat » anonciada.

Abans d'abordar lo raconte de l'Apocalipsi, me te cal explicar perqué, d'una faison generala, las profecias inspiradas per Dieu son per nosautres, los èssers umans, vitalas al plus al ponch, puèi que lor coneissença o lor mesprètz aurà per consequéncia la vida etèrna o la mòrt definitiva. La rason es la seguenta : l'èsser uman aima l'estabilitat e a aquel títol, crenh los cambiaments. En consequéncia, protegís aquela estabilitat e transforma sa religion en tradicion, escartant tot çò que se presenta dins un aspècte de novetat. Es aital qu'an agit, per lor pèrda, en primièrs, los josieus de l'anciana aliança divina que Jèsus esita pas a denonciar coma essent « una sinagòga de Satan » dins Apo.2:8 e 3:9. En s'arrimant a la tradicion dels paires, an cregut que per aquel mejan arribarián a protegir lor relacion amb Dieu. Mas que se passa dins aquel cas ? L'òme escota pas mai Dieu quand li parla, mas demanda a Dieu de l'escotar parlar. Dins aquela situacion, Dieu tròba pas mai son compte, aiçò d'autant mai que, se vertat es que càmbia pas el meteís dins son caractèr e son jutjament que demòra eternalament lo meteís, es tan vertadièr coma son projècte es en constanta creissença e en perpetual cambiament. Un verset sufís per confirmar aquela idèa : « lo caminòl dels justes es coma lo lum resplendissant, dont l'esclat va creissent fins al mièg del jorn. (Pro 4:18) ». Lo « caminòl » d'aquel verset equival al « camin » incarnat en Jèsus-Crist. Aiçò pròva que la vertat de la fe en Crist evolua tanben pendent lo temps, a l'agrat de la causida de Dieu, confòrmament a son projècte. Los candidats per l'eternitat deurián balhar a las paraulas de Jèsus lo sens que lor torna quand lor ditz : « A lo que gardarà fins a la fin mas òbras, balharai... (Apo.2:26) ». Fòrça pensan que sufís de conservar l'aguesit de la partença fins a la fin ; e foguèt ja l'error dels josieus nacionals e la leiçon de Jèsus dins sa parabòla dels talents. Mas es oblidar que la vertadièra fe es una relacion permanenta amb l'Esperit del Dieu viu que vèlha a balhar a sos mainatges aquela noiridura que sortís de sa boca en tot temps e a tot pic. La paraula de Dieu se restrenh pas a las santas escrituras de la Bíblia, après ela, demòra de longa, lo « Logos » vivent, la Paraula momentanèament facha carn, lo Crist agissent en Sant Esperit per contunhar son dialòg amb los que l'aiman e o recercan de tota lor arma. Pòdi far pròva d'aquelas causas puèi qu'ai personalament beneficiat d'aquel apòrt de novèls lums que fau partejar als que l'aiman aitant qu'ieu. La novetat recebuda del cèl melhora constantament

nòstra compreneson de son projècte revelat e cal saber trencar e abandonar las interpretacions despassadas quand venon obsoletas. La Bíblia nos convida a agir atal : « Examinatz tota causa ; retenètz çò qu'es bon ; (1Th.5:21)».

Lo jutjament de Dieu es de contunh adaptat a aquela evolucion progressiva del lum inspirat e revelat als elegits depositaris de sos oracles. Atal, l'estrictè respècte de la tradicion provòca la pèrda, perque empacha l'èsser uman de s'adaptar a l'evolucion del programa salvateur revelat progressivament fins a la fin del mond. Es una expression que pren tota sa valor dins lo domeni religiós, es : la vertat del temps present o la vertat presenta. Per comprene melhor aquela pensada, devèm agachar dins lo passat, ont aviam dins lo temps dels apòstols, una doctrina de fe perfiecha. Mai tard, dins de tempes de tenèbras extrèmas profetizats, la doctrina dels apòstols es estada remplaçada per las de las doas « Roma » ; l'imperiala e la papala, las doas fasas d'un meteis projècte divin preparat pel drac. D'aquí enlà, l'òbra de reforma justifica son nom, perque s'agís d'arrancar las falsas doctrinas e de replantar las bonas semenças destruchas de la doctrina apostolica. Amb fòrça paciéncia, Dieu a balhat de temps, fòrça temps, per que son lum siá restaurada fins a son acabament integral. A la diferéncia dels dieus pagans que reagisson pas, perque existisson pas, lo Dieu creator, el, viu eternalament, e mòstra qu'existís, per sas reaccions e sas accions inimitables ; malurosament per l'òme, jos l'aspècte de durs castigs. Lo que comanda a la natura, que dirigís lo pericle, lo tron e los liuces, que desvelha los volcans e lor fa escupir de fuòc sus l'umanitat colpabla, que suscita los tèrratremes e provòca los raz-de marèa destructors, es tanben lo que ven mormolhar dins l'esperit de sos elegits, l'avançament de son projècte, çò que s'aprèsta a far, coma l'aviá anonciat d'avança, longtemps de per abans. « Perque lo Senhor, l'Etèrn, fa pas res sens aver revelat son secrèt a sos servidors los profètas », segon Amos 3:7.

Lo primier agach sus l'Apocalipsi

Dins sa presentacion, Jean, l'apòstol del Senhor Jèsus-Crist, descriu los imatges que Dieu li balha en vision e los messatges qu'ausís. En aparéncia, mas en aparéncia solament, la Revelacion, traduccion del grèc « apocalupsis », revèla pas res, perque garda son aspècte misteriós incomprendible per las multituds de cresents que la legisson. Lo mistèri los décourage, e ne son reduches a ignorar los secrèts revelats.

Dieu agís pas atal sens rason. En agissent de la mena, Nos ensenha quant sa Revelacion es santa e, qu'a aquel títol, es destinada unicament a sos elegits. E es aquí que conven d'èsser clar sul subjècte, sos elegits son pas los que pretendan l'èsser, mas exclusivament los que reconeis el meteís coma sos servidors, perque se distinguisson, dels falses cresents, per lor fidelitat e lor obesissença.

« Revelacion de Jèsus Crist, que Dieu li a balhada per mostrar a sos servidors las causas que devon arribar lèstament, e qu'a fach conéisser, pel mandadís de son àngel, a son servidor Jean, lo qual a atestat la paraula de Dieu e lo testimoniatge de Jèsus Crist, tot çò qu'a vist. (Apo.1:1-2) ».

Atal, lo qu'a declarat dins Jean 14:6, « Soi lo camin, la vertat e la vida ; nul ven pas al Paire que per ieu », ven, per son Apocalipsi, sa Revelacion, mostrar a sos servidors lo camin de la vertat que lor permet d'obtenir la vida etèrna ofèrta e prepausada en son nom. L'obtendràn pas donc que los que jutjarà dignes de la recebre. Après aver mostrat concretament per son ministèri terrèstre çò que constituís lo modèl de la vertadièra fe, Jèsus va reconéisser los que son dignes d'el e de son sacrifici expiatòri voluntari, en çò que se son realament engatjats dins aquel camin modèla dins lo qual a marchat abans eles. Sa consacracion plena e entièra al servici de Dieu es la nòrma prepausada. Se lo Mèstre a dich a Pilate : « ... soi vengut dins lo mond per tornar testimoniatge a la vertat ... (Jean 18:37) », dins aquel meteís mond, sos elegits devon far tot parièr.

Tot mistèri a son explicacion, mas per l'obtenir, cal utilizar las claus qu'obrisson e barran l'accès als secrèts. Mas ailàs pels curioses superficials, una clau principala es Dieu el meteís, en persona. A léser e a l'agrat de son jutjament infalhible e perfiechament just, obrís o barra l'intelligéncia umana. Aquel primièr obstacle torna lo libre revelat incompreensible e la santa Bíblia en general ven, quand es somesa a la lectura dels falses cresents, un recuèlh d'articles d'alibis religioses. E son plan nombroses aquelas dalhas cresents, aquí perqué, sus tèrra, Jèsus aviá multiplicat sos avertiments a prepaus de las dalhas-christs qu'apareisserián fins a la fin del mond, segon Matt.24:5-11-24 e Matt.7:21 a 23, ont met en garda contra las falsas reivindicacions dels que se reclaman d'el a grands crits.

L'Apocalipsi es donc la revelacion de l'istòria de la vertadièra fe reconeguda per Jèsus-Crist en Paire e en Sant Esperit sortit del Paire, l'unic Dieu creator. Aquela vertadièra fe qualifica sos elegits que travèrsan al fil dels sègles enténébrés dels tempses de confusion religiosa extrèma. Aquela situacion justifica lo simbòl d'estelas que Dieu atribuís als elegits que reconeis, quitament momentanèament, perque coma elas, segon Gen.1:15, lusisson dins las tenèbras, « per esclarir la tèrra. »

La segonda clau de l'Apocalipsi es amagada dins lo libre del profèta Daniel, un dels libres de l'anciana aliança, la quala constituís lo primièr dels « dos testimònis » de Dieu citats dins Apo.11:3 ; lo segond essent l'Apocalipsi e los libres de l'aliança novèla. Pendent son ministèri

terrestre, Jèsus a atirat l'atencion de sos discípolos sus aquel profèta Daniel dont lo testimoniatge es classat dins los libres istorics dins la santa « Thora » josieva.

La Revelacion divina pren l'aspècte de doas columnas espiritualas. Es tan verai, que los libres de Daniel e lo de l'Apocalipsi balhada a Jean son interdependents e complementaris per portar, coma doas columnas, lo capitèl d'una divina revelacion celèsta.

L'Apocalipsi es donc l'istòria de la vertadièra fe que Dieu definís dins aquel verset : « Urós lo que legís e los qu'ausisson las paraulas de la profecia, e que gardan las causas que i son escrichas ! Perque lo temps es pròche (Apo.1:3) ».

Lo vèrb « lira » a per Dieu un sens precís que li assòcia lo fach de comprene lo messatge legit. Aquela pensada es exprimida dins Esa.29:11-12 : « Tota la revelacion es per vosautras coma los mots d'un libre sagelat que se balha a un òme que sap lira, en disent : Legís donc aquò ! E que respond : O pòdi pas, perque es sagelat ; o coma un libre que se balha a un òme que sap pas lira, en disent : Legís donc aquò ! E que respond : Sabi pas lira ». Per aquelas comparasons, l'Esperit confirma l'impossibilitat de comprene los messatges divins codats pels que « l'onoran de la boca e dels pòts, mas dont los còrs son alunhats de Lui », segon Esa.29:13 : « lo Senhor dich : Quand çò pòble s'apròcha d'ieu, M'onora de boca e dels pòts; mas son còr es alunhat d'ieu, e la crenhença qu'a d'ieu es pas qu'un precèpte de tradicion umana ».

Una tresena clau rejonh la primièra. Se tròba egalament en Dieu que causís souverainement demest sos elegits, lo que va rendre capable de « lira » la profecia per esclarir sos fraires e sòrres en Jèsus-Crist. Perque Paul l'a rampelat dins 1 Agacin.12:28-29 : « E Dieu a establìt dins la Glèisa primièr dels apòstols, secondement dels profètas, tresenament dels doctors, puèi los qu'an lo don dels miracles, puèi los qu'an los dons de garir, de secórrer, de governar, de parlar diversas lengas. Totes son apòstols ? Totes son profètas ? Totes son doctors ? ».

Dins l'òrdre dirigit per Dieu, nos improvisam pas profèta per decision umana personala. Tot se passa coma Jèsus l'a ensenhat en parabòla, nos devèm pas precipitar per prene la primièra plaça del davant de la scèna, mas al contrari, nos devèm sèire dins lo fons de la sala, e esperar, s'aquò se deu produire, que Dieu nos convida a nosautres tornar al primièr reng. Ambicionavi pas cap de ròtle particular dins son òbra, e aviái pas per ieu, qu'un apetís grand del desir de comprene las significacions d'aqueles estranhs messatges, que legissiái dins Apocalipsi. E es Dieu que, abans que ne comprenha lo sens, m'a lançat un apèl dins una vision. Non siá donc pas estonat pel caractèr excepcionalament luminós de las òbras que presenti ; es lo fruch d'una mission autenticament apostolica.

L'incapacitat momentanèa de comprene sos secrèts revelats de faïçon codada es donc normala e prevista dins l'òrdre establìt per Dieu. L'ignorància constituís pas una falta, tant qu'es pas la consequéncia d'un refús del lum balhat. Pel cas del refús de çò que revèla pels profètas qu'el missionne a aquela taca, la senténcia divina es immediata : es la rompedura de relacion, de proteccion e d'esperança. Atal, un profèta missionné, Jean, a rebut de Dieu una vision codada, al temps de la fin, un autre profèta missionné te presenta uèi las visions

descodadas de Daniel e Apocalipsi, t'ofrissent totas las garantidas de la benediccion divina per lor sublima claror. Per aquel décodage, una sola font : la Bíblia, res que la Bíblia, mas tota la Bíblia, jos l'esclairatge del Sant Esperit. L'atencion de Dieu e son amor son virats sus las creaturas umanas mai simples segon l'exemple dels mainatges obesissents, venguts rars al temps de la fin. La compreneson de la pensada divina se pòt pas realizar que dins una collaboracion estrecha e intensa de Dieu e de son servidor. La vertat se vòla pas ; se merita. Es recebuda pels que l'aiman coma una emanacion divina, un fruch, una esséncia del Senhor plan-aimat e adorat.

La construccion complèta de la granda Revelacion portada de faïçon complementària pels libres Daniel e Apocalipsi es gigantesca e trompeusement complèxa. Perque en realitat, Dieu i menciona sovent los meteisses subjèctes sòus dels aspèctes e de las precisions diferentas e complementàrias. Al ponch de mestresa qu'ai uèi de subjècte, l'istòria religiosa revelada es en fach plan simpla de resumir.

Demòra encara una quatrena clau : es nosautres meteisses. Cal que siam d'elegits, perque nòstra arma e tota nòstra personalitat deu partejar amb Dieu, totas sas concepcions del ben e del mal. Se qualqu'un li apartenís pas, es certan que va contestar sa doctrina sus un ponch o sus un autre. La gloriosa Revelacion apareis pas clara que dins l'esperit santificat dels elegits. La vertat es atal facha que se mercandege pas, se negòcie pas, la cal prene tala coma es o la daissar. Coma Jèsus l'a ensenhat, tot se règla per dels « òc » o dels « non ». E çò que l'òme i ajusta ven del Desgordit.

Demòra encara un critèri fondamental qu'es exigit per Dieu : l'umilitat totala. La glòria d'una òbra es legitima mas l'orguèlh o serà pas jamai : « Dieu resistís als orgulhoses mas fa gràcias als umils (Jac.4:6) ». L'orguèlh essent la raïç del mal qu'a causat la pèrda del drac amb sas mostruosas consequéncias per el meteïs e per totas las creaturas celèstas e terrèstras de Dieu, es impossible per un èsser orgulhós d'obtenir l'eleccion en Crist.

L'umilitat, la vertadièra, consistís a reconéisser nòstra feblesa umana e a creire las paraulas del Crist quand nos ditz : « sens ieu, podètz pas res far (Jean 15:5) ». Dins aquel « res » se tròba, en prioritat, la possibilitat de comprene lo sens de sos messatges profetics codats. Te vai dire perqué e te balhar l'explicacion. Dins sa saviesa, sa divina sapience, lo Senhor a inspirat a Daniel sas profecias en elements separats per de desenats d'annadas. Abans que m'inspire l'idèa de far la sintèsi comparativa de l'ensemble d'aquelas profecias separadas en capítols, degun l'a pas fach abans ieu. Perque es unicament per aquela tecnica que las acusacions presentadas per Dieu ganhan en precision e en claror. Lo secrèt del lum pausa sus la sintèsi de l'ensemble dels tèxtes profetics, de l'estudi parallèl de las donadas de sos capítols separats, e sustot de recercar dins tota la Bíblia la significacion espirituala dels simbòls encontrats. Tant qu'aquel metòde es pas estat utilizat, lo libre de Daniel, sens lo qual la profecia de l'Apocalipsi demòra totalament incomprendibla, las acusacions divinas mencionadas an pas inquietat de tròp los que concernissían. Es per tal de cambiar aquela situacion, que lo Sant Esperit de Jèsus-Crist m'a inspirat per tornar clar çò qu'èra gardat, fins aquí, escur. L'identificacion de las quatre ciblas principalas de la colèra divina es atal revelada de faïçon indiscutibla. Dieu reconeis pas d'autra autoritat que la de sa paraula escrucha, e es ela que denóncia e acusa, al títol de sos

« dos testimònis » segon Apo.11:3, los pecadors terrèstres e celèstes. Agacham a present aquela istòria profetica revelada en resumit.

Primièra partida : l'istòria d'Israèl en deportacion dempuèi – 605

Daniel arriba a Babylone (-605) Dan.1

Las visions de Daniel dels dominators successius

1-L'empèri caldèu : Dan.2:32-37-38 ; 7:4.

2-L'empèri mède e Pèrsia : Dan.2:32-39 ; 7:5 ; 8:20.

3-L'empèri grèc : Dan.2:32-39 ; 7:6 ; 8:21 ; 11:3-4-21.

4-L'empèri Romain : Dan.2:33-40 ; 7:7 ; 8:9 ; 9:26 ; 11:18-30.

5-Los reialmes europèus : Dan.2:33 ; 7:7-20-24.

6-Lo regim papal : Dan.7:8 ; 8:10 ; 9:27 ; 11:36.

Segonda partida : Daniel + Apocalipsi

Profecia sus la primièra venguda del Messias regetada pels josieus : Daniel 9.

Persecucions dels josieus pel rei grèc Antiochos IV Epiphane (-168) : anóncia d'una calamitat granda : Dan.10:1. Lo compliment : Dan.11:31. Las persecucions romanas (70) : Dan.9:26.

Après los caldèus, los mèdes e los pèrss, los grècs, la dominacion de Roma, imperiala, puèi papala, a partir de 538. En Roma, la fe crestiana encontra son enemiga mortala dins sas doas fasas successivas imperiala e papala : Dan.2:40 a 43 ; 7:7-8-19 a 26 ; 8:9 a 12 ; 11:36 a 40 ; 12:7 ; Apo.2 ; 8:8 a 11 ; 11:2 ; 12:3 a 6-13 a 16 ; 13:1 a 10 ; 14:8.

A partir de 1170 (Pierre Valdo), l'òbra de Reforma fins al retorn del Crist : Apo.2:19-20-24 a 29 ; 3:1 a 3 ; 9:1 a 12 ; 13:11 a 18.

Entre 1789 e 1798, l'accion punitiva de l'ateïsme revolucionari francés : Apo.2:22 ; 8:12 ; 11:7 a 13.

L'empèri de Napoleon 1èr : Apo.8:13.

A partir de 1843, l'espròva de la fe adventista e sas consequéncias : Daniel 8:14 ; 12:11-12 ; Apo.3. Casuda del protestantisme tradicional : Apo.3:1 a 3 ; son castig : Apo.9:1 a 12 (la 5na trompeta). Los pionièrs adventistas benesits : Apo.3:4 a 6.

A partir de 1873, la benediccion oficiala de l'institucion adventista del seten jorn universal : Daniel 12:12 ; Apo.3:7 ; lo sagèl de Dieu : Apo.7 ; sa mission universal o messatges dels tres àngels : Apo.14:7 a 13.

A partir de 1994, somesa a una espròva de fe profetica, la fe adventista institucionala casuda : Apo.3:14 a 19. La consequéncia : rejonh lo camp protestant regetat dempuèi 1844 : Apo.9:5-10. Son castig : Apo.14:10 (beurà, el tanben, ...).

Entre 2021 e 2029, la Tresena Guèrra Mondiala : Daniel 11:40 a 45 ; Apo.9:13 a 19 (la 6na trompeta).

En 2029, la fin del temps de gràcia collectiva e individuala : Apo.15.

L'espròva universal de la fe : la lei dominicala impausada : Apo.12:17 ; 13:11 a 18 ; 17:12 a 14 ; los sèt darrièrs flagèls : Apo.16.

A la prima 2030, « Harmaguédon » : decret de mòrt e retorn gloriós del Crist : Daniel 2:34-35-44-45 ; 12:1 ; Apo.13:15 ; 16:16. La setena trompeta : Apo.1:7 ; 11:15 a 19 ; 19:11 a 19. Lo seten darrièr flagèl : Apo.16:17. La sèga o lo raubatòri dels elegits : Apo.14:14 a 16. La vendémia o lo castig dels falses ensenhaires religioses : Apo.14:17 a 20 ; 16:19 ; 17 ; 18 ; 19:20-21.

A partir de la prima 2030, lo seten millenari o grand sabat per Dieu e sos elegits : vencut, Satan es encadenat sus la tèrra desolada pendent mila ans : Apo.20:1 a 3. Al cèl, los elegits jutjan los descasuts : Daniel 7:9 ; Apo.4 ; 11:18 ; 20:4 a 6.

Cap a 3030, lo Jutjament darrièr : la glòria dels elegits : Apo.21. La segonda mòrt sus la tèrra : Daniel 7:11 ; 20:7 a 15. Sus la tèrra renovelada : Apo.22 ; Dan.2:35-44 ; 7:22-27.

Los simbòls de Roma dins la profecia

L'aspècte escur de las profecias pausa sus l'utilizacion de simbòls diferents mentre que concernisson una meteissa entitat. Venon, del còp, complementaris, en plaça de s'exclure. Aiçò permet a Dieu de gardar l'aspècte misteriós dels tèxtes e de bastir ne retracha-robòt, los aspèctes diferents del subjècte ciblat. Atal n'es de sa cibla principala : Roma.

Dins Dan.2, dins la vision de l'estatua, es lo quatren empèri avent per simbòl « las cambas de fèrre ». Lo « fèrre » es a l'imatge de son caractèr dur e de sa devise latina « DVRA LEX SED LEX », traduça per : « la lei es dura, mas la lei es la lei ». En mai, las « cambas de fèrre » rampèlan l'aspècte dels legionaris romans bardats de coirassas de fèrre sul tòrs, sul cap, sus las espatlas, suls braces e sus las cambas, avançant a pès en longas columnas organizadas e disciplinadas.

Dins Dan.7, Roma, dins sas doas fasas paganas, la republicana e l'imperiala, es encara lo quatren empèri descrich coma « un mostre espaventable a las dents de fèrre ». Lo fèrre de sas dents la religa a las cambas de fèrre de Dan.2. A tanben « dètz banas » que representan dètz reialmes europèus independents que se van formar après la casuda de l'empèri roman. Es l'ensenhament balhat dins Dan.7:24.

Dan.7:8 descriu l'aparicion d'una onzena « bana » que va venir dins la profecia, la cibla principala de tota la colèra divina. Recep lo nom de « pichona bana » mas, paradoxalament, Dan.7:20 li atribuís « una mai granda aparéncia que los autres ». L'explicacion serà balhada dins Dan.8:23-24, « aquel rei impudent e artificieux ... capitarà dins sas empresas ; destruirà los poderoses e lo pòble dels sants ». Es aquí, una partida solament d'accions que Dieu imputa a aquela segonda dominacion romana, que se complís a partir de 538, amb l'instauracion del regim papal qu'impausa la fe catolica romana per l'autoritat imperiala de Justinian 1èr. Anam deure relevar totas las acusacions que Dieu presenta de faïçon dispersada, dins tota la profecia, contra aquel regim autocrata e despòta, mas religiós, que representa lo papisme roman. Se Dan.7:24 lo dich « diferent dels primièrs », es precisament perque son poder es religiós e que pausa sus la credulitat dels poderoses qu'o crenhon e crenhon son influéncia al près de Dieu ; çò que Dan.8:25 imputa a la « capitada de sas rusas ». D'unes van benlèu trobar anormal que religui lo rei de Daniel 7 al rei de Daniel 8. Devi donc demostrar la justificacion d'aquel ligam.

Dins Dan.8, trobam pas mai las quatre successions imperialas de Dan.2 e 7, mas solament dos d'aqueles empèris, d'autre biais identificats clarament dins lo tèxt : l'empèri mède e Pèrsia, designat per un « marran » e l'empèri grèc imagé per un « boc » que precedís l'empèri

Romain. En 323, lo grand conquistaire grèc Alexandre lo grand se morís, « la bana granda del boc se copa ». Mas sens eretièr, son empèri es partejat entre sos generals. Après 20 ans de guèrra entre eles, demòra pas que 4 reialmes « quatre banas s'aucèron als quatre vents dels cèls per la remplaçar ». Aquelas quatre banas son, Egipte, Siria, Grècia e Tràcia. Dins aquel capítol 8, l'Esperit nos presenta la naissença d'aquel quatren empèri que, a la partença, es pas qu'una vila occidental, primièr monarquista, puèi republicana dempuèi – 510. Es dins son regim republican que Roma pren progressivament de poténcia en transformant en colonia romana los pòbles que recorron a son ajuda. Es atal, qu'al verset 9, jol nom « pichona bana » que designa, ja, lo regim papal roman dins Dan.7, l'arribada de la Roma republicana dins l'istòria de l'Orient ont se tròba Israèl, se complís per son intervencion en Grècia, « l'una de las quatre banas ». Coma veni del dire, es estada apelada en – 214 per reglar un diferent qu'opausava doas ligas grècas, la liga aquèa e la liga etoliana, e lo resultat es estat per Grècia, la pèrda de son independéncia, e l'asservissement colonial als romans en – 146. Lo verset 9 evòca las conquistas successivas que van far d'aquela vilòta d'Itàlia, lo quatren empèri imagé per « lo fèrre » dins las profecias precedentas. Lo luòc geografic del rasonament es lo d'Itàlia ont Roma se tròba. La naissença de sos fondators Romul e Remus met en scèna una loba que los auriáalachats. En latin lo mot Loba se ditz « lupa » que significa loba mas tanben prostituïda. Atal tre sa creacion aquela vila foguèt marcada per Dieu per son doble destin profetic. Se la retrobarà en lop dins la jaça de Jèsus, que la compararà a una prostituïda dins Apo.17. Puèi, son extension cap a sa « miègjorn », s'es complida en conquistant Itàlia del Sud (– 496 a – 272), puèi en sortissent victoriosa de las guèrras menadas contra Cartage, l'actuala Tunis, a partir de 264 abans nòstra èra. La fasa seguenta cap a son « orient » es la de son intervencion en Grècia coma o venèm de veire. Es aquí, qu'es descricha coma « s'auçant de l'una de las quatre banas » de l'empèri grèc esclatat eretat d'Alexandre lo Grand. De mai en mai poderosa, en – 63, Roma va acabar per impausar sa preséncia e son poder colonial a la Judèa que l'Esperit nomma « lo mai polit dels païses » perque es son òbra dempuèi sa creacion après la sortida de son pòble d'Egipte. Aquela expression es represa dins Ezé.20:6-15. Precision istorica : un còp mai, Roma foguèt apelada per Hyrcan ne lucha contra son fraire Aristobule. Las tres conquistas romanas descrichas, jos la meteissa forma geografica que las del « marran » médo-persan del meteis capítol, son confòrms al testimoniatge istoric. La tòca fixada per Dieu es donc atench : l'expression « pichona bana » de Dan.7:8 e Dan.8:9 concernís, dins las doas referéncias, l'identitat romana. La causa es demostrada e indiscutibla. Sus aquela certitud, l'Esperit divin va poder completar son ensenhament e sas acusacions portadas contra aquel regim religiós papal, que concentra sus el meteis totes los pericles del cèl. La succession de la Roma papala a la Roma imperiala essent estada demostrada dins Dan.7, aici, dins Dan.8, l'Esperit sauta los sègles que los separan, e tre lo verset 10, repren per cibla, l'entitat papala, son enemiga mortala preferida ; e pas sens causa. Perque accedís a la religion crestiana dels ciutadans del reialme dels cèls assemblats per Jèsus-Crist : « s'aucèt fins a l'armada dels cèls ». La causa es complida en 538 pel decret imperial de Justinian 1èr qu'ofrís a Vigile 1èr, l'autoritat religiosa e lo tròne papal del Vatican. Mas amonedat de çò poder, agís contra los sants de Dieu, que secuta al nom de la religion crestiana, coma sos successors istorics o faràn pendent quasi 1260 annadas (entre 538 e 1789-1793). Una precision istorica confirma l'exactitud d'aquela durada, sabent que lo decret foguèt escrich en 533. Las 1260 annadas se son donc, dins aquel calcul, acabadas en 1793, annada ont dins la « Terror » revolucionària, l'abolicion de la glèisa romana foguèt decretada. « Elle faguèt tombar a tèrra una partida de las estelas e los

cauquèt ». L'imatge serà représ dins Apo.12:4 : « Sa coa entrainèt lo tèrç de las estelas del cèl e los getava sus la tèrra ». Las claus son balhadas dins la Bíblia. Pertocant las estelas, son dins Gen.1:15 : « Dieu los placèt dins l'espandida del cèl per esclarir la tèrra » ; dins Gen.15:5, son comparadas a la posteritat d'Abraam : « Agacha cap al cèl e compta las estelas, se los pòdes comptar ; tala serà ta posteritat » ; dins Dan.12:3 : « los qu'auràn ensenhat la justícia a la multitud lusiràn coma las estelas, a totjorn e a perpetuitat ». Lo mot « coa » va prene una importància granda dins l'Apocalipsi de Jèsus-Crist, puèi que simboliza e designa « lo profèta qu'ensenha la messorga », coma Esaïe 9:14 o nos revèla, obrissent atal nòstra intelligéncia del messatge codat divin. Lo regim papal de Roma es donc, pels sègles de sa dominacion e dempuèi son origina, dirigit per de falses profètas, segon lo sant e just jutjament revelat per Dieu.

Dins Dan.8:11, Dieu acusa la papautat de s'auçar contra Jèsus-Crist, lo sol « Cap dels caps », coma o precisarà lo verset 25, egalament citat coma « Rei dels reis e Senhor dels senhors », dins Apo.17:14 ; 19:16. Legissèm : « Elle s'aucèt fins al cap de l'armada, li tirèt lo perpetual e versèt la basa de son santuari ». Aquela traduccion diferís de las traduccions correntas, mas a lo meriti de respectar, estrictament, lo tèxt ebrèu original. E jos aquela forma lo messatge de Dieu pren de consisténcia e de precision. Lo tèrme « perpetual » concernís pas aici lo « sacrifici », perque aquel mot es pas escrich dins lo tèxt ebrèu, sa preséncia es illicita e non justificada ; en mai, faussa lo sens de la profecia. En efiech, la profecia cibra l'èra crestiana dins la quala, segon Dan.9:26, los sacrificis e las ofrendas son estats abolits. Aquel tèrme « perpetual » concernís una propietat exclusiva de Jèsus-Crist qu'es son sacerdoti siá, son poder d'intercesseur en favor de sos sols elegits qu'identifica e selecciona. Solament, en s'apoderant d'aquela pretension, lo regim papal benesís los renegats e renèga los benesits de Dieu qu'acusa falsament d'eretgia, s'erigissent el meteis ne modèla de fe divina ; una pretension totalament contestada per Dieu dins sa revelacion profetica que l'acusa, dins Dan.7:25, de « formar l'intencion de cambiar los tempses e la lei ». L'eretgia es donc dins l'òbra entièra del regim papal, tornat atal indigna de portar o de tornar un jutjament religiós qual que siá. Lo perpetual es donc confòrmament als ensenhaments de Héb.7:24, lo « sacerdoti intransmissible » de Jèsus-Crist. Aquí perqué, lo papisme pòt pas pretendre a una transmission de son poder e de son autoritat per Dieu en Jèsus-Crist ; podiá pas donc qu'o li volar illegalament amb totas las consequéncias qu'auràn, per el e los que sedusís, un tal panatòri. Aquelas consequéncias son reveladas dins Dan.7:11. Al jutjament darrièr, patirà la « segonda mòrt, getat vivent dins l'estanh de fuòc e de sofre », dont a longtemps menaçat, el meteis, los monarcas e totes los òmes, per que o serviscan e o crengan : « Agachèri alara a causa de las paraulas arrogantas que prononciava la bana, e mentre qu'agachèri, l'animal foguèt tuat, e son còs foguèt destruch, liurat al fuòc per èsser cremat ». A son torn, la Revelacion de l'Apocalipsi confirmarà aquela senténcia del just jutjament del vertadièr Dieu otratjat e frustrat, dins Apo.17:16 ; 18:8 ; 19:20. Ai causit de traduire per, « e versèt la basa de son santuari » a causa del caractèr espiritual de las acusacions portadas contra lo regim papal. En efiech, lo mot ebrèu « mecon » se pòt traduire per : luòc o basa. E dins lo cas que se presenta, es plan la basa del santuari espiritual qu'es versada. Aquel tèrme « basa » concernís, segon Eph.2:20-21, Jèsus-Crist el meteis, « pèira principala de l'angle », mas tanben, tot lo fondament apostolic comparat a un edifici espiritual siá, un « santuari » propietat de Jèsus-Crist, bastit per Dieu sus el. L'eretatge pretendut de Sant Pèire es donc contradich per Dieu en persona. Pel papisme, lo

sol eretatge de Pierre es la prolongacion de l'òbra de sos borrèls que l'an crucificat après son divin Mèstre. Son regim de l'inquisicion a reproduch fidèlament lo modèl pagan inicial. Avent « cambiat los temps e la lei » que Dieu a instaurats, aquel regim intolerant e crudèl, dont d'unes caps papals èran d'assassins, criminals notòris, coma Alexandre VI Borgia e son filh Cesar, executor e Cardinal, fa pròva de la natura diabolica integrala de l'institucion papala catolica romana. D'enòrmes massacres de gents pasiblas son estats aviats per aquela autoritat religiosa, per las conversions forçadas, jos pena de mòrt, e los òrdres religioses de las crosadas conduchas contra los musulmans qu'ocupavan la tèrra d'Israèl ; una tèrra renegada per Dieu dempuèi l'annada 70, ont los romans son venguts destruire « la vila e la santetat », confòrmament a çò qu'es anonciat, dins Dan.9:26, en consequéncia del regèt del Messias pels josieus. La « basa de son santuari » concernís tota las vertats doctrinalas recebudas pels apòstols que los an transmestas a las generacions futuras per las escrituras de l'aliança novèla ; lo segond dels « dos testimònis » de Dieu, segon Ap.11:3. D'aquel testimòni silenciós, lo papisme a pas retengut que los noms dels erès de la fe biblica que fa adorar e servir en multitud per sas multituds d'adèptes. La vertat segon Roma es consignada, en partida, dins sa « missal » (lo guida de la messa), que remplaça las « dos testimònis » de Dieu ; los escriches de l'anciana e de l'aliança novèla que constituïsson amassa la santa Bíblia qu'a combatuda en balhant la mòrt a sos fidèls partisans.

Lo verset 12 de Dan.8, nos va revelar, perqué, Dieu el meteís es estat obligat de suscitar aquela odiosa e detestabla religion. « l'armada foguèt liurada amb lo perpetual a causa del pecat ». Atal los òrres e òrras accions d'aquel regim an existit, pel desir de Dieu, per tal de punir lo « pecat » qu'es, segon 1 Jean 3:4, la transgression de la lei. E es una accion imputabla ja a Roma mas dins sa fasa imperiala pagana, perque lo pecat tan grèu, que merita una tala punicion, a tocat Dieu sus dos ponches fòrça sensibles : sa glòria de Dieu creator e de Venceire en Crist. Veirem dins Apo.8:7-8, que l'instauracion del regim papal, en 538, constituís lo segond castig, infligit per Dieu, e profetizat pel simbòl avertisseur de la « segonda trompeta ». Un autre castig la precedís, complit per las invasions barbaras d'Euròpa venguda infidèlament crestiana. Aquelas accions s'espandissent entre 395 e 476, la causa dels castigs infligits se tròba encara abans 395. Atal, se confirma la data del 7 de Març de 321, en la quala, l'emperador roman pagan, Constantin 1èr, pel qual la patz es estada ofèrta als crestians de l'empèri, a ordenat per decret l'abandon de la practica del sabat qu'a remplaçat pel repaus del primièr jorn. Solament, aquel primièr jorn èra consacrat al culte pagan del solelh invencit divinizat. Dieu patissí de còp un doble otratge : la pèrda de son sabat, memorial de son òbra de creator e de sa victòria finala sus totes sos enemics, mas tanben, a sa plaça, l'extension de l'onor pagan tornat al primièr jorn, dins los rengs meteïsses dels discípolos de Jèsus-Crist. Pauc de gents van comprene l'importància de la falta, perque cal realizar que Dieu es pas solament creator de la vida, es tanben creator e organizator del temps, e es solament dins aquela tòca qu'a creat los astres del cèl. Lo solelh apareís lo quatren jorn per marcar los jorns, la luna, per marcar la nuèch, e lo solelh encara e las estelas per marcar las annadas. Mas la setmana es pas marcada pels astres, pausa unicament sus una decision sobeirana del Dieu creator. Va donc representar lo signe de son autoritat e Dieu i velharà.

Lumière sul sabat

L'organizacion intèrna de setmana es-tanben, l'expression de sa divina volontat e Dieu o rampelarà en temps volgut dins lo tèxt de son quaten comandament : « Rebremba-te del jorn del repaus per o santificar. As sièis jorns per far tot ton obratge, mas lo seten es lo jorn de YaHWÉH, ton Dieu, faràs pas en aquel jorn, cap d'obratge, ni tu, ni ta femna, ni tos mainatges, ni tos animals, ni l'estrangièr qu'es dins tas pòrtas, perque YaHWÉH a fach lo cèl, la tèrra, la mar e tot çò que contendon en sièis jorns ; aquí perqué a benesit lo seten jorn e l'a santificat ».

Agacha plan, dins aquela citacion, es question unicament de las chifras « sièis e sèt » ; lo mot sabat es quitament pas citat. E jos sa forma « setena », nombre ordinal, lo Creator Legislator insistís sus la posicion qu'aquel seten jorn ocupa. Perqué aquela insisténcia ? Te vau balhar una rason de cambiar, tan necessari, ton agach sus aquel comandament. Dieu a volgut renovar l'òrdre del temps qu'a establít tre la fondacion del mond. E s'insistís tant, es perque la setmana es bastida a l'imatge del temps complèt de son projècte salvateur : 7000 annadas o mai precisament, 6000 + 1000 annadas. Per aver desformat son projècte del salut, en frapant dos còps lo ròc de Horeb, Moïse foguèt empachat de dintrar dins la Canaan terrèstre. Foguèt la leiçon que Dieu volguèt balhar a prepaus de sa desobesissença. Dempuèi 1843-44, lo repaus del primièr jorn pòrta las meteissas consequéncias, mas aquel còp, empacha la dintrada dins la Canaan celèst, la recompensa de la fe dels elegits ofèrta per la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist. Aquel jutjament divin tomba suls rebèls, perque, coma l'accion de Moïse, lo repaus del primièr jorn es pas confòrm al projècte programat per Dieu. Los noms pòdon èsser cambiats sens tròp de consequéncias, mas lo caractèr de las chifras, es lor immutabilitat. Pel Dieu creator, que supervisa sa creacion, lo debanament progressiu del temps s'efectua per una successiòn de setmanas de sèt jorns. De faïçon immutabla, lo primièr jorn demorarà lo primièr jorn e lo « seten » demorarà lo « seten ». Cadun dels jorns va gardar perpetualament la valor que Dieu li a balhada, tre lo començament. E la Genèsi nos apren, al capítol 2, que lo seten jorn es l'objècte d'un sòrt particular : es « santificat » siá, mes a despart. Fins ara, l'umanitat a ignorat la vertadièra causa d'aquela valor particulara, mas uèi, en son nom, balhi l'explicacion de Dieu. A son lum, la causida de Dieu s'esclaira e se justifica : lo seten jorn profetiza lo seten millenari del projècte global divin de 7000 annadas solaras, dont los darrièrs « mila ans » citats dins Apo.20, veirà los elegits de Jèsus-Crist dintrar dins la jòia e la preséncia de lor Mèstre plan-aimat. E aquela recompensa serà estada obtenguda gràcias a la victòria de Jèsus sul pecat e la mòrt. Lo sabat santificat es pas mai solament lo memorial de la creacion de nòstre univèrs terrèstre per Dieu, marca tanben cada setmana l'avançada cap a la dintrada dins lo reialme dels cèls ont, segon Jean.14:2-3, Jèsus « prepara una plaça » per sas fòrça-aimats elegits. Aquí aquí, una fòrça polida rason de l'aimar e de l'onorar aquel sant seten jorn, quand se presenta per marcar la fin de nòstras setmanas, a solelh colc, a la fin del 6en jorn.

D'ara enlà, quand legiràs o ausiràs las paraulas d'aquel quaten comandament, deuràs ausir darrièr las paraulas del tèxt, Dieu dire a l'èsser uman : « As 6000 ans per produire las òbras de

fe dels elegits, perque arribat a la fin d'aquel temps, lo temps dels 1000 ans del seten millenari t'apartenirà pas mai ; se perlongarà pas que per mos elegits dintrats dins mon eternitat celèsta, pel mejan de la vertadièra fe reconeguda per Jèsus-Crist ».

Lo sabat apareis atal coma un signe simbolic e profetic de la vida etèrna reservada a las recrompats de la tèrra. Tanben, Jèsus l'a imagé per « la pèrta de grand prèmi » de sa parabòla citada dins Matt.13:45-46 : « lo reialme dels cèls es encara parièr a un mercand que cerca de polidas pèrlas. A trobat una pèrta de grand prèmi ; e es anat vendre tot çò qu'aviá, e l'a crompada ». Aquel verset pòt recebre doas explicacions invertidas. L'expression « reialme dels cèls » designa lo projècte salvateur de Dieu. En imageant son projècte, Jèsus-Crist se compara a un « mercand » de « pèrlas » que recerca la pèrta, la mai polida, la mai perfiecha e donc en consequéncia, la que pren lo mai grand prèmi. Per trobar aquela pèrta rara, e donc preciosa, Jèsus a quitat lo cèl e sa glòria e sus la tèrra al prètz de sa mòrt terribla, a recrompat aquelas pèrlas espiritualas per que vengan sa propietat per l'eternitat. Mas invèrsament, lo mercand es l'elegit qu'a set de l'absolut, de la perfeccion divina que serà la recompensa de la vertadièra fe. Aquí encara per emportar aquel prèmi de la vocacion celèsta, laissa las valors terrèstras vanas e injustas per se consacrar a tornar al Dieu creator un culte qu'el siá agradiu. Dins aquela version, la pèrta de grand prèmi es la vida etèrna ofèrta per Jèsus-Crist a sos elegits a la prima de l'annada 2030.

Aquela pèrta de grand prèmi pòt pas donc concernir que la darrièra epòca de l'adventisme ; aquela dont los darrièrs representants van viure fins al vertadièr retorn de Jèsus-Crist. Aquí perqué, aquela pèrta de grand prèmi regropa lo sabat, lo retorn del Crist e la santetat dels darrièrs elegits. La perfeccion doctrinala retrobada en aquela darrièra epòca balha als sants l'imatge de la pèrta. Lor experiéncia especifica de dintrar vius dins l'eternitat confirma aquel imatge de pèrta. E lor estacament al sabat del seten jorn que sabon profetizar lo seten millenari balha al sabat e al seten millenari l'imatge d'un joièl preciós unic a lo qual res pòt pas èsser comparat senon una « pèrta de grand prèmi ». Aquela idèa va aparéisser dins Apo.21:21 : « las dotze pòrtas èran dotze pèrlas ; cada pòrta èra d'una sola pèrta. La plaça de la vila èra d'aur pur, coma de veire transparent ». Aquel verset soslinha l'unicitat de la nòrma de la santificacion exigida per Dieu, e a l'encòp, l'unica recompensa que constituïska l'obtencion de la vida etèrna per lor dintrada dins lo sabat del seten millenari per de « pòrtas » simbolicas qu'imagent las espròvas de fe adventistas. Los darrièrs recrompats son pas melhors que los que los an precedits. Es unicament la vertat doctrinala que Dieu lor a fach conéisser que justifica lor imatge de pèrta que succedís a la de las pèiras preciosas talhadas. Dieu fa pas jamai excepcion per las personas mas, en foncion del temps concernit, s'es reservat lo drech de far excepcion sus la nòrma de la santetat exigida per obtenir lo salut. L'èra crestiana examinada concernís principalament lo temps marcat pel retorn del pecat religiosament oficializat dempuèi l'instauracion del regim papal roman siá, dempuèi 538. Tanben, las debutas de la Reforma son cobèrtas per sa compassion e sa misericòrdia, e la transgression del sabat foguèt pas imputada abans que lo decret de Dan.8:14 dintra en vigor siá, dempuèi 1ra prima 1843. En allusion subtila, la crompa de la pèrta es prepausada per Jèsus dins Apo.3:18 : « t'aconselhi de crompar d'ieu de l'aur esprovat pel fuòc, per fin que vengas ric, e dels vestits blancs, per fin que siás vestit e que la vergonha de ta nuditat paresca pas, e un colliri per onchar tos uèlhs, per fin que vejas ». Aquelas causas, que Jèsus prepausa als que ne mancan, constituïsson los elements que balhan a l'elegit son aspècte simbolic de « pèrta » a l'agach e al jutjament del

Senhor Jèsus-Crist. La « pèrta » deu èsser « crompada » de Lui, es pas obtenguda gratuïtament. Lo prèmi es lo del renonciament a se meteís, basa del combat de la fe. Dins l'òrdre respectiu, Jèsus prepausa de vendre una fe esprovada per l'espròva que balha a l'elegit sa riquesa espirituala ; sa justícia pura e sens taca que cobrís la nuditat espirituala del pecador graciàt ; l'ajuda del Sant Esperit qu'obrís los uèlhs e l'intelligéncia de l'òme pecador sul projècte revelat per Dieu dins sas santas Escrituras de la Bíblia.

Dins lo temps dels 6000 ans de l'èra crestiana, Dieu a pacientat fins a la fin d'aquel cicle terrèstre per far descobrir a sos darrièrs elegits la magnificéncia de son sant seten jorn o sabat santificat per son repaus. Los elegits que ne comprenon lo sens an ara tota rason de l'aimar e de l'onorar coma un present de Jèsus-Crist. Pertocant los que l'aiman pas e o combaton, an e auràn totas las rasons d'o detestar perque marcarà la fin de lor animala existéncia terrèstra.

Lo decret de Daniel 8:14

Dan.8:12 contunha, disent : « la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas entpresas ». La « vertat » es, segon Psa.119:142, « la lei ». Mas es tanben l'opausat absolut de la « messorga » que, segon Esa.9:14, caracteriza lo « dalha profèta » papal pel tèrme « coa » que l'acusa dirèctament dins Apo.12:4. En fach, gèta la vertat per tèrra per installar a sa plaça sas « messorga » religiosa. Sas « entpresas » podían pas que « capitar », puèi que Dieu el meteiss a suscitèt son aparicion per punir l'infidelitat crestiana practicada dempuèi lo 7 de Març de 321.

Los versets 13 e 14 van prene una importància vitala fins a la fin del mond. Dins lo verset 13, dels sants s'interrogan a prepaus del temps que va durar l'extorsion del « perpetual » e lo del « pecat devastator » ; de causas que venèm d'identificar. Mas atardam un pauc sus aquel « pecat devastator ». La devastacion en question es la de las armas o vidas umanas. A tèrme, l'umanitat entièra decimada va daissar, pendent las « mila ans » del seten millenari, la planeta entèrra dins sa forma d'origina « informa e voida » que li valrà, dins Apo.9:2-11, 11:7, 17:8 e 20:1-3, lo nom « abisme » de Gen.1:2.

Los « sants » demandan egalament pendent quant de temps la « santetat e l'armada » crestiana « seràn caucadas ? ». Dins aquela scèna, aquelas « sants » se compòrtan en fidèls servidors de Dieu, animats coma Daniel, qu'es balhat en exemple dins Dan.10:12, de desir legitima « de comprene » lo projècte divin. Obtenon pels tres subjèctes evocats, una sola responsa balhada dins lo verset 14.

Segon las correccions e los melhoraments que Dieu m'a conduch a far a partir del tèxt original ebrèu, la responsa donada es : « Fins a ser matin, dos mila tres cents, e serà justificada la santetat ». Es pas mai aquí, lo tèxt escur de la tradicion : « Fins a dos mila tres cents sers e matins e lo santuari serà purificat ». Es pas mai question de santuari mas de santetat ; en mai, lo vèrb « purificat » es remplaçat per « justificat », e lo tresen cambiament concernís l'expression « ser matin » qu'es plan al singular dins lo tèxt ebrèu. De mena, Dieu tira tota justificacion als que temptan de cambiar lo nombre total en o dividissent per dos, pretendent separar los sers dels matins. Sa demarcha consistís a presentar l'unitat del calcul lo « ser matin » que definís un jorn de 24 oras dins Gen.1. Puèi solament, l'Esperit revèla lo nombre d'aquela unitat : « 2300 ». Lo nombre total dels jorns profetics citats es atal protegit. Lo vèrb « justificat » a per raïç, dins l'ebraïc lo mot « justícia » « tsédèq ». La traduccion que prepausi es donc ela meteissa justificada. Puèi, una error pertocant lo mot ebrèu « qodèsh » torna aquel tèrme per « santuari » qu'es en ebrèu « miqdash ». Lo mot « santuari » es plan traduch dins lo verset 11 de Daniel 8, mas a pas sa plaça dins los versets 13 e 14 ont l'Esperit emplega lo mot « qodèsh » que deu èsser traduch per « santetat ».

Quand se sap que lo « pecat devastator » cibra especificament l'abandon del sabat, el meteiss objècte d'una santificacion divina particulara, aquel mot « santetat » esclaire

considerablement lo sens del messatge profetic. Dieu anóncia, qu'al tèrme dels « 2300 ser matin » citats, lo respècte del repaus de son vertadièr « seten jorn » serà exigít per el, de tota persona que pretendrà a la santetat e a la « justícia etèrna » obtenguda per Jèsus-Crist. La fin del « pecat devastator » implica lo renonciament al culte religiós del dimenge èx-jorn del solelh establít per Constantin 1èr, l'emperador pagan. Dieu restablís atal, a son torn, las nòrmas doctrinalas del salut que prevalían al temps dels apòstols. Aquel tèrme « santetat » engloba a el sol totes las vertats doctrinalas de las basas de la fe crestiana. Avent per modèl e origina l'ensenhament balhat als josieus, la fe crestiana pòrta pas tornarmai, que lo remplaçament dels sacrificis animaliers, per la sang versada per Jèsus-Crist sul propitiatoire amagat dins una cauna sosterranha situada jos sos pès a Golgotha, coma a agradat a nòstre Salvaire d'o revelar e mostrar, a son servidor Ron Wyatt, en 1982. La descobèrta dels subjèctes concernits pel mot « santetat » es progressiva e s'alonga sul temps d'una vida, mas dempuèi 2018, aquel temps es comptat e limitat, e uèi, en 2020, demòra pas que 9 ans per ne restaurar totes los aspèctes.

Daniel 8:14 es un decret tuaire d'armas, perque lo cambiament del jutjament de Dieu a per consequéncia, la pèrda de l'ofèrta del salut del Crist per totes los practicants crestians del dimenge catolic roman. L'esperit de la tradicion eretada va donc causar la mòrt etèrna de las multituds, qu'ignòran lo mai sovent, lor condemnacion per Dieu. Es aici que la demostracion de l'amor de la vertat permet a Dieu de marcar « la diferéncia », a prepaus del sòrt que tòca « los qu'o serviscan e los qu'o serviscan pas (Mal.3:18) ».

D'unes esperits rebèls van voler contestar l'idèa meteissa d'un cambiament imputable a Dieu que declara el meteís : « Càmbii pas », dins Mal.3:6. Es mentre qu'o cal realitzar, lo cambiament complít en 1843-44, consistís pas qu'a restablir una nòrma originala longtemps desformada e transformada. Aquí perqué, la benediccion dels elegits de la Reforma, imputada malgrat lors òbras imperfièchas, presenta un caractèr d'excepcion, dont l'aspècte doctrinal pòt pas èsser presentat coma lo modèl de la vertadièra fe. Aquel jutjament particular pels primièrs reformators es tant excepcional que Dieu o relèva e o revèle dins Apo.2:24 ont ditz als protestants, abans 1843, « Meti pas sus tu d'autra carga, solament, çò que tu as garda-o fins que venga ».

Lo « malaür » restacat a la dintrada en aplicacion d'aquel decret de Dan.8:14 es se « grand », que Dieu o senhala per l'anóncia de tres « grands malaüers » dins Apo.8:13. E amb de tan grèvas consequéncias, es urgent de conéisser la data de sa dintrada en aplicacion. Èra precisament, lo lagui dels « sants » de Dan.8:13. La durada es ara revelada « 2300 jorns » profetics siá, 2300 annadas solaras realas, segon lo còdi balhat a Ezéchièl, un profèta contemporanèu de Daniel (Ezé.4:5-6). Çò admonèsta 8, dont lo tèma consistís a metre fin al « pecat » roman, va trobar los elements que li manca dins Dan.9 ont, aquí tanben, serà question de « metre fin al pecat », mas aquel còp, al « pecat » original qu'a fach pèrdre la vida etèrna, dempuèi Adam e Eve. L'operacion va pausar sul ministèri terrèstre del Messias Jèsus e sus l'ofèrta en sacrifici voluntari de sa vida perfiecha, en recrompa dels pecats de sos elegits, e precisi plan, d'eles sols. Lo temps de sa venguda demest los òmes es fixat per la profecia en jorns profetics. Lo messatge concernís lo pòble josieu prioritari puèi qu'en aliança amb Dieu. Balha al pòble josieu, per « metre fin al pecat », un delai de « septante setmanas » que representan 490 jorns-annadas realas. Mas indica tanben lo mejan de datar lo ponch de partença del calcul. « Dempuèi que la paraula a anonciat que Jerusalèm serà tornada bastir, fins a l'onchat, i a ... (7

+ 62 = 69 setmanas) ». Tres reis pèrses an balhat aquela autorizacion, mas sol lo tresen, Artaxerxes 1èr, l'a complida entièrament segon Esdras 7:7. Son decret reial, es promulgat a la prima 458 abans nòstra èra. Lo tèrme de las 69 setmanas situa la debuta del ministèri de Jèsus-Crist en l'annada 26. Ciblant particularament las darrièras « sèt annadas » reservadas a l'òbra de Jèsus, qu'instaura, per sa mòrt expiatòria, las basas de l'aliança novèla, l'Esperit presenta al verset 27 de Dan.9, aquela « setmana » de jorns-annadas « al mièg » de la quala, per sa mòrt voluntària, « fa cessar lo sacrifici e l'ofrenda » ; las causas ofèrtas fins a Jèsus-Crist, per l'expiacion dels pecats. Mas sa mòrt ven abans tota causa « metre fin al pecat ». Coma cal comprene aquel messatge ? Dieu ofrís una demostracion de son amor que va capturar los còrs de sos elegits que, per retorn d'amor e de reconeissença, van luchar amb son ajuda contra lo pecat. 1 Jean 3:6 confirma, disent : « Qual que siá demòra en el practica pas lo pecat ; qual que siá pèca l'a pas vist, e l'a pas conegut ». E afortís son messatge per de nombrosas autras citacions.

Sul plan doctrinal, la novèla aliança bastida per Jèsus-Crist ven pas que relevar l'anciana. Atal, las doas alianças pausan sus la meteissa basa profetica revelada dins Dan.9:25. La data – 458 pòt donc servir de basa al calcul de las 70 setmanas fixadas pel pòble josieu, mas tanben pel dels 2300 jorns-annadas realas de Dan.8:14 que concernisson la fe crestiana. Gràcias a aquela precision datada, podèm establir per l'an 30 la mòrt del Messias e per l'annada 1843 la dintrada en aplicacion del decret de Dan.8:14. Los dos messatges venon « metre fin al pecat » amb de consequéncias mortals etèrnas pels que s'entèteront a los ignorar, l'un coma l'autre, fins que la mòrt las tustada, o après la fin del temps de la gràcia collectiva e individuala que va precedir lo retorn gloriós de Jèsus-Crist. Fins a aquel ponch final, la vida autoriza las conversions sincèras que permeton d'accedir a l'estatut d'elegit.

La redaccion del libre es entièrament realizada per Dieu. Es el que ne causís los mots e dins Apo.22:18-19, preven los traductors e los escribas que se van cargar de transmetre o transcriure lo raconte original, de generacion en generacion, que lo mendre cambiament dels mots lor valrà la pèrda del salut. Avèm donc aquí, una òbra plan particulara de plan nauta santetat. La pòdi comparar a un gigantesc « copacap » dont lo montatge poiriá pas èsser acabat se la mendre pèça originala veniá a èsser modificada. L'òbra es donc divinament colossala e segon sa natura, tot çò que Dieu i ditz es vertat, mas verai per la resulta de son projècte salvateur ; perque adreça aquela profecia a sos « servidors », mai precisament, « sos esclaus », de la fin del mond. La profecia serà pas interprétable que quand los elements profetizats seràn a mand de se complir o, majoritàriament, complits.

La longor del temps global, que deviá durar lo projècte salvateur divin, es totjorn estada ignorada pels òmes. De mena, de totes tempses, lo servidor de Dieu podiá esperar assistir a la fin del mond, e Paul ne testimònia per sos prepauses : « Aquí çò que disi, fraires, es que lo temps es cort ; que d'ara enlà los qu'an de femnas sián coma non en avent pas, los que ploren coma plorant pas, los que se regaudiguèsson coma se regaudissent pas, los que crompten coma possedissent pas, e los qu'usen del mond coma non en usant pas, perque la figura d'aquel mond passe (1 Agacin.7:29 a 31) ».

Avèm, sus Paul, l'avantatge de nos trobar dins aquel temps ont Dieu va metre fin a sa seleccion d'elegits etèrns. E uèi, son conselh inspirat deuriá èsser començat pels vertadièrs elegits de nòstre temps final. Lo mond va passar, e sola la vida etèrna dels elegits se va perlongar. Tanben, las paraulas de Dieu en Crist, « veni lèstament », dins Apo.1:3, son vertadièras, perfiechament justificadas e adaptadas per aquel temps final qu'es lo nòstre ; a nòu annadas de son retorn, al moment que redigissi aquel tèxt.

Avèm vist dins Dan.7:25 que Roma aviá per intencion de « cambiar los tempses e la lei » divina. La compreneson dels mistèris de l'Apocalipsi de Jèsus-Crist, donada a l'apòstol Joan detengut sus l'illa de Patmos, pausa essencialament sus la coneissença del vertadièr temps establir per Dieu. Lo subjècte del temps es donc fonamental per comprene l'Apocalipsi, que Dieu estructura sus aquela nocion del temps. Va donc jogar sus l'imprecision d'aquela donada per que lo libre garde son caractèr misteriós inofensiu que li va permetre de travessar los 20 sègles de nòstra èra sens èsser destruch per las entitats acusadas e denunciadas. Los tempses cambiats, e sustot lo calendari establir per Roma sus una falsa data restacada a la naissença de Jèsus, an pas permés d'enganar los elegits quand interprètan las profecias divinas ; aiçò perque Dieu presenta dins sas profecias, de las duradas dont lo començament e la fin s'apièjan sus d'accions istoricas aisidament identificablas e datadas pels istorians especialistas.

Mas dins l'Apocalipsi, la nocion del temps es primordiala, perque tota l'estructura del libre pausa sus ela. Atal per via de consequéncia, sa compreneson dependiá de la bona interpretacion del sabat exigir e restaurat per Dieu, en 1844. Mon ministèri, començat en 1980, aviá per tòca de revelar l'importància del ròtle profetic del sabat, que profetiza lo repaus grand del seten millenari, de Dieu e de sos elegits, lo tèma d'Apo.20. Segon lo verset 2Piu.3:8, « un jorn es coma mila ans, e mila ans son coma un jorn », lo ligam establir entre l'imatge dels set jorns de la creacion revelats dins Gen.1 e 2 e los set mila annadas del temps global del

projècte divin, a sol rendut possible ma compreneson del montatge de l'estructura del libre. Amb aquela coneissença, la profecia s'esclaira e libre, pèrla per pèrla, totes sos secrèts.

Atal, la profecia pren vida e eficacitat, unicament, se lo messatge pòt èsser restacat a una data de l'istòria de l'èra crestiana. Es çò que l'inspiracion del Sant Esperit de Dieu en Jèsus-Crist m'a permés de realizar. Tanben, çò pòdi declarar aquel « libre pichon, dobèrt », en confirmant lo compliment del projècte divin anonciat dins Apo.5:5 e 10:2.

Al nivèl de son arquitectura, la vision Apocalipsi ven cobrir lo temps de l'èra crestiana comprés entre la fin del temps apostolic, cap a 94 e la fin del seten millenari que succedirà al retorn final de Jèsus-Crist en 2030. Parteja donc amb los capítols 2, 7, 8, 9, 11 e 12 de Daniel lo subrevòl de l'èra crestiana. Pels crestians, l'ensenhament principal obtengut per l'estudi d'aquel libre es la data carnièra de la prima 1843 establida per Dan.8:14, mas tanben de l'auton 1844 en la quala l'espròva de fe a pres fin. Es encara a partir de l'auton 1844 que Dieu a pausat las basas de la fe adventista del seten jorn. Aquelas doas datas son tant importantas que Dieu los va utilizar per estructurar sa vision Apocalipsi. Per plan comprene la valor d'aquelas doas datas pròchas, cal restacar a 1843 lo començament d'una espròva de la fe per la paraula profetica. Las primièras victimas espiritualas tomban tre aquela data per lor regèt mespresant de la primièra anóncia adventista de William Miller. Mas lo temps de l'espròva lor ofèrta un segond astre amb sa segonda anóncia del retorn de Jèsus pel 22 d'Octobre de 1844. Lo 23 d'Octobre l'espròva pren fin e lo jutjament de Dieu pòt atal èsser formulat e revelat. Lo tèst collectiu es acabat, mas la conversion individuala demòra totjorn possible. En mai, dins los faches, los adventistas obsèrvan totes lo repaus del dimenge roman encara non identificat coma un pecat. E lo sabat es adoptat progressivament pels adventistas de faïçon individuala, sens que son ròtle màger siá realizat per l'ensemble dels adventistas. Aquel rasonament me condutz a privilegiar per la fin de la falsa fe protestanta, la data de la prima 1843 e per la debuta de l'adventisme benesit per Dieu, la data automnale del 23 d'Octobre de 1844. Ja, en çò dels ebrèus, la prima e l'Auton èran ligats en balhant luòc a de fèstas que celebravan de tèmas complementaris diametralament opausats ; la justícia etèrna de « l'anhèl » immolat de la « Pâque » de la prima, d'una part, e la fin del pecat del « boc » tuat per « lo jorn dels expiations » dels pecats, de l'auton, d'autra part. Las doas fèstas religiosas an trobat lor compliment dins la Pâque de l'an 30 en la quala lo Messias Jèsus a balhat sa vida. La prima 1843 e lo 22 d'Octobre de 1844 son atal eles tanben ligats pel sens puèi que la tòca de l'espròva de fe es plan de « metre fin al pecat » segon Dan.7:24 ; lo que constituís l'odiosa practica del repaus setmanier sul primièr jorn, mentre que Dieu l'a ordenat pel seten qu'a quitament santificat per aquel usatge, tre la fin de la primièra setmana de la creacion terrèstra ; en 2021, 5991 annadas abans nosautras.

Se pòt tanben privilegiar la data del decret de Daniel 8:14 que definís la data de la prima 1843. Per justificar aquela causida, cal considerar qu'aquel moment copa totes las relacions establidas fins aquí entre Dieu e sas creaturas ; Dieu qu'entrepren, dempuèi aquela data, una ultima seleccion bastida sus doas anóncias adventistas successivas. Tre la prima 1843, lo sabat es exigible, mas Dieu o va balhar als venceires de l'espròva qu'a partir de l'auton 1844, en signe

benesit e santificat que li appartenisson, confòrmament a l'ensenhament biblic d'Ezé.20:12-20, coma l'avèm vist mai d'ora.

Dins aquel libre, lo capítol 5 a per tòca de nos rampelar que, sens la victòria pagada tan car per Jèsus-Crist, « l'Anhèl de Dieu », tota ajuda divina, tot lum revelat foguèt estat impossible, e donc, cap d'arma umana aguèt pas pogut èsser salvada. Son lum profetic salve aitant sos elegits que sa crucifixion volontàriament acceptada. La fe en son sacrifici nos imputa sa « justícia etèrna » segon Dan.7:24, mas sa Revelacion esclaira nòstre camin e nos mòstra las trapèlas espiritualas dreçadas pel drac, per nos far partejar son terrible sòrt. Dins aquel cas, lo salut pren una forma concrèta.

Aquí un exemple d'aquelas trapèlas subtilas. La Bíblia es agachada e considerada amb rason coma essent la Paraula escricha de Dieu. Pasmens aquela paraula foguèt redigida per d'òmes cabussats dins lo contèxt de lor epòca. Solament, se Dieu càmbia pas, son enemic lo drac, Satan, li càmbia oportunament d'estrategia e de comportament de cap als elegits de Dieu, pendent lo temps. Aquí perqué lo drac agissent en « dragon » imatge de sa guèrra dobèrta persécitrice, a son epòca, mas unicament per aquela epòca, Jean podíá declarar dins 1Jean 4:1 a 3 : « Fòrça-aimats, ajustatz pas fe a tot esperit ; mas esprovatz los esperits, per saber se son de Dieu, perque mantuna dalha profètas son venguts dins lo mond. Reconeissètz a aiçò l'Esperit de Dieu : tot esperit que confèssa Jèsus Crist vengut en carn es de Dieu ; e tot esperit que confèssa pas Jèsus es pas de Dieu, es lo de l'antéchrist, dont avètz après la venguda, e qu'ara es ja dins lo mond. » Dins sos prepauses, Jean precisa « vengut en carn » solament per identificar lo Crist de son testimoniatge ocular. Mas son afirmacion « tot esperit que confèssa Jèsus Crist vengut en carn es de Dieu » a perdut sa valor dempuèi que la religion crestiana es tombada dins l'apostasia e lo pecat a partir del 7 de Març de 321, en abandonant la practica del vertadièr sabat del vertadièr seten jorn santificat per Dieu. La practica del pecat a, fins en 1843, reduch la valor en consequéncia de « confessar Jèsus-Crist vengut en carn » e dempuèi aquela meteissa data, li a tirat tota valor ; los darrièrs enemics de Jèsus-Crist se reclaman de sa « nom » coma l'a anonciat dins Matt.7:21 a 23 : « los que me dison : Senhor, Senhor, dintraràn pas totes dins lo reialme dels cèls, mas aquel sol que fa la volontat de mon Paire qu'es dins los cèls. Mantun me dirà en aquel jorn : Senhor, Senhor, avèm pas profetizat per ton nom ? Avèm pas caçat de demònis per ton nom ? E avèm pas fa fòrça miracles per ton nom ? Alara lor dirai obèrtament : Vos ai pas jamai coneguts, çò retiratz d'ieu, vosautres que cometètz l'iniqultat ». « Jamai coneguts » ! Aqueles « miracles » èran donc realizats pel drac e sos demònis.

L'Apocalipsi en resumit

Dins lo prològ del capítol 1, la debuta de sa gloriosa Revelacion, l'Esperit nos presenta lo menut de la taulejada preparada. S'i tròba lo tèma de l'anóncia del retorn gloriós de Jèsus-Crist, organizat ja en 1843 e 1844, per testar la fe protestanta universal e principalament americana ; aquel tèma es omnipresent : verset 3, Perque lo temps es pròche ; verset 7, aquí ven amb las nivoladas... ; verset 10, Foguèri sasit per l'Esperit al jorn del Senhor e ausiguèri darrièr ieu una votz fòrta coma lo son d'una trompeta. Transportat per l'Esperit, Jean se retròba al jorn del retorn gloriós de Jèsus, al Jorn del Senhor, « jorn grand e redobtable » segon Mal.4:5, e a darrièr el, lo passat istoric de l'èra crestiana presentada jol simbòl de sèt noms manlevats a sèt vilas d'Asia (l'actuala Turquia). Puèi, coma dins Daniel, los tres tèmas de las letras, dels sagèls e de las trompetas van cobrir l'ensemble de l'èra crestiana en parallèla, mas cadun d'eles es copat en dos capítols. L'estudi detalhat va revelar qu'aquel decopatge s'efectua sus la data carnèra de 1843 establida dins Dan.8:14. A l'interior de cada tèma, dels messatges adaptats a las nòrmas espiritualas establidas dins Daniel, per las epòcas cibladadas, venon marcar 7 moments del temps cobèrt ; 7, la chifra de la santificacion divina que li servís de « sagèl » e que serà lo tèma d'Apo.7.

L'explicacion que ven foguèt pas jamai renduda eficaça perque la nocion del temps es revelada unicament per la significacion dels noms dels « sèt glèisas » citadas dins lo primièr capítol. Dins lo tèma de las letras, d'Apo.2 e 3, se tròba cap de precision jos la forma : « lo primièr àngel, lo segond àngel ...etc. » ; coma serà lo cas per « los sagèls, las trompetas e los sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu ». De mena d'unes an pogut creire que los messatges èran adreçats, realament e literalament, a de crestians viu dins sas vilas de l'anciana Capadòcia, de l'actuala Turquia. L'òrdre, dins lo qual la profecia presenta aqueles noms de vila, seguís cronologicament l'òrdre dins lo qual los faches istorics religioses se son complits al fil de l'èra crestiana. E es en foncion de revelacions ja obtengudas pel libre de Daniel, que Dieu definís lo caractèr que balha a cada epòca per la significacion del nom de sa vila. Successivament, l'òrdre revelat se tradutz atal :

1-Efès : significacion : lançament (lo de l'Amassada o santuari de Dieu).

2-Esmirna : significacion : mirra (agradiva odor e embaumement dels mòrts per Dieu ; persecucions romanas dels elegits fidèls entre 303 e 313).

3-Pergam : significacion : adultèr (dempuèi l'abandon del sabbat, lo 7 de Març de 321. En 538, lo regim papal instaurat oficializa religiosament lo repaus del primièr jorn rebatejat dimenge).

4-Thyatire : significacion : abominacion e patiments mortals (designa l'epòca de la Reforma protestanta que denóncia obèrtament la natura diabolica de la fe catolica ; epòca pertocant lo sègle 16en ont gràcias a l'estampariá mecanica, la dispersion de la Bíblia es favorizada).

5-sards : significacions doblas e opausadas : convulsiu e pèira preciosa. (Elle revèla lo jutjament que Dieu pòrta sus l'espròva de fe de 1843-1844 : lo sens convulsiu concernís la fe protestanta regetada : « Ès mòrt », e la pèira preciosa designa los elegits venceires de l'espròva : « marcharàn amb ieu en vestits blancs perque ne son dignes ».)

6-Filadèlfia : significacion : Amor fraternal (las pèiras preciosas de sards son amassadas dins l'institucion adventista del seten jorn dempuèi 1863 ; lo messatge es decernit per l'annada 1873 definida per Dan.12:12. Benesida a aquela epòca, es pasmens mesa en garda contra lo risc de se far « prene sa corona »).

7-Laodicée : significacion : pòble jutjat : « ni freg, ni borissent mas tebés » (es Filadèlfia que se fa « prene sa corona » : « Ès malurós, miserable, paure, eissòrba, e nud ». L'institucion aviá pas imaginat que seriá testada e esprovada, entre 1980 e 1994, per una espròva de fe identica a la que valguèt lor benediccion divina a sos pionièrs de 1844 : en 1994, l'institucion tombe, mas lo messatge se perlongue per d'adventistas dispersats que Dieu identifica e selecciona per lor amor per son lum profetic revelat, e per la natura doça e somesa que caracteriza los vertadièrs discipòls de Jèsus-Crist dins totas las epòcas).

« Dins la seguida » del temps terrèstre qu'a pres fin amb lo retorn gloriós del Crist Dieu, Apo.4 imagera pel simbòl de « 24 trònes », una scèna del jutjament celèst (dins lo cèl) ont Dieu amassarà sos elegits per fin que jutgen los marrits mòrts. En parallèla amb Apo.20, aquel capítol cobrís los « mila ans » del seten millenari. Precision : perquè 24, e non 12, trònes ? A causa del decopatge de l'èra crestiana en doas partidas sus las datas 1843-1844 de la debuta e de la fin de l'espròva de fe de l'epòca.

Puèi, coma una importanta parentèsi, Apo.5 va metre en evidéncia l'importància de la compreneson del libre de las profecias ; çò que serà rendut possible unicament per la victòria obtenguda per nòstre divin Senhor e Salvaire Jèsus-Crist.

Lo temps de l'èra crestiana serà tornarmai subrevolat dins Apo.6 e 7 jos l'agach d'un tèma novèl ; lo dels « sèt sagèls ». Los sièis primièrs van presentar los actors principals meses en scèna e los signes dels tempes que caracterizan las doas partidas del decopatge de l'èra crestiana : fins en 1844, per Apo.6 ; e a partir de 1844, per Apo.7.

Ven puèi lo tèma de las « trompetas » que simbolizan de castigs d'avertiment per las sièis primièras d'Apo.8 e 9, e de castig definitiu, per « la setena trompeta », totjorn met a despart de, dins Apo.11:15 a 19.

Darrièr Apo.9, Apo.10 cibra lo temps de la fin del mond, en evocant la situacion espirituala dels dos grands enemics de Jèsus-Crist que se reclaman d'el : la fe catolica e la fe protestanta, rejonchas per l'adventisme oficial descasut dempuèi 1994. Lo capítol 10 torna barrar la primièra partida de las revelacions del libre. Mas dels subjèctes principals importants van èsser abordats e desvolopats dins los capítols que li succedisson.

Atal Apo.11 va reprene lo subrevòl de l'èra crestiana e desvolopar, principalament, lo ròtle important de la Revolucion francesa, dont l'ateïsme nacional instaurat es utilizat per Dieu, jol nom simbolic de « la bèstia que monta d'abisme », per destruire la poténcia del regim catolic de « la bèstia que monta de mar », dins Apo.13:1. La patz religiosa universala, evocada dins Apo.7, serà atal obtenguda e constatada en 1844. Puèi, prenent aquel regim revolucionari coma imatge de l'imminente Tresena Guèrra Mondiala o « 6na trompeta » d'Apo.9:13, que constituís lo vertadièr « segond malaür » per l'anòncia d'Apo.8:13, lo tèma final de la « setena trompeta », que se complís pel retorn en glòria de Jèsus-Crist, es presentat.

Dins Apo.12, l'Esperit nos presenta un autre subrevòl de l'èra crestiana. El compléte sas informacions, sustot sus la situacion del drac e de sos partisans angelics. Nos apren qu'après sa victòria sus la crotz, al nom celèst de Micaèl ja citat dins Dan.10:13, 12:1, nom que portava dins lo cèl abans son incarnacion umana en Jèsus, nòstre Senhor a netejat lo cèl de lor malfasenta preséncia e qu'an perdut per totjorn accés a las dimensions celèstas crèes per Dieu. Aquí una bona novèla ! La victòria de Jèsus a agut de consequéncias celèstas urosas per nòstres fraires celèstes desliurats de las temptacions e de las pensadas dels demònis. Son, dempuèi aquela expulsion, acantonats sus nòstra dimension terrèstra, ont seràn tuats amb los enemics terrèstres de Dieu, en 2030 al retorn gloriós del Crist Dieu. Dins aquel subrevòl, l'Esperit imatge las successions del « dragon » e de la « sèrp » que designan, respectivament, las doas estratègias del combat del drac : la guèrra dobèrta, de la Roma imperiala o papala denunciada, e la seduccion religiosa enganaira de la papautat vaticane romana, non decelada, presqu'umanista. En imatges subtils manlevadas a las experiéncias dels ebrèus, « la tèrra obrís sa boca » per englotir l'agression papala de las ligas catolicas. Coma o venèm de veire l'òbra serà realizada pels revolucionaris franceses atèus. Mas serà tanben començada per las tropas protestantas d'un fals crestianisme agressiu guerrièr. Lo subrevòl s'acabarà per l'evocacion de la « rèsta de la posteritat de la femna ». L'Esperit balha alara sa definicion dels vertadièrs sants del temps final : « Es aici, la perseverança dels sants que gardan los comandaments de Dieu e retenon lo testimoniatge de Jèsus ». L'Esperit designa en aqueles tèrmes los que, coma ieu, se penjan a sa Revelacion profetica e se la daissan pas arrancar per qual que siá, reculhissent fins a la fin, las pèrlas balhadas pel cèl.

Lo capítol 13 presenta los dos enemics religioses agressius portaires de la fe crestiana. A aquel títol, el los imatge, per dos « bèstias » dont la segonda es sortida de la primièra coma o suggerís lo rapòrt dels mots « mar e tèrra » del raconte de la Genèsi que los definisson dins aquel capítol 13. La primièra a agit abans 1844 e la segonda apareisserà pas qu'en la darrièra annada del temps terrèstre marcant atal, la fin del temps de gràcia ofèrt als umans. Aqueles dos « bèstias » son, per la primièra, catolica, la glèisa maire, e per la segonda, las glèisas reformadas protestantas sortidas d'ela, sas filhas.

Cobrissent pas que la segonda partida de l'èra crestiana dempuèi 1844, Apo.14 evòca los tres messatges de las vertats adventistas del seten jorn a las condicions etèrnes : la glòria de Dieu qu'exigís la restauracion de la practica de son sant sabat, sa condemnacion del catolicisme roman, e sa condemnacion del protestantisme qu'onora son dimenge que designe coma « marca » de l'autoritat umana e diabolica dels dos Roma imperiala e papala. Quand lo temps de la mission preparatòria s'acabarà, successivament, pel raubatòri dels sants elegits imagé per « la sèga », e la destruccion dels ensenhaires rebèls e de totes los increduls, accions imagées per « la vendèmia », la tèrra tornarà venir « la âbime » del primièr jorn de la creacion, privada de tota forma de vida terrèstra. Gardarà en vida, pasmens, pendent « mila ans », un abitant de causida, Satan, lo drac el meteis, dins l'espèra de sa destruccion del jutjament darrièr aital coma totes los autres rebèls òmes e àngels.

Apo.15 se concentra sul moment de la fin del temps de gràcia.

Apo.16 revèlan « los sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » que frapan, après la fin del temps de gràcia, los darrièrs rebèls increduls que venon de mai en mai agressius, fins a decretar la mòrt dels observadors del sabat divin just abans lo seten flagèl.

Apo.17 es tot entièr consacrat a l'identificacion de la « prostituïda granda » apelada « Babylone la Grand ». Es en aqueles tèrmes que l'Esperit designa la « vila granda » imperiala e papala, Roma. Lo jutjament que Dieu pòrta sus ela es atal clarament revelat. Lo capítol anòncia tanben son futur jutjament e sa destruccion pel fuòc, perque l'Anhèl e sos fidèls elegits la venceràn.

Apo.18 cibra lo moment de la « vendèmia » o castig de « Babylone la Grand ».

Apo.19 met en scèna lo gloriós retorn de Jèsus-Crist e sa confrontacion a las fòrças rebèllas terrèstras terrorizadas.

Apo.20 cibra lo temps dels mila ans del seten millenari viscut plan diferentament, dins lo cèl pels elegits, e sus la tèrra desolada, de faïçon isolada per Satan. Sus la fin dels mila ans, Dieu va organizar lo jutjament darrièr : l'avalida pel fuòc celèst e sosterranh terrèstre de totes los rebèls umans terrèstres e angelics celèstes.

Apo.21 met en imatge la glòria de l'Amassada formada per l'amassada dels elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist. La perfeccion dels elegits seleccionats es illustrada per de comparasons amb çò que la tèrra ofrís en mai preciós als agaches dels òmes : l'aur, l'argent, las pèrlas e las pèiras preciosas.

Apo.22 evòca en imatge lo retorn a l'Eden perdut, retrobat e installat per l'eternitat sus la tèrra del pecat regenerada e transformada per venir lo tròne universal del sol e unic grand Dieu, creator, legislator e rédempteur que domina sus totes sos univèrses amb sos recrompats terrèstres.

Aicí s'acaba aquel subrevòl rapid del libre Apocalipsi, dont l'estudi detalhat confirmarà e afortirà çò que ven d'èsser dich.

Ajusti aquela explicacion nautament espirituala que revèla lo rasonament amagat de la pensada de Dieu. Desliura de messatges insospeschables per d'allusions subtilas que la Bíblia nos va esclarir. En seguent, dins la construccion de l'Apocalipsi, los meteisses procediments qu'a emplegats per la construccion de sas revelacions balhadas a Daniel, Dieu confirma qu'el « canbia pas » e que serà « eternalament lo meteis ». Tanben, çò ai trobat dins l'Apocalipsi lo meteis metòde de mesa en parallèla de tres tèmas que son las « letras a las Amassadas », los « sagèls » e las « trompetas ». Segon Apo.5, ont l'Apocalipsi es imagée per un libre barrat per « sèt sagèls », sol l'obertura del « seten sagèl » va autorizar l'accès a las pròvas que van confirmar dins los capítols 8 a 22, las interpretacions e los dobtres emeses per l'estudi dels capítols 1 a 6. Lo capítol 7 es donc la clau de la dintrada dins la compreneson dels mistèris revelats. E te n'estona pas, perque son tèma es justament lo sabat, que fa tota la diferéncia entre la vertadièra e la falsa santetat dempuèi 1843. Retrobam donc dins Apo.7, la vertat granda qu'a crivelat la religion protestanta a la prima 1843. L'Apocalipsi farà pas que confirmar aquel ensenhament fondamental revelat a Daniel. Mas, per l'adventisme, que n'es sortit a aquela data, en venceire, l'Apocalipsi va revelar per 1994, una espròva qu'o va crivelar a son

torn. Aquel lum novèl va, un còp mai siá, « tornarmai », far « la diferéncia entre los que servisson Dieu e los qu'o servisson pas », o mai.

Segonda partida : l'estudi detalhat de l'Apocalipsi

Apocalipsi 1 : Prològ – Lo retorn del Crist –

lo tèma adventista

La presentacion

Verset 1 : « Revelacion de Jèsus Crist, que Dieu li a balhada per mostrar a sos servidors esclaus las causas que devon arribar lèstament, e qu'a fach conéisser, pel mandadís de son àngel, a son servidor Jean, ... ».

Jean, l'apòstol que Jèsus aimava, es lo depositari d'aquela divina Revelacion qu'obten de Paire al nom de Jèsus-Crist. Jean, en ebrèu « Yohan », significa : Dieu a balhat ; e es tanben mon primièr prenom. Jèsus a pas dich : « se balharà al qu'a » ? Aquel messatge es « balhat » per « Dieu » lo Paire, donc amb un contengut illimitat. Perque dempuèi sa resurreccion, Jèsus-Crist a représ sos atributs divins, e es en Paire celèst que pòt, del cèl, agir en favor de sos servidors o mai precisament sos « esclaus ». Segon la dicha, « un òme avertit ne val dos ». Dieu es d'aquel vejaire e o pròva, en adreçant a sos servidors de las revelacions sus l'avenidor. L'expression « çò que deu arribar lèstament » pòt estonar quand se sap que lo messatge es estat balhat en 94 de nòstra èra e que sèm uèi en 2020-2021, epòca de l'escritura d'aquel document. Mas en descobrissent sos messatges, anam comprene qu'aquel « lèstament » pren un sens literal, perque lors destinataris seràn contemporanèus del retorn gloriós de Jèsus-Crist. Aquel tèma serà dins l'Apocalipsi omnipresent, perque l'Apocalipsi es adreçada als darrièrs « adventistas » seleccionats per Dieu, per la fe demostrada dins una darrièra espròva bastida sus las donadas d'Apo.9:1 a 12, que tractan de tèma de la « cinquena trompeta ». Dins aquel capítol, los versets 5 e 10 citan un periòde profetic de « cinc meses » mal interpretada fins a ieu. Dins mon estudi del subjècte, aquela durada a determinat una novèla data supausada anonciar lo retorn de Jèsus per 1994, vertadièra annada 2000 de la vertadièra naissença del Crist. Aquela espròva de fe a crivelat, pel darrièr còp, l'adventisme oficial vengut tebé e formaliste que s'aprestava a s'engatjar dins un pacte amb los que Dieu revèla èsser sos enemics dins son Apocalipsi. Dempuèi 2018, coneissi la data del vertadièr retorn de Jèsus-Crist e pausa pas sus cap de donada de las profecias de Daniel e Apocalipsi, dont las duradas chifradas an totas estiu complidas en emplenant lor ròtle cribleur als tempses fixats. Lo vertadièr retorn de Jèsus pòt èsser comprés a partir del raconte de la Genèsi, en cresent que los sèt jorns de nòstras setmanas son bastits sus l'imatge de las 7000 annadas del projècte entièr concebut per Dieu, per eliminar lo pecat e los pecadors, e far dintrar dins son eternitat sas fòrça-aimats elegits seleccionats pendent las 6000 primièras annadas. A l'imatge de las proporcions del santuari o tabernacle ebrèu, lo temps de las 6000 annadas es compausat de tres tèrces de 2000 ans. La debuta del darrièr tèrç foguèt marcada, lo 3 d'Abril de 30, per la mòrt expiatòria de nòstre Salvaire Jèsus-Crist. Un calendari josieu confirma aquela data. Son retorn es donc fixat per la prima 2030 siá, 2000 ans mai tard. Sabent que lo retorn del Crist es davant nosautres, tan pròche, lo mot « lèstament » de las paraulas de Jèsus es perfiechament justificat. Atal, malgrat

que siá demorat conegut e legit pendent los sègles, o liure Apocalipsi es demorat barrat, gelat, sagelat, fins al temps de la fin, que concernís nòstra generacion.

Verset 2 : « ... lo qual a atestat la paraula de Dieu e lo testimoniatge de Jèsus Crist, tot çò qu'a vist ».

Jean atèsta qu'a rebut sa vision de Dieu. Una vision que constituís lo testimoniatge de Jèsus-Crist qu'Apo.19:10 definís coma essent « l'esperit de la profecia ». Lo messatge pausa sus d'imatges « vistas » e de las paraulas entendudas. Jean es estat arrancat a las contingéncias terrèstras per l'Esperit de Dieu que li a revelat en imatges los tèmas grands de l'istòria religiosa de l'èra crestiana ; s'acabarà amb son retorn gloriós e redobtable per sos enemics.

Verset 3 : « Urós lo que legís e los qu'ausisson las paraulas de la profecia, e que gardan las causas que i son escrichas ! Perque lo temps es pròche ».

Preni per ieu la part que me torna, la béatitude per « lo que legís » las paraulas de la profecia, perque lo Senhor balha al vèrb legir un sens logic precís. Ne balha l'explicacion dins Esa.29:11-12 : « Tota la revelacion es per vosautras coma los mots d'un libre sagelat que se balha a un òme que sap lira, en disent : Legís donc aquò ! E que respond : O pòdi pas, perque es sagelat ; o coma un libre que se balha a un òme que sap pas lira, en disent : Legís donc aquò ! E que respond : Sabi pas lira ». Lo verset 13, que seguís, revèla la causa d'aquela incapacitat : « lo Senhor dich : Quand çò pòble s'apròcha d'ieu, m'onora de boca e dels pòts ; mas son còr es alunhat d'ieu, e la crenhença qu'a d'ieu es pas qu'un precèpte de tradicion umana ». Lo tèrme « sagelat » o sagelat descriu l'aspècte de l'Apocalipsi, illegibla perque sagelat. Es donc per l'obrir e lo desceller entièrament, qu'ieu, un autre Jean del temps final, soi estat apelat per Dieu ; aiçò per fin que totes sos vertadièrs elegits, « ausisson e gardan » las vertats reveladas dins las paraulas e los imatges de la profecia. Aqueles vèrbs significan « comprene e metre en practica ». Dins aquel verset, Dieu avertís sos elegits que van recebre, de l'un de lors fraires en Crist, « lo que legís », lo lum qu'explica los mistèrs de la profecia per fin que pòscan, a lor torn, se'n regaudir e metre son ensenhament ne practica. Coma a l'epòca de Jèsus, la fe, la fisança e l'umilitat seràn donc fòrça necessàrias. Per aquel metòde, Dieu crivèl e escarta las gents tròp orgulhosas per se far ensenhar. Tanben, disi als elegits : « Oblidatz l'òme, aquel foncionari pichon traductor e transmissor, e agachatz lo vertadièr Autor : lo Totpoderós Dieu Jèsus-Crist ».

Verset 4 : « Jean a las sèt Glèisas que son en Asia : qué la gràcia e la patz vos sián balhadas de la part del qu'es, qu'èra, e que ven, e de la part dels sèt esperits que son davant son tròne, ...»

L'Evocation de « sèt Amassadas » es suspècta, perque l'Amassada amb un A majuscul es, una, perpetualament. « Sèt Amassadas », designa donc, obligatòriament, l'Amassada unificada de Jèsus-Crist en sèt epòcas marcadas e successivas. La causa va èsser confirmada e ja sabèm que Dieu copa l'èra crestiana en 7 tempses particulars. La referéncia a Asia es utila e justificada, puèi que los noms presentats al verset 11 son los de vilas qu'existisson en Asia menora, dins l'anciana Anatolia situada a l'oèst de l'actuala Turquia. L'Esperit confirma ja lo limit d'Euròpa e la debuta del continent asiatic. Mas lo mot Asia coma lo mot Anatolia amagan un messatge espiritual. Significan : solelh levant en akkadian e en grèc, e suggerisson atal lo camp de Dieu visitat per Jèsus-Crist, lo « solelh levant », dins Luc 1:78-79 : « Gràcias a las entralhas de la

misericòrdia de nòstre Dieu, en vertut de la quala lo solelh levant nos a visitats d'ennaut, per esclairar los que son seguts dins las tenèbras e dins l'ombra de la mòrt, per dirigir nòstres passes dins lo camin de la patz. » Es tanben lo « solelh de la justícia » de Mal.4:2 : « Mas per vosautres que crenhètz mon nom, se levarà lo solelh de la justícia, e la garison serà jos sas alas ; sortiretz, e sautaretz coma los vedèls d'un estable, ». La formula de la salutacion es confòrma a las letras que los crestians s'escàmbian a l'epòca de Jean. Pasmens, Dieu es designat per una expression novèla, desconeguda fins aquí : « de la part del qu'es, qu'èra, e que ven ». Aquela expression fa pas que tornar, dins la lenga grèca originala e las autras traduccions, la significacion del nom ebrèu de Dieu : « YaHWÉH ». S'agís del vèrb « èsser » conjugat a la tresena persona del singular del temps imperfièch de l'ebrau. Aquel temps apelat imperfièch exprimis lo complit que se perlonga dins lo temps, perque lo temps present existís pas dins la conjugason de l'ebrau. « e que ven », confirma encara lo tèma del retorn de Jèsus-Crist, l'adventisme. L'obertura de la fe crestiana als pagans es atal confirmada ; per eles Dieu adapta son nom. Puèi, una altra novetat apareis per designar lo Sant Esperit : « los sèt Esperits que son davant son tròne ». Aquela citacion apareisserà dins Apo.5:6. La chifra 7 designa la santificacion, dins aquel cas, la de l'Esperit divin expandit dins sas creaturas donc, « davant son tròne ». Dins Apo.5:6, « l'anhèl immolat » es religat a aqueles simbòls, la profecia confirma atal la tota-poténcia divina de Jèsus-Crist. Los « sèt esperits de Dieu » son simbolizats per « lo candelier a sèt branças » del tabernacle ebrèu que profetiza lo plan del salut del projècte de Dieu. Son programa èra atal clarament traçat. Dempuèi Adam, 4000 ans, e per sa mòrt Jèsus expia los pecats dels elegits lo 3 d'Abril de 30, esquiça atal lo vel del pecat e obrís l'accès del cèl als elegits recrompats pendent los dos mila darrièrs dels sièis mila ans programats per la seleccion dels elegits dispersats, fins a la fin del mond, demest las nacions de la tèrra entièra.

Verset 5 : « ... e de la part de Jèsus-Crist, lo testimòni fidèl, lo primièr-nat dels mòrts, e lo prince dels reis de la tèrra ! Al que nos aima, que nos a desliurats de nòstres pecats per sa sang, ».

Lo nom « Jèsus-Crist » es restacat al ministèri terrèstre que Dieu es vengut complir sus la tèrra. Aquel verset nos rampèla sas òbras complidas per obtenir lo salut per gràcia qu'ofrís a sos sols elegits. Dins sa perfiècha fidelitat de cap a Dieu e sas valors, Jèsus es estat « lo testimòni fidèl » prepausat coma lo modèl a imitar, a sos apòstols e sos discípols de totes los tempses, dont lo nòstre. Sa mòrt foguèt profetizada per la mòrt del primièr animal tuat per revestir la nuditat d'Adam e Eve après lor pecat. A través el foguèt donc plan lo « primièr-nat dels mòrts ». Mas l'es tanben, a causa de sa divina importància, sa mòrt sola aviá l'eficacitat e lo poder de condemnar lo drac, lo pecat e los pecadors. Demòra lo « primièr-nat » al dessús de totes los « primièrs-nascuts » de l'istòria religiosa. Es en pensant a sa mòrt renduda necessària per recrompar lo pecat de sos elegits, que Dieu faguèt se morir totes los « primièrs-nascuts » umans e animals d'Egipte rebèlla, imatge del pecat, per « desliurar » son pòble ebrèu de l'esclavatge, ja simbòl e imatge del « pecat ». Coma « primièr-nat », lo drech d'aïnesse espiritual li appartenís. En se presentant al títol de « prince dels reis de la tèrra » Jèsus se fa servidor de sos recrompats. Los « reis de la tèrra » son los que dintran dins son reialme recrompats per sa sang ; eretaràn la tèrra renovelada. Es una causa espantanta que de descobrir lo nivèl de l'umilitat, de la compassion, de l'amistat, de la fraternitat e de l'amor dels èssers celèstes demorats fidèls a las nòrmas divinas de la vida celèsta. Sus tèrra, Jèsus a lavat los pès de sos apòstols, tot en confirmant qu'es « lo Mèstre e lo Senhor ». Al cèl, serà

eternalament « lo prince » de sos « reis ». Mas « los reis » seràn tanben servidors de lors fraires. Egalament, en se balhant lo títol de « prince », Jèsus se met al nivèl del drac, son adversària e concurrent vencut, que crida, « lo prince d'aquel mond ». L'incarnacion de Dieu en Jèsus èra motivada pel cap e cap dels dos « princes » ; lo sòrt del mond e lo de sas creaturas dependon del poder del venceire grand Jèsus Micaël YaHWÉH. Mas Jèsus deu pas sa victòria qu'en partida a sa divinitat, perque a luchat contra lo drac a armas egalas, dins un còs de carn identica al nòstre, 4000 annadas après lo combat perdut pel primièr Adam. Son estat d'esperit e sa determinacion a véncer per salvar sos elegits li an sols balhat sa victòria. A obèrt la via a sos elegits mostrant qu'un « anhel » docil pòt véncer « los lops » dévoreurs de carns e d'esperits, amb l'ajuda del Dieu fidèl e vertadièr.

Verset 6 : « e qu'a fach de nosautres un reialme, dels sacrificateurs per Dieu son Paire, sieu sián la glòria e la potència, als sègles dels sègles ! Amèn ! »

Es Jean que definís çò que constituís l'Amassada dels elegits. En Jèsus-Crist, l'ancian Israèl se perlonga sòus de las formas espiritualas profetizadas dins los rites de l'anciana aliança. En servissent lo « Rei dels reis e Senhor dels senhors », los vertadièrs elegits partejan sa reialtat, e amb el, constituïsson los ciutadans del reialme dels cèls. Son tanben dels « sacrificateurs » espirituals, perque oficián dins lo temple de lor còs, dins lo qual servisson Dieu, s'ofrissent eles meteisses dins la santetat per son servici. E per lors pregàrias qu'adreçan a Dieu, relèvan los perfums ofèrts sus l'autar dels perfums de l'ancian temple de Jerusalèm. La separacion entre Jèsus e lo Paire es enganaira, mas correspond a la concepcion que fòrça dalha crestians se fan del subjècte. Aiçò al ponch de n'arribar a pretendre « onorar » lo Filh al despens del Paire. Es la falta, o lo pecat, de la fe crestiana dempuèi lo 7 de Març de 321. Per fòrça, lo repaus del sabat es una ordenança que concernissiá unicament los josieus de l'anciana aliança, dispensacion del Paire. Lo Paire e Jèsus essent pas qu'una sola persona, patiràn la colèra de Jèsus que pensavan onorar. Dins sa natura divina de Paire, Jèsus deten, e per l'eternitat, « la glòria e la potència, als sègles dels sègles ! Amèn ! » « Amèn » que significa : çò es vertat ! En vertat !

Lo tèma adventista

Verset 7 : « Aquí, ven amb las nivoladas. E tot uèlh o veirà, quitament los que l'an traucat ; e todas las tribús de la tèrra se lamentaràn a causa d'el. Òc. Amèn! »

Es precisament, quand va tornar, que Jèsus va demostrar sa glòria e sa potència. Segon Actes 1:11, tornarà « del meteis biais qu'es montat al cèl », mas per son retorn, serà dins una glòria celèsta extrèma qu'espaventarà sos enemics ; « los que l'an traucat » en s'opausant a son vertadièr projècte. Perque aquela expression concernís unicament los èssers umans contemporanèus de sa venguda. Quand sos servidors son menaçats de mòrt o mes a mòrt, Jèsus parteja lor sòrt perque s'identifica a eles : « E lo rei lor responderà : O vos disi en vertat, totes los còps qu'avètz fach aquelas causas a l'un d'aqueles mai pichons de mos fraires, es mieu que los avètz fachas. (Matt.25:40) ». Los josieus e los soldats romans que l'an crucificat son pas concernits dins aquel messatge. L'Esperit de Dieu imputa aquela accion a totes los

umans qu'entravan son òbra de salut e fan mal escaire per eles meteisses e los autres son ofèrta de gràcia e de salut etèrn. En citant « las tribús de la tèrra », Jèsus cibra los falses crestians pels quals las tribús d'Israèl son supausadas èsser perlongadas dins l'aliança novèla. Descobrissest a son retorn que s'aprestavan a tuar sos vertadièrs elegits, auràn de justas rasons de se lamentar, en se descobrissest enemic del Dieu que los devián salvar. Los detalhs del programa dels totes darrièrs jorns seràn revelats de faïçon dispersada dins los capítols del libre Apocalipsi. Mas pòdi dire qu'Apo.6:15-16 descriu la scèna en aqueles tèrmes : « los reis de la tèrra, los grands, los caps militars, los rics, los poderoses, totes los esclaus e los òmes liures, s'amaguèron dins las caunas e dins los ròcs de las montanhas. E disián a las montanhas e als ròcs : Tombatz sus nosautres, e amagatz-nos davant la fàcia del qu'es segut sul tròne, e davant la colèra de l'anhèl ; ».

Verset 8 : « Soi l'alfa e l'omèga, dich lo Senhor Dieu, lo qu'es, qu'èra, e que ven, lo Totpoderós. »

Lo que s'exprimís atal es lo doç Jèsus qu'a retrobat dins lo cèl sa glòria divina, es « lo Totpoderós ». Sufís de religar aquel verset amb los d'Apo.22:13-16 per n'aver la pròva : « Soi l'alfa e l'omèga, lo primièr e lo darrièr, lo començament e la fin... /... Moi, Jèsus, ai enviat mon àngel per vos atestar aquelas causas dins las Glèisas. Soi lo descendent e la posteritat de David, l'estela brillhanta del matin ». Coma dins lo verset 4, Jèsus se presenta jols atributs del Dieu creator, l'amic de Moïse, dont lo nom ebrèu es « YaHWÉH » segon Exo.3:14. Mas precisi que lo nom de Dieu cambi segon qu'es el que se nomma o que los òmes o nomman : « Soi » ven « Es » dins la forma « YaHWÉH ».

Nòta aponduda en 2022 : L'expression « alfa e omèga » resumís la revelacion entièra ofèrta per Dieu dins sa Bíblia, dempuèi Genèsi 1 fins a Apocalipsi 22. Solament dempuèi 2018, la significacion profetica de « sièis mila » ans balhada als sièis jorns de la setmana es estada confirmada sens remetre en question sa valor de sièis jorns reals, al cors de los quals Dieu a creat la tèrra e la vida que deviá portar. Mas, en retenent, lor sens profetic, aqueles sièis jorns o « 6000 » ans an permés de definir per la prima 2030 lo retorn victoriós final de Jèsus-Crist e lo raubatòri de sos sants fidèls. Per, l'expression « alfa e omèga », Jèsus libre a sos sants dels darrièrs jorns, una clau que va permetre de descobrir lo temps real de sa segonda venguda. Mas a calgut esperar la prima 2018 per comprene coma caliá utilizar aqueles 6000 ans, e lo 28 de Genièr de 2022, per los associar a aquelas expressions : « l'alfa e l'omèga », « lo començament e la fin ».

Verset 9 : « Moi Jean, vòstre fraire, e qu'ai part amb vosautras a la tribulacion e al reialme e a la perseverança en Jèsus, èri dins l'illa apelada Patmos, a causa de la paraula de Dieu e del testimoniatge de Jèsus. »

Per un vertadièr esclau de Jèsus-Crist, aquelas tres causas son religadas : la part a la tribulacion, la part al reialme, e la part a la perseverança en Jèsus. Jean fa pròva del contèxt ont recep sa vision divina. O trobant, aparentament indestructible, los romans l'an, fin finala, isolat, en exili sus l'illa de Patmos, per tal de limitar son testimoniatge al prè dels òmes. Pendent tota sa vida, a pas cessat de testimoniar per la paraula de Dieu per tal de glorificar Jèsus-Crist. Mas se pòt comprene tanben, que Jean foguèt conduch a Patmos per recebre, dins la tranquillitat, lo testimoniatge de Jèsus que constituís la Revelacion, que i recep de Dieu.

Relevam al passatge que los dos autors de las doas profecias Daniel e Apocalipsi son estadas miraculosament protegits per Dieu ; Daniel essent salvat de las dents dels leons e Jean sortit indemne d'una tina emplenada d'òli bouillante. Lor experiéncia nos transmet una leçon : Dieu fa la diferéncia demest sos servidors en protegissent d'una faïçon poderosa e subnaturala los qu'o glorifican lo mai e presentan l'aspècte d'un modèl que desira particularament encoratjar. Lo ministèri profetic es atal designat dins 1Agacín.12:31 coma la « via mai excellenta ». Mas i a profètas e profètas. Totes los profètas son pas apelats a recebre de Dieu de las visions o de las profecias. Mas totes los elegits son exortats a profetizar, valent a dire a testimoniar, de las vertats del Senhor a lor venent per los conduire al salut.

La vision de Jean del temps adventista

Verset 10 : « Foguèri encantat en esperit al jorn del Senhor, e ausiguèri darrièr ieu una votz fòrta, coma lo son d'una trompeta, »

L'expression « jorn del Senhor » va favorizar de tragicas interpretacions. Dins sa traduccion de la Bíblia, J.N. Darby, esita pas a o traduire pel mot « dimenge », que Dieu ten per « marca » flétrissante de « la bèstia » conducha pel drac dins Apo.13:16 ; aquesta s'opausant dirèctament a sa « sagèl » reial, son seten jorn del repaus santificat. Etymologiquement, lo mot « dimenge » significa plan, « jorn del Senhor », mas lo problèma ven estant que consagra lo primièr jorn de la setmana al repaus, çò que Dieu a pas jamai ordenat, avent de son costat, de faïçon perpetuala, santificat a aquel usatge lo seten jorn. Mentre que designa realament « lo jorn del Senhor » citat dins aquel verset ? Mas la resposta es ja estada balhada dins lo verset 7 en disent : « Aquí, ven amb las nivoladas. » L'aquí lo « jorn del Senhor » ciblat per Dieu : « Aquí, vos enviarai Élie, lo profèta, abans que lo jorn de YaHWéH arribe, aquel jorn grand e redobtable. (Mal.3:5) » ; lo qu'a fach l'adventisme e sos tres « espèras » del retorn de Jèsus, ja complidas amb totas las consequéncias bonas e marridas portadas per aquelas tres espròvas, en 1843, 1844, e 1994. Atal vivent en 94, Jean es transportat per l'Esperit al tot debuta del seten millenari, ont Jèsus torna dins sa glòria divina. Qué a alara « darrièr » el ? Tot lo passat istoric de l'èra crestiana ; dempuèi la mòrt de Jèsus, 2000 ans de religion crestiana ; 2000 annadas pendent las qualas Jèsus s'es tengut al mièg de sos elegits, los ajudant, en Sant Esperit, a véncer lo mal coma aviá, el meteís, vencut lo drac, lo pecat, e la mòrt. « la votz fòrta » ausida « darrièr » li es la de Jèsus que tala « una trompeta » interven, per avertir sos elegits e lor revelar la natura de las trapèlas religiosas diabolicas que van encontrar dins lors vidas dins totas las « sèt » epòcas que lo verset seguent va nommar.

Verset 11 : « que disiá : Çò que veses, escriu-o dins un libre, e envia-o a las sèt Glèisas, a Efès, a Esmirna, a Pergam, a Thyatire, a sards, a Filadèlfia, e a Laodicée. ».

La forma aparenta del tèxt semblava presentar coma destinataris, de faïçon literala, las vilas nommadas d'Asia de l'epòca de Jean ; a caduna son messatge. Mas èra pas qu'un aspècte enganaire qu'aviá per mira de mascar lo vertadièr sens que Jèsus balha a sos messatges. Dins tota la Bíblia, los noms pròpris atribuïts als òmes an una significacion amagada dins lor raïç, de

l'ebrau, del caldèu, o del grèc. Aquel principi s'aplica egalament pels noms grècs d'aquelas sèt vilas. Cada nom revèla lo caractèr de l'epòca que representa. E l'òrdre, dins lo qual aqueles noms son presentats, correspond a l'òrdre de l'avançament dins lo temps programat per Dieu. Veirem dins l'estudi d'Apo.2 e 3 ont l'òrdre d'aqueles noms es respectat e confirmat, la significacion d'aqueles sèt noms, mas los de la primièra e de la darrièra, « Efès e Laodicée », revèlan a eles sols, l'usatge que l'Esperit en fach. Significant, respectivament, « lançar » e « pòble jutjat », retrobam « l'alfa e l'omèga, lo començament e la fin, » de l'èra de la gràcia crestiana. Es pas estonant que Jèsus se siá presentat al verset 8, jos aquela definicion : « Soi l'alfa e l'omèga ». Inscriu atal sa preséncia al prè de sos esclaus fidèls, pendent de longa de l'èra crestiana.

Verset 12 : « Me tornèri per conéisser quala èra la votz que me parlava. E, après m'èsser tornat, vivi sèt candelièrs d'aur, »

L'accion de « se tornar », conduch Jean a portar son agach sus l'èra crestiana entièra puèi qu'a el meteís estat transportat al moment del retorn en glòria de Jèsus. Après la precision « darrièr », avèm aici « me tornèri », e encara, « e, après m'èsser tornat » ; l'Esperit insistís fòrça sus aquel agach cap al passat, per fin qu'o seguissiam dins sa logica. E que vei alara Jean ? « Sèt candelièrs d'aur ». Aquí encara la causa es suspècta coma las « sèt Amassadas ». Perque lo « candelièr » modèla se trobava dins lo tabernacle ebrau e possedissiá sèt branca que simbolizavan ja, amassa, la santificacion de l'Esperit de Dieu e de son lum. Aquel constat significa que, coma los « sèt Amassadas », las « sèt candelièrs » simbolizen la santificacion del lum de Dieu, mas en sèt moments marcats pendent l'èra crestiana entièra. Lo candelièr representa los elegits d'una epòca, recep l'òli de l'Esperit de Dieu dont depend per esclarir los elegits de son lum.

Anóncia d'una calamitat granda

Verset 13 : « e, al mièg dels sèt candelièrs, qualqu'un que semblava a un filh d'òme, vestit d'una longa rauba, e avent una cencha d'aur sus la peitrina.»

Aicí comença la descripcion simbolica del Senhor Jèsus-Crist. Aquela scèna met en imatge las promessas de Jèsus : Luc 17:21: « Se dirà pas ponch : Es aici, o : Es aquí. Perque aquí, lo reialme de Dieu es al mièg de vosautres. » ; Matt.28:20 : « e ensenhatz-lor a observar tot çò que vos ai prescrich. E aquí, soi amb vosautres cada jorn, fins a la fin del mond. ». Aquela vision es plan ressemblante amb la de Daniel 10 ont lo verset 1 la presenta coma l'anóncia d'una « calamitat granda » per son pòble josieu. La d'Apocalipsi 1 anóncia donc ela tanben, una « calamitat granda », mas aquel còp, per l'Amassada crestiana. La comparason de las doas visions es plan edificanta, perque de detalhs son adaptats a cadun dels dos contèxtes istorics plan diferents. Las descripcions simbolicas que van èsser presentadas concernisson Jèsus-Crist dins lo contèxt de son retorn gloriós final. Los dos « calamitats » an en comun de se complir sus la fin de las doas alianças establidas successivament per Dieu. Comparam ara las doas visions : «... un filh

d'òme » d'aquel verset èra « un òme » dins Daniel, perque Dieu s'èra pas encara incarnat en Jèsus. Al contrari, en « fils d'òme », retrobam lo « fils de l'òme » que Jèsus nomma constantament en parlant d'el dins los Evangèlis. Se Dieu a tant insistit sus aquela expression, es perque legitima son aptitud a salvar d'òmes. Es aici « vestit d'una longa rauba », « vestit de lin » dins Daniel. La clau de la significacion d'aquela longa rauba es balhada dins Apo.7:13-14. Es portada pels que se morisson en martirs de la vertadièra fe : « E l'un dels vièlhs prenguèt la paraula e me ditz : Los que son revestits de raubas blancas, que son, e d'ont son venguts ? Li disi : Mon senhor, o sabes. E me ditz : Son los que venon de la tribulacion granda ; an lavat lors raubas, e los an blanquidas dins la sang de l'anhèl. ». Jèsus pòrta « una cencha d'aur sus sa peitrina » siá, sus son còr, mas « sus sos rens », simbòls per fòrça, dins Daniel. E la « cencha d'aur » simboliza la vertat segon Eph.6:14 : « Tenètz donc barra : ajatz a vòstres rens la vertat per cencha ; revestissètz la coirassa de la justícia ; ». Coma Jèsus, la vertat es pas onorada que pels que l'aimen.

Verset 14 : « Son cap e son pel èra blanc coma de lana blanca, coma de nèu ; sos uèlhs èran coma una flama de fuòc ; »

Lo blanc, simbòl de la puretat perfiecha, caracteriza lo Dieu Jèsus-Crist que, en consequéncia, a orror del pecat. Solament, l'anòncia d'una « calamitat granda » pòt pas qu'aver per tòca de punir los pecadors. Aquela causa concernís las doas calamitats, tanben retrobam, aici e dins Daniel, Dieu, lo jutge grand, dont los « uèlhs son coma de flamas de fuòc ». Son agach consumís lo pecat o lo pecador, mas l'elegit de Jèsus causís de renonciar al pecat, al contra del fals josieu e fals crestian rebèl que lo jutjament de Jèsus-Crist acabarà per consumir. E lo contèxt final d'aquela « calamitat » designa sos enemics istorics, totes identificats dins los capítols d'aquel libre, e dins lo de Daniel. Apo.13 los nos presenta jos l'aspècte de dos « bèstias » identificadas per lor noms « mar e tèrra » que designa la fe catolica e la fe protestanta sortida d'ela, coma lors noms o suggerisson segon Gen.1:9-10. A son retorn, las doas bèstias aliadas ne fan pas mai qu'una, unidas per combatre son sabat e sos fidèls. Sos enemics seràn esglasiats, segon Apo.6:16, e subsistiràn pas.

Verset 15 : « sos pès èran parièrs a d'airain ardent, coma se foguèsse estat abrandat dins un fornàs ; e sa votz èra coma lo bruch de grandas aigas. »

Los pès de Jèsus son tan purs coma la rèsta de son còs, mas dins aquel imatge, se solhen en caucant la sang dels pecadors rebèls. Coma dins Dan.2:32, « l'airain », metal d'aliatge impur, simboliza lo pecat. Dins Apo.10:2 legissèm : « Teniá dins sa man un pichon libre dobèrt. Pausèt son pè drech sus la mar, e son pè esquèr sus la tèrra ; ». Apo.14:17 a 20 balha a aquela accion lo nom « vendémia » ; un tèma desvolopat dins Esaïe 63. Las « aigas grandas » simbolizan, dins Apo.17:15, « de pòbles, de las folas, de las nacions, e de las lengas » que fan aliança amb « la prostituïda Babylone la Grand » ; nom que designa la glèisa catolica papala romana. Aquela aliança de darrièra ora los va unir per s'opausar al sabat santificat per Dieu. Anaràn fins a decidir de tuar sos fidèls observators. Se compren d'aquí enlà los simbòls de sa justa colèra. Dins la vision, Jèsus mòstra a sos elegits que sa sola « votz » personala divina es mai poderosa que la de totes los pòbles de la tèrra amassats.

Verset 16 : « Avia dins sa man drecha sèt estelas. De sa boca sortissiá una espasa aguda, a dos talhs ; e sa cara èra coma lo solelh quand lusís dins sa fòrça. »

Lo simbòl dels « sèt estelas » tengudas « dins sa man drecha » rampèla sa dominacion permanenta que podiá sola balhar la benediccion de Dieu ; se sovent e massissament reivindicada a tòrt per sos enemics infidèls. L'estela es lo simbòl del messatgièr religiós puèi que coma l'estela de Gen.1:15, son ròtle es « d'esclairar la tèrra », dins son cas, de la justícia divina. Al jorn de son retorn, Jèsus va ressuscitar (re-suscitar, siá suscitar tornarmai après una totala avalida momentanèa apelat mòrt) sos elegits de totas las epòcas simbolizadas pels noms de las sèt Amassadas. Dins aquel contèxte gloriós, per el e sos elegits fidèls, se presenta coma « Paraula de Dieu » dont lo simbòl « d'una espasa aguda a dos talhs » es citat dins Héb.4:12. Es l'ora ont aquela espasa va balhar vida e mòrt, segon la fe testimoniada a aquela paraula divina escricha dins la Bíblia qu'Apo.11:3 simboliza coma essent « los dos testimònis » de Dieu. En çò dels èssers umans, sol l'aspècte de la cara los identifica e permet de los diferenciar ; es donc l'element de l'identificacion per excelléncia. Dins aquela vision, Dieu adapta tanben sa cara al contèxte ciblat. Dins Daniel, dins la vision, Dieu simboliza sa cara per « lo liuç » simbòl tip del dieu grèc Zèus, perque l'enemic de la profecia serà lo pòble grèc seleucida del rei Antiochos IV, qu'a complit la profecia en – 168. Dins la vision de l'Apocalipsi, la cara de Jèsus pren tanben l'aspècte de son enemic qu'es aquel còp « lo solelh quand lusís dins sa fòrça ». Vertat es qu'aquela darrièra temptativa, d'eradicar de tèrra tot observator del sant sabat divin, constituís l'apogèu del combat rebèl favorable al respècte del « jorn del solelh invencit » instaurat lo 7 de Març de 321, per l'emperador Constantin 1èr. Aquel camp rebèl trobarà en fàcia d'el « lo solelh de la justícia divina » dins tota sa poténcia divina, e aiçò, lo primièr jorn de la prima 2030.

Verset 17 : « Quand o vivi, tombèri a sos pès coma mòrt. Pausèt sus ieu sa man drecha en disent : Crengas pas ponch ! »

En reagissent de la mena, Jean fa pas qu'anticipar lo sòrt dels que se confrontaràn a el, puntualament de son retorn. Daniel aviá agut lo meteís comportament, e dins los dos cases, Jèsus rassegura e affermit son servidor, son esclava, fidèla. « Sa man drecha » confirma sa benediccion e dins sa fidelitat, al contra dels rebèls de l'autre camp, l'elegit a pas de rason de créher Dieu qu'o ven salvar per amor. L'expression « crenhes pas ponch » confirma lo contèxte final caracterizat dempuèi 1843 per aquel messatge adventista del primièr àngel d'Apo.14:7 : « Disiá d'una votz fòrta : Crenhètz Dieu, e balhatz-li glòria, perque l'ora de son jutjament es venguda ; e prosternatz davant lo qu'a fach lo cèl, e la tèrra, e la mar, e las fonts d'aigas. » ; valent a dire, lo Dieu creator.

Verset 18 : « Soi lo primièr e lo darrièr, e lo vivent. Èri mòrt ; e aquí, soi viu als sègles dels sègles. Teni las claus de la mòrt e del sejojn dels mòrts. »

Es plan Jèsus, lo venceire sul drac, lo pecat e la mòrt que s'exprimís en aqueles tèrmes. Sos mots « lo primièr e lo darrièr » confirma lo messatge de la debuta e de la fin del temps cobèrt per la profecia, mas a l'encòp, Jèsus confirma sa divinitat qu'a balhat la vida dempuèi sa primièra fins a la darrièra de sas creaturas umanas. Lo que « ten las claus de la mòrt » al poder de decidir que deu viure e que se deu morir. L'ora de son retorn es aquela ont sos sants seràn ressuscitats dins la « primièra resurreccion » reservada als « benuroses mòrts en Crist » segon Apo.20:6. Evacuons totes los mites de las tradicions del fals crestianisme d'eretatge grèc e roman, e comprenes que « lo sejojn dels mòrts » es tot simplament lo sòl de la tèrra qu'a

reculhit los mòrts transformats en posca, segon qu'es escrich dins Gen.3:19: « Es a la susor de ta cara que manjaràs de pan, fins que tornas dins la tèrra, d'ont ès estat pres; perque ès posca, e tornaràs dins la posca. ». Aquelas rèstas seràn pas jamai pus de cap d'utilitat, perque lor Creator los ressuscitarà amb tota lor personalitat gravada dins sa memòria divina, dins un còs celèst incorruptible (1Agacin.15:42) identic al dels àngels demorats dins la fidelitat de cap a Dieu : « Perque, a la resurreccion, los òmes prendràn pas ponch de femnas, ni las femnas de marits, mas seràn coma los àngels de Dieu dins lo cèl. Matt.22:30 ».

Lo messatge profetic sus l'avenidor es confirmat

Verset 19 : « Escriu donc las causas qu'as vistas, e las que son, e las que devon arribar après elas, »

Dins aquela definicion, Jèsus confirma la cobèrta profetica del temps global de l'èra crestiana que s'acabarà per son retorn en glòria. Lo temps apostolic es concernit per l'expression « qu'as vistas » e Dieu designa atal Jean coma un autentic testimòni ocular del ministèri apostolic. Foguèt testimòni del « primièr amor » de l'Elegida citat dins Apo.2:4. «... las que son » concernís la fin d'aquel temps apostolic en la quala Jean demòra viu e en activitat. « ..., e las que devon arribar après elas » designa los eveniments religioses que se van complir fins al temps del retorn de Jèsus-Crist, e en delà, fins a la fin del seten millenari.

Verset 20 : « lo mistèri de las sèt estelas qu'as vistas dins ma man drecha, e dels sèt candelièrs d'aur. Las sèt estelas son los àngels de las sèt Glèisas, e los sèt candelièrs son las sèt Glèisas. ».

« los àngels de las sèt Amassadas » son los elegits de totas aquelas sèt epòcas. Perque lo mot « àngel », del grèc « aggelos », significa messatgièr, e designa los àngels celèstes unicament se lo mot « celèstes » o ven precisar. Tot parièr, los « sèt candelièrs » e los « sèt Amassadas » suspectats dins mon comentari son aici amassats. L'Esperit confirma donc mon interpretacion : los « sèt candelièrs » representan la santificacion del lum de Dieu dins las sèt epòcas designadas pels noms dels « sèt Amassadas ».

Apocalipsi 2 : l'Amassada de Crist

dempuèi son lançament fins a 1843

Dins lo tèma de las letras, trobam dins Apo.2, quatre messatges ciblant lo temps comprés entre 94 e 1843, e dins Apo.3, tres messatges cobrissent lo temps anant de 1843-44 a 2030. Relevam amb interès aquela precision revelatritz pertocant los noms de la primièra e de la darrièra letra : « Efès e Laodicée » que signifigan, respectivament : lançar, e pòble jutjat ; la debuta e la fin de l'èra de la gràcia crestiana. Dins Apo.2, sus la fin del capítol, l'Esperit evòca la debuta del tèma « adventista del retorn del Crist » que cibra la data 1828 preestablida dins Dan.12:11. Tanben, en successión del temps, la debuta del capítol 3 d'Apocalipsi pòt èsser legitimament restacat a la data 1843 qu'a marcat la debuta de l'espròva de fe adventista. Un messatge adaptat ven sancionar la fe protestanta esprovada : « Ès mòrt ». Aquelas explicacions fasián besonh per confirmar lo restacament dels messatges a las datas establidas dins Daniel. Mas la vision d'Apocalipsi pòrta sus la debuta de l'èra crestiana de las revelacions que Daniel a pas desenvolopadas. Las letras o messatges que Jèsus adreça a sos servidors al long de nòstra èra dissipan lo malentendut religiós de las falsas e enganairas illusions que concernisson de multituds de cresents crestians. S'i retròba, lo vertadièr Jèsus amb sas exigéncias legitimas e sos repròchis totjorn justificats. Las quatre letras d'Apo.2 ciblan, successivament, quatre epòcas situadas entre 94 e 1843.

1ra epòca : Efès

En 94, lo darrièr testimòni del lançament de l'Amassada del Crist

Verset 1 : « Escriu a l'àngel de l'Amassada d'Efès : Aquí çò que dich lo que ten las sèt estelas dins sa man drecha, lo que marcha al mièg dels sèt candelièrs d'aur : »

Pel nom Efès, de la primièra, traduccion del grèc « Ephésis » que significa lançar, Dieu parla a sos servidors del temps del lançament de l'Amassada del Crist, al temps de l'emperador roman Domician (81-96). L'Esperit cibra atal l'epòca ont Jean recep de Dieu la revelacion que nos descriu. Es lo darrièr apòstol demorat miraculosament vivent e representa a el sol, lo darrièr testimòni ocular del lançament de l'Amassada de Jèsus-Crist. Dieu rampèla sa poténcia divina ; es el sol que « ten dins sa man drecha », simbòl de sa benediccion, la vida de sos elegits, las « estelas », dont jutja las òbras, fruches de lor fe. Segon lo cas, benesís o renèga. Dieu « marcha », comprenes qu'avança dins lo temps de son projècte en acompanyant, generacion après generacion, la vida de sos elegits e los eveniments del mond qu'organiza o combat : « e ensenhatz-lor a observar tot çò que vos ai prescrich. E aquí, soi amb vosautres cada jorn, fins a la fin del mond. Matt.28:20 ». Fins a la fin del mond, sos elegits van deure complir las òbras qu'a preparadas d'avança per eles : « Perque sèm son obratge, essent estats creats en Jèsus Crist per de bonas òbras, que Dieu a preparadas d'avança, per fin que los practicàvem. Eph.2:10 ». E van se deure adaptar a las condicions particularas exigidas en caduna de las sèt epòcas. Perque la leiçon balhada dins « Efès » val per las sèt epòcas ; los « sèt estelas essent tengudas dins sa man drecha » pòt daissar tombar e tombar a tèrra, las que concernisson de crestians rebèls. Reten l'idèa, qu'un « candelièr » es pas util que quand esclaira, e per esclarir, deu èsser empenat d'òli, simbòl de l'Esperit divin.

Verset 2 : « Coneissi tas òbras, ton trabalh, e ta perseverança. Sabi que pòdes pas suportar los marrits ; qu'as esprovat los que se digan apòstols e qu'o son pas, e que los as trobats messorguièrs ; »

Atencion ! Los tempes de conjugason dels vèrbs son fòrça importants, perque determinan lo moment ciblat de l'epòca apostolica. Dins aquel verset lo vèrb conjugat al present designa l'annada 94 mentre que los que son al passat concernisson l'epòca de las persecucions infligidas per l'emperador roman Neron, entre l'an 65 e 68.

En 94, los crestians aiman la vertat qu'es encara intacta e non desformada, e detèstan los « marrits » pagans e particularament demest eles, los romans dominadors de l'epòca. I a una rason a aquò, es que l'apòstol Joan es encara en vida aital coma fòrça autres ancians testimònis de la vertat ensenhada per Jèsus-Crist. Los « messorguièrs » son atal aisidament decelats. Perque en tota epòca, l'ivraie non convertida tenda de se mesclar al bon gran, perque la crenhença de Dieu es encara granda, e que lo messatge del salut es sedusent e atirant. Introduson dins la doctrina de las idèas falsas. Mas dins l'espròva de l'amor de la vertat, mal escason e son decelats pels vertadièrs elegits esclarats. Tot parièr, pertocant lo passat de l'epòca apostolica, « as esprovat », l'Esperit rampèla coma l'espròva de la mòrt a fach tombar las mascas enganairas dels falses crestians, los vertadièrs « messorguièrs » ciblat

dins aquel verset, entre 65 e 68, quand Neron liurava los Elegiguères del Crist a las feràmias dins son Colisèu, per ofrir un espectacle sagnós als abitants de Roma. Mas relevem-o, Jèsus evòca aquel zèl d'una epòca passada.

Verset 3 : « qu'as de perseverança, qu'as sofrit a causa de mon nom, e que t'ès pas ponch allassat. »

Aicí encara, atencion als tempses de las conjugasons dels vèrbs !

Se lo testimoniatge de la perseverança es encara conservat, lo del patiment l'es pas mai. E Dieu es obligat de rampelar l'acceptacion del patiment que foguèt manifestada e sublimement onorada mai o mens 30 ans mai d'ora, entre 65 e 68, quand lo roman sanguinari, Neron, liurèt los crestians a la mòrt, ofèrta en espectacle, a son pòble pervèrs e corromput. Es solament a aquela epòca que lo camp Elegit « a sofrit » en sa « nom » e s'es pas « ponch allassat ».

Verset 4 : « Mas çò qu'ai contra tu, es qu'as abandonat ton primièr amor. »

La menaça suggerida se precisa e es confirmada. A aquela epòca los crestians son fidèls, mas lo zèl demostrat jos Neron s'es aflaquit o existís pas mai ; çò que Jèsus apèla « pèdre son primièr amor », suggerissent atal per l'epòca 94, l'existéncia d'un segond amor, fòrça inferior al primièr.

Verset 5 : « Rebremba-te donc d'ont ès tombat, repentís-te, e practica tas primièras òbras ; senon, vendrai a tu, e tirarai ton candelièr de sa plaça, levat que te repentiscas pas. »

Lo simple respècte o la simpla reconeissença de la vertat fan pas lo salut. Dieu exigís mai de la part dels que salva per ne far sos companhs d'eternitat. La fe en la vida etèrna implica la desvaloracion de la primièra vida. Lo messatge de Jèsus demòra perpetualament lo meteís segon Matt.16:24 a 26 : « Alara Jèsus ditz a sos discípols : Se qualqu'un vòl venir après ieu, que renóncia a el meteís, que se carga de sa crotz, e que me seguisca. Perque lo que volrà salvar sa vida la perdrà, mas lo que la perdrà a causa d'ieu la trobarà. E que servirí a un òme de ganhar totòm, se perdiá son arma ? O, que balhariá un òme en escambi de son arma ? » La menaça de li retirar son Esperit, simbolizat pel « candelièr », mòstra que, per Dieu, la vertadièra fe es luènh d'èsser una simpla etiqueta pegada sus una arma. En aquel temps Efès, lo candelièr simbolic de l'Esperit de Dieu èra en Orient, a Jerusalèm ont la fe crestiana es nascuda e dins las glèisas creadas per Paul en Grècia e dins la Turquia actuala. Lo centre religiós serà lèu desplaçat cap a l'occident e principalament a Roma en Itàlia.

Verset 6 : « As pasmens aiçò, es qu'asiras las òbras dels Nicolaites, òbras qu'asiri tanben. »

Dins aquela letra, los romans son nommats simbolicament, après « los marrits » : « los Nicolaites », çò que significa, pòble victoriós o pòbla de Victòria siá, los dominators de l'epòca. En grèc, lo tèrme « Niké » es lo nom de la victòria personificada. Qué son donc « las òbras dels Nicolaites » asiradas per Dieu e sos elegits ? Lo paganisme e lo sincretisme religiós. Onoran de folas de divinitats paganas dont las mai grandas an un jorn de la setmana que lor es dedicat. Nòstre calendari actual, qu'atribuís als sèt jorns de la setmana, los noms dels sèt astres, planetas o l'estela, de nòstre sistèma solar, es un eretatge dirècte de la religion romana. E lo

culte del primièr jorn dedicat al « solelh invencit » va balhar dins lo temps, a partir de 321, una rason particulara al Dieu creator d'asirar « las òbras » religiosas dels romans.

Verset 7 : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las Glèisas : Al que vencerà balharai a manjar d'arbre de vida, qu'es dins lo paradís de Dieu. »

Dos messatges dins aquel verset evòcan lo temps terrèstre de la victòria, « lo que vencerà », e lo temps celèst de sa recompensa.

Aquela formula es lo darrièr messatge que Jèsus adreça a sos servidors d'una de las sèt epòcas cibladadas per la profecia. L'Esperit l'adapta a las condicions particularas de cada epòca. La d'Efès marca la debuta del temps cobèrt per la profecia, tanben Dieu li presenta lo salut etèrn jos la forma del començament de l'istòria terrèstra. L'imatge de Jèsus i èra evocada jos la de l'arbre de vida del jardin terrèstre que Dieu aviá creat per i plaçar l'òme innocent e pur. Apo.22 profetiza aquela restauracion d'un Eden renovelat pel bonaür dels elegits victorioses sus la tèrra novèla. La formula presentada concernís cada còp, un aspècte de la vida etèrna ofèrta per Jèsus-Crist a sos sols elegits.

2ème epòca : Esmirna

Entre 303 e 313, la darrièra persecucion « imperiala » romana

Verset 8 : « Escriu a l'àngel de l'Amassada d'Esmirna : Aquí çò que ditz lo primièr e lo darrièr, lo qu'èra mòrt, e qu'es tornat a la vida : »

Pel nom « Esmirna » de la segonda letra, traduch del mot grèc « smurna » que designa la « mirra », Dieu cibra l'epòca d'una terribla persecucion dirigida per l'emperador roman Dioclecian. La « mirra » es un parfum qu'embaumèt los pès de Jèsus pauc abans sa mòrt e que li foguèt portat en ofrenda a sa naissença pels magues venguts d'Orient. Jèsus retròba dins aquela espròva lo zèl de la fe reala que trobava pas mai en 94. Los qu'acceptan de se morir en son nom devon saber que Jèsus a vengut la mòrt, e que tornarmai vivent, los poirà ressuscitar coma l'a fach per el meteís. La profecia s'adreça unicament als crestians dont Jèsus es el meteís lo « primièr » representant. En assimilant sa persona a la vida de sos servidors, serà egalament representat per « lo darrièr » crestian.

Verset 9 : « Coneissi ta tribulacion e ta pauretad (malgrat que siás rica), e las calomnias de la part dels que se digan josieus e o son pas, mas que son una sinagòga de Satan. »

Secutats pels romans, los crestians son privats de lors bens e lo mai sovent mes a mòrt. Mas aquelas pauretats materiala e carnala los rendon espiritualament rics dins los critèris de la fe del jutjament de Dieu. D'autra part, amaga pas son jutjament e revèla, en tèrme plan clars, la valor que balha a la religion josieva qu'a refusat la nòrma divina del salut, en reconeissent pas Jèsus-Crist, coma Messias profetizat per las santas Escrituras. Daissats per Dieu, los josieus son preses en carga pel drac e sos demònis e venon per Dieu e sos vertadièrs elegits, « una sinagòga de Satan ».

Verset 10 : « Crenhes pas çò que vas sofrir. Aquí, lo drac getarà qualques unes de vosautres en preson, per fin que siatz esprovats, e auretz una tribulacion de dètz jorns. Siá fidèl fins a la mòrt, e te balharai la corona de vida. »

Dins aquel verset, lo drac se nomma Dioclecian, aquel emperador roman crudèl vodava amb sos « tétarques » associats un òdi ferotge contra los crestians que volián exterminar. La persecucion o « tribulacion » anonciada s'es perlongada, pendent « dètz jorns » siá, « dètz annadas » realas compresas entre 303 e 313. A d'unas d'entre eles que son estats « fidèls fins a la mòrt » en martirs nautament benesits, Jèsus balharà « la corona de vida » ; la vida etèrna signa de lor victòria.

Verset 11 : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las Glèisas : Lo que vencerà aurà pas a sofrir la segonda mòrt. »

Lo messatge de fin d'epòca a per tèma : la mòrt. Aquel còp, l'Esperit evòca lo salut en rampelant que los qu'accèptan pas la primièra mòrt del martiri per Dieu, auràn a sofrir, sens s'i poder tirar, « la segonda mòrt » de « l'estanh de fuòc » del jutjament darrièr. Una « segonda mòrt » que tocarà pas los elegits perque seràn dintrats per totjorn dins la vida etèrna.

3na epòca : Pergam

En 538, l'instauracion del regim papal de Roma

Verset 12 : « Escriu a l'àngel de l'Amassada de Pergam : Aquí çò que dich lo qu'a l'espaça aguda, a dos talhs : »

Pel nom Pergam, Dieu evòca lo temps de l'adultèri espiritual. Dins lo nom Pergam, doas raices grècas, « pérao, e gamos », se traduson per « transgredir lo maridatge ». Es l'ora fatidica de la debuta dels malaürs que van frapar los pòbles crestians fins a la fin del mond. En ciblant la data 313, l'epòca precedent a suggerit l'accès al poder e lo regne pagan de l'emperador Constantin 1èr, filh del tétarque Constance Clòr, e venceire contra Maxence. Per decret imperial del 7 de Març de 321, a fach abandonar lo repaus setmanier del sant sabat del seten jorn divin, nòstre actual dissabte, li preferissent lo primièr jorn dedicat, a aquela epòca, al culte pagan del dieu solar, lo « Sol Invictus », lo Solelh Invencit. En li obesissent, los crestians an comés « l'adultèri espiritual », que serà a partir de 538, la nòrma oficiala del papisme roman restacat a l'epòca Pergam. Los crestians infidèls seguisson Vigile, lo novèl cap religiós establhit per l'emperador Justinian 1èr. Aquel intrigant profechèt de sa relacion amb Théodora, la prostituïda esposada per l'emperador, per obtenir aquel pòst papal agrandit per son novèl poder universal religiós siá, catolic. Atal, jol nom Pergam, Dieu denòncia la practica del « dimenge », novèl nom e causa d'un adultèri espiritual, jol qual l'ex- « jorn del solelh » eretat de Constantin contunha d'èsser onorat per una glèisa crestiana romana. Se reclama de Jèsus-Crist e o reivindica, pel títol de son cap papal, « vicari del Filh de Dieu » (Remplaçant o suplissent del Filh de Dieu), en latin « VICARIVS FILII DEI », dont lo nombre de las letras es « 666 » ; un nombre conforma al qu'Apo.13:18 atribuís a l'element religiós de « la bèstia ». L'epòca nommada Pergam debuta donc amb lo regne papal intolerant e usurpaire que tira a Jèsus-Crist, lo Dieu totpoderós incarnat, son títol de Cap de l'Amassada, segon

Dan.8:11 ; Eph.5:23: « perque lo marit es lo cap de la femna, coma Crist es lo cap de la Glèisa, qu'es son còs, e dont es lo Salvaire. » Mas atencion ! Aquela accion es inspirada per Dieu el meteís. En realitat, es el que se retira e libre al regim papal la fe crestiana venguda oficialament infidèla. L'impudence d'aquel regim, denunciada dins Dan.8:23, va fins a li far prene l'iniciativa de « cambiar los tempes e la lei » taulièrs per Dieu, en persona, segon Dan.7:25. E en mai, mespresant son avertiment de nommar pas, espiritualament, « paire », cap d'èsser uman, se fa adorar al títol de « Plan sant Paire », s'auçant atal el meteís al dessús del Dieu creator legislator, e o descobrirà un jorn, rémunérateur : « E cridatz pas degun sus la tèrra vòstre paire ; perque un sol es vòstre Paire, lo qu'es dins los cèls. (Mat.23:9) ». Aquel rei uman a de successors pels quals lo regim e sas otranças se van perlongar fins al jorn del jutjament programat pel mai grand, lo mai fòrt e lo mai just, lo vertadièr « Plan Sant Paire celèst ».

L'emperador Justinian 1èr instaura donc aquel regim religiós que Dieu ten per « adultèra » de cap a el. L'importància de l'otratge deviá donc èsser marcada e gravada dins l'istòria. Se relèva en 535 e 536, pendent son regne, doas gigantescas erupcions volcanicas que van escurir l'atmosphèra e provocar en 541 una epidèmia mortala de pèsta que s'escantarà pas qu'en 767, amb una poncha d'ataca maximala, en 592. La malediccion divina podiá pas prene una mai terribla forma, e dels detalhs sus aquel subjècte seràn portats dins lo verset que seguís.

Verset 13 : « Sabi ont demòras, sabi qu'aquí es lo trône de Satan. Retenes mon nom, e as pas renegat ma fe, quitament als jorns d'Antipas, mon testimòni fidèl, qu'es estat mes a mòrt en çò vòstre, aquí ont Satan a sa demòra. »

La profecia insistís sul « trône » e lo luòc de son emplaçament en rason meteissa de sa celebritat e dels onors que los pecadors li tornan encara a l'ora d'ara. Es encara « Roma » que repren sa dominacion, aquel còp, jos aquel aspècte religiós falsament crestian e integralament pagan. Lo que se reivindica coma sa « remplaçant » (o vicari), lo papa, obten pas quitament de Dieu que s'adreça personalament sieu. Lo destinatari de la profecia es un elegit, pas un descasut, ni un usurpaire glorificant los rites pagans. Aquel naut-luòc de la fe catolica romana a son trône papal a Roma, dins lo palais del Latran que, generosament, Constantin 1èr a ofèrt a l'avesque de Roma. Aquel palais del Latran se situa sul mont Caelius, l'una dels « sèt sèrras de Roma » qu'es situada al Sud-èst de la vila ; lo nom Caelius significa : cèl. Aquela sèrra es la mai longa e la mai granda dels sèt, en superficia. Près de la glèisa del Latran, que representa encara a l'ora d'ara, per la papautat e son clergat, la mai importanta glèisa catolica del mond, s'auça lo mai grand obelisc qu'existís a Roma ont se'n compta 13, puèi qu'atenh una nautor de 47 mètres. Descobèrt jos 7 mètres de tèrra e brigalhat en tres partidas, foguèt mes en plaça en 1588, pel papa Sixte V que va, parallèlament, organizar la dominacion de l'Estat del Vatican dins l'epòca profetica seguenta apelada Thyatire. Aquel simbòl del culte solar egipcian compòrta sus l'estela qu'o pòrta una gròssa inscripcion que rampèla l'ofèrta de Constantin. En realitat, es son filh Constanç II que, après la mòrt de son paire, l'a fach venir d'Egipte a Roma, per complir en partida un vòt de son paire que lo voliá portar a Constantinòple. Aquela dedicacion a la glòria de Constantin 1èr es mai deguda al desir de Dieu qu'al filh de Constantin. Perque l'ensemble de l'obelisc amb son naut pedestal confirma lo ligam profetizat, que fa de Constantin 1èr l'autoritat civila qu'installa lo repaus del « jorn del solelh », e del papa, a l'epòca simpla avesque de la glèisa crestiana de Roma, l'autoritat religiosa, que va impausar,

religiosament, aquel jorn pagan jol nom « dimenge » siá, jorn del Senhor. A la cima d'aquel obelisc se tròban quatre simbòls revelators que se succedisson dins aquel òrdre ascendent : 4 leons assetats sus sa poncha, orientats als quatre ponches cardinals, dessús de los quals se tròban quatre montanhas dominadas per de rais solars, e al dessús d'aquel ensemble domina una croz crestiana. Dirigidas als quatre ponches cardinals, lo simbòl dels leons designa la reialtat dins sa fòrça universalas ; çò que confirma, sa descripcion revelada dins Dan.7 e 8. Apo.17 :18 confirmarà disent a prepaus de Roma : « E la femna qu'as vista, es la vila granda qu'a la reialtat suls reis de la tèrra. » En mai, lo cartocha egipcian gravat sus l'obelisc evòca « lo vòt impur qu'un rei adreça a Amon » lo dieu solar. Totas aquelas causas revèlan la natura reala de la fe crestiana que domina a Roma dempuèi Constantin 1èr siá, dempuèi 313 data de sa victòria. Aquel obelisc, e los simbòls que pòrta, fan pròva de « la capitada » del servidor del drac profetizada dins Dan.8:25, que, per Constantin 1èr, arribèt a balhar a la fe crestiana l'aspècte d'un sincretisme religiós condemnat fèrmament per Dieu en Jèsus-Crist. Resumissi lo messatge d'aqueles simbòls : « croz » : fe crestiana ; « rais solars » : culte solar ; « montanhas » : potèncià terrèstra ; « quatre leons » : reialtat e fòrça universalas ; « obelisc » : Egipte siá, pecat, dempuèi la rebellion del Faraon de l'exòde, e pel pecat que constituís l'adoracion idolatra del dieu solar Amon. Dieu imputa aqueles critèris a la fe catolica romana desvolopada per Constantin 1èr. E a aqueles simbòls, pel cartocha egipcian, ajusta son jutjament sus l'engatjament religiós dels avesques de Roma que considèra tot dos impurs ; son ja apelats « papas » pels fraires religioses de la vila. L'associacion de la fe crestiana amb lo culte solar ja practicat e onorat per Constantin el meteís, es a l'origina d'una terribla malediccion que l'umanitat va pagar, de contunh, fins a la fin del mond. Aquel tròne del Latran es pas concurrènciat pels emperadors romans, perque dempuèi Constantin 1èr, residisson pas mai a Roma, mas a l'Èst de l'empèri, a Constantinòple. Atal, en ignorant la revelacion profetica balhada per Jèsus-Crist a Jean, de las multituds d'èssers umans son victimas de la mai granda mascariá religiosa de totes los tempses. Mas lor ignorància es colpabla perque aiman pas la vertat e son atal, per Dieu el meteís, liurats a las messorgas e als messorguièrs de totes menas. La manca d'instruccion de las poblacions de l'epòca Pergam explica la capitada del regim papal impausat e sostengut pels emperadors romans successius de l'epòca. Çò qu'empacha pas d'unes vertadièrs elegits a refusar e regetar aquela novèla illegitima autoritat ; çò que conduch Jèsus a los reconéisser coma sos vertadièrs servidors. La localizacion romana dels elegits essent facha, nòta que l'Esperit i tròba en 538 dels servidors qu'an gardat la fe al nom de Jèsus tot en onorant lo dimenge. Pasmens, dins aquel luòc de Roma, los darrièrs martirs o « testimònis fidèls » son pas estats vistes qu'a l'epòca de Neron, en 65-68 e a la de Dioclecian entre 303 e 313. En ciblant la vila de Roma, l'Esperit rampèla la fidelitat « d'Antipas » sa « testimòni fidèla » del temps passat. Aquel nom grèc significa : contra totes. Sembla designar l'apòstol Pau, lo primièr anonciador de l'Evangèli de Jèsus-Crist dins aquela vila ont es mòrt en martir, descapitat, en 65, jos l'emperador Neron. Dieu contèsta atal, lo fals títol enganaire de « vicari del Filh de Dieu » dels papas. Lo vertadièr vicari èra lo fidèl Paul, e non l'infidèl Vigile, ni cap de sos successors.

Lo Dieu creator totpoderós a gravat dins la natura, los moments importants de l'istòria religiosa de l'èra crestiana ; de moments ont la malediccion pren un caractèr intens amb de grèvas consequéncias pel pòble crestian. Ja pendent son ministèri terrèstre, Jèsus-Crist a balhat a sos dotze apòstols esbalausits e estonats, la pròva de sa mestresa d'una tempèsta sul

lac de Galilèa ; una tempèsta qu'a calmada en un momenton, sus son òrdre. Pendant nòstra èra, lo periòde comprés entre 533 e 538 a pres aquel caractèr particularament renegat, puèi qu'en instaurant lo regim papal per l'emperador Justinian 1èr, Dieu voliá punir los crestians qu'obesissian al decret promulgat per l'emperador Constantin 1èr, que rendiá obligatòri lo repaus del « jorn del solelh Invencit » del primièr jorn de la setmana, dempuèi lo 7 de Març de 321. Dins aquel periòde renegat per el, Dieu a suscitá lo despèrt de dos volcans qu'an asfixiat l'emisfèri Nòrd de la planeta e daissat de las traças sus l'emisfèri Sud egalament fins dins l'Antartic. A qualques meses d'interval, situats als antipòds l'un de l'autre sus la zòna de l'equator, la difusion de las tenèbras foguèt plan eficaça e plan murtrièra. De miliards de tonas de poscas se son expandits dins l'atmosphèra, privant los òmes de lum e de lors recòlts alimentàrias abitualas. Lo solelh a son zenit ofrissent lo meteiss lum que la plena luna que desapareguèt ela meteissa entièrament. Los istorians an relevat aquel testimoniatge segon lo qual, las armadas de Justinian reprenghèron Roma als ostrogòts a la favor d'una tempèsta de nèu en plen Juillet. Lo primièr volcan nommat « Krakatoa » es situat en Indonesia e se desvelha en Octobre de 535 amb una amplor inimaginabla transformant sus 50 km una zòna montanhosa en zòna maritima. E lo segond, nommat « Ilopango » se tròba en America Centrala e dintrèt en erupcion en Febrièr de 536.

Verset 14 : « Mas ai quicòm contra tu, es qu'as aquí de gents estacadas a la doctrina de Balaam, qu'ensenhava a Balak a metre una pèira d'achoppement davant los filhs d'Israèl, per que mangèsson de carns sacrificadas a las idòlas e que se liurèsson a l'impudicité. »

L'Esperit descriu la situacion espirituala establida a Roma. Dempuèi 538, los elegits fidèls de l'epòca assistisson a l'instauracion d'una autoritat religiosa que Dieu compara al profèta « Balaam ». Aquel òme servissiá Dieu mas se daissava sedusir per l'esca del ganh e dels bens terrèstres ; totas causas partejadas pel regim papal roman. En mai, « Balaam » a causat la pèrda d'Israèl en revelant a « Balak » lo mejan pel qual o podiá far tombar : sufisiá d'o possar a acceptar de maridatges entre josieus e pagans ; causas que Dieu condemnava fèrmament. En lo compareissent a « Balaam », Dieu nos balha un retrach robòt del regim papal. L'elegit compren alara lo sens de las accions que Dieu, el meteiss, fa complir pel drac e sos partenaris celèstes e terrèstres. La malediccion de la glèisa crestiana pausa sus l'adopcion del « jorn del solelh invencit » pagan, observat dempuèi 321 pels crestians infidèls. E lo regim papal, coma « Balaam », va trabalhar a lor pèrda e intensificar lor malediccion divina. « las carns sacrificadas a las idòlas » son pas que l'imatge comparat amb lo « jorn del solelh » pagan. Roma fa dintrar lo paganisme dins la religion crestiana. Mas çò que debes comprene, es que son de meteissa natura e pòrtan jol jutjament de Dieu los meteisses grèvas consequéncias... . D'autant mai que las malediccions engendradas pel « Balaam » de l'èra crestiana se van perlongar fins a la fin del mond, marcada pel retorn en glòria de Jèsus-Crist. L'infidelitat dels crestians es tanben comparada a la dels ebrèus que se liurèron a « l'impudicité » après que Dieu lor aja fach entendre sos dètz comandaments. Entre 321 e 538, los crestians infidèls an agit coma eles. E aquela accion se perlonga encara a l'ora d'ara.

Verset 15 : « Tot parièr, tu tanben, as de gents estacadas parièrament a la doctrina dels Nicolaïtes. »

Dins aquel messatge, lo nom dels « Nicolaïtes » citat dins Efès reapareis dins aquela letra. Mas « las òbras » que los concernisson dins Efès venon aici « la doctrina ». D'unes romans son en efiech, dempuèi Efès, venguts crestians, puèi de crestians infidèls dempuèi 321, e aiçò, de faïçon religiosa oficiala dempuèi 538, en onorant « la doctrina » catolica papala romana.

Verset 16 : « Repentís-te donc ; senon, vendrai a tu lèstament, e los combatrai amb l'espasa de ma boca. »

En evocant, « lo combat » menat per sa « Paraula », « l'espasa de sa boca », l'Esperit prepara lo contèxt del quatren messatge que ven. Serà lo del sègle 16en, ont la Bíblia, sa santa paraula escricha, sas « dos testimònis » segon Apo.11:3, propagarà la vertat divina e decelarà la falsa fe catolica romana.

Verset 17 : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las Glèisas : Al que vencerà balharai de manna amagada, e li balharai un calhau blanc ; e sus aquel calhau es escrich un nom novèl, que degun coneis pas, s'es pas lo qu'o recep. »

Coma cada còp, l'Esperit evòca un aspècte de la vida etèrna. Aici la nos presenta jos l'imatge profetizat per la manna balhada als ebrèus afamats dins lo desèrt arid, esteril e sec. Dieu ensenhèt mentre que podiá protegir e perlongar la vida de sos elegits per sa potècia creatritz ; çò que complirà en balhant la vida etèrna a sos elegits recrompats. Serà la resulta de tot son projècte salvateur.

L'elegit de l'epòca aurà per recompensa la vida etèrna que l'Esperit descrich per d'imatges. « la manna » imatge de la noirdura celèsta es amagat dins lo reialme dels cèls, Dieu el meteís essent son productor. Dins lo simbolisme antic, la manna èra dins lo luòc plan sant que simbolizava ja lo cèl ont Dieu regne sus son tròne souverainement. Dins las practicas romanas, lo « calhau blanc » representava l'« òc » del vòte, lo negre designava lo « non ». Lo « calhau blanc » designa egalament la puretad de la vida de l'elegit vengut etèrn. Sa vida etèrna es un òc divin que tradutz un acuèlh entosiasta e massís de la part de Dieu. Perque l'elegit es ressuscitat dins un còs celèst, son estat novèl es comparat a un « nom novèl ». E aquela natura celèsta, es per sos elegits, perpetualament misteriosa e individuala : « degun la coneis pas ». Calrà donc eretar e dintrar dins aquela natura per descobrir çò qu'es.

4na epòca : Thyatire

Entre 1500 e 1800, las guèrras de religions

Verset 18 : « Escriu a l'àngel de l'Amassada de Thyatire : Aquí çò que ditz lo Filh de Dieu, lo qu'a los uèlhs coma una flama de fuòc, e dont los pès son parièrs a d'airain ardent : »

La quatrena letra evòca jol nom « Thyatire » una epòca ont la fe crestiana de las ligas catolicas e protestantas ofèrta un espectacle òrre per lors afrontaments sagnoses. Mas aquel messatge resèrva d'enòrmas suspresas. Dins lo nom Thyatire, doas raïces grècas « thuao, téiro » traduson « l'abominacion e balhar la mòrt amb patiments ». Lo tèrme grèc que justifica aquela interpretacion d'abominacion designa, dins lo diccionari grèc Bailly, lo pòrc o lo singlar quand

son de letz. E aquí, de las precisions s'impausan. Lo sègle 16en es marcat pel revelh dels protestants que contèstan l'autoritat del regim papal roman. Tanben, per tal d'afortir son autoritat temporal, la papautat representada pel papa Sixte Quint instaura son estat del Vatican que li va conferir una legitimitat civila restacada a son autoritat religiosa. Aquí perquè, dempuèi lo sègle 16en, lo regim papal a transferit son sèti, situat fins aquí al palais del Latran, cap a sa propietat del Vatican que constituïssiá ja un Estat independent pontifical. Mas aquel transferiment es pas qu'engana, perque lo que se reclama de l'Estat Vatican siète totjorn al palais del Latran ; perque es aquí, al Latran, que los papas aculhiscan los emissaris dels Estats estrangiers qu'o visitan. E es atal, qu'en 1587, foguèt descobèrt jos 7 mètres de tèrra e en tres tròces, l'obelisc reparat réérigé prè del palais del Latran dempuèi lo 3 d'Agost de 1588. L'Estat del Vatican se tròba a l'exterior de Roma, sus la sèrra Vaticanus, sus la riba occidentala de Tibre que bòrda la vila del Nòrd al Sud. Mentre qu'agachàvem lo plan d'aquel citat vaticane, foguèri estabosit en li descobrissent la forma d'un cap de pòrc, las aurelhas al Nòrd, e lo gronh al Sud-oèst. Lo messatge del grèc « thuao » es atal doblament confirmat e justificat per Dieu, l'organizador d'aquelas causas. La fe catolica eretada dempuèi Pergam atenh l'apogèu de sas abominacions. Reagís violentament amb òdi e crudelitat contra los que, esclarats per la Bíblia, enfin difusada gràcias a l'estampariá, denóncian sos pecats e sas exaccions. Melhor, fins aquí, gardiana de las santas Escrituras que fasiá reproduire per sos monges dins los monastèris e las abadiás, secuta la Bíblia que denóncia son iniquitat. E fa metre a mòrt las dénonciateurs pel poder dels monarcas òrbs e complasents ; los docils executors de sa volontat. Las expressions jos las qualas Jèsus se presenta citant, « lo qu'a los uèlhs coma una flama de fuòc e dont los pès son parièrs a d'airain ardent », revèlan son accion punitiva de cap a sos enemics religioses que destruirà a son retorn sus la tèrra. Son justament las doas ideologias crestianas que se son combatudas a mòrt « per l'espasa » e las armas de fuòc dins aquel contèxt istoric de l'epòca Thyatire. « Sos pès » se pausaràn alara sus « la mar e sus la tèrra » simbòl de la fe catolica e de la fe protestanta dins Apo.10:5 e Apo.13:1-11. Lo catolicisme e lo protestantisme, totes dos pecadors (pecat = airain), non penedents, son descriches coma de « l'airain ardent » qu'atira la colèra del jutjament del Dieu Jèsus-Crist. En reprent aquel imatge per la quala anóncia la grand « calamitat » dins Apo.1:15, Dieu revèla l'ora ont los darrièrs persécuteurs units contra sos mainatges fidèls se son combatuts a mòrt coma dels « bèstias » salvatges que los van simbolizar dins tota la profecia. Dempuèi François 1èr fins a Loís XIV las guèrras de las religions se son succedidas. E cal relevar coma Dieu revèla la malediccion del pòble francés sosten armat de la papautat dempuèi Clodovèu lo primièr rei dels francs. Per marcar l'apogèu d'aquela malediccion, Dieu a portat sul tròne de França, lo jove Loís XIV annadit de « cinc » ans. Aquel verset de la Bíblia d'Ecc.10:16, exprimís son messatge : « Malaür tieu, país dont lo rei es un mainatge, e dont los princes manjan tre lo matin ! » Loís XIV a arroïnàt França per sas despensas somptuosas del castèl de Versalhas e sas guèrras costosas. A daïssat darrièr el una França cabussada dins la misèria e son successor Loís XV a pas viscut que pel libertinatge partejat amb son inseparable companh de desengatjament, lo cardinal Dubois. Òrre personatge, Loís XV s'es totalament desinteressat del sòrt de son pòble e la colèra populara suscitada deviá tornar tombar sus son successor, lo rei obrièr, lo pacific Loís XVI. En prenent per cibla d'aquela colèra un òme doç e pacific, Dieu a revelat son intencion de frapar lo regim monarquic ereditari, per la fisança eissòrba qu'a acordat injustament a las pretensions religiosas papalas dempuèi Clodovèu.

Verset 19 : « Coneissi tas òbras, ton amor, ta fe, ton fidèl servici, ta constància, e tas darrièras òbras mai nombrosas que las primièras. »

Aquelas paraulas, Dieu las adreça a sos servidors « fidèls fins a la mòrt », s'ofrissent al sacrifici a l'imatge de lor Mèstre ; lors « òbras » son acceptadas per Dieu perque fan pròva de lor autentic « amor » per lor Salvaire. Lor « fe » serà justificada puèi qu'acompanhada d'un « fidèl servici ». Lo mot « constància », aici citat, pren una importància istorica apreciabla. Es dins « la torre de Constance » de la vila d'Aigues-mòrtas que Marie Durand visquèt, ne modèla de fe, sa captivitat pendent 40 longas e de mal passar annadas. De nombroses autres crestians an balhat lo meteis testimoniatge, sovent demorat desconeguts per l'istòria. Aiçò perque lo nombre dels martirs creissiá amb lo temps. Las darrièras òbras concernisson lo temps del regne (1643 a 1715) del rei Loís XIV jol qual los « dragonnades » del còs constituït per aquela accion, percaçavan los crestians protestants fidèls retirats dins los bòsques e los luòcs desèrts. Relèva plan, lo ròtle revelator del nom « dragon » que designa « lo drac » e l'accion agressiva dobèrta de la Roma imperiala e de la Roma papala dins Apo.12:9-4-13-16. Lo que se faguèt cridar lo « rei solelh » portèt a son apogèu lo combat del catolicisme defensor del « jorn del solelh » eretat dempuèi Constantin 1èr. Pasmens per testimoniar contra el, Dieu cabussèt la durada complèta de son long regne dins las tenèbras, li refusant la calor e lo plen lum del vertadièr solelh amb de grèvas consequéncias per l'alimentacion del pòble francés.

Verset 20 : « Mas çò qu'ai contra tu, es que daisses la femna Jézabel, que se ditz profetessa, ensenhar e sedusir mos servidors, per que se liuren a l'impudicité e que manjan de carns sacrificadas a las idòlas. »

En 1170, Dieu a fach traduire la Bíblia en lenga provençala per Pierre Vaudès. Es estat lo primièr crestian qu'a retrobat la doctrina de la vertat apostolica integrala, respècte del vertadièr sabat comprés e adopcion del vegetarisme. Conegut amb lo nom de Pierre Valdo, es a l'origina dels « Vaudois » que s'installèron dins Piemont italian alpin. L'òbra de Reforma que representavan foguèt combatuda pel papisme e lo messatge a desaparegut. De maniera que Dieu a liurat l'Euròpa entièra a una invasion mongòla murtrièra seguida d'una terribla epidèmia de pèsta provocada pels mongòls qu'a destruch a partir de 1348, lo tèrç e quasi la mitat de sa poblacion. Lo messatge d'aquel verset, « daissas la femna Jézabel ... », es un repròchi adreçat als reformators qu'an pas balhat a l'òbra de Pierre Valdo l'importància que meritava, perque èra perfiècha. Entre 1170 e 1517, an ignorat, la perfiècha doctrina de la vertat del salut crestian e lor Reforma entrepresa sus la fin d'aquela epòca es parciala e fòrça incomplèta.

Nòta : la perfeccion doctrinala compresa e aplicada per Pierre Valdo mòstra qu'en el, Dieu a presentat lo programa complèt de la Reforma que conveniá de realizar. Dins los faches, las causas se son complidas en doas etapas, l'exigéncia del sabat debutant pas qu'en 1843-1844, confòrmament al temps marcat pel decret de Dan.8:14.

Per descriure la fe catolica romana papala, Dieu la compara a l'esposa estrangiera del rei Achab, la terribla « Jézabel » que tuava los profètas de Dieu e versava la sang innocent. La còpia es confòrma al modèl e a tanben l'inconvenient de durar fòrça mai longtemps en activitat. En la nomenclatura « profetessa », Dieu cibra lo nom del luòc novèl de sa « tròne » : Vatican, que significa en vièlh francés e en latin, « vaticinare » : profetizar. De detalhs istorics

sul luòc son fòrça revelators. A l'origina, aquel luòc èra marcat per la preséncia d'un temple roman dedicat al dieu « sèrp » Esculapi. Aquel simbòl va designar lo drac e lo regim papal dins Apo.12:9-14-15. L'emperador Neron i placèt sos circuits de corsas de carris, e « Simon lo magician » i foguèt enterrat dins un cementèri. Es, çò sembla, sa despolha, que seriá onorada coma essent la de l'apòstol Pèire crucificat a Roma. Aquí encara, una basilica ofèrta per Constantin celebrava la glòria crestiana. La zòna èra a l'origina palunosa. La messorga atal bastida va justificar lo nom novèl d'aquela basilica del Vatican que, agrandida e embelida al sègle 15en, va prene lo nom enganaire de « basilica de Sant Pèire de Roma ». Aquel onor, tornat en realitat a un magician e a la « sèrp » Esculapi, va justificar lo nom de « magia » que l'Esperit atribuís als rites religioses catolics romans dins Apo.18:23 ont la version biblica Darby nos ditz : « E lo lum de la lampa lusirà pas mai en tu ; e la votz de l'espós e de l'esposa serà pas mai ausida en tu ; perque tos mercands èran los grands de la tèrra ; perque, per ta magia, totas las nacions son estadas fòrviadas.» Precisement, l'acabament de las òbras d'aquela basilica « Sant Pèire de Roma », que necessitava d'enòrmas somas d'argent, va conduire lo prelat Tetzal a vendre sas « indulgèncias ». En vesent lo perdon dels pecats vendut a prèmis d'argent, lo monge ensenhant Martin Luther a descobèrt la vertadièra natura de sa glèisa catolica romana. Va atal, denonciar sa natura diabolica e d'unas de sas errors en afichant en 1517 sos celèbres 95 tèsis sus la pòrta de la glèisa alemanda d'Augsbourg. A atal oficializat, l'òbra de la Reforma prepausada per Dieu a Pierre Valdo dempuèi 1170.

Parlant dirèctament a sos servidors reformatos de l'epòca, los vertadièrs, las victimas pacificas resignadas, l'Esperit lor repròchi de daissar Jézabel ensenhar e sedusir sos servidors. Podèm lira dins aquel repròchi tota l'imperfeccion doctrinala d'aquela debuta de reforma. Ela « ensenha e sedusit » sos « servidors », los de Jèsus, çò que fach d'ela una glèisa crestiana. Mas son ensenhament es lo de l'epòca Pergam ont l'acusacion « d'impudicité » e l'imatge de las « carns sacrificadas a las idòlas » èran ja denunciadas. En despièch de las aparéncias enganairas, dins aquel verset l'entitat importanta es pas « la femna Jézabel » mas lo crestian protestant el meteís. Tre la debuta en li disent « daissas la femna Jézabel ... » l'Esperit suggerís de fautas partejadas pels primièrs protestants. Revèla puèi lo caractèr d'aquela fauta : l'idolatria pagana. Çò fasent, revèla la natura de la « carga » que li impausa pas encara, a aquela epòca, mas qu'exigirà a partir de 1843. E dins aquel messatge, lo Dieu creator cibra lo « dimenge » roman dont la practica es a sos uèlhs una òbra idolatra pagana qu'onora una falsa divinitat solara del paganisme mai ancian de l'istòria umana. A partir de 1843, deurà renonciar al « dimenge » o a sa relacion amb Jèsus-Crist, l'unic Salvaire dels pecadors terrèstres.

Verset 21 : « Li ai balhat de temps, per fin que se repentiguèsse, e se vòl pas repentir de son impudicité. »

Aquel temps es revelat dempuèi Dan.7:25 e es confirmat jos tres formas dins l'Apocalipsi dins los capítols 11,12, e 13. S'agís de las expressions : « un temps dels tempes e la mitat d'un temps ; 1260 jorns, o 42 meses » que designan totas lo regne papal intolerant en accion entre 538 e 1798. La propagacion de la vertat pel mejan de la Bíblia e la predicacion dels vertadièrs reformatos ofrissiá a la fe catolica son darrièr astre de se repentir e d'abandonar sos pecats. Ne faguèt pas res, e secutèt, torturèt, al nom de son poder inquisiteur los pacifics messatgièrs del Dieu viu. Atal, a reproduch las òbras rebèllas del pòble josieu balhant a la parabòla de Jèsus

un segond compliment : s'agís de la parabòla dels vinhairons que tuan los primièrs enviats de Dieu, e tuan puèi, quand se presenta lor, lo filh del Mèstre de la vinha per raubar son eretatge.

Verset 22 : « Aquí, la vai getar sus un lièch, e enviar una tribulacion granda als que cometon adultèr amb ela, levat que se repentisson pas de lors òbras. »

Dieu la va tractar coma una « prostituïda » « peirada sus un lièch », çò que nos permet de religar « la femna Jézabel » d'aquel tèma amb « la prostituïda Babylone la grand » d'Apo.17:1. La « tribulacion granda » anonciada va venir après la malescaduda de la proclamacion biblica. Aquel meteís messatge confirmarà l'identificacion d'aquela « tribulacion granda » a « la bèstia que monta d'abisme » dins Apo.11:7. Monta après l'òbra dels « dos testimònis » de Dieu que son los escruches de l'anciana e de la novèla aliança divina de la santa Bíblia. « l'adultèri » espiritual es confirmat e nommat e « aqueles » que Dieu acusa d'o cometre amb « Jézabel » son los monarcas e los monarquistas franceses. Amb los prèires catolics, los monarquistas van venir las ciblas principalas de la colèra de l'ateïsme nacional revolucionari qu'èra pas que l'expression de la colèra del Dieu totpoderós Jèsus-Crist. Se son pas repentits, tanben la dobla colèra los a frapats al temps fixat per Dieu sus la fin del regne papal entre 1793 e 1798.

Lo mot « tribulacion » designa la consequéncia de la malediccion divina segon ròm.2:19 : « Tribulacion e angoissa sus tota arma d'òme que fa lo mal, sul josieu primièr, puèi sul grèc ! ». Mas la « tribulacion » que punís los pecats de la monarquia catolica e de son aliada la glèisa catolica romana simbolizada dins Apo.17:5, pel nom « Babylone la grand », es, en tota logica, una « tribulacion granda ».

Verset 23 : « Farai se morir de mòrt sos mainatges ; e totas las Glèisas coneisseràn que soi lo que sonde los rens e los còrs, e vos tornarai a cadun segon vòstras òbras. »

« Se morir de mòrt » es l'expression que l'Esperit emplega per evocar los dos « terrors » del regim revolucionari de 1793 e 1794. Per aquela expression, escarta tota idèa de simple mòrt espirituala que concernirà los protestants en 1843 dins lo messatge desliurat a l'àngel de l'epòca « sardas » dins Apo.3:1. L'umanitat a pas jamai conegut una òbra tanben sagnosa operada per de maquinas de tuar, inventadas pel doctor Louis, mas apreciadas pel doctor Guillotin dont lo nom foguèt atribuït a l'instrument el meteís, apelat d'aquí enlà : la guilhotina. De jutjaments somaris an alara prononciat de multituds d'òrdres de mesas a mòrt, amb en mai, lo principi de frapar de mòrt los jutges e los acusators de la velha. Segon aquel principi, l'umanitat semblava deure desaparéisser e es per aquela rason, que Dieu a apelat « abisme » aquel regim revolucionari exterminateur. A tèrme, auriá fach de tèrra, « l'abisme » sens cap de forma de vida del primièr jorn de la Creacion, segon Gen.1:2. Mas es solament, dins lo cèl, pendent lo jutjament celèst exercit pels elegits amassats que « totas las Glèisas (o Assembladas) » siá, los elegits de las sèt epòcas, descobriràn aqueles faches istorics amb lo sens que Dieu lor a balhat. La justícia de Dieu es perfiecha ; los que jutjavan falsament son estats frapats per sa justícia, « segon lors » netas « òbras ». Fasián se morir injustament e son frapats de mòrt a lor torn per la perfiecha justícia divina : « e vos tornarai a cadun segon vòstras òbras ».

Verset 24 : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga ; »

Los que denóncian la fe catolica e balhan a sos rites religioses lo nom de « prigondors de Satan » pòdon pas qu'èsser los reformators apareguèri dempuèi 1200 mai o mens fins a la revolucion francesa de 1789. Qual que siá estat lor comportament, lor doctrina èra plan luènh de pura vertat ensenhada per l'Esperit als apòstols e als discípolos de Jèsus-Crist. Se relèva a lor avantatge unicament tres causas positivas : la fe al sol sacrifici de Jèsus, la fisança balhada a la Bíblia sola, e lo don de lor persona e de lor vida ; totes los autres ponches doctrinals èran eretats del catolicisme e donc subjèctes a èsser remés en causa. Atal, malgrat qu'imperfieches al nivèl de la doctrina de la vertat de la fe crestiana, los elegits reformators an sauput liurar lors vidas ofèrtas a Dieu en sacrificis vius e en esperant 1844, data de la dintrada en aplicacion del decret de Dan.8:14, Dieu a acceptat provisòriament lor servici. Es çò qu'exprimis plan clarament en disent : « Meti pas sus vosautres d'autra carga ». La situacion d'un jutjament divin d'excepcion ressòrt clarament dins aqueles prepauses.

Verset 25 : « solament, çò qu'avètz, retenètz-o fins que venga. »

Las rasons que permeton a Dieu de benesir la fe protestanta imperfiècha deuràn èsser conservadas e practicadas pels elegits fins al retorn de Jèsus-Crist.

Verset 26 : « A lo que vencerà, e que gardarà fins a la fin mas òbras, balharai autoritat sus las nacions. »

Aquel verset revèla çò que va causar la pèrda del salut dempuèi aquel epòca de la Reforma fins al retorn del Crist. Los elegits deuràn gardar fins a la fin las òbras preparadas e reveladas per Jèsus-Crist de faïçon contunha fins a la fin del mond. Los cridats tomban en refusant las exigéncias novèlas de Dieu. Pasmens, a pas jamai amagat son intencion de far créisser progressivament son lum fins al temps de sa venguda en glòria. « lo caminòl dels justes es coma lo lum resplendissant, dont l'esclat va creissent fins al mièg del jorn (Pro.4:18) » ; aquel verset de la Bíblia o pròva. E es donc dins l'encastre de son projècte, qu'a partir de 1844, las exigéncias divinas apareisseràn a las datas previstas e profetizadas per sa paraula profetica unicament biblica. Es solament al títol de jutge celèst que l'elegit recebrà de Dieu « autoritat sus las nacions ».

Verset 27 : « Los païsserà amb una verga de fèrre, coma se copa los vases d'argela, aital coma ieu meteissa n'ai rebut lo poder de mon Paire. »

Aquela expression suggerís lo drech de condemnar a mòrt. Drech que los elegits partejaràn amb Jèsus-Crist dins lor jutjament dels marrits establìt pel jutjament darrièr, pendent los « mila ans » del sabat grand del seten millenari.

Verset 28 : « E li balharai l'estela del matin. »

Dieu li balharà sa plena divin lum simbolizat sus nòstra tèrra actuala per la del solelh. Mas Jèsus a dich : « Soi lo lum ». Anóncia atal lo lum de la vida celèsta, ont Dieu es el meteis font del lum que depend pas mai d'un astre celèst coma nòstre solelh.

Verset 29 : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las Glèisas ! »

La construccion de l'Apocalipsi es parièra a una torre compausada de sèt soliers, lo seten serà lo temps del rencontre de Dieu. Dins aquela construccion, los capítols 2 e 3 constituïsson la trama de basa de tota l'èra crestiana compresa entre 94 e 2030. Totes los tèmas evocats dins l'Apocalipsi tròban lor plaça dins aquela trama de basa. Mas dins aquela trama los primièrs soliers jògan unicament lo ròtle d'escalièrs que conduson al solier superior. L'importància de la revelacion apareis al nivèl 3 nommat Pergam. Aquela importància s'afortís encara al nivèl 4 apelat Thyatire. Es dins aquela epòca que la fe crestiana ven confusa e enganaira. Lo jutjament de Dieu sus la situacion espirituala d'aquela epòca va portar de consequéncias fins a la fin del mond. Aquí perquè, per tal de solidificar ta compreson d'aquel jutjament, vau far un resumit d'aquel messatge adreçat per Dieu a sos elegits protestants del regne de Loís XIV.

Lo resumit : A l'epòca de la Reforma, los comportaments crestians son multiples. Se tròba de vertadièrs sants secutats, mas totjorn pacifics, e de las gents que confondon la religion e la politica, que s'arman e tornan còp per còp, a las armadas catolicas reialas. Dins Daniel 11:34, l'Esperit los designa coma « ipocritas ». Pauc de gents religiosas an comprés qu'èsser crestian, es imitar Jèsus en totas causas, obesir a sos òrdres e se sometre a sas defenses ; l'usatge de las armas es l'una d'elas, e foguèt sa darrièra leiçon balhada pontualament de son arrestacion. Lo repròchi de Jèsus se justifica pel fach que, contunhant a practicar d'eretatges catolics, los protestants favorizan eles meteisses, per lor exemple, l'ensenhament e la seduccion qu'apartenís a la Jézabel catolica. Lor practica religiosa imperfiècha los descredita dins lo jutjament de Dieu que desonoran davant sos enemics. Aquela fasa de la debuta de la Reforma lo conduch a far de jutjament d'excepcion ; çò que soslinha en disent : « meti pas sus vosautres d'autra carga, solament, çò qu'avètz, gardatz-o fins que venga ». Mas l'imperfeccion doctrinala es legitima en aquela debuta e Dieu accèpta lo servici dels qu'accèptan la persecucion e la mòrt en son nom. Podían pas balhar mai, en balhant lo maximum : lor vida. Dieu soslinha aquel esperit de sacrifici que designa coma d'« òbras mai nombrosas que las primièras (verset 19) ». Lo paganisme del catolicisme roman es estat comparat a las carns sacrificadas a las idòlas. La denóncia de l'engana romana a començat per las òbras perfièchament esclaradas de Pierre Valdo (Vaudés) que, tre 1170, a escrich una version de la Bíblia en una lenga altra que lo latin, lo provençal. Sa coneissença e sa compreson de las exigéncias divinas son estadas étonnamment complètas e après el, la fe protestanta s'es degradada. Jos l'inspiracion de Jean Calvin, la fe protestanta s'es quitament endurcida prenent l'imatge de son adversària catolica. E l'expression « Guèrras de Religion » fa pròva d'una abominacion per Dieu, perque los elegits de Jèsus-Crist, los vertadièrs, tornan pas los còps que lor son portats. Lor venjança vendrà del Senhor el meteis. En s'armant, los protestants, dont la devisa èra « sola scriptura », « l'Escritura sola », fasián pròva d'un mesprètz per la Bíblia que defendiá lor violéncia. Jèsus es anat plan luènh dins aquel domeni en aprenent a sos discípolos que devián tibar « l'autra gauta » al que los frapa.

Aquela epòca ont la persecucion catolica fa se morir los servidors fidèls de Jèsus es triplament soslinhada dins l'Apocalipsi, aici dins aquela epòca Thyatire, mas tanben dins lo 5en sagèl del capítol 6 e dins la 3na trompeta del capítol 8. Aicí, al verset 22, Jèsus encoratja sos servidors martirs, en lor anonciant son intencion de venjar lor mòrt o lors patiments infligits per Roma e sos vaillets servants reials. Lo mot clau amagat dins lo nom Pergam apareis clarament, la

religion catolica es colpabla d'adultèri de cap a Dieu, e los qu'o cometon amb ela, los monarcas catolics, lors ligas e lor falsa noblesa van pagar, jos la guilhotina dels revolucionaris franceses, la sang injustament versada. Apo.2:22-23 : « Aquí, la vou getar sus un lièch, e enviar una tribulacion granda als que cometon adultèr amb ela, levat que se repentisson pas de lors òbras. Farai se morir de mòrt sos mainatges ; e totas las Glèisas coneisseràn que soi lo que sonde los rens e los còrs, e vos tornarai a cadun segon vòstras òbras ». Mas atencion ! Perque après 1843, « los que cometon adultèr amb ela » van èsser tanben los protestants, tanben Dieu va preparar amb la « tresena guèrra mondiala » nucleara, un castig novèl de l'adultèri catolic, ortodòx, anglican, protestant e adventista. En parallèla, l'Esperit diguèt dins lo 5en sagèl : Apo 6:9 a 11 : « Quand obriguèt lo cinquen sagèl, vivi jos l'autar las armas dels qu'èran estats immolats a causa de la paraula de Dieu e a causa del testimoniatge qu'avián tornat. Cridèron d'una votz fòrta, en disent : Jusques a quora, Mèstre sant e vertadièr, çò trigas a jutjar, e a tirar venjança de nòstra sang suls abitants de la tèrra ? Una rauba blanca foguèt balhada a cadun d'eles ; e lor foguèt dich de se tenir en repaus qualque temps encara, fins que bota complèta lo nombre de lors companhs de servici e de lors fraires que devián èsser mes a mòrt coma eles. ».

Aquela scèna del 5en sagèl pòt prestar a confusion e indusir en error un esperit mal esclaiat. Qué las causas sián claras, aquel imatge nos revèla la pensada secrèta de Dieu, perque segon, Ecc.9:5-6-10, los mòrts en Crist dormisson dins un estat ont lor memòria es oblidada, prenent pas mai cap de part a tot çò que se fa jol solelh. La Bíblia balha a la primièra mòrt lo sens d'una avalida de l'èsser tot entièr ; lo mòrt es coma s'aviá pas jamai existit a aquela diferéncia, qu'avent existit, son existéncia entièra demòra gravada dins la pensada de Dieu. Es donc a sos servidors vius que Dieu adreça aquel messatge de consolacion per los encoratjar. Lor rampèla que, segon sas promessas, après lo sòm de la mòrt, i a un temps previst per lor revelh, quand seràn, per el, ressuscitats. Auràn alara l'escasença de jutjar, jos l'agach e lo jutjament de Dieu en Jèsus-Crist, lors borrèls torturaires egalament ressuscitats, mas a la fin dels mila ans. Dins lo messatge de Thyatire, la mòrt anonciada pels que cometon adultèr amb Jézabel la catolica aurà un doble compliment. Sus tèrra, l'òbra dels revolucionaris es la primièra fasa, mas après ela, vendrà, en son temps e en segonda fasa, la segonda mòrt del jutjament darrièr, ora o « totas las Amassadas » crestianes infidèlas o fidèlas de totas las epòcas de l'èra crestiana veiràn s'aplicar lo just jutjament de Dieu contra l'adultèri espiritual.

Dins son imatge simbolic, la 4na trompeta del capítol 8 ven confirmar l'accion de la « tribulacion granda » programada per castigar l'adultèri del papisme e dels monarquistas que l'an sostengut. Lo solelh, lo lum divin, la luna, la religion catolica tenebrosa, e las estelas, las gents religiosas, son frapats en tèrç siá, parcialament, per la persecucion de l'ateïsme dels revolucionaris franceses en 1793 e 1794.

A la fin del messatge adreçat als protestants pacifics, l'Esperit confirma sa condemnacion de l'usatge de las armas en rampelant qu'es pas que pel jutjament darrièr preparat pendent lo jutjament celèst del seten millenari que l'elegit serà venjat. Es pas donc pas autorizat a se venjar el meteís, abans aquel jutjament celèst ont jutjarà alara sos persécuteurs, amb Jèsus-Crist, e participarà al verdicte de lor condemnacion a mòrt. « Los païsserà amb una verga de fèrre, coma se copa los vases d'argela ». La tòca d'aquel jutjament serà de determinar lo temps de patiments dels colpables condemnats a la segonda mòrt del jutjament darrièr. Lo verset

29 evòca : l'estela del matin. « E li balharai l'estela del matin ». Aquela expression designa lo solelh, imatge del lum divin. Lo venceire dintrarà per l'eternitat dins lo lum divin. Mas abans aquel contèxt etèrn, aquel tèrme prepara la cinquena letra que ven. L'estela del matin es citada dins 2 Piu.1:19-20-21 : « E tenèm per d'aitant mai certana la paraula profetica, a la quala vosautras fachas plan de prestar atencion, coma a una lampa que lusís dins un luòc escur, fins que lo jorn venga a paréisser e que l'estela del matin se lèva dins vòstres còrs ; sabent bèl primièr vosautres meteisses que cap de profecia de l'Escritura pòt pas èsser un objècte d'interpretacion particulara, perque es pas per una volontat d'òme qu'una profecia es jamai estada portada, mas es possats pel Sant Esperit que d'òmes an parlat de la part de Dieu ». Aquel verset soslinha l'importància de la paraula profetica perque lo contèxt de l'epòca que ven va èsser espiritualament condicionat per la dintrada en aplicacion del decret divin profetizat dins Dan.8:14. « Fins a 2300 ser-matin e la santetat serà justificada ». Mas en aquel temps, aquel verset èra pas conegut que jos la traduccion : « Fins a 2300 sers e matins e lo santuari serà purificat ». Quitament jos aquela traduccion, lo messatge de Dieu èra lo meteis, mas mens precís, a pogut jos aquela forma èsser interpretat coma anonciant la fin del mond pel retorn en glòria de nòstre Senhor e Salvaire Jèsus-Crist. Dieu a utilizat lo protestant american William Miller per complir las doas espròvas de fe adventistas de la prima 1843 e de l'auton 1844. Coma Daniel 12:11-12 lo nos a ensenhat, entre aquelas doas datas, en 1843, lo decret divin retira als protestants descasuts, la justícia salvaira ofèrta per Jèsus-Crist ; perque son pas mai dins la nòrma de la novèla santetat exigida per Dieu. La justícia de Jèsus es etèrna, mas beneficia pas qu'als vertadièrs elegits seleccionats per Jèsus el meteis, e aiçò, dins totes los tempses e fins a la fin del mond.

Aicí, dintra Thyatire e sards, al primièr jorn de la prima 1843, lo decret de Dan.8:14 dintra en aplicacion e n'anam descobrir las consequéncias dins los messatges adreçats per l'Esperit als crestians d'aquela data.

Apocalipsi 3 : L'Amassada dempuèi 1843 –

la fe crestiana apostolica restaurada

5na epòca : sards

Lo jutjament prononciat per Jèsus-Crist après las espròvas adventistas de la prima 1843 e del 22 d'octobre de 1844

Verset 1 : « Escriu a l'àngel de l'Amassada de sards : Aquí çò que dich lo qu'a los sèt esperits de Dieu e las sèt estelas : Coneissi tas òbras. Sabi que passes per èsser vivent, e ès mòrt. »

L'epòca « sards », tèma de la cinquena letra va far ressortir dos comportaments crestians protestants, opausats atribuïts : als descasuts, a los quals Jèsus declara : « Passas per èsser vivent, e ès mòrt » ; e als elegits, dins lo verset 4 : « marcharàn amb ieu en vestits blancs

perque ne son dignes ». A l'imatge del contengut de sos dos messatges, lo nom « sards » pòrta una dobla significacion dont los senses son opausats dins l'absolut. Reteni las idèas principalas d'aquela raïç grèca : convulsiu e pèira preciosa siá, la mòrt e la vida. Moninejant e convulsiu definís un rire sardonique ; en grèc, lo sardonion es la còrda superiora d'un fialat de caça ; la sardina es un peis ; e dins lo sens opausat, lo sardo e la sardoine son de pèiras preciosas ; la sardoine essent una varietat de calcédoines brunas. A la debuta d'aquela letra, Jèsus se presenta coma « lo qu'a los sèt esperits de Dieu e las sèt estelas » siá, la santificacion de l'Esperit e lo jutjament sus sos servidors de las sèt epòcas. Coma dins Dan.12, se ten al dessús del flui tuaire, l'espròva de la fe adventista, e libre aici son verdicte. Relevam lo tutejament qu'indica que son interlocutor es un al sens collectiu. Tota la nòrma protestanta es concernida. Jèsus met fin a l'excepcion protestanta relevada dins lo messatge de Thyatire. Lo novèl « carga » (segon la concepcion dels cresents rebèls) es ara impausat e exigít. La practica del dimenge roman deu èsser abandonada e remplaçada pel sabat del dissabte. Aquel decret de Dan.8:14 vèrsa la situacion establida dempuèi lo 7 de Març de 321 per l'emperador Constantin 1èr. En 1833, 11 ans abans 1844, per una pluèja d'estelas filantes contunha, perlongada de mièjanuèch a 5 oras del matin, e visible sus tot lo territòri american, Dieu aviá illustrat e profetizat la casuda massisa dels crestians protestants. Per te convèncer d'aquela interpretacion, Dieu aviá mostrat las estelas del cèl a Abraam, li disent : « Tala serà ta posteritat ». La casuda de las estelas de 1833 profetizava donc una casuda massisa d'aquela posteritat d'Abraam. Aquel signe celèst es citat dins lo tèma del 6en sagèl dins Apo.6:13. Jèsus ditz : « passas per èsser vivent e ès mòrt ». Aquel dont parla a donc la reputacion de representar Dieu, e aquel detalh correspond al protestantisme que cresent en sa Reforma pensa s'èsser reconciliat amb Dieu. Lo verdicte divin tomba : « Coneissi tas òbras », « e ès mòrt ». Es de Dieu, el meteís, lo Jutge grand, que ven aquel jutjament. Lo protestant pòt ignorar aquel jutjament, mas pòt pas escapar a sas consequéncias. En 1843, lo decret de Daniel 8:14 es dintrat en aplicacion e cap de crestian es pas supausat ignorar la lei del Dieu viu. Aquela ignorància es deguda al mesprètz per la paraula profetica biblica per la quala l'apòstol Pèire nos exòrta a balhar tota nòstra atencion dins 2 Piu.1:19-20 : « E tenèm per d'aitant mai certana la paraula profetica, a la quala vosautras fachas plan de prestar atencion, coma a una lampa que lusís dins un luòc escur, fins que lo jorn venga a paréisser e que l'estela del matin se lèva dins vòstres còrs ; sabent bèl primièr vosautres meteïsses que cap de profecia de l'Escritura pòt pas èsser un objècte d'interpretacion particulara.» Passant desapercibuts al mièg de totes los tèxtes de la Bíblia de l'aliança novèla, aqueles versets fan, tot particularament a partir de 1843, la diferéncia entre la vida e la mòrt.

Verset 2 : « Siá vigilant, e affermis la rèsta qu'es prèns de se morir ; perque ai pas trobat tas òbras perfiechas davant mon Dieu. »

Se dintran pas dins la nòrma novèla de la santetat, « la rèsta » del protestantisme va « se morir ». Perque, Dieu o condemna per doas rasons. La primièra es la practica del dimenge roman condemnat per la dintrada en aplicacion del decret de Dan.8:14 ; la segonda es lo desinterès per la paraula profetica, perque tenent pas compte de la leiçon balhada per Dieu per l'experiéncia adventista, los descendents protestants van portar la culpabilitat eretada de lors paires. Suls dos ponches, Jèsus ditz : « ai pas trobat tas òbras perfiechas davant mon Dieu ». En disent « davant mon Dieu », Jèsus rampèla als protestants la nòrma dels dètz comandaments escriches pel det de Dieu, lo Paire que mesprèsan al profièch del Filh qu'es

supausat los salvar. Sa fe perfiechament obesissenta, qu'a balhada en modèl, a pas res de comun amb la fe protestanta eretièra de nombroses pecats catolics dont, en primièr, lo repaus setmanier del primièr jorn. La pòrta del salut se torna barrar per totjorn sus la nòrma religiosa protestanta collectiva, las « estelas » del « seisen sagèl » tomban.

Verset 3 : « Remembra-te donc coma as rebut e ausit, e garda e repentís-te. Se vèlhas pas, vendrai coma un raubaire, e saupràs pas a quala ora vendrai sus tu. »

Aquel vèrb, « remembra-te », implica una meditacion critica sus las òbras del passat. Mas sols los vertadièrs elegits son pro umils per criticar lors pròprias òbras. En mai, aquel òrdre « remembra-te » evòca lo « rebremba-te » de la debuta del quatren comandament qu'ordena lo repaus santificat del seten jorn. Aquí encara, doblament, lo protestantisme oficial es convidat a reconsiderar l'acuèlh qu'a fach als messatges profetics lançats per William Miller a la prima 1843 e en Auton 1844, mas tanben, al tèxt del 4en dels 10 comandaments de Dieu que transgredís en pecat mortal dempuèi 1843. La mai grèva consequéncia de sa rompedura amb Jèsus-Crist es formulada : « se vèlhas pas, vendrai coma un raubaire, e saupràs pas a quala ora vendrai sus tu. » Anam veire coma dempuèi 2018, aquel messatge a pres una viva realitat. Sens velha, ni penedença e fruch de penedença, la fe protestanta es definitivament mòrta.

Verset 4 : « Pasmens as a sards qualques òmes qu'an pas solhat lors vestits ; marcharàn amb ieu en [vestits] blancs, perque ne son dignes. »

Una santetat novèla va espelir. Dins aquel messatge, Jèsus s'accontenta de far pròva de l'existéncia de « qualques òmes », segon las precisions reveladas a Ellen.G.White qu'èra de nombre, 50 òmes solament an rebut l'aprobacion de Dieu. Aqueles « qualques òmes » designan d'òmes e de femnas que son aprovats e benesits, individualament, pel testimoniatge de lor fe conforma a l'espèra del Senhor. Jèsus ditz : « Pasmens as qualques òmes a sards qu'an pas solhat lors vestits ; e marcharàn amb ieu en [vestits] blancs, perque ne son dignes ». Que pòt contestar una dignitat reconeguda per Jèsus-Crist el meteis ? Als venceires de las espròvas de fe de 1843 e 1844, Jèsus promet la vida etèrna e una reconeissença terrèstra entièra que va prene forma oficiala dins lo messatge de Filadèlfia que ven. La solhadura del « vestit » es imputada al comportament liure de l'èsser uman. Lo « vestit » essent la justícia imputada per Jèsus-Crist, dins aquel cas « blanc », sa solhadura designa la pèrda d'aquela justícia pel camp protestant tradicional. Aicí, al contrari, l'abséncia de solhadura designa la prolongacion de l'imputacion de la « justícia etèrna » de Jèsus-Crist segon Dan.9:24. Lèu, la coneissença e la practica del sabat, lor va balhar una santetat reala, fruch e signe de la justícia impartie de Jèsus-Crist. Aquela causida judiciosa e intelligente los rendrà lèu etèrns dins la santificacion e la glorificacion celèsta imagée pels « vestits blancs » del verset 5 que ven. L'Esperit los va declarar « irrèpréhensibles » : « e dins lor boca s'es pas ponch trobat de messorga, perque son irrèpréhensibles (Apo.14:5) ». Van retrobar, « la patz amb totes e la santificacion, sens la quala cap de carn veirà pas lo Senhor », segon Paul, dins Hébr.12:14. Concretament, aqueles « vestits blancs » van prene la forma del retirament del pecat que constituís la practica del dimegne roman. Perque l'an esperat fidèlment dos còps, a sa plaça, en signe de son aprobacion, lo sagèl de Dieu lor es balhat pel Sabat que ven blanquir los elegits del Senhor que consèrvan sa justícia. Atal se complís la « purificacion del santuari », forma jos la quala Daniel 8:14 èra

traduch en aquel temps. Jos aquel agach, tre lo 23 d'octobre de 1844, Jèsus a balhat en vision celèsta als elegits venceires l'imatge de son passatge del luòc-sant al luòc-plan-sant del santuari terrèstre. Rampelava atal en illustracion, lo moment ont morent sus la crotz, lo pecat de sos elegits èra expiat, complissent atal lo « jorn dels expiations », lo « Yom kippour » ebrèu. Aquel eveniment avent ja tengut, lo renovelament de l'accion dins la vision aviá pas que per tòca de remetre en causa lo primièr aquesit de la justícia etèrna obtenguda per la mòrt de Jèsus. Çò que se complís literalment pels descasuts de sards dont la fe demostrada es insatisfaisante pel Dieu creator. A dobla rason, Dieu los pòt regetar per manca d'amor per sa vertat profetica proclamada, e per la transgression del sabat vengut exigible dempuèi 1843 per la dintrada en aplicacion del decret de Daniel 8:14.

Verset 5 : « lo que vencerà serà revestit atal de vestits blancs ; esfaçarai pas ponch son nom del libre de vida, e confessarai son nom davant mon Paire e davant sos àngels. »

L'elegit recrompat per Jèsus-Crist es un èsser obesissent, conscient de deure sa vida e son eternitat al Dieu creator, bon, savi, e just. Es lo secrèt de sa victòria. Pòt pas dintrar en contestacion amb el, perque apròva tot çò que ditz e fach. Tanben fa el meteiss la jòia de son Salvaire qu'o reconeis e lo crida per son nom, dempuèi la fondacion del mond ont l'a vist per sa prescience. Aquel verset mòstra quant las falsas reivindicacions dels falses religioses son vanas e enganairas meteissas pels que los formulan. Lo darrièr mot apartenirà a Jèsus-Crist que ditz a totes : « Coneissi tas òbras ». En foncion d'aquelas òbras, parteja son tropèl, metent a sa drecha, sas fedas, e a son esquèrra, los boccs rebèls e los lops ravisseurs destinats al fuòc de la segonda mòrt del jutjament darrièr.

Verset 6 : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las Glèisas ! »

Se totòm pòt literalment ausir las paraulas profeticas de l'Esperit, al contrari, sols sos elegits, qu'inspira e educa, ne pòdon comprene lo sens. L'Esperit fach referéncia a de faches precises, complits dins lo temps istoric, l'elegit deu donc s'interessar a l'istòria religiosa, profana, e a la Bíblia entièra compausada de racontes de testimoniatsges, de lausenjas, e de profecias.

Nòta : dins lo verset 3, Jèsus-Crist a dich al protestant descasut : « Remembra-te donc coma as rebut e ausit, e garda e repentís-te. Se vèlhas pas, vendrai coma un raubaire, e saupràs pas a quala ora vendrai sus tu ». A l'invèrs, pels eretièrs dels venceires, dempuèi la prima 2018, aquel messatge se transforma en : « se vèlhas, vendriái pas coma un raubaire, e saupràs a quala ora vendrai a tu ». E lo Senhor a tengut sas promessas, puèi qu'uèi en 2020, sos elegits an agut la coneissença de la data de son vertadièr retorn revelat per la prima 2030. Mas, la fe protestanta es condemnada a ignorar aquela precision, reservada, unicament, per Jèsus, a sos elegits. Perque de l'autre costat de son comportament de cap als marrits servidors, « lo Senhor fa pas res sens avertir sos servidors los profètas » Amo.3:7.

6na epòca : Filadèlfia

L'adventisme dintra en mission universal

Entre 1843 e 1873, lo sabat divin del dissabte, veri seten jorn ordenat per Dieu, es restaurat e adoptat pels pionièrs de l'adventisme del seten jorn qu'a pres la forma d'una institucion religiosa crestiana americana oficiala apelada dempuèi 1863 : « la glèisa adventista del seten jorn ». Confòrmament a l'ensenhament preparat dins Dan.12:12, lo messatge de Jèsus es adreçat a sos elegits santificats pel repaus del sabat, a la data de l'annada 1873. En parallèla, aqueles elegits beneficiàn de la béatitude de Dan.12:12 : « Benurós lo qu'esperarà, fins a 1335 jorns ! ».

Las novèlas nòrmas establidas dempuèi 1843 venon universala en 1873

Verset 7 : « Escriu a l'àngel de l'Amassada de Filadèlfia : Aquí çò que ditz lo Sant, lo Vertadièr, lo qu'a la clau de David, lo qu'obris, e degun barrarà pas, lo que barra, e degun obrirà pas : »

Pel nom « Filadèlfia », Jèsus mòstra son Elegida. A declarat : « A aiçò totes coneisseràn que setz mos discípols, s'avètz d'amor los unes pels autres. Jean13:35» E es lo cas de Filadèlfia dont las raices grècas significan : amor fraternal. A seleccionat los elegits que la compausan, en metent lor fe a l'espròva, e per aqueles venceires, son amor vèrsa. Se presenta dins aquel messatge, disent : « aquí çò que ditz lo Sant, lo Vertadièr ». Lo Sant, perque es un temps ont la santificacion del sabat e la de l'elegit es exigít pel decret de Dan.8:14 dintrat en aplicacion dempuèi la prima 1843. Lo Vertadièr, perque en aquela ora profetica, la lei de vertat es restaurada ; Dieu retròba la santetat de son 4en comandament torçut pels crestians dempuèi lo 7 de Març de 321. Ditz encara : « lo qu'a la clau de David ». S'agís pas de las claus de Sant Pèire reivindicadas coma possession de Roma. « la clau de David » apartenís al « filh de David », Jèsus, el meteís, en persona. Cap d'autre que li pòt autrejar lo salut etèrn, perque aquela clau l'a obtengut en la portant « sus son espatla » jos la forma de sa crotz, segon Esa.22:22 : « Metrai sus son espatla la clau de l'ostal de David : quand obrirà, cap de barrarà pas ; quand barrarà, cap d'obrirà pas ». Aquela clau designant la crotz de son suplici, en compliment d'aquel verset, legissèm aici : « lo qu'obris, e degun barrarà pas, lo que barra, e degun obrirà pas ». La pòrta del salut es estada obèrta a l'adventisme del seten jorn en construccion e barrada als adèptes religioses del dimenge roman dempuèi la prima 1843. Perque an acceptat de se sometre a las vertats doctrinalas presentadas e an onorat de lor fe sa paraula profetica, l'Esperit de Jèsus ditz als sants de l'epòca Filadèlfia : « Coneissi tas òbras. Aquí, perque a pauc de potènciá, e qu'as gardat ma paraula, e qu'as pas renegat mon nom, ai mes davant tu una pòrta dobèrta, que degun pòt pas barrar ». Aquel pichon grop religiós èra, oficialament, unicament american dempuèi 1863. Mas en 1873, pendent una conferéncia generala tenguda a Battle-Creek, l'Esperit li obrís una pòrta missionària universala que se deu perseguir fins al vertadièr retorn de Jèsus-Crist. Nul l'empacharà pas e Dieu i velharà. Cal relevar lo fach que tot çò que Jèsus relèva de plan, en çò dels vertadièrs sants, definís tanben, las causas per las qualas la fe protestanta es tombada, en 1843. Aquel messatge es exactament l'invers del que Jèsus adreça als descasuts de sards dins lo verset 3, perque las òbras cibladas son elas meteissas invertidas.

Las 12 tribús d'Apo.7 en creissença

Verset 8 : « Coneissi tas òbras. Aquí, perque a pauc de poténcia, e qu'as gardat ma paraula, e qu'as pas renegat mon nom, ai mes davant tu una pòrta dobèrta, que degun pòt pas barrar. »

L'elegit de l'epòca es jutjat favorablament sus sas òbras que Jèsus li imputa a justícia. Sa « pauc de poténcia » confirma la naissença del grop fondat suls « qualques òmes » del verset 4. En 1873, Jèsus anóncia als adventistas lor avançament cap a son retorn pel simbòl de la pòrta dobèrta celèsta que s'obrirà a la prima 2030 siá dins 157 annadas. Dins lo messatge que va seguir, lo qu'es adreçat a Laodicée, Jèsus se tendrà davant aquela pòrta, indicant atal la proximitat imminente de son retorn : « Aquí, me teni a la pòrta, e frapi. Se qualqu'un ausís ma votz e obrís la pòrta, dintrarai en çò sieu, soparai amb el, e el amb ieu. Apo.3:20 »

L'accès de la fe crestiana permés als josieus

Verset 9 : « Aquí, te balhi dels de la sinagòga de Satan, que se dison josieus e o son pas, mas que mentisson ; aquí, los farai venir, se prosternar a tos pès, e conéisser que t'ai aimat. »

En citant la dintrada de vertadièrs josieus segon la raça e la carn dins lo grop adventista, aquel verset confirma la restauracion del repaus del sabat ; lo dimenge fa pas mai obstacle a lor conversion. Perque dempuèi 321, son abandon a agut egalament per consequéncia, l'empach dels josieus sincèrs d'adoptar la fe crestiana. Son jutjament suls josieus de raça èra pas una opinion personala de Paul, lo testimòni fidèl ; èra lo de Jèsus-Crist qu'o confirma dins aquela Revelacion, ja dins Apo.2:9, dins lo messatge adreçat a sos servidors calomniats pels josieus e secutats pels romans de l'epòca Esmirna. Relevam que los josieus de raça deuràn reconéisser lo salut crestian dins la nòrma adventista per beneficiar de la gràcia de Dieu. L'adventisme universal pòrta sol, lo lum divin dont es vengut lo depositari oficial exclusiu dempuèi 1873. Mas atencion ! Aquel lum, sa doctrina e sos messatges son la propietat exclusiva de Jèsus-Crist ; cap d'òme e cap d'institucion pòdon pas refusar son evolucion sens metre lor salut en perill. En darrièr dins aquel verset, Jèsus precisa « que t'ai aimat ». Seriás-çò a dire qu'après aquela epòca de benediccion, lo poiriá aimar pas mai ? Òc, e serà lo sens del messatge decernit a « Laodicée ».

Los comandaments de Dieu e la fe de Jèsus

Verset 10 : « Perque as gardat la paraula de la paciéncia en ieu , te gardarai tanben pontualament d'espròva que va venir sus la tèrra coneguda, per esprovar los abitants de la tèrra. »

Lo tèrme paciéncia confirma lo contèxt de l'espèra adventista evocada dins Daniel 12:12 : « Benurós lo qu'esperarà, e qu'arribarà fins a mila tres cents trenta cinc jorns ! ». L'espròva concernís la fe dels « abitants de la tèrra », los qu'abitan la « tèrra coneguda » siá, reconeguda per Jèsus-Crist, lo Dieu creator. Ven testar la volontat umana e decelar l'esperit rebèl del camp « ecumenic » que designa pel grèc « oikomèné » la « tèrra coneguda » d'aquel verset.

Aquela promessa engatja pas Jèsus qu'a la sola condicion que l'institucion consèrva la qualitat de la fe del començament. Se lo messatge adventista se deu perlongar fins al temps de l'ultima espròva de fe universal profetizada dins aquel verset, serà pas necessàriament jos una forma institucionala. Perque la menaça plana dins aquel messatge dins lo verset 11 que seguís, fins aquí totalament positiu e benesit per Dieu. La promessa de Jèsus va concernir sa posteritat demorada viva en 2030. A aquela epòca, los vertadièrs elegits de 1873 se seràn endormits « dins lo Senhor » segon Apo.14:13 : « E ausiguèri de cèl una votz que disiá : Escriu : Benurós tre ara los mòrts que se morisson dins lo Senhor ! Òc, dich l'Esperit, per fin que se pausen de lors òbras, perque lors òbras los seguiscan. » Es donc aquí, una segonda béatitudo decernida per Jèsus-Crist a aquela Elegida exemplara. Mas çò que Jèsus benesís es un comportament testimoniàt per d'òbras. Los eretièrs de « Filadèlfia » reproduiràn fidèlment, en 2030, sas òbras, sa fe, son acceptacion de las vertats balhadas pel Dieu del cèl jos las darrièras formas que lor aurà balhadas ; perque van patir de gròsses cambiaments fins a la fin ont la compreneson del projècte divin serà perfiecha.

La promessa adventista de Jèsus-Crist e sa mesa en garda

Verset 11 : « Veni lèstament. Retenes çò qu'as, per fin que degun prenga pas ta corona. »

Lo messatge « Veni lèstament » es de tip adventista. Jèsus confirma atal l'abandon de tota altra confession religiosa. L'espèra de son retorn en glòria, va demorar fins a la fin del mond, un dels critèris principals qu'identifican sos vertadièrs elegits. Mas la seguida del messatge, fa pesar una pesuga menaça : « Reten çò qu'as, per fin que degun prenga pas ta corona.» E que pòt prene sa corona senon sos enemics ? Sos descendents deuràn donc, en primièr, los identificar, e es perque l'auràn pas fa que, victimas de lor esperit umanista, faràn aliança amb eles, a partir de 1966.

Verset 12 : « lo que vencerà, farai d'el una columna dins lo temple de mon Dieu, e ne sortirà pas mai ; escriurai sus el lo nom de mon Dieu, e lo nom de la vila de mon Dieu, de la novèla Jerusalèm que davala del cèl d'al près de mon Dieu, e mon nom novèl. »

Dins sas darrièras paraulas de benediccions dedicadas als venceires, Jèsus regropa totes los imatges del salut obtengut. « Una columna dins lo temple de mon Dieu », significa : un supòrt solid per portar ma vertat dins mon Amassada, l'Elegida. « ... e ne sortirà pas mai » : son salut serà etèrn. « ... ; escriurai sus el lo nom de mon Dieu » : gravarai en el l'imatge del caractèr de Dieu perduda en Eden. « ... e lo nom de la vila de mon Dieu » : partejarà la glorificacion de l'Elegida descricha dins Apo.21. « ... de la novèla Jerusalèm que davala del cèl d'al près de mon Dieu, » : La « novèla Jerusalèm » es lo nom de l'amassada dels elegits glorificats venguts entièrament celèstes coma los àngels celèstes de Dieu. Apo.21 la descriu en imatge simbolic de pèiras preciosas e de pèrlas que fa pròva de la fòrça de l'amor que Dieu espròva per sos recrompats de la tèrra. Davala sus la tèrra renovelada per i viure eternalament dins la preséncia de Dieu que i installa son tròne. « ... e mon nom novèl » : Jèsus assòcia lo cambiament de son nom a son passatge de la natura terrèstra a la natura celèsta. L'elegit salvat, demorat vivent o ressuscitat, va viure la meteissa experiéncia e recebre un còs celèst, glorificat, incorruptible e etèrn.

Dins aquel verset, l'insistència de la comparason amb Dieu se justifica pel fach que Jèsus el meteís es retrobat pels elegits jos son aspècte divin.

Verset 13 : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las Glèisas ! »

L'elegit a comprés la leiçon, mas es lo sol a la poder comprene. Vertat es qu'aquel messatge es pas estat preparat que per el. Aquel messatge confirma lo fach que l'interpretacion e la compreneson dels mistèris revelats dependon unicament de Dieu que tèsta e causís sos servidors.

L'adventisme oficial del temps de la fin a pas rebut la leiçon e jutjat per Jèsus, es vomit seguida a son refús del messatge de la 3na espèra adventista

« Veni lèstament. Retenes çò qu'as, per fin que degun prenga pas ta corona ». Ailàs, per l'adventisme oficial de l'epòca, la fin es encara luènh, e amb l'usura del temps, 150 annadas mai tard, la fe serà pas mai la meteissa. La mesa en garda per Jèsus èra justificada mas foguèt pas, ni relevada, ni compresa. E en 1994, l'institucion adventista va efectivament pèrdre sa « corona », en regetant la darrièra « grand lum » pasmens profetizada per Ellen G.White, la messatgièra de Jèsus-Crist dins son libre « Primièrs escriches » dins lo capítol « Ma primièra vision », en paginas 14 e 15 : Lo tèxt que seguís es un extrach d'aquelas paginas. Precisi encara a son subjècte que profetiza lo destin de l'òbra adventista e resumís a el sol tot l'ensenhament presentat per las tres Amassadas d'Apo.3 : 1843-44 sards, 1873 Filadèlfia, 1994 Laodicée.

Lo destin de l'adventisme

revelat dins la primièra vision d'Ellen G.White

« Mentre que pregavi al culte de familha, lo Sant Esperit pausèt sus ieu, e me semblava m'auçar de mai en mai al dessús d'aquel mond de tenèbras. Me desvièri per veire mos fraires adventistas demorats en aquel bas mond, mas los poguèri pas descobrir. Una votz me diguèt alara : « Agacha encara, mas un pauc mai naut. » Levèri los uèlhs, e vivi un caminòl escalabrós e estrech, plan al dessús d'aquel mond. Es aquí que los adventistas s'avançavan cap a la santa ciutat. Darrièr eles, a la debuta del caminòl, i aviá un brillant lum, que l'àngel me ditz èsser lo crit de mièjanuèch. Aquel lum esclairava lo caminòl dins tota sa longor per que lors pès non s'achoppent pas. Jèsus marchava a lor cap per los guidar ; e tant que fixavan los agaches sus el, èran en securitat.

Mas lèu qualques unes s'lassèron e diguèron que la ciutat èra encara fòrça alunhada e que i avián pensat arribar mai d'ora. Alara Jèsus los encoratgèt en auçant son braç drech gloriós d'ont emanava un lum que s'espandiguèt suls adventistas. Aquestes s'ecrièren : « Alléluia ! »

Mas d'unes d'entre eles regetèron effrontément aquel lum, en disent qu'èra pas Dieu que los aviá conduches. Lo lum qu'èra darrièr eles acabèt per s'escantir, e se trobèron alara dins de prigondas tenèbras. Trabuquèron e perdèron de vista e o beguèt e Jèsus, puèi tombèron del caminòl e s'afonsèron dins lo mond marrit qu'èra al dejós. ».

Lo raconte d'aquela primièra vision balhada per Dieu a la jove Ellen Gould-Harmon constituís una profecia codada qu'a tant de valor que las de Daniel o Apocalipsi. Mas per ne tirar profièch, lo nos cal interpretar corrèctament. Vau donc ne balhar l'explicacion.

L'expression « crit de mièjanuèch » designa l'anóncia de la venguda de l'espós dins « la parabòla de las dètz verges » de Matt.25:1 a 13. L'espròva de l'espèra del retorn del Crist de la prima 1843 e la de l'Auton 1844 n'an constituït lo primièr e lo segond compliment ; amassa, aquelas doas espèras representan lo « primièr lum » del raconte plaçada « darrièr » lo grop dels « adventistas del seten jorn » qu'avançavan dins lo temps, sul caminòl o camin benesit per Jèsus-Crist. Pels pionièrs adventistas 1844 representava la data de la fin del mond e la darrièra data biblica que la paraula profetica podíá prepausar als elegits d'aquel temps. Avent despasats aquela data ultima, esperavan lo retorn de Jèsus pensant qu'èra imminent. Mas lo temps passava e Jèsus tornava totjorn pas ; çò que la vision evòca en disent : « trobavan que la ciutat èra fòrça alunhada e que i avián pensat arribar mai d'ora » ; siá, en 1844 o pauc de temps après aquela data. Tanben, lo descoratjament los a ganhats fins cap a l'annada 1980 ont dintri en scèna, recebant aquela novèla e gloriós lum que bastís la tresena espèra adventista. Aquel còp lo retorn de Jèsus es fixat per l'Auton 1994. Cèrtas, la proclamacion d'aquel messatge a pas concernit qu'un microcòsme de l'adventisme universal situat en França a Valença-sus-Ròse. La causida de Dieu per aquela vilòta del Sud-èst de França a son explicacion. Es aquí que lo papa Piu VI es mòrt en detencion, en 1799, complissent lo fach profetizat dins Apo.13:3. En mai, Valença foguèt la vila ont Dieu a instaurat sa primièra glèisa adventista sus la tèrra de França. Es donc aquí qu'a portat sa divina gloriosa darrièra lum e en la fin de 2020, confirme i aver constantament e fidèlment rebut de sa part sas darrièras revelacions las mai preciosas que presenti dins aquel document. Lo microcòsme adventisme valentinois a servit de scèna universala per far complir la partida pertocant la darrièra gloriosa lum dins la vision de nòstra sòrre Ellen. Aquela vision nos revèla lo jutjament que Jèsus pòrta sus l'experiéncia viscuda a Valença siá, un tresen compliment de la parabòla de las dètz verges. Jèsus reconeis lo vertadièr adventista al comportament qu'a de cap al lum presentat. Lo vertadièr adventista exprimís sa jòia per dels « Alléluia ! » ; benesit per l'Esperit, a emplenat son vas d'òli. A l'invers, las dalhas adventistas « regètan effrontément aquel lum ». Aquel regèt del lum divin lor es fatal, perque Dieu los a meses en garda contra aquela reaccion negativa dins de messatges inspirats, a lor intencion, a sa messatgièra ; van venir dels vases voids privats de l'òli que produz « lo lum » de la lampa. La consequéncia inevitabla es anonciada : « lo lum qu'èra darrièr eles acaba per s'escantir » ; renègan las basas del fondament de l'adventisme. Jèsus aplica son principi : « Perque se balharà al qu'a, e serà dins l'abondància, mas al qu'a pas se tirarà quitament çò qu'a. Matt.25:29 ». « ... acabèron per pèdre de vista e o beguèt e Jèsus », venon insensibles als messatges adventistas qu'anóncian lo retorn del Crist siá, renègan la tòca del moviment adventista inscriu dins lo nom meteis « adventista » ; « puèi tombèron del caminòl e s'afonsèron dins lo mond marrit qu'èra al dejós », en 1995, s'engatjan oficialament dins l'aliança protestanta e l'ecumenisme. An atal perdut Jèsus, e la dintrada al cèl qu'èra la tòca de la fe adventista. An rejonch segon Dan.11:29, « los ipocritas »,

e « los embriacs », coma Jèsus l'a anonciat dins Matt.24:50 ; causas demostradas a la debuta de l'obratge.

Uèi, aquelas paraulas profeticas son complidas. Se son complidas entre 1844, data del primièr lum « situada darrièr eles », e 1994, data del grand lum profetic regetada per la primièra glèisa adventista instaurada en França, dins la vila de Valença-sus-Ròse, que Dieu a utilizada per sa demostracion. Uèi, l'adventisme oficial es dins las « prigondas tenèbras » de l'ecumenisme amb los enemics de la vertat, protestants e catolics.

7na epòca : Laodicée

La fin de l'adventisme institucional – lo refús de la tresena espèra adventista.

Verset 14 : « Escriu a l'àngel de l'Amassada de Laodicée : Aquí çò que ditz l'Amèn, lo testimòni fidèl e vertadièr, lo començament de la creacion de Dieu : »

Laodicée es lo nom de la setena e darrièra epòca ; la de la fin de la benediccion de l'adventisme institucional. Aquel nom a doas raïces grècas « laos, dikéia » que significan : « pòble jutjat ». Abans ieu, los adventistas tradusián : « pòble del jutjament », mas l'institucion ignorava qu'aquel jutjament començariá per ela, coma l'ensenha 1 Piu.4:17 : « Perque es lo moment ont lo jutjament va començar per l'ostal de Dieu. Solament, s'es per nosautres que comença, quala serà la fin dels qu'obesiguèsson pas a l'Evangèli de Dieu ? » Jèsus se presenta disent : « Aquí çò que ditz l'Amèn, lo testimòni fidèl e vertadièr, lo començament de la creacion de Dieu : » Lo mot Amèn significa en ebrèu : en vertat. Segon lo testimoniatge de l'apòstol Joan, Jèsus l'a utilizat sovent (25 còps), en o repetissent dos còps, al començament, abans sas declaracions. Mas dins la practica religiosa tradicionala, es vengut lo tèrme de puntuacion de la fin de las pregàrias o de las declaracions. Es alara sovent interpretat al sens de l'« atal-siáel » eretat del catolicisme. E l'Esperit se servís d'aquela concepcion « en vertat » per balhar al mot Amèn son doble sens perfiechament justificat. Laodicée es l'ora ont Jèsus prepausa un lum grand per esclarir integralament las profecias preparadas pel temps de la fin. L'obratge que legisses n'es la pròva. Çò que va provocar la rompedura, entre Jèsus e l'institucion adventista oficiala, es un refús de son lum. Dins una causida logica e justificada, Dieu a somés, entre 1980 e 1994, l'adventisme a una espròva de fe calcada sul modèl qu'aviá agut, per resultat, la pèrda dels protestants e la benediccion dels pionièrs adventistas. L'espròva pausava ja sus la fe al retorn de Jèsus anonciada per la prima 1843, puèi per l'Auton 1844. A mon torn, tre 1983, ai començat de far partejar una anóncia del retorn de Jèsus per 1994, avent utilizat los « cinc meses » citats dins lo messatge de la « cinquena trompeta » dins Apo.9:5-10. En atribuissent aquel tèma, a la malediccion del protestantisme de 1844, lo delai de « cinc meses » citats siá, 150 annadas realas, conduciá en 1994. Vesent pas que lo retorn de Jèsus-Crist per marcar la fin d'aquel delai, e parcialament eissorbat per Dieu sus un detalh del tèxt, ai defendut çò que teniái per una vertat divina. Après de mesas en garda oficialas, l'institucion a prononciat ma radiacion en Novembre de 1991 ; aiçò, mentre que demorava

encara tres annadas per provar e desmentir mas anóncias. Es pas que mai tard, cap a 1996, que lo vertadièr sens d'aquela experiéncia m'es aparegut clarament. Los prepauses tenguts per Jèsus dins sa letra a « Laodicée » se venián de complir e prenián d'ara enlà un sens precís. En 1991, los adventistas venguts tebeses aimavan pas mai la vertat aitant qu'en 1873. Lo mond modèrn los a tanben aflaquits en los sedusissent e en ganhant lors còrs. Coma dins l'epòca « Efès », l'adventisme oficial a perdut sa « primièr amor ». E Jèsus, el « retira son candelièr e sa corona », perque ela tanpauc, non en es pas mai digna. Al lum d'aqueles faches, lo messatge ven luminós de claror. Lo mot « Amèn » confirma l'exigéncia d'una vertat entièra e la fin d'una relacion benesida. Lo « testimòni fidèl e vertadièr » regèta l'Elegida infidèla e messorgièra. « lo principi de la creacion de Dieu », donc lo creator, ven barrar collectivament l'intelligéncia de l'indigna e obrir individualament la de sos elegits sus las vertats contengudas e amagadas dins lo raconte de la Genèsi. A l'encòp, en evocant « lo principi de la creacion de Dieu » qu'assòcia al mot « Amèn », l'Esperit confirma un retorn final de Jèsus-Crist plan pròche : « lèstament ». 36 annadas van pasmens encara s'escórrer entre 1994 e 2030, data de la fin de l'umanitat sus la tèrra.

La tiédeur mortala

Verset 15 : « Coneissi tas òbras. Sabi qu'ès pas ni freg ni borissent. Pòscas èsser freg o borissent! »

Lo tutejament s'adreça a l'institucion. Es aquí, lo fruch de las religions eretadas de paire de fils e en dròllas, ont la fe ven tradicionala, formaliste, routièra e crentosa de cap a tota novetat ; l'estat dins lo qual Jèsus la pòt pas mai benesir mentre qu'a tant de novèls lums a li far partejar.

Verset 16 : « Atal, perque ès tebés, e qu'ès pas ni freg ni borissent, te vomirai fòra de ma boca. »

Lo constat es establìt per Jèsus en Novembre de 1991, quand lo profèta portaire de son messatge es raiat per l'institucion oficiala. A la prima 1994, serà vomida, coma Jèsus l'a anonciat. Ne fornirà la pròva ela meteissa en dintrant, en 1995, dins l'aliança ecumenica organizada per la glèisa catolica, ont rejonherà los protestants rebèls, puèi que parteja d'ara enlà lor malediccion.

Las illusions enganairas basadas sus l'eretatge espiritual

Verset 17 : « Perque dises : Soi ric, me soi enriquìt, e ai pas besonh de res, e perque sabes pas qu'ès malurós, miserable, paure, òrb e nud, »

« ... ric », l'Elegida adventista l'èra en 1873, e las nombrosas revelacions balhadas a Ellen G.White l'an encara enriquida espiritualament. Mas sul plan profetic, las interpretacions de l'epòca son estadas lèu despassadas, coma o pensava amb rason James White, l'espós de la messatgièra del Senhor. Jèsus-Crist, lo Dieu viu, a concebut sas profecias per lor compliment final perfiech e irreprochable. Aquí perqué, lo temps que s'escor, portant d'enòrmes cambiaments dins lo mond, justifica una remesa en causa permanenta de las interpretacions

recebudas e ensinadas. La benediccion del Senhor es reservada ; Jèsus ditz : « al que gardarà, fins a la fin, mas òbras ». Solament, en 1991, data de son regèt del lum, la fin èra encara alunhada. Deviá donc èsser atenta a flama nòu lum prepausat pel Senhor pel mejan que causís el meteís. Qual contrast entre las illusions de l'institucion e l'estat dins la quala Jèsus la vei e la jutja ! De totes los tèrmes citats, lo mot « nud » es lo mai grèu per una institucion, perque significa que Jèsus li a retirat sa justícia etèrna, es dins sa boca, una condemnacion a mòrt e a la segonda mòrt del jutjament darrièr ; segon çò qu'es escrich dins 2 Agacín.5:3 : « Tanben gemissèm dins aquela tenda, desirant revestir nòstre domicili celèst, tant almens sèm trobats vestits e non pas nuds. »

Lo conselh del testimòni fidèl e vertadièr

Verset 18 : « t'aconselhi de crompar d'ieu de l'aur esprovat pel fuòc, per fin que vengas ric, e dels vestits blancs, per fin que siás vestit e que la vergonha de ta nuditat paresca pas, e un colliri per onchar tos uèlhs, per fin que vejas. »

Seguida al constat de 1991, l'institucion dispausava encara de tres annadas per s'emendar e produire un fruch de penedença qu'es pas vengut. E al contra d'aquò, sos ligams amb los protestants descasuts se son ressarrats fins a far una aliança oficiala publicada en 1995. Jèsus se presenta en mercand exclusiu de la vertadièra fe, « l'aur esprovat pel fuòc » de l'espròva. La pròva de sa condemnacion de la glèisa apareís dins l'abséncia dels « vestits blancs » dont èran « dignes » sos pionièrs dins Apo.3:4. Per aquela comparason, Jèsus ilustra lo fach que somet plan, abans 1994, los adventistas de « Laodicée » a una espèra adventista identic a las qu'an precedit las datas 1843 e 1844 ; per tal d'esprovar la fe dins las tres experiéncias, coma l'ensenha lo messatge adreçat en 1844 als adventistas de « sards ». Dins una actitud rebèlla barrada, l'institucion podí pas comprene çò que Jèsus li reprochava ; èra « eissòrba », coma las pharisiens del ministèri terrèstre de Jèsus. Podí pas donc pas comprene lo convit del Crist que l'exortava a crompar « la pèrta de grand prèmi » de la parabòla de Matt.13:45-46 que definiguèt l'imatge de la nòrma de la vida etèrna exigida per Dieu revelada dins aquel verset 18 d'Apo.3.

L'apèl miséricordieux

Verset 19 : « Ieu , repreni e castigui totes los qu'aimi. Aja donc de zèl, e repentís-te.»

Lo castig es pels que Jèsus aima fins que los vomisca. L'apèl lançat, un convit a la penedença, es pas estat entendut. E l'amor s'ereta pas, se merita per la dignitat. L'institucion s'essent endurcida, Jèsus lança un apèl individual en disent als candidats de la vocacion celèsta :

L'apèl universal

Verset 20 : « Aquí, me teni a la pòrta, e frapi. Se qualqu'un ausís ma votz e obrís la pòrta, dintrarai en çò sieu, separai amb el, e el amb ieu.»

Dins l'Apocalipsi, lo mot « pòrta » apareis dins Apo.3:8, aici dins Apo.3:20, dins Apo.4:1 e dins Apo.21:21. Apo.3:8 nos rampèla que las pòrtas obrisson e barran un accés. Venon atal lo simbòl de las espròvas de fe qu'obrisson o barran l'accès al Crist, a sa justícia e a sa gràcia.

Dins aquel verset 20, lo mot « pòrta » pren tres senses diferents mas complementaris. Designa Jèsus en persona : « Soi la pòrta. Jean 10:9 » ; la pòrta del cèl dobèrta dins Apo 4:1 : « Una pòrta èra obèrta dins lo cèl. » ; e la pòrta del còr uman contra la quala Jèsus ven frapar per convidar l'elegit a li obrir son còr per tal de balhar una pròva de son amor.

Sufís a sa creatura d'obrir son còr a sa vertat revelada per que siá renduda possible una intima comunion entre ela e son divin creator. Lo sopar se parteja lo ser, quand la nuèch ven metre fin a las òbras del jorn. L'umanitat va dintrar lèu dins aquel tip de nuèch « ont mai degun pòt pas trabalhar. (Jean 9:4) ». La fin del temps de gràcia calharà per totjorn las darrièras causidas religiosas dels èssers umans, òmes e femnas egalament responsablas e estrictament complementàrias al nivèl de la carn.

Comparativament al messatge de Filadèlfia, l'elegit es dins l'epòca Laodicée, dins l'imminéncia del retorn de Jèsus-Crist. La « pòrta dobèrta dins lo cèl » se va obrir dins la continuitat d'aquel messatge dins Apo.4:1.

La darrièra exortacion de l'Esperit

Al venceire individual, Jèsus declara :

Verset 21 : « lo que vencerà, o farai sèire amb ieu sus mon tròne, coma ieu ai vencut e me soi segut amb mon Paire sus son tròne. »

Anóncia atal, l'activitat del jutjament celèst que succedís a aquel messatge e que serà lo tèma d'Apo.4. Mas aquela promessa l'engatja pas que de cap a un vertadièr elegit venceire.

Verset 22 : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las Glèisas ! »

Lo tèma de las « letras » s'acaba sus aquela novèla malescaduda institucionala. Lo darrièr, perque d'ara enlà, lo lum serà portat per un òme inspirat, puèi per un grop pichon. Serà transmesa individualament de degun a degun e pel mejan d'internet que Jèsus el meteis va dirigir en conduent sos elegits cap a la font de la difusion de sas darrièras vertats, aitant sacradas que sa divina degun. De mena, ont qu'el siá sus la tèrra : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las amassadas ! »

Lo tèma seguent aurà per contèxte lo millénium celèst del jutjament dels marrits efectuat pels sants. Lo subjècte complèt pausa sus d'ensenhaments dispersats dins Apo.4, 11, e 20. Mas Apo.4 confirma clarament lo contèxte celèst d'aquela activitat que succedís cronologicament a la darrièra epòca de l'Elegida terrèstra.

Apocalipsi 4 : lo jutjament celèst

Verset 1 : « Après aquò, agachèri, e aquí, una pòrta èra obèrta dins lo cèl. La primièra votz qu'aviái ausida, coma lo son d'una trompeta, e que me parlava, dich : Monte aici, e te farai veire çò que deu arribar dins la seguida ».

En disent, « la primièra votz qu'aviái ausida, coma lo son d'una trompeta », l'Esperit definís lo messatge d'aquela epòca « Laodicée » coma aquela ont a transportat Jean dins Apo.1:10 : « Foguèri encantat en esperit al jorn del Senhor, e ausiguèri darrièr ieu una votz fòrta, coma lo son d'una trompeta ». Laodicée es donc plan l'epòca dont la fin es marcada pel « jorn del Senhor », lo de son grand retorn gloriós.

Dins sos prepauses, l'Esperit apièja fòrça l'idèa de la succession d'aquel tèma amb lo messatge de Laodicée. Aquela precision es importanta, perque l'institucion a pas jamai sauput provar a sos contradicteurs sas doctrinas del jutjament celèst. Uèi, ne pòrta la pròva, renduda possible per la bona definicion de las datas restacadas als messatges de las letras d'Apo.2 e 3. Entre Laodicée e Apo.4, amb la « setena trompeta » d'Apo.11, Jèsus a tirat al drac e als òmes rebèls lor « dominacion del reialme del mond » terrèstre. Amb « la sèga » d'Apo.14, a tirat sos elegits cap al cèl e lor fisa lo suènh de jutjar amb el, la vida terrèstra passada dels marrits mòrts. Es mentre que « lo que vencerà paissarà las nacions amb una verga de fèrre » coma anonciat dins Apo.2:27. Se los persècuteurs avián, coma ieu, la certitud del sòrt que lor es reservat, cap de dobte que modificarián lor conducha. Mas es precisament, lor ferotja voluntat de tenir pas compte de cap d'avertiment que los conduch a las accions piègers e se preparan atal, per eles meteisses, lo pièger dels castigs non reproductible dins las condicions terrèstras actualas. Tornam donc dins lo tèxte d'aquel capítol 4. « la primièra votz qu'aviái ausida, coma lo son d'una trompeta, e que me parlava, dich : Monte aici, e te farai veire çò que deu arribar dins la seguida ». Jean fa referéncia al verset 10 d'Apo.1 : « Foguèri encantat en esperit al jorn del Senhor, e ausiguèri darrièr ieu una votz fòrta, coma lo son d'una trompeta, ». Aquel tèma del retorn en glòria del Crist es ja evocat dins lo verset 7 ont es escrich : « Aquí, ven amb las nivoladas. E tot uèlh o veirà, quitament los que l'an trauca ; e totas las tribús de la tèrra se lamentaràn a causa d'el. Òc. Amèn ! » La ligason suggerida d'aqueles tres tèxtes confirma lo contèxte final gloriós del jorn del retorn del Senhor Jèsus, apelat tanben Micaël per sos elegits iniciats e sos àngels fidèls. Se la votz de Jèsus es comparada a una trompeta, es perque, coma aquel instrument sonòr de las armadas, al cap de sas armadas angelicas celèstas, Jèsus sona sas tropas per lançar lo combat. En mai, coma una trompeta, sa votz a pas cessat d'avertir sos elegits per los metre en garda per tal de los preparar a véncer coma a el meteís vencut lo pecat e la mòrt. En evocant aquel mot « trompeta », Jèsus nos mòstra lo tèma mai misteriós e important de tota sa Revelacion. E vertat es que per sos darrièrs servidors, aquel tèma amagava una espròva eliminatòria. Aici, dins Apo.4:1, la scèna descricha es incomplèta perque cibra unicament sos elegits que ven salvar de mòrt. Lo comportament dels marrits dins aquel meteís contèxte serà descrich dins Apo.6:16 en aqueles tèrmes revelators : « E disián a las

montanhas e als ròcs : Tombatz sus nosautres, e amagatz-nos davant la fàcia del qu'es segut sul tròne, e davant la colèra de l'anhèl ; perque lo jorn grand de sa colèra es vengut, e que pòt subsistir ? » A aquela question pendolanta, aparentament, sens responsa, Dieu va presentar dins lo capítol 7 que ven puèi los que pòdon resistir : los elegits sagelats simbolizats pel nombre 144 000, una molonada de 12 al carrat, siá 144. Mas s'agís aquí unicament dels elegits demorats vius al retorn del Crist. Solament, dins aquel contèxt d'Apo.4, lo raubatòri al cèl concernís tanben los elegits mòrts dempuèi Abel que Jèsus ressuscita per lor balhar a eles tanben, la recompensa promesa per lor fe : la vida etèrna. Tanben, quand Jèsus ditz a Jean : « Monte aici ! », l'Esperit fa pas qu'anticipar, per aquel imatge, la montada cap al reialme celèst de Dieu de totes los elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist. Aquela montada al cèl marca la fin de la natura terrèstra umana, los elegits ressuscitan parièrs als àngels fidèls de Dieu, confòrmament a l'ensenhament de Jèsus de Matt.22:30. La carn e sa malediccion, es acabat, los daissan sens pentiment darrièr eles. Aquel moment de l'istòria umana es tan desirable que Jèsus o rampèle de contunh dins sa revelacion dempuèi Daniel. Coma la tèrra, renegada a causa de l'òme, los vertadièrs elegits sospiran après lor desliurança. Lo verset 2 sembla copiat sus Apo.1:10 ; en fach, l'Esperit confirma mai fòrça lo ligam dels dos que fan referéncia al meteís eveniment de l'istòria del projècte de Dieu, son retorn dins sa « jorn grand » profetizat dins Apo.16:16.

Verset 2 : « Tanlèu foguèri encantat en esperit. E aquí, i aviá un tròne dins lo cèl, e sus aquel tròne qualqu'un èra assetat ».

Coma dins l'experiéncia de Jean, la montada dels elegits al « cèl » los « encanta en esperit » e son projectats dins la dimension celèsta demorada perpetualament inaccessible als òmes, perque Dieu i regna e es visible.

Verset 3 : « lo qu'èra assetat aviá l'aspècte d'una pèira de jaspi e de sardoine ; e lo tròne èra environné d'un arcolan parièr a d'esmerauda ».

Aquí, se retròban de cap al tròne de Dieu, sul qual lo Dieu creator unic sèti gloriosament. Aquela glòria celèsta indescriptibla es pr'aquò exprimida per de pèiras preciosas a las qualas los òmes son sensibles. Las « pèiras de jaspi » prenon d'aspèctes e de colors plan diferents, imageant atal la multiplicitat de la natura divina. De color roja, la « sardoine » li sembla. « l'arcolan » es un fenomèn de la natura qu'a totjorn meravilhat los òmes, mas ne cal encara retenir l'origina. Foguèt lo signe de l'aliança pel qual Dieu prometèt a l'umanitat de non jamai mai la destruire per las aigas del deluvi, segon Gen.9:9 a 17. Tanben, cada còp que la pluèja encontra lo solelh, imatge simbolic de Dieu, l'arcolan, apareis per tranquillizar sas creaturas terrèstras. Mas en evocant lo deluvi d'aigas, Pierre rampèla qu'un « deluvi de fuòc e de sofre » es dins lo projècte divin (2Piu.3:7). Es precisament, en vista d'aquel « deluvi de fuòc » exterminateur, que Dieu organiza, dins son cèl, un jutjament dels mairits dont los jutges van èsser, los elegits recrompats e Jèsus, lor Rédempteur.

Verset 4 : « A l'entorn del tròne vivi vint e quatre trònes, e sus aqueles trònes vint e quatre vièlhs assetats, revestits de vestits blancs, e sus lors caps de las coronas d'aur ».

Aquí donc, simbolizats per 24 vièlhs, los recrompats de las doas epòcas profeticas reveladas segon lo principi seguent : entre 94 e 1843, lo fondament dels 12 apòstols ; entre

1843 e 2030, l'Israèl espiritual « adventista » dels « 12 tribús » sageladas del « sagèl de Dieu », lo sabat del 7en jorn, dins Apo.7. Aquela configuracion serà confirmada, dins Apo.21, dins la descripcion de la « Novèla Jerusalèm que davala del cèl » per s'instalar sus la tèrra renovelada ; los « 12 tribús » i son imagéés per « 12 pòrtas » jos l'aspècte de 12 « pèrlas ». Lo tèma del jutjament es, el, definit dins Apo.20:4, ont legissèm : « E vivi dels trònes; e als que s'i seguèron foguèt balhat lo poder de jutjar. E vivi las armas dels qu'èran estats descapitats a causa del testimoniatge de Jèsus e a causa de la paraula de Dieu, e dels qu'avián pas adorat la bèstia ni son imatge, e qu'avián pas rebut la marca sus lor front e sus lor man. Tornèron a la vida, e regnèron amb Crist pendent mila ans ». Lo regne dels elegits es un regne de jutges. Mas que se jutja ? Apo.11:18 nos balha la resposta : « las nacions se son irritadas ; e ta colèra es venguda, e lo temps es vengut de jutjar los mòrts, de recompensar tos servidors los profètas, los sants e los que crehon ton nom, los pichons e los grands, e de destruire los que destruson la tèrra ». Dins aquel verset, l'Esperit rampèla la succession de tres tèmas revelats pel temps de la fin : « la seisena trompeta » per « las nacions irritadas », lo temps dels « sèt darrièrs flagèls » per « ta colèra es venguda », e lo jutjament celèst dels « mila ans » per, « lo temps es vengut de jutjar los mòrts ». La fin del verset dreça lo programa final que serà complit pel jutjament darrièr de l'estanh de fuòc e de sofre qu'avalirà los marrits. Aquestes prendràn totes part a la segonda resurreccion suggerida, a la fin de las « mila ans », segon Apo.20:5 : « los autres mòrts tornèron pas ponch a la vida fins que los mila ans foguèsson complits ». L'Esperit nos balha sa definicion dels marrits : « los que destruson la tèrra ». Darrièr aquela accion se tròba « lo pecat devastator o désolateur » citat dins Dan.8:13 ; lo pecat que provòca la mòrt e la desolacion de la tèrra ; qu'a conduch Dieu a liurar lo crestianisme al regim crudèl papal roman entre 538 e 1798 ; que libre lo tèrç dels òmes al fuòc nuclear après o en 2021. Degun auriá pas imaginat que, dempuèi lo 7 de Març de 321, la transgression del sant sabat del vertadièr seten jorn portariá tant de terribles e tragicas consequéncias. Los 24 vièlhs son pas diferenciats qu'al nivèl del decret de Daniel 8:14, perque an en comun d'èsser salvats per la meteissa sang de Jèsus-Crist. Aquí perquè, trobats dignes, segon Apo.3:5, pòrtan totes los « vestits blancs », e la « corona de vida » promesa als venceires del combat de la fe, dins Apo.2:10. « l'aur » de las coronas simboliza la fe purificada per l'espròva segon 1 Piu.1:7.

Dins aquel capítol 4, lo tèrme « assetat » apareis 3 còps. La chifra 3 essent simbòl de perfeccion, l'Esperit plaça aquel tèma del jutjament del seten millenari jol signe del repaus perfiech dels venceires, segon qu'es escrich : « Sèi-te a ma drecha fins que faga de tos enemics ton marchapè » Psa.110:1 e Matt.22:44. Aquel e los que son assetats son en repaus e per aquel imatge, l'Esperit presenta plan, lo seten millenari, coma lo sabat grand o repaus profetizat, dempuèi la creacion, pel repaus santificat del seten jorn de nòstras setmanas.

Verset 5 : « De tròne sortisson dels liuces, de las voses e dels trons. Davant lo tròne crèman sèt lampas ardentas, que son los sèt esperits de Dieu ».

Las manifestacions que « sortisson del tròne » son dirèctament atribuïdas al Dieu creator el meteis. Segon Exo.19:16, aqueles fenomèns avián ja marcat, dins la terror del pòble ebrèu, la preséncia de Dieu sul mont Sinai. Aquela suggestion rampèla donc lo ròtle que los dètz comandaments de Dieu van tenir dins aquela accion del jutjament dels marrits mòrts. Aquel rampèl evòca tanben lo fach qu'invisible al risc de mòrt inevitabla per sas creaturas dins lo passat, Dieu qu'a pas cambiat de natura es vist sens dangièr per sos elegits recrompats

ressuscitats e glorificats. Atencion ! Aquela corta frasa, ara interpretada, va venir una marca dins l'estructura del libre Apocalipsi. Cada còp, qu'apareisserà, lo legidor deurà comprene que la profecia evòca lo contèxte de la debuta del jutjament del seten millenari que serà marcat per l'intervencion dirècta e visibla de Dieu en Micaël, Jèsus-Crist. Per aquel mejan, l'estructura del libre entièr nos va prepausar de subrevòls successius de l'èra crestiana sòus dels tèmas diferents separats per aquela expression clau : « i aguèt de liuces, de las voses, e dels trons ». L'anam retrobar dins Apo.8:5 ont « un tèrratrem » es ajustat a la clau. Vendrà separar lo tèma de l'intercession perpetuala celèsta de Jèsus-Crist del tèma de las trompetas. Puèi, dins Apo.11:19, « una fòrta granissa » serà ajustada a la clau. L'explicacion apareisserà dins Apo.16:21 ont aquela « gròssa granissa » clausura lo tèma del seten dels sèt darrièrs flagèls de Dieu. Tot parièr, « lo tèrratrem » ven, dins Apo.16:18, « un tèrratrem grand ». Aquela clau es fundamentala per aprene a gerir los ensenhaments del libre Apocalipsi e comprene lo principi de son estructura.

Trèva a nòstre verset 5, relevam que, plaçats aquel còp « davant lo tròne », se tròben « sèt lampas ardentas que crèman ». Simbolizan las « sèt esperits de Dieu ». La chifra « sèt » simboliza la santificacion, aici, la de l'Esperit de Dieu. Es per son Esperit que conten tota vida que Dieu contròla totas sas creaturas ; es en elas, e los situa « davant son tròne », perque los a creadas liuras, en de cap a el. L'imatge dels « sèt lampas ardentas » simboliza la santificacion del lum divin ; son lum perfiech e intens elimina tota possibilitat de tenèbras. Perque i a pas de plaça per de tenèbras dins la vida etèrna dels recrompats.

Verset 6 : « I a encara davant lo tròne coma una mar de veire, parièr a de cristal. Al mièg del tròne e a l'entorn del tròne, i a quatre èssers vius emplenats d'uèlhs davant e darrièr ».

L'Esperit nos parla dins son lengatge simbolic. Çò qu'es « davant lo tròne » designa sas creaturas celèstas qu'assistisson mas participan pas al jutjament. En grand nombre, aquestas prenon l'aspècte d'una mar dont la puretat de caractèr es tan pura que la compare a de cristal. Es aquí, lo caractèr de basa de las creaturas celèstas e terrèstras demoradas fidèlas al Dieu creator. Puèi, l'Esperit recorrut a un autre simbòl que concernís Dieu, al mièg del tròne, e sas creaturas celèstas d'autres monds, e d'autres dimensions, a l'entorn del tròne ; astor designa de creaturas dispersadas jos l'agach del Dieu assetat sul tròne. L'expression « quatre èssers vius » designa la nòrma universala dels èssers vius. La multitud d'uèlhs se justifica pel mot multitud, e lor posicion « davant e darrièr » simboliza mantuna causa. En primièr, aquò balha a aqueles èssers vius un agach multidireccional siá, multidimensionnel. Mas mai espiritual, l'expression « davant e darrièr » fach referéncia a la lei divina gravada del det de Dieu sul mont Sinaï, sus las quatre fàcias de las doas taulas de pèira. L'Esperit compara la vida universala amb la lei universala. Los dos son l'òbra de Dieu que grava sus la pèira, sus la carn, o dins los esperits, la nòrma de la vida perfiecha pel bonaür de sas creaturas qu'o comprenon e que l'aiman. Aquelas multituds d'uèlhs agachan e seguisson amb passion e compassion çò que se passa sus la tèrra. Dins 1 Agacin.4:9, Paul declara : « Perque Dieu, çò me sembla, a fach de nosautres, apòstols, los darrièrs dels òmes, dels condemnats a mòrt en qualque mena, puèi que sèm estadas en espectacle al mond, als àngels e als òmes ». Lo mot « mond » d'aquel verset es lo grèc « còsmos ». Es aquel còsmos que definissi coma de monds multidimensionnels. Sus tèrra los elegits e lors combats son seguits per d'espectators invisibles que los aiman del meteis amor divin revelat per Jèsus-Crist. Se regaudisson de lor jòia e ploran

amb los que ploran tant lo combat es dur e aflictiu. Mas aquel còsmos designa egalament lo mond incredul coma lo pòble roman, espectador de la mesa a mòrt dels crestians fidèls dins lors arenas.

Apocalipsi 5 nos presentarà aqueles tres grops d'espectadors celèstes : los quatre èssers vius, los àngels, e los vièlhs, totes venceires, son amassats jos l'agach d'amor del grand Dieu creator per l'eternitat.

Lo ligam que religa la « multitud d'uèlhs » amb la lei divina es dins lo nom « testimoniatge » que Dieu balha a sa lei dels dètz comandaments. Nos rebrembam qu'aquele lei èra conservada dins « lo luòc plan sant » exclusivament reservat a Dieu e defendut als òmes exceptat per la fèsta del « jorn dels Expiacions ». La lei demorava al prè de Dieu al títol de « testimoniatge » e sos « doas taulas » van balhar un segond sens als simbolic « dos testimònis » citats dins Apo.11:3. » Dins aquele leiçon, la « multitud d'uèlhs » revèla l'existéncia d'una molonada de testimònis invisibles qu'an assistit als eveniments terrèstres. Dins la pensada divina, lo mot testimòni es indissociable del mot fidelitat. Lo mot grèc « martus » traduch per « martir » o definís perfiechament, perque la fidelitat exigida per Dieu a pas cap de limit. E al minimum, un « testimòni » de Jèsus se deu d'onorar la lei divina de sos dètz comandaments a los quals Dieu o compara e lo jutge.

La LEI DIVINA profetiza

Aicí, obrissi una parentèsi, per evocar lo lum divin rebut a la prima 2018. Concernís la lei dels dètz comandaments de Dieu. L'Esperit m'a conduch a realizar l'importància de la precision seguenta : « Moïse tornèt e davalèt de la montanha, las doas taulas del testimoniatge dins sa man ; las taulas èran escrichas dels dos costats, èran escrichas de l'un e de l'autre costat. Las taulas èran l'obratge de Dieu, e l'escritura èra l'escritura de Dieu, gravada sus las taulas (Exo.32:15-16) ». Soi estat primièr estonat que degun aja pas jamai tengut compte d'aquele precision segon la quala, las taulas originalas de la lei piègen escrichas sus lors quatre fàcias siá, « davant e darrièr » coma « los uèlhs dels quatre èssers vius » del verset precedent estudiat. Aquele precision citada insistentament aviá una rason que l'Esperit m'a permés de descobrir. Lo tèxt entièr èra a l'origina despartit de faïçon regulara e equilibrada sus las quatre fàcias de las doas taulas de pèira. Lo rècto de la primièra afichava lo primièr comandament e la mitat del segond ; son revèrs portava la segonda partida del segond e l'integralitat del tresen. Sus la segonda taula, lo rècto afichava lo quatren comandament en entièr ; son revèrs portava los sièis darrièrs comandaments. Dins aquele configuracion, los dos rèctos visibles nos presentan lo primièr comandament e lo segond, en mitat, e lo quatren que concernís lo repaus santificat del seten jorn. Un agach sus aqueles causas met en evidéncia aqueles tres comandaments que son signes de santetat en 1843, quand lo sabat es restaurat e exigít per Dieu. A aquele data, los protestants tomban victimas del dimenge roman eretat. Las consequéncias de la causida adventista e de la causida protestanta van atal èsser afichadas al

revèrs de las doas taulas. Apareis que, sens lo respècte del sabat, dempuèi 1843, lo tresen comandament es egalament transgredit : « lo nom de Dieu es pres de badas », literalament « mensongèrment », pels que l'invòquen sens la justícia del Crist o après l'aver perduda. Renovèlan atal la falta comesa pels josieus dont la revindicacion d'apartenir a Dieu es revelada coma una messorga per Jèsus-Crist dins Apo.3:9 : « los de la sinagòga de Satan, que se dison josieus e o son pas, mas que mentisson ». En 1843, foguèt lo cas dels protestants eretièrs dels catolics. Mas abans lo tresen comandament, la segonda partida del segond revèla lo jutjament que Dieu pòrta suls dos camps principals opausats. Als protestants eretièrs del catolicisme roman, Dieu dich : « soi un Dieu gelós, que punissi l'iniquitat dels païres suls mainatges fins a la tresena e la quatrena generacion dels que m'asiran, » ; ailàs per el, l'adventisme oficial « vomit » en 1994 partejarà lor sòrt ; mas ditz tanben, a l'invers, als sants que van gardar son sant sabat e son lum profetic dempuèi 1843 fins en 2030 : « e que fau misericòrdia fins en mila generacions als que m'aiman e que gardan mos comandaments ». La chifra « mila » citat evòca subtilament los « mila ans » del seten millenari d'Apo.20 que seràn la recompensa dels elegits venceires dintrats dins l'eternitat. Una altra leiçon se desgatja. Privats de l'ajuda del Sant Esperit de Jèsus-Crist, en consequéncia, los protestants e los adventistas daissats per Dieu successivament en 1843 e 1994 seràn incapables d'onorar los sièis darrièrs comandaments escriches sul revèrs de la taula 2, dont lo rècto es consacrat al divin repaus del seten jorn. A l'opausat, los observadors d'aquel repaus, obtendrán l'ajuda de Jèsus-Crist per obesir a aqueles comandaments que concernisson los devers de l'òme de cap a son uman venent. Las òbras de Dieu tan luènas coma la remesa de las taulas de la lei a Moïse prenon al temps de la fin, en 2018, un sens, un ròtle, e una utilizacion tan susprenents coma inesperats. E lo messatge qu'a per mira de la restauracion del sabat es, per aquel mejan, afortit e confirmat pel Dieu Totpoderós Jèsus-Crist.

Aquí, ara, la forma jos la quala los dètz comandaments se presentan.

Taula 1 – Rècto : las ordenanças

Dieu se presenta

« Soi YaHWÉH, ton Dieu, que t'ai fach sortir del país d'Egipte, de l'ostal de servitud ». (Tous los elegits arrancats al pecat e salvats per la sang expiatòria versada per Jèsus-Crist son concernits ; l'ostal de servitud es lo pecat ; lo fruch imitat del drac).

1èr comandament : pecat catolic dempuèi 538, protestant dempuèi 1843, e adventista dempuèi 1994).

« Ajas pas d'autres dieus davant ma fàcia ».

2ème comandament : 1ra partida : pecat catolic dempuèi 538.

« te fas pas d'imatge talhat, ni de representacion quala que siá de las causas que son ennaut dins los cèls, que son en bas sus la tèrra, e que son dins las aigas mai basses que la tèrra. te prostèrnas pas davant elas, e los servisses pas ; ».

Taula 1 – Revèrs : Las consequéncias

2ème comandament : 2ème partida.

« ... perque ieu, YaHWÉH, ton Dieu, soi un Dieu gelós, que punissi l'iniquitat dels paires suls mainatges fins a la tresena e la quatrena generacion dels que m'asiran, (catolics dempuèi 538 ; protestants dempuèi 1843 ; adventistas dempuèi 1994) e que fau misericòrdia fins en mila generacions als que m'aiman e que gardan mos comandaments. (Adventistas del seten jorn, dempuèi 1843 ; los darrièrs, dempuèi 1994) ».

3en comandament : transgredit pels catolics dempuèi 538, los protestants dempuèi 1843, e los adventistas, dempuèi 1994).

« Prenes pas lo nom de YaHWÉH, ton Dieu, mensongèrment ; perque YaHWÉH daissará pas impunit lo que pren son nom mensongèrment. »

Taula 2 – Rècto : ordenança

4na comandament : sa transgression per l'Amassada crestiana dempuèi 321 en fach lo « pecat devastator » de Dan.8:13 ; es transgredit per la fe catolica dempuèi 538, e la fe protestanta dempuèi 1843. Mas es onorat per la fe adventista del seten jorn dempuèi 1843 e 1873.

« Rebremba-te del jorn del repaus, per o santificar. Trabalhas sièis jorns, e fas tot ton obratge. Mas lo seten jorn es lo jorn del repaus de YaHWÉH, ton Dieu: fas pas cap d'obratge, ni tu, ni ton filh, ni ta filha, ni ton servidor, ni ta sirventa, ni ton bestiar, ni l'estrangièr qu'es dins tas pòrtas. Perque en sièis jorns YaHWÉH a fach los cèls, la tèrra e la mar, e tot çò que i es contengut, e s'es pausat lo seten jorn : aquí perqué YaHWÉH a benesit lo jorn del repaus e l'a santificat. »

Taula 2 : Revèrs : las consequéncias : Aqueles sièis darrièrs comandaments son transgredits per la fe crestiana dempuèi 321 ; per la fe catolica dempuèi 538 ; per la fe protestanta, dempuèi 1843, e per la fe adventista « vomida » en 1994. Mas son respectats dins la fe adventista del seten jorn benesida pel Sant Esperit de Jèsus-Crist, dempuèi 1843 e 1873 ; los « darrièrs » dempuèi 1994 fins en 2030.

5en comandament

« Onora ton paire e ta maire, per fin que tos jorns se perlonguen dins lo país que YaHWÉH, ton Dieu, te balha. »

6en comandament

« Tuaràs pas ponch. Cometes pas de murtre ». (de tip crimi crapuleux assassin o al nom de la falsa religion)

7en comandament

« Cometes pas d'adultèri. »

8en comandament

« Raubas pas. »

9en comandament

« Pòrtas pas de fals testimoniatge contra ton venent. »

10en comandament

« Cobejas pas l'ostal de ton venent ; cobejas pas la femna de ton venent, ni son servidor, ni sa sirventa, ni son buòu, ni son ase, ni cap de causa qu'apartenisca a ton venent. »

Torni aici barrar, aquela parentèsi sublima e d'importància vitala.

Verset 7 : « lo primièr èsser viu es parièr a un leon, lo segond èsser viu es parièr a un vedèl, lo tresen èsser viu a la fàcia d'un òme, e lo quatren èsser viu es parièr a una agla que vòla ».

Digam-o sulcòp, son pas aquí que de simbòls. Lo meteís messatge es presentat dins Ezé.1:6 amb de variantas dins la descripcion. S'i tròba quatre animals identics avent cadun quatre fàcias diferentas. Aicí, avèm ben encara quatre animals, mas cadun a pas qu'una sola fàcia, diferenta en çò dels quatre animals. Aqueles mostres son pas donc pas reals, mas lor messatge simbolic es sublim. Cadun d'eles presenta una nòrma de la vida universala etèrna que concernís, l'avèm vist, Dieu en persona e sas creaturas universalas multidimensionnelles. Lo qu'a incarnat dins sa perfeccion divina, aqueles quatre critèris de la vida universala, es Jèsus-Crist, en que se retròban, la reialtat e la fòrça del leon segon Jug.14 :18 ; l'esperit de sacrifici e de servici del vedèl ; l'imatge de Dieu de l'òme ; e la dominacion de l'elevacion suprèma celèsta de l'agla que vòla. Aqueles quatre critèris se retròban dins tota la vida universala etèrna celèsta. Constituïsson la nòrma qu'explica la capitada del projècte divin combatut pels esperits rebèls. E Jèsus n'a presentat lo modèl perfiech a sos apòstols e sos discípolos pendent son cors ministèri terrèstre ; enavant fins a lavar los pès de sos discípolos, abans de liurar son còs al suplici de la crucifixion, per expiar, a lor plaça, coma un « vedèl », los pecats de totes sos elegits. Tanben, que cadun s'examina per saber se l'abnegacion d'aquela nòrma de la vida etèrna es confòrma a sa natura, a sas aspiracions e a sos desirs. Tala es la nòrma de l'ofèrta del salut a sasir o a regetar.

Verset 8 : « los quatre èssers vius an cadun sièis alas, e son emplenats d'uèlhs tot astor e al dedins. Cèssan pas de dire jorn e nuèch : Sant, sant, sant es lo Senhor Dieu, lo Tot Poderós, qu'èra, qu'es, e que ven ! »

Sus fons de contèxt del jutjament celèst, aquela scèna ilustra de principis aplicats perpetualament dins lo cèl e sus la tèrra pels èssers demorats fidèls a Dieu.

Los còsses celèstes de las creaturas dels autres monds an pas cap de besonh d'alas per se desplaçar perque son pas someses a las leis de la dimension terrèstra. Mas l'Esperit adòpta de simbòls terrèstres que l'òme pòt comprene. En lor atribuïssent « sièis alas », nos revèla la valor simbolica de la chifra 6 que ven la chifra del caractèr celèst e lo dels àngels. Concernís los monds demorats sens pecat e los àngels dont Satan, l'àngel rebellat, foguèt lo primièr creat. Dieu s'essent atribuït la chifra « sèt » per « sagèl » reial personal, la chifra 6 pòt èsser considerat coma lo « sagèl », o dins lo cas del drac, « la marca », de sa personalitat, mas parteja aquela chifra 6 amb los monds demorats purs e totes los àngels creats per Dieu, los bons e los marrits. Al dejós de l'àngel ven l'òme dont la chifra serà lo « 5 », qu'es justificat per sos 5 senses, los 5 dets de sa man e los 5 dets de son pè. En dejós ven la chifra 4 del caractèr universal designat pels 4 ponches cardinals, lo Nòrd, lo Sud, l'Èst, e l'Oèst. En dejós ven la chifra 3 de la perfeccion, puèi lo 2 de l'imperfeccion, e lo 1 de l'unitat, o de l'union perfiecha. Los uèlhs dels quatre èssers vius son « tot astor e al dedins », e en mai, « davant e darrièr ». Res pòt pas escapar en comparason d'aquela vida universal multidimensionnelle celèsta que l'Esperit divin sonda dins son integralitat perque son origina es en el. Aquel ensenhament es util perque, sus la tèrra actuala, a causa del pecat e de la marridesa dels pecadors, en los gardant « al dedins » d'el, l'òme pòt amagar, als autres òmes, sas pensadas secrètas e sos marrits projèctes dirigits contra son venent. Dins la vida celèsta, de talas causas son impossiblas. La vida celèsta es transparenta coma lo cristal dempuèi que la marridesa n'es estada expulsada, al meteís temps que lo drac e sos marrits àngels, precipitats sus la tèrra, segon Apo.12:9, après la victòria de Jèsus sul pecat e la mòrt. La proclamacion de la santetat de Dieu es complida dins sa perfeccion (3 còps : sant) pels abitants d'aquelles monds purs. Mas aquela proclamacion es pas realizada per de mots ; es la perfeccion de lor santetat individuala e collectiva que proclama en òbras permanentas la perfeccion de la santetat del Dieu que los a creats. Dieu revèla sa natura e son nom jos la forma citada dins Apo.1:8 : « Soi l'alfa e l'omèga, dich lo Senhor Dieu, lo qu'es, qu'èra, e que ven, lo Tot Poderós ». L'expression « qu'es, qu'èra, e que ven » definís perfiechament la natura etèrna del Dieu creator. Refusant de lo cridar pel nom que s'es atribuït, « YaHWÉH », los òmes l'apèlan « l'Etèrn ». Es vertat, que Dieu aviá pas besonh de nom, puèi qu'essent unic e sens concurrent divin, a pas besonh d'un nom per o distinguir d'autres dieus qu'existisson pas. Dieu a acceptat pasmens de respondre a la demanda de Moïse qu'aimava e que l'aimava. Tanben s'es balhat lo nom « YaHWÉH » que se tradutz pel vèrb « èsser », conjugat a la tresena persona del singular de l'imperfach ebrèu. Aquel temps « imperfiech » designa un complit que se perlonga dins lo temps, donc, un temps mai larg que nòstre futur, la forma « qu'es, qu'èra, e que serà » traduch perfiechament lo sens d'aquel imperfach ebrèu. La formula « lo qu'es, qu'èra, e que ven » es donc de la part de Dieu lo mejan de traduire son nom ebrèu « YaHWÉH », quand lo deu adaptar a las lengas occidentalas, o tota autras, que l'ebrau. La partida « e que ven » designa la fasa adventista finala de la fe crestiana, establida dins lo projècte de Dieu pel decret de Dan.8:14 dempuèi 1843. Es donc dins la carn dels adventistas elegits que la proclamacion de la tripla santetat de Dieu es complida. La divinitat de Jèsus-Crist es sovent estada contestada, mas es incontestabla. La Bíblia diguèt a aqueste prepaus dins Hébr.1:8 : « Mas a dich al Filh : Ton trona, ô Dieu es etèrn ; lo sceptre de ton regne es un sceptre d'equitat ; ». E a Philippe que demanda a Jèsus de li mostrar lo Paire, Jèsus respond : « I a tan longtemps que soi amb vosautres, e m'as pas conegut, Philippe ! Lo que m'a vist a vist lo Paire ; coma dises : Mòstra-nos lo Paire ? (Jean 14:9) ».

Versets 9-10-11 : « Quand los èssers vius tornan glòria e onor e accions de gràcias al qu'es segut sul tròne, al que viu als sègles dels sègles, los vint e quatre vièlhs tomban davant lo qu'es segut sul tròne e adòran se prostèrnan davant lo que viu als sègles dels sègles, e gètan lors coronas davant lo tròne, en disent : Ès digne, nòstre Senhor e nòstre Dieu, de recebre la glòria e l'onor e la potència ; perque as creat totas causas, e es per ta volontat qu'existisson e que son estadas creadas ».

Lo capítol 4 s'acaba per una scèna de glorificacion del Dieu creator. Aquela scèna mòstra que l'exigéncia divina, « crenhiatz Dieu e balhatz el glòria ... », exprimida dins lo messatge del primièr àngel d'Apo.14:7 es estada entenduda e fòrça compresa pels darrièrs elegits seleccionats dempuèi 1843 ; mas sustot, pels elegits demorats vius al moment del retorn en glòria de Jèsus-Crist ; perque es unicament per eles que la Revelacion Apocalipsi es estada preparada e esclarada integralament al temps causit per Dieu siá, dempuèi la prima 2018. Los recrompats exprimisson atal dins l'adoracion e las lausenjas, tota lor reconeissença de cap a Jèsus-Crist, la forma jos la quala, lo Totpoderós los a visitats per los salvar del pecat e de la mòrt, son salari. L'umanitat incredula crei pas que çò que vei, coma l'apòstol Tomàs, e perque Dieu es invisible, es condemnada a ignorar son extrèma feblesa que non en fach qu'un joguet que manipula segon sa divina volontat. A almens l'excusa, que la justificarà pas çaquela, d'aver pas conegut Dieu, una excusa qu'a pas Satan, puèi que coneissent Dieu, a causit de dintrar en lucha contra el ; es a pena croyable, mas verai, e aquò concernisca egalament los marrits àngels que l'an seguit. Paradoxalament, los multiples fruches diferents quitament opausats de la liura causida fan pròva de l'autentic e totala libertat que Dieu a balhada a sas creaturas celèstas e terrèstras.

Apocalipsi 5 : lo Filh de l'Òme

Quand presentèt Jèsus a la fola, Pilate diguèt : « Aquí l'Òme ». A calgut que Dieu venguèsse el meteís prene forma de la carn, per que paresca «l'Òme» segon son còr e sos desirs. La mòrt aviá frapat lo primièr coble d'èssers umans, a causa del pecat de desobesissença de cap a Dieu. En signe de lor novèl estat vergonhós, Dieu lor aviá fach descobrir lor nuditat fisica qu'èra pas qu'un signe exterior de lor nuditat espirituala interiora. Tre aquel començament, la primièra anóncia de lor recrompa foguèt realizada en lor balhant de vestits de pèl animala. Atal foguèt tuat lo primièr animal de l'istòria umana, se pòt pensar que s'agissiá d'un marran jove o d'un

anhèl a causa del simbolisme. 4000 annadas mai tard, l'Anhèl de Dieu, que tira los pecats del mond, es vengut ofrir sa vida legalament perfiecha per recrompar d'elegits demest l'umanitat. Aquel salut ofèrt en pura gràcia per Dieu pausa donc entièrament sus la mòrt de Jèsus que fa beneficiar sos elegits de sa perfiecha justícia ; e a l'encòp, sa mòrt expia lors pecats dont s'es fa lo portaire voluntari. Dempuèi, Jèsus-Crist es vengut lo sol nom que pòt salvar un pecador sus nòstra tèrra entièra, e son salut s'aplica dempuèi Adam e Eve.

Per totas aquelas rasons, aquel capítol 5, que se plaça jos la chifra de « l'Òme », li es consacrat. Non solament, Jèsus salva sos elegits per sa mòrt expiatòria, mas los salva en los protegissent tot lo long de lor trajècte de vida terrèstra. E es dins aquela tòca, que los avèrtís dels dangièrs espirituals que lo drac a plaçat sus lor rota. Sa tecnica a pas cambiat : coma al temps dels apòstols, Jèsus lor parla en parabòlas, per fin que lo mond ausisca mas comprena pas ; çò qu'es pas lo cas de sos elegits que, coma los apòstols recebon dirèctament d'el sas explicacions. Sa revelacion « Apocalipsi » rèsta jos aquel nom grèc non traduch, aquela gigantesca parabòla que lo mond deu pas comprene. Mas per sos elegits, aquela profecia es plan sa « Revelacion ».

Verset 1 : « Puèi vivi dins la man drecha del qu'èra segut sul tròne un libre esrich en dedins e en defòra, sagelat de sèt sagèls ».

Sul tròne se ten Dieu e a dins sa man drecha, donc jos sa benediccion, un libre esrich en « dedins e en defòra ». Çò qu'es esrich « en dedins » es lo messatge descriptat reservat per sos elegits que demòra barrat e incompris de las gents del mond enemics de Dieu. Çò qu'es esrich « en defòra » es lo tèxt criptat, visible mas incomprendible per la multitud umana. Lo libre Apocalipsi es sagelat de « sèt sagèls ». Dins aquela precision, Dieu nos diguèt que sola l'obertura del « seten sagèl » permetrà son obertura complèta. Perque tant que demòra un sagèl per o sagelar, lo libre pòt pas èsser dobèrt. L'obertura entièra del libre va atal dependre del temps fixat per Dieu pel tèma del « seten sagèl ». Serà evocat al títol de « sagèl del Dieu viu » dins Apo.7, ont designant lo repaus del seten jorn, son sant sabat, sa restauracion serà restacada a la data 1843 que serà donc egalament l'ora de l'obertura del « seten sagèl » que pòrta, dins la pedagogia del libre, lo tèma dels « sèt trompetas », tant important per nosautres, sos elegits.

Verset 2 : « E vivi un àngel poderós, que cridava d'una votz fòrta : Qu'es digne d'obrir lo libre, e de ne rompre los sagèls ? »

Aquela scèna es una parentèsi dins lo montatge de la profecia. Es pas dins lo cèl, contèxt del capítol 4 precedent, que lo libre Apocalipsi deurà èsser dobèrt. Los elegits n'an besonh abans lo retorn de Jèsus-Crist, del temps que son expausats a las trapèlas del drac. La poténcia es dins lo camp de Dieu, e l'àngel poderós es l'àngel de YaHWÉH siá, Dieu dins sa forma angelica de Micaël. Lo libre sagelat es fòrça important e sant puèi qu'exigís una dignitat plan nauta per rompre sos sagèls e l'obrir.

Verset 3 : « E degun dins lo cèl, ni sus la tèrra, ni jos la tèrra, poguèt pas obrir lo libre ni o agachar. »

Escrìch per Dieu el meteís, lo libre pòt pas èsser obèrt per cap de sas creaturas celèstas o terrèstras.

Verset 4 : « E plorèri fòrça çò que degun foguèt pas trobat digne d'obrir lo libre ni d'o agachar. »

Jean es coma nosautres una creatura terrèstra e sos plors exprimisson lo desrei de l'umanitat met en fàcia de las trapèlas dreçadas pel drac. Sembla nos dire : « sens revelacion, que pòt èsser salvat ? ». Revèla atal lo naut gra tragic de l'ignorància de son contengut, e sa consequéncia fatala : la dobla mòrt.

Verset 5 : « E l'un dels vièlhs me ditz : Plora pas ponch ; aquí, lo leon de la tribú de Juda, lo descendent de David, a vengut per obrir lo libre e sos sèt sagèls. »

Los « vièlhs » recrompats de la tèrra per Jèsus son plan plaçats per auçar al dessús de totes los èssers vius lo nom de Jèsus-Crist. Li reconeisson la dominacion qu'a el meteís declarat aver rebut de Paire e d'èssers celèstes dins Matt.28:18 : « Jèsus, s'essent aprochat, lor parlèt atal : Tot poder m'es estat balhat dins lo cèl e sus la tèrra ». Es en ciblant son incarnacion en Jèsus, que Dieu a inspirat Jacob que, profetizant sus sos filhs, dich a prepaus de Juda : « Juda es un leon jove. Tornas del carnatge, mon filh ! Plega los genolhs, se colca coma un leon, Coma una leona : qu'o farà levar ? Lo sceptre s'alunharà pas ponch de Juda, ni lo baston sobeiran d'entre sos pès, fins que venga lo Schilo, e que los pòbles li obesisson. Estaca a la vinha son ase, e al cep melhor lo pichon de sa ânesse ; Lava dins lo vin son vestit, e dins la sang dels rasims son mantèl. A los uèlhs rogs de vin, e las dents blancas de lach (Gen.49:8 a 12)». La sang dels rasims serà lo tèma de la « vendèmia » anonciada dins Apo.14:17 a 20, qu'es tanben profetizada dins Esaïe 63. A prepaus del « descendent de David », legissèm dins Esa.11:1 a 5 : « Puèi un ram sortirà del tronc d'Isaï, e un descendent naixerà de sas raïces. L'Esperit de l'Etèrn pausarà sus el: Esperit de saviesa e d'intelligéncia, Esperit de conselh e per fòrça, Esperit de coneissença e de crenhença de l'Etèrn. Respirarà la crenhença de l'Etèrn ; Jutjarà pas ponch sus l'aparéncia, Prononciarà pas ponch sus un ausit-dire. Mas jutjarà los paures amb equitat, e prononciarà amb droiture suls maluroses de la tèrra; Fraparà la tèrra de sa paraula coma d'una verga, e de l'alèn de sos pòts farà se morir lo marrit. La justícia serà la cencha de sos costats, e la fidelitat la cencha de sos rens ». La victòria de Jèsus sul pecat e la mòrt, son salari, li autreja lo drech legal e legitim d'obrir lo libre de la Revelacion, per que sos elegits sián avertits e protegits contra las trapèlas religiosas mortalas que fa tibar, pel drac, per tal de sedusir los increduls. Lo libre serà donc entièrament obèrt pontualament ont lo decret de Daniel 8:14 dintrarà en aplicacion siá, lo primièr jorn de la prima de l'annada 1843 ; e mai se sa compreneson imperfiècha va necessitar de las remesas ne causa pendent lo temps, fins en 2018.

Verset 6 : « E vivi, al mièg del tròne e dels quatre èssers vius e al mièg dels vièlhs, un anhèl qu'èra aquí coma immolat. Avia sèt banas e sèt uèlhs, que son los sèt esperits de Dieu enviats per tota la tèrra. »

Cal relevar la preséncia de l'anhèl « al mièg del tròne », perque es Dieu dins sa santificacion multiforme, essent tot a l'encòp, lo Dieu creator unic, l'archange Micaèl, Jèsus-Crist l'Anhèl de Dieu, e lo Sant Esperit o « sèt esperits de Dieu enviats per tota la tèrra ». Sos « sèt banas »

simbolizan la santificacion de sa poténcia e sas « sèt uèlhs », la santificacion de son agach, qu'escruta en prigondor las pensadas e las accions de sas creaturas.

Verset 7 : « Venguèt, e prenguèt lo libre de la man drecha del qu'èra segut sul trône. »

Aquela scèna ilustra los mots d'Apo.1:1 : « Revelacion de Jèsus-Crist que Dieu li a balhat per mostrar a sos esclaus çò que deu arribar lèstament, e qu'a fach conéisser, en enviant son àngel, a son esclau Jean ». Aquel messatge a per tòca de nos dire que lo contengut de la Revelacion serà illimitat puèi qu'es balhat per Dieu, lo Paire, el meteís ; e aiçò en avent plaçat sus ela, tota sa benediccion indicada per sa « man drecha ».

Verset 8 : « Quand aguèt pres lo libre, los quatre èssers vius e los vint e quatre vièlhs se prosternèron davant l'anhèl, tenent cadun una arpa e de las copas d'aur emplenadas de perfums, que son las pregàrias dels sants. »

Retenèm d'aquel verset, aquela clau simbolica : « de copas d'aur emplenadas de perfums, que son las pregàrias dels sants ». Totas las creaturas celèstas e terrèstras elegidas per lor fidelitat se prostèrnan davant « l'anhèl » Jèsus-Crist per l'adorar. Las « arpas » simbolizan l'armonia universala de las lausenjas e de l'adoracion collectiva.

Verset 9 : « E cantavan un cantic novèl, en disent : Ès digne de prene lo libre, e de n'obrir los sagèls ; perque ès estat immolat, e as recrompat per Dieu, per ta sang, dels òmes de tota tribú, de tota lenga, de tot pòble, e de tota nacion ; »

Aquel « cantic novèl » celèbra la desliurança del pecat e, provisòriament, la disparicion dels instigators de la revòlta. Perque, desapareisseràn pas per totjorn qu'après lo jutjament darrièr. Los recrompats de Jèsus-Crist venon de totas las originas, de totas las colors e las raças umanas, « de tota tribú, de tota lenga, de tot pòble, e de tota nacion » ; çò que pròva que lo projècte salvateur es unicament prepausat al nom de Jèsus-Crist, confòrmament a çò que declare Act.4:11-12 : « Jèsus es la pèira regetada per vosautras que bastissètz, e qu'es venguda la principala de l'angle. I a pas de salut en cap d'autre ; perque i a pas jol cèl cap d'autre nom que siá estat balhat demest los òmes, pel qual deviam èsser salvats. ». Totas las autras religions son donc illegitimas e enganas illusòrias diabolicas. Contràriament, a las falsas religions, la vertadièra fe crestiana es organizada per Dieu de faïçon coerenta logica. Es escrich que Dieu non fach ponch accepcion de degun ; sas exigéncias son las meteissas per totas sas creaturas, e lo salut qu'a prepausat aviá un prèmi qu'es vengut pagar el meteís. Avent sofrit per aquela recrompa, salvarà pas que las personas que jutja digne de beneficiar de son martiri.

Verset 10 : « as fach d'eles un reialme e dels sacrificateurs per nòstre Dieu, e regnaràn sus la tèrra ».

Lo reialme dels cèls presicat per Jèsus, a pres forma. Recebent « lo drech de jutjar », los elegits son comparats a de reis segon Apo.20:4. Dins lors activitats de l'anciana aliança, las « sacrificateurs » ofrissián pel pecat, de las victimas simbolicas animalas. Pendent los « mila ans » del jutjament celèst, los elegits van, eles-tanben, per lor jutjament, preparar las darrièras victimas d'un grand sacrifici universal, que destruirà, en un sol còp, totas las creaturas descasudas celèstas e terrèstras. Lo fuòc de « l'estanh de fuòc de la segonda mòrt » los eliminarà al jorn del jutjament darrièr. Es solament après aquela destruccion que, regenerada

per Dieu, la tèrra renovelada recebrà los elegits recrompats. Es a aquel moment, solament, qu'amb Jèsus-Crist, lo Rei dels reis e Senhor dels senhors d'Apo.19:16, « regnaràn sus la tèrra ».

Verset 11 : « Agachèri, e ausiguèri la votz de fòrça àngels a l'entorn del tròne e dels èssers vius e dels vièlhs, e lor nombre èra de miriadas de miriadas e dels milièrs de milièrs ».

Aquel verset nos presenta, amassats, los tres grops d'espectators qu'assistisson als combats espirituals terrèstres. L'Esperit menciona aquel còp clarament los àngels coma un grop particular dont lo nombre es plan naut : « de miriadas de miriadas e dels milièrs de milièrs ». Los àngels del Senhor son actualament de combatents raprochats, plaçats al servici de sos recrompats, sos elegits terrèstres, que gardan, protegisson e ensenhan en son nom. En primièra linha, aqueles primièrs testimònis per Dieu enregistran l'istòria individuala e collectiva de la vida sus tèrra.

Verset 12 : « Disián d'una votz fòrta : L'anhèl qu'es estat immolat es digne de recebre la poténcia, la riquesa, la saviesa, la fòrça, l'onor, la glòria, e la lausenja. »

Los àngels an assistit sus la tèrra al ministèri de lor cap Micaël que s'es despolhat de totes sos poders divins per venir l'Òme perfiech que s'es ofèrt a la fin de son ministèri, en sacrifici voluntari, per tal de recrompar los pecats comeses per sos elegits. Al tèrme de son ofèrta de gràcia, los elegits ressuscitats e dintrats dins l'eternitat promesa, los àngels restituïsson al divin Crist de Dieu, totes los atributs qu'aviá en Micaël : « la poténcia, la riquesa, la saviesa, la fòrça, l'onor, la glòria, e la lausenja. »

Verset 13 : « E totas las creaturas que son dins lo cèl, sus la tèrra, jos la tèrra, sus la mar, e tot çò que s'i tròba, los ausiguèri que disián : Al qu'es segut sul tròne, e a l'anhèl, sián la lausenja, l'onor, la glòria, e la fòrça, als sègles dels sègles ! »

Las creaturas de Dieu son unanimas. An totes aimat la demostracion de son amor manifestat pel don de sa persona en Jèsus-Crist. Lo projècte concebut per Dieu es una capitada gloriosa. Sa seleccion d'èssers asimants es complida. Lo verset repren la forma del messatge del primièr àngel d'Apo.14:7 : « Disiá d'una votz fòrta : Crenhètz Dieu, e balhatz-li glòria, perque l'ora de son jutjament es venguda ; e prosternatz davant lo qu'a fach lo cèl, e la tèrra, e la mar, e las fonts d'aigas ». La darrièra seleccion operada dempuèi 1843 a pausat sus l'entendement d'aquel verset. E los elegits an ausit e respondut en restaurant dins la fe crestiana la practica del repaus del seten jorn practicada pels apòstols e los discípolos de Jèsus fins a son abandon dempuèi lo 7 de Març de 321. Lo Dieu creator es estat onorat pel respècte del quatren comandament que li ten a còr. Ne resulta una scèna de glòria celèsta ont totes sas creaturas, segon ric a ric lo messatge del primièr àngel d'Apo.14 :7, dison : « A lo qu'es segut sul tròne, e a l'anhèl, sián la lausenja, l'onor, la glòria, e la fòrça, als sègles dels sègles ! ». Nòta, que los mots reprenon, en sens invertís los mots citats pels àngels dins lo verset 13 precedent. Dempuèi sa resurreccion, Jèsus a retrobat sa vida celèsta : « sa poténcia, sa riquesa, e sa saviesa » divina. Sus tèrra sos darrièrs enemics li refusavan « la lausenja, l'onor, la glòria e la fòrça » que li èran degudas al títol de Dieu creator. Recorrent a « sa fòrça », los a fin finala totes vencuts e espotits jos sos pès. Tanben, emplenadas d'amor e de reconeissença, amassa, sas santas e puras creaturas li restituïsson legitimament sos subjèctes de glòria.

Verset 14 : « E los quatre èssers vius disián : Amèn ! E los vièlhs s'avançavan e se prosternavan ».

Los abitants dels monds purs apròvan aquela restitucion, disent : « En vertat ! Çò es vertat ! »
E los elegits terrèstres recrompats per l'amor sublimat se prostèrnan davant lor Totpoderós
Dieu creator vengut s'incarnar en Jèsus-Crist.

Apocalipsi 6 : Actors, castigs divins

e signes dels tempses de l'èra crestiana

Rampèli la leiçon balhada dins Apo.5 : lo libre poirà pas èsser dobèrt que quand lo « seten sagèl » serà tirat. Per efectuar aquela obertura, l'elegit del Crist deu imperativament aprovar la practica del sabat del seten jorn ; e aquela causida espirituala o qualifica, per recebre de Dieu que l'apròva, sa saviesa e son discerniment espiritual e profetic. Atal, sens que lo tèxt el meteís

la precisa, l'elegit va, identificar lo « sagèl de Dieu » citat dins Apo.7:2, al « seten sagèl », que barra encara lo libre Apocalipsi, e va associar, a aqueles dos « sagèls », lo seten jorn santificat al repaus per Dieu. La fe ven far la diferéncia entre lo lum e las tenèbras. Atal, per qual que siá apròva pas lo sabat santificat, la profecia va demorar un libre barrat, ermetic. Poirà plan reconéisser d'unes subjèctes evidents, mas las revelacions vitalas e talhantas que fan la diferéncia entre la vida e la mòrt, los comprendrà pas. L'importància del « seten sagèl » va aparéisser dins Apo.8:1-2 ont l'Esperit li balha lo ròtle d'obrir lo tèma dels « sèt trompetas ». Solament es justament dins los messatges d'aqueles « sèt trompetas », que lo projècte de Dieu se va esclarir. Perque lo tèma de las trompetas d'Apo.8 e 9 ven, en parallèla, completar las vertats profetizadas dins los tèmas de las « letras » d'Apo.2 e 3 ; e dels « sagèls », d'Apo.6 e 7. L'estrategia divina es identica a la qu'a utilizada per bastir sa revelacion profetica balhada a Daniel. essent estat qualificat per aquela foncion per mon acceptacion de la practica del sabat santificat e per sa causida sobeirana, l'Esperit m'a obèrt lo libre de sas Revelacions en descellant lo « seten sagèl ». Descobrièssèm ara l'identitat de sos « sagèls ».

Verset 1 : « Agachèri, quand l'anhèl obriguèt un dels sèt sagèls, e ausiguèri l'un dels quatre èssers vius que disiá coma d'una votz de tron : Viens. »

Aquel primièr « èsser vivent » designa la reialtat e la fòrça del « leon » d'Apo.4:7, segon Jug.14:18. Aquela votz de tron es divina e sortís del trône de Dieu dins Apo.4:5. Es donc lo Dieu Totpoderós que s'exprimís. L'obertura de cada « sagèl » es un convit que Dieu m'adreça per fin que veja e compenga lo messatge de la vision. Jèsus aviá ja dich a Philippe : « Viens e veses » per l'engatjar a o seguir.

Verset 2 : « Agachèri, e aquí, pareguèt un caval blanc. Lo qu'o montava aviá un arc ; una corona li fuguèt balhada, e partiguèt en venceire e per véncer ».

Lo blanc indica sa perfiecha puretat ; lo caval es l'imatge del pòble elegit que dirigís e ensenha segon Jac.3:3 : « se metèm lo mòrs dins la boca dels cavals per que nos obesiguèsson, dirigissèm tanben lor còs tot entièr » ; son « arc » simboliza las sagetas de sa paraula divina ; sa « corona » es « la corona de vida » obtenguda per son martiri acceptat voluntàriament per el ; sa victòria èra resolguda dempuèi sa creacion del primièr cara e cara ; cap de dobte aquela descripcion es la del Dieu Totpoderós Jèsus-Crist. Sa victòria finala es certana perque a ja, a Golgotha, vencut lo drac, lo pecat e la mòrt. Zacàrias 10:3-4 confirma aqueles imatges disent : « Ma colèra s'es enflamada contra los pastors, e castigarai los boccs ; perque YaHWÉH de las armadas visita son tropèl, l'ostal de Juda, e ne farà coma son caval de glòria dins la batalha ; d'el sortirà l'angle, d'el lo clavèl, d'el l'arc de guèrra ; d'el sortirà totas los caps amassa. » La victòria del divin Crist fuguèt proclamada per la « santificacion del seten jorn » de nòstras setmanas, tre la creacion del mond ; lo sabat, profetizant lo repaus del « seten » millenari, apelat « mila ans » dins Apo.20:4-6-7, dins lo qual, per sa victòria, Jèsus farà dintrar sos elegits per l'eternitat. L'instauracion del sabat tre la fondacion del mond terrèstre confirma aquela expression : « partit en venceire ». Lo sabat es lo signe anonciador profetic d'aquela divina e umana victòria contra lo pecat e lo drac e a aquel títol, es sus el que Dieu fonda tot son programa de « santificacion » siá, de çò que li apartenís e qu'arranca al drac.

Verset 3 : « Quand obriguèt lo segond sagèl, ausiguèri lo segond èsser viu que disiá : Viens ».

Lo « segond èsser viu » designa « lo vedèl » dels sacrificis d'Apo.4:7. L'esperit del sacrifici animava Jèsus-Crist e sos vertadièrs discípolos a los quals a declarat : « se qualqu'un me vòl seguir, que renóncie a el meteís, que se carga de sa crotz, e que me seguísca ».

Verset 4 : « E sortiguèt un autre caval, ros. Lo qu'o montava recebèt lo poder de tirar la patz de la tèrra, per fin que los òmes s'escotelèsson los unes los autres ; e una espasa granda li foguèt balhada ».

Lo « ros », o « rog defunt », designa lo pecat encoratjat pel Destructor en cap qu'es Satan, dins l'imatge de « l'Abbadon Apollyon » d'Apo.9:11 ; « lo fuòc » essent lo mejan e lo simbòl de la destruccion. Dirigís, el tanben, son camp del mal compausat de marrits àngels descasuts e de poténcias terrèstras sedusidas e manipuladas. Es pas qu'una creatura que « recep » de Dieu « lo poder de tirar la patz de la tèrra, per fin que los òmes s'escotelèsson los unes los autres ». Aquela accion serà imputada a Roma, « la femna prostituïda Babylone la grand » dins Apo.18:24 : « e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas e dels sants e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra ». Lo « Destructor » dels crestians fidèls es donc identificat aital coma sas victimas. « l'espasa » que recep, designa lo primièr dels quatre castigs terribles divins citats dins Ezé.14:21-22 : « Òc, atal parla lo Senhor, YaHWÉH : Malgrat qu'envii contra Jerusalèm mos quatre castigs terribles, l'espasa, la famina, las bèstias ferotjas e la pèsta, per n'exterminar los òmes e las bèstias, i aurà pasmens una rèsta qu'escaparà, que ne sortirà, dels fils e de las dròllas ...».

Verset 5 : « Quand obriguèt lo tresen sagèl, ausiguèri lo tresen èsser viu que disiá : Viens. Agachèri, e aquí, pareguèt un caval negre. Lo qu'o montava teniá una balança dins sa man ».

Lo « tresen èsser viu » es « l'òme » fach a l'imatge de Dieu d'Apo.4:7. Aquel personatge es fictiu, mas constituís lo segond castig divin del pecat segon Ezé.14:20. Agissent contra l'alimentacion dels òmes, s'agís aquel còp de la famina. Pendent nòstra èra, serà impausada aitant literalament qu'espirtualament. Pòrta dins las doas aplicacions de las consequéncias mortals, mas dins son sens espirtual de privacion de lum divin, a per consequéncia dirècta, la mòrt de la « segonda mòrt » reservada als descasuts, al jutjament darrièr. Lo messatge d'aquel tresen cavalièr se resumís atal : puèi que l'òme es pas mai a l'imatge de Dieu, mas a la dels animals, o privi de çò que lo fach viure : sa noïridura carnala e sa noïridura espirtuala. La balança es lo simbòl de la justícia, aici la de Dieu que jutja las òbras de la fe dels crestians.

Verset 6 : « E ausiguèri al mièg dels quatre èssers vius una votz que disiá : Una mesura de blat per un denièr, e tres mesuras d'òrdi per un denièr ; mas fau pas ponch de mal d'òli e al vin ».

Aquela votz es la del Crist mespresat e frustrat per l'infidelitat dels falses cresents. Se constata pel meteís prètz una quantitat de blat mendre que per l'òrdi. Darrièr aquela ofèrta generosa d'òrdi un messatge de plan naut nivèl espirtual s'amaga. En efiech, dins Nom.5:15, la lei presenta una ofrenda « d'òrdi » per reglar un problèma de gelosiá ressentida per un marit de cap a sa femna. Lis donc en detalh, integralament, aquela procedura descricha dins los versets 12 a 31 se vòles comprene. A son lum, ai comprés que Dieu el meteís, l'Espós en Jèsus-Crist de l'Amassada, son esposa, depausa aici un planh per « docte de gelosiá » ; çò que serà confirmada per la mencion de las « aigas amaras » citadas dins la « tresena trompeta » dins Apo.8:11. Dins la procedura de Nombres 5, la femna deviá beure d'aiga poscosa, sens

consequència, tant innocent mas, venent amaras s'es colpabla, serà frapada de malediccion. L'adultèri de l'Esposa èra denonciat dins Apo.2:12 (mascat pel nom Pergam : transgredir lo maridatge) e Apo.2:22, e serà atal tornarmat confirmat per un ligam establert entre lo 3en sagèl e la 3na trompeta. Ja, dins Daniel, la meteissa demarcha fasiá « confirmar » per Daniel 8, l'identitat romana de la « bana pichona » de Dan.7 presentada en « ipotèsi ». Aquela mesa en parallèla de Daniel 2, 7 e 8 èra la novetat que m'a permés de provar l'identificacion romana ; aiçò pel primièr còp dempuèi l'existéncia de l'adventisme. Aicí, dins l'Apocalipsi, las causas se presentan del meteis biais. Demòstri lo subrevòl de l'èra crestiana parallèla dels tres tèmas principals, de las letras, dels sagèls e de las trompetas. E dins l'Apocalipsi, lo tèma de las « trompetas » emplena lo meteis ròtle que Daniel 8 pel libre de Daniel. Aqueles dos elements pòrtan de pròvas sens las qualas la profecia ofririá solament lo « dobte » qu'ai nommat « ipotèsi » dins l'estudi de Daniel. Atal, aqueles mots, « dobte de gelosiá » revelats dins Nom.5:14, s'aplica per Dieu e l'Amassada dempuèi Apo.1 fins a Apo.6 ; puèi amb l'obertura del libre renduda possible per l'identificacion del « seten sagèl » al sabat del seten jorn, tèma d'Apo.7, « lo dobte d'adultèri » de l'Amassada serà « confirmat » dins lo tèma de las « trompetas » e dels capítols 10 a 22 que li succedisson. L'Esperit balha atal, al capítol 7, lo ròtle d'un pòst de doana, ont l'autorizacion de dintrar deu èsser obtenguda. Dins lo cas de l'Apocalipsi, aquela autoritat, es Jèsus-Crist, lo Dieu Totpoderós e Sant Esperit, el meteis. La pòrta d'accès es obèrta a aquel, çò ditz, qu'« ausís ma votz » que m'obrí quand frapi a sa pòrta (la pòrta del còr), e que sopa amb ieu e ieu amb el », segon Apo.3:20. « lo vin e l'òli » son los simbòls respectius de la sang versada per Jèsus-Crist e de l'Esperit de Dieu. En mai, son totes los dos utilizats per sonhar de nafras. L'òrdre balhat de « lor far pas de mal » significa que Dieu castiga, mas o fa encara amb una mescla de sa misericòrdia. Serà pas lo cas, pels « sèt darrièrs flagèls » de sa « colèra » dels darrièrs jorns terrèstres segon Apo.16:1 e 14:10.

Verset 7 : « Quand obriguèt lo quatren sagèl, ausiguèri la votz del quatren èsser viu que disiá : Viens. »

Lo « quatren èsser viu » es « l'agla » de l'elevacion suprèma celèsta. Anóncia l'aparicion del quatren castig de Dieu : la mortalitat.

Verset 8 : « Agachèri, e aquí, pareguèt un caval d'una color palla. Lo qu'o montava se nommava la mòrt, e lo sejour dels mòrts l'acompanhava. Lo poder lor foguèt balhat sul quart de la tèrra, per far perir los òmes per l'espasa, per la famina, per la mortalitat, e per las bèstias salvatjas de la tèrra ».

L'anóncia es confirmada, s'agís plan de « la mòrt », mas dins son sens de mortalitat impausada en castigs circonstancials. La mòrt tòca tota l'umanitat dempuèi lo pecat original, mas aici « lo quart de la tèrra » solament es frapat per ela, « per l'espasa, la famina, la mortalitat » deguda a las malautiás epidemias, e a las « bèstias salvatjas » aitant animalas qu'umanas. Aquel « quart de la tèrra » cibra Euròpa infidèlament crestiana e las poderosas nacions que van sortir d'ela cap al sègle 16en : los dos continents americans e Austràlia.

Verset 9 : « Quand obriguèt lo cinquen sagèl, vivi jos l'autar las armas dels qu'èran estats immolats a causa de la paraula de Dieu e a causa del testimoniatge qu'avián tornat ».

Son aquí, las victimas de las accions « bestialas » comisas al nom de la falsa fe crestiana. Es ensenhada pel regim catolic papal roman, ja simbolizat dins Apo.2:20, per la femna Jézabel a la quala l'Esperit imputa l'accion d'ensensar sos servidors o literalament : « sos esclaus ». Son plaçats « jos l'autar », donc jos l'egida de la crotz del Crist que los fa beneficiar de sa « justícia etèrna » (veire Dan.9:24). Coma l'indicarà Apo.13:10, los elegits son de martirs victimas e jamai dels borrèls, ni tuaires d'èssers umans. Los elegits concernits dins aquel verset, reconeguts per Jèsus, l'an imitat fins dins la mòrt en martirs : « per la paraula de Dieu e pel testimoniatge qu'avián tornat » ; perque la vertadièra fe es agissante, jamai una simpla etiqueta falsament sécurisante. Lor « testimoniatge » a consistit precisament a liurar lor vida per la glòria de Dieu.

Verset 10 : « Cridèron d'una votz fòrta, en disent : Jusques a quora, Mèstre sant e vertadièr, çò trigas a jutjar, e a tirar venjança de nòstra sang suls abitants de la tèrra ? »

Qu'aquel imatge t'engana pas, perque es unicament lor sang versada sus la tèrra que crida venjança a las aurelhas de Dieu, coma o fasiá la sang d'Abel tuat per son fraire Caïn segon Gen.4:10 : « E Dieu dich : Qué as fach ? La votz de la sang de ton fraire crida de tèrra fins a ieu. ». Lo vertadièr estat dels mòrts es revelat dins Ecc.9:5-6-10. En defòra de Hénoc, de Moïse, d'Elie, e dels sants que foguèron ressuscitats al moment de la mòrt de Jèsus-Crist, los autres an pas « mai partís a tot çò que se fa jol solelh, perque lor pensada e lor memòria an perit ». « I a pas ni saviesa, ni pensada, ni sciéncia dins lo sejoir dels mòrts perque lor memòria es oblidada ». Son aquí los critèris inspirats per Dieu a prepaus de la mòrt. Las dalhas cresents son victimas de las falsas doctrinas eretadas del paganisme del filosòf grèc Platon dont l'opinion, sus la mòrt, a pas sa plaça dins la fe crestiana fidèla al Dieu de vertat. Tornam a Platon çò que li apartenís e a Dieu çò que li apartenís : la vertat sus tota causa, e siam logicas, perque la mòrt es lo contrari absolut de la vida, e non una forma novèla d'existéncia.

Verset 11 : « Una rauba blanca foguèt balhada a cadun d'elles ; e lor foguèt dich de se tenir en repaus qualque temps encara, fins que bota complèta lo nombre de lors companhs de servici e de lors fraires que devián èsser mes a mòrt coma eles ».

La « rauba blanca » es lo simbòl de la puretat dels martirs que Jèsus a portada en primièr dins Apo.1:13. La « rauba blanca » es l'imatge de sa justícia imputada dins lo temps de las persecucions religiosas. Lo temps dels martirs va de l'epòca de Jèsus fins a 1798. Sus la fin d'aquel periòde, segon Apo.11:7, « la bèstia que monta d'abisme », simbòl de la Revolucion francesa e de sas terrors atèas de 1793 e 1794, metrà fin a las persecucions organizadas per la monarquia e lo papisme catolic designats, eles meteisses, coma « bèstia que monta de mar » dins Apo.13:1. Après l'ecatombe revolucionària, la patz religiosa serà instaurada dins lo mond crestian. Legissèm encara : « e lor foguèt dich de se tenir en repaus qualque temps encara, fins que bota complèta lo nombre de lors companhs de servici e de lors fraires que devián èsser mes a mòrt coma eles ». Lo repaus dels mòrts en Crist se va perlongar fins a son retorn gloriós final. En supausant que lo messatge d'aquel « cinquen sagèl » es adreçat als protestants secutats per l'inquisicion papala catolica de l'epòca « Thyatire », lo temps de mesa a mòrt dels elegits va cessar a causa de l'accion revolucionària francesa que va lèu, entre 1789 e 1798, destruire la poténcia agressiva de la coalicion de la papautat e de la monarquia francesa. Lo « seisen sagèl » que se va obrir va donc concernir aquel regim revolucionari francés qu'Apo.2:22 e 7:14 nomman « granda tribulacion ». Dins l'imperfeccion doctrinala que la

caracteriza, la fe protestanta serà tanben victima de l'intolerància del regim revolucionari atèu. Es per son accion que lo nombre dels que devián èsser mes a mòrt serà atench.

Verset 12 : « Agachèri, quand obriguèt lo seisen sagèl ; e i aguèt un tèrratrem grand, lo solelh venguèt negre coma un sac de crin, la luna entièra venguèt coma de sang, ».

Lo « tèrratrem » balhat en signe de l'ora del « 6en sagèl », nos permet de situar l'accion lo Dissabte 1èr Novembre de 1755 cap a 10h del matin. Aguèt geograficament per centre la ciutat nautament catolica de Lisbona dins la quala se trobavan 120 glèisas catolicas. Dieu indicava atal las ciblas de sa colèra qu'aquel « tèrratrem » profetizava tanben en imatge espiritual. L'accion profetizada se va complir en 1789 amb lo soslevament del pòble francés contra sa monarquia ; Dieu l'avent condemnada aital coma son aliat lo papisme catolic roman, totes dos frapats a mòrt en 1793 e 1794 ; datas dels « doas Terrors » revolucionàrias. Dins Apo.11:13 l'accion revolucionària francesa es comparada a un « tèrratrem ». En podent datar las accions citadas, la profecia ven mai precisa. «... lo solelh venguèt negre coma un sac de crin », lo 19 de Mai de 1780, e aquel fenomèn viscut en America del Nòrd recebèt lo nom de « jorn escur ». Foguèt un jorn sens cap de lum solar que profetizava, el-tanben, l'accion menada per l'ateïsme revolucionari francés contra lo lum de la paraula de Dieu escricha simbolizada aici pel « solelh » ; la santa Bíblia foguèt cremada en autodafé. « la luna entièra venguèt coma de sang », sus la fin d'aquel jorn escur, los espesses nívols daissèron aparéisser la luna jos una color roja pronunciada. Per aquel imatge, Dieu a confirmat lo sòrt reservat al camp de las tenèbras papal-reial, entre 1793 e 1794. Lor sang anava èsser abondosament versat per la lama affutée de la guilhotina revolucionària.

Nòta : Dins Apo.8:12, en frapant « lo tèrç del solelh, lo tèrç de la luna, e lo tèrç de las estelas », lo messatge de la « quatrena trompeta » va confirmar lo fach que las victimas dels revolucionaris van èsser dels vertadièrs elegits e dels descasuts regetats per Dieu en Jèsus-Crist. Aiçò confirma egalament lo sens del messatge del « cinquen sagèl » que venèm de veire. Es plan per l'accion de l'ateïsme que las darrièras mesas a mòrt dels elegits fidèls se van complir.

Verset 13 : « e las estelas del cèl tombèron sus la tèrra, coma quand un figuier brandit per un vent violent gèta sas figas verdas. »

Aquel tresen signe dels tempses, aquel còp celèst, s'es complit literalament lo 13 de novembre de 1833, visible de tot lo territòri dels USA entre mièjanuèch e 5 oras del matin. Mas coma lo signe precedent, anonciava un eveniment espiritual d'una amplor inimaginabla. Qu'auriá pogut comptar lo nombre d'aquelas estelas tombadas en forma de parapluèja sus tota l'espandida del cèl dempuèi mièjanuèch fins a 5 oras del matin ? Es l'imatge que Dieu nos balha de casuda dels cresents protestants ne data de 1843, data ont son victimas del decret de Dan.8:14 dintrat en aplicacion. Entre 1828 e 1873, l'accion del fluví « Tigre » (Dan.10:4), nom de la feràmia tuaire d'òme es atal confirmada dins Dan.12:5 a 12. Dins aquel verset lo « figuier » imatge la fidelitat del pòble de Dieu, levat qu'aquela fidelitat es remesa en causa per l'imatge de las « figas verdas » peiradas sus la tèrra. Tot parièr, la fe protestanta foguèt aculhida per Dieu amb de resèrvas e de condicions provisòrias, mas lo mesprètz pels messatges profetics de William Miller e lo regèt de la restauracion del sabat an provocat sa casuda en 1843. Es per aquel refús que la « figa » es demorada « verda », refusant de madurar

en acceptant lo lum de Dieu, ne morirà. Demorarà dins aquel estatut, descasuda de la gràcia del Senhor fins al temps de son retorn gloriós, en 2030. Mas atencion, per son refús dels darrièrs lums, dempuèi 1994, l'adventisme oficial es vengut, « el-tanben », una « figa verda » destinada a se morir dos còps.

Verset 14 : « lo cèl se retirèt coma un libre que se ròtla ; e totas las montanhas e las illas foguèron remenadas de lors plaças. »

Aquel tèrratrem es aquel còp universal. Pontualament de son aparicion gloriosa, Dieu va far trantalhar la tèrra e tot çò que pòrta en òmes e en animals. Aquela accion se va produire al moment del « seten dels sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu », segon Apo.16:18. Serà pels vertadièrs elegits l'ora de lor resurreccion, « la primièra », la de las « benuroses », segon Apo.20:6.

Verset 15 : « los reis de la tèrra, los grands, los caps militars, los rics, los poderoses, totes los esclaus e los òmes liures, s'amaguèron dins las caunas e dins los ròcs de las montanhas. »

Quand lo Dieu creator pareis dins tota sa glòria e sa poténcia, cap de poténcia umana pòt pas subsistir, e cap d'abric pòt pas protegir sos enemics de sa justa colèra. Aquel verset l'indica : la justícia de Dieu terroriza totas las categorias colpablas de l'umanitat.

Verset 16 : « E disián a las montanhas e als ròcs : Tombatz sus nosautres, e amagatz-nos davant la fàcia del qu'es segut sul tròne, e davant la colèra de l'anhèl ; »

Es l'anhèl el meteís que sièta sul tròne divin, mas a aquela ora es pas mai l'anhèl immolat que se presenta lor, es lo « Rei dels reis e Senhor dels senhors » que ven espotir sos enemics dels darrièrs jorns.

Verset 17 : « perque lo jorn grand de sa colèra es vengut, e que pòt subsistir ? »

L'enjòc es plan de « subsistir », valent a dire de sobreviure après l'intervencion justicièra de Dieu.

Los que pòdon « subsistir » dins aquela ora terribla son los que s'anavan morir, confòrmament al projècte del decret dominical evocat dins Apo.13:15, segon lo qual, los observadors del sant sabat divin devián èsser avalits sus la tèrra. La terror dels que los anavan tuar, revelada dins lo verset precedent, s'explica. E atal los que poiràn subsistir al jorn del retorn en glòria de Jèsus-Crist van èsser lo tèma d'Apo.7, dins lo qual Dieu nos va revelar una partida de son projècte que los concernís.

Apocalipsi 7 : L'adventisme del seten jorn

sagelat del sagèl de Dieu : lo sabat

Verset 1 : « Après aquò, vivi quatre àngels de pè als quatre cantons de la tèrra ; retenián los quatre vents de la tèrra, per fin que bufèsse pas ponch de vent sus la tèrra, ni sus la mar, ni sus cap d'arbre. »

Aqueles « quatre àngels » son los àngels celèstes de Dieu engatjats dins una accion universala simbolizada pels « quatre cantons de la tèrra ». Los « quatre vents » simbolizan las guèrras universalas, los conflictes ; son atal « retenguts », empachats, blocats, çò qu'a per resultat, la patz religiosa universala. « la mar » simbòl del catolicisme e « la tèrra » simbòl de la fe reformada son en patz l'una de cap a l'autre. E aquela patz concernís tanben « l'arbre », imatge de l'òme a títol individual. L'istòria nos apren qu'aquela patz foguèt impausada per l'aflaquiment del poder papal espotit per l'ateïsme nacional francés entre 1793, e 1799, data ont lo papa Piu VI es mòrt detengut dins la preson de la Ciutadèla a Valença-sus-Ròse, ont soi nascut e residís. Aquela accion es imputada a « la bèstia que monta d'abisme » dins Apo.11:7. Es egalament apelada « 4na trompeta » dins Apo.8:12. Après ela, en França, lo regim imperial de Napoleon 1èr simbolizat per « una agla » dins Apo.8:13, va mantenir son autoritat sus la religion catolica reabilitada pel Concordat.

Verset 2 : « E vivi un autre àngel, que montava de costat del solelh levant, e que teniá lo sagèl del Dieu viu ; cridèt d'una votz fòrta als quatre àngels a qu'èra estat balhat de far de mal a la tèrra e a la mar, e diguèt : ».

Lo « solelh levant » designava Dieu visitant, en Jèsus-Crist, son tropèl terrèstre dins Luc 1:78. Lo « sagèl del Dieu viu » apareis dins lo camp celèst de Jèsus-Crist. D'una « votz fòrta » que confirma son autoritat, l'àngel lança un òrdre a las potèncias angelicas démoniaques universalas qu'an rebut de Dieu l'autorizacion « de far de mal », a « la tèrra » e a « la mar » siá, a la fe protestanta e a la fe catolica romana. Aquelas interpretacions espiritualas empachan pas una aplicacion literala que concernirà « la tèrra, la mar e los arbres » de nòstra creacion ; çò que seriá dificilament évitable amb l'emplec de las armas nuclearas al temps de la « seisenà trompeta » d'Apo.9:13 a 21.

Verset 3 : « Far pas ponch de mal de tèrra, ni a la mar, ni als arbres, fins qu'ajam marcat de sagèl lo front dels servidors de nòstre Dieu. »

Aquel detalh nos permet de situar lo començament de l'accion del scellage dels elegits de la prima 1843 a la davalada 1844. Es après lo 22 d'Octobre de 1844, que lo primièr adventista, lo capitani Joseph Bates, foguèt sagelat en adoptant, individualament, lo repaus del sabat del seten jorn. Anava lèu èsser imitat, progressivament, per totes sos fraires e sòrres adventistas del moment. Lo scellage comencèt après lo 22 d'Octobre de 1844, e s'anava perlongar pendent « cinc meses » profetizats dins Apo.9:5-10 ; « cinc meses » siá, 150 annadas realas confòrmament al còdi del jorn-annada d'Ezé.4:5-6. Aquelas 150 annadas èran profetizadas per la patz religiosa. La patz instaurada a favorizat la proclamacion e lo desenvolopament universal del messatge « adventista del seten jorn », representat uèi dins totes los païses occidentals e pertot ont aquò es estat possible. La mission adventista es universal, e a aquel títol, depend exclusivament de Dieu. A pas donc res a recebre d'autres confessions crestianas e deu, per èsser benesida, s'apiejar unicament sus l'inspiracion balhada per Jèsus-Crist son Cap dels caps, celèst, que balha l'intelligéncia de la lectura de la « santa Bíblia » ; la Bíblia, paraula escricha de Dieu que representa sos « dos testimònis » dins Apo.11:3. Començat en 1844, lo temps de la patz garantida per Dieu cessarà en l'Auton 1994 coma l'estudi d'Apo.9 o demostrarà.

Nòta importanta a prepaus del « sagèl de Dieu » : Lo sabat sol sufiguèt pas per justificar son ròtle de « sagèl de Dieu ». Lo scellage implica qu'el siá acompanhat de las òbras preparadas per Jèsus per sos sants : l'amor de la vertat e de la vertat profetica, e lo testimoniatge del fruch presentat dins 1 Agacin.13. Fòrça los que gardan lo sabat sens respondre a aqueles critèris l'abandonaràn quand la menaça de mòrt per sa practica apareisserà. Lo sabat s'ereta pas, es Dieu qu'o balha a l'elegit, ne signe que li apartenis. Segon Ezé.20:12-20 : « Lor balhèri tanben mos sabats coma un signe entre ieu e eles, per que coneguèsson que soi l'Etèrn que los santifica.../...Santificatz mos sabats, e que sián entre ieu e vosautres un signe a lo qual se conesca que soi l'Etèrn, vòstre Dieu. ». Sens contradire, çò que ven d'èsser dich, mas puslèu per o confirmar, legissèm dins 2 Tim.2:19 : « Pasmens, lo solid fondament de Dieu rèsta de pè, amb aquelas paraulas que li servisson de sagèl : Lo Senhor coneis los que li apartenisson ; e : Qual que siá pronóncia lo nom del Senhor, que s'aluènha de l'iniquitat. »

Verset 4 : « E ausiguèri lo nombre dels qu'èran estats marcats del sagèl, cent quaranta quatre mila, de totas las tribús dels filhs d'Israël : »

L'apòstol Pau a demostrat dins ròm.11, per un imatge, que los pagans convertits son empeutats sus la raïç del patriarca Abraam dont los josieus se reclaman. Salvats per la fe, coma el, aqueles pagans convertits perlongan espiritualament las 12 tribús d'Israèl. L'Israèl carnal, dont lo signe èra la circoncision, es tombat, liurat al drac, per son refús del Messias Jèsus. La fe crestiana tombada dins l'apostasia dempuèi lo 7 de Març de 321 es tanben un Israèl espiritual descasut dempuèi aquela data. Aicí, Dieu nos presenta un autentic Israèl espiritual benesit per el a partir de 1843. S'agís del que pòrta la mission universal de l'adventisme del seten jorn. E ja, la chifra, « 144000 », citat, merita una explicacion. Saurí pas èsser pres al sens literal, perque avent comparat la posteritat d'Abraam a las « estelas del cèl », lo nombre sembla fòrça tròp pichon. Pel Dieu creator las chifras parlan aitant que las letras. Es mentre que nos cal comprene que lo tèrme « nombre » d'aquel verset deu pas èsser interpretat coma una quantitat numerica, mas coma un còdi espiritual chifrat que designa un comportament religiós que Dieu benesís e met a despart de (que santifica). Atal « 144 000 » s'explica de la faïçon seguenta : $144 = 12 \times 12$, e $12 = 7$, la chifra de Dieu + 5, la chifra de l'òme = aliança dintra Dieu e l'òme. Lo cub d'aquel nombre es lo simbòl de la perfeccion e son carrat, lo de sa susfàcia. Aquelas proporcions seràn las de la novèla Jerusalèm descricha dins Apo.21:16 dins un còdi espiritual. Lo tèrme « mila » que ven puèi simboliza una multitud innumbrable. En fach « 144 000 » significa una molonada d'òmes recrompats perfieches que fach aliança amb Dieu. Aquela referéncia a las tribús d'Israèl nos deu pas estonar perque Dieu a pas abandonat son projècte malgrat las malescadudas successivas de sas alianças amb los òmes. Lo modèl josieu presentat dempuèi la sortida d'Egipte s'es pas perlongat fins al Crist sens rason. E per sa vertat crestiana e lo respècte de totes sos comandaments, dont lo del Sabat particularament, e de sas ordenanças morales, sanitàrias, e autras, restauradas, Dieu tròba, dins l'adventisme dissident fidèl dels darrièrs jorns, lo modèl de l'Israèl conforma a son ideal. Ajustam que dins lo tèxt del 4en comandament, Dieu dich a prepaus del Sabat a son Elegida : « As sièis jorns per far tot ton obratge ... mas lo 7en es lo jorn de YaHWÉH, ton Dieu ». Se tròba que 6 jorns de 24 oras totalizan 144 oras. Se'n pòt atal dedusir que los 144 000 sagelats son d'observators fidèls d'aquela ordenança divina. Lor vida es ritmada per aquel respècte dels sièis jorns autorizats per lors òbras profanas. Mas lo 7en jorn onoran lo repaus santificat objècte d'aquel comandament. Lo caractèr espiritual d'aquel Israèl « adventista » va èsser demostrat dins los versets 5 a 8 que seguisson. Los noms dels patriarcas ebrèus citats son pas los que compausavan l'Israèl carnal. Los que Dieu a seleccionats son pas aquí que per portar un messatge amagat dins la justificacion de lor origina. Coma pels noms dels « sèt amassadas », los dels « dotze tribús » pòrtan un doble messatge. Lo mai simple es revelat per lor traduccion. Mas lo mai ric e mai complèx pausa sus las declaracions fachas per cada maire quand justifica de balhar un nom a lor mainatge.

Verset 5 : « de tribú de Juda, dotze mila marcats del sagèl ; de tribú de Ruben, dotze mila ; de tribú de Gad, dotze mila ; »

Per cada nom, lo nombre « dotze mila marcats del sagèl » significa : una molonada d'òmes aliats amb Dieu sagelats pel sabat.

Juda : Lausenja a YaHWÉH ; prepauses mairals de Gen.29:35 : « Logarai YaHWÉH ».

Ruben : Vesètz un filh ; prepauses mairals de Gen.29:32 : « YaHWÉH a vist mon umiliacion »

Gad : Bonaür ; prepauses mairals de Gen.30:11 : « Qual bonaür ! »

Verset 6 : « de tribú d'Aser, dotze mila ; de tribú de Nephthali, dotze mila ; de tribú de Manassé, dotze mila ; »

Per cada nom, lo nombre « dotze mila marcats del sagèl » significa : una molonada d'òmes aliats amb Dieu sagelats pel sabat.

Aser : Urós : prepauses mairals de Gen.30:13 : « Que soi urosa ! »

Nephthali : Luchant : prepauses mairals de Gen.30:8 : « Ai luchat divinament contra ma sòrre e ai vengut ».

Manassé : Oblidar : prepauses pairals de Gen.41:51 : « Dieu m'a fach oblidar totas mas penas ».

Verset 7 : « de tribú de Siméon, dotze mila ; de tribú de Lévi, dotze mila ; de tribú d'Issacar, dotze mila; » Per cada nom, lo nombre « dotze mila marcats del sagèl » significa : una molonada d'òmes aliats amb Dieu sagelats pel sabat.

Siméon : Ausir : prepauses mairals de Gen.29:33 : « YaHWÉH a ausit qu'èri pas aimada ».

Lévi : Estacat : prepauses mairals de Gen.29:34 : « Per aquel còp, mon marit s'estacarà a ieu ».

Issacar : Salari : prepauses mairals de Gen.30:18 : « Dieu m'a balhat mon salari ».

Verset 8 : « de tribú de Zabulon, dotze mila ; de tribú de Joseph, dotze mila ; de tribú de Benjamin, dotze mila marcats del sagèl. »

Per cada nom, lo nombre « dotze mila marcats del sagèl » significa : una molonada d'òmes aliats amb Dieu sagelats pel sabat.

Zabulon : Abitacion : prepauses mairals de Gen.30:20 : « Aquel còp mon marit abitarà amb ieu ».

Joseph : Tira (o ajusta) : prepauses mairals de Gen.30:23-24 : « Dieu a tirat mon opprobre... / (... que YaHWÉH m'ajusta un autre filh) »

Benjamin : Fils de la drecha : prepauses mairals e pairals de Gen.35:18 : « E coma anava tornar l'arma perque èra morenta, li balhèt lo nom de Ben-oni (Fils de ma dolor) mas lo paire l'apelèt Benjamin (Fils de la drecha).

Aqueles 12 noms, e prepauses mairals e pairals, exprimisson l'experiéncia viscuda per la darrièra amassada dels adventistas seleccionats per Dieu ; « l'esposa preparada » per son Espós Crist dins Apo.19:7. Jol darrièr nom presentat, lo de « Benjamin », Dieu profetiza la situacion finala de son Elegida menaçada de mòrt pels òmes rebèls. Lo cambiament de nom impausat pel paire, Israèl, profetiza l'intervencion de Dieu en favor de sos elegits. Son retorn gloriós fa invertir la situacion. Los qu'anavan se deure morir son glorificats e tirats cap al cèl ont rejonhon Jèsus-Crist, lo Dieu creator totpoderós e gloriós. L'expression « Fils de la drecha »

revestís tot son sens profetic : la drecha èra l'Elegida, o darrièr Israèl espiritual, e sos filhs, los recrompats elegits que la compausan. Egalament, son las fedas plaçats a la drecha del Senhor (Matt.25:33).

Verset 9 : « Après aquò, agachèri, e aquí, i aviá una fola granda, que degun podiá pas comptar, de tota nacion, de tota tribú, de tot pòble, e de tota lenga. Se tenián davant lo tròne e davant l'anhèl, revestits de raubas blancas, e de las palmas dins lors mans. »

Aquela « fola granda, que degun podiá pas comptar » ven confirmar lo caractèr simbolic espiritualament codat dels « nombres » « 144000 » e « 12000 » citats dins los versets precedents. En mai, una allusion es facha a la posteritat d'Abraam per l'expression : « degun los podiá pas comptar » ; coma per « las estelas del cèl » que Dieu li aviá mostradas li disent : « tala serà ta posteritat ». Lors originas son multiplas, de tota nacion, de tota tribú, de tot pòble, e de tota lenga, e de totas las epòcas. Pasmens, lo tèma d'aquel capítol cibra particularament lo darrièr messatge adventista al caractèr universal balhat per Dieu. Pòrtan de « raubas blancas » perque èran prèstes de se morir en martirs, essent condemnats a mòrt per un decret promulgat pels darrièrs rebèls segon Apo.13:15. Las « palmas » tengudas dins lors mans simbolizan lor victòria contra lo camp dels pecadors.

Verset 10 : « E cridavan d'una votz fòrta, en disent : Lo salut es a nòstre Dieu qu'es segut sul tròne, e a l'anhèl. »

L'accion evòca lo contèxte del retorn en glòria de Jèsus-Crist, en parallèla amb la descripcion de las reaccions del camp rebèl descricha dins Apo.6:15-16. Aicí, los prepauses tenguts pels elegits salvats son a l'opausat absolut dels rebèls. Luènh de los espaventar, lo retorn del Crist los regaudís, los rassegura, e la salva. La question pausada pels rebèls « Que pòt subsistir ? » recep aici sa resposta : los adventistas demorats fidèls a la mission que Dieu lor a fisada fins a la fin del mond al perill de lor vida, se çò fa besonh. Aquela fidelitat pausa sus lor estacament al respècte del sant sabat santificat per Dieu tre la fondacion del mond, e lor amor manifestat per sa paraula profetica. Aiçò d'aitant mai, que sabon d'ara enlà que lo sabat profetiza lo repaus grand del seten millenari dins lo qual, venceires après Jèsus-Crist, van poder dintrar en recebent la vida etèrna promesa en son nom.

Verset 11 : « E totes los àngels se tenián a l'entorn del tròne e dels vièlhs e dels quatre èssers vius ; e se prosternèron sus lor fàcia davant lo tròne, davant Dieu, »

La scèna que nos es presentat evòca la dintrada dins lo grand repaus celèst de Dieu. Retrobam los imatges dels capítols 4 e 5 que tractan aquel tèma.

Verset 12 : « en disent : Amèn ! La lausenja, la glòria, la saviesa, l'accion de gràcias, l'onor, la potència, e la fòrça, sián a nòstre Dieu, als sègles dels sègles! Amèn ! »

Urós d'aquela fin polida de l'experiéncia del salut terrèstre, los àngels exprimisson lor jòia e lor reconeissença de cap al Dieu de bontat qu'es nòstre Creator, lo lor, lo nòstre, lo qu'a pres l'iniciativa de la recrompa dels pecats dels elegits terrèstres, en se venent incarnar dins la feblesa de la carn umana, per i sofrir una mòrt atròça exigida per sa justícia. Aquelas multituds d'uèlhs invisibles an seguit totas las fasas d'aquel plan del salut e se son meravilhats davant la sublima demostracion de l'amor de Dieu. Lo primièr mot que pronóncian es « Amèn ! En

vertat ! Çò es vertat ! Perque Dieu es lo Dieu de vertat siá, lo Vertadièr. Lo segond mot es « la lausenja » èra egalament lo primièr nom de las 12 tribús : « Juda » = Lausenja. Lo tresen mot es « la glòria » e Dieu i ten a sa glòria a justa rason perque o va rampelar dins Apo.14:7 per l'exigir, al títol de Dieu creator unic, de la part dels que se reclaman de son salut dempuèi 1843. Lo quatren mot es « la saviesa ». L'estudi d'aquel document a per mira de la far descobrir per totes sos elegits. Aquela sapience divina despassa nòstra imaginacion. Subtilitat, jòcs d'esperit, tot i es en format divin. En cinquen ven « l'accion de gràcias ». Es la forma religiosa del mercejament que se complís en paraulas e en òbras santas. En seisen ven « l'onor ». Es çò dont los rebèls an lo mai frustrat Dieu. L'an tractat amb mesprètz en contestant sa volontat revelada. A l'opausat, los elegits li an tornat, dins la mesura de lor possibilitat, l'onor que li es legitimament degut. En seten e ochen venon « la poténcia e la fòrça ». Aquelas doas causas constrenhentas an faches besonh per abatre los tirans de la tèrra, per espotir los rebèls tant arrogants del temps que dominavan encara sus la tèrra. Sens aquela poténcia e aquela fòrça, los darrièrs elegits serián mòrts coma tant d'autres martirs pendent l'èra crestiana.

Verset 13 : « E l'un dels vièlhs prenguèt la paraula e me diguèt : Los que son revestits de raubas blancas, que son, e d'ont son venguts ? »

La question pausada a per tòca de nos revelar la particularitat del simbòl de las « raubas blancas » respècte als vestits « blancs » d'Apo.3:4 e al « fin lin » que designa, dins Apo.19:8, « las òbras justas dels sants » de « l'esposa preparada » dels darrièrs tempses siá, l'adventisme fidèl del temps final prèst per son raubatòri al cèl.

Verset 14 : « Li disi : Mon senhor, o sables. E me ditz : Son los que venon de la tribulacion granda ; an lavat lors raubas, e los an blanquidas dins la sang de l'anhèl. »

Las « raubas blancas » essent portadas per d'unes vièlhs, Jean pòt, en efiech, esperar una resposta de la part de l'un d'elles. E la resposta esperada ven : « Son los que venon de la tribulacion granda », siá, dels elegits, victimas e martirs de las guèrras religiosas e de l'ateïsme coma lo nos a revelat lo « 5en sagèl », dins Apo.6:9 a 11 : « Una rauba blanca foguèt balhada a cadun d'elles ; e lor foguèt dich de se tenir en repaus qualque temps encara, fins que bota completa lo nombre de lors companhs de servici e de lors fraires que devián èsser mes a mòrt coma eles. » Dins Apo.2:22, la « tribulacion granda » designa l'ecatombe del regim revolucionari atèu francés complit entre 1793 e 1794. En confirmacion, dins Apo.11:13, legissèm : « ...sèt mila òmes foguèron tuats dins aquel tèrratrem » ; « Sèt » per religiós, e « mila » per multitud. La Revolucion francesa es coma un seïsme terrèstre que tua, tanben, dels servidors de Dieu. Mas aquela « tribulacion granda » èra pas qu'una primièra forma d'aquel compliment. Sa segonda forma se va complir per la « 6na trompeta » d'Apo.9, una subtilitat del montatge dins Apo.11 va revelar aquel fach. De multitudes de crestians infidèls van èsser mes a mòrt pendent la tresena guèrra mondiala que la « 6na trompeta » simboliza e confirma. Mas dempuèi 1843, Dieu selecciona d'elegits que santifica e los darrièrs que met a despart son tròp precioses a sos uèlhs per èsser destruchas. Los prepara pel darrièr testimoniatge de l'istòria del salut terrèstre ; un testimoniatge de fidelitat que li van tornar en rèsta fidèla a son sabat del seten jorn, quitament menaçats de mòrt pel camp rebèl. Aquela darrièra espròva del projècte de Dieu es revelada dins lo messatge desliurat a « Filadèlfia »

dins Apo.3:10 e dins Apo.13:15 (decret de mòrt). Per Dieu, l'intencion val l'accion, e dins la mesura ont, esprovat, accèptan lo risc de la mòrt, son assimilats per el al grop dels martirs e se veson atal imputar la « rauba blanca » dels vertadièrs martirs. Van escapar al mòrt unicament a causa de l'intervencion salvaira de Jèsus-Crist. Dins aquela darrièra espròva, après la segonda « granda tribulacion », pel testimoniatge de lor fidelitat, van, a lor torn, « lavar lors raubas, e los blanquir dins la sang de l'anhèl » en demorant fidèls fins a la mòrt dont seràn menaçats. A la fin d'aquela darrièra espròva de fe, lo nombre dels que se devián atal morir en martirs serà al complèt e lo « repaus » mortal dels sants martirizats del « cinquen sagèl » prendrà fin amb lor resurreccion. Dempuèi 1843 e sustot, dempuèi 1994, l'òbra de santificacion engatjada per Dieu rend inutil, la mòrt dels vertadièrs elegits demorats vius e fidèls fins a l'ora de son retorn e la fin del temps de gràcia que la precedís la rend encara mai inutila.

Verset 15 : « Es per aquò que son davant lo tròne de Dieu, e o servisson jorn e nuèch dins son temple. Lo qu'es segut sul tròne dreçarà sa tenda sus eles ; »

Se compren que per Dieu, aquela mena d'elegits represente una flor particularament nauta. Li acordarà d'onors particulars. Dins aquel verset, l'Esperit fach usatge de dos tempsets de conjugason, lo present e lo futur. Los vèrbs conjugats al present « son » e « o servisson » revèlan la continuitat de lor comportament dins lor còs de carn qu'es lo temple de Dieu qu'abita en eles. E aquela accion serà perlongada dins lo cèl après lor raubatòri per Jèsus-Crist. Al temps futur, Dieu balha sa responsa a lor fidelitat : « lo qu'es sul tròne dreçarà sa tenda sus eles » per l'eternitat.

Verset 16 : « auràn pas mai fam, auràn pas mai set, e lo solelh los fraparà pas ponch, ni cap de calor. »

Aqueles prepauses significan pels elegits adventistas de la fin qu'an agut « fam » essent estats privats de noiridura e « set » perque privats d'aiga per lors torturaires e lors jaulièrs. « lo fuòc del solelh », dont la « calor » es intensificada dins lo quatren dels sèt darrièrs flagèls de Dieu, los aurà cremats e fach sofrir. Mas es tanben pel fuòc dels lenhièrs de l'inquisicion papala, l'autra mena de « calor » que los martirs del « cinquen sagèl » son estats consumits o torturats. Lo mot « calor » concernís egalament lo fuòc de las armas convencionals e atomicas utilizadas dins lo contèxte de la seisena trompeta. Los sobrevivents d'aquel darrièr conflicte seràn passats pel fuòc. Aquelas causas se reproduiràn pas jamai mai dins la vida etèrna ont los elegits, eles-sols, van dintrar.

Verset 17 : « Perque l'anhèl qu'es al mièg del tròne los païsserà e los conduirà a las fonts de las aigas de la vida, e Dieu eissugarà tota lagrema de lors uèlhs. »

« l'anhèl » es en fach, tanben, lo Bon Berger que farà païsser sas fedas plan-aimadas. Sa divinitat es encara aici afirmada per sa posicion « al mièg del tròne ». Sa poténcia divina condutz sos elegits « a las fonts de las aigas de la vida », imatge simbolic de la vida etèrna. E ciblant lo contèxte final dins lo qual, a son retorn, sos darrièrs elegits seràn en plors, el « eissugarà tota lagrema de lor uèlhs ». Mas los plors son estats egalament la part de totes sos elegits maltractats e secutats dins tota l'istòria de l'èra crestiana, sovent fins a lor darrièr alen.

Nòta : En despièch de las aparéncias enganairas constatadas en nòstra epòca 2020, en la quala la vertadièra fe sembla aver desaparegut, Dieu profetiza la conversion e lo salut de « multituds » venent de totas las originas racials, etnicas e lingüisticas de la tèrra. Es un real privilègi que balha a sos elegits que de saber que, segon Apo.9:5-10, lo temps d'ententa e de patz universala religiosa es pas estada programat per el que per « 150 » annadas (o cinc meses profetics) compresas entre 1844 e 1994. Aquel critèri distintiu dels vertadièrs elegits es citat per l'Esperit dins son messatge d'Apo.17:8 : « la bèstia qu'as vista èra, e es pas mai. Deu montar d'abisme, e anar a la perdicion. E los abitants de la tèrra, aqueles dont lo nom es pas estat escrich tre la fondacion del mond dins lo libre de vida, s'estonaràn en vesent la bèstia, perque èra, e qu'es pas mai, e que tornarà paréisser. » Los vertadièrs elegits, eles, seràn pas estonats en lum se complir las causas que Dieu lor a anonciadas per sa paraula profetica.

Apocalipsi 8 : Las quatre primièras trompetas

Los quatre primièrs castigs de Dieu

Verset 1 : « Quand obriguèt lo seten sagèl, i aguèt dins lo cèl un silenci de mai o mens una mièja òra. »

L'obertura del « seten sagèl » es fòrça importanta, perque autoriza l'obertura complèta del libre Apocalipsi « sagelat de sèt sagèls » segon Apo.5:1. Lo silenci que marca aquela obertura balha a l'accion una solemnitat excepcionala. A doas justificacions. La primièra es l'idèa de la rompedura de relacion entre lo cèl e la tèrra, causada per l'abandon del Sabat lo 7 de Març de 321. La segonda s'explica atal : per la fe, identifiqui aquel « seten sagèl » al « sagèl del Dieu viu » del capítol 7 que designa, segon ieu, lo sant sabat santificat per Dieu tre la fondacion del mond. N'a rampelat l'importància en fasant d'el lo subjècte del quatren de sos dètz comandaments. E aquí, ai descobèrt, de las pròvas que revèlan son extrèma importància per Dieu, nòstre sublim Creator. Mas ja dins lo raconte de la Genèsi, ai remarcat que lo seten jorn èra presentat a despart dins lo capítol 2. Los sièis primièrs jorns son tractats dins lo capítol 1. En mai, lo seten jorn es pas tornat barrar, coma los precedents, per la formula « i aguèt ser e

matin ». Aquela particularitat se justifica per son ròtle profetic del seten millenari del projècte salvateur de Dieu. Plaçat jol signe de l'eternitat dels elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist, lo seten millenari es el meteis coma un jorn sens fin. En confirmacion d'aquelas causas, dins sa presentacion dins la Bíblia en ebrèu, la Torah, lo tèxt del quatren comandament es separat dels autres e precedit d'un signe qu'exigís un temps de silenci respectuós. Aquel signe es la letra « Pé » de l'ebreu e atal isolat marcant una copadura del tèxt, pren lo nom « péthot ». Lo repaus sabatic del seten jorn a donc plan tota justificacion d'èsser marcat per Dieu d'una faïçon particulara. Dempuèi la prima 1843, a causat la pèrda de la fe protestanta tradicionala eretièra del « dimenge » catolic. E dempuèi la meteissa espròva, mas en Auton 1844, es tornat venir lo signe de l'apertenéncia a Dieu qu'Ezé.20:12-20 li balha : « Lor balhèri tanben mos sabats coma un signe entre ieu e eles, per que coneguèsson que soi YaHWÉH que los santifica.../...Santificatz mos sabats, e que sián entre ieu e vosautres un signe a lo qual se conesca que soi YaHWÉH, vòstre Dieu. » Es unicament per el, que l'elegit pòt alara dintrar dins lo secrèt de Dieu e descobrir lo programa precís de son projècte revelat.

Aiçò ditz, dins lo capítol 8, Dieu evòca d'encadenaments de messatges de malediccion. Çò que me condutz a agachar la vertat del sabat jos l'aspècte de las malediccions que son abandon, pels crestians dempuèi lo 7 de Març de 321, a engendradas en cadenas pendent l'èra crestiana. Es d'autre biais çò que lo verset que ven va confirmar en restacant lo tèma del sabat als « sèt trompetas », simbòls de « sèt castigs » divins que van frapar l'infidelitat crestiana del 7 de Març de 321.

Verset 2 : « E vivi los sèt àngels que se tenon davant Dieu, e sèt trompetas lor foguèron balhadas. »

Lo primièr dels privilègis obtenguts per la santificacion del sabat del seten jorn, santificat el meteis per Dieu, es de comprene lo sens que balha al tèma dels « sèt trompetas ». Per la forma de l'apròchi que li es balhat, aquel tèma obrís entièrament l'intelligéncia de l'elegit. Perque pòrta la pròva de l'acusacion del « pecat » citat dins Dan.8:12 contra l'Amassada crestiana, per Dieu. En efiech, aqueles « sèt castigs » serián pas infligits per Dieu s'aquel pecat existissiá pas. En mai, al lum de Lévitique 26, aqueles castigs son justificats per l'òdi de sos comandaments. Dins l'anciana aliança, Dieu aviá ja adoptat lo meteis principi, per castigar l'iniquitat de l'Israèl carnal infidèl e corromput. Lo Dieu creator e legislator que càmbia pas, nos ne balha aquí, una pròva polida. Las doas alianças son somesas a las meteissas exigéncias d'obesissença e de fidelitat.

L'accès al tèma de las « trompetas » va permetre de demostrar las condemnacions successivas de todas las religions crestianas : catolic, ortodòxes, protestantas dempuèi 1843, mas tanben, adventistas dempuèi 1994. Revèla egalament, lo castig universal de la « seisena trompeta » que los va frapar amassa abans la fin del temps de gràcia. Se pòt atal mesurar son importància. La « setena trompeta » restacada al retorn del Crist siá, l'accion dirècta de Dieu, serà tractada separadament, coma lo sabat, dins lo capítol 11, puèi serà largament desvolopada dins los capítols 18 e 19.

Suls 17 darrièrs sègles dempuèi 321, o mai precisament 1709 annadas, 1522 annadas son estadas marcadas per las malediccions causadas per la transgression del sabat fins a sa restauracion programada per l'annada 1843 dins lo decret de Dan.8:14. E dempuèi aquela data

de sa restauracion fins al retorn de Jèsus-Crist en 2030, lo sabat a ofèrt sa benediccion pendent solament 187 annadas. Lo sabat a fach donc mai longtemps del mal als òmes infidèls que de ben als elegits fidèls. La malediccion l'empòrta e aquel tèma a donc plan sa plaça dins aquel capítol 8 que presenta las malediccions divinas.

Verset 3 : « E un autre àngel venguèt, e se tenguèt sus l'autar, avent un encensoir d'aur ; se li balhèt fòrça perfums, per fin que los ofriguèsse, amb las pregàrias de totes los sants, sus l'autar d'aur qu'es davant lo trône. »

Dins Daniel 8:13, après aver citat « lo pecat désolateur », los sants de la vision evocavan lo « perpetual » que concernissia lo « sacerdoti » celèst « intransmissible » de Jèsus-Crist, segon Héb.7:23. Sus la tèrra, dempuèi 538, lo regim papal o li a tirat segon Dan.8:11. En 1843, la reconciliacion amb Jèsus-Crist exigís sa restitucion. Es la tòca del tèma qu'abordam dins aquel verset 3 qu'obrís lo cèl e nos mòstra Jèsus-Crist dins son ròtle simbolic de sobeiran sacrificateur celèst intercesseur pels pecats de sos elegits, e d'eles sols. Garda a l'esperit, que sus la tèrra, entre 538 e 1843, aquela scèna e aquel ròtle son parodiats e usurpats per l'activitat dels papas catolics romans que se succedisson dins lo temps, frustrant de contunh Dieu de son legitim drech sobeiran suprèm.

Perque es presentat dins aquel capítol 8 e perque a cessat al meteis temps que l'abandon del sabat, aquel tèma de l'intercession de Jèsus-Crist nos es presentat, el tanben, jos l'aspècte de la malediccion de l'arrèt d'aquela intercession per las multituds crestianas victimas inconscientas del « jorn del solelh » pagan roman ; aiçò, quitament e sustot, après son cambiament de nom enganaire e seductor : « dimenge » : jorn del Senhor. Òc, mas de qual senhor ? Ailàs ! Lo d'en bas.

Verset 4 : « lo fum dels perfums montèt, amb las pregàrias dels sants, de la man de l'àngel davant Dieu. »

Los « perfums » qu'acompanhan « las pregàrias dels sants » simbolizan l'odor agradiva del sacrifici de Jèsus-Crist. Es sa demostracion d'amor e de fidelitat que torna las pregàrias de sos elegits agradius per son jutjament divin. Cal relevar dins aquel verset l'importància de l'associacion dels mots « fumada » e « pregàrias dels sants ». Aquel detalh serà utilizat dins Apo.9:2 per designar las pregàrias dels falses crestians protestants, dempuèi la situacion novèla establida en 1843.

Çò que Dieu evòca dins aquel verset es la situacion que preval entre lo temps apostolic e la data renegada del 7 de Març de 321. Abans l'abandon del sabat, Jèsus recep las pregàrias dels elegits e intercedisson en son nom per eles. Es un imatge pedagogic que significa que la relacion verticala dintra Dieu e sos elegits es mantenguda. O serà tant que faràn pròva de fidelitat per sa persona e son ensenhament de vertat siá, fins en 321. En 1843, lo sacerdoti de Jèsus va reprene tota son activitat benesida en favor dels sants elegits adventistas. Pasmens, entre 321 e 1843, de reformators an beneficiat de sa gràcia, coma los de l'epòca de Thyatire.

Verset 5 : « E l'àngel prenguèt l'encensoir, o emplenèt de fuòc de l'autar, e o getèt sus la tèrra. E i aguèt de voses, dels trons, dels liuces, e un tèrratrem. »

L'accion descricha es visiblament violenta. Es la de Jèsus-Crist a la fin de son ministèri intercesseur quand ven l'ora de la fin del temps de gràcia. Lo ròtle de « l'autar » pren fin, e « lo fuòc », imatge de la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist, es « getat sus la tèrra », exigissent lo castig dels que l'an sosestimat, e per d'unes, mespresat. La fin del mond marcada per l'intervencion dirècta de Dieu es evocada aici per la formula clau revelada dins Apo.4:5 e Exo.19:16. Lo subrevòl de l'èra crestiana s'acaba sus aquel aveniment « adventista » de Jèsus-Crist.

Coma pel sabat, lo tèma de l'intercession celèsta de Jèsus-Crist es presentat jos l'aspècte de la malediccion de son arrèst entre 321 e 1843. Los sants qu'interrògan l'Esperit a son subjècte, dins Dan.8:13, avián de bonas rasons de voler conéisser lo temps ont lo sacerdot « perpetual » seriá représ per Jèsus-Crist.

Nòta : Sens remetre en question l'interpretacion precedenta, una segonda explicacion pren tot son sens. Dins aquela segonda interpretacion, la fin del tèma de l'intercession de Jèsus-Crist pòt èsser restacada a la data del 7 de Març de 321, moment ont l'abandon del sabat pels crestians conduch Dieu a dintrar dins una colèra que va èsser expiada pel crestianisme occidental, pel mejan dels « sèt trompetas » que venon a partir del verset 6 que seguís. Aquela dobla explicacion es d'aitant mai justificada que l'abandon del sabat pòrta de las consequéncias fins a la fin del mond, en 2030, annada ont per son retorn visible gloriós, Jèsus-Crist tirarà per totjorn al regim papal roman e son darrièr sosten protestant american, lor falsa revindicacion d'o servir e o representar. Jèsus reprendrà alara son títol de « Cap » de la Glèisa usurpat per la papautat. En efiech, al contra dels elegits fidèls, los crestians infidèls descasuts van ignorar lo decret de Dan.8:14 e sas consequéncias fins a la fin del mond ; çò que justifica lor terror quand Jèsus torna segon l'ensenhament d'Apo.6:15-16. Abans 2030, las sièis primièras « trompetas » se van complir entre 321 e 2029. Per la « seisena trompeta », darrièr castig d'avertiment abans l'exterminacion finala, Dieu punís plan sevèrament los crestians rebèls. Après çò seisen castig, organitzarà las condicions de la darrièra espròva de fe universala e dins aquel contèxt, lo lum revelat serà proclamat e coneguda de totes los subrevivents. Es en fàcia d'una vertat demostrada que los elegits e los descasuts van alara per lor liura causida avançar davant una menaça de mòrt cap a lor sòrt final que serà : la vida etèrna pels elegits, la mòrt definitiva e absoluta pels descasuts.

Verset 6 : « E los sèt àngels qu'avián las sèt trompetas se preparèron a ne sonar. »

A partir d'aquel verset, l'Esperit nos prepausa un subrevòl novèl de l'èra crestiana, en prenent per tèma los « sèt trompetas » siá, « sèt castigs » successius despartits pendent l'èra crestiana dempuèi lo 7 de Març de 321, annada en la quala « lo pecat » foguèt oficialament e civilament instaurat. Rampèli que dins lo prològ d'Apocalipsi 1, « la votz » del Crist es ela meteissa ja comparada al son d'una « trompeta ». Aquel instrument utilizat per avertir lo pòble, en Israèl, pòrta en el meteis tota la significacion de la revelacion Apocalipsi. L'avertiment met en garda contra las trapèlas dreçadas per l'enemic.

Verset 7 : « lo primièr sonèt. E i aguèt de granissa e del fuòc mesclats de sang, que foguèron getats sus la tèrra ; e lo tèrç de la tèrra foguèt cremat, e lo tèrç dels arbres foguèt cremat, e tota èrba verda foguèt cremada. »

Primièr castig : se compliguèt entre 321 e 538, per divèrsas invasions de l'empèri Romain per de pòbles diches « barbars ». Reteni particularament lo pòble dels « Huns » dont lo cap Atila se disiá èsser, a bon drech anar, lo « flagèl de Dieu ». Un flagèl que metèt una partida d'Euròpa a fuòc e sang ; lo nòrd de la Gàllia, lo nòrd d'Itàlia e la Pannonie (Croàcia e l'oèst d'Ongria). Avia per devisa, Ô quant celèbra ! « Aquí ont mon caval passa, l'èrba regèta pas ». Sas accions son perfiechament resumidas dins aquel verset 7 ; manca pas res, tot es aquí. « la granissa » es lo simbòl de la devastacion de las recòltas e « lo fuòc » lo de la destruccion de las matèrias consumables. E segur, « la sang getada sus la tèrra » es lo simbòl de las vidas umanas tuadas amb violéncia. Lo vèrb « getat » indica la colèra del Dieu creator, legislator e salvaire qu'inspira e dirigís l'accion après aver « getat lo fuòc de l'autar » dins lo verset 5.

En parallèla, dins Lévi.26:14 a 17, legissèm : « Mas se m'escotatz pas ponch e metètz pas ponch en practic totes aqueles comandaments, se m'espresatz mas leis, e se vòstra arma a en orror mas ordenanças, en mena que practicàvètz pas ponch totes mos comandaments e que rompiatz mon aliança, aquí alara çò que vos farai. Enviarai sus vosautres la terror, la consumption e la fèbre, que tornaràn vòstres uèlhs languissants e vòstra arma sofrenta ; e semenaretz de badas vòstras semenças : vòstres enemics los devoraran. Virarai ma fàcia contra vosautres, e seretz batuts davant vòstres enemics ; los que vos asiran dominaran sus vosautres, e fugiretz sens que qualqu'un vos perseguisca. »

Verset 8 : « lo segond sonèt. E quicòm coma una granda montanha abrandada pel fuòc foguèt getat dins la mar ; e lo tèrç de la mar venguèt de la sang, »

Segonda castig : la clau d'aqueles imatges es dins Jér.51:24-25 : « Tornarai a Babylone e a totes los abitants de la Caldèa tot lo mal qu'an fach a Sion jos vòstres uèlhs, dich YaHWÉH. Aquí, ne vòli a tu, montanha de destruccion, dich YaHWÉH, A tu que destrusiái tota la tèrra ! Espandirai ma man sus tu, Te rotlarai del naut dels ròcs, E farai de tu una montanha abrandada. » Es dins aquel verset 8, que l'Esperit evòca lo regim papal roman jos son nom simbolic de « Babylone » que va aparéisser jos la forma « Babylone la grand » dins Apo.14:8, 17:5 e 18:2. « lo fuòc » pega a sa personalitat, evocant aitant lo que la consumirà al retorn del Crist e al jutjament darrièr, que lo qu'utiliza per enflamar d'òdi los que l'apròvan e la sostenon : los monarcas europèus e lors pòbles catolics. Aicí coma dins Daniel, « la mar » representa l'umanitat concernida per la cobèrta profetica ; l'umanitat dels pòbles anonims essencialment demorats pagans malgrat las conversions crestianas aparentas realizadas. La primièra consequéncia de l'instauracion del regim papal, en 538, es d'agarrir dels pòbles per los convertir per la fòrça militara armada. Lo mot « montanha » designa una poderosa dificultat geografica. Es lo que conven per definir lo regim papal que, enemic de Dieu, es pr'aquò suscitat per sa divina voluntat ; aiçò per tal de balhar un endurciment a la vida religiosa dels crestians infidèls traduch per de persecucions ,de patiments e de mòrts demest eles e los pòbles exteriors de religions diferentas. La religion constrencha es una novetat deguda a la transgression del sant sabat de Dieu. Se li deu, los massacres inutills de las conversions forçadas complidas per Carlesmanhe e los òrdres de las Crosadas dirigidas contra los pòbles musulmans, lançats pel papa Urban II ; totas causas profetizadas dins aquela « segonda trompeta ».

Verset 9 : « e lo tèrç de las creaturas qu'èran dins la mar e qu'avián vida se moriguèt, e lo tèrç dels vaissèls periguèt ».

Las consequéncias son universalas e se van perlongar fins a la fin del mond. Los mots « mar » e « vaissèls » van trobar lor sens dins los afrontaments amb los musulmans de la mar Mediterranèa, mas tanben amb los pòbles africans e sud-americanos ont la fe catolica conquistaira impausada balharà luòc a d'òrres massacres de las poblacions indigènas.

En parallèla legissèm dins Lévi.26:18 a 20 : « Se, malgrat aquò, m'escotatz pas ponch, vos castigarai sèt còps mai per vòstres pecats. Coparai l'orguèlh de vòstra fòrça, tornarai vòstre cèl coma de fèrre, e vòstra tèrra coma d'airain. Vòstra fòrça s'agotarà inutilament, vòstra tèrra balharà pas sos produches, e los arbres de la tèrra balharàn pas lors fruches.» Dins aquel verset, Dieu anóncia un endurciment religiós que dins l'èra crestiana se complís pel passatge de Roma del paganisme al papisme. Relevam l'interès qu'a l'escasença d'aquel cambiament, la dominacion romana abandona lo « Capitòli » per installar la papautat dins lo palais del Latran situat precisament sul « Caelius », siá, lo cèl. Lo regim dur papal confirma l'endurcissement religiós profetizat. Lo fruch de la fe crestiana es cambiat. La doçor del Crist es remplaçada per l'agressivitat e la crudelitat ; e la fidelitat per la vertat se transforma en infidelitat e en zèl per la messorga religiosa.

Verset 10 : « lo tresen sonèt. E tombèt del cèl una granda estela ardenta coma un brandon ; e tombèt sul tèrç dels fluvis e sus las fonts de las aigas. »

Tresen castig : Lo mal engendrat s'intensifica e atenh son apogèu cap a la fin de la mejanadat. Los progrèsses de l'estampariá mecanica favorizan la publicacion de la santa Bíblia. En la legissent, d'elegits descobrisson las vertats qu'ensenha. Justifica atal lo ròtle dels « dos testimònis » que Dieu li balha dins Apo.11:3 : « Balharai a mos dos testimònis lo poder de profetizar, revestits de sacs, pendent mila dos cents seissanta jorns. » Favorizant sos pròpris dògmas religioses, la fe catolica, s'apièja pas sus la Bíblia que per justificar los noms dels sants que fa adorar per sos subjèctes. Perque la detencion d'una Bíblia es condemnada per ela e expausa lo possessor a la tortura e a la mòrt. Es la descobèrta de la vertat biblica que justifica l'imatge balhat dins aquel verset : « E tombèt del cèl una granda estela ardenta coma un brandon ». Lo fuòc pega encara a l'imatge de Roma simbolizada aquel còp per una « estela granda ardenta » coma la « montanha granda abrandada ». Lo mot « estela » revèla sa pretension a « esclarir la tèrra » religiosament segon Gen.1:15 ; e aiçò al nom de Jèsus-Crist dont se reclama a l'imatge del verai « brandon », pòrta-lum a lo qual es comparat dins Apo.21:23. Es totjorn tanben « granda » qu'a sas debutas, mas son defunt persécuteur s'es amplificat, passant de l'estat « abrandat » al d'« ardent ». L'explicacion es simpla, denunciada per la Bíblia, sa colèra es d'aitant mai granda qu'es obligada de s'opausar obèrtament a d'elegits de Dieu. Çò que segon Apo.12:15-16 l'obligha a passar d'estrategia de la « sèrp » rusada e enganaire, a la del « dragon » obèrtament persécuteur. Sos adversaris son pas solament los elegits pacífics e docils de Dieu, i a tanben e sustot en fàcia d'ela, un fals protestantisme, mai politic que religiós, perque ignòra los òrdres balhats per Jèsus-Crist e prenent d'armas, tue, massacre aitant que lo camp catolic. Lo « tèrç dels fluvis » siá, una partida de las poblacions de l'Euròpa crestiana, subte l'agression catolica atal coma « las fonts de las aigas ». Lo modèl d'aquelas fonts d'aigas es Dieu el meteís segon Jér.2:13 : « Perque

mon pòble a comés un doble pecat : M'an abandonat, ieu que seguisses una font d'aiga viva, per se cavar de las cistèrnas, de las cistèrnas crevassées, que retenon pas l'aiga. » Al plural, dins aquel verset, l'Esperit designa per « las fonts de las aigas » los elegits formats a l'imatge de Dieu. Jean 7:38 confirma, en disent : « lo que crei en ieu, dels fluvis d'aiga viva rajaràn de sa popa, coma ditz l'Escritura. » Aquela expression poncha tanben del det la practica del baptisme dels mainatges que tre lor naissença, sens èsser consultats, recebon una etiqueta religiosa que va far d'eles los subjèctes d'una causa religiosa non causida. En creissent, van un jorn prene d'armas e tuar d'opausants perque lor etiqueta religiosa l'exigís d'eles. La Bíblia condemna aquel principi perque declara : « lo que creirà e que serà batejat serà salvat, mas lo que creirà pas serà condemnat (Marc 16:16) ».

Verset 11 : « lo nom d'aquela estela es Absinti ; e lo tèrç de las aigas foguèt cambiat en absinti, e fòrça òmes se moriguèron per las aigas, perque èran vengudas amaras. »

En oposicion a l'aiga pura e désaltérante que designa la Bíblia, paraula escricha de Dieu, l'ensenhament catolic es comparat a de « l'absinti », un beuratge amar, toxic, e quitament mortal ; aiçò de faïçon justificat puèi que la sortida finala d'aquel ensenhament serà lo fuòc de la « segonda mòrt del jutjament darrièr ». Una partida, « lo tèrç » dels òmes, es transformada per l'ensenhament catolic o falsament protestant rebut. « las aigas » son a l'encòp los òmes e l'ensenhament biblic. Al sègle 16en, los grops protestants armats fan un marrit usatge de la Bíblia e de son ensenhament, e dins l'imatge d'aquel verset, los òmes son tuats pels òmes e pel fals ensenhament religiós. Aiçò, perque los òmes e l'ensenhament religiós son venguts amars. En declarant que las « aigas èran vengudas amaras », Dieu pòrte una responsa a una acusacion del « dobte de gelosiá » demorada ne suspend dempuèi Apo.6:6 dins lo 3en sagèl. Confirma, pontualament ont sa paraula escricha o ven far, l'acusacion d'adultèri que pòrta contra l'Amassada dempuèi lo 7 de Març de 321 que precedissiá l'epòca de l'adultèri oficializat religiosament nommada Pergam dins Apo.2:12 per 538.

En parallèla, legissèm dins Lévi.26:21-22 : « Se me resistissètz e me volètz pas ponch escotar, vos fraparai sèt còps mai segon vòstres pecats. Enviarai contra vosautres los animals dels camps, que vos privaràn de vòstres mainatges, que destruiràn vòstre bestiar, e que vos reduiràn a un nombre pichon ; e vòstres camins seràn desèrts. » L'estudi parallèl de Lévi.26 e de la 3na trompeta d'Apocalipsi revèla lo jutjament que Dieu pòrta sus la debuta del temps de la Reforma. Sos vertadièrs elegits demòran pacifics e resignats, acceptant la mòrt o la captivitat en vertadièrs martirs. Mas en defòra de lor sublim exemple, vei pas que dels « bèstias » crudèlas que s'afrontan, lo mai sovent, per orguèlh personal, e que tuan d'òmes amb la ferocitat de las feràmias carnassièras. Aquela idèa prendrà forma dins Apo.13:1 e 11. Es l'apogèu del temps ont, dins la nòrma de l'afliccion, l'Elegida es conducha « al desèrt » (= espròva) dins Apo.12:6-14 amb los « dos testimònis » biblics escriches de Dieu d'Apo.11:3. Lo regne intolerant de la papautat profetizat per 1260 annadas va prene fin.

Verset 12 : « lo quatren sonèt. E lo tèrç del solelh foguèt frapat, e lo tèrç de la luna, e lo tèrç de las estelas, per fin que lo tèrç en bota escurit, e que lo jorn perdèsse un tèrç de sa claror, e la nuèch tot parièr. »

Quatren castig : L'Esperit met aici en imatge la « tribulacion granda » anonciada dins Apo.2:22. En simbòls, nos revèla sos efieches : en partida, « lo solelh », simbòl del lum de Dieu es frapat.

Egalament, en partida, « la luna », simbòl del camp religiós de las tenèbras que concernís, en 1793, dels catolics e dels protestants ipocritas, es tanben frapada. Jo! simbòl « estelas », una partida dels crestians apelats per esclarir la tèrra es individualament egalament frapada. Que pòt alara atal frapar la vertadièra e lo fals lum religiós crestiana ? Respona : l'ideologia de l'ateïsme considerat coma lo lum grand de l'epòca. Son lum eclipsa totes las autras. Los escrivans que redigisson dels libres sus aquel subjècte son nautament considerats e cridats eles meteisses « lums », tals Voltaire e Montesquieu. Pasmens, aquel lum destrutz, en primièr, de las vidas umanas a la cadena versant la sang a ondadas. Après lo cap del rei Loís XVI e la de son esposa Marie-Antoinette, las dels practicants catolics e protestants tomban a lor torn jos las guilhotinas dels revolucionaris. Aquel acte de justícia divina justifica pas l'ateïsme ; mas la fin justifica los mejans, e Dieu pòt pas abatre los tirans qu'en lor opausant una tirania superiora, mai poderosa e mai fòrta. « la poténcia e la fòrça » es al Senhor dins Apo.7:12.

En parallèla, legissèm dins Lévi.26:23 a 25 : « s'aqueles castigs vos corregisson pas ponch e se me resistissètz, vos resistirai tanben e vos fraparai sèt còps mai per vòstres pecats. Farai venir contra vosautres l'espasa, que venjarà mon aliança ; quand vos amassaretz dins vòstras vilas, enviarai la pèsta al mièg de vosautres, e seretz liurats a las mans de l'enemic. ». « l'espasa que venjarà mon aliança », es plan lo ròtle que Dieu a balhat al regim atèu nacional francés en li liurant los caps colpables d'adultèri espiritual comés de cap a el. Tala la pèsta del verset, aquel regim atèu a accionat un principi d'execucion massisa tal coma los borrèls de la velha venián las victimas de l'endeman. Segon aquel principi, aquel regim infernal semblava deure englotir tota l'umanitat dins la mòrt. Aquí perqué, Dieu li va balhar lo nom « abisme », la « bèstia que monta d'abisme », dins Apo.11:7 ont desvolopa son tèma. Aiçò perque dins Gen.1:2, aquel nom designa la tèrra sens vida, sens forma, caotica e qu'a tèrme, la destruccion sistematica entreprise pel regim atèu reproduiriá. A títol d'exemple, trobam lo sòrt de Vendèa catolica e monarquista rebatejada « Venjat » pels revolucionaris dont lo projècte èra de ne far una tèrra desolada e inabitada.

Verset 13 : « Agachèri, e ausiguèri una agla que volava al mièg del cèl, disent d'una votz fòrta : Malaür, malaür, malaür als abitants de la tèrra, a causa dels autres sons de la trompeta dels tres àngels que van sonar ! »

La Revolucion Francesa a produch sos efieches murtrièrs mas a atench la tòca volguda per Dieu. A fach cessar la tirania religiosa, e après ela, la tolerància s'es impausada. Es lo moment ont, segon Apo.13:3, « la bèstia de la mar » catolica es estada « nafrada a mòrt mas garida » a causa de la poderosa autoritat de « l'agla » napoleonian, presentat dins aquel verset, que l'a reabilitat per son Concordat. « ... una agla que volava al mièg del cèl » simboliza l'apogèu de la dominacion de l'emperador Napoleon 1èr. A expandit sa dominacion sus totes los pòbles europèus e a mal escasut contra Russia. Aquela causida nos prepausa una precision granda sus la datacion dels eveniments, lo periòde 1800 a 1814 es atal suggerida. Las enòrmas consequéncias d'aquel regne constituïsson una marca solida que justifica atal l'arribada sus la data carniera de Daniel 8:14, 1843. Aquel regim important de l'istòria del país de França ven, per Dieu, portaire d'una terribla anòncia, puèi qu'après el, la fe crestiana universal va dintrar dins lo temps ont va èsser frapada per Dieu per tres grands « malaürs ». Repetit tres còps, s'agís de la perfeccion del « malaür » ; aiçò perque en dintrant dins l'annada 1843, coma Apo.3:2 l'ensenha, Dieu exigís de crestians, que se reclaman del salut de Jèsus-Crist,

qu'acaben, enfin, la Reforma engatjada dempuèi 1170, data ont Pierre Valdo restaurèt integralament la vertat biblica, e que produgan « d'òbras perfiechas » ; aquela perfeccion essent exigida dins Apo.3:2 e pel decret de Daniel 8:14. Las consequéncias de sa dintrada en aplicacion apareisson aici jos la forma de tres grands « malaürs » qu'anam ara estudiar separadament. Precisi encara que çò que fach d'aquel periòde de patz religiosa, paradoxalament, un grand « malaür », es l'eretatge de l'ateïsme nacional francés qu'impregna e va, fins a la fin del mond, impregnar los esperits umans occidentals. Aiçò los va pas ajudar per complir las reformas exigidas per Dieu a partir de 1843. Mas ja, lo « seisen sagèl » d'Apo.6:13 aviá illustrat lo primièr d'aqueles « malaürs » per l'imatge d'una « casuda d'estelas » comparadas a de « figas verdas », avent pas donc pas acceptat la maduracion espirituala complèta exigida per Dieu a partir de 1843. E lo signe celèst de l'avertiment de Dieu foguèt balhat lo 13 de Novembre de 1833 parallèlament en aquel temps suggerida de l'anóncia dels tres grands « malaürs » del verset estudiat.

Dins sa revelacion, l'Esperit evòca l'expression « abitants de la tèrra » per designar los umans ciblats pels tres grands « malaürs » profetizats. Essent copats de Dieu e separats per lor incredulitat e lor pecat, l'Esperit los restaca a « la tèrra ». A l'opausat, Jèsus designa sos vertadièrs elegits fidèls per l'expression « ciutadans del reialme dels cèls » ; lor patria es pas « la tèrra » mas « lo cèl » ont Jèsus lor a « preparat una plaça » segon Jean 14:2-3. Atal cada còp qu'aquela expression « abitants de la tèrra » es citada dins l'Apocalipsi, es per designar l'umanitat rebèlla separada de Dieu en Jèsus-Crist.

Apocalipsi 9 : lo 5en e 6na trompetas

Lo « primièr » e lo « segond grand malaür »

La 5na trompeta : Lo « primièr grand malaür »

pels protestants (1843) e los adventistas (1994)

Nòta : En primièra lectura, aquel tèma de la « 5na trompeta » presenta en imatges simbolicas lo jutjament que Dieu pòrta sus las religions protestantas tombadas en desgràcia dempuèi la prima 1843. Mas pòrta d'ensenhaments suplementaris que confirman las anóncias profeticas balhadas a nòstra sòrre adventista del seten jorn, Dòna Ellen Gould White que Jèsus aviá causida per messatgièra. Son òbra profetica esclarava particularament lo temps de la darrièra espròva de fe finala ; sas prediccions van èsser confirmadas dins aquel messatge. Mas çò que nòstra sòrre sabiá pas, es qu'una tresena espèra adventista èra programada per Dieu per esprovar, la glèisa adventista del seten jorn ela meteissa. Cèrtas, aquela tresena espèra a pas pres lo desvolopament public de las doas precedentas, mas l'amplor de las vertats novèlas reveladas que li son restacadas compensa aquela feblesa aparenta. Aquí perqué, essent estada testada per Jèsus-Crist entre 1983 e 1991 a Valença-sus-Ròse, en França, e sus l'illa Maurici, après son regèt de sos darrièrs lums profetics, l'adventisme institucional oficial ensenhant es estat « vomit » pel Salvaire de las armas en 1994, data bastida per l'utilizacion dels « cinc meses » profetics dels versets 5 e 10 d'aquel capítol 9. Aquí perqué, en segonda lectura, aquel jutjament imagé portat pel Senhor contra los divèrses aspèctes de la fe protestanta s'aplica a l'adventisme del seten jorn institucional tombat dins l'apostasia, a son torn, per un refús del lum profetic divin ; aiçò, en despièch dels avertiments balhats per Ellen G.White dins lo capítol « lo refús del lum » de son libre adreçat als ensenhants adventistas « lo Ministèri Evangélique ». En 1995, l'aliança oficiala de l'adventisme amb lo protestantisme es venguda confirmar lo just jutjament profetizat per Dieu. A relevar lo fach que las doas casudas an una meteissa causa : lo regèt e lo mesprètz per la paraula profetica prepausada per Dieu, per un servidor qu'a causit per aquela tasca.

Lo « malaür » es l'ora del mal dont l'instigador e inspirador es Satan l'enemic de Jèsus e de sos sants elegits. L'Esperit nos va revelar en imatge, çò que ven un discípol de Jèsus-Crist quand es regetat per el per èsser liurat al drac ; çò que constituís alara, un vertadièr grand « malaür ».

Verset 1 : « lo cinquen sonèt. E vivi una estela qu'èra tombada del cèl sus la tèrra. La clau del potz de l'abisme li foguèt balhada, »

Un « cinquen », mas grand avertiment es adreçat als elegits del Crist mes a despart dempuèi 1844. « l'estela qu'èra tombada del cèl » es pas « l'estela Absinti » del capítol precedent qu'es pas « tombada », « sus la tèrra », mas « suls fluvis e las fonts d'aigas ». Es la de l'epòca « sardas » ont Jèsus rampèla qu'el « ten las sèt estelas entre sas mans ». Per sas « òbras » declaradas « imperfièchas », Jèsus a getat per tèrra, « l'estela » del messatgièr protestant.

L'espròva adventista foguèt marcada a la prima 1843 per la fin d'una primièra espèra del retorn de Jèsus-Crist. Una segonda espèra d'aquel retorn a pres fin lo 22 d'Octobre de 1844. Es pas qu'a la sortida d'aquela segonda espròva, que Dieu a balhat als venceires la coneissença e la practica de son sant sabat del dissabte. Aquel sabat a pres alara lo ròtle del « sagèl de Dieu » qu'es citat dins lo verset 4 d'aquel capítol 9. Lo scellage de sos servidors a donc començat après la fin de la segonda espròva, dins l'auton 1844. L'idèa es la seguenta : l'expression « qu'èra tombada » cibra la data de la prima 1843, tèrme del decret de Dan.8:14 e fin de la primièra espròva adventista, en oposicion amb la de l'auton 1844 que marca la debuta del scellage dels elegits venceires e lo del tèma d'aquela « 5na trompeta », dont la tòca per Dieu es de revelar la casuda de la fe protestanta e la de l'adventisme que va far aliança amb el après 1994, tèrme dels « cinc meses » profetizats dins los versets 5 e 10. Atal, mentre que los « cinc meses » d'aquel tèma començan en l'auton 1844, contèxte de la debuta del scellage, en subjècte principal, la fe protestanta « èra tombada » abans aquela data, tre la prima 1843. Se constata alara quant la revelacion divina respècta de faïçon precisa los faches istorics complits. Las doas datas 1843 e 1844 an caduna un ròtle precís que lor es restacat.

Daissada per Jèsus que la libre al drac, la fe protestanta es tombada dins lo « potz » o « las prigondors de Satan » catolics que los Reformadors denunciavan eles meteisses al temps de la Reforma dins Apo.2:24. Subtilament, en disent que tomba « sus la tèrra », l'Esperit confirma l'identitat de la fe protestanta simbolizada pel mot « tèrra » que rampèla sa sortida del catolicisme apelat « mar » dins Apo.13 e 10:2. Dins lo messatge de « Filadèlfia », Jèsus presenta de « pòrtas » dobèrtas o barradas. Aicí, una clau lor obrís un camin plan diferent puèi que los fa accedir a « l'abisme » simbòl de la desaparicion de la vida. Es l'ora ont, per eles, « lo lum ven tenèbras » e « las tenèbras venon lum ». Adoptant en eretatge los principis de las pensadas filosoficas republicans, pèrdon de vista la reala santetat de la fe purificada per la sang de Jèsus-Crist. Relevam la precision « li foguèt balhat ». Lo que balha atal a cadun segon sas òbras, es Jèsus-Crist lo divin Jutge. Perque es tanben el, lo gardian de las claus ; « la clau de David » pels elegits benesits en 1873 e 1994, segon Apo.3:7, e « la clau de l'abisme » pels descasuts de 1843 e 1994.

Verset 2 : « e obriguèt lo potz de l'abisme. E montèt de potz un fum, coma lo fum d'un fornàs grand ; e lo solelh e l'aire foguèron escurits pel fum del potz. »

La fe protestanta càmbia de mèstre e de destin, e sas òbras ne son egalament cambiadas. Accedís atal al sòrt pauc envejable d'aver a patir la destruccion del jutjament darrièr pel « defunt » de la « segonda mòrt » que serà evocat dins Apo.19:20 e 20:10. Prenent l'imatge « d'un estanh de fuòc e de sofre » aquel « defunt » del jutjament darrièr serà un « fornàs grand » que menaça los transgressors dels comandaments de Dieu dempuèi lor proclamacion

sul mont Sinaï segon Exo.19:18 : « la montanha de Sinaï èra tota en fum, perque l'Etèrn i èra davalat al mièg del fuòc ; aquel fum s'auçava coma lo fum d'un fornàs, e tota la montanha tremolava amb violéncia.» L'Esperit utiliza puèi la tecnica cinematografica apelada « flash-back », lo retorn endarrièr, que revèlan las òbras realizadas pendent, qu'encara en vida, los descasuts servissían lo drac. Lo mot « fum » pòrta aici un doble sens : lo del fuòc de « lo fornàs grand » a prepaus de lo qual legissèm dins Apo.14:11 : « E lo fum de lor torment monta als sègles dels sègles ; e an pas de repaus ni jorn ni nuèch, los qu'adòran la bèstia e son imatge, e qual que siá recep la marca de son nom », mas tanben lo de las « pregàrias dels sants » segon Apo.5:8, aici, las dels falses sants. Perque una abundanta activitat religiosa manifestada per de pregàrias justifica aquelas paraulas que Jèsus li adreça dins sards, en 1843 : « Passas per èsser vivent ; e ès mòrt ». Mòrt, e dos còp mòrt, puèi que la mòrt suggerida es « la segonda mòrt » del « jutjament darrièr ». Aquela activitat religiosa trompa totòm levat Dieu e sos elegits qu'esclaira. Aquela engana generalizada es de « l'intoxicacion » coma ditz lo mond modèrn. E es plan l'idèa d'una intoxicacion que l'Esperit suggerís per l'imatge de « lo fum » que s'expandís dins « l'aire » al ponch d'escurir « lo solelh ». S'aqueste es lo simbòl del vertadièr lum divin, lo de « l'aire » designa lo domeni reservat del drac, apelat « lo prince de la potècia de l'aire » dins Eph.2:2, e que Jèsus apèla « lo prince d'aquel mond » dins Jean 12:31 e 16:11. Dins lo mond, l'intoxicacion a per tòca de mascar de vertats que devon demorar secrètas. Sul plan religiós, es çò meteis : la vertat es pas que per l'elegit. La multiplicacion dels grops protestants a agut en efiech l'eficacitat de mascar l'existéncia de la fe adventista del seten jorn ; aiçò fins en 1995 ont l'an aculhida dins lors rengs per sa « malaür grand ». Dins aquela novèla situacion espirituala, seràn las victimas de la segonda mòrt que transformarà en fornàs ardent la susfàcia de la tèrra. Lo messatge es esglasiant e se pòt comprene que Dieu l'aja pas prepausat en clar. Es reservat als elegits per que compregan a qual sòrt an escapats.

Verset 3 : « De fum sortiguèron de las langostas, que s'expandiguèron sus la tèrra ; e lor foguèt balhat un poder coma lo poder qu'an los escorpions de la tèrra. »

Las pregàrias simbolizadas per « lo fum » sortisson de las bocas e dels esperits dels protestants descasuts, donc d'òmes e de femnas simbolizats per de « langostas » a causa de lor nombre grand. Son en efiech de multituds de creaturas umanas que son tombats en 1843 e o rampèli, en 1833, dètz ans mai d'ora, lo Senhor aviá balhat una idèa d'aquela multitud per « la casuda de las estelas » complida la nuèch del 13 de Novembre de 1833 entre mièjanuèch e 5 oras del matin, segon lo testimoniatge ocular istoric. Un còp encara, l'expression « sus la tèrra » pòrta lo doble sens de l'extension terrèstra e de l'identitat protestanta. Qu'aprècia las « langostas » gastadoiras e devastatrisas ? Pas los agricultors, e Dieu aprècia pas mai los cresents qu'o traïsson e òbran amb l'adversari per destruire sa recòlta d'elegits, aquí perqué aquel simbòl lor es aplicat. Puèi, dins Ezéchièl 2, aquel cors admonèsta de 10 versets, lo mot « rebèlla » es citat 6 còps per designar los « rebèls » josieus que Dieu tracha « d'espinas, de romecs e d'escorpions ». Aici, aquel tèrme « escorpion » concernís los rebèls protestants. Dins lo verset 3, l'allusion a son poder prepara l'usatge d'un simbòl subtil dels mai importants. Lo poder dels « escorpions » es de picar mortalament lors victimas pel fisson de lor « coa ». E aquel mot « coa » pren dins la pensada divina, una significacion fundamentala revelada dins Esaïe 9:14 : « lo profèta qu'ensenha la messorga es la coa ». Los animals utilizan lor « coa » per caçar e foetar las moscas e autras insèctes parasits que los agaçan. Se retròba aici, l'imatge de la falsa « profetessa Jézabel » que passa son temps a fustigar e far sofrir Dieu e sos servidors

infidèls enganats. La practica de la flagellation voluntària per expiar lo pecat fach d'autre biais partida dels ensenhaments de la fe catolica. Dins Apo.11:1, l'Esperit confirma aquela comparason en utilizant lo mot « canavèra » a lo qual la clau Esaïe 9:14 balha la meteissa significacion que lo mot « coa ». Aquel imatge de la glèisa papala s'aplica tanben, dempuèi 1844, als cresents protestants descasuts venguts per Dieu dels profètas qu'ensenhan la messorga siá, dels falses profètas. Lo mot « coa » suggerit serà clarament citat dins lo verset 10.

La construccion de la 3na espèra adventista

(aqueu còp, del seten jorn)

Verset 4 : « Lor foguèt dich de far pas ponch de mal d'èrba de la tèrra, ni a cap de verdura, ni a cap d'arbre, mas solament als òmes qu'avián pas lo sagèl de Dieu sul front. »

Aquelas « langostas » aquí devòran pas la verdura, mas son nosiblas pels òmes que son pas protegits pel « sagèl de Dieu ». Aquela mencion del « sagèl de Dieu » confirma lo contèxte de l'epòca cobèrta ja concernida dins Apo.7. Los messatges son donc parallèls, lo capítol 7 pertocant los elegits sagelats e lo capítol 9, los descasuts abandonats. Rampèli que segon Matt.24:24, es impossible de sedusir un autentic elegit. Las dalhas profètas se sedusisson donc entre eles, los unes los autres.

La precision, « lo sagèl de Dieu sul front », indica la debuta del scellage dels servidors adventistas elegits de Dieu siá, lo 23 d'Octobre de 1844. Lo detalh es evocat just abans la citacion del periòde dels « cinc meses » profetics del verset que seguís ; una durada de 150 annadas realas que van prene supòrt sus aquela data.

Verset 5 : « Lor foguèt balhat, non de los tuar, mas de los tormentar pendent cinc meses ; e lo torment que causavan èra coma lo torment que causa l'escorpion, quand el pica un òme. »

Lo messatge de Dieu amassa dins son imatge de las accions complidas dins de tempses diferents ; çò qu'embolha e rend dificil l'interpretacion imagée. Mas aquela tecnica essent compresa e recebuda, lo messatge ven plan clar. Aquel verset 5 foguèt a la basa de mon anòncia del retorn de Jèsus-Crist per 1994. S'i tròba los precioses « cinc meses » profetics que, debutant en 1844, permeton d'establir la data 1994. Pasmens, per realizar lo projècte de Dieu, deviái imperativament restacar a aquela data lo retorn gloriós de Jèsus-Crist. Es aital que, parcialament eissorbat sus una precision del tèxt qu'auriá tornada aquela esperança impossibla, ai perseverat dins lo sens volgut per mon Creator. En efiech, lo tèxt precisa : « lor foguèt balhat, non de los tuar, mas de los tormentar pendent cinc meses ». La precision « non

de los tuar » permetiá pas d'inclure lo tèma de la « 6na trompeta », una mostrosa guèrra tuaira, dins lo temps cobèrt per la « 5na trompeta » ; lo temps de 150 annadas realas. Mas en son temps, William Miller foguèt ja parcialament eissorbat per complir una accion volguda per Dieu ; descobrir una error permetent de relançar l'esperança del retorn del Crist per l'auton 1844 ; una falsa error, puèi que los calculs inicials establissent la prima 1843 son confirmats uèi dins nòstres darrièrs calculs. La volontat e la poténcia de Dieu son sobeiras e urosament per sos elegits, res ni degun pòt pas entravar son projècte. Lo fach es qu'aquela error d'anóncia a conduch l'adventisme oficial a testimoniar, en 1991, d'una actitud de mesprètz de cap a una esperança del retorn de Jèsus-Crist anonciat per 1994. E lo pièger pels adventistas, es d'èsser estats privats del darrièr lum profetic qu'esclaira, integralament, los 34 capítols dels libres Daniel e Apocalipsi, coma cadun ne pòt uèi aver la pròva en legissent lo present document. Çò fasant, son egalament privats d'autras novèlas lums que Dieu m'a balhadas dempuèi la prima 2018 a prepaus de sa lei e a prepaus del retorn del Crist que tornarà, o sabèm ara, a la prima 2030 ; e aiçò sus de basas novèlas separadas de la construccion profetica de Daniel e Apocalipsi. Entre 1982 e 1991, per ieu, los cinc meses èran ligats a l'activitat dels falses profètas que se devián perlongar fins al retorn de Jèsus-Crist. Convencuts per aquel rasonament, al demorant justificat, ai pas vist la restriccion del temps qu'impausava la defensa « de tuar ». E a aquela epòca la data 1994 representava l'annada 2000 de la vertadièra naissença de Jèsus-Crist. Ajusti que degun, abans ieu, a pas identificat la causa de mon error ; çò que confirme un compliment confòrm a la volontat de Dieu. Portam nòstra atencion ara sus la precision « mas de los tormentar pendent cinc meses ». La formula es fòrça enganaira perque lo « torment » dont es question es pas patit per las victimas pendent las « cinc meses » profetizats. Lo « torment » a lo qual l'Esperit alludit serà infligit als descasuts pendent lo jutjament darrièr, ont serà causat per las cremaduras de « l'estanh de fuòc », castig de la « segonda mòrt ». Aquel « torment » es anonciat dins lo messatge del tresen àngel d'Apo.14:10-11 que lo verset precedent evocava en citant « lo fum » « de lor torment » ; un messatge que los adventistas coneisson plan puèi que constituís un element de lor mission universal. Coneissent d'avança, la casuda d'aquel adventisme oficial, subtilament, l'Esperit dich dins aquel messatge « beurà, el tanben, del vin de la furor de Dieu versat sens mescla dins la copa de sa colèra, e serà tormentat dins lo fuòc e lo sofre davant los sants àngels e davant l'Anhèl ». Aquela precision « el tanben » cibra, successivament, la fe protestanta, puèi l'adventisme oficial infidèl regetat en 1994 per Jèsus-Crist el meteís. Dempuèi aquela data, en confirmacion de sa malediccion, aquel novèl « rebèlla » a rejonch l'aliança ecumenica que regropa los catolics e los protestants ja copats de Dieu. Mas abans la casuda de l'adventisme oficial, la formula « el tanben » s'aplicava pels protestants descasuts, perque tombats en 1844, anavan d'ara enlà partejar lo sòrt dels catolics, dels ortodòxes e dels falses josieus. En fach, « el tanben » concernís totes los non-catolics qu'onoran la glèisa catolica de Roma, en dintrant dins son aliança ecumenica, e en onorant las ordenanças de Constantin 1èr : sa « jorn del solelh » dominical, e natal, (nadal del 25 de decembre). En causissent la forma del singular « el tanben », puslèu que son plural « eles tanben », l'Esperit nos rampèla que la causida religiosa es una causida individuala que responsabiliza, justifica o culpabilise de cap a Dieu, l'individú, e non, la comunautat ; coma « Noé, Daniel e Job que salvarían pas ni fils ni dròllas » segon Ezé.14:18.

Los torments de la segonda mòrt del jutjament darrièr

Verset 6 : « En aqueles jorns, los òmes cercaràn la mòrt, e la trobaràn pas ; desiraràn se morir, e la mòrt fugirà luènh d'eles. »

Las idèas s'encadenan plan logicament. Venent d'evocar los « torments de la segonda mòrt », l'Esperit profetiza dins aquel verset 6, suls jorns de son aplicacion, que vendrà en fin del 7en millenari, ciblat per l'expression « en aqueles jorns ». Nos revèla alara las particularitats d'aquel castig final redobtable al mai naut ponch. « los òmes cercaràn la mòrt, mas la trobaràn pas ; desiraràn de se morir, e la mòrt fugirà luènh d'eles ». Çò qu'ignòran los èssers umans, es que lo còs de la resurreccion dels marrits aurà de caracteristicas plan diferentas de las dels còsses carnals actuals. Per lor castig final, lo Dieu creator va recrear lor vida en la rendent capabla de se perlongar dins un estat conscient fins a la destruccion de lor darrièr atòm. En mai, la longor del temps de patiment serà adaptada individualament per cada individú, en foncion del verdicte prononciat sus sa culpabilitat individuala. Marc 9:47-48 confirma en aqueles tèrmes : « ... èsser getat dins la géhenne, ont lor vèrm se morís pas ponch, e ont lo defunt s'escantís pas ponch. » Cal encara relevar que la fe protestanta parteja amb la glèisa catolica fòrça dògmas religioses messorguièrs, en mai del dimenge, primièr jorn consacrat al repaus, i a la cresença a l'immortalitat de l'arma, que condutz los protestants a creire a l'existéncia de l'infèrn ensenhat pels catolics. Atal, la menaça catolica de l'infèrn ont, eternalament, los damnats son tormentats dins lo fuòc, menaça que li a somés totes los monarcas de las tèrras crestianas, aviá un pauc del verai, mas sustot fòrça fals. Perque, en primièr, l'infèrn preparat per Dieu prendrà pas forma qu'a la fin de las « mila ans » del jutjament celèst dels marrits pels sants. E en segond, los patiments seràn pas etèrns, malgrat que perlongadas, en comparason de las condicions terrèstras actualas. Demest los que van veire la mòrt fugir luènh d'eles, se trobaràn los adèptes e fervoroses defensors del dògma grèc pagan de l'immortalitat de l'arma. Dieu lor va atal ofrir l'experiéncia d'imaginar çò que seriá lor sòrt se lor arma èra estada realament immortala. Mas es sustot, los adoradors del « jorn del solelh invencit » que van encontrar lor divinitat ; la tèrra ela meteissa que los portava, essent venguda un « solelh » per la fusion del magma de fuòc e de sofre.

L'aparéncia mortalament enganaira

Verset 7 : « Aquelas langostas semblavan a de cavals preparats pel combat ; i aviá sus lors caps coma de coronas parièras a d'aur, e lors caras èran coma de caras d'òmes. »

Amb sos simbòls, lo verset 7 ilustra lo projècte d'accion del camp protestant descasut. Los grops religioses (cavals) son amassats per un « combat » espiritual que se complirà unicament a la fin del temps de gràcia mas la tòca finala es plan aquí. Aquel combat recep dins Apo.16:16 lo nom « Harmaguédon ». Puèi conven de relevar l'insisténcia de l'Esperit sus sa comparason amb la realitat de las causas ; çò que fa en multiplicant l'usatge del tèrme « coma ». Es sa faïçon de dénier las falsas reivindicacions de las gents religiosas concernidas. Tot es pas qu'enganaira aparéncia : la « corona » promesa al venceire de la fe, e la fe (l'aur) ela meteissa qu'a pas qu'una « semblança » amb la vertadièra fe. Las « caras » d'aqueles falses cresents son eles meteisses enganaires puèi que lor demòra pas qu'una aparéncia umana. Lo qu'exprimis

aquel jutjament sonda los rens e los còrs. Coneis las pensadas secrètas dels èssers umans e fa partejar sa vision de la realitat a sos elegits.

Verset 8 : « Elles avián de pel coma de pel de femnas, e lors dents èran coma de dents de leons. »

Segon 1Agacín.11:15, lo pel de las femnas lor servís de vela. E lo ròtle d'un vel es de mascar la cara siá, l'identitat del subjècte velat. Aquel verset 8 denóncia per sos simbòls l'aparéncia enganaira dels grops religioses crestians. An donc, l'aparéncia exteriora (lo pel) de glèisas (femnas, dins Eph.5:23-32), mas lors esperits son animats de la ferocitat (las dents) dels « leons ». Se compren melhor atal perquè, lors caras an pas qu'una aparéncia umana. Es pas sens rason, que Jèsus los compara a de leons. Rampèla atal l'estat d'esperit del pòble roman que fasiá devorar los primièrs crestians pels leons dins lors arenas. E aquela comparason es justificada puèi qu'a la fin del mond, volrà, tornarmai, far se morir los darrièrs vertadièrs elegits de Jèsus-Crist.

Verset 9 : « Elles avián de coirassas coma de coirassas de fèrre, e lo bruch de lors alas èra coma un bruch de carris a mantun caval que corron al combat. »

Aquel verset cibra la contrefaçon de la panoplia del vertadièr soldat de Jèsus-Crist que pòrta la « coirassa » de la justícia (Eph.6:14), mas aici, aquela justícia es dura coma « lo fèrre » ja simbòl de l'empèri roman dins Daniel. Las « langostas » fan de bruch amb « lors alas » quand s'activan. La comparason que ven concernís donc l'accion. La precision que seguís confirma lo ligam amb Roma dont las corsas de carris a « mantun caval » regaudissían los romans dins lors circuits. Dins aquel imatge, « mantun caval », significa : mantun grop religiós amassat per tirar lo « carri » roman siá, per glorificar l'autoritat de Roma ; Roma qu'a sauput manipular los autres dirigents religioses pels assujettir per sas seduccions. Es aital que l'Esperit resumís l'accion del camp rebèl. E aquela amassada en favor de Roma los preparan pel « combat de Harmagedon » final dirigit contra los opausants al dimenge, observadors fidèls del sabat santificat per Dieu, e de faïçon inconscienta, contra Crist, lor Defensor Protector.

Verset 10 : « Elles avián de coas parièras a d'escorpions e d'agulhons, e es dins lors coas qu'èra lo poder de far de mal als òmes pendent cinc meses. »

Aquel verset lèva lo vel del verset 3, ont lo mot « coa » èra suggerit al títol de « poder dels escorpions ». Es citat clarament malgrat que sa significacion siá pas clara pel que la va pas cercar dins Esaïe 9:14. Es pas mon cas, tanben rampèli aquela importanta clau : « lo profèta qu'ensenha la messorga es la coa ». Clarifiqui lo messatge codat en aqueles tèrmes : aqueles grops avián de profètas messorguièrs (coas) e rebèllas (escorpions) e de las lengas messorguièras (agulhons), e èra dins aqueles falses profètas (coas) qu'èra lo poder de far de mal als òmes siá, de los sedusir e los convèncer d'onorar lo dimenge roman pendent 150 annadas (cinc meses) de patz religiosa garantidas per Dieu ; çò que los expausa irremediablament als « torments de la segonda mòrt » del jutjament darrièr a la fin del 7en millenari. Quand pensi que de multitudes veson pas l'importància del jorn del repaus ! Se cresián en aquel messatge revelat descodat, cambiarián de vejaire.

Verset 11 : « Elles avián sus elas coma rei l'àngel de l'abisme, nommat en ebrèu Abaddon, e en grèc Apollyon. »

De mai en mai precisa, l'acusacion divina atenh son comol : aqueles grops religioses an per rei, Satan, « l'àngel de l'abisme » que serà ligat sus la tèrra desolada pendent « mila ans » segon Apo.20:3. Lo mot « abisme » designa, dins Gen.1:2, la tèrra abans que pòrte lo mendre signe de vida. Aquel tèrme designa atal la tèrra renduda desolada, tota forma de vida essent avalida pel retorn gloriós del Crist. Serà dins aquel estat pendent « mila ans », amb per sol abitant, l'àngel Satan retengut presonièr sus ela. Lo que Dieu crida dins Apo.12, lo « dragon, e la sèrp, lo drac e Satan », recep aici lo nom Destructor, significacion dels mots « ebrèu e grèc, Abaddon e Apollyon ». Subtilament, l'Esperit nos indica coma aquel àngel s'i pren per destruire l'òbra de Dieu que combat. « l'ebreu e lo grèc » son las lengas de l'escritura biblica originala. Atal, dempuèi que la fe protestanta es tombada siá, en 1844, debuta del tèma d'aquela « 5na trompeta », lo drac l'a recuperada amb son interès plan conegut per la santa Bíblia. Mas de l'autre costat de las gloriosas debutas de la Reforma, es ara utilizada per destruire lo projècte de Dieu. Satan aplica amb la fe reformada descasuda, aquel còp amb capitada, çò qu'aviá vanament temptat per far tombar lo Crist el meteís, pontualament de son espròva de resisténcia.

Verset 12 : « lo primièr malaür es passat. Aquí ven encara dos malaürs après aquò. »

Aicí s'acaba, al verset 12, aquel tèma plan particular de la « 5na trompeta ». Aquel moment indica que l'umanitat es dintrada dins l'annada 1994 de son calendari usual. Fins aquí, la patz religiosa a perdurat entre totas las religions monoteïstas. Degun es pas estat tuat per un motiu espiritual d'engatjament religiós. La defensa de tuar de verset 5 a donc estiu respectada e complit coma Dieu l'aviá anonciat.

Mas tre lo 3 d'agost de 1994, lo tot primièr atemptat religiós musulman del GIA tua cinc foncionaris franceses prèrs de l'ambaissada de França a Argièr, seguit la velha del Nadal crestian lo 24 de decembre de 1994, per un atemptat, contra un avion francés, que tua tres personas a Argièr, dont un francés. L'estiu seguent, los grops armats islamistas del GIA argerian lançan d'atacas mortals dins lo RER de París, la capitala francesa. E en 1996, 7 prèires catolics franceses son estats descapitats a Tibhirine en Argeria. Aqueles testimoniats balhan atal la pròva que las « cinc meses » profetizats son estats despassats. Las guèrras religiosas pòdon donc reprene e se perlongar fins a la fin del mond marcada pel retorn del Crist glorificat.

La 6na trompeta : Lo segond grand « malaür »

Seisen castig de tota la falsa santetat crestiana

La Tresena Guèrra Mondiala

Verset 13 : « lo seisen sonèt. E ausiguèri una votz venent de las quatre banas de l'autar d'aur qu'es davant Dieu, »

Aquel seisen castig d'avertiment constituís lo « segond » grand « malaür » anonciat dins Apo.8:13. Precedís la fin del temps de la gràcia collectiva e individuala e se va atal complir entre 2021 e 2029. Amb aquel verset 13, la dintrada dins lo tèma de la « 6na trompeta » va confirmar lo retorn de la guèrra e l'autorizacion « de tuar ». Aquel tèma novèl concernís los meteisses grops religioses que los de la « 5na trompeta » precedenta. Los simbòls utilizats son identics. Tanben las causas s'explican atal : los pòbles de la « 5na trompeta » se son abituats a « tuar pas », anant fins a defendre la pena de mòrt, en Euròpa e dins d'unes Estats dels USA. I an trobat lo mejan de far funcionar avantageusement lo comèrci internacional que los a enriquets. Son pas donc mai dels adèptes de la guèrra, mas dels defensors de la patz a tot pèdre. La guèrra entre pòbles crestians sembla donc exclusiva, mas ailàs una tresena religion monoteïsta es fòrça mens pacifica, es l'islam que marcha sus doas cambas : la dels terroristas qu'agisson e la dels autres adèptes qu'aplaudisson a lors accions murtrièras. Aquel interlocutor torna donc la perspectiva d'una patz duradissa impossibla, e sufirà, al Dieu creator, de « sonar » son autorizacion per que lo tust de las civilizacions e de las religions se produga amb d'efièches mortals considerables. Sus la rèsta de la tèrra, cada pòble aurà tanben son enemic tradicional, las divisions preparadas pel drac e sos demònis pertocant tota la planeta.

Pasmens aici, la profecia cibra un territòri particular, l'occident crestian infidèl.

Lo darrièr castig, abans los « sèt darrièrs flagèls » que precedisson lo retorn del Crist, se presenta al nom de la « 6na trompeta ». Ja, abans de dintrar dins los detalhs del tèma, sabèm qu'aquel tèma es plan lo segond dels « malaürs grands » anonciats per « l'agla » de l'empèri napoleonian dins Apo.8:13. Solament, dins un montatge adaptat dins aquela intencion, la profecia d'Apo.11 imputa aquel nom « segond malaür » a la Revolucion Francesa apelada « la bèstia que monta d'abisme ». Es egalament lo tèma de la « 4na trompeta » d'Apo.8. L'Esperit nos suggerís donc l'existéncia d'una estrecha relacion entre los eveniments concernits per la « 4na e la 6na trompeta ». Anam descobrir qualas son aquelas relacions.

Quand la « 6na trompeta » sona, la votz del Crist, intercesseur davant l'autar dels perfums exprimís un òrdre. (Segon l'imatge del tabernacle terrèstre que profetizava son futur ròtle celèst d'intercesseur per las pregàrias dels elegits).

L'Euròpa occidentala cibra de la colèra de Jèsus-Crist

Verset 14 : « e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluvi grand d'Euphrate. »

Jèsus-Crist declara : « Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluvi grand l'Euphrate » : libèra las poténcias démoniaques universalas centradas sus Euròpa simbolizada pel nom

Euphrate ; l'Euròpa occidentala e sas extensions americanas e australianas ont son retengudas dempuèi 1844, segon Apo.7:2 ; s'agís dels quatre àngels a qu'es estat balhat de far de mal a la tèrra e a la mar. Las claus d'interpretacion son simplas e logicas. « l'Euphrate » es lo fluvi qu'irrigava la Babylone antica de Daniel. Dins Apo.17, « la prostituïda » apelada « Babylone la grand » sèti « sus de grandas aigas », simbòls « de pòbles, de nacions e de lengas ». « Babylone » designant Roma, los pòbles concernits son los pòbles europèus. En designant Euròpa per cibla principala de sa colèra murtrièra, lo Crist Dieu, entend castigar los qu'o traïsson e fan tan pauc de cas dels patiments qu'a enduradas sus sa dolorosa crotz, que lo verset precedent ven de rampelar, en citant lo mot « autar », que la profetizava dins los rites simbolicos de l'anciana aliança.

En ciblant Euròpa, l'Esperit poncha sa venjança contra dos païses que concentran lor culpabilitat de cap a el. S'agís de la fe catolica, la glèisa maire, e de la filha ainada, coma nomma França que l'a tant sostenguda pendent los sègles, dempuèi sa debuta, per Clodovèu, lo 1èr rei dels francs.

Lo primièr ligam amb la « 4na trompeta » apareis, es França, pòble revolucionari qu'a semenat sa semença d'incredulitat demest totas las nacions crestianas de la tèrra, en expandissent los escrives de sos filosòfs, liures pensaires atèus. Mas es tanben, la Roma papala, que la Revolucion dels franceses devíá destruire e reduire al silenci. Un estudi comparatiu de las trompetas amb los castigs d'avertiments presentats als ebrèus dins Lévitique 26 balha al quatren lo ròtle d'una « espasa » divina que « venja son aliança ». Aquel còp, per la « 6na trompeta », Jèsus va venjar son aliança el meteis en frapant los dos pòbles colpables e lors aliats europèus. Perque segon, Apo.11, l'ateïsme francés aviá « regaudit » e cabussat dins « l'alegrança » los pòbles d'a l'entorn : « s'enviaràn dels presents los unes los autres » se legís dins Apo.11:10. A son torn, lo divin Crist, lor va portar sos presents : de bombas convencionals e atomicas ; lo tot precedit per un virus contagiós mortal aparegut fin 2019 en Euròpa. Demest los presents a remarcar, se tròba l'ofèrta de l'estatua de la libertat per França a la vila de Nòva Iòrc dels USA. Lo modèl èra tan meravilhós qu'en seguida de França, d'autres païses europèus son venguts de las republicas. En 1917, Russia reprendrà lo modèl amb la meteissa ecatombe.

La guèrra nucleara mondiala

Verset 15 : « E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. »

Preparats per « far de mal a la tèrra e a la mar » segon Apo.7:2, « los quatre àngels son desligats per fin que tuen lo tèrç dels òmes » e l'accion es programada e esperada dempuèi de temps, coma l'indique aquel detalh : « qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada ». Solament, dempuèi quand aquel castig es vengut necessari ? Dempuèi lo 7 de Març de 321, data ont l'adopcion del jorn del solelh impausat per Constantin 1èr s'es complida. Segon Apo.17, dont lo tèma es « lo jutjament de la prostituïda Babylone la Grand », lo nombre 17 simboliza lo jutjament divin. Aplicat en nombre de sègles a partir del 7 de Març de 321, aquel

nombre 17 abotís al 7 de Març de 2021 ; a partir d'aquela data, las 9 darrièras annadas de la malediccion divina van permetre lo compliment de la « 6na trompeta » d'Apo.9:13.

Relevam plan la mencion « de tèrç dels òmes » que rampèla que tanben terrible siáel, aquel tresen conflicte mondial destructor consèrva un caractèr parcial (de tèrç) d'avertiment ; es donc util per provocar de las conversions religiosas e conduire dels elegits a s'engatjar entièrament dins l'òbra adventista guidada per Jèsus-Crist. Aquela destruccion ven castigar e convidar a la penedença, l'umanitat qu'a beneficiat de « 150 annadas realas » de patz religiosa, profetizadas pels « cinc meses » de la « cinquena trompeta ».

Per plan comprene lo sens d'aquela punicion, tresena de las guèrras mondialas dempuèi 1914, la devèm metre en parallèla e la comparar amb la tresena deportacion dels josieus a Babylone. Dins aquela darrièra intervencion guerrièra, en – 586, lo rei Nébuchadnetsar a fach destruire lo reialme de Juda, la darrièra rèsta de la nacion Israèl ; Jerusalèm e son sant temple son venguts de las roïnas. Las roïnas daissadas per la tresena guèrra mondiala van portar la pròva que l'aliança crestiana a aitant apostatat que l'aliança josieva del pòble ebrèu. Atal, après aquela demostracion, los subrevivents incroyants o religioses seràn someses a la darrièra espròva de fe universal que balha un ultim astre de salut als cresents de totas las religions monoteïstas ; mas lo Dieu creator ensenja pas qu'una sola vertat que concernís Jèsus-Crist e son sant sabat del dissabte, lo sol vertadièr seten jorn.

L'ecatombe anonciada per aquela guèrra universal constituís un autre aspècte de « segond malaür » que la religa amb la de l'ateïsme revolucionari francés de la « quatrena trompeta ». França e sustot sa capitala, París, es dins lo collimateur del Dieu totpoderós. Dins Apo.11:8, li imputa los noms « Sodome e Egipte », noms dels ancians enemics destruches per l'exemple de faïçon inoblidabla per Dieu, l'un pel fuòc del cèl, l'autre per sa poténcia aveuglante. Aiçò nos permet de comprene que va agir contra ela del meteis biais terribla e definitiva. Cal prene consciéncia de son enòrma responsabilitat dins la desaparicion de la vertadièra fe. Après aver presa en òdi la religion, lo regim republican es tombat entre las mans despòtas de Napoleon 1èr pel qual la religion èra pas qu'un argumentar- util per sa glòria personala. Es a son orguèlh e son oportunisme que la fe catolica deu sa subrevida per son instauracion del Concordat que foguèt lo destructor del principi de la vertat divina.

Una precision demografica : dos cents milions de combatents

Verset 16 : « lo nombre dels cavalièrs de l'armada èra de doas miriadas de miriadas : n'ausiguèri lo nombre. »

Lo verset 16 nos balha una importanta precision sul nombre dels combatents que participan al conflicte engatjat : « doas miriadas de miriadas » siá, dos cents milions de soldats. Fins en 2021 ont redigissi aquel document, cap de guèrra a pas atench aquel efectiu dins sos afrontaments. Pasmens uèi, amb una demografia mondiala de sèt miliards e mièg d'èssers umans, la profecia se pòt complir. La precision portada per aquel verset condemna totas las interpretacions qu'an atribuït aquel conflicte a d'accions passadas.

Una guèrra ideologica

Verset 17 : « E atal vivi los cavals dins la vision, e los que los montavan, avent de coirassas color de fuòc, de hyacinthe, e de sofre. Los caps dels cavals èran coma de caps de leons ; e de lors bocas sortissiá del fuòc, del fum, e del sofre. »

Dins aquel verset 17, chifra del jutjament divin, retrobam los simbòls de la « 5na trompeta » : los grops (cavals) e los que los comandan (los cavalièrs). An pas per justícia (coirassa) que l'accion de cremar pel fuòc, e qual fuòc ! Lo fuòc nuclear comparable al fuòc del magma sosterranh terrèstre. L'Esperit lor imputa las caracteristicas de la Hyacinthe que correspond dins la repeticion de l'expression dins la fin del verset al fum. Aquesta simbolizant ja las pregàrias dels sants dins lo tèma precedent, es lo caractèr de son parfum que devèm retenir, e aquí, comprenèm çò que sa mencion significa. Aquela planta es toxica, irritante per la pèl, e son odor balha mal de cap. Aquel ensemble de critèris definís lo de las pregàrias dels combatents engatjats. Cap d'aquelas pregàrias es pas recebuda pel Dieu creator ; li balhan lo soslèu e li inspiran un prigond fàstic. Cal comprene que dins aquel conflicte essencialment religiós e ideologic son engatjats unicament de las religions totalament copadas d'el, mas monoteïstas pasmens principalament : judaïsme, catolicisme, protestantisme, ortodoxia, islam. Un novèl simbòl clau d'Esaië 9:14 es citat aici : « lo cap es lo magistrat o l'ancian ». I a donc al cap dels grops que s'afrontan dels magistrats apelats uèi « presidents » dins las republicas. E aqueles presidents son dotats de la fòrça del « leon », lo rei dels animals e rei de la Jungla. Lo sens per fòrça li es balhat dins Judges 14:18. Dins son messatge, l'Esperit profetiza un engatjament guerrièr pilotat a distància per de caps d'Estats plan poderoses, autoritaris, e religiosament engatjats, puèi qu'es de lor « boca » que sortisson lors pregàrias imagéas pel mot « fumada ». De lor meteís « boca » sortisson a l'encòp dels òrdres de destruccion pel « defunt », de las pregàrias per la « fumada », e de las avalidas de multitud, en ordenant l'usatge de las bombas nuclearas imagéas pel « sofre ». Visiblament, l'Esperit vòl relevar l'importància d'aquela fòrça nucleara qu'es a disposicion d'un sol òme. Jamai pendent l'istòria de la tèrra, un tal poder destructor a dependut de la decision d'una sola persona. La causa es en efiech remarcabla e digna d'èsser soslinhada. Mas, per nosautres que vivèm dins aquel tip d'organizacion politica, aquelas enormitats nos truncan pas quitament pluses. Sèm totes victimas d'una mena de folia collectiva.

Verset 18 : « lo tèrç dels òmes foguèt tuat per aqueles tres flagèls, pel fuòc, pel fum, e pel sofre, que sortissián de lors bocas. »

Lo verset 18 insistís sus aquela donada del verset precedent precisant que lo « defunt, lo fum e lo sofre » constituïscan de flagèls volguts per Dieu ; çò que lo verset a confirmat en imputant al Crist venjador l'òrdre de tuar lo tèrç dels òmes.

La potència nucleara dels caps de las nacions

Verset 19 : « Perque lo poder dels cavals èra dins lors bocas e dins lors coas ; lors coas èran parièras a de sèrps avent de caps, e es amb elas que fasián de mal. »

Lo verset 19 confirma lo caractèr ideologic religiós del conflicte en disent : Perque lo poder dels grups combatents (los cavals) èra dins lor paraula (lors bocas) e dins lors falses profètas (las coas) qu'èran en aparéncia de seductors (de sèrps) influents suls caps d'Estat, los magistrats (los caps) pels quals eles (los combatents) fasián de mal. Lo principi atal definit correspond trach per trach a l'organizacion dels pòbles que preval uèi al temps de la fin.

Aquela Tresena Guèrra Mondiala que ven clare lo tèma de las « trompetas » o castigs d'avertiment es tant importanta que Dieu l'a anonciada en primièr als josieus de l'anciana aliança, successivament dins Dan.11:40-45 e Ezéchièl 38 e 39, e puèi, als crestians de l'aliança novèla, dins aquel libre Apocalipsi coma « seisena trompeta », al títol de darrièr avertiment divin abans la fin del temps de gràcia. Retrobam donc aici, aqueles rics ensenhaments complementaris.

Daniel 11:40-45

L'expression, « temps de la fin », nosautras conduch a estudiar aquel darrièr conflicte de las nacions, revelat e desvolopat dins la profecia de Dan.11:40 a 45. I descobrissèm las fasas principalas de son organizacion. A l'origina, en granda partida installat sul territòri de l'Euròpa occidentala, l'islam agressiu apelat « rei del miègjorn » se truca al pòble europèu catolic en granda majoritat ; la fe catolica papala romana essent lo subjècte que la profecia cibra dempuèi Dan.11:36. Lo cap papal roman mirat fins aquí es presentat jol tèrme « el » ; al títol de « rei », es agarrit pel « rei del miègjorn », l'islam que se « trucarà a el ». La causida del vèrb « trucar » es precis e judiciós, perque non se « trukan » que los que se tròban sus un meteís territòri. Es mentre que profechant de l'aubença ofèrta, la situacion avent cabussat l'Euròpa occidentala en plen desrei e ne panica, lo « rei del septentrion» (o nòrd) « virolejarà coma una tempèsta » sus aquela presa mesa en dificultat, per se'n sasir e l'ocupar. Utiliza de « nombroses vaissèls », « de carris » e dels combatents que son pas mai que dels « cavalièrs » e viu al nòrd, e pas al nòrd de l'Euròpa occidentala, mas al nòrd del continent Euro-asiatic. E mai precisament al nòrd d'Israèl que lo verset 41 suggerís en l'apelant « lo mai polit dels païses ». Russia concernida es un pòble de « cavalièrs » (los cosaques), eleaire e fornidor de cavals als enemics istorics d'Israèl. Aquel còp, en foncion de totas aquelas donadas, ven facil d'identificar aquel « rei del septentrion » a la poderosa Russia ortodòxa, adversària religiosa orientala del romanisme papal occidental dempuèi l'esquisma religiós crestian oficial de 1054.

Venèm de retrobar una partida dels belligerants actors de la tresena guèrra mondiala. Mas Euròpa a d'aliats poderoses que l'an un pauc laissada a causa de la concurréncia economica venguda desastrosa dempuèi la venguda d'un virus, lo coronavirus Covid-19. Exsangues, las economias luchan per lor subrevida, cada pòble se replegant sus el meteís de mai en mai. Pasmens quand lo conflicte serà engatjat en Euròpa, l'aliat american esperarà son ora per agir.

En Euròpa, las tropas russas encontran pauc d'oposicion. Un après l'autre, los pòbles europèus del nòrd son ocupats. La França sola opausa una febla resisténcia militar e las armadas russas son retengudas dins la partida nòrd del país. La partida sud coneis de grèus problèmas amb l'islam ja installat en quantitat dins aquela zòna. Una mena d'acòrdi d'interès comun religa los

combatents musulmans e los russes. Los dos son avids de pilha e França es un país ric, quitament arroïnada economicament. Los arabs son pilleurs per eretatge tradicional.

De costat d'Israèl la situacion es catastrofica, lo país es ocupat. Los pòbles arabs musulmans que l'entornejan son estalviats : Edom, Moab, los mainatges d'Ammon : la Jordania actuala.

Causa que se podí pas complir abans la data 1979 en la quala Egipte a quitat lo camp arab per far aliança amb Israèl, la causida facha en aquel temps, amb lo poderós sosten dels USA, se torna en sa défaveur ; es ocupada pels russes. E en precisant « escaparà pas », l'Esperit revèla lo caractèr oportunista de la causida realizada en 1979. En se rengant del costat dels mai fòrts de l'epòca, cresiá escapar al malaür que l'atrapa. E lo malaür es grand, es despolhada de sas riquesas pels russes ocupants. E coma s'aquò sufisiá pas, los libians e los etiopians la pilhan egalament en passant après los russes.

La fasa nucleara del conflicte mondial

Lo verset 44 marca un cambiament grand dins la situacion de las causas. Mentre qu'ocupan l'Euròpa occidentala, Israèl e Egipte, las tropas russas son espauridas per « de novèlas » que concernisson lor pròpri territòri rus. L'Esperit cita « l'orient » en fasant referéncia a l'ocupacion de l'Euròpa occidentala mas tanben « lo septentrion » ne referéncia a l'ocupacion d'Israèl ; Russia se trobant a « l'orient » de la primièra e « al septentrion » de la segonda. La novèla es tan grèu qu'avie una folia murtrièra. Es aici que los USA dintran dins la batalha, causissent d'avalir pel fuòc nuclear lo territòri rus. La fasa nucleara del conflicte es alara engatjada. De campairòls mortals s'auçan en de nombroses luòcs, per avalir e « exterminar de multituds » de vidas umanas e animalières. Es dins aquela accion que « lo tèrç dels òmes es tuat » confòrmament a l'anóncia de la « 6na trompeta ». Regetadas fins sus « las montanhas » d'Israèl, las tropas russas del « rei del septentrion » son avalidas sens recebre lo mendre secors : « sens que degun non li siá vengut en ajuda ».

Ezéchièl 38 e 39

Ezéchièl 38 e 39 evòcan eles-tanben a lor faïçon aquel darrièr conflicte de l'istòria. S'i relèva dels detalhs interessants coma aquela precision que revèla l'intencion de Dieu de « metre una bocla a la maissa » del rei rus per l'entrainar e l'engatjar dins lo conflicte. Aquel imatge ilustra una escasença sedusenta de s'enriquir amb son pòble, a la quala poirà pas resistir.

Dins aquela longa profecia, l'Esperit nos balha per marcas dels noms : Gog, Magog, Rosch (rus), Méschec (Moscòu), Tubal (Tobolsk). Lo contèxte dels darrièrs jorns es confirmat per un detalh pertocant los pòbles atacats : « Diràs : Montarai contra un país dobèrt, vendrai sus d'òmes tranquils, en securitat dins lors demòras, totes dins d'abitacions sens muralhas, e avent pas ni varroilh ni pòrtas (Ezé.38:11) ». Las vilas modèrnas son en efiech entièrament dobèrtas. E las fòrças que s'opausan son tragicament inegalas. L'Esperit met aici dins la boca del « rei del septentrion » de Daniel, aquel còp lo vèrb « vendrai » que suggerís una agression massisa, rapida, e aeriana segon lo vèrb e l'imatge « virolejarà coma una tempèsta » de Dan.11:40, a

partir d'un luòc pro alunhat. Dins aquela profecia d'Ezéchièl, i a pas de mistèri a prepaus dels païses concernits ; Russia e Israèl son clarament identificats. Lo mistèri èra unicament dins Dan.11:36 a 45 ont concernissiá la papautat romana e son territòri europèu. E en balhant lo nom de « rei del septentrion » a Russia qu'agarrís Euròpa catolica papala, Dieu fach referéncia a sa revelacion balhada a Ezéchièl. Perque o rampèli, es principalament respècte a la situacion geografica d'Israèl que Russia se situa al « septentrion ». En fach, se tròba a « l'orient » de la posicion de l'Euròpa occidentala papala catolica romana. Es donc plan per confirmar la posicion de las tropas russas dins aquela Euròpa papala qu'ocupan e dominan, que l'Esperit situa la venguda de las marridas novèlas dempuèi « l'orient ». « Farai plòure lo fuòc e lo sofre sus el e sus sas tropas (Ezé.38:22) » ; « Enviarai lo fuòc dins Magog », se legís dins Ezé.39:6. Aquí donc la causa de la marrida novèla que met en furor lo « rei del septentrion » de Dan.11:44. Coma dins Daniel, l'agressor rus serà aculé e destruch sus las montanhas d'Israèl : « Tombaràs sus las montanhas d'Israèl, tu e totas tas tropas (Ezé.39:4) ». Mas lo mistèri cobrís l'identitat dels USA a l'origina d'aquela accion. Tròbi dins Ezé.39:9 un detalh plan interessant. Lo tèxt evòca la possibilitat de far de fuòc pendent « sèt ans » en cremant las armas utilizadas dins aquel terrible conflicte mondial. La fusta es pas mai la matèria primièra de las armas modèrnas, mas las « sèt ans » citats traduson l'intensitat d'aquela guèrra e la quantitat de las armas. Dempuèi lo 7 de Març de 2021, demòra pas que nòu annadas fins al retorn del Crist ; las 9 darrièras annadas de la malediccion de Dieu al cors de las qualas se complirà lo darrièr conflicte internacional ; una guèrra terriblament destructritz de vidas e de bens. Segon, lo verset 12, los cadavres russes seràn enterrats pendent « sèt meses ».

La justícia divina terribla e implaquable

Los cadavres seràn nombroses e Dieu nos presenta dins Ezéchièl 9 una idèa de la salvatjariá massacrante que va organizar. Perque la tresena guèrra mondiala esperada per l'epòca compresa entre 2021 e 2029 es l'antitype de la 3na guèrra conducha per Nébucadnetsar contra l'ancian Israèl en – 586. Aquí donc çò qu'ordena lo grand Dieu creator frustrat e mespresat per son pòble dins Ezé.9:1 a 11:

« Ezé.9:1 Puèi cridèt d'una votz fòrta a mas aurelhas : Aproxatz, vosautres que devètz castigar la vila, cadun son instrument de destruccion a man !

Ezé.9:2 E aquí, sièis òmes arribèron pel camin de la pòrta superiora del costat del septentrion, cadun son instrument de destruccion a man. I aviá al mièg d'eles un òme vestit de lin, e portant una escritòri a la cencha. Se venguèron plaçar prè de l'autar d'airain.

Ezé.9:3 La glòria del Dieu d'Israèl s'aucèt del chérubin sul qual èra, e se dirigiguèt cap al lindal de l'ostal; e cridèt l'òme vestit de lin, e portant una escritòri a la cencha.

Ezé.9:4 L'Etèrn li ditz: Passa al mièg de la vila, al mièg de Jerusalèm, e fas una marca sul front dels òmes que sospiran e que gemisson a causa de totas las abominacions que s'i cometon.

Ezé.9:5 E, a mas aurelhas, ditz als autres : Passatz après el dins la vila, e frapatz; que vòstre uèlh siá sens pietat, e ajatz pas ponch de misericòrdia !

Ezé.9:6 Tuatz, destrusètz los vièlhs, los joves, las verges, los mainatges e las femnas; mas aprochetz pas de qual que siá aurà sus el la marca ; e començatz per mon santuari ! Comencèron pels ancians qu'èran davant l'ostal.

Ezé.9:7 Lor diguèt : Solhatz l'ostal, e emplenatz de mòrts los pòrges ! Sortissètz !... Sortiguèron, e frapèron dins la vila.

Ezé.9:8 Coma frapavan, e que demoravi encara, tombèri sus ma fàcia, e ieu m'écraï: Ah ! Senhor Etèrn, çò destruiràs tot çò que rèsta d'Israèl, en expandissent ta furor sus Jerusalèm ?

Ezé.9:9 Me respondèt : L'iniquitat de l'ostal d'Israèl e de Juda es granda, excessiva ; lo país es emplenat de murtres, la vila es plena d'injustícia, perque dison: L'Etèrn a abandonat lo país, l'Etèrn vei pas res.

Ezé.9:10 Moi tanben, serai sens pietat, e aurai pas ponch de misericòrdia ; farai tornar tombar lors òbras sus lor cap.

Ezé.9:11 E aquí, l'òme vestit de lin, e portant una escritòri a la cencha, tornèt aquela responsa : Ai fach çò que m'as ordenat. »

Tous los que son tuats per de rasons religiosas son pas de martirs de la fe. I a dins aquela categoria fòrça fanatics prèstes a balhar lor vida, eventualament, per lor religion, mas tanben per quala que siá ideologia politica o altra. Lo vertadièr martir de la fe l'èst, primièr, exclusivament, en Jèsus-Crist. Puèi, es, obligatòriament, un elegit dont la vida ofèrta en sacrifici es pas agradiva al Dieu creator, que se sa mòrt es estada precedida per una vida conforma a sas exigéncias reveladas per son temps.

Retrobam donc ara, dins lo tèma de la « 6na trompeta » l'evocacion del contèxt moral dels tempses que succedisson a la guèrra.

L'irrépentance dels subrevivents

Al contra de çò que pensan e crenhon la màger part dels òmes, tan destructrises coma sián, las armas nuclearas avaliràn pas l'umanitat ; perque dels « subrevivents » subsistiràn après la fin del conflicte. A prepaus de las guèrras, Jèsus a declarat dins Matt.24:6 : « Entendretz parlar de guèrras e de bruches de guèrras : gardatz d'èsser trebolats, perque cal qu'aquelas causas arriben. Mas serà pas encara la fin. » L'avalida de l'umanitat serà deguda a l'accion del Dieu creator après son retorn gloriós dins la persona de Jèsus-Crist. Perque los subrevivents devon èsser somés a una darrièra espròva de fe. Dempuèi 1945, data de la primièra utilizacion de l'arma atomica, mai de dos mila explosions realizadas per d'ensages per las poténcias terrèstras que la detenon se son complidas ; es vertat, successivament, sus una longor de temps de 75 ans e la tèrra es immensa, malgrat que limitada, endura e supòrta los còps que l'umanitat li infligís. Dins la guèrra nucleara que ven, al contrari, de las multitudes d'explosions se compliràn dins un cort periòde e la dispersion de la radioactivitat rendrà impossibla lo perlongament de la vida sus la tèrra. Per son retorn, lo divin Crist metrà fin als patiments de l'umanitat rebèlla agonizanta.

Verset 20 : « los autres òmes que foguèron pas tuats per aqueles flagèls se repentiguèron pas de las òbras de lors mans, de faïçon a adorar pas ponch los demònis, e las idòlas d'aur, d'argent, d'airain, de pèira e de fusta, que pòdon pas ni veire, ni ausir, ni marchar ; »

Al verset 20, l'Esperit profetiza l'endurcissement dels pòbles sobrevivents. « los autres òmes que foguèron pas tuats per aqueles flagèls se repentiguèron pas de las òbras de lors mans ». Lo « segond malaür » anonciat al temps de l'empèri constituís plan un « flagèl » divin, mas precedís los « sèt darrièrs » que se van abatre suls pecadors colpables, après la fin del temps de gràcia d'Apo.15. O Cal encara aici rampelar, aqueles « flagèls » punisson totes l'agression romana portada contra l'òrdre del temps creat pel Totpoderós Dieu creator.

« ... cessèron pas d'adorar los demònis, e las idòlas d'aur, d'argent, d'airain, de pèira e de fusta, que pòdon pas ni veire, ni ausir, ni marchar ».

Dins aquela enumeracion, l'Esperit cibra los imatges cultuelles de la fe catolica que son objèctes d'adoracion de la part dels adèptes d'aquela religion idolatra. Aquelas efigias representan, en primièra, la « Verge Marie », e darrièr ela, en grands nombres, dels sants mai o mens anonims, perque daissa a cadun fòrça libertat per causir son sant preferit. Lo mercat grand es dobèrt 24 oras sus 24. Se prepausa de coussinets per totas las aissèlas, de totes estils e totes talhas. E aquel tip de practica irrita particularament lo qu'a sofrit sus la crotz de Golgotha ; tanben, sa venjança serà terribla. E ja, après aver fach conéisser en 2018 a sos elegits son poderós e gloriós retorn per l'annada 2030, tre 2019, frapa los pecadors de la tèrra per un virus contagiós mortal. Es pas aquí qu'un tot signe pichon de sa colèra a venir, mas a ja l'eficacitat per el, puèi que se li deu ja, una roïna economica sens precedent dins l'istòria de l'Occident d'origina crestiana. E quand son arroïnadas, las nacions se querellent, puèi se baton e se combaton.

Lo repròchi adreçat per Dieu es d'aitant mai justificat que jos l'aparéncia de Jèsus-Crist, lo vertadièr Dieu es vengut dins la carn, al mièg dels òmes e aquí coma l'un d'eles, a « vist, entendut, e marchat », al contra de las idòlas talhadas o motladas qu'o pòdon pas far.

Verset 21 : « e se repentiguèron pas de lors murtres, ni de lors encantaments, ni de lor impudicité ni de lors panatòris. »

Amb lo verset 21, lo tèma se torna barrar. En evocant « lors murtres », l'Esperit descriu la mortala lei dominicala que, a tèrme, exigirà la mòrt dels fidèls observators del sant sabat santificat per Dieu. En citant « lors encantaments », Cibra, las messas catolicas onoradas pels que justifican sa « dimenge », aquel fals jorn del Senhor e autentic « jorn del solelh » pagan. En rampelant « lor impudicité », l'Esperit mòstra de det la fe protestanta eretièra de « l'impudicité » catolic de la falsa « profetessa Jézabel » d'Apo.2:20. E en lor imputant « lors panatòris », suggerís los panatòris espirituals complits, en primièr, contra Jèsus-Crist, el meteis, a lo qual, segon Dan.8:11, lo rei papal « tirèt lo perpetual » sacerdoti e son títol legitim justificat de « Cap de l'Amassada », d'Eph.5:23 ; mas tanben, son òrdre del « temps e sa lei », segon Dan.7:25. Aquelas interpretacions nautament espiritualas excluson pas d'aplicacions ordinàrias literalas, mas los despassan de fòrça dins lo jutjament de Dieu e sas consequéncias pels autors colpables.

Apocalipsi 10 : lo pichon libre dobèrt

Retorn del Crist e castig dels rebèls

Lo pichon libre dobèrt e sas consequéncias

Retorn del Crist al tèrme de la quatrena espèra adventista

Verset 1 : « Vivi un autre àngel poderós, que davalava del cèl, envelopat d'una nivolada ; al dessús de son cap èra l'arcolan, e sa cara èra coma lo solelh, e sos pès coma de colomnas de fuòc. »

Lo capítol 10 ven simplement confirmar la situacion espirituala establida fins aquí. Lo Crist apareis jos l'aspècte del Dieu de la santa aliança divina, jos l'imatge de « l'arcolan » balhat après lo deluvi a Noèr e sos descendents. Èra lo signe de la promessa de Dieu de destruire pas jamai pus la vida sus tèrra per las aigas diluviennes. Dieu tindrà sa promessa, mas per la boca de Pierre, a anonciat que la tèrra d'a present es « reservada pel fuòc » ; un deluvi de fuòc. La causa se complirà unicament pel jutjament darrièr del seten millenari. Lo fuòc a pas acabat de destruire de vidas çaquelà, perque es una arma que Dieu a ja utilizada contra las vilas de la val de Sodome e Gomorrhe. Dins aquel cors admonèsta, l'Esperit ilustra brèvament los eveniments que succedisson a la « 6na trompeta ». L'obertura del capítol se fa sus l'imatge del retorn gloriós del Crist venjador.

La profecia entièrament descellée

Verset 2 : « Teniá dins sa man un pichon libre dobèrt. Pausèt son pè drech sus la mar, e son pè esquèr sus la tèrra ; »

Dempuèi la debuta del libre, segon Apo.1:16, Jèsus ven combatre los adoradors del « solelh » divinizat. Lo ròtle dels simbòls se precisa : « sa cara èra coma lo solelh » e que van venir sos enemics, los adoradors del « solelh »? Responsa : sos marchapès, e malaür lor ! Perque « sos pès son coma de colomnas de fuòc ». Aquel verset de la Bíblia, alara, se complirà : « Sèi-te a ma drecha fins que faga de tos enemics ton marchapè (Psa.110:1 ; Matt.22:44) ». Lor culpabilitat a aumentat estant qu'abans son retorn, Jèsus a « dobèrt lo libre pichon » de la Revelacion en descellant, dempuèi 1844, lo « seten sagèl » qu'o teniá encara barrat dins Apo.5:1 a 7. Entre 1844 e 2030, annada del contèxt evocat dins aquel capítol 10, la compreson e lo sens del sabat an evoluat fins al plen lum. Tanben, los òmes d'aquela epòca, çò son, sens excusa, quand causisson de l'onorar pas. Lo « libre pichon » es alara estat « dobèrt » pel Sant Esperit del Crist e los adoradors del solelh n'an pas que far. Al verset 2, lor sòrt es illustrat. Per comprene lo sens dels simbòls « mar e tèrra » trobats dins aquel verset, devèm estudiar Apo.13 dins lo qual, Dieu los restacan a dos « bèstias » espiritualas que van aparéisser dins las 2000 annadas de l'èra crestiana. La primièra « bèstia, que monta de mar », simboliza lo regim inuman, donc bestial, de la coalicion dels poders civils e religioses, dins lor primièra forma istorica de las monarquias e del papisme catolic roman. Aquelas monarquias son simbolizadas pels « dètz banas » associadas al simbòl designant Roma dins Dan.7 per « la bana pichona » e Apo.12, 13 e 17 per « los sèt caps ». Aquela « bèstia », segon lo jutjament de las valors divinas, quilha los simbòls citats dins Daniel 7 : los empèris predecessors de l'empèri roman, en òrdre invertit del de Dan.7 : leopard, ors, leon. « la bèstia » es donc plan ela meteissa lo mostre roman de Dan.7:7. Mas aici, dins Apo.13, lo simbòl de la « bana pichona » papala, que succedís a las « dètz banas », es remplaçat pel dels « sèt caps » de l'identitat romana. E l'Esperit li imputa de las « blasfèmias » siá, de las messorgas religiosas. La preséncia de « coronas » suls « dètz banas » indica l'epòca ont las « dètz banas » de Dan.7:24 son dintradas en regnes. Es donc egalament l'epòca ont la « bana pichona » o « rei diferent » es ela meteissa en activitat. « la bèstia » identificada, la seguida anóncia son avenidor. Agirà liurament pendent « un temps, dels tempses (2 tempses) e un mièg-temps ». Aquela expression designa 3 ans e mièg profetics siá, 1260 annadas realas, dins Dan.7:25 e Apo.12:14 ;

se la retròba jos la forma de « 1260 jorns »-annadas o « 42 meses » profetics dins Apo.11:2-3, 12:6 e Apo.13:5. Mas al verset 3 d'aquel capítol 13, l'Esperit anóncia que serà frapada e « coma nafrada a mòrt », precisament per l'ateïsme francés entre 1789 e 1798. E gràcias al Concordat de Napoleon 1èr, « sa nafra mortala serà garida ». Atal, los qu'aiman pas la vertat divina poiràn a léser contunhar a onorar las messorgas que tuan l'arma e lo còs.

A la fin dels jorns, va aparéisser un imatge de la primièra « bèstia que montava de mar ». Aquela bèstia novèla se distinguís pel fach que va, aquel còp, « montar de tèrra ». En se prement l'imatge de la Genèsi, ont « la tèrra » sòrt de la « mar », subtilament, l'Esperit nos ditz qu'aquela segonda « bèstia » es sortida de la primièra, designant atal la glèisa catolica pretenduda reformada ; definicion exacta de la fe reformada protestanta. En 2021, representa ja la mai granda poténcia militara de la planeta entèrra e fach autoritat dempuèi sa victòria contra Japon e l'Alemanha nazi en 1944-45. S'agís segur, dels USA, a l'origina sustot protestanta, mas en granda partida catolica uèi, en consequéncia de la fòrta emigracion ispanica aculhida. En l'acusant de far « adorar la primièra bèstia en sa preséncia », l'Esperit denóncia son eretatge del dimenge roman. Es dire, se las etiquetas religiosas son enganairas. La fe protestanta modèrna es tant estacada a aquel eretatge roman, qu'anarà fins a promulgar una lei constrenhenta, tornant lo repaus dominical obligatòri jos pena de sancions : lo boicòt comercial dins un primièr temps, e una condemnacion a mòrt, a tèrme. Lo dimenge es designat coma la « marca » de l'autoritat de « la bèstia » romana, la primièra « bèstia ». E la chifra « 666 » es la soma obtenguda amb las letras del títol « VICARIVS FILII DEI », çò que l'Esperit apèla « lo nombre de la bèstia ». Fai lo calcul, lo nombre i es :

V I C I V I L I I D I

5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501 112

+ 53 + 501 = 666

Una precision importanta : La marca es pas rebut « sus la man » o « sul front », que dins la mesura ont « la man » simboliza l'òbra, l'accion, e « lo front » designa, el, la volontat personala de cada creatura liura de sas causidas coma Ezé.3:8 lo nos indica : « endurcirai ton front per que l'opauses a lor front ».

Aquí donc ben identificats los futurs « marchapès » de Jèsus-Crist, lo Just divin Jutge. E subtilament, per l'indicacion del « pè drech » prioritari o del « pè esquèr », l'Esperit indica que ten per plus culpable. Lo « pè drech » enflamat es per la fe catolica papala romana a la quala Dieu imputa lo versament de la sang de « totes los que son estats escotelats sus la tèrra », segon Apo.18:24. Sa prioritat per la colèra es donc meritada. Puèi, egalament culpable, per l'aver a son torn imitada, en creant « l'imatge » de la primièra « bèstia » catolica, la fe protestanta, apelada « la tèrra », recep lo fuòc del « pè esquèr » de Jèsus-Crist que venja atal la sang dels darrièrs sants elegits qu'anava èsser versat sens son intervencion salvaira.

Verset 3 : « e cridèt d'una votz fòrta, coma rugiguèt un leon. Quand cridèt, los sèt trons faguèron entendre lors voses. »

Lo secrèt amagat o sagelat dins los versets 4 a 7, proclamat per « la votz dels sèt trons » es uèi levat. « la votz » de Dieu es atal comparada al bruch del « tron » associat a la chifra « sèt » que simboliza sa santificacion. Aquela votz proclama un messatge longtemps amagat e ignorat dels òmes. S'agís de l'annada del retorn en glòria de nòstre divin e sublima Senhor Jèsus-Crist. La data es estada revelada a sos elegits en 2018 ; s'agís de la prima 2030, en lo qual s'acabarà, dempuèi la mòrt expiatòria de Jèsus lo 3 d'Abril de 30, lo tresen tèrç de 2000 annadas dels 6000 ans programats per Dieu per sa seleccion d'elegits.

Verset 4 : « E quand los sèt trons aguèron fach entendre lors voses, anavi escriure ; e ausiguèri de cèl una votz que disiá : Sagèla çò qu'an dich los sèt trons, e l'escrivi pas. »

Dins aquela scèna, Dieu perseguís dos ponches. Lo primièr es que sos elegits degan saber que Dieu a plan fixat un temps per la fin del mond ; es pas vertadièrament amagat, puèi que depend de nòstra fe al programa dels 6000 ans profetizats pels sièis jorns profans de nòstras setmanas. La segonda tòca es de décourager la recèrca d'aquela data fins al temps ont obrirà, el meteís, la via de la compreson. Çò que s'es complit, per caduna de las tres espròvas adventistas utils per crivelar e seleccionar los elegits trobats dignes de beneficiar de la justícia etèrna ofèrta per Jèsus-Crist, en 1843, 1844 e 1994.

Verset 5 : « E l'àngel, que vesiaí de pè sus la mar e sus la tèrra, levèt sa man drecha cap al cèl, »

Dins aquela actitud de grand Jutge victoriós, sos pès pausats sus sos enemics, Jèsus-Crist va formular un jurament solemne que l'engatja divinament.

Verset 6 : « e jurèt pel que vegèt als sègles dels sègles, qu'a creat lo cèl e las causas que i son, la tèrra e las causas que i son, e la mar e las causas que i son, que i auria pas mai de temps, »

Lo jurament de Jèsus-Crist es fach al nom del Dieu creator e es adreçat a sos elegits qu'onoran l'òrdre del primièr àngel d'Apo.14:7 ; aiçò, en demostrant per lor obesissença, lor « crenhença » de Dieu, per l'observacion de son quatren comandament que torna glòria a son acte creator. La declaracion « que i auria pas mai de temps » confirma que dins son programa, Dieu avia previst las tres espèras adventistas vanas de 1843, 1844 e 1994. Coma l'ai ja exprimit, aquelas espèras vanas èran utilas per crivelar los cresents crestians. Perque tot en essent vanas lors consequéncias son estadas pels qu'an esprovats, dramatics e espiritualmente mortals o, pels elegits, causas de lor benediccion e de lor santificacion per Dieu.

Anóncia del 3en grand malaür profetizat dins Apo.8:13.

Verset 7 : « mas qu'als jorns de la votz del seten àngel, quand sonaria (de trompeta), lo misteri de Dieu se compliria, coma l'a anonciat a sos servidors, los profètas. »

Lo temps de las construccions de las datas profeticas es acabat. Las que son estadas establidas per las donadas profetizadas an complit lor ròtle, per esprovar, successivament, la fe dels protestants en 1843-44, e la dels adventistas en 1994. I aurà pas donc d'ara enlà mai de falsas datas, mai de falsas espèras ; la novèla, engatjada dempuèi 2018, serà la bona, e los elegits

ausirà, per lor salut, lo son de la « setena trompeta » que marcarà l'intervencion del Crist de la Justícia divina ; l'ora ont segon Apo.11:15 : « lo reialme del mond es remés a nòstre Senhor e a son Crist », e donc tirat al drac.

Las consequéncias e l'epòca del ministèri profetic

Verset 8 : « E la votz, qu'aviái ausida de cèl, me parlèt tornarmai, e dich : Vai, preni lo pichon libre dobèrt dins la man de l'àngel que se ten de pè sus la mar e sus la tèrra. »

Los versets 8 a 11 illustran l'experiéncia de la mission del servidor cargat de presentar en clar la profecia codada.

Verset 9 : « E anèri cap a l'àngel, en li disent de me balhar lo libre pichon. E me ditz : Pren-o, e avala-o ; serà amar a tas entralhas, mas dins ta boca serà doç coma de mèl. ».

Venent en primièras, « las dolors de las entralhas » imagent fòrça plan, los patiments e l'afliccion provocadas pel regèt del lum prepausat de la part dels crestians rebèls. Aqueles patiments atenhèran lor comol per la darrièra espròva de fe, pontualament de la lei dominicala, ont la vida dels elegits serà menaçada de mòrt. Perque fins a la fin, lo lum e sos depositaris seràn combatuts pel drac e sos demònis celèstes e terrèstres, aliats conscients o inconscients d'aquel « Destructor », « l'Abaddon o Apollyon » d'Apo.9:11. « la doçor del mèl » imatge ela-tanben perfiechament lo bonaür de comprene los mistèris de Dieu que fa partejar a sos vertadièrs elegits assedats de vertat. Sus la tèrra cap d'autre produch concentra pas coma el, sa doçor naturalament sucrada. Dins la normalitat, l'èsser uman aprècia e recerca aquel gost sucrat que li es agradiu. Egalament, l'elegit del Crist recerca en Dieu la doçor d'una relacion imanta e pasibla aital coma sas instruccions.

En balhant a sa revelacion « Apocalipsi » (= Revelacion) « la doçor del mèl », l'Esperit de Dieu la compara a « la manna celèsta » qu'aviái « lo gost del mèl » e que noiriguèsse los ebrèus, al desèrt, pendent las 40 annadas que precediguèron lor dintrada dins la tèrra promesa tirada als cananèus. Atal coma un ebrèus auriá pas pogut sobreviure sens consumir aquela « manna », dempuèi 1994, tèrme dels « cinc meses » profetizats dins Apo.9:5-10, la fe adventista sobreviu pas qu'en se noirissent d'aquela darrièra « noiridura » (Matt.24:45) espirituala profetica « preparada pel temps convenable de la venguda » gloriosa de Jèsus-Crist. Aquel ensenhament que lo Dieu de vertat me balha de realizar solament en aquel sabat matin a la 4na ora del 16 de Genièr de 2021 (mas 2026 per Dieu) foguèt estat util per respondre al que me demandava un jorn a prepaus de l'estudi de las profecias « Qué aquò me pòt portar ? » la responsa de Jèsus es corta e simpla : la vida espirituala per escapar a la mòrt espirituala. Se l'Esperit repren pas l'imatge d'una « còca », mas solament « la doçor del mèl », es perque la vida fisica de l'ebreus èra concernida per aquela noiridura de « manna ». A prepaus de la Revelacion, la noiridura es unicament per l'esperit dels elegits. Mas, dins aquela comparason, apareis aital necessària, indispensable e exigida pel Dieu viu coma una condicion de manten de la vida espirituala. E aquela exigéncia es logica, perque Dieu a pas preparat aquela noiridura per que siá ignorada e mespresada per sos servidors dels darrièrs jorns. Constituís l'element mai

santificat dempuèi lo sacrifici de Jèsus-Crist e la darrièra forma e lo compliment final de la santa Cène » ; Jèsus balhant a sos elegits per noïridura, son còs e son instruccion profetica.

Verset 10 : « Prenguèri lo libre pichon de la man de l'àngel, e l'avalèri ; foguèt dins ma boca doç coma de mèl, mas quand l'aguèri avalat, mas entralhas foguèron emplenadas d'amarum. »

Dins l'experiéncia viscuda, lo servidor a descobèrt dins la solitud, l'éblouissante lum profetizat per Jèsus e li a efectivament, en primièr, trobat « la doçor del mèl », un plaser agradiu comparable a la doçor sucrada del mèl. Mas, la fredor manifestada pels membres e los ensenhants adventistas a los quals l'ai volgut presentar an produch dins mon còs d'autenticas dolors ventralas apeladas colites. Testimòni donc de compliment espiritual e literal d'aquelas causas.

Pasmens, una altra explicacion concernís l'epòca finala en la quala lo lum profetic es esclaiat. Comença dins un temps de patz, mas se va acabar dins un temps de guèrra e de terror murtrièra. Dan.12:1 l'a profetizada coma « una epòca de destressa tala coma n'i a pas ponch agut de parier, dempuèi que las nacions existisson fins a aquela epòca » ; aquí aquí, de qué provocar « de dolors a las entralhas ». D'autant mai que legissèm dins Lam.1:20,: « YaHWÉH, agacha ma destressa ! Mas entralhas bouillonent, mon còr es tresvirat al dedins d'ieu, perque soi estat rebèl. Al defòra l'espasa a fach sos degalhs, al dedins la mòrt. » Egalament dins Jér.4:19 : « Mas entralhas ! Mas entralhas : sofrissi al dedins de mon còr, lo còr me bat, me pòdi pas calar ; perque ausisses, mon arma, lo son de la trompeta, lo crit de guèrra. » L'amarum de las « entralhas » establiguèt una comparason entre la mission adventista finala e la que foguèt fisada al profèta Jérémie. Dins las doas experiéncias, los elegits òbran dins l'ostilitat ambienta dels dominators rebèls de lor epòca. Jérémie e los darrièrs vertadièrs adventistas denóncian los pecats comeses pels dirigents civils e religioses de lor temps e en agissent atal, la colèra dels colpables se torna contra eles, fins a la fin del mond marcada pel retorn en glòria de Jèsus-Crist, lo « Rei dels reis e Senhor dels senhors » d'Apo.19:16.

La fin d'una primièra partida de la Revelacion

Dins aquela primièra partida, avèm trobat lo prològ e los tres tèmas parallèls, de las Letras adreçadas als àngels de las sèt Glèisas, dels sèt sagèls o signes dels tempses, e de las sièis trompetas o castigs avertisseurs suscitats per l'indignacion de Dieu.

Verset 11 : « Puèi qualqu'un me ditz : Cal que profetizas tornarmai sus fòrça pòbles, de nacions, de lengas, e de reis. »

Lo verset 11 confirma la cobèrta entièra de las 2000 darrièras de las 6000 annadas del programa preparat per Dieu. Arribada al temps del retorn gloriós de Jèsus-Crist, l'evocacion de la profecia va reprene lo subrevòl de l'èra crestiana dins lo capítol 11 jos un tèma diferent : « Cal que profetizes tornarmai sus fòrça pòbles, de nacions, de lengas, e de reis ».

Obertura de la segunda partida de la Revelacion

Dins aquela segonda partida, en subrevòl parallèl de l'èra crestiana, l'Esperit va ciblar d'eveniments importants ja evocats dins la primièra partida del libre, mas aici, dins la segonda partida, nos va revelar son jutjament de façon mai desenvolopada sus cadun d'aqueles tèmas. Aquí encara, cada capítol va utilizar de simbòls e d'imatges diferents mas totjorn complementaris. Es pel regropament de totes aqueles ensenhaments que la profecia identifica los subjèctes ciblat. Dempuèi lo libre de Daniel, aquel principi de mesa en parallèla dels capítols de las profecias es aplicat per l'Esperit revelator, coma o pòdes constatar.

Apocalipsi 11, 12 e 13

Aqueles tres capítols cobrisson en parallèla lo temps de l'èra crestiana en metent lo lum sus d'eveniments diferents, mas que demòran totjorn plan complementaris. Ne vau resumir, puèi detalhar, los tèmas.

Apocalipsi 11

Lo regne papal – L'ateïsme nacional – La setena trompeta

Versets 1 a 2 : lo regne del fals profèta papal catolic de 1260 annadas : Lo persécuteur.

Versets 3 a 6 : pendent aquel regne intolerant e persécuteur « los dos testimònis » de Dieu, las santas escrituras de las doas alianças, seràn afligits e secutats, per « la bèstia », la coalicion religiosa romana aliada a las monarquias de l'Euròpa occidentala.

Los versets 7 a 13 an per subjècte « la bèstia que monta d'abisme » siá, la « Revolucion Francesa » e son ateïsme nacional qu'apareis pel primièr còp dins l'istòria de l'umanitat.

Los versets 15 a 19 auràn per tèma un desenvolopament parcial de la « setena trompeta ».

Lo ròtle del regne papal imagé

Verset 1 : « Qualqu'un me balhèt una canavèra parièra a una verga, en disent : Lèva-te, e mesura lo temple de Dieu, l'autar, e los que i adòran. »

L'epòca ciblada es un temps de punicion revelat pel mot « verga ». La punicion es justificada « a causa del pecat » restablit civilament dempuèi 321 e religiosament dempuèi 538. Dempuèi

aquela segonda data, lo pecat es impausat pel regim papal simbolizat aici per « la canavèra » que designa « lo fals profèta qu'ensenha la messorga » dins Esa.9:13-14. Aquel messatge imatge lo de Dan.8:12 : « l'armada foguèt liurada amb lo perpetual a causa del pecat », dins lo qual, « l'armada » designa l'Amassada crestiana, « lo perpetual », lo sacerdot de Jèsus tirat pel regim papal, e « lo pecat », l'abandon del sabat dempuèi 321. Es pas aquí qu'una represa d'un messatge mantun còp repetit per d'aspèctes e de simbòls diferents. Confirma lo ròtle punitiu que Dieu balha a l'instauracion del regim papal roman. Lo vèrb « mesura » significa « jutge ». La punicion es donc lo resultat d'un jutjament de Dieu portat contra « lo temple de Dieu », l'Amassada collectiva del Crist, « l'autar » simbòl de la croz de son sacrifici, e « los que i adòran » siá, los crestians que se reclaman de son salut.

Verset 2 : « Mas lo pòrge exterior del temple, daissa-o en defòra, e o mesura pas ; perque es estat balhat a las nacions, e trepejaràn la vila santa pendent quaranta dos meses. »

Lo mot important d'aquel verset es « exterior ». Designa a el sol la fe superficiala del catolicisme roman concernit dins l'imatge de son regne de 1260 jorns-annadas presentats aici jos la forma « 42 meses ». « la vila santa » imatge dels vertadièrs elegits « serà trepejada per las nacions » coalizadas amb lo regim despòta papal siá los reis dels reialmes europèus « que cometon adultèr amb » la « Jézabel » catolica pendent son long regne intolerant de 1260 annadas realas entre 538 e 1798. Dins aquel verset, Dieu marca la diferéncia entre la vertadièra e la falsa fe en se prement lo simbolisme del santuari ebrèu : lo tabernacle de Moïse e lo temple bastit per Salomon. Se retròba dins los dos cases, sus « lo pòrge, a l'exterior del temple », dels rites religioses carnals : l'autar dels sacrificis e la tina de las ablucions. La vertadièra santetat espirituala se tròba a l'interior del temple : dins lo luòc sant ont son : lo candelièr a sèt lampas, la taula dels 12 pans de proposicion, e l'autar dels perfums plaçat davant lo vel que masca lo luòc plan sant, imatge del cèl ont Dieu sèti sus son tròne reial. La sinceritat dels candidats al salut crestian es coneguda solament de Dieu, e sus la tèrra, l'umanitat es enganada per la religion de faciada « exteriora » que la fe catolica romana representa en primièra dins l'istòria de la religion crestiana de nòstra èra.

La santa Bíblia, la paraula de Dieu, secutada

Verset 3 : « Balharai a mos dos testimònis lo poder de profetizar, revestits de sacs, pendent mila dos cents seissanta jorns. »

Pendent aquel long regne confirmat aici jos la forma « 1260 jorns », la Bíblia simbolizada pels « dos testimònis » va èsser parcialament ignorada fins al temps de la Reforma o es quitament secutada per las ligas catolicas favorablas als papas que sostenon a còps d'espasas. L'imatge « revestits de sac » designa un estat d'affliccion que la Bíblia va endurar fins en 1798. Perque sus la fin d'aquel periòde, l'ateïsme revolucionari francés la va cremar en plaças publicas, temptant el-tanben de la far entièrament desaparéisser.

Verset 4 : « Son los dos olivièrs e los dos candelièrs que se tenon davant lo Senhor de la tèrra. »

Aqueles « dos olièrs e dos candelièrs » son los simbòls de las doas alianças successivas que Dieu a organizadas dins son plan del salut. Dos dispensacions religiosas consecutivas portairas de son Esperit dont l'eretatge daissat es la Bíblia e sos tèxtes de las doas alianças. Lo projècte de las doas alianças èra profetizat dins Zac.4:11 a 14, per « dos olièrs plaçats a drecha e a esquèrra del candelièr ». E ja, precedissent « los dos testimònis » del verset 3, Dieu disiá d'eles dins lo testimoniatge de Zacàrias : « Son los dos filhs de l'òli que se tenon davant lo Senhor de tota la tèrra. » Dins aquel simbolisme « l'òli » designa l'Esperit divin. « lo candelièr » profetiza Jèsus-Crist que dins un còs uman va portar lo lum de l'Esperit dins sa santificacion (= 7) e n'expandir la coneissença demest los òmes, atal coma lo candelièr simbolic difusa lo lum en cremant l'òli contengut dins sos « sèt » vases.

A relevar : « lo candelièr » a « sèt » lampas es orientat sul vas del mièg ; aiçò, a l'imatge del mièg de la setmana que fa, del 4en jorn de la setmana pascale, lo jorn ont, per sa mòrt expiatòria, Jèsus-Crist a fach « cessar lo sacrifici e l'ofrenda », lo rite religiós ebrèu, confòrmament al projècte divin profetizat dins Dan.9:27. Lo « candelièr » a sèt lampas portava donc el-tanben un messatge profetic.

Verset 5 : « se qualqu'un lor vòl far de mal, del defunt sòrt de lor boca e devòra lors enemics ; e se qualqu'un lor vòl far de mal, cal que siá tuat d'aquela faïçon. »

Aicí, coma dins Apo.13:10, Dieu confirma a sos vertadièrs elegits sa defensa de punir, eles meteisses, lo mal fach a la Bíblia e a sa causa. Es una accion que se resèrva en exclusivitat. Los mals sortiran de la boca del Dieu creator. Dieu s'identifica a la Bíblia que se nomma « la paraula de Dieu », en mena que lo qu'el fach del mal se'n pren dirèctament a sa persona.

Verset 6 : « An lo poder de barrar lo cèl, per fin que tombe pas ponch de pluèja pendent los jorns de lor profecia ; e an lo poder de cambiar las aigas en sang, e de frapar la tèrra de tota espècia de plaga, cada còp qu'o volrà. »

L'Esperit cita dels faches raportats dins la Bíblia. En son temps, lo profèta Elie obtenguèt de Dieu que tomba pas de pluèja senon a sa paraula ; abans lusida Moïse recebèt de Dieu lo poder de cambiar las aigas en sang e de frapar la tèrra per 10 plagas. Aqueles testimoniages biblics son d'aitant mai importants que dins los darrièrs jorns, lo mesprètz per la paraula de Dieu escricha e inspirada va èsser castigat per de flagèls del meteis tip, segon Apo.16.

L'ateïsme nacional de la Revolucion Francesa

Los lums tenebroses

Verset 7 : « Quand auràn acabat lor testimoniatge, la bèstia que monta d'abisme lor farà la guèrra, los vencerà, e los tuarà. »

L'Esperit nos revèla aici, una causa importanta a relevar ; la data 1793 marca la fin del testimoniatge biblic, mas per que ? Per sos enemics de l'epòca qu'avián secutada la Bíblia regetant son autoritat divina en matèria de supòrt de la fe ; siá, los monarcas, los aristocratas monarquistas, lo regim papal catolic roman e tot son clergat. A aquela data, Dieu condemna,

egalament, las dalhas cresents protestants que dins la practica tenon ja pas compte de sos ensenhaments. Dins Dan.11:34, dins son jutjament, Dieu lor imputa « l'ipocrisia » : « Dins lo temps ont sucombiràn, seràn un pauc secorruts, e mantun se jonherà a eles per ipocrisia. » Es pas que la primièra partida del testimoniatge de la Bíblia que s'acaba, perque en 1843, son ròtle va reprene una importància vitala en convidant los elegits a descobrir las profecias adventistas. L'instauracion de l'ateïsme nacional en França va ciblar la Bíblia e temptar de la far desaparéisser. L'usatge sagnós abundant de « sa guilhotina » en fach plan una novèla « bèstia » que, aquel còp, deviá « montar d'abisme ». Per aquel tèrme manlevat al raconte de la creacion dins Genèsi 1:2, l'Esperit rampèla que se Dieu, son Creator, existissiá pas, cap de vida se seriá desvolopada sus la tèrra. « l'abisme » es lo simbòl de la tèrra privada d'abitant, quand es « informa e voida ». Èra atal « al començament », segon Gen.1:2, e o tornarà venir pendent « mila ans », a la fin del mond, après lo retorn gloriós de Jèsus-Crist, qu'es lo tèma que seguís aqueste dins aquel capítol 11. Aquela comparason amb lo caos original es plan meritada per un regim republican que nais dins lo caos politic e lo mai grand rambalh. Perque los òmes rebèls se sabon unir per destruire mas son plan partejats sus las formas que deuràn èsser balhadas a la reconstruccion. Aquel testimoniatge ofrís après el la demostracion del fruch que l'umanitat pòt portar quand es entièrament copada de Dieu ; privada de sa benfasenta accion.

Mas en la nommant « abisme » l'Esperit del Dieu creator suggerís egalament lo contèxte e l'estat de la creacion originala de nòstra tèrra. Atal, ciblant lo primièr jorn d'aquela creacion, nos mòstra una tèrra cabussada dins las « tenèbras » absoludas puèi qu'a aquel moment, Dieu a pas encara balhat a la tèrra lo lum de cap d'astre. E aquela idèa, restaca espiritualament aquela « bèstia que monta d'abisme » al « quatren sagèl » d'Apo.6:12 descrich coma un « solelh negre coma un sac de crin ». Lo restacament se fa tanben amb la « 4na trompeta » d'Apo.8:12 descricha per las « tustadas del tèrç, del solelh, del tèrç de la luna, e del tèrç de las estelas ». Per aqueles imatges, l'Esperit li imputa un caractèr particularament « tenebrós ». Pasmens es dins aquel aspècte e aquel estat « tenebrós » que França va glorificar sos liures pensaires en lor atribuïssent lo títol de « lums ». Nos rebrembam alara de paraulas de Jèsus-Crist citadas dins Matt.6:23 : « mas se ton uèlh es en marrit estat, tot ton còs serà dins las tenèbras. Se donc lo lum qu'es en tu es tenèbras, quant seràn grandas aquelas tenèbras! » Atal la pensada liura tenebrosa dintra en guèrra contra l'esperit religiós e aquel esperit novèl libertari se va perlongar dins lo temps e s'expandir sul mond occidental ... dich crestian e va gardar son influéncia malefica fins a la fin del mond. Amb la Revolucion francesa, las « tenèbras » s'installan a perpetuitat amb lo pecat. Perque, amb ela, los libres escruches pels filosòfs de la pensada liura apareisson ; çò que la religa al « pecat » que caracteriza Grècia dins las profecias de Daniel 2-7-8. Aqueles libres novèls van concurrènciar la Bíblia e capitar a l'estofar, dins una enòrma proporcion. La « guèrra » denunciada es donc sustot ideologica. Après la Revolucion e après la Segonda Guèrra Mondiala, aquelas tenèbras prendràn l'aspècte de l'umanisme mai naut contrastant e rompent atal amb l'intolerància d'origina, mas la « guèrra » ideologica se perlonga. Los umans occidentals seràn prèstes a tot sacrificar per aquela « libertat ». En fach, sacrificaràn lors nacions, lor securitat, e escaparàn pas çaquela, a la mòrt programada per Dieu.

Verset 8 : « E lors cadavres seràn sus la plaça de la vila granda, qu'es apelada, dins un sens espiritual, Sodome e Egipte, aquí quitament ont lor Senhor es estat crucificat. »

Los « cadavres » citats son los dels « dos testimònis » dont los primièrs agressors son egalament executats sus la « plaça » de la meteissa « vila ». Aquela « vila » es París, e la « plaça » citada se n'omava, successivament, « plaça Loís XIV », « plaça Loís XV », « plaça de la Revolucion », e designa l'actuala « plaça de la Concòrdia ». L'ateïsme non fach de las favors a cap de forma religiosa. Las victimas guillotinas son justament frapadas per una apertenéncia religiosa. E coma lo messatge de la « 4na trompeta » l'ensenha, las ciblas son lo vertadièr lum (solelh), la falsa collectiva (luna), e tot messatgièr religiós individual (estela). D'un autre costat, d'unas formas religiosas corrompudas son acceptadas a condicion que se plegan a las nòrmas de l'ateïsme dominator. D'unes prèires recebon atal lo nom de « défroqués » en trufariá. L'Esperit compara París, la capitala francesa, a « Sodome » e a « Egipte ». Los primièrs fruches de la libertat foguèron los desbordaments sexuals acompanhats de la rompedura de las convencions socialas e familialas tradicionalas. Aquela comparason va portar dins lo temps de las consequéncias tragicas. L'Esperit nos indica qu'aquela vila patirà lo sòrt de « Sodome » e lo d'« Egipte » venguda per Dieu lo simbòl caracterize de pecat e de rebellion contra el. Lo ligam establìt mai naut amb lo « pecat » filosofic « grèc » denonciat dins Daniel 2-7-8 es ací confirmat. Per plan comprene aquela estigmatizacion divina del pecat grèc, tenèm compte estant que, temptant d'utilizar la paraula filosofica per presentar l'Evangèli als abitants d'Atenas, l'apòstol Pau mal escasèt e foguèt caçat del luòc. Aquí perqué la pensada filosofica va demorar perpetualament l'enemiga del Dieu creator. Al fil del temps e fins a sa fin, aquela vila n'omada « París » va gardar, e testimoniar per aquelas accions, de la justesa de sa comparason amb aqueles dos noms, simbòls del pecat sexual e religiós. Darrièr son nom « París », se tròba l'eretatge dels « Parisii », mot dont l'origina cèlta significa « los del pairòl », nom dramaticament profetic. En aquel temps romana lo luòc foguèt un fèu dels adoradors pagans d'Isis la divessa dels egipcians, precisament, mas tanben, l'imatge scenic e cinic de París, lo filh del rei de Tròia, lo vièlh Priam. Autor d'un adultèri amb la pòlida Hélène femna del rei grèc Ménélas, va èsser responsable d'una guèrra amb Grècia. Après un sèti infruchós, los grècs se retirèron en daissant sus la plaja un enòrme caval de fusta. Pensant qu'èra un dieu grèc, los Troians introduguèron lo caval dins la vila. E al mièg de la nuèch, quand lo vin e la fèsta prenguèron fin, de soldats grècs sortiguèron del caval e obriguèron las pòrtas a las tropas grècas tornadas silenciosament ; e totes los abitants de la vila foguèron massacrats, del rei al darrièr dels subjèctes. Aquela accion troiana causarà la pèrda de París dins los darrièrs jorns perque ignorant la leiçon, reproduirà sas errors en fasant installar sus son territòri sos enemics qu'aviá colonizats. Abans de prene lo nom de París, la vila se n'omava « Lutèce » çò que significa « marescatge pudent » ; tot lo programa de son trist destin. La comparason amb « Egipte » es justificada puèi qu'en adoptant lo regim republican, França ven oficialament lo primièr regim de pecat del mond occidental. Aquela interpretacion serà confirmada dins Apo.17:3 per la color « escarlata » de la « bèstia », imatge de las coalicions monarquicas e republicanas dels darrièrs jorns, bastidas sul modèl de França. En disent : « aquí quitament ont lor Senhor es estat crucificat », l'Esperit establís la comparason entre lo regèt de la fe crestiana de l'ateïsme francés e lo regèt nacional josieu del Messias Jèsus-Crist ; perque las doas situacions son identicas e van portar las meteissas consequéncias e los meteisses fruches d'impie'té e d'iniquitat. Aquela comparason se va perlongar dins los versets que seguisson.

En cridant sa capitala « Egipte », Dieu compara França al Faraon, modèla tip de la resisténcia umana opausada a sa volontat. Va conservar fins a sa destruccion aquela posicion rebèlla. I

aurà pas de sa part jamai de penedença. Apelant « lo mal plan e lo ben mal », va cometre lo pièger dels pecats execrats per Dieu ; aiçò en apelant « lums », los « tenebroses » pensaires fundadors de « sos dreches de l'òme », que s'opausan als dreches de Dieu. E per fòrça pòbles, son modèl serà imitat, quitament, en 1917, per la poderosa Russia que la destruirà per un tir atomic al temps de la « seisena trompeta », çò que profetizava son nom « Parisii » en lenga cèlta, que significa « los del pairòl ». Va donc demorar fins a sa fin incapabla de veire Dieu dins las espròvas que la van arroïnar fins a la destruire. Perque l'a presa per cibla e la daissarà pas abans que siá pas mai.

Verset 9 : « D'òmes d'entre los pòbles, las tribús, las lengas, e las nacions, veiràn lors cadavres pendent tres jorns e mièg, e permetràn pas que lors cadavres sián meses dins un sepulcre. »

En França, lo pòble es dintrat en Revolucion en 1789, e en 1793, executa son rei puèi sa reina, totes dos publicament descapitats sus la granda plaça centrala de la vila apelada successivament « plaça Loís XV », « plaça de la Revolucion », e actualament, « plaça de la Concòrdia ». En imputant « tres jorns e mièg » al temps de l'accion destructritz, l'Esperit sembla inclure la batalha de Valmy ont en 1792, los revolucionaris an afrontat e vengut las armadas reialistas dels reialmes europèus qu'an agarrit la França republicana dont Àustria, país de la familha d'origina de la reina Marie-Antoinette. Per comprene l'origina d'aquel òdi, cal gardar a l'esperit que 1260 annadas d'exaccions en totes genres de la coalicion papala-reiala an acabat per irritar lo pòble francés esplechat, maltractat, secutat e completament arroïnat. Los dos darrièrs regnes de Loís XIV al fast odiós e Loís XV rei gorrin corromput, an acabat per emplenar la copa de la paciència de Dieu e de la dels òmes. Atencion ! La Republica es pas e serà pas una benediccion per França. Va fins a sa fin, jos sa cinquena forma, portar las malediccions de Dieu e cometre ela meteissa las errors que provocaràn sa pèrda. Aquel regim sanguinari, a son origina, va venir lo país dels « dreches de l'òme » e de l'umanisme qu'acabarà per defendre lo colpable e frustrarà, per son injustícia, la victima. Va quitament aculhir sos enemics e los instalar sus son territòri, imitant, fins al pièger, l'exemple celèbra de vila troiana celèbra per l'introduccion del caval de fusta daissada pels grècs, coma vist anteriorament.

Verset 10 : « E a causa d'eles los abitants de la tèrra se regaudiràn e seràn dins l'alegrança, e s'enviaràn dels presents los unes als autres, perque aqueles dos profètas an tormentat los abitants de la tèrra. »

Dins aquel verset, l'Esperit cibla lo temps ont, tala la gangrena o lo càncer, lo mal filosofic francés se va propagar e s'espandir coma una pèsta dins las autras nacions occidentalas. Marca « lo signe dels tempses » del « 6en sagèl » ; aquel ont lo « solelh ven negre coma un sac de crin » : lo lum de la Bíblia desapareis estofada pels libres filosofics dels liures pensaires.

En lectura espirituala, contràriament « als ciutadans del reialme dels cèls » que definís los elegits de Jèsus, « los abitants de la tèrra » designan los protestants americans e mai generalament, los umans rebèls de cap a Dieu e sa vertat. Los pòbles dels reialmes europèus e mai encara americans agachan cap a França. Aquí, un pòble espotís sa monarquia e la religion crestiana catolica que menaça los pòbles que legisson la Bíblia, las « dos testimònis », dels « torments » de son « infèrn » ; de « torments » reals que son pasmens unicament reservats pel jutjament darrièr, per avalir las dalhas religioses qu'utilizan eles meteisses trompeusement aquela mena de menaça, segon Apo.14:10-11. Los estrangiers, eles-tanben, victimas de las

meteissas exaccions a l'exterior de França, se prenon a esperar poder profechar d'aquela iniciativa. Aiçò, d'aitant mai, qu'amb lo sosten francés acordat per Loís XVI, dins lo mond, quelques annadas mai d'ora, los novèls Estats Units d'America del Nòrd an trobat lor independéncia, en se liberant de la dominacion d'Anglatèrra. La libertat es en marcha e va ganhar lèu fòrça pòbles. En signe d'aquela amistat, « s'enviaràn dels presents los unes als autres ». L'un d'aqueles presents es estat lo don francés als americans de l'« Estatu de la Libertat » erigida en 1886 sus una illa en fàcia de Nòva Lòrc. Los americans li tornaràn lo gèst en li ofrissent una replica que, erigida en 1889, se tròba a París sus una illa al mièg de Sèina prè de la Torre Eiffel. Dieu cibla aquel genre de present que revèla lo despartiment e l'escambi que constituís la malediccion de la libertat outrancière qu'a per mira d'ignorar sas leis espiritualas.

Verset 11 : « Après los tres jorns e mièg, un esperit de vida, venent de Dieu, dintrèt en eles, e se tenguèron sus lors pès ; e una crenhença granda s'apoderèt dels que los vesían. »

Lo 20 d'Abril de 1792, França es menaçada per Àustria e Prússia e vèrsa son rei, Loís XVI, lo 10 d'Agost de 1792. Los Revolucionaris seràn venceires a Valmy lo 20 de Setembre de 1792. Lo rei Loís XVI es guillotiné lo 21 de Genièr de 1793. Lo dictator Robespierre e sos amics son guillotínés a lor torn lo 28 de Julhet de 1794. La « Convencion » es remplaçada pel « Directòri » lo 25 d'Octobre de 1795. Los dos « Terrors » de 1793 e 1794 an pas durat amassa qu'una sola annada. Entre lo 20 d'Abril de 1792 e lo 25 d'Octobre de 1795, retròbi de faïçon pro precisa aquel periòde de « tres jorns e mièg » profetizada siá « tres ans e mièg » reals. Mas pensi que la durada pòrta en mai, un messatge espiritual. Aquel periòde representa la mitat d'una setmana, çò que pòt evocar una allusion al ministèri terrèstre de Jèsus-Crist que durèt precisament « tres jorns e mièg » profetics e s'acabèt per la mòrt del Messias Jèsus-Crist. L'Esperit compara son accion amb la de la Bíblia, sas « dos testimònis », qu'eles tanben, an agit e ensenhat abans d'èsser cremats sus la plaça de la Revolucion a París. Per aquela comparason, la Bíblia es, aquela fe, identificada a Jèsus-Crist qu'es, en ela, tornarmai crucificat e « traucat » coma l'indica Apo.1:7. L'ondada de sang versada a acabat per espaventar lo pòble francés. Tanben, après aver executat son cap de la Convencion sanguinària, Maximilien Robespierre, e sos amics Couthon e Saint-Just, las execucions somàrias e sistematicas an cessat. L'Esperit de Dieu a desvelhat la set espirituala dels òmes e la practica de la religion es tornada venir legala, e sustot, liura. La salutària « crenhença de Dieu » es reapareguda e l'interès per la Bíblia es estada tornarmai manifestat mas serà fins a la fin del mond combatuda e concurrenciada pels libres filosofics eschiches pels liures pensaires dont lo modèl grèc es a la font de totas sas divèrsas formas.

Verset 12 : « E ausiguèron de cèl una votz que lor disiá : Montatz aici ! E montèron al cèl dins la nivolada ; e lors enemics los vegèron. »

Aquela declaracion divina s'aplica a las « dos testimònis » biblics, après 1798.

La comparason amb Jèsus se perlonga, perque es el que sos elegits an vist (après lo profèta Elie) montar al cèl jos lor agach. Mas, a lor torn, sos elegits del temps final agiràn tot parièr. Lors enemics los veiràn, eles-tanben, montar al cèl dins la nivolada ont Jèsus los atirarà al prè d'el. Lo sosten que Dieu balha a sa causa es la meteissa, per Jèsus-Crist, sos elegits, e dins aquel contèxt de la Revolucion francesa, la Bíblia après 1798. Per confirmar la fin de la durada

profetizada dels «1260 jorns»-annadas, en 1799, lo papa Piu VI es mòrt detengut a Valençaus-Ròse, rendent atal possible, entre 1843-44 e 1994, un long temps de patz de 150 annadas profetizadas jos la forma «cinc meses» dins Apo.9:5-10. La mòrt de Loís XVI, l'arrèst de la monarquia, e la mòrt d'un papa presonier pòrta un còp mortal a l'intolerància religiosa de « la bèstia que monta de mar » dins Apo.13:1-3. Lo Concordat del Directòri garís sa nafra mas beneficia pas mai del sosten reial destruch, secutarà pas mai fins al temps de la fin ont l'intolerància protestanta apareisserà amb lo nom de « la bèstia que monta de tèrra » dins Apo.13:11.

Verset 13 : « A aquela ora, i aguèt un tèrratrem grand, e la desena partida de la vila, tombèt ; sèt mila òmes foguèron tuats dins aquel tèrratrem, e los autres foguèron espaurits e balhèron glòria al Dieu del cèl. »

Dins aquela epòca (aquela ora) s'es complit, en forma espiritual, lo « tèrratrem » ja profetizat pel compliment del de Lisbona en 1755, concernit dins lo tèma del « seisen sagèl » d'Apo.6:12. Segon l'Esperit de Dieu, la vila de París perdèt « un desen » de sa poblacion. Mas un autre sens pòt concernir segon Dan.7:24 e Apo.13:1, la desena partida dels « dètz banas » o reialmes crestians occidentals someses al catolicisme papal roman. França considerada per Roma, coma « la filha ainada » de la glèisa catolica romana tomba dins l'ateïsme, la priva de son sosten, e va fins a destruire son autoritat. La 4na trompeta l'a revelat, « lo tèrç del solelh es frapat » ; lo messatge « sèt mila òmes foguèron tuats dins aquel tèrratrem » confirma la causa en disent : una multitud (mila) d'« òmes » religioses (sèt : santificacion religiosa de l'epòca), foguèron tuats dins aquel seïsme politic societal.

Verset 14 : « lo segond malaür es passat. Aquí, lo tresen malaür ven lèstament ».

Atal, l'intens versament de la sang a reviscolat la crenhença de Dieu, e la « Terror » a cessat, remplaçada per l'empèri de Napoleon 1èr, « l'agla » anonciador de las tres darrièras « trompetas », tres « grands malaürs » pels abitants de la tèrra. Vist que l'anóncia succedís a la Revolucion Francesa de 1789 a 1798, « lo segond malaür » que li es atribuït al verset 14 la pòt pas concernir dirèctament. Mas per l'Esperit, es lo mejan de nos dire qu'una forma novèla de la Revolucion Francesa apareisserà just abans lo retorn en glòria de Jèsus-Crist. Solament, segon Apo.8:13, lo « segond malaür » concernís clarament lo tèma de la 6na trompeta d'Apo.9:13 que va, precisament, « tuar lo tèrç dels òmes » abans que Jèsus-Crist torne venjar l'injusta condemnacion de sos sants fidèls servidors en exterminant lors enemics mortals, los darrièrs rebèls. Se pòt comprene qu'a l'imatge de l'ecatombe provocada pels Revolucionaris franceses, Dieu organize l'ecatombe de la Tresena Guèrra Mondiala, aquel còp nuclear, que reduirà, considerablament, lo nombre dels abitants de la tèrra, abans son eliminacion completa que li tornarà son aspècte « abisme » original, après l'intervencion finala destructritz de Jèsus-Crist.

Lo doble sens del « segond malaür » religa la quatrena trompeta a la seisena per una rason espiritual. L'estructura de l'Apocalipsi separa en doas partidas lo temps de l'èra crestiana. Dins la primièra, lo « malaür » castiga los colpables punits abans 1844 e dins la segonda, los qu'o son après 1844, just abans la fin del mond. Solament, las doas accions punitivas partejan lo sens que Dieu balha a son quaten castig de Lévitique 26:25 : « enviarai l'espasa que venjarà mon aliança ». Lo primièr castig a frapat las gents qu'an pas rebut lo messatge de la

Reforma, òbra preparada per Jèsus per sos elegits, e lo segond, los qu'an pas respondut a l'exigéncia de Dieu d'acabar aquela Reforma a partir de 1843. Lo lum revelat per la quala Dieu bastís aquela permanenta Reforma serà presentada fins a l'ora ont s'acabarà lo temps de gràcia.

En reprent las causas e las accions que Dieu a imputadas als òmes de la Revolucion Francesa de 1789 a 1795, retrobam las que pòt imputar als òmes occidentals dels darrièrs jorns. Se retròba lo meteis mesprètz, la meteissa impiété e l'òdi de las ordenanças religiosas e dels que los ensenhan ; comportament que resulta aquel còp del desvolopament extraordinari de la sciéncia e de las tecnologies. Pendant las annadas de patz, l'ateïsme e la falsa religion an conquistat lo mond occidental. Dieu a donc una bona rason de nos prepausar, per aquel tèma, una dobla lectura ; lo comportament dels « sobrevivents » fasant la principala diferéncia entre l'epòca revolucionària e lo temps scientific dels darrièrs jorns de l'umanitat. Per èsser mai clar, segon Apo.11:11 a 13, « los sobrevivents » de la primièra lectura que concernís la « quatrena trompeta » « se repentiguèron », mentre que « los sobrevivents » de la segonda que concernís la « seisena trompeta » « se repentiguèron pas », segon Apo.9:20-21.

Lo tresen « grand malaür » (pels pecadors) : Lo retorn gloriós del Crist justicièr

Verset 15 : « lo seten àngel sonèt (de trompeta). E i aguèt dins lo cèl de fòrtas voses que disián : Lo reialme del mond es remés a nòstre Senhor e a son Crist ; e regnarà als sègles dels sègles. »

Lo darrièr tèma del capítol es lo de la « setena trompeta » que designa, o rampèli, lo moment ont lo Dieu creator invisible se rend visible als uèlhs de sos enemics confirmant Apo.1:7 : « Aquí, ven amb las nivoladas e tot uèlh o veirà ; quitament los que l'an traucat ». « los que l'an traucat », qu'an traucat Jèsus, son sos enemics de totes las epòcas de l'èra crestiana dont los de la darrièra. L'an traucat, en secutant sos discípols fidèls, al subjècte de los quals a declarat : « cada còp qu'avètz fach aquelas causas a l'un d'aqueles mai pichons de mos fraires, es mieu que los avètz fachas (Matt.25:40) ». Dempuèi lo cèl, de fòrtas voses s'auçan per celebrar l'eveniment. Son las dels abitants del cèl que se son ja exprimidas per festejar l'expulsion del cèl del drac e de sos demònis pel Crist victoriós, apelat « Micaël » dins Apo.12:7 a 12. Prenon part a la jòia dels elegits, a lor torn liberats e victoriós per Jèsus-Crist. L'istòria del pecat terrèstre va cessar falta de pecadors destruches per la boca del Crist divin. Lo drac, « prince d'aquel mond » segon Jèsus, pèrd sa possession del mond pecador avalit per Dieu. Va subsistir encara mila ans sus la tèrra desolada sens nòser a degun, en esperant son eliminacion totala al jutjament darrièr amb totes los autres pecadors que Dieu ressuscitarà dins aquela tòca.

Lo Grand Bonheur celèst dels elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist

Verset 16 : « E los vint e quatre vièlhs, qu'èran seguts davant Dieu sus lors trònes, se prosternèron sus lors fàcias, e adorèron Dieu, »

Los elegits son dintrats dins lo reialme celèst de Dieu, assetat sus de trònes en preséncia de Dieu, van regnar siá, jutjar los marrits segon Apo.20:4. Aquel verset evòca lo contèxte de la debuta celèsta dels recrompats d'Apo.4. Aquel verset presenta la forma que deu prene la vertadièra adoracion de Dieu. La prosternation, de genolhons, fàcia contra tèrra, es la forma legitimada per Dieu.

Verset 17 : « en disent : Te tornam gràcias, Senhor Dieu tot poderós, qu'ès, e qu'èras, de çò que perque as sasit ta poténcia granda e prenguères possession de ton regne. »

Los recrompats renovèlan lors merceaments e se prostèrnan davant Jèsus-Crist, « lo Dieu totpoderós qu'ès e qu'èras » « e qu'es vengut », coma Apo.1:4 l'anonciava. « As sasit ta poténcia granda » a la quala aviás renonciat per salvar tos elegits e expiat per ta mòrt lo prètz de lors pecats dins ton ministèri « d'anhèl » ; « l'anhèl de Dieu que tira los pecats del mond ». As « prenguères possession de ton regne » ; lo contèxte suggerit es plan aquel ont l'Esperit a emportat Jean dins Apo.1:10 ; l'istòria de l'Amassada del Crist sus tèrra es dins lo passat. A aquel estadi, los « sèt amassadas » son darrièr los elegits. Lo regne de Jèsus objècte de l'esperança de la fe dels elegits es vengut una realitat.

Verset 18 : « las nacions se son irritadas ; e ta colèra es venguda, e lo temps es vengut de jutjar los mòrts, de recompensar tos servidors los profètas, los sants e los que crenhon ton nom, los pichons e los grands, e de destruire los que destruson la tèrra. »

Se tròba dins aquel verset 18 una informacion plan utila a prepaus de l'encadenament dels eveniments profetizats. La 6na trompeta a tuat lo tèrç dels òmes siá, « las nacions s'èran irritadas », e jos nòstres uèlhs, en 2020-2021, assistissèm a las causas d'aquela irritacion : la Covid-19 e la roïna economica provocada, l'agression islamica, e lèstament, l'ofensiva russa amb sos aliats. Après çò conflicte terrible e destructor, après la promulgacion de la lei del dimenge per la « bèstia de la tèrra » siá, la coalicion protestanta e catolica dels subrevivents americans e europèus, Dieu a versat sus eles « los sèt darrièrs flagèls de sa colèra » descriches dins Apo.16. Al moment del seten, Jèsus es aparegut per salvar sos elegits e destruire los descasuts. Ven alara lo programa preparat pels « mila ans » del seten millenari. Dins lo cèl, segon Apo.4:1, lo jutjament dels marrits se va efectuar : « e lo temps es vengut de jutjar los mòrts ». Los sants obtenon lor recompensa : la vida etèrna promesa per Jèsus-Crist a sos elegits. Obtenon enfin l'estela del matin e la corona promesas als elegits trobats venceires dins lo combat de la fe : « de recompensar tos servidors los profètas ». Dieu rampèla aici l'importància de la profecia per totas las epòcas (Segon 2 Piu.1:19) e mai particularament dins los darrièrs jorns. « los sants e los que crenhon ton nom » siá, los qu'an positivament respondut als messatges dels tres àngels d'Apo.14:7 a 13 ; dont lo primièr rampèla la saviesa que consistís a o crénher, a li obesir e a contestar pas sos comandaments, en disent : « Crenhiatz Dieu e balhatz-li glòria », dins son aspècte de Dieu creator, « perque l'ora de son jutjament es venguda, e adoratz lo qu'a fach lo cèl, la mar, la tèrra, e las fonts d'aigas ».

Verset 19 : « E lo temple de Dieu dins lo cèl foguèt dobèrt, e l'arca de son aliança apareguèt dins son temple. E i aguèt de liuces, de las voses, dels trons, un tèrratrem, e una fòrta granissa. »

Tous los tèmas evocats dins aquel libre Apocalipsi convergent cap a aquel moment istoric del grand retorn gloriós de nòstre divin Senhor Jèsus-Crist. Aquel verset cibra lo contèxte ont se complisson e s'acaban los tèmas següents :

Apo.1 : l'adventisme :

Verset 4 : « Jean a las sèt Amassadas que son en Asia : qué la gràcia e la patz vos sián balhadas de la part del qu'es, qu'èra, e que ven, e de la part dels sèt esperits que son davant son tròne, »

Verset 7 : « Aquí, ven amb las nivoladas. E tot uèlh o veirà, quitament los que l'an traucat ; e totas las tribús de la tèrra se lamentaràn a causa d'el. Òc. Amèn! »

Verset 8 : « Soi l'alfa e l'omèga, dich lo Senhor Dieu, lo qu'es, qu'èra, e que ven, lo Tot Poderós. »

Verset 10 : « Foguèri encantat en esperit al jorn del Senhor, e ausiguèri darrièr ieu una votz fòrta, coma lo son d'una trompeta, »

Apo.3 : La setena amassada : fin de l'epòca « Laodicée » (= pòble jutjat).

Apo.6:17 : Lo jorn grand de la colèra de Dieu contra los umans rebèls « perque lo jorn grand de sa colèra es vengut, e que pòt subsistir ? »

Apo.13 : « la bèstia que monta de tèrra » (coalicion protestanta e catolica) e sa lei dominicala ; verset 15 : « E li foguèt balhat d'animar l'imatge de la bèstia, per fin que l'imatge de la bèstia parlèsse, e que faguèsse que totes los qu'adorarián pas l'imatge de la bèstia foguèsson tuats. »

Apo.14 : Los dos tèmas de « la sèga » (fin del mond e raubatòri dels elegits) e de « la vendèmia » (massacres dels falses pastors per lors adèptes sedusits e enganats).

Apo.16 : Verset 16 : « lo jorn grand del combat Harmaguédon »

Dins aquel verset 19, retrobam la formula clau de l'intervencion dirècta e visibla de Dieu, « e i aguèt de liuces, de las voses, dels trons, un tèrratrem », ja citada dins Apo.4:5 e 8:5. Mas aici l'Esperit ajusta « e una fòrta granissa » ; una « granissa » per la quala s'acaba lo tèma del seten dels « sèt darrièrs flagèls » dins Apo.16:21.

Lo contèxte del retorn de Jèsus-Crist es donc marcat pel darrièr tèma adventista que pòrta aquel còp, a la prima 2030, lo vertadièr salut ofèrt als elegits, obtengut per la sang versada per Jèsus-Crist. Es l'ora de sa confrontacion amb los rebèls que s'aprèstan a tuar sos elegits que refusan lo dimenge roman e gardan lor fidelitat pel sabat santificat per Dieu tre la primièra setmana de sa creacion del mond. Lo « seisen sagèl » d'Apo.6 ilustra lo comportament e lo desrei d'aqueles rebèls preses pel Senhor en flagrant delictè intencional de

genocidi de sos benuroses e fôrça-aimats elegits. Lo subjècte del desacòrd es evocat dins aquel verset 19. S'agiguèt de la lei divina conservada dins « l'arca del testimoniatge » dins lo luòc plan sant del tabernacle e del « temple » ebrèu. L'arca deu pas son prestigi e sa plan nauta santetat que perque conten las taulas de la lei gravada pel det de Dieu el meteís, en persona, en preséncia de Moïse, son fidèl servidor. La Bíblia permet de comprene çò que provòca la terror dels rebèls pontualament del retorn de Jèsus-Crist. Perque aquí çò que declaran los versets 1 a 6 del Salm 50 :

« Salm d'Asaph. Dieu, Dieu, YaHWÉH, parla, e convòca la tèrra, dempuèi lo solelh levant fins al solelh colcant. De Sion, beutat perfiecha, Dieu respandís. Ven, nòstre Dieu, demòra pas en silenci ; davant el es un fuòc devorant, a l'entorn d'el una violenta tempèsta. Crida cap als cèls ennaut, e cap a la tèrra, per jutjar son pòble : Amassatz-me mos fidèls, qu'an fach aliança amb ieu pel sacrifici ! - E los cèls publicaràn sa justícia, perque es Dieu qu'es jutge. »

Dins un contèxte de terror, los rebèls veiràn s'afichar dins lo cèl lo tèxt del quatren dels dètz comandaments de Dieu en letras de fuòc. E per aquela accion divina, saupràn que Dieu los condemna a la primièra e la « segonda mòrt ».

Aquel darrièr verset del tèma de la « setena trompeta » revèla e confirma l'importància que Dieu balha a sa lei contestada pel fals crestianisme rebèl. La lei divina es estada rebassada amb lo pretèxt d'una pretenduda oposicion de la lei e de la gràcia. Aquela error resulta d'una marrida lectura dels prepauses tenguts per l'apòstol Pau dins sas letras. Tanben vau aici dissipar lo dobtè en portant d'explicacions claras e simplas. Dins ròm.6, Paul opausa los que son « jos la lei » als que son « jos la gràcia », unicament, a causa del contèxte de son epòca ont l'aliança novèla comença. Per la formula « jos la lei », designa los josieus de l'anciana aliança que refusan la novèla aliança fondada sus la justícia perfiecha de Jèsus-Crist. E designa los elegits que dintran dins aquela aliança novèla per la formula « amb la lei ». Perque es aquí lo benefici que pòrta la gràcia, al nom de la quala Jèsus-Crist, en Sant Esperit, ajuda son elegit e li apren a aimar e obesir a la santa lei divina. En li obesissent, es alara « amb la lei » e essent « jos la gràcia », es pas tanpau, « jos la lei ». Rampèli encara que Paul ditz de lei divina qu'es « santa e que lo comandament es just e bon » ; çò que partege amb el en Jèsus-Crist. Mentre que Paul fustiga lo pecat, cercant de convèncer sos legidors que devon pas mai pecar essent en Crist, los rebèls modèrns utilizan sos tèxtes per o contradire en fasant de Jèsus-Crist dont se reclaman, un « ministre del pecat » taulièr per Roma lo 7 de Març de 321. Mentre que Paul a declarat dins Gal.2:17: « Mas, mentre que cercam a èsser justificat per Crist, s'èrem tanben nosautres meteisses trobats pecadors, Crist seriá un ministre del pecat ? Luènh d'ailà ! » Relevam l'importància de la precision, « luènh d'ailà », que condemna la concepcion religiosa de la falsa fe rebèlla crestiana modèrna, e aici dempuèi lo 7 de Març de 321, data ont lo « pecat » roman es dintrat dins la fe crestiana occidentala e orientala per l'autoritat d'un emperador roman pagan, Constantin 1èr.

Dins aquel contèxte de la « setena trompeta » s'acaban las sièis mila primièras annadas mesas a despart per Dieu per sa seleccion d'elegits terrèstres, dins son projècte global de sèt mila ans. Lo seten millenari, o « mila ans » d'Apo.20, s'obrís puèi, consacrat al jutjament celèst dels rebèls pels elegits recrompats per Jèsus-Crist, tèma d'Apo.4.

Apocalipsi 12 : Lo grand plan central

La femna – L'agressor roman – La femna al desèrt – Parentèsi : un combat dins lo cèl – La femna al desèrt – La Reforma – L'ateïsme-

La rèsta adventista

La femna victoriosa, esposa del Crist, l'Anhèl de Dieu

Verset 1 : « Un signe grand pareguèt dins lo cèl : una femna envelopada del solelh, la luna jos sos pès, e una corona de dotze estelas sus son cap. »

Aicí encara, mantun tèma se succedís dins mantun tablèu o scènas. Lo primièr tablèu ilustra l'Amassada Elegida que serà beneficiària de la victòria de Jèsus-Crist, son unic Cap, segon Eph.5:23. Jol simbòl d'una « femna », « l'Esposa » del Crist es envelopada del « solelh de la justícia » profetizat dins Mal.4:2. En dobla aplicacion, « la luna » simbòl de las tenèbras es « jos sos pès ». Aqueles enemics son istoricament e dins l'òrdre cronologic, los josieus de l'anciana aliança, e los descasuts crestians, catolics, ortodòxes, protestants, e adventistas, de la novèla.

Sus son cap, « una corona de dotze estelas » simboliza sa victòria dins l'aliança de Dieu, lo 7, amb l'òme, lo 5, significacion del nombre 12.

La femna secutada abans la victòria finala

Verset 2 : « Elle èra empenhada, e cridava, essent en trabalh e dins las dolors de l'enfantement. »

Al verset 2, las « dolors de l'enfantement » evòcan la persecucion terrèstra qu'a precedit lo temps de la glòria celèsta. Aquel imatge foguèt utilizat per Jèsus dins Jean 16:21-22 : « la femna, quand enfanta, espròva de tristesa, perque son ora es venguda ; mas, quand a balhat lo jorn al mainatge, se rebremba pas mai del patiment, a causa de la jòia qu'a de çò qu'un òme es nascut dins lo mond. Vosautres donc tanben, sètz ara dins la tristesa ; mas vos reveirai, e vòstre còr se regaudirà, e cap de vos encantarà pas vòstra jòia.»

Lo persécuteur pagan de la femna : Roma, la granda vila imperiala

Verset 3 : « Un autre signe pareguèt encara dins lo cèl ; e aquí, èra un grand dragon rog, avent sèt caps e dètz banas, e sus sos caps sèt diadèmas. »

Lo verset 3 identifica son persécuteur : lo drac, segur, mas agís per de potèncias terrèstras carnalas que secutan los elegits, segon sa volontat. Dins son accion, utiliza doas estrategias successivas ; la del « dragon » e la de la « sèrp ». La primièra, la del « dragon » es l'ataca dobèrta emplegada per la Roma imperiala pagana. Retrobam atal, los simbòls ja vistes dins Dan.7:7 ont Roma apareissiá jos l'aspècte d'un quatren animal mostruós dotat de « dètz banas ». Lo contèxt pagan es confirmat per la preséncia dels « diadèmas » que son aici plaçats suls « sèt caps », lo simbòl de la vila romana segon Apo.17. Aquela precision merita tota nòstra atencion, perque nos indica, cada còp qu'aquel imatge es presentat, per l'emplaçament dels « diadèmas », lo contèxt istoric profetizat.

Lo persécuteur religiós de la femna : la Roma catolica papala

Verset 4 : « Sa coa entrainava lo tèrç de las estelas del cèl, e los getava sus la tèrra. Lo dragon se tenguèt davant la femna qu'anava enfantar, per tal de devorar sa mainatja, quand auriá enfantat. »

Aquel verset repren sòus de novèls simbòls, lo messatge d'Apo.11:1 a 3 ont la Roma papala es autorizada per Dieu, al títol de « verga », a « trepejar la vila santa pendent 42 meses ».

Dins Daniel, als « dètz banas » de l'empèri roman deviá succedir « la bana pichona » papala (a partir de 538 fins a 1798). Aquela succession es confirmada aici dins Apo.12, dins lo verset 4.

Lo tèrme « coa » que cibla la falsa « profetessa Jézabel » d'Apo.2:20, ilustra aquela succession de la Roma religiosa papala falsament crestiana. L'acusacion citada dins Dan.8:10 es

aicí renovelada. Las victimas de sas rusas e de sas seduccions dignas de la « sèrp » de la Genèsi, son trepejadas jol simbòl d'« estelas del cèl » siá, al títol de « ciutadans del reialme dels cèls » que Jèsus atribuís a sos discípols. « lo tèrç es entrainat dins sa casuda ». Lo tèrç es pas citat per son sens literal mas, coma pertot en profecia, coma una partida importanta del total dels crestians esprovats. Las victimas pòdon quitament despassar aquela proporcion d'un tèrç literal.

Verset 5 : « Elle enfantèt un filh, que deu pàisser totas las nacions amb una verga de fèrre. E sa mainatja fuguèt tirat cap a Dieu e cap a son tròne. »

Dins una dobla aplicacion, la profecia rampèla coma lo drac a combatut la causa del Messias dempuèi sa naissença fins a sa mòrt victoriosa. Mas aquela victòria, es la del primièr-nat après lo qual, totes sos elegits van succedir, per contunhar lo meteis combat fins a l'obtencion de la victòria finala. A aquel moment, recebant un còs celèst, van partejar amb el, son jutjament dels marrits e es aquí, qu'amassa, « pàisseràn las nacions amb una verga de fèrre » que balharà lo verdicte dels « torments de la segonda mòrt » del jutjament darrièr. L'experiéncia del Crist e la de sos elegits se fondon en una sola experiéncia comuna, e l'imatge de « lo mainatge tirat cap a Dieu e cap a son tròne », donc al cèl, es la de « la desliurança » terrèstra dels elegits que se complirà en 2030, al retorn del Crist venjador. Seràn desliurats de « dolors de l'enfantement ». Lo mainatge es lo simbòl d'una conversion crestiana autentica capitada e victoriosa.

Verset 6 : « E la femna fugiguèt dins lo desèrt, ont aviá un luòc preparat per Dieu, per fin que i foguèsse noirida pendent mila dos cents seissanta jorns. »

L'Amassada secutada es pacifica e desarmada, sa sola arma essent la Bíblia, la paraula de Dieu, l'espasa de l'Esperit, pòt pas que se fugir davant sos agressors. Lo verset 6 rampèla lo temps del regne papal persécuteur pendent « 1260 jorns » profetics siá, 1260 annadas realas segon lo còdi d'Ezé.4:5-6. Aquel temps es per la fe crestiana un temps d'espròva dolorosa suggerit per la mencion del mot « desèrt » ont es « conducha per Dieu ». Parteja atal l'affliccion dels « dos testimònis » d'Apo.11:3. Dins Dan.8:12, aquela senténcia divina èra formulada atal : « l'armada fuguèt liurada amb lo perpetual a causa del pecat » ; lo pecat complit per l'abandon del respècte del jorn del repaus sabatic dempuèi lo 7 de Març de 321.

Obertura de la parentèsi : un combat dins lo cèl

Verset 7 : « E i aguèt guèrra dins lo cèl. Michel e sos àngels combatèron contra lo dragon. E lo dragon e sos àngels combatèron, »

Lo raubatòri anonciat dels sants merita una explicacion que l'Esperit nos presenta dins una mena de parentèsi. La causa serà renduda possible a causa de la victòria de Jèsus-Crist sul pecat e sus la mòrt. Aquela victòria es estada confirmada après sa resurreccion, mas l'Esperit nos revèla aici las consequéncias qu'a agut pels abitants del cèl que costejavan los demònis e Satan el meteis fins a aquel moment.

Plan important : aquel conflicte celèst demorat invisible als uèlhs umans ven esclarir lo sens de las paraulas enigmaticas pronunciadas per Jèsus quand èra sus la tèrra. Dins Jean 14:1 a 3, Jèsus a dich : « Que vòstre còr non se trebol ponch. Cresètz en Dieu, e cresètz en ieu. I a mantuna demòra dins l'ostal de mon Paire. S'aquò èra pas, lo vos auriái dich. Vos vau preparar una plaça. E, quand me serai enanat, e que vos aurai preparat una plaça, tornarai, e vos prendrai amb ieu, per fin qu'aquí ont soi i siatz tanben. » Lo sens balhat a la « preparacion » d'aquela « plaça » va aparéisser dins lo verset que ven puèi.

Verset 8 : « mas foguèron pas los mai fòrts, e lor plaça foguèt pas mai trobada dins lo cèl. »

Aquela guèrra celèsta a pas res de comun amb nòstras guèrras terrèstras ; fa pas sulcòp de mòrts, e los dos camps que s'afrontan son pas egals. Lo grand Dieu creator que se presenta jos l'aspècte umil e fraternal de l'archange « Micaël » es pasmens lo Dieu totpoderós davant lo qual totas sas creaturas se deurián prosternar e obesir. Satan e sos demònis son d'aquelas creaturas rebèllas, qu'obesisson pas que jos la constrencha, e fin finala, pòdon pas resistir e son obligadas a obesir, quand lo Dieu grand las caça del cèl per sa tota-poténcia. Pendent son ministèri terrèstre, Jèsus èra crench pels marrits àngels que li an obesit e an testimoniat qu'èra plan lo « Fils de Dieu » del projècte divin, en o designant atal.

Dins aquel verset l'Esperit precisa : « lor plaça foguèt pas mai trobada dins lo cèl ». Aquela « plaça » ocupada pels rebèls celèstes dins lo reialme de Dieu devíá èsser liberada per que aquel reialme celèst siá « purificat » e « preparat » per recebre los elegits del Crist al jorn de son darrièr combat liurat contra los rebèls terrèstres pendent sa venguda en glòria. Es mentre que, prenants sos elegits amb el, « seràn totjorn amb el, aquí ont serà » siá, dins lo cèl purificat atal « preparat » per los recebre. La part de la tèrra serà alara la desolacion del tip profetizat pel mot « abisme » dempuèi Gen.1:2. Al lum d'aquel combat, lo projècte salvateur divin s'illumina e cada mot clau de son plan revèla son sens. N'es atal d'aqueles versets citats, dins Hébr.9:23 : « Èra donc necessari, puèi que los imatges de las causas que son dins los cèls devían èsser purificadas d'aquela faïçon, que las causas celèstas elas meteissas o foguèsson per de sacrificis mai excellents qu'aqueles. » Atal, lo « sacrifici mai excellent » necessari foguèt lo de la mòrt volontària del Messias nommat Jèsus, ofèrt per expiar los pecats de sos elegits, mas abans tot, per obtenir de cap a sas creaturas e de cap a el meteis lo drech legal legitima de condemnar a mòrt los rebèls celèstes e terrèstres. Es d'aquela faïçon que lo « santuari celèst de Dieu foguèt « purificat », en primièr e puèi, al retorn del Crist venceire, serà lo torn de la tèrra que designa coma sa « marchapè » mas pas coma sa « santuari » dins Esa.66:1-2 : « Atal parla l'Etèrn : Lo cèl es mon tròne, e la tèrra mon marchapè. Qual ostal me poiriatz bastir, e qual luòc me balhariatz per demòra ? Totas aquelas causas, ma man los a fachas, e totas an rebut l'existéncia, dich YaHWÉH. Aquí sus que portarai mos agaches : sul que sofrís e qu'a l'esperit abatut, sul que crenh ma paraula. » ; siá, segon Ezé.9:4, sus « los que sospiran e gemisson a causa de las abominacions » comesas.

Verset 9 : « E foguèt precipitat, lo dragon grand, la sèrp anciana, apelat lo drac e Satan, lo que sedusís tota la tèrra, foguèt precipitat sus la tèrra, e sos àngels foguèron precipitats amb el. »

Los èssers celèstes son estats los primièrs a beneficiar del netejatge espiritual entreprés pel Crist venceire. A caçat de cèl, lo drac e sos demònis angelics que son estats « precipitats » per

dos mila annadas sus la tèrra. Lo drac coneis atal, « lo temps » que li demòra personalament aital coma a sos demònis per agir contra los sants elegits e la vertat divina.

A relevar : Jèsus a pas solament revelat lo caractèr de Dieu a l'umanitat, li a tanben presentat aquel redobtable personatge qu'es lo drac sul qual l'anciana aliança disiá pas que pauc de causa, o daissant quasi ignorar. Dempuèi la victòria de Jèsus contra lo drac, lo combat qu'opausa los dos camps s'es amplificat en rason meteissa de l'acantonament dels demònis que vivon d'una faïçon invisibla ara al mièg dels òmes sus la tèrra e dins tota nòstra dimension terrèstra qu'inclutz las planetas e las estelas del cèl. Son aquí, los sols extra-terrèstres de nòstra dimension terrèstra.

Devi aici rampelar que la justa compreson del projècte salvateur global del programa concebut per Dieu es un privilègi exclusiu reservat a sos elegits. Perque, la falsa fe se reconeis en çò que s'engana totjorn dins sas interpretacions de son projècte. La demostracion n'es facha dempuèi los josieus qu'an balhat al Messias profetizat dins las santas Escrituras lo ròtle de portar una desliurança carnala, mentre que Dieu aviá pas programat qu'una desliurança espirituala ; la del pecat. Tot parièr, uèi, la falsa fe crestiana espèra amb lo retorn de Jèsus-Crist, l'establiment de son reialme e de sa potècia sus la tèrra ; causas que Dieu a pas mesas dins son programa coma sa Revelacion profetica lo nos apren. Tot al contrari, sa venguda gloriosa marcarà lo tèrme de lor vida demorada portaira de lors pecats e de tota lor culpabilitat de cap a el.

L'elegit del Crist sap que la vida liura a començat dins lo cèl e qu'après la parentèsi terrèstra renduda necessària per la demostracion perfiecha de son amor e de sa justícia, lo Dieu creator perlongarà la vida de sas creaturas demoradas fidèlas dins lo cèl e sus la tèrra, eternalament dins sa forma celèsta. Los rebèls celèstes e terrèstres seràn estats alara jutjats, destruches e avalits.

Lo reialme del cèl es liberat

Verset 10 : « E ausiguèri dins lo cèl una votz fòrta que disiá : Ara lo salut es arribat, e la potècia, e lo regne de nòstre Dieu, e l'autoritat de son Crist ; perque es estat precipitat, l'acusator de nòstres fraires, lo que los acusava davant nòstre Dieu jorn e nuèch. »

Aquel « Ara » cibra la data del 7 d'Abril de 30 primièr jorn de la setmana que succedís al Dimècres 3 d'Abril, en lo qual acceptant la crotz, Jèsus a vencut lo drac, lo pecat e la mòrt. Aquel primièr jorn de la setmana, a declarat a Marie : « me tòca pas ; soi pas encara montat cap a mon Paire ». Sa victòria deviá encara èsser oficializada dins lo cèl e d'aquí enlà, en sa tota potècia divina, jos son nom angelic « Micaël » retrobat, a caçat lo drac e sos demònis del cèl. Cal relevar la citacion « l'acusator de nòstres fraires, lo que los acusava davant nòstre Dieu jorn e nuèch ». Nos revèla l'immensa fraternitat universala del camp de Dieu que parteja son regèt del camp rebèl amb los elegits de la tèrra. Que son aqueles « fraires » ? Los del cèl e los de la tèrra, tal Trabalh qu'es liurat parcialament al drac per li provar que sas « acusacions » son infondadas.

Verset 11 : « L'an vengut a causa de la sang de l'anhèl e a causa de la paraula de lor testimoniatge, e an pas aimat lor vida fins a crénher la mòrt. »

Lo modèl evocat dins aquel verset se tròba dins lo messatge de l'epòca « Esmirna », e aquel messatge indica la nòrma de la fe exigida per Jèsus-Crist per totas las epòcas profetizadas fins a son retorn gloriós.

La victòria de « Micaël », nom divin celèst de nòstre Salvaire Jèsus-Crist, justifica sas solemnas declaracions fachas dins Matt.28:18 a 20 : « Jèsus, s'essent aprochat, lor parlèt atal : Tot poder m'es estat balhat dins lo cèl e sus la tèrra. Anatz, fachas de totas las nacions dels discípolos, los batejant al nom del Paire, del Filh e del Sant Esperit, e ensenhatz-lor a observar tot çò que vos ai prescrich. E aquí, soi amb vosautres cada jorn, fins a la fin del mond. »

Atal, al fondament de sa primièra aliança, Dieu a revelat a Moïse l'istòria de las originas de nòstra dimension terrèstra, mas es pas que nòstra que vivèm los darrièrs jorns de l'umanitat, que revèla la compreneson de son projècte salvateur global, en tornant barrar la parentèsi de l'experiéncia del pecat terrèstre qu'aurà durat a tèrme, sièis mila ans. Partejam donc amb Dieu l'espèra d'una reünion etèrna de totes sos fidèls elegits celèstes e terrèstres. Es donc un privilègi d'elegit que de portar a nòstre torn nòstra atencion sul cèl e sos abitants. Perque de lor costat, an pas cessat de s'interessar al sòrt dels elegits e nòstra istòria terrèstra, dempuèi la Creacion fins a la fin del mond, segon qu'es escrich dins 1Agacin.4:9 : « Perque Dieu, çò me sembla, a fach de nosautres, apòstols, los darrièrs dels òmes, dels condemnats a mòrt en qualque mena, puèi que sèm estadas en espectacle al mond, als àngels e als òmes. »

La situacion de la tèrra es agravada

Verset 12 : « Aquí perqué regaudissètz, cèls, e vosautres qu'abitatz dins los cèls. Malaür a la tèrra e a la mar ! Perque lo drac es davalat cap a vosautres, animat d'una colèra granda, sabent qu'a pauc de temps. »

Los « abitants del cèl » son estats los primièrs a se « regaudir » de la victòria del Crist. Mas la contrapartida d'aquela jòia es l'intensificacion del « malaür » pels « abitants de la tèrra ». Perque lo drac sap qu'es un condemnat a mòrt sursitaire, e que dispausa de « pauc de temps » per agir contra son projècte de salut. Las accions menadas pendent 2000 ans pel camp démoniaque acantonat sus la tèrra son totas reveladas per Jèsus-Crist dins sa Revelacion o Apocalipsi. Es l'objècte d'aquel obratge qu'escrivi per tu. E dempuèi 2018, los elegits de Jèsus-Crist partejan aquela coneissença del tèrme del temps reservat al drac per son òbra de seduccion ; s'acabarà a la prima 2030 amb lo retorn gloriós de lor divin Mèstre. La parentèsi d'aquel tèma se torna barrar amb lo verset 12.

Barradura de la parentèsi del combat dins lo cèl

Sarcís del tèma de la femna conducha al desèrt

Verset 13 : « Quand lo dragon vegèt qu'èra estat precipitat sus la tèrra, perseguiguèt la femna qu'aviá enfantat lo mainatge mascle. »

Aquela parentèsi permet a l'Esperit de reprene lo tèma del regne papal del verset 6. Lo tèrme « dragon » d'aquel verset designa encara lo drac, Satan, el meteis. Mas son combat contra « la femna » s'efectua per l'accion romana, successivament, imperiala, puèi papala.

Verset 14 : « E las doas alas de l'agla granda foguèron balhadas a la femna, per fin que s'envolèsse al desèrt, cap a son luòc, ont es noirida un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps, luènh de la fàcia de la sèrp. »

Dins aquel verset 14, repren lo messatge en indicant la durada del regne papal jos la forma dels « tres ans e mièg », « un temps, dels tempses e un mièg temps », ja utilizada dins Dan.7:25. Dins aquela represa, de novèls detalls van èsser revelats en seguida cronologica dels eveniments. Un detalh deu èsser relevat : « lo dragon » del verset 4 es remplaçat per la « sèrp » del meteis biais qu'al « dragon » del verset 3 succedís la « coa ». Los tèrmes « sèrp e coa » nos revèlan un cambiament de tactica activa que Dieu, l'« agla granda », inspira al drac e sos demònis. Après l'agression dobèrta del « dragon » succedís la rusa e la messorga religiosa de la « sèrp » que se complís pel regne papal de 1260 annadas profetizadas. La mencion de la « sèrp » permet a Dieu de nos suggerir una comparason amb las circonstàncias del pecat original. Atal coma Eve foguèt sedusida per « la sèrp » pel qual lo drac s'exprimissí ; « la femna », « l'esposa » del Crist, es somesa a l'espròva de las paraulas messorguièras que lo drac li presenta per « la boca » de sos agents del catolicisme papal roman.

Verset 15 : « E, de sa boca, la sèrp lancèt d'aiga coma un fluvi darrièr la femna, per tal de l'entrainar pel fluvi. »

Lo verset 15 ilustra la persecucion catolica a la quala la fe crestiana infidèla es somesa ; coma « l'aiga d'un fluvi » qu'« entraîna » tot çò qu'es a sa portada. La « boca » papala catolica romana a lançat sas ligas catolicas, fanaticas e crudèlas contra lors opausants religioses. Lo compliment perfiech d'aquela accion es la creacion del còs dels « dragons » per Loís XIV aconselhat per l'avesque Lo Tellier. Aquel còs militar, creat per percaçar la resisténcia protestanta pacifica, aviá per tòca « d'entrainar » totes los febles e doç elegits del Crist dins sos dògmas, en los obligant a causir entre, se convertir al catolicisme o èsser menats en captivitat o a la mòrt après d'òrres sevics e torturas.

Verset 16 : « E la tèrra secorrèt la femna, e la tèrra obriguèt sa boca e englotiguèt lo fluvi que lo dragon aviá lançat de sa boca. »

L'Esperit nos prepausa doas interpretacions superpausadas per aquel sol verset. Relevam que « la femna » e « la tèrra » son aici doas entitats distinctas, e que « la tèrra » pòt simbolizar la fe protestanta o la tèrra literala, lo sòl de nòstra planeta. Aiçò va balhar a aquel verset doas interpretacions que se succedisson cronologicament dins la Revelacion divina.

1èr messatge : lo fals protestantisme bestial : Dins l'òrdre cronologic, en primièr, « la femna » correspond a la descripcion imagée dels protestants pacifics de la Reforma dont la « boca » oficiala (la de Martin Luther en 1517) denuncièt los pecats catolics ; çò que justificuèt lor nom : « protestant » siá, los que protèstan contra l'injustícia religiosa catolica que pèca contra Dieu e

tua sos vertadièrs servidors. Una altra compausanta ipocrita del protestantisme simbolizat pel mot « tèrra » a tanben obèrt sa « boca » per denonciar la fe catolica, mas a pres las armas e sos còps violents an « englotit » una partida importanta dels combatents de las ligas catolicas. Lo mot « tèrra » simboliza aici los celèbres « uganauks », combatent protestants de las Cevenas, e los de las plaças fòrtas militaras coma la Rochelle pendent las « guèrras de religions » dins las qualas Dieu èra pas ni servit, ni onorat pels dos grops de combatents opausats.

2ème messatge : l'espasa vengeresse de l'ateïsme nacional francés. En segonda lectura, e dins l'òrdre cronologic, aquel verset 16 revèla coma la Revolucion Francesa va englotir en totalitat l'agression papala de las monarquias catolicas. Es lo messatge principal d'aquel verset. E es lo que Dieu balha al ròtle de la « 4na trompeta » d'Apo.8:12, e « bèstia que monta d'abisme » d'Apo.11:7, en analogia amb Lévi.26:25, ven, dich Dieu, tala « una espasa, venjar mon aliança » traïda pels pecadors rebèls catolics. Aquel imatge s'apièja sul castig del rebèl « Koré » dins Nom.16:32 : « la tèrra obriguèt sa boca, e los englotiguèt, eles e lors ostals, amb totas las gents de Koré e totes lors bens ». En perfiecha armonia amb la Revelacion divina e lo compliment istoric, aquel imatge comparatiu rampèla lo regèt de la lei divina pels rebèls de las doas situacions.

Darrièr enemic del dragon : la rèsta adventista de la femna

Verset 17 : « E lo dragon fuguèt irritat contra la femna, e s'enanèt far la guèrra a la rèsta de sa posteritat, als que gardan los comandaments de Dieu e qu'an lo testimoniatge de Jèsus. »

Passant jos silenci las 150 annadas de l'activitat dels protestants frapats per la malediccion divina, tèma de la « 5na trompeta », l'Esperit evòca lo darrièr combat terrèstre del drac e de sos supòts celèstes e terrèstres, e nos mòstra las ciblas de lor comun òdi. Aquestas ciblas seràn las Elegits, darrièrs descendents e eretièrs dels pionièrs adventistas de 1873 a los quals aquela darrièra espròva es estada anonciada segon Apo.3:10. De pionièrs dont van acabar la mission, portaire de lor meteissa benediccion divina. Van deure sostenir fèrmament e fidèlament l'òbra que Jèsus lor a fisada : refusar d'onorar de qualque faïçon « la marca de la bèstia » siá, lo dimenge roman, en gardant, fidèlament, e qual qu'en siá lo prèmi, la practica del repaus sabatic, pendent lo dissabte, lo vertadièr seten jorn de la setmana, del temps organizat e instaurat pel grand e totpoderós Dieu creator. Es aquela vertat qu'apareis dins aquela descripcion de la « rèsta de la posteritat de la femna » dins aquel verset : « los que gardan los comandaments de Dieu », los dèt e non los nòu ; « e que retenon lo testimoniatge de Jèsus », perque daissan pas degun lo lor arrancar ; ni « los dragons », ni « las sèrps ». E aquel « testimoniatge de Jèsus » es çò qu'existís en mai preciós, puèi que, segon Apo.19:10, « lo testimoniatge de Jèsus es l'esperit de la profecia ». Es aquel testimoniatge profetic que fa qu'es « impossible pel drac de sedusir un vertadièr elegit » del Crist, lo Dieu de vertat, coma l'ensenha Matt.24:24 : « Perque s'auçarà de fals Christs e de falses profètas ; faràn de grands prodigis e dels miracles, al ponch de sedusir, s'èra possible, los quites elegits. ».

Una victòria de Satan quasi ... completa

Verset 18 : « E se tenguèt sul sable de la mar.»

Aquel darrièr verset nos mòstra un drac trionfant qu'a capitat a entraïnar dins sa casuda e sa condemnacion mortala, la totalitat de las institucions religiosas crestianas que domina e ten jos son autoritat. Dins Esa.10:22, Dieu declara : « Quand ton pòble, ô Israèl, seriá coma lo sable de la mar, una rèsta solament tornarà ; la destruccion es resolguda, farà versar la justícia.» Atal, segon aquela profecia, a la fin del mond, sols dels adventistas dissidents, constituïssent « la rèsta de la femna », « l'Elegida, l'Esposa del Crist », e « l'Israèl » espiritual de Dieu, escapan a aquela dominacion satànica. Rampèli que jol nom « adventista », l'Esperit definís la nòrma de fe del salut dels darrièrs elegits seleccionats dempuèi 1843 ; en 2020, es un comportament religiós, mas mai una institucion que Dieu a jutjada, condemnada e regetada (« vomida ») en 1994.

Apocalipsi 13 : Las dalhas fraires de la religion crestiana

La bèstia de la mar – La bèstia de la tèrra

Lo nombre 13 representa per las gents supersticiosas idolatras un amulet o un botamalaür segon las opinions de cadun e los païses. Aicí, dins sa gloriosa Revelacion, Dieu nos revèla son pròpri còdi dels nombres, basat sus las chifras 1 a 7 e lors diferentas combinasons. La chifra 13

es obtengut per l'addicion de la chifra « 6 » chifra de l'àngel Satan e de la chifra « 7 », chifra de Dieu e donc de la religion legitima tornada al Dieu creator en Jèsus-Crist. Anam atal retrobar dins aquel capítol las « dalhas fraires de la religion crestiana » mas vertadièrs enemics mortals dels vertadièrs elegits. Aquela « ivraie » s'amaga al mièg del « bon gran » sòus de las aparéncias religiosas enganairas qu'aquel capítol ven decelar.

La primièra bèstia : que monta de mar

Lo primièr combat del dragon-sèrp

Verset 1 : « Puèi vivi montar de mar una bèstia qu'aviá dètz banas e sèt caps, e sus sas banas dètz diadèmas, e sus sos caps dels noms de blasfèmia ».

Coma l'avèm vist dins l'estudi d'Apo.10, retrobam dins aquel capítol, los dos « bèstias » dichas crestianas de nòstra èra. La primièra, « que monta de mar », coma dins Dan.7:2, concernís la fe catolica e son regne persécuteur de « 42 meses » profetics siá, 1260 annadas realas. Reprenent los simbòls dels empèris que la precedisson dins Dan.7, retrobam lo regne de la « bana pichona » que devíá aparéisser après que las « dètz banas » ajan rebut lors reialmes segon Dan.7:24. Los « diadèmas » plaçats suls « dètz banas » mòstran qu'es aquel contèxt istoric qu'es cibat. Aicí, la Roma papala es simbolizada per « sèt caps » que la caracterizan particularament a doble sens. Lo mai literal es lo de « sèt sèrras » sus las qualas Roma es edificada segon Apo.17:9. L'autre, mai espiritual, es prioritari ; l'expression « sèt caps » designa la santificacion de la magistratura : « sèt » essent la chifra de la santificacion, e « caps » designant lo magistrat o l'ancian dins Esa.9:14. Aquela magistratura superiora es imputabla a la Roma papala perque se presenta jos la forma d'un estat independent a l'encòp civil e religiós dont lo cap es lo papa. L'Esperit precisa : « e sus sos caps dels noms de blasfèmia ». Lo mot « blasfèmia » es al singular e devèm traduire per : « de noms de la messorga », segon la significacion del mot « blasfèmia ». Jèsus-Crist imputa la « messorga » al regim papal roman. Li atribuís donc lo títol de « paire de la messorga » pel qual a designat lo drac, Satan en persona dins Jean 8:44 : « Avètz per paire lo drac, e volètz complir los desirs de vòstre paire. Es estat murtrièr tre lo començament, e se ten pas dins la vertat, perque i a pas de vertat en el. Quand proferís la messorga, parla de son pròpri fonzes ; perque es messorguier e lo paire de la messorga ».

Verset 2 : « la bèstia qu'ieu vitz èra parièra a un leopard ; sos pès èran coma los d'un ors, e sa gola coma una gola de leon. Lo dragon li balhèt sa poténcia, e son tròne, e una autoritat granda. »

Lo « quatren animal » de Dan.7:7 dich « terrible, espaventable, e extraordinàriament fòrt » recep aici una descripcion mai precisa. En fach presenta a el sol, los critèris dels tres empèris que l'an precedit dempuèi l'empèri caldèu. Possedís l'agilitat del « leopard », la poténcia esclafadoira de « l'ors » e la fòrça crudèla carnassiera del « leon ». Dins Apo.12:3, « lo dragon » del verset 3, ont « los diadèmas » èran suls « sèt caps » representava Roma dins sa fasa pagana imperiala persécitrice dels primièrs crestians. Atal, atal coma la « bana pichona » de Dan.7:8-

24 succedís a la de Dan.8:9, aici, la papautat recep son poder de l'empèri roman ; çò que l'istòria confirma pel decret imperial degut a Justinian 1èr en 533 (escritura) e 538 (aplicacion). Mas, atencion ! Lo « dragon » designa tanben « lo drac » dins Apo.12:9, çò que significa que la papautat recep son poder, « sa potècia, son trône e son autoritat granda » del drac el meteís. Se compren perqué Dieu fa de doas entitats dels « paires de la messorga » dins lo verset precedent.

Nòta : Sul plan militar, la Roma papala consèrva la fôrça e la potècia de sa forma imperiala, perque las armadas reialas europèas la servisson e contentan a sas decisions. Coma Dan.8:23 a 25 l'ensenha, sa fôrça pausa sus « la capitada de sas rusas » que consistisson a pretendre representar Dieu sus la tèrra, e a aquel títol, poder obrir o barrar l'accès a la vida etèrna prepausat dins l'Evangèli del Crist : « A la fin de lor dominacion, quand los pecadors seràn consumits, s'auçarà un rei impudent e artificieux. Sa potècia s'acrerà, mas non per sa pròpria fôrça ; farà d'incredibles degalhs, capitarà dins sas empresas, destruirà los poderoses e lo pòble dels sants. A causa de sa prosperitat e de la capitada de sas rusas, aurà d'arrogància dins lo còr, farà perir fôrça òmes que vivián pasiblement, e s'auçarà contra lo cap dels caps ; mas serà brigalhat, sens l'esfòrc de cap de man. »

Sus la fin de las 1260 annadas, l'ateïsme de la Revolucion Francesa met fin a son poder despòta establìt dempuèi 538.

Verset 3 : « E vivi l'una de sos caps coma nafrada a mòrt ; mas sa nafra mortala foguèt garida. E tota la tèrra èra dins l'admiracion darrièr la bèstia. »

Jamai penedenta de tota son istòria, es per la constrencha que la magistratura papala va deure renonciar a son poder persécuteur. Aiçò se va complir a partir de 1792 ont la monarquia, son sosten armat, es versada e descapitada per l'ateïsme francés. Coma anonciat dins Apo.2:22, aquela « tribulacion granda » atèa vòl avalir lo poder religiós roman de « la femna Jézabel » e sas ciblas son « los que cometon adultèr amb ela » ; los monarcas, los monarquistas e los prèires catolics. Es aital que deviá èsser « coma nafrada a mòrt ». Mas per de rasons oportunistas, l'emperador Napoleon 1èr la va restablir en 1801 al nom de son Concordat. Secutarà pas dirèctament jamai mai. Mas son poder seductor se va perlongar per de multituds de cresents catolics que van totes creire a sas messorgas e sas pretensions fins al retorn en glòria de Jèsus-Crist : « E tota la tèrra èra dins l'admiracion darrièr la bèstia ». « la tèrra entièra seguiguèt la bèstia », e aquel mot entèrra, en doble sens, concernís la planeta, mas tanben, la fe protestanta reformada qu'es sortida d'ela. L'aliança ecumenica (= terrèstra, en grèc) realizada dempuèi confirma aquela anòncia. Se l'Esperit aviá volgut exprimir en lengatge clar aquel messatge, legiriam : « la religion protestanta entièra seguiguèt la religion catolica intoleranta ». Aquela declaracion serà confirmada per l'estudi de la segonda « bèstia » qu'aquel còp « monta de tèrra » dins lo verset 11 d'aquel capítol 13.

Verset 4 : « E adorèron lo dragon, perque aviá balhat l'autoritat a la bèstia ; adorèron la bèstia, en disent : Qu'es parièr a la bèstia, e que pòt combatre contra ela ? »

Designant a l'encòp, la Roma imperiala mas tanben Satan, segon Apo.12:9, lo dragon, donc lo drac el meteís, es adorat pels qu'onoran lo regim papal ; aiçò per via de consequéncia e en tota ignorància, puèi qu'es el qu'a « balhat son poder a la bèstia ». Atal, la « capitada de l'entrepresa » papala profetizada dins Dan.8:24 es confirmada per l'istòria. Regna al dessús dels reis per son poder religiós, de faïçon absoluta, longtemps incontestada. Atribuís de tèrras e onora per de títols los que la servisson per los recompensar, coma se pòt lo lira dins Dan.11:39 : « Es amb lo dieu estrangier qu'agirà contra los luòcs fortificats ; e comolarà d'onors los qu'o reconeisseràn, los farà dominar sus mantuns, lor distribuirà de tèrras per recompensa ». La causa s'es complida literalament de faïçon coneguda quand lo papa Alexandre VI Borgia (assassin notòri) a partejat la tèrra en 1494 e atribuït a Portugal, la poncha avançada Èst de Brasil e Índia, e a Espanha, tota la rèsta de las novèlas tèrras descobèrtas. L'Esperit insistís. L'elegit de Jèsus-Crist deu èsser entièrament convencut que la fe catolica es diabolica, e que totas sas accions agressivas o umanistas son dirigidas per Satan, l'adversari de Dieu e dels elegits. Aquela insisténcia es justificada puèi que profetiza dins Dan.8:25, « la capitada de sas entpresas e la capitada de sas rusas ». Son autoritat religiosa reconeguda pels reis, los poderoses, e los pòbles crestians d'Euròpa li conferís un prestigi basat sus la fisança, donc en realitat fòrça fragila. Mas quand Dieu e lo drac s'assòcian per una accion punitiva, las folas, las massas umanas dels pòbles seguisson docilament lo fals camin traçat e sustot, impausat. Sus la tèrra, la poténcia crida la poténcia, perque los pòbles aiman se sentir poderoses, e dins lo domeni, lo regim papal que pretend representar Dieu, es un mèstre del genre. Coma dins Apo.6, lo tèma pausa una question : « Qu'es parièr a la bèstia, e que pòt combatre contra ela ? ». Los capítols 11 e 12 an balhat la responsa : Dieu en Crist que va suscitar en 1793, l'ateïsme revolucionari francés que lo va englotir dins un banh de sang. Mas fins a l'aparicion d'aquela « espasa vengeresse » (ròtle atribuït al 4en castig dins Lévi.26:25), ja, los protestants armats la combaton, sens pasmens la poder véncer. D'òmes, protestants, franceses e alemands, e dels anglicans, totes tan durs coma ela, la van combatre a partir del sègle 16en, li tornant sos còps mortals, perque lor fe es abans tot, politica.

Verset 5 : « E li foguèt balhat una boca que proferissia de paraulas arrogantas e de blasfèmias ; e li foguèt balhat lo poder d'agir pendent quaranta dos meses. »

Aquelas paraulas son identicas a las que podèm lira dins Dan.7:8 que concernisson « la bana pichona » papala romana que s'auça après las « dètz banas » dels reialmes europèus. Se retròba aici son « arrogància » mas aici l'Esperit li ajusta de « blasfèmias » siá, de las falsas pretensions e de las messorgas religiosas suls quals « sa capitada » s'es bastida. Dieu confirma son regne de « 1260 » annadas realas presentadas jos la forma profetica biblica « quaranta dos meses », segon lo còdi « un jorn per un an » d'Ezé.4:5-6.

Verset 6 : « E obriguèt sa boca per proferir de blasfèmias contra Dieu, per blasfemar son nom, e son tabernacle, e los qu'abitan dins lo cèl. »

Devi aici atirar l'atencion sul sens comun que l'umanitat balha al mot « blasfèmia » siá, l'insult. Aquela concepcion es enganaira perque designant las messorgas, las « blasfèmias » prenon pas ges l'aspècte de l'insult, e pertocant los que Dieu imputa a la Roma papala, an tot al contrari l'aparéncia d'una falsa e enganaira santetat.

La boca papala « proferís de blasfèmias contra Dieu » ; çò que confirma son identitat dins Dan.11:36 ont podèm lira : « lo rei farà çò que volrà ; s'auçarà, se glorificarà al dessús de totes los dieus, e dirà de causas incrediblas contra lo Dieu dels dieus ; prosperarà fins que la colèra siá consumida, perque çò qu'es arrestat se complirà.» L'Esperit imputa al regim papal de las messorgas, o « blasfèmias », que caracterizan totes sas doctrinas religiosas ; « contra Dieu, per blasfemar son nom », pren de badas lo nom de Dieu, desforma son caractèr, en li imputant sas accions diabolicas murtrièras ; « son tabernacle », siá, son santuari espiritual qu'es son Amassada, son Elegida ; « e los qu'abitin dins lo cèl », perque presenta lo cèl e sos abitants a sa faïçon messorguèra, en evocant dins sos dògmas, los infèrns celèstes, eretatge dels grècs que los situavan eles jos la tèrra, lo paradís e lo purgatòri. « los abitants del cèl », purs e sants, sofrisson e son indignats estant que lo modèl de marridesas e de crudelitats inspiradas als òmes, pel camp démoniaque terrèstre, lor es injustament imputat.

Verset 7 : « E li foguèt balhat de far la guèrra als sants, e de los véncer. E li foguèt balhat autoritat sus tota tribú, tot pòble, tota lenga, e tota nacion. »

Aquel verset confirma lo messatge de Dan.7:21 : « Vivi aquela bana far la guèrra als sants, e l'emportar sus eles ». Lo crestianisme europèu e mondial es plan la cibla, puèi que la fe catolica romana es estada impausada a totes los pòbles europèus compausats, en efiech, « de tribús, de pòbles, de lengas, e de nacions » civilament independentas. Son « autoritat sus tota tribú, tot pòble, tota lenga, e tota nacion » confirma son imatge de « prostituïda Babylone la grand », d'Apo.17:1 que la presenta « assetada sus de grandas aigas » ; d'« aigas » que simbolizan « de pòbles, de las folas, de las nacions e de las lengas » segon Apo.17:15. Se pòt relevar, amb interès, l'abséncia del mot « tribú » dins aquel capítol 17. La rason es lo contèxte final de l'epòca ciblada que concernís Euròpa e lo crestianisme occidental dins los quals la forma tribala es estada remplaçada per las diferentas formas nacionalas.

A l'opausat, dins lo contèxte de la debuta de l'instauracion del regim papal, las populacions europèas son organizadas essencialament en « tribús » segon l'exemple de la Gàllia romana désunie e partejada per de « lengas » e de dialèctes diferents. Cronologicament, Euròpa èra poblada de « tribús », puèi de « pòbles » someses a de reis, e en darrièr, amb lo sègle 18en, a de « nacions » republicanas, coma los Estats Units d'America del Nòrd que constituïsson son importanta excroissance. La constitucion dels « pòbles » es deguda a la somission al regim papal roman, perque es el que reconeis e fa l'autoritat dels reis de l'Euròpa crestiana, dempuèi Clodovèu 1èr rei dels francs.

Verset 8 : « E totes los abitants de la tèrra l'adoraràn, aqueles dont lo nom es pas estat escrich tre la fondacion del mond dins lo libre de vida de l'anhèl qu'es estat immolat. »

Al temps de la fin, ont lo simbòl « tèrra » designa la fe protestanta, aquel messatge pren un sens precís : totes los protestants adoraràn la fe catolica ; totes, exceptats los elegits a los quals l'Esperit balha subtilament aquela definicion : « aqueles dont lo nom es pas estat escrich tre la fondacion del mond dins lo libre de vida de l'anhèl qu'es estat immolat.» E o rampèli aici, sos elegits son los « ciutadans del reialme dels cèls » per oposicion als rebèls que son, eles, los « abitants de la tèrra ». Los faches fan pròva de la veracitat d'aquela anòncia profetica formulada per l'Esperit de Dieu. Perque dempuèi la debuta de la Reforma, levat lo cas de Pierre Valdo en 1170, los protestants an adorat la fe catolica en onorant sa « dimenge » eretat

l'emperador pagan Constantin 1èr dempuèi lo 7 de Març de 321. Aquela acusacion prepara lo tèma de la segonda « bèstia » presentada dins lo verset 11.

Verset 9 : « se qualqu'un a d'aurelhas, qu'ausisca ! »

Lo qu'a l'« aurelha » del discerniment obèrta per Dieu va comprene lo messatge prepausat per l'Esperit.

Anóncia del castig executat per l'espasa vengeresse de l'ateïsme nacional francés

Verset 10 : « se qualqu'un mena en captivitat, anarà en captivitat ; se qualqu'un calada per l'espasa, cal que siá tuat per l'espasa. Es aici la perseverança e la fe dels sants. »

Jèsus-Crist rampèla la docilité pacifica qu'exigís de sos elegits dins totes los tempses. A l'imatge dels primièrs martirs, los elegits del regne crudèl papal devon acceptar lo sòrt que Dieu lor a preparat. Mas anóncia çò que serà sa justícia que castigarà al temps volgut, las exaccions religiosas dels reis e dels papas aital coma lor clergat. Avent « menat » los elegits en captivitat, anaràn eles meteisses dins las presons dels revolucionaris franceses. E avent « tuat per l'espasa » dels elegits que Jèsus aimava, seràn eles meteisses tuats per « l'espasa » vengeresse de Dieu dont lo ròtle serà complit per la guilhotina dels meteisses revolucionaris franceses. Es per la Revolucion francesa que Dieu va respondre al desir de venjança exprimit per la sang dels martirs dins Apo.6:10 : « Cridèron d'una votz fòrta, en disent : Jusques a quora, Mèstre sant e vertadièr, çò triga a jutjar, e a tirar venjança de nòstra sang suls abitants de la tèrra ? ». E la guilhotina revolucionària « fraparà de mòrt los mainatges » catolics de la monarquia e del clergat roman papal coma anonciat dins Apo.2:22. Mas al nombre de sas victimas se trobarà tanben de protestants ipocritas qu'an confondut la fe amb las opinions politicas civilas e an defendut, « l'espasa » en man, lor opinions personalas e lor eretatge religiós e material. Aquel comportament foguèt lo de Jean Calvin e lo de sos sinistres e sagnoses collaborators de Genèva. Evocant las accions complidas en 1793 e 1794, la profecia nos fa dintrar dins lo contèxte de la longa patz religiosa instaurada per las « 150 » annadas profetizadas pels « cinc meses » profetics d'Apo.9:5-10. Mas après 1994, tèrme d'aquela durada, tre 1995, lo drech « de tuar » per de motius religioses es restablit. L'enemic potencial ven alara clarament la religion islamica fins a son extension guerrièra que va conduire a la « Tresena Guèrra Mondiala » entre 2021 e 2029. Pauc de temps abans lo retorn del Crist esperat per la prima 2030 apareisserà la segonda « bèstia » presentada dins aquel capítol 13.

La segonda bèstia : que monta de tèrra

Lo darrièr combat del dragon-anhèl

Verset 11 : « Puèi vivi montar de tèrra una altra bèstia, qu'aviá doas banas parièras a las d'un anhèl, e que parlava coma un dragon. »

La clau de l'identificacion del mot « tèrra » se tròba dins Gen.1:9-10 : « Dieu dich : Qué las aigas que son al dejós del cèl s'amassan en un sol luòc, e que lo sec paresca. E aquò foguèt atal. Dieu cridèt lo sec tèrra, e cridèt l'amàs de las aigas mars. Dieu vegèt qu'aquò èra bon. »

Atal, atal coma « la tèrra » seca es sortida de « la mar » al segond jorn de la creacion terrèstra, aquela segonda « bèstia » es sortida de la primièra. Aquela primièra « bèstia » designant la religion catolica, la segonda, sortida d'ela, concernís la religion protestanta siá, la glèisa reformada. Aquela susprenenta revelacion deu pas mai pasmens nos estonar, puèi que los estudis dels capítols precedents nos an revelat, de faïçon complementària, l'estatut espiritual que Dieu balha dins son jutjament divin a aquela religion protestanta que, après l'epòca apelada « Thyatire », consent pas a acabar la Reforma engatjada. Pasmens aquel acabament es estat exigít pel decret de Dan.8:14, a lo qual deu lo messatge de Dieu d'Apo.3:1 : « Passas per èsser vivent ; e ès mòrt ». Aquela mòrt espirituala la gèta entre las mans del drac que la prepara per son inspiracion per sa « combat de Harmaguédon », d'Apo.16:16, de la darrièra ora del pecat terrèstre. Es dins l'ora d'aquela darrièra espròva de fe, profetizada dins lo messatge adreçat a sos servidors adventistas de l'epòca Filadèlfia, que va prene d'iniciativas intolerantas que van far d'ela, la « bèstia que monta de tèrra ». A « doas banas » que lo verset 12 que ven va justificar e identificar. Perque amassadas dins l'aliança ecumenica, las religions protestantas e catolicas son unidas dins lor combat contra lo jorn del repaus santificat per Dieu sul seten jorn autentic de la setmana ; lo dissabte o sabat dels josieus, mas tanben, d'Adam, de Noèr, de Moïse, e de Jèsus-Crist que l'a pas remés en causa pendent son ministèri e son ensenhament sus la tèrra perque las acusacions de transgression del sabat portadas contra Jèsus pels josieus rebèls èran infondadas e injustificadas. En fasent exprès de miracles lo jorn del Sabat, sa motivacion aviá per mira de tornar definir la reala concepcion divina del repaus sabatic. Aquelas doas religions, que se reclaman del salut obtengut per « l'anhèl que tira los pecats del mond », meritan plan, per lors critèris descriptius, l'imatge d'un « anhèl que parla coma lo dragon ». Perque lausant l'intolerància de cap als observadors del sabat qu'anaràn fins a condemnar a mòrt, es plan la guèrra dobèrta, estrategia del « dragon », que reapareis.

Verset 12 : « Elle exercissíá tota l'autoritat de la primièra bèstia en sa preséncia, e fasiá que la tèrra e sos abitants adoravan la primièra bèstia, dont la nafra mortala èra estada garida. »

Assistissèm a una mena de relai, la fe catolica domina pas mai, mas son anciana autoritat es balhada a la religion protestanta. Aiçò, perque aquela religion protestanta es oficialament la del país mai poderós de la tèrra : los Estats Units d'America del Nòrd o U.S.A. La fusion de las religions protestantas europèas e americanas es ja estada realizada, incluent quitament, l'institucion adventista del seten jorn, dempuèi 1995. Las novèlas « Babel » de la tèrra son obligadas a la mescla religiosa d'aquí enlà que se bastisson en aculhissent d'immigrats de divèrsas confessions religiosas. Se los òmes tròban aquelas causas normalas, a causa de lor esperit superficial e lor desinterès religiós, de son costat, lo Dieu creator que càmbia pas, càmbia pas tanpauc de vejaire, e punís aquela desobesissença qu'ignòra sas leiçons istoricas testimoniadas dins la Bíblia. En defendent a son torn, lo dimenge roman del primièr jorn, jorn de repaus establít per Constantin 1èr, la segonda « bèstia » protestanta « fa adorar la primièra bèstia » catolica que li a reconegut un estatut religiós oficial e li a balhat son nom « dimenge » enganaire. L'Esperit rampèla qu'aquela darrièra aliança dintra protestants e catolics es estat rendut possibla perque « la nafra mortala » infligida per la « bèstia que monta d'abisme » es

estat « garida ». O rampèla perque la segonda bèstia aurà pas aquel astre d'èsser garida. Serà destrucha per l'aveniment gloriós de Jèsus-Crist.

Verset 13 : « Elle operava de grands prodigis, quitament fins a far davalalar del fuòc del cèl sus la tèrra, a la vista dels òmes. »

Dempuèi sa victòria contra Japon en 1945, l'America protestanta es venguda la primièra poténcia nucleara de la tèrra. Sa plan nauta tecnologia es constantament imitada mas jamai egalada ; a totjorn una mesura d'avança sus sos concurrents o adversaris. Aquela primautat serà confirmada dins lo contèxt de la « Tresena Guèrra Mondiala » ont segon Dan.11:44, destruirà son enemiga, Russia, país del « rei del septentrion » dins aquela profecia. Son prestigi serà alara immens, e los subrevivents del conflicte, médusés e admiratius li fisaràn lors vidas e reconeisseràn son autoritat sus tota vida umana. « lo fuòc del cèl » apartenissiá pas qu'a Dieu, mas dempuèi 1945, America o possedís e o mestrege. Li deu sa victòria e tot son prestigi actual que creisserà encara amb sa victòria dins la guèrra nucleara que ven.

Verset 14 : « E sedusissiá los abitants de la tèrra pels prodigis que li èra balhat d'operar en preséncia de bèstia, disent als abitants de la tèrra de far un imatge a la bèstia qu'aviá la nafra de l'espasa e que viviá. »

Los « prodigis » tecnicas operats son innombrables. Los « abitants de la tèrra » son venguts dependents de totes sas invencions qu'absorbisson lors vidas e lors pensadas. Tant qu'America lor demanda pas de se privar d'aqueles gatgets qu'ocupan lors armas, coma d'endrogats, los « abitants de la tèrra » son prèstes de legitimar l'intolerància religiosa de cap a un « tot grop pichon », la « rèsta de la femna » d'Apo.12:17. « ... far un imatge a la bèstia » consistís a copiar las accions de la religion catolica e de los reproduire jos l'autoritat protestanta. Aquel retorn a la duresa dels esperits pausará sus doas accions. Los « subrevivents » auràn subreviscut a de faches guerriers òrres, e Dieu los fraparà de contunh e gradualament pels « sèt darrièrs flagèls de sa colèra », descriches dins Apo.16.

Lo decret de mòrt dominical

Verset 15 : « E li fuguèt balhat d'animar l'imatge de la bèstia, per fin que l'imatge de la bèstia parlèsse, e que faguèsse que totes los qu'adorarián pas l'imatge de la bèstia foguèsson tuats. »

Lo projècte del drac, inspirat per Dieu, prendrà forma e se complirà. L'Esperit revèla la forma de la mesura extrèma que serà presa pendent lo seisen dels « sèt darrièrs flagèls ». Per un decret oficial acceptat per totes los rebèls subrevivents de la tèrra, serà decidit qu'a una data situada entre la debuta de la prima e lo 3 d'Abril de 2030, los darrièrs adventistas observators del sabat del seten jorn seràn tuats. En perfiecha logica, aquela data marca l'annada del retorn en glòria de Jèsus-Crist. La prima d'aquela annada 2030 es obligatòriament lo moment ont interven per empachar lo projècte funèst dels rebèls de se complir contra sos elegits que ven salvar en « abreujant los jorns » de lor « destressa granda » (Matt.24:22).

Verset 16 : « E faguèt que totes, pichons e grands, rics e paures, liures e esclaus, recebèsson una marca sus lor man drecha o sus lor front,»

La mesura adoptada dividísca los sobrevivents de l'epòca en dos camps. Lo dels rebèls s'identifica per « una marca » de l'autoritat umana que designa « lo dimenge » catolic, ancian « jorn del solelh invencit » impausat per l'un de sos adoradors, l'emperador roman Constantin 1èr, dempuèi lo 7 de Març de 321. La « marca » es recebuda « sus la man », perque constituís « una òbra » umana que Jèsus jutja e condemna. Es egalament recebuda « sul front » que simboliza la volontat personala de tota creatura umana dont la responsabilitat es atal totalament engatjada jol just jutjament del Dieu creator. Per autenticar per la Bíblia aquela interpretacion del simbolisme de la « man » e del « front », i a aquel verset de Deut.6:8, ont Dieu dich a prepaus de sos comandaments : « Los ligaràs coma un signe sus tas mans, e seràn coma de fronteaux entre tos uèlhs.»

Las represalhas precedentas

Verset 17 : « e que degun poguèsse pas crompar ni vendre, sens aver la marca, lo nom de la bèstia o lo nombre de son nom. »

Darrièr aquel mot « degun » se tròba lo camp dels sants adventistas demorats fidèls al sabat santificat per Dieu. Perque refusant d'onorar « la marca », lo dimenge, del repaus del primièr jorn pagan, son meses a despart. Dins un primièr temps, son victimas d'un « boicòt » fòrça conegut dins las mesuras americanas contra los opausants que lor resistisson. Per aver drech al comèrci, cal onorar « la marca », lo dimenge, çò que concernís los protestants, « lo nom de la bèstia », « lo vicari del Filh de Dieu », çò que concernís los catolics, o « lo nombre de son nom », siá lo nombre 666.

Verset 18 : « Es aici la saviesa. Qué lo qu'a d'intelligéncia calcula lo nombre de la bèstia. Perque es un nombre d'òme, e son nombre es sièis cents seissanta sièis. »

La saviesa umana sufís pas per comprene lo messatge de l'Esperit de Dieu. Lo cal obligatòriament eretar d'el, coma lo cas de Salomon dont la saviesa subrepassava la de totes los òmes e fasiá sa reputacion sus tota la tèrra coneguda. Abans l'adopcion de las chifras arabas, en çò dels ebrèus, los grècs, e los romans, las letras de lor alfabet avián tanben valor de chifra, en mena que l'addicion de las valors de las letras que compausan un mot, determina son nombre. Se l'obten plan per un « calcul » coma lo verset o precisa. « ... lo nombre de son nom » es « 666 », siá, lo nombre obtengut per l'addicion de la valor chifrada de las letras romanicas contengudas dins son nom latin « VICARIVS FILII DEI » ; causa demostrada dins l'estudi del capítol 10. Aquel nom constituís en el meteis lo mai gròs « blasfèmia » o « messorga », de sas pretensions, perque en cap de faïçon, Jèsus s'es balhat un « remplaçant », significacion del mot « vicari ».

Apocalipsi 14 : lo temps de l'adventisme del seten jorn

Los messatges dels tres àngels – la sèga – la vendèmia

Es un capítol que cibra lo temps comprés entre 1843 e 2030.

En 1843, l'usatge particular de la profecia de Dan.8:14 conduch los « adventistas » a esperar lo retorn de Jèsus-Crist fixat per la prima d'aquela data. Es la debuta d'una successión d'espròvas de fe o l'interès per l'esperit de la profecia siá, « lo testimoniatge de Jèsus » segon Apo.19:10, va èsser demostrat individualament pels crestians que se reclaman del salut de Jèsus-Crist jos d'etiquetas religiosas multiplas. Las « òbras » demostradas permeton solas la seleccion o pas.

Aquelas òbras se resumisson en doas causidas possiblas : l'acceptacion o lo refús del lum rebut e de sas exigéncias divinas.

En 1844, après una novèla espèra fixada per l'auton 1844, Jèsus va conduire sos elegits seleccionats cap a una mission d'acabament de l'òbra de la Reforma que comença per la restauracion de la practica del sabat santificat per Dieu dempuèi la creacion del mond. Es lo subjècte mai important de la « santetat » qu'es « justificada » a partir de 1844, data ont aquela transgression es remembrada a la coneissença de sos servidors. Aquela traduccion de Dan.8:14, traduch fins a mon ministèri per : « dos mila tres cents ser matin e lo santuari serà purificat », es autenticament, confòrmament al tèxt original ebrèu : « dos mila tres cents ser matin e la santetat serà justificada ». Cadun pòt descobrir que la transgression del sabat divin dempuèi 321, s'acompanha de nombroses autres abandons de vertats doctrinalas establidas per Dieu al temps dels apòstols. Après 1260 annadas de regnes messorguièrs successors destructors de la fe, lo papisme a daissat dins la doctrina protestanta fòrça messorgas insuportablas pel Dieu de vertat. Aquí perqué, dins aquel capítol 14, l'Esperit presenta tres tèmas principals que son, successivament : la mission adventista o messatge dels « tres àngels » ; « la sèga » de la fin del mond, la tria e lo raubatòri dels elegits ; « la vendèmia » dels rasims de la colèra, lo castig final dels falses pastors, dalhas ensenhaires religioses del crestianisme.

Ensenhada, dempuèi 1844, per tirar los elegits a la colèra divina, la darrièra espròva es reservada per l'extrèm fin del temps balhat a l'umanitat per se posicionar entre la volontat divina revelada e l'exigéncia umana rebèlla tombada dins l'apostasia mai totala. Mas, la causida realizada a de consequéncias per totes los que se morisson dempuèi 1844. Sols, los elegits esclarats e fidèls « se morisson dins lo Senhor » segon l'ensenhament del verset 13 ont son declarats « benuroses » siá, beneficiaris de la gràcia del Crist, amb tota sa benediccion ja confirmada dins lo messatge adreçat a l'àngel de « Filadèlfia » que los concernís, perque sufís pas d'èsser batejat « adventista » per èsser considerat, per Dieu, coma un elegit.

Se los detalhs dels abandons demòran a descobrir, per contra, los ponches essencials son soslinhats e resumits per l'Esperit jos la forma dels « messatges dels tres àngels » dels versets 7 a 11. Aqueles messatges s'encadenan per succession de consequéncias.

O rampèli aici, après la nòta sus la cobèrta en pagina 2 d'aquel obratge, aqueles tres messatges meton en relèu tres messatges ja revelats en imatges simbolicas dins lo libre de Daniel dins Dan.7 e 8. Lor rampèl, dins aquel capítol 14 d'Apocalipsi, soslinha e confirma l'extrèma importància que Dieu lor balha.

Los recrompats adventistas victorioses

Verset 1 : « Agachèri, e aquí, l'anhèl se teniá sus la montanha de Sion, e amb el cent quaranta quatre mila [personas], qu'avián son nom e lo nom de son Paire escruches sus lors fronts. »

« la montanha de Sion » designa lo luòc d'Israèl ont Jerusalèm es estada bastida. Simboliza l'esperança del salut e la forma qu'aquel salut prendrà a la fin de las espròvas de la fe terrèstra e celèsta. Aquel projècte se complirà entièrament al renovelament de tota causa, pertocant la tèrra e lo cèl segon Apo.21:1. Los « 144 000 [personas] » simbolizan los elegits del Crist

seleccionats entre 1843 e 2030 siá, dels crestians adventistas testats, esprovats e aprovats per Jèsus-Crist dont lo jutjament s'aplica collectivament e individualament. Lo jutjament collectiu jutja l'institucion e lo jutjament individual concernís cada creatura. Los « 144000 [personas] » representan los elegits seleccionats per Jèsus-Crist demest los adèptes de la fe adventista. Aquel nombre es estrictament simbolic e lo nombre real dels elegits seleccionats es un secrèt conegut e gardat per Dieu. Se pòt comprene la rason de lor seleccion a la definicion de l'imatge prepausat. « Sus lor front » simbòl de lor voluntat e de lor pensada, « lo nom de l'anhèl », Jèsus, e « lo de son Paire », lo Dieu revelat dins l'anciana aliança, son inscrites. Aiçò significa qu'an retrobat e reproduz l'imatge de Dieu que lo Dieu creator aviá balhat al primièr òme abans lo pecat, quand l'a format e li a balhat vida ; e aquel imatge es la de son caractèr. Constituïsson lo fruch que Dieu voliá obtenir en recrompant en Jèsus-Crist los pecats de sos sols elegits fidèls. Apareis que sul front dels elegits seleccionats, siá, dins lor esperit, lor pensada e lor voluntat se retròben, lo sagèl de Dieu d'Apo.7:3 siá, lo sabat del quaten comandament del décalogue e lo caractèr inseparable de l'anhèl Jèsus-Crist e lo de sa revelacion dins l'anciana aliança coma Paire siá, Dieu creator. Atal la vertadièra fe crestiana opausa pas las nòrmas religiosas restacadas al Filh e al Paire coma los adèptes del dimenge roman o pretendon, senon en paraulas, almens, en accion.

Verset 2 : « E ausiguèri de cèl una votz, coma un bruch de gròssas aigas, coma lo bruch d'un tron grand ; e la votz qu'ausiguèri èra coma la de jogaires d'arpas jogant de lors arpas. »

Los caractèrs contradictòris evocats dins aquel verset son en realitat complementàrias. Las « gròssas aigas » simbolizan de multituds de creaturas vivas qu'en s'exprimissent prenon l'aspècte d'un « tron grand ». A l'opausat, per l'imatge de l'« arpa », Dieu revèla la perfiecha armonia qu'unís sas creaturas victoriosas.

Verset 3 : « E cantavan un cantic novèl davant lo tròne, e davant los quatre èssers vius e los vièlhs. E degun podiá pas aprene lo cantic, s'es pas los cent quaranta quatre mila, qu'èran estats recrompats de la tèrra. »

Dieu confirma e soslinha aici la plan nauta santificacion de la fe « adventista » instaurada dempuèi 1843-44. Sos elegits se distinguisson dels autres grops simbolizats ; « lo tròne, los quatre èssers vius e los vièlhs » ; aquestes designant l'ensemble dels recrompats de l'experiéncia viscuda sus la tèrra. Mas la Revelacion divina apelada Apocalipsi cibra unicament las doas mila annadas de la fe crestiana que lo decret de Dan.8:14 separa en doas fasas successivas. Fins a 1843-44, los elegits son simbolizats per 12 « vièlhs » suls « 24 » citats dins Apo.4:4. Los 12 autres « vièlhs » son los « 12 tribús » adventistas « sageladas » dins Apo.7:3 a 8 a partir de 1843-44.

Verset 4 : « Son los que se son pas solhats amb de femnas, perque son verges ; seguïsson l'anhèl pertot ont va. Son estats recrompats d'entre los òmes, coma de premícias per Dieu e per l'anhèl ; »

Los prepauses d'aquel verset s'aplican unicament dins un sens espiritual ; lo mot « femnas » designant de glèisas crestianas tombadas en apostasia dempuèi lor origina, coma la fe catolica romana, o dempuèi 1843-44, per la fe protestanta, e dempuèi 1994, per la fe institucionala adventista. La « solhadura » evocada cibra lo pecat que resulta de la transgression de la lei

divina e dont « lo salari es la mòrt », segon ròm.6:23. Es per los arrancar a la practica del pecat que Jèsus-Crist a santificat siá, mes a despart de, los simbolic « 144 000 [personas] ». Lor « virginitat » es tanben espiritual e los designa coma d'èssers « purs » dont la justícia es estada blanquida per la sang versada per Jèsus-Crist en lor favor. Eretiers del pecat e de sa solhadura, coma totes los descendents d'Adam e Eve, lor fe reconeguda per Jèsus-Crist los a perfiechament « purificats ». Mas per que aquela fe siá efectivament reconeguda per Jèsus-Crist, aquela purificacion deu èsser reala e concretizada dins lors « òbras ». Aiçò implica donc l'abandon dels pecats eretats de las falsas religions crestianas o josievas o mai largament, monoteïstas. E dins sa revelacion profetica, Dieu cibra particularament lo fach de respectar pas l'òrdre del temps qu'a establìt tre la primièra setmana de sa creacion de la tèrra e de son sistèma celèst.

Darrièr l'imatge de « cantar un cantic novèl » se tròba una experiéncia especifica viscuda unicament pels « 144 000 [personas] » sageladas. Après « lo cantic de Moïse » que celebrava la gloriosa sortida d'Egipte simbòl del pecat, « lo cantic » dels « 144 000 » elegits celèbra lor liberacion del pecat perque an obesit al decret de Dan.8:14 e an collaborat a lor santificacion volguda, e quitament exigida, per Dieu dempuèi 1843-44. A aquela data, una vision celèsta a rampelat la purificacion dels pecats complida sus la crotz de Golgotha per la mòrt de Jèsus-Crist. Aquel messatge constituissiá a l'encòp un repròchi e un ensenhament que Dieu presentava a un tip de cresents protestants eretièrs del dimenge roman e de d'unes de sos autres pecats messorguièrs. Dins la tipologia dels rites ebrèus, aquela « purificacion dels pecats » èra en auton una fèsta religiosa pendent la quala, la sang del boc tuat èra portada dins lo luòc plan sant sul propitiatoire plaçat dins aquel luòc inaccessible e defendèt pendent la rèsta del temps de l'annada. La sang d'aquel boc, imatge simbolic del pecat, profetizava la sang de Jèsus-Crist vengut el meteis lo portaire dels pecats de sos elegits per tal d'expiar a lor plaça lo castig que meritan ; Jèsus èra el meteis fach pecat. Dins aquela ceremonia, lo boc representa lo pecat e non lo Crist qu'o pòrta. Es a aquel desplaçament fisic del sobeiran sacrificateur que passa de luòc sant autorizat al luòc plan sant defend la rèsta de l'annada qu'aquel verset alludit en disent : « seguisson l'anhèl pertot ont va ». En rampelant aquela scèna dins la vision del 23 d'Octobre de 1844, l'Esperit del Crist rampelava a sos elegits eretièrs inconscients de las falsatats doctrinalas, la defensa de pecar. Atal, a partir de 1844, lo pecat d'origina voluntària practicat, çò qu'es lo cas del dimenge roman, rend impossible la relacion amb Dieu, e lo pecat abandonat permet lo perlongament d'aquela relacion que condutz l'elegit concernit a la plenitud de sa santificacion per la recepcion, la compreneson e la mesa en accion de la vertat divina revelada.

Essent considerats coma de « premícias per Dieu e per l'anhèl », constituïsson çò que Dieu a trobat de melhor dins sa seleccion d'elegits terrèstres. Dins los rites ebrèus, « las premícias » èran declaradas « santas ». D'ofrendas d'aquelas premícias animalieras o vegetalas èran reservadas per Dieu per tal de l'onorar e per marcar la reconeissença umana de cap a sa bontat e sas larguesas. Una altra rason, en fach de las « premícias santas », es lor recepcion del lum divin que lor es revelada dins son integralitat perque vivon lo temps de la fin ont lo lum revelat atenh son apogèu, son zenit espiritual.

Verset 5 : « e dins lor boca s'es pas ponch trobat de messorga, perque son irrépréhensibles. »

Lo vertadièr elegit, lo qu'es nascut de la vertat per la naissença novèla pòt pas que detestar la « messorga » dins lo qual tròba pas cap de plaser. La messorga es detestabla perque pòrta pas que de consequéncias nosiblas e fa sofrir las gentes del ben. Lo que crei a la « messorga » coneis puèi lo patiment de la decepcion, l'amarum d'èsser enganat. Cap d'elegit del Crist se pòt pas regaudir de sedusir e d'enganar sos fraires umans. A l'opausat, la vertat rassegura, bastís positivament de relacions amb los vertadièrs fraires, mas sustot en primièr, amb lo Dieu creator e rédempteur de nòstre salut que reivindica e exalta son nom al títol de « Dieu de vertat ». Atal, practicant pas mai lo pecat doctrinal, en obesissent a la vertat revelada, l'elegit es jutjat « irrèpréhensible » pel Dieu de vertat el meteís.

Messatge del primièr àngel

Verset 6 : « Vivi un autre àngel que volava pel mièg del cèl, avent un Evangèli etèrn, per l'anonciar als abitants de la tèrra, a tota nacion, a tota tribú, a tota lenga, e a tot pòble. »

« Un autre àngel » siá un autre messatgièr proclama un plen lum divin simbolizada per « lo mièg del cèl » siá lo zenit del solelh. Aquel lum es en relacion amb « l'Evangèli » siá « la bona novèla » del salut portat per Jèsus-Crist. Es qualificat « d'etèrn » perque son messatge es autentic e coneis pas cap de variacion dins lo temps. D'aquela faïçon, Dieu o certifica confòrm al qu'es estat ensenhat als apòstols de Jèsus-Crist. Aquel retorn a la vertat ven a partir de 1843 après las nombrosas desformacions eretadas la fe catolica romana. La proclamacion es universala en analogia amb lo messatge presentat dins Daniel 12:12 que revèla la benediccion divina de l'òbra adventista. « l'Evangèli etèrn » es evocat aici jos l'aspècte del vertadièr fruch de la fe, seguida a l'exigéncia divina revelada pel decret de Daniel 8:14. L'interès per la paraula profetica es un fruch legitim de la nòrma de « l'Evangèli etèrn ».

Verset 7 : « Disiá d'una votz fòrta : Crenhètz Dieu, e balhatz-li glòria, perque l'ora de son jutjament es venguda ; e adoratz lo qu'a fach lo cèl, e la tèrra, e la mar, e las fonts d'aigas. »

Al verset 7, lo primièr àngel denóncia la transgression del sabat que glorifica, dins lo décalogue divin, la glòria del Dieu creator. Exigís atal sa restauracion a partir d'Octobre de 1844, mas imputa sa transgression als Protestants, dempuèi la prima 1843.

Messatge del segond àngel

Verset 8 : « E un autre, un segond àngel seguiguèt, en disent : Es tombada, es tombada, Babylone la grand, qu'a abeurat totas las nacions del vin de la furor de son impudicité ! »

Al verset 8, lo segond àngel fa descobrir l'enòrma culpabilitat de la glèisa catolica papala romana qu'a sedusit e enganat los òmes en rebatejant « lo jorn del solelh » pagan de Constantin 1èr del nom « jorn del Senhor » traduccion del montatge latin qu'es a l'origina de sa « dimenge » : dies dominica. Repetida dos còps, l'expression, « Elle es tombada, es tombada Babylone la Grand », confirma que per ela e los qu'eretan d'ela, lo temps de la paciéncia divina

a pres definitivament fin. Individualament, la conversion demòra possible, mas al prètz d'una produccion de fruches siá, « d'òbras » de penedenças, unicament.

Rampèl : « es tombada » significa : es presa e vencuda pel Dieu de vertat coma una vila tomba entre las mans de son enemic. Lèva e esclaira après 1843, entre 1844 e 1873, per sos servidors fidèls adventistas del seten jorn, lo « mistèri » que la caracteriza dins Apo.17:5. La seduccion de sas messorgas pèrd son eficacitat.

Dins lo verset 8, lo jutjament portat dins los messatges precedents es confirmat, amb una terribla mesa en garda. La causida conscienta e voluntària del jorn del repaus instaurat per Constantin 1èr en 321, torna dempuèi 1844, los rebèls qu'o justifican, passius de la condemnacion divina dels torments de la segonda mòrt del jutjament darrièr. Per mascar son acusacion contra lo dimenge, Dieu l'escondon amb lo nom de « marca » infama que s'opausa a son pròpri « sagèl » divin. Aquel signe d'una autoritat umana, que remet en causa son òrdre del temps, constituís un enòrme otratge digne d'èsser castigat per Lui. E lo castig anonciat serà, en efiech, terrible : « serà tormentat dins lo fuòc e lo sofre » qu'avalirà los rebèls, mas unicament al moment del jutjament darrièr.

Messatge del tresen àngel

Verset 9 : « E un autre, un tresen àngel los seguiguèt, en disent d'una votz fòrta : Se qualqu'un adòra (se prostèrna davant) la bèstia e son imatge, e recep una marca sus son front o sus sa man, »

Lo caractèr complementari e successiu d'aquel tresen messatge amb los dos precedents es precisat per la formula « los seguiguèt ». La « votz fòrta » confirma la plan nauta autoritat divina del qu'o proclama.

La menaça es adreçada als rebèls umans que sostenon e apròvan lo regim de la « bèstia que monta de tèrra » e qu'adòptan e onoran, per lor obesissença, lo dimenge, la « marca » de son autoritat, citada dins Apo.13:16 siá, actualament, la totalitat de las poblacions crestianas.

L'oposicion dirècta d'aquela « marca » al « sagèl de Dieu » siá, del dimenge del primièr jorn al sabat del seten jorn, es confirmada pel fach que l'una e l'autre son recebuts « sul front », sèti de la voluntat, segon Apo.7:3 e 13:16. Relevam que lo « sagèl de Dieu » d'Apo.7:3 ven dins Apo.14:1 : « lo nom de l'Anhèl e lo de son Paire ». La recepcion « sus la man » s'esclaira per aqueles versets de Deut.6:4 a 9 :

« Escota, Israèl ! YaHWÉH, nòstre Dieu, es lo sol YaHWÉH. Aimaràs YaHWÉH, ton Dieu, de tot ton còr, de tota ton arma e de tota ta fòrça. E aqueles comandaments, que te balhi uèi, seràn dins ton còr. Los inculcaràs a tos mainatges, e ne parlaràs quand seràs dins ton ostal, quand anaràs en viatge, quand te colcaràs e quand te levaràs. Los ligaràs coma un signe sus tas mans, e seràn coma de frontaux entre tos uèlhs. Los escriuràs suls postèls de ton ostal e sus tas

pòrtas. » La « man » designa l'accion, la practica, e lo « front », la voluntat de la pensada. Dins aquel verset, l'Esperit dich : « Aimaràs YaHWÉH ton Dieu de tot ton còr, de tota ton arma e de tota ta fòrça » ; çò que Jèsus cita dins Matt.22:37 e que presenta al títol de « primièr e en mai grand comandament ». Los elegits portaires del « sagèl de Dieu » devon donc respondre a aqueles tres critèris : « Aimar Dieu de tot lor còr » ; onorar en lo practicant lo repaus del sabat de son seten jorn santificat ; e aver « lo nom de l'Anhèl » Jèsus-Crist « e lo de son Paire » YaHWÉH dins sa pensada. En precisant « e lo nom de son Paire », l'Esperit confirma la necessitat d'obesir als dètz comandaments de Dieu e als precèptes e ordenanças que favorizan la santetat de l'elegit dins l'anciana aliança. Ja en son epòca, l'apòstol Joan a confirmat aquelas causas en disent dins 1 Jean 5:3-4 :

« Perque l'amor de Dieu consistís a gardar sos comandaments. E sos comandaments son pas penoses, perque tot çò qu'es nascut de Dieu trionf del mond ; e la victòria que trionfa del mond, es nòstra fe. »

Verset 10 : « beurà, el tanben, del vin de la furor de Dieu, versat sens mescla dins la copa de sa colèra, e serà tormentat dins lo fuòc e lo sofre, davant los sants àngels e davant l'anhèl. »

La colèra de Dieu serà amplament justificada perque los que recebon la « marca de la bèstia » onoran lo pecat uman tot en reivindicant la justícia de Jèsus-Crist. Dins Apo.6:15 a 17, l'Esperit a balhat en imatge las consequéncias de lor confrontacion finala amb la justa colèra destructritz de Jèsus-Crist.

Nòta fòrça importanta : Per comprene melhor aquela colèra divina, devèm realizar perqué lo mesprètz pel sant sabat suscita tant la colèra de Dieu. Existís dels pecats véniels, mas la Bíblia nos met en garda contra lo pecat portat contra lo Sant Esperit, nos precisant que i a pas mai de sacrifici per obtenir lo perdon divin. A l'epòca dels apòstols, lo sol exemple que nos es balhat d'aquel tip de pecat, es lo regèt del Crist per un crestian que s'es convertit. Mas es pas aquí qu'un exemple, perque en realitat la blasfèmia contra lo Sant Esperit consistís a negar e refusar un testimoniatge balhat per l'Esperit de Dieu. Per convèncer e ensenhar los èssers umans, l'Esperit a inspirat las escrituras santas de la Bíblia. Donc lo que contèsta lo testimoniatge balhat per l'Esperit dins la Bíblia comet ja la blasfèmia contra l'Esperit de Dieu. Dieu pòt far melhor, per far conéisser sa voluntat, que de conduire los cridats cap a la Bíblia e sos escriches ? Pòt exprimir mai clarament sa voluntat, sa pensada e son jutjament sobeiran ? Al sègle 16en, aquel mesprètz per la Bíblia a la quala a fach la guèrra a marcat la fin definitiva de la paciéncia de Dieu per la religion catolica romana ; la fin de sa paciéncia per una doctrina qu'a pas jamai reconeguda. Puèi, en 1843, lo mesprètz per la paraula profetica a marcat la fin de recebre de fe protestanta jos totas sas multiplas formas eretièras del dimenge roman siá, de « la marca de la bèstia ». E fin finala, a son torn, l'adventisme a comés la blasfèmia contra lo Sant Esperit en regetant l'ultima revelacion profetica que Jèsus li a presentada per son umil servidor qu'incarni ; blasfèmia qu'es estat confirmat e amplificat per lor aliança amb los observators del dimenge dempuèi 1995. La blasfèmia contra l'Esperit recep cada còp de la part de Dieu la justa responsa que merita ; una justa senténcia de condemnacion a la primièra e la « segonda mòrt » confirmada dins aquel verset 10.

Verset 11 : « E lo fum de lor torment monta als sègles dels sègles ; e an pas de repaus ni jorn ni nuèch, los qu'adòran la bèstia e son imatge, e qual que siá recep la marca de son nom. »

La « fumada » serà pas qu'al temps del jutjament darrièr, ora ont los descasuts rebèls seràn « tormentats dins lo fuòc e lo sofre » de « l'estanh de fuòc » d'Apo.19:20 e 20:14 ; aiçò, a la fin del seten millenari. Mas ja abans aquel moment terrible, l'ora del retorn gloriós de Jèsus-Crist confirmarà lor sòrt final. Lo messatge d'aquel verset evòca lo subjècte del « repaus ». Per lor part, los elegits son atentius al temps del repaus santificat per Dieu, mas los descasuts an pas, a l'opausat, pas lo meteís lagui, perque balhan pas a las declaracions divinas l'importància e lo seriós que meritan. Aquí perqué, en responsa a lor mesprètz, pontualament de lor castig final, Dieu lor acordarà pas cap de repaus per adocir lor patiment.

Verset 12 : « Es aici la perseverança dels sants, que gardan los comandaments de Dieu e la fe de Jèsus. »

Los mots « perseverança o paciència » caracterizan los vertadièrs sants del divin Messias Jèsus dempuèi 1843-44 fins a son retorn en glòria. Dins aquel verset, « lo nom del Paire » del verset 1 ven « los comandaments de Dieu », e « lo nom de l'Anhèl » es remplaçat per « la fe de Jèsus ». L'òrdre de las prioritats es egalament cambiat. Dins aquel verset, l'Esperit cita en primièr « los comandaments de Dieu », e en segond, « la fe de Jèsus » ; çò qu'es istoricament e al nivèl de la valor l'òrdre aprovat per Dieu dins son projècte de salut. Lo verset 1 priorizava lo « nom de l'Anhèl » per restacar los « 144 000 » elegits a la fe crestiana.

Verset 13 : « E ausiguèri de cèl una votz que disiá : Escriu : Urós tre ara los mòrts que se morisson dins lo Senhor ! Òc, dich l'Esperit, per fin que se pausen de lors òbras, perque lors òbras los seguiscan. »

L'expression « tre ara » merita una explicacion detalhada tant es importanta. Perque cibra la data de la prima 1843 e la de l'auton 1844 en la quala, respectivament, lo decret de Daniel 8:14 dintra en aplicacion, e las doas espròvas adventistas organizadas per William Miller prenon fin.

Amb lo temps, l'adventisme oficial institucional, a perdut de vista las implicacions d'aquela formula « tre ara ». Sols los pionièrs fondadors de la fe adventista an comprés las consequéncias de l'exigéncia del sabat per Dieu tre 1843. Per adoptar aquela practica del seten jorn, èran conduches a realizar que lo dimenge practicat fins aquí èra renegat per Dieu. Après eles, l'adventisme eretat es vengut tradicional e formaliste, e per l'immensa majoritat dels adèptes e dels ensenhaires, lo dimenge e lo sabat son estats injustament plaçats sus un nivèl d'egalitat. Aquela pèrda del sens del sacrat e de la vertadièra santetat a agut per consequéncia lo desinterès per la paraula profetica e lo tresen messatge adventista qu'ai desliurat entre 1983 e 1994. Dempuèi çò mesprètz manifestat dins l'adventisme de França, l'institucion adventista mondiala a passat tre 1995 una aliança amb lo clan ecumenic, per sa mai granda malediccion. La menaça dels « torments » del verset 10 la concernís a son torn, per la suggestion de l'expression « beurà el tanben » ; dempuèi 1994, l'adventisme institucional, après la fe protestanta, jutjada e condemnada dempuèi 1843.

Coma çò verset o suggerís, lo decret de Daniel 8:14 provòca la separacion dels crestians protestants de 1843 en dos camps dont lo grop adventista, beneficiari de la béatitude pronunciada : « Urós tre ara los mòrts que se morisson dins lo Senhor ! ». Va de se que Jèsus anonciant dins « Laodicée » qu'anava la « vomir », l'institucion adventista, messatgièr oficial

del Crist en 1991, data del regèt oficial del lum, dich « nud » pòt pas mai d'ara enlà beneficiar d'aquela béatitude.

Lo temps de la sèga

Verset 14 : « Agachèri, e aquí, i aviá una nivolada blanca, e sus la nivolada èra assetat qualqu'un que semblava a un filh d'òme, avent sus son cap una corona d'aur, e dins sa man una fauç talhanta. »

Aquela descripcion evòca Jèsus-Crist al moment de son gloriós retorn. La « nivolada blanca » rampèla las condicions de sa partença e de sa montada al cèl viscuda dos mila ans mai d'ora. La « nivolada blanca » designa sa puretat, sa « corona d'aur » simboliza sa fe victoriosa, e « la fauç talhanta » imatge la « paraula talhanta » de Dieu de Hébr.4:12, començada per « sa man ».

Verset 15 : « E un autre àngel sortiguèt del temple, cridant d'una votz fòrta al qu'èra segut sus la nivolada : Lance ta fauç, e sèga ; perque l'ora de segar es venguda, perque la sèga de la tèrra es madura. »

Jos l'aspècte de « la sèga », coma dins sa parabòla, Jèsus rampèla que dins aquesta, vendriá lo temps de separar definitivament « lo bon gran de l'ivraie ». Per sa Revelacion, nos fa descobrir aquel subjècte que separa los dos camps : lo sabbat dels elegits e lo dimenge dels descasuts, perque darrièr aquel nom religiós s'amaga l'adoracion e l'autoritat d'una divinitat solara pagana. E malgrat las evolucions del temps uman, Dieu contunha a o agachar per çò qu'es realament per el. Las opinions diferentas dels òmes influisson pas sus son jutjament ; dins son òrdre del temps, lo primièr jorn es profan, pòt pas en cap de cas revestir la santetat divina. Aquesta es restacada exclusivament al seten jorn santificat dins son òrdre del temps gravat tre lo començament del temps terrèstre perpetua ; aiçò per una durada de 6000 annadas solaras.

Verset 16 : « E lo qu'èra segut sus la nivolada getèt sa fauç sus la tèrra. E la tèrra foguèt segada. »

L'Esperit confirma lo futur compliment de « la sèga de la tèrra ». Lo Crist Salvaire e Venjador i velharà e lo complirà confòrmament a son anóncia facha en parabòla, a sos apòstols, dins Matt.13:30 a 43. La « sèga » concernís principalament lo raubatòri al cèl dels sants elegits demorats fidèls al Dieu creator.

Lo temps de la vendèmia (e de la venjança)

Verset 17 : « E un autre àngel sortiguèt del temple qu'es dins lo cèl, avent, el tanben, una fauç talhanta. »

Se « l'àngel » precedent aviá una mission favorabla als elegits, al contrari, aquel « autre àngel » a una mission punitiva dirigida contra los rebèls descasuts. Aquela segonda « fauç » simboliza, ela tanben, la « paraula talhanta de Dieu » mesa en accion per sa volontat, mas pas

per sa man puèi que, al contra de la sèga, per la vendèmia, l'expression « dins sa man » es absenta. L'accion punitiva serà donc fisada a d'agents executors de la volontat divina ; en fach, las victimas de sas seduccion.

Verset 18 : « E un autre àngel, qu'aviá autoritat sul fuòc, sortiguèt de l'autar, e s'adrecèt d'una votz fòrta al qu'aviá la fauç talhanta, disent : Lance ta fauç talhanta, e vendèmia los rasims de la vinha de la tèrra ; perque los rasims de la tèrra son madurs. »

Ven puèi, après lo raubatòri dels elegits al cèl, lo moment de « la vendèmia ». Dins Esa.63:1 a 6, l'Esperit desvolopa l'accion ciblada per aquel tèrme simbolic. Dins la Bíblia, lo chuc del rasim rog es comparat a la sang umana. Son utilizacion per Jèsus, dins la santa Cène confirma aquela idèa. Mas « la vendèmia » es restacada a « la colèra de Dieu » e va concernir los qu'an obrat de façon indigna jos l'aspècte de sos servidors, perque la sang versada volontàriament pel Crist meritava pas lors nombrosas traïsons. Perque Jèsus se pòt sentir traït pels que desforman son projècte salvateur al ponch de justificar lo pecat pel qual a balhat sa vida e portat lo patiment per fin que sa practica cèsse. Los transgressors volontaris de sa lei an donc de comptes a li tornar. Dins lor folia eissòrba, anaràn fins a voler far se morir sos vertadièrs elegits, per tal d'eradicar de tèrra, la practica del sabbat del seten jorn santificat e exigít per Dieu dempuèi 1843-44. Los elegits avián pas l'autorizacion de Dieu d'utilizar la fòrça contra lors enemics religioses ; Dieu s'èra reservat de façon exclusiva aquela accion. « A ieu la venjança, miá, la retribucion » çò a declarat a sos elegits, e l'ora es venguda de metre aquela venjança en execucion.

Dins aquel capítol 14, los versets 17 a 20 evòcan aquel tèma de la « vendèmia ». Los rasims pecadors son declarats madurs perque an plenament demostrat per lors òbras lor vertadièra natura. Lor sang va rajat coma lo chuc dels rasims dins una tina quand son torçuts pels pès dels vendangeurs.

Verset 19 : « E l'àngel getèt sa fauç sus la tèrra. E vendemièt la vinha de la tèrra, e getèt la vendèmia dins la tina granda de la colèra de Dieu. »

L'accion es certificada per aquela anòncia revelada per aquela scèna. Dieu profetiza en certitud lo castig de l'arrogància catolica e protestanta. Van patir las consequéncias de la colèra de Dieu, imagée per la tina dins la quala los rasims vendemiats son espotits pels pès dels fouleurs.

Verset 20 : « E la tina foguèt torçada fòra de la vila ; e de la sang sortiguèt de la tina, fins als mòrs dels cavals, sus una expandida de mila sièis cents estadis. »

Esa.63:3 precisa : « Soi estat sol de caucar a la premsa ; cap d'òme èra pas amb ieu ... ». La vendèmia compliguèt lo castig de Babylone la Grand ciutat dins Apo.16:19. A emplenat la copa de la colèra divina que deu ara beure fins a la liga. « la tina foguèt torçada fòra de la vila » siá, sens la preséncia dels elegits ja tirats al cèl. A Jerusalèm, las execucions dels condemnats a mòrt s'efectuavan en defòra de las parets de la vila santa per la solhar pas. Foguèt lo cas per la crucifixion de Jèsus-Crist que rampèla, per aquel messatge, lo prèmi a pagar pels qu'an sosestimat sa pròpria mòrt. Lo temps es vengut per sos enemics de versar a lor torn lor sang per expiar eles meteisses lors nombroses pecats. « E de la sang sortiguèt de la tina fins al mòrs

dels cavals ». Las ciblas de la colèra son los ensenhaires religioses crestians, e Dieu los designa per l'imatge del « mòrs » que los cavalièrs meton « dins la boca dels cavals », per los dirigir. Aquel imatge es prepausat dins Jac.3:3, dont lo tèma es precisament : los ensenhaires religioses. Jacques precisa tre la debuta del capítol 3 : « Mos fraires, que i aja pas, demest vosautres, un fum de personas que se meton a ensenhar, perque sabètz que serem jutjats mai sevèrament ». L'accion de la « vendémia » justifica aquel savi avertiment. En precisant « fins als mòrs dels cavals », l'Esperit suggerís que la tina concernís, en primièr, lo clergat catolic roman de « Babylone la Grand », mas que s'expandís fins als ensenhaires protestants que, dempuèi 1843, fan un usatge « destructor » de la santa Bíblia segon l'acusacion portada per l'Esperit dins Apo.9:11. Retrobam aici l'aplicacion de l'avertiment balhat dins Apo.14:10 : « beurà, el tanben, del vin de la furor de Dieu versat sens mescla dins la copa de sa colèra ... ».

Pel messatge « sus una expandida de mila sièis cents estadis », en continuitat del messatge precedent, lo castig s'expandís a la fe reformada dempuèi lo sègle 16en a lo qual lo nombre 1600 alludit. Es l'epòca ont Martin Luther a oficializat l'acusacion portada contra la fe catolica en 1517. Mas es tanben, dins aquel sègle 16en que se son formadas las doctrinas protestantas de las « dalhas christs » e dalhas crestians qu'an legitimat la violéncia e l'espasa defendudas per Jèsus-Crist. L'Apocalipsi ofrís sas pròprias claus d'interpretacion e aquel sègle 16en i es designat dins Apo.2:18 a 29 jol nom simbolic de l'epòca « Thyatire ». Lo mot « estadi » revèla lor activitat religiosa, lor participacion a la corsa dont lo prèmi en jòc, es la corona de la victòria promesa al venceire. Es l'ensenhament de Paul dins 1 Agacin.9:24 : « Sabètz pas que los que corron dins l'estadi, corron totes, mas qu'un sol empòrta lo prèmi ? Corrètz de faïçon a o emportar ». Lo prètz de la vocacion celèsta s'empòrta pas donc pas de quala que siá faïçon ; la fidelitat e la perseverança dins l'obesissença es la sola faïçon de véncer dins lo combat de la fe. Confirma dins Phi.3:14 disent : « Corri cap a la tòca, per emportar lo prètz de la vocacion celèsta de Dieu en Jèsus-Crist ». Pontualament de la « vendémia » se verificaràn aquelas paraulas de Jèsus : « Perque i a fòrça de cridats, mas pauc d'elegits (Mat.22:14)».

Apocalipsi 15 : La fin del temps de gràcia

Abans que la « sèga e la vendémia » se compliguèsson ven lo moment crench, de la fin del temps de gràcia. Aquel ont las causidas umanas son gravadas dins lo marme del temps, sens cap de possibilitat de tornar sus aquelas causidas. A aquel moment, l'ofèrta del salut en Crist pren fin. Es lo tèma d'aquel plan cort capítol 15 de l'Apocalipsi de Jèsus-Crist. La fin del temps de gràcia interven après las sièis primièras « trompetas » dels capítols 8 e 9, e abans « los sèt darrièrs flagèls de Dieu » del capítol 16. Va de se, que succedís a la darrièra causida del camin que Dieu balha a l'òme de far. Jos l'egida autoritària de « la bèstia que monta de tèrra » d'Apo.13:11 a 18, los dos darrièrs camins conduson, l'un, al dissabte o sabat santificat de Dieu,

l'autre, al dimenge, de l'autoritat papala romana. Jamai las causidas entre la vida e lo ben, la mòrt e lo mal, son pas estats tan clars. Que l'òme crenh lo mai ? Dieu, o l'òme ? Tala es la donada de la situacion. Mas pòdi dire tanben : Que l'òme aima lo mai ? Dieu o l'òme ? Los elegits respondràn dins los dos cases : Dieu, coneissent per sa revelacion profetica los detalhs sus la fin de son projècte. La vida etèrna serà alara plan pròcha, a portada de lor man.

Verset 1 : « Puèi vivi dins lo cèl un autre signe, grand e remirable : sèt àngels, que tenián sèt flagèls, los darrièrs, perque per eles se complís la colèra de Dieu. »

Aquel verset presenta los « sèt darrièrs flagèls » que van frapar las dalhas cresents per lor causida del jorn dominical roman. Lo tèma d'aquel capítol, la fin del temps de gràcia, obrís lo temps dels « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu ».

Verset 2 : « E vivi coma una mar de veire, mesclanha de fuòc, e los qu'avián vencut la bèstia, e son imatge, e lo nombre de son nom, de pè sus la mar de veire, avent d'arpas de Dieu.»

Per tal d'encoratjar sos servidors, sos elegits, lo Senhor presenta puèi una scèna qu'evòca lor imminente victòria per divèrses imatges tirats d'autres passatges de la profecia. « Sus la mar de veire, mesclanha de fuòc, se tenon de pè », perque an traversat una espròva de fe dins la quala son estats secutats (mesclanha de fuòc) e ne son sortits venceires. La « mar de veire » designa la puretat del pòble elegit, coma dins Apo.4:1.

Verset 3 : « E cantan lo cantic de Moïse, lo servidor de Dieu, e lo cantic de l'anhèl, en disent : Tas òbras son grandas e remirablas, Senhor Dieu tot poderós ! Tas vias son justas e vertadièras, rei de las nacions !»

« lo cantic de Moïse » celebrava la gloriosa sortida d'Israèl d'Egipte, tèrra e simbòl tip del pecat. La dintrada en Canaan terrèstre que seguiguèt 40 ans mai tard prefigurava la dintrada dels darrièrs elegits dins la Canaan celèst. A son torn, après aver balhat sa vida per expiar los pecats dels elegits, Jèsus, « l'anhèl », es montat al cèl, dins sa glòria e sa poténcia divina celèsta. Los darrièrs testimònis fidèls de Jèsus, totes adventistas de fe e d'òbra, experimentan a lor torn l'ascension cap al cèl quand Jèsus torna per los salvar. Exaltant, sas « òbras grandas e remirablas », los elegits tornan glòria al Dieu creator qu'a incarnat sas valors en Jèsus-Crist : sa perfiecha « justícia » e sa « vertat ». L'evocacion del mot « vertadièr » restaca lo contèxte de l'accion a la fin de l'epòca « Laodicée » dins la quala s'es presentat coma « l'Amèn e lo Vertadièr ». Es alara l'ora de « la desliurança » que marca la fin del temps de « l'enfantement de la femna » d'Apo.12:2. « lo mainatge » es mes al mond jos la forma de la puretat del caractèr celèst revelat en e per Jèsus-Crist. Los elegits pòdon logar Dieu per son estat « totpoderós » perque es a aquela poténcia divina que devon lor salut e lor desliurança. Avent reculhit e seleccionat sos recrompats demest tolas las nacions terrèstras, Jèsus-Crist es plan lo « Rei de las nacions ». Las que se son opausadas a el e a sos elegits son pas mai.

Verset 4 : « Que crenheriá pas, Senhor, e glorificariá pas ton nom ? Perque sol ès sant. E tolas las nacions vendràn e se prosternaràn davant tu, perque tos jutjaments son estats manifestats. »

En clar, aiçò significa : Que refusariá de te crénher, Dieu creator, e gausariá te frustrar de ta glòria legitima en refusant d'onorar ton sant sabat del seten jorn ? Perque sol ès sant e sol as santificat ton seten jorn e los a que l'as balhat, en signe de lor aprobacion e d'apertenéncia a ta santetat. En efiech, en evocant « sa crenhença », l'Esperit alludit al messatge del primièr « àngel » d'Apo.14:7 : « Crenhètz Dieu e balhatz-li glòria perque l'ora de son jutjament es venguda ; e adoratz (prosternatz davant) lo qu'a fach lo cèl e la tèrra e la mar e las fonts d'aigas ». Dins lo projècte de Dieu, las nacions rebèllas destruchas seràn ressuscitadas dins un doble beguèt : lo de s'umiliar davant Dieu e de li tornar glòria, e lo de patir son just darrièr castig que los avalirà definitivament, dins « l'estanh de fuòc e de sofre » del jutjament darrièr, anonciat dins lo messatge del « tresen àngel » d'Apo.14:10. Abans qu'aquelas causas se compliguèsson, los elegits van deure traversar lo temps dels jutjaments divins que van èsser manifestats per l'accion dels « sèt flagèls » anonciats dins lo primièr verset.

Verset 5 : « Après aquò, agachèri, e lo temple del tabernacle del testimoniatge foguèt obèrt dins lo cèl.»

Aquela obertura del « temple » celèst senhala l'arrèt de l'intercession de Jèsus-Crist, perque lo temps de l'apèl del salut pren fin. « lo testimoniatge » designa los dètz comandaments de Dieu que foguèron plaçats dins l'arca santa. Atal, a partir d'aquel moment, la separacion entre elegits e perduts es definitiva. Sus la tèrra, los rebèls venon de decidir, per un decret de lei, l'obligacion del respècte del repaus setmanier del primièr jorn establìt civilament e confirmat religiosament, successivament, pels emperadors romans, Constantin 1èr, e Justinian 1èr qu'a fach de Vigile 1èr lo primièr papa, cap temporal de la fe crestiana universala siá, catolica, en 538. Lo darrièr decret de mòrt èra profetizat dins Apo.13:15 a 17 e plaçat jos l'accion dominant de la fe protestanta americana sostenguda per la fe catolica europèa.

Verset 6 : « E los sèt àngels que tenián los sèt flagèls sortiguèron del temple, revestits d'un lin pur, esclatant, e avent de cenchas d'aur a l'entorn de la peitrina.»

Dins lo simbolisme de la profecia, las « sèt àngels » representan Jèsus-Crist sol o « sèt àngels » fidèls de son camp parièrs sieus. « lo lin pur, esclatant » imatge « las òbras justas dels sants » dins Apo.19:8. La « cencha d'aur a l'entorn de la peitrina », donc a nautor del còr, evòca l'amor de la vertat ja citada dins l'imatge del Crist presentada dins Apo.1:13. Lo Dieu de vertat s'aprèsta a castigar lo camp de la messorga. Per aquel rampèl, l'Esperit suggerís « la calamitat granda » dont la forma èra revelada per sa fàcia comparada al « solelh quand lusís dins sa fòrça ». L'ora de l'afrontament final dintra Jèsus-Crist e los rebèls adoradors del solelh pagan es arribada.

Verset 7 : « E l'un dels quatre èssers vius balhèt als sèt àngels sèt copas d'aur, plenas de la colèra del Dieu que vegèt als sègles dels sègles. »

Jèsus èra el meteís o modèla imagé pels « quatre èssers vius » d'Apo.4. Es tanben, « lo Dieu que viu als sègles dels sègles » mes en « colèra ». Sa divinitat li atribuís atal totes los ròtles : Creator, Rédempteur, Intercesseur, e permanentament, Jutge, puèi metent fin a son intercession, ven lo Dieu justicièr que frapa e punís de mòrt sos opausants rebèls, perque an emplenat « la copa » de sa justa « colèra ». « la copa » es ara plena, e aquela colèra va prene la forma dels « sèt darrièrs » castigs dins los quals la misericòrdia divina aurà pas mai sa plaça.

Verset 8 : « E lo temple foguèt emplenat de fum, a causa de la glòria de Dieu e de sa potència ; e degun podí pas dintrar dins lo temple, fins que los sèt flagèls dels sèt àngels foguèsson complits.»

Per illustrar aquel tèma de l'arrèst de la gràcia, l'Esperit presenta dins aquel verset, l'imatge d'un « temple emplenat de fum a causa de » la preséncia « de Dieu » e precisa : « e degun podí pas dintrar dins lo temple, fins que los sèt flagèls dels sèt àngels sián complits ». Dieu preven atal sos elegits que van demorar sus la tèrra pendent lo temps dels « sèt darrièrs flagèls » de sa colèra. Los darrièrs elegits van reviuire l'experiéncia dels ebrèus pontualament dels « dètz plagas » que frapèron Egipte rebèlla. Los flagèls son pas per eles, mas pels rebèls, ciblas de la colèra divina. Mas l'imminéncia de lor dintrada dins lo « temple » es atal confirmada, la possibilitat ne serà balhada, tre la fin dels « sèt darrièrs flagèls ».

Apocalipsi 16 : los sèt darrièrs flagèls

de la colèra de Dieu

Lo capítol 16 presenta lo versament d'aqueles « sèt darrièrs flagèls » pels quals « la colèra de Dieu » s'exprimís.

L'estudi del capítol entièr o va confirmar, mas o cal relevar, las ciblas de « la colèra de Dieu » van èsser identics a las que son estadas frapadas pels castigs de las sièis primièras « trompetas ». L'Esperit revèla aital coma los castigs dels « sèt darrièrs flagèls » e los dels « sèt trompetas » punisson lo meteís pecat : la transgressión del repaus sabatic del « seten jorn santificat » per Dieu tre la fondacion del mond.

Obrissi aici, tardivament, una parentèsi. Relèva plan la diferéncia que caracteriza las « trompetas » e « los flagèls o plagas » divins. Las « trompetas » son totas de las tuadas umanas mesas en accions pels òmes mas ordenadas per Dieu, la cinquena essent de natura espirituala. Los « flagèls » son d'accions desagradivas impausadas dirèctament per Dieu pels mejans naturals de sa creacion viva. Apocalipsi 16 nos presenta las « sèt darrièrs flagèls » çò que nos suggerís, subtilament, que son estats precedits per d'autres « flagèls » patits pels òmes abans la fin del temps de gràcia que separa, espiritualmente, en doas partidas, « lo temps de la fin » citat dins Dan.11:40. Dins la primièra, aquela fin es la del temps de las nacions, e dins la segonda, la del temps del governament mondial universal organizat jos la tutèla e l'iniciativa dels USA. Dins aquela actualizada, efectuada lo sabat 18 de Decembre de 2021, pòdi confirmar aquela explicacion, puèi que dempuèi la debuta de l'annada 2020,

l'umanitat entiera es frapada de roïna economica a causa d'un virus contagiós, lo Coronavirus Covid-19, aparegut primièr en China. Dins un contèxte d'escambis e de coneissenças mondialistas, amplificant mentalament sos efieches reals, desvariats, los dirigents dels pòbles an arrestat net, lo desvolopament e la creissença continua de tota l'economia occidentala europèa e americana. Considerada, injustament, coma una pandemia, l'occident, que pensava véncer un jorn la mòrt, es consternat e desemparat. Dins la panica, las sens-Dieu se son liurats còsses e armas a la religion novèla qu'o remplaça : la tota poderosa sciéncia medicala. E lo país dels arpians, los mai rics de la tèrra, an profecat de l'escasença per tornar los òmes captius e esclaus de lors diagnostics, de lors vaccins, de lors remèdis, e de lors decisions corporatistes. A l'encòp, s'ausís en França de las directives, almens paradoxalas, que resumissi atal : « es aconselhat d'airejar los apartaments e de portar pendent d'oras la masca protectritz darrièr lo qual, lo portaire s'asfixia ». Relèva lo « bon sens » dels joves governants de França e dels autres païses imitators. Notam amb interès que lo país menaire d'aquel comportament destructor es estat en primièr Israèl ; lo primièr país renegat per Dieu, de l'istòria religiosa. Lo pòrt de la masca, defendut primièr quand èra pas disponible, foguèt puèi rendut obligatòri, per protegir contra una malautiá que concernís lo sistèma respiratòri. La malediccion de Dieu pòrta de la frucha inesperada, mas destructivament plan eficaças. Soi convencut, que dintra 2021 e la debuta de la « seisena trompeta », la Tresena Guèrra Mondiala, d'autres « flagèls de Dieu » van frapar l'umanitat colpabla en diversès luòcs sus la tèrra, e particularament dins l'occident arroïnàt ; de « flagèls » tals coma « la famina » e d'autres realas pandemias universalas, ja conegudas coma la pèsta e lo colèra. Dieu reivindica aquel tip de castig dins Ezé.14:21 : « Òc, atal parla lo Senhor, YaHWÉH : Malgrat qu'envii contra Jerusalèm mos quatre castigs terribles, l'espasa, la famina, las bèstias ferotjas e la pèsta, per n'exterminar los òmes e las bèstias, ». Nòta qu'aquela lista es pas exhaustiva, perque dins los tempes modèrns, los castigs divins prenon de multiplas formas : Càncer, Sida, Chikungunya, Alzheimer ... etc... Relèvi egalament l'aparicion d'una paura d'ue al rescalfament climatic. De massas umanas son espaventadas e desvariadas a l'idèa de la fonta dels glaces e de las inundacions que ne poirián resultar. Encara, un fruch de la malediccion divina que frapa los esperits umans e bastit de las paretas de separacions e d'òdi. Torni barrar aquela parentèsi per reprene l'estudi dins aquel contèxte de l'après-fin de gràcia que caracteriza las « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu ».

Una altra rason justifica la causida de las ciblas. Los « sèt darrièrs flagèls » complisson la destruccion de la creacion de la fin del mond. Per Dieu, lo Creator, l'ora es a la destruccion de son òbra. Tanben seguís lo procediment de la creacion, mas en plaça de crear, destrutz. Amb « lo seten darrièr flagèl », sus la tèrra, la vida umana s'escantirà, daissant darrièr ela, la tèrra tornada venir « abisme » dins un estat caotic, amb per sol abitant, Satan, l'autor del pecat ; la tèrra desolada serà sa preson pendent « mila ans » fins al jutjament darrièr ont amb totes los autres rebèls serà avalit segon Apo.20.

Verset 1 : « E ausiguèri una votz fòrta que veniá del temple, e que disiá als sèt àngels : Anatz, e versatz sus la tèrra las sèt copas de la colèra de Dieu. »

Aquela « votz fòrta que veniá del temple » es la del Dieu creator frustrat dins son drech mai legitim. Al títol de Dieu creator, son autoritat a un caractèr suprèm e es pas ni just ni savi de contestar son desir de se far adorar e glorificar per l'observacion del jorn del repaus qu'a « santificat » a aquel efiech. Dins sa granda e divina saviesa, Dieu a fach en mena que lo que

contèsta sos dreches e son autoritat va ignorar sos mai importants secrèts abans d'expiar dins la « segonda mòrt » lo prètz de sos oiratges de cap al Dieu Totpoderós.

Verset 2 : « lo primièr anèt, e versèt sa copa sus la tèrra. E una ulcèra fina e dolorosa frapèt los òmes qu'avián la marca de la bèstia e qu'adoravan son imatge. »

Essent la poténcia dominanta e l'autoritat dirigenta de la darrièra rebellion, la cibla prioritària es dins aquel contèxt « la tèrra » simbòl de la fe protestanta descasuda.

Lo primièr flagèl es « una ulcèra fina » que provòca dels patiments fisics als còsses dels rebèls qu'an fach causida d'obesir al jorn del repaus impausat pels òmes. Las ciblas son los catolics e los protestants subrevivents del conflicte nuclear qu'an, amb aquela causida del primièr jorn, lo dimenge roman, « la marca de la bèstia ».

Verset 3 : « lo segond versèt sa copa dins la mar. E venguèt de la sang, coma lo d'un mòrt ; e tot èsser viu se moriguèt, tot çò qu'èra dins la mar. »

Lo « segond » tustada « la mar » que transforma en « sang », coma o faguèt pel Nil egipcian a l'epòca de Moïse ; « la mar », simbòl del catolicisme roman, çò que cibla la mar Mediterranèa. A aquel moment, Dieu avalís totas las vidas animalas de « la mar ». Engatja lo procediment de la creacion a l'envèrs, a tèrme, « la tèrra » va tornar venir « informa e voida » ; va retrobar son estat « abisme » original.

Verset 4 : « lo tresen versèt sa copa dins los fluvis e dins las fonts d'aigas. E venguèron de la sang. »

Lo « tresen » tustada « l'aiga » doça dels « fluvis e de las fonts d'aigas » que venon subte a lor torn, de la « sang ». Mai d'aiga per estancar la set. Lo castig es dur e meritad perque s'aprestavan a versar la « sang » dels elegits. Aquel castig foguèt lo primièr que Dieu infliguèt pel baston de Moïse als egipcians, « bevedors de la sang » dels ebrèus qu'èran tractats coma d'animals dins lo dur esclavatge ont fòrça se morissían.

Verset 5 : « E ausiguèri l'àngel de las aigas que disiá : Ès just, tu qu'ès, e qu'èri ; ès sant, perque as exercit aquel jutjament. »

Relèva ja, dins aquel verset, los tèrmes « just » e « sant » que confirman ma bona traduccion del tèxt del decret de Dan.8:14 : « 2300 ser matin e la santetat serà justificada » ; la « santetat » englobant tot çò que Dieu ten per sant. Dins aquel contèxt final, l'ataca de son sabat « santificat » meriti en tota justícia lo jutjament de Dieu que fa cambiar « l'aiga » a beure en « sang ». Lo mot « aigas » designa simbolicament e doblament de las massas umanas e l'ensenhament religiós. Pervertits per la Roma papala, dins Apo.8:11, los dos son estats cambiats en « absinti ». En disent « ès just ... perque as exercit aquel jutjament » l'àngel justifica la mesura exigida per la vertadièra justícia perfiecha que Dieu sol pòt complir. Subtilament, e plan precís, l'Esperit fa desaparéisser del nom de Dieu, la forma « e que ven », perque es vengut ; e son aparicion obrís un present permanent per el e sos recrompats, sens oblidar, los monds demorats purs e los sants àngels que li son demorats fidèls.

Verset 6 : « Perque an versat la sang dels sants e dels profètas, e lor as balhat de sang a beure : ne son dignes. »

Los rebèls essent prèstes de tuar los elegits que devon pas lor salut qu'a l'intervencion de Jèsus, tanben Dieu lor imputa los crimis qu'anavan cometre. Per las meteissas causas, son donc tractats coma los egipcians de l'Exòde. Es lo segond còp que Dieu dich : « ne son dignes ». Dins aquela fasa finala, retrobam coma agressor dels elegits adventistas, lo messatgièr de sards a lo qual Jèsus aviá dich : « Passas per èsser vivent, e ès mòrt ». Mas dins la meteissa epòca, disiá d'elegits de 1843-1844 : « marcharàn amb ieu, en vestits blancs, perque ne son dignes ». Atal, a cadun la dignitat que li torna segon las òbras de sa fe : « vestits blancs » pels elegits fidèls, de la « sang » a beure pels rebèls descasuts infidèls.

Verset 7 : « E ausiguèri d'atar un autre àngel que disiá : Òc, Senhor Dieu Totpoderós, tos jutjaments son vertadièrs e justes. »

Aquela votz que ven de « l'atar », simbòl de la croz, es la del Crist crucificat qu'a particularament de rasons d'aprovar aquel jutjament. Perque los que punís en aquel momenton s'an gausat reclamar de son salut, mentre que justificavan un pecat odiós, en preferissent obesir a un comandament d'òme ; aiçò en despièch de las mesas en garda de las santas Escrituras : dins Esa.29:13 « lo Senhor dich : Quand çò pòble s'apròcha d'ieu, m'onora de boca e dels pòts ; mas son còr es alunhat d'ieu, e la crenhença qu'a d'ieu es pas qu'un precèpte de tradicion umana ». Mat.15:19 : « Es de badas que m'onoran, en ensenhant de precèptes que son de comandaments d'òmes.»

Verset 8 : « lo quatren versèt sa copa sul solelh. E li foguèt balhat de cremar los òmes pel fuòc ; »

Lo quatren agís « sul solelh » e o fa calfar mai qu'a l'ordinari. Las carns dels rebèls son « cremadas » per aquela intensa calor. Après aver castigat la transgression de la « santetat », Dieu va ara castigar l'idolatria del « jorn del solelh » eretat de Constantin 1èr. « lo solelh » que fòrça onoran sens o saber actualament se met a « cremar » la pèl dels rebèls. Dieu fa tornar l'idòla contra los idolatras. Es aquí, lo ponch culminant de la « calamitat granda » anonciada dins Apo.1. Lo moment ont lo que comanda al « solelh », l'utiliza per punir sos adoradors.

Verset 9 : « e los òmes foguèron cremats per una calor granda, e blasfemèron lo nom del Dieu qu'a l'autoritat sus aqueles flagèls, e se repentiguèron pas per li balhar glòria. »

Dins lo nivèl d'endurcissement qu'an atench, los rebèls se repentiscan pas de lor falta e s'umilien pas davant Dieu, mas l'insulten en « blasfemant » sa « nom ». Èra ja dins lor natura un comportament abitual, que se retròba en çò dels cresents superficials ; cercan pas de conéisser sa vertat e interpretan a lor avantatge son silenci mespresant. E quand las dificultats se presentan, renègan sa « nom ». L'incapacitat de se « penedença » confirma lo contèxt dels

« sobrevivents » de la « seisena trompeta » d'Apo.9:20-21. Los increduls rebèls son de gents religiosas o pas que creson pas al Dieu creator Totpoderós. Lors uèlhs son estats per eles una trapèla mortala.

Verset 10 : « lo cinquen versèt sa copa sul trône de la bèstia. E son reialme foguèt cobèrt de tenèbras ; e los òmes se morián la lenga de dolor,»

Lo « cinquen » pren per cibla especifica, « lo trône de la bèstia » siá, la region de Roma ont se tròba lo Vatican, pichon estat religiós del papisme ont s'auça la basilica Sant Pèire. Pasmens, l'avèm vist, lo vertadièr « trône » del papa se situa dins la Roma antica, sul mont Caelius dins la glèisa maire de totas las glèisas del mond, la basilica Sant Joan de Latran. Dieu o cabussa dins de « tenèbras » de tencha que plaçan tot lum dins la situacion d'un òrb. L'efièch es terriblament dolorós, mas per aquela basa de partença de la messorga religiosa presentada al títol de lum del Dieu unic e al nom de Jèsus-Crist, es entièrament meritat e justificat. La « penedença » es pas mai possibla, mas Dieu soslinha l'endurcissement dels esperits de sas ciblas vivas.

Verset 11 : « e blasfemèron lo Dieu del cèl, a causa de lors dolors e de lors ulcèras, e se repentiguèron pas de lors òbras. »

Aquel verset permet de comprene que los flagèls s'ajustan e s'arrèsten pas. Mas en insistissent sus l'abséncia de la « penedença » e sus la continuitat de las « blasfèmias », l'Esperit nos balha a comprene que la colèra e la marridesa dels rebèls fa pas que créisser. Es la tòca recercada per Dieu que los monta lo lec, per fin que decreten los mòrts dels elegits.

Verset 12 : « lo seisen versèt sa copa sul fluvi grand, l'Euphrate. E son aiga agota, per fin que lo camin dels reis venent de l'Orient foguèsse preparat. »

Lo « seisen » pren per cibla, Euròpa designada pel nom simbolic del « fluvi Euphrate » que designa atal, al lum de l'imatge d'Apo.17:1-15, los pòbles adoradors de « la prostituïda Babylone la Grand », la Roma papala catolica. Lo « tarissement de son aiga » poiriá suggerir l'avalida de sa populacion qu'es d'autre biais imminent mas es encara tròp d'ora per que çò siá lo cas. En fach, la causa es un rampèl istoric, puèi qu'es per l'assecamment parcial del « fluvi Euphrate » que lo rei Mède Dàrius s'es apoderat de la « Babylone » caldèa. Lo messatge de l'Esperit es donc l'anóncia de la desfacha complèta imminente de la « Babylone » catolica romana que consèrva encara de sostens e de defensors, mas per pauc de temps. « Babylone la grand », va aquel còp, vertadièrament « tombar », vencuda pel Dieu Totpoderós Jèsus-Crist.

La concertacion dels tres esperits impurs

Verset 13 : « E vivi sortir de la boca del dragon, e de la boca de la bèstia, e de la boca del fals profèta, tres esperits impurs, parièrs a de granhòtas. »

Los versets 13 a 16 illustran los preparatius del « combat de Harmaguédon » que simboliza la decision de metre a mòrt los observators del sabat reguitnaires irreductibles fidèls de cap al

Dieu creator. A l'origina, pel mejan de l'espiritisme, lo drac simulant la persona de Jèsus-Crist, apareis per tal de convèncer los rebèls que lor causida del dimenge es justificada. Los encoratja donc a tirar la vida dels resistents fidèls qu'onoran lo sabat. Lo trio diabolic amassa donc dins un meteis combat, lo drac, la fe catolica, e la fe protestanta siá, « lo dragon, la bèstia e lo fals profèta ». Aicí se complís lo « combat » evocat dins Apo.9:7-9. La mencion de las « bocas » confirma los escambis verbals de las concertacions que conduson a decretar la mesa a mòrt dels vertadièrs elegits ; çò qu'ignòran o contèstan totalament. Las « granhòtas » son incontestablament, per Dieu, dels animals classats impurs, mas dins aquel messatge, l'Esperit alludit als sauts grands qu'aquel animal es capable de far. Entre « la bèstia » europèa e « lo fals profèta » american, i a lo larg ocean Atlantic e lo rencontre dels dos implica de far de grands sauts. Al prè dels angleses e dels americans, los franceses son caricaturats de « granhòtas » e de « manjaires de granhòtas ». L'impur es una especialitat de França, dont las valors morales se son abausonadas amb lo temps, dempuèi sa Revolucion de 1789 ont a plaçat al dessús de tot, la libertat. L'esperit impur qu'anima lo trio es lo de la libertat que vòl pas « ni Dieu ni Mèstre ». An totes resistit a la volontat divina e a son autoritat, e son donc units sus aquel subjècte. S'assemblan perque se semblan.

Verset 14 : « Perque son d'esperits de demònis, que fan de prodigis, e que van cap als reis de tota la tèrra, per tal de los amassar pel combat del jorn grand del Dieu tot poderós. »

Dempuèi la malediccion del decret de Dan.8:14, los esperits dels demònis se son manifestats amb fòrça capitada en Anglatèrra e als USA. L'espiritisme èra a la mòde del moment, e los òmes se son abituats a aquel tip de relacion amb d'esperits invisibles, mas actius. Dins la fe protestanta, de grops religioses plan nombroses entretenon de las relacions amb los demònis, cresent aver relacion amb Jèsus e sos àngels. Los demònis an granda facilitat per enganar dels crestians regetats per Dieu, e los poirànc encara convèncer aisidament de s'amassar per tuar, fins al darrièr, los crestians e los josieus pioses, observators del sabat. Aquela mesura extrèma que menaça de mòrt los dos grops los va unir dins la benediccion de Jèsus-Crist. Per Dieu, aquela amassada a per tòca d'amassar los rebèls « pel combat del jorn grand del Dieu Totpoderós ». Aquela amassada a per mira de balhar als rebèls una intension de metre a mòrt que los tornarà eles meteisses dignes de patir la mòrt pels que son estats sedusits e enganats per lors messorgas religiosas. La rason principala del combat engatjat èra, precisament, la causida del jorn del repaus, e subtilament, l'Esperit fa remarcar que los jorns prepausats son pas egals. Perque lo que concernís lo sabat santificat es res mens segon sa natura que « lo jorn grand del Dieu Totpoderós ». Los jorns son pas egals e las fòrças que s'opausan o son pas tanpauc. Coma a expulsat lo drac e sos demònis del cèl, Jèsus-Crist en poderós « Micaël », va impausar sa victòria a sos enemics.

Verset 15 : « Aquí, veni coma un raubaire. Urós lo que vèlha, e que garda sos vestits, per fin que foncione pas nud e que se veja pas sa vergonha!»

Lo camp que combat contra los observators del sabat divin es lo dels falses crestians infidèls dont los del protestantisme a lo qual Jèsus a dich, dins Apo.3:3 : « Remembra-te donc coma as rebut e ausit, e garda e repentís-te. Se vèlhas pas, vendrai coma un raubaire, e saupràs pas a quala ora vendrai sus tu ». A l'opausat, l'Esperit declara als elegits adventistas que benefician de son plen lum profetic dins l'epòca finala de « Laodicée » : « Urós lo que vèlha, e que garda

sos vestits », e alludissent l'institucion adventista vomida dempuèi 1994, diguèt tanben : « per fin que foncione pas nud e que se veja pas sa vergonha ! ». Declarada e demorada « nuda », al retorn del Crist, serà dins lo camp de la vergonha e del regèt, confòrmament a 2 Agacin.5:2-3 : « Tanben gemissèm dins aquela tenda, desirant revestir nòstre domicili celèst, tant almens sèm trobats vestits e non pas nuds ».

Verset 16 : « Los amassèron dins lo luòc apelat en ebrèu Harmaguédon. »

L'« amassada » dont es question concernís pas un luòc geografic, perque es una « amassada » espirituala que regropa dins son projècte mortal lo camp dels enemics de Dieu. En mai lo mot « har » significa montanha e se tròba qu'existís plan en Israèl una val de Meguido mas pas de montanha d'aquel nom.

Lo nom « Harmaguédon » significa : « montanha preciosa », un nom que designa, per Jèsus-Crist, son Amassada, son Elegida qu'amassa totes sos elegits. E lo verset 14 nos a revelat quasi clarament en qué consistís lo combat « Harmaguédon » ; pels rebèls, la cibla es lo sabat divin e sos observators ; mas per Dieu, la cibla es los enemics de sos elegits fidèls.

Aquela « montanha preciosa » designa, a l'encòp, la « montanha del Sinai » dempuèi la quala, Dieu proclamèt sa lei a Israèl pel primièr còp après la sortida d'Egipte. Perque la cibla dels rebèls es plan, a l'encòp, lo sabat del seten jorn santificat de son quaten comandament e sos observators fidèls. Per Dieu, lo caractèr « preciós » d'aquela « montanha » es sens contestacion possibla, perque a pas d'egal dins tota l'istòria umana. Per la protegir contra l'idolatria umana, Dieu a daissat ignorar pels òmes, lo luòc real de son emplaçament. Falsament, situada al Sud de la peninsula egipciana dins la tradicion, se tròba en vertat, al Nòrd-èst de « Madian », ont viviá « Jéthro » lo paire de « Séphora », l'esposa de Moïse, es a dire al Nòrd de l'Arabia Saudita actuala. Sos abitants balhan al vertadièr mont Sinai lo nom « al Lawz » que significa « la Lei » ; un nom justificat que fa en favor pròva del raconte biblic escrich per Moïse. Mas es pas sus aquel « luòc » geografic que los rebèls van afrontar lo gloriós e divin Crist venceire. Perque çò mot « luòc » es enganaire e pren dins la realitat un aspècte universal, puèi que los elegits son, a aquel moment, encara dispersats sus tota la tèrra. Los elegits vius e los que son ressuscitats van èsser « amassats » pels bons àngels de Jèsus-Crist per rejónher Jèsus sus las nivoladas dels cèls.

Verset 17 : « lo seten versèt sa copa dins l'aire. E sortiguèt del temple, del tròne, una votz fòrta que disiá : Çò n'es fach ! »

Jol signe del « seten flagèl versat dins l'aire », abans que los rebèls executen lor intencion criminala, Jèsus-Crist, lo vertadièr, apareis totpoderós e gloriós, dins una glòria celèsta inimitable, acompanyat de miriadas d'àngels. Retrobam lo moment de la « setena trompeta » ont segon Apo.11:15, Jèsus-Crist, lo Dieu Totpoderós, tira al drac lo reialme del mond. Dins Eph.2:2, Paul designa Satan pel títol de « prince de la potècia de l'aire ». « l'aire » es l'element del departiment de tota l'umanitat terrèstra sus la quala domina fins al retorn en glòria de Jèsus-Crist. Lo moment de sa venguda gloriosa es aquel ont sa potècia divina arranca al drac aquela dominacion e sa potècia suls èssers umans e i met fin.

Realiza la paciència de Dieu qu'espèra dempuèi 6000 annadas lo moment ont va dire : « Çò n'es fach ! » e comprenes alara la valor que balha al « seten jorn santificat » que profetiza la venguda d'aquel moment ont la libertat daissada a sas creaturas infidèlas va cessar. Las creaturas rebèllas cessaràn d'o frustrar, de l'irritar, d'o mepresar, e d'o desonorar perque seràn destruchas. Dins Dan.12:1 l'Esperit a profetizat aquel gloriós aveniment qu'atribuís a « Micaël », lo nom celèst angelic de Jèsus-Crist : « En aquel temps se levarà Micaël, lo cap grand, lo defensor dels mainatges de ton pòble ; e serà una epòca de destressa, tala coma n'i a pas ponch agut de parièr dempuèi que las nacions existisson fins a aquela epòca. En aquel temps, los de ton pòble que seràn trobats inscriches dins lo libre seràn salvats ». Dieu facilita pas la compreneson de son projècte salvateur perque la Bíblia fa pas mencion del nom « Jèsus » per designar lo Messias e li balha de noms simbolicos que revèlan sa divinitat amagada : « Emmanuel » (Dieu amb nosautres) Esa.7:14 : « Aquí perqué lo Senhor el meteís vos balharà un signe, aquí, la jove vendrà encencha, enfanterà un filh, e li balharà lo nom d'Emmanuel » ; « Paire etèrn » dins Esa.9:5 : « Perque un mainatge nos es nascut, un filh nos es balhat, e la dominacion pausarà sus son espatla ; se lo cridarà Remirable, Conselhièr, Dieu poderós, Paire etèrn, Prince de la patz».

Verset 18 : « E i aguèt de liuces, de las voses, dels trons, e un tèrratrem grand, tal coma i aviá pas jamai agut dempuèi que l'òme es sus la tèrra, un tanben grand tremolum. »

Retrobam aici, la frasa del verset clau de referéncia d'Apo.4:5 renovelada dins Apo.8:5. Dieu es sortit de son invisibilitat, cresents infidèls e increduls, mas tanben, elegits adventistas fidèls, pòdon veire lo Dieu creator Jèsus-Crist dins la glòria de son retorn. Apo.6 e 7 nos an revelat los comportaments opausats dels dos camps dins aquel contèxte terrible e gloriós.

E patissent un poderós tèrratrem, assistisson esglasiats a la primièra resurreccion reservada als elegits del Crist, segon Apo.20:5, e a lor raubatòri dins lo cèl ont rejonhon Jèsus. Las causas se passan coma son estadas anonciadas dins 1 Thes.4:15 a 17 : « Aquí, en efiech, çò que vos declaram segon la paraula del Senhor : nosautres los vivents, demorats per l'aveniment del Senhor, davançarem pas los que son mòrts. Perque lo Senhor el meteís, a un senhal balhat, a la votz d'un archange, e al son de la trompeta de Dieu, davalará del cèl, e los mòrts en Crist ressuscitaràn primièr. Puèi, nosautres los vivents, que seràn demorats, serem totes amassa tirats amb eles sus de nivoladas, al rencontre del Senhor dins los aires, e atal serem totjorn amb lo Senhor ». Profièchi d'aquel verset per i relevar la concepcion apostolica de l'estat dels « mòrts » : « nosautres los vivents, demorats per l'aveniment del Senhor, davançarem pas los que son mòrts ». Paul e sos contemporanèus pensavan pas coma los falses crestians uèi que los elegits « mòrts » èran dins la preséncia del Crist, perque sa reflexion mòstre qu'al contrari, totes pensavan que los elegits « vius » dintrarián dins lo cèl abans los « mòrts ».

Verset 19 : « E la vila granda foguèt dividida en tres partidas, e las vilas de las nacions tombèron, e Dieu, se rebrembèt de Babylone la grand, per li balhar la copa del vin de son ardenta colèra. »

Los « tres partidas » concernisson « lo dragon, la bèstia e lo fals-profèta » amassats al verset 13 d'aquel capítol. Una segonda interpretacion pausa sus aquel tèxte de Zac.11:8 : « Exterminarai los tres pastors en un mes ; mon arma èra impacienta a lor subjècte, e lor arma aviá tanben per ieu del fàstic ». Dins aquel cas, los « tres pastors » representan los tres

compausants del pòble d'Israèl : lo rei, lo clergat e los profètas. En tenent compte del contèxte final, dins lo qual la fe protestanta e la fe catolica son aliadas e unificadas, « las tres partidas » s'identifican per : « lo dragon » = lo drac ; « la bèstia » = los pòbles catolics e protestants sedusits ; « lo fals-profèta » = los clergats catolic e protestants.

Dins lo camp vencut, l'ententa polida cèssa, « la vila granda foguèt dividida en tres partidas » ; en çò de las victimas enganadas e sedusidas, los camps de la bèstia e del fals-profèta, l'òdi e la rancòr inspiran la venjança contra los seductors enganaires responsables de lor pèrda del salut. Es mentre que se complís lo tèma de la « vendèmia » per un reglament de compte sagnós dont las ciblas principalas son, en tota logica e justícia, los ensenhaires religioses. Aquel avertiment de Jac.3:1 pren alara tot son sens : « Mos fraires, que i aja pas demest vosautres un fum de personas que se meton a ensenhar, perque sabètz que serem jutjats mai sevèrament ». Dins aquel temps dels « flagèls », aquela accion es evocada per aquela citacion : « E Dieu se rebrembèt de Babylone la Grand per li balhar la copa del vin de son ardent colèra ». Apo.18 serà entièrament dedicat a l'evocacion d'aquel castig dels religioses impius.

Verset 20 : « E totas las illas fugiguèron, e las montanhas foguèron pas retrobadas. »

Aquel verset resumís lo cambiament de la tèrra que, somesa a d'enòrmas brandidas, pren un aspècte de caos universal, ja « informa » e lèu « voida » siá, « desolada ». Es lo resultat, la consequéncia, del « pecat désolateur » denonciat dins Daniel 8:13 e dont lo castig final es profetizat dins Dan.9:27.

Verset 21 : « E una gròssa granissa, dont las pèiras pesavan un talent, tombèt del cèl suls òmes ; e los òmes blasfemèron Dieu, a causa del flagèl de la granissa, perque aquel flagèl èra plan grand. »

Lor sinistra besonha complida, los abitants de la tèrra seràn, a lor torn, avalits per un flagèl a lo qual lor serà impossible d'escapar : de pèiras de « granissa » s'abatran sus eles. L'Esperit lor imputa lo pes d'« un talent » siá, 44,8 kg. Mas aquel mot « talent » es mai una responsa espirituala basada sus « la parabòla dels talents ». D'aquela faïçon, imputa als descasuts lo ròtle dels qu'an pas fach fructificar lo « talent » siá, los dons, que Dieu lor a balhat dins la parabòla. E aquel marrit comportament acaba per lor costar la vida, la primièra, e la segonda qu'èra pas accessible qu'als vertadièrs elegits. Fins a lor darrièr alen de vida, contunhan a « blasfemar » (insolentar) lo « Dieu » del cèl que los punís.

« la parabòla dels talents » se serà complida alara literalament. Dieu balharà a cadun, segon lo testimoniatge de las òbras de sa fe ; als crestians infidèls, balharà la mòrt e se mostrarà tanben dur e crudèl qu'o pensavan e o jutjavan. E als elegits fidèls, balharà la vida etèrna segon la fe qu'avián plaçada dins son amor e sa fidelitat perfiecha magnificats en Jèsus-Crist per eles ; tot aquò segon lo principi citat per Jèsus dins Mat.8:13 : « qu'el te siá fach segon ta fe ».

Après aqueste darrièr flagèl, la tèrra ven desolada, privada de tota forma de vida umana. Retròba atal la característica « abisme » de Gen.1:2.

Capítol 17 : La prostituïda es decelada e identificada

Verset 1 : « Puèi un dels sèt àngels que tenián las sèt copas venguèt, e m'adrecèt la paraula, en disent : Viens, te mostrarai lo jutjament de la prostituïda granda qu'es seguda sus las aigas grandas. »

Tre aquel primièr verset, l'Esperit indica la tòca d'aquel capítol 17 : lo « jutjament » de la « prostituïda granda » qu'es « assetada sus de grandas aigas » siá, que domina, segon lo verset 15, « de pòbles, de las folas, de las nacions e de las lengas » que, jol simbòl « Euphrate », designava ja Euròpa e sas extensions planetàrias de la religion crestiana dins la « seisena trompeta » d'Apo.9:14 : los USA, America del Sud, Africa e Austràlia. L'òbra del jutjament es restacada al contèxte dels « sèt darrièrs flagèls », o « sèt copas » versadas pels « sèt àngels » dins lo capítol 16 precedent.

Lo « jutjament » dont es question, es lo que pòrta lo Dieu Totpoderós a lo qual tota creatura dins lo cèl e sus la tèrra a e aurà de comptes a tornar ; es dire s'aquel capítol es important. Avèm vist dins lo messatge del 3en àngel del capítol 14 qu'aquela identificacion a per consequéncia la vida o la mòrt etèrna. Lo contèxte d'aquel « jutjament » es donc lo de la « bèstia que monta de tèrra » dins lo capítol 13.

En despièch de las mesas en garda istorics e profetics, cadun son torn, la fe protestanta en 1843, e la fe adventista oficiala en 1994, son tombadas jutjadas per Dieu indignes del salut ofèrt per Jèsus-Crist. En confirmacion d'aquel jutjament, son totas doas, dintradas dins l'aliança ecumenica prepausada per la fe catolica romana, mentre que los pionièrs dels dos grops avián denonciat sa natura diabolica. Per cometre pas aquela fauta, l'elegit deu imperativament èsser convencut de l'identitat de l'enemiga principala de Jèsus-Crist : Roma, dins tota son istòria pagana e papala. La culpabilitat de las religions protestanta e adventista es d'aitant mai granda que los pionièrs de l'una e de l'autre an denonciat e ensenhat aquela natura diabolica del catolicisme roman. Aquel revirament dels dos constituís un acte de traïson de cap a Jèsus-Crist lo sol Salvaire e grand Jutge. Coma la causa es venguda possible ? Las doas religions an pas balhat d'importància qu'a la patz terrèstra e la bona ententa entre los òmes ; tan d'aquí enlà coma la fe catolica secuta pas mai, ven per eles, frèquentable quitament melhor, associable al ponch de pactizar e de far aliança amb ela. L'opinion e lo just jutjament de Dieu revelats son atal mespresats e trepejats. L'error foguèt de creire que Dieu recèrca essencialament la patz entre los òmes, perque en vertat, condemna los tòrts que son faches, a sa persona, a sa lei, e sos principis del ben revelats dins sas ordenanças. Lo fach es d'aitant mai

grèu que Jèsus s'es exprimit plan clarament sul subjècte en disent dins Mat.10:34 a 36 : « Cresèt看 pas que siá vengut portar la patz sus la tèrra ; soi pas vengut portar la patz, mas l'espasa. Perque soi vengut metre la division entre l'òme e son paire, entre la dròlla e sa maire, entre la bèla-filha e sa sògra ; e l'òme aurà per enemics las gents de son ostal ». De son costat, l'adventisme oficial a pas ausit l'Esperit de Dieu que, per sa restauracion del sabat del seten jorn entre 1843 e 1873, li mostrava lo dimenge roman que nomma « marca de la bèstia » dempuèi son instauracion lo 7 de Març de 321. La mission de l'adventisme institucional a mal escasut perque en avançant dins lo temps, son jutjament sul dimenge roman es vengut amistós e fraternal, al contra del de Dieu que demòra invariablament lo meteís, lo dimenge crestian eretat del paganisme solar constituís la causa principala de sa colèra. Lo sol jutjament qu'impòrta es lo de Dieu e sa Revelacion profetica a per tòca de nos associar a son jutjament. En consequéncia de qué, la patz deu pas mascar l'irritacion legitima del Dieu viu. E devèm jutjar coma jutja e identificar los regims civils o religioses segon son divin agach. En consequéncia d'aquela demarcha, vesèm « la bèstia » e sas accions, quitament en temps de patz enganaira.

Verset 2 : « Es amb ela que los reis de la tèrra se son liurats a l'impudicité, e es de vin de son impudicité que los abitants de la tèrra se son embriagats. »

Dins aquel verset, un ligam es establít amb las accions de la « femna Jézabel » acusada per Jèsus-Crist de far beure un « vin d'impudicité (o de desengatjament) » espirituala a sos servidors dins Apo.2:20 ; causas confirmadas dins Apo.18:3. Aquelas accions religan egalament « la prostituída » a « l'estela Absinti » d'Apo.8:10-11 ; l'absinti essent son vin toxic a lo qual l'Esperit compara son ensenhament religiós catolic roman.

Dins aquel verset, lo repròchi que Dieu fach contra la religion catolica es justificat quitament dins nòstre temps de patz perque la falta reprochada agarrís son autoritat divina. Los escriches de la santa Bíblia que constituís sas « dos testimònis », testimònian contra l'ensenhament religiós messorguier d'aquela religion romana. Mas vertat es que son fals ensenhament aurà per sas victimas sedusidas la pièger de las consequéncias : la mòrt etèrna ; çò que justificarà lor accion vengeresse de la « vendémia » d'Apo.14:18 a 20.

Verset 3 : « Me transportèt en esperit dins un desèrt. E vivi una femna assetada sus una bèstia escarlata, plena de noms de blasfèmia, avent sèt caps e dèt看 banas. »

«... dins un desèrt », simbòl de l'espròva de fe mas tanben del climat espiritual « arid » del contèxt de nòstre « temps de la fin (Dan.11:40) », aquel còp, la darrièra espròva de fe de l'istòria terrèstra, l'Esperit imatge la situacion espirituala que preval dins aquel contèxt final. « la femna domina una bèstia escarlata ». Dins aquel imatge, Roma domina la « bèstia que monta de tèrra » que designa los USA protestants al moment que fan « adorar la marca de la bèstia » catolica en impausant son jorn del repaus eretat l'emperador Constantin 1èr. Dins aquel contèxt final, i a pas mai de diadèmas, ni suls « sèt caps » de la Roma religiosa, ni suls « dèt看 banas » simbòls, dins aquel cas, dels dominators civils dels pòbles crestians europèus e mondials que manipula. Mas l'ensemble d'aquela associacion es a la color del pecat : « escarlata ».

Dins Apo.13 :3 legissèm : « E vivi l'una de sos caps coma nafrada a mòrt ; mas sa nafra mortala foguèt garida. E tota la tèrra èra dins l'admiracion darrièr la bèstia ». Sabèm qu'aquela garison es deguda al Concordat de Napoleon 1èr. A partir d'aquel moment, lo papisme catolic roman secuta pas mai, pasmens, relevam en l'importància, Dieu contunha a la nommar « la bèstia » : « E tota la tèrra èra dins l'admiracion darrièr la bèstia ». Aiçò confirma l'explicacion balhada mai naut. L'enemiga de Dieu demòra son enemiga perque sos pecats contra sa lei cèssan pas, en temps de patz coma en temps de guèrras. E l'enemiga de Dieu es donc egalament la de sos elegits fidèls en temps de patz o de guèrra.

Verset 4 : « Aquela femna èra vestida de porpre e d'escarlata, e parada d'aur, de pèiras preciosas e de pèrlas. Teniá dins sa man una copa d'aur, emplenada d'abominacions e de las impuretats de sa prostitucion. »

Aicí encara, la descripcion presentada cibla de las fautas espiritualas doctrinalas. Dieu condemna sos rites religioses ; sas messas e sas odiosas eucaristias e en primièr, son gost del lux e de las riquesas que la conduch als compromètèssem desiradas pels reis, los nòbles e totes los rics de la tèrra. La « prostituïda » deu contentar sos « clients » o sos galants.

Aquela color « escarlata » a son origina en çò de la « prostituïda » ela meteissa : « porpre e escarlata ». Lo tèrme « femna » designant una « glèisa », una amassada religiosa, segon Eph.5:23 mas tanben, « la vila granda qu'a la reialtat suls reis de la tèrra », coma l'ensenha lo verset 18 d'aquel capítol 17. En sintèsi, podèm reconéisser las colors dels unifòrms « de cardinals e d'avesques » del Vatican roman. Dieu met en imatge las messas catolicas, amb l'usatge del calici « d'aur » dins lo qual un vin alcoolisé es supausat representar la sang de Jèsus-Crist. Mas que ne pensa donc lo Senhor ? O nos ditz : en plaça de sa sang rédempteur, i vei pas que las « abominacions e las impuretats de sa prostitucion ». Dins Dan.11:38, « l'aur » èra citat coma ondradura de sas glèisas que l'Esperit imputa al « dieu de las fortalèssas ».

Verset 5 : « Sus son front èra escrich un nom, un mistèri : Babylone la grand, la maire dels impudiques e de las abominacions de la tèrra. »

Lo « mistèri » qu'es citat dins aquel verset es un « mistèri » unicament pels que l'Esperit de Jèsus-Crist esclaira pas ; son tanben, ailàs, los mai nombroses. Perque, « la capitada e la capitada de las rusas » del regim papal anonciats dempuèi Dan.8:24-25 seràn confirmats fins a l'ora de son jutjament, a la fin del mond. Per Dieu, s'agiguèt del « mistèri d'iniquitat » qu'èra anonciat e ja començat pel drac al temps dels apòstols, segon 2 Thes.2:7 : « Perque lo mistèri de l'iniquitat agís ja ; cal solament que lo qu'o reten encara aja desaparegut ». Lo « mistèri » es ligat al nom « Babylone » el meteiss, çò qu'es logic, puèi que la vila antica d'aquel nom es pas mai. Mas Pierre balhava ja, espiritualament, aquel nom a Roma, dins 1 Piu.5:13 e malurosament per las folas enganadas, sols los elegits son atentius a aquela precision ofèrta per la Bíblia. Atencion al doble sens del mot « tèrra » que designa tanben aici, l'obediéncia protestanta, perque aitant la fe catolica es unificada, aitant la fe protestanta es multipla, per èsser designada coma de « prostituïdas », dròllas de lor « maire » catolica. Las dròllas partejan las « abominacions » de lor « maire ». E la principala d'aquelas « abominacions » es lo dimenge, « la marca » de son autoritat religiosa que li es restacada.

Lo sens literal del mot « tèrra » es egalament justificat perque l'intolerància religiosa catolica es l'instigatritz de las grandas agressions religiosas internacionalas. A solhat e fach asirar la fe crestiana en incitant los reis a convertir a son obesissença los pòbles de la tèrra. Mas après aver perdut son poder, sas « abominacions » se son perlongadas en benessissent los que Dieu renegat e en renegant los que benesiguèt. Sa natura pagana se revèla quand nomma « fraire » los musulmans dont la religion presenta Jèsus-Crist coma l'un dels mai pichons profètas.

Verset 6 : « E vivi aquela femna briaga de la sang dels sants e de la sang dels testimònis de Jèsus. E, en la vesent, foguèri sasi d'un estonament grand. »

Aquel verset repren una citacion de Dan.7:21 en precisant aici que, « los sants » que combat e domina, son plan los « testimònis de Jèsus ». Aiçò ven esclarir grandament lo mistèri de « Babylone la Grand ». La religion romana beu « la sang » dels elegits fins a l'embriaguesa. Que suspectariá una glèisa crestiana, coma la Roma papala dels temps modèrns, d'èsser aquela « prostituïda » tornada « briaga de la sang versada pels testimònis de Jèsus » ? Los elegits, mas eles-sols. Perque, per la profecia, l'Esperit lor a fach conéisser, las intencions murtrièras de lor enemiga. Aquel retorn a sa marrida e crudèla natura serà la consequéncia visibla de la fin del temps de gràcia. Mas aquela marridesa serà sustot, de faïçon encara mai estonanta, la natura de la fe protestanta dominanta d'aquel temps de la fin del mond. L'Esperit cita separadament « los sants » e « los testimònis de Jèsus ». Los primièrs « sants » an patit las persecucions romanas paganas republicanas e imperialas ; « los testimònis de Jèsus », eles, son frapats per la Roma pagana imperiala e papala. Perque la prostituïda es una vila : Roma ; « la vila granda qu'a la reialtat suls reis de la tèrra » dempuèi son arribada en Israèl, en Judèa en – 63, segon Dan.8:9 : « lo mai polit dels païses ». L'istòria del salut se va acabar sus una espròva de fe dins la quala « los testimònis de Jèsus » van aparéisser e agir per justificar aquela expression ; van atal balhar a Dieu una bona rason d'intervenir per los salvar de la mòrt programada. A son epòca, Jean aviá de bonas rasons per èsser estonat pel « mistèri » que concernissiá la vila de Roma. La coneissiá pas que jos son aspècte imperial pagan dur e despiedadós que l'aviá enviat en detencion sus l'illa de Patmos. Los simbòls religioses coma la « copa d'aur » tenguda per la « prostituïda » podían donc a bon drech anar l'estonar.

Verset 7 : « E l'àngel me ditz : Perqué t'estonas ? Te dirai lo mistèri de la femna e de la bèstia que la pòrta, qu'a los sèt caps e las dètz banas. »

Lo « mistèri » a pas vocacion a durar totjorn, e a partir del verset 7, l'Esperit va balhar de detalls que van permetre a Jean e a nosautres meteisses de levar lo « mistèri » e d'identificar clarament, la vila de Roma, e son ròtle dins l'imatge del verset 3 dont los simbòls son, tornarmai, citats.

« la femna » designa la natura religiosa de la Roma papala, sa pretension a èsser « l'esposa de l'Anhèl », Jèsus-Crist. Mas Dieu dénie aquela revindicacion en la nommant « prostituïda ».

« la bèstia que la pòrta » representa los regims e los pòbles que reconeisson e legitiman sas pretensions religiosas. An per origina istorica las « dètz banas » dels reialmes formats en Euròpa après que sián estats liberats de la dominacion de la Roma imperiala confòrmament a l'imatge balhat dins Dan.7:24. Succedisson a la Roma imperiala del « quatren animal ». E aqueles territòris concernits demòran fins a la fin los meteisses. Las frontièras bolegan, los

regims cambian, passant de la monarquia a las republicas mas la nòrma del fals crestianisme papal roman los unís pel pièger. Pendent lo sègle 20en, aquela union jos l'egida romana es concretizada per l'Union Europèa actée sus « los tractats de Roma » del 25 de Març de 1957 e 2004.

Verset 8 : « la bèstia qu'as vista èra, e es pas mai. Deu montar d'abisme, e anar a la perdicion. E los abitants de la tèrra, aqueles dont lo nom es pas estat escrich tre la fondacion del mond dins lo libre de vida, s'estonaràn en vesent la bèstia, perque èra, e qu'es pas mai, e que tornarà paréisser. »

« la bèstia qu'as vista èra e es pas mai ». Traduccion : l'intolerància religiosa crestiana èra dempuèi 538, e es pas mai, dempuèi 1798. L'Esperit suggerís la durada profetizada sòus de las formas diferentas pel regne papal intolerant dempuèi Dan.7:25 : « un temps, dels tempses, e un mièg temps ; 42 meses ; 1260 jorns ». Malgrat que son intolerància aja pres fin per l'accion de « la bèstia que monta d'abisme », que designa la Revolucion francesa e son ateïsme nacional dins Apo.11:7, aici lo tèrme « abisme » es presentat coma una activitat ligada al drac, lo « Destructor », que destrutz las vidas e déshumanise la planeta entèrra, e qu'Apo.9:11 nomma « l'àngel de l'abisme ». Apo.20:1 balharà l'explicacion : lo « drac » serà ligat pendent « mila ans » sus la tèrra déshumanisée apelada « abisme ». En li imputant sas originas dins « l'abisme », Dieu revèla qu'aquela vila a pas jamai agut de relacion amb el ; qu'aquel siá, pendent sa dominacion pagana, çò qu'es plan logica, mas tanben, tot lo long de son activitat religiosa papala, al contra de çò que de multitudes d'èssers umans enganats cregan per lor pèrda, puèi que van partejar amb ela, sa « perdicion » finala aici revelada. Avent mespresat la paraula profetica, las victimas de las seduccions de Roma, van èsser estonadas perque l'intolerància religiosa va « reaparéisser » dins aquel contèxt final anonciat e revelat. Dieu rampèla atal, que coneis lo nom dels elegits, dempuèi « la fondacion del mond ». Lors « noms » èran inscrites dins « lo libre de vida de l'Anhèl » Jèsus-Crist. E per los salvar, a obèrt lor intelligéncia suls mistèris de sas profecias biblicas.

Prepausi aici una segonda analisi d'aquel verset a prepaus del mot « abisme ». Dins aquela reflexion, teni compte del contèxt final ciblat per l'Esperit segon sa descripcion de la « bèstia escarlata » del verset 3. L'avèm vist, l'abséncia dels « diadèmas » suls « dètz banas » e las « sèt caps » la situa dins « lo temps de la fin » ; lo de nòstra epòca. Ai longtemps considerat que la nocion « bèstia » podiá pas concernir qu'una accion intoleranta e despòta, e qu'en consequéncia se podiá pas imputar qu'al regim intolerant dels totes darrièrs jorns marcats per la darrièra espròva de fe universal. Mas en fach, en aquela fin de l'ivèrn 2020 del temps divin, una altra idèa m'es inspirada. La « bèstia » calada en fach constantament las armas umanas, e las victimas de sos ensenhaments umanistas exacerbats e outranciers son fòrça mai nombrosas que las que fasiá son intolerància. D'ont li ven aquel comportament novèl umanista seductor e enganaire ? Es lo fruch de l'eretatge de la liura pensada sortida dels filosòfs revolucionaris que Dieu cibra dins Apo.11:7 amb lo nom de la « bèstia que monta d'abisme ». La color « escarlata » restacada a la « bèstia » de nòstre temps, del verset 3 d'aquel capítol, denóncia lo pecat engendrat per l'excès de libertat que l'òme s'es acordat. Que representa ? Los dominants occidentals d'origina crestiana dont las basas religiosas son eretadas del catolicisme europèu : los USA e Euròpa entièrament sedusits per la religion catolica. La « bèstia » que Dieu nosautres mòstra es lo resultat final de las accions profetizadas

dins lo messatge de la « cinquena trompeta ». La fe protestanta, sedusida per la fe catolica renduda pacifica, amassa lo protestantisme e lo catolicisme renegats per Dieu, rejonches per l'adventisme oficial institucional en 1994, per « la preparacion del combat » d'Apo.9:7-9, « de Harmaguédon », segon Apo.16:16, que van amassa, après la « seisena trompeta », conduire contra los darrièrs fidèls servidors de Dieu, que gardan e practican son sabat ; lo repaus del seten jorn ordenat pel quatren de sos dètz comandaments. Dins lo temps de la patz, lors discorses exaltan l'amor fraternal e la libertat de consciéncia. Mas aquela libertat outrageuse e messorguèra renduda libertari conchuch a la « segonda mòrt » las multitudes que pòblan lo mond occidental ; lo qual se caracteriza, en partida, per l'ateïsme, en partida, per l'indiferéncia, e en mai pichona partida, per d'engatjaments religioses tornats sens valor, perque son condemnats per Dieu, a causa de lors ensenhaments religioses messorguèrs. De mena, aquela « bèstia » umanista a plan pres sas originas dins « l'abisme » coma l'Esperit o revèla dins aquel verset, dins lo sens ont la religion crestiana es venguda l'imatge e l'aplicacion de la pensada umanista dels filosòfs, grècs, revolucionaris franceses o estrangiers. Coma lo poton de Judas per Jèsus, lo fals amor umanista seductor del temps de la patz tua mai que l'espasa. La « bèstia » de nòstre temps de patz ereta egalament de caractèr « tenèbras » que lo mot « abisme » li conferís dins Gen.1:2 : « la tèrra èra infòrma e voida : i aviá de tenèbras a la susfàcia de l'abisme, e l'esperit de Dieu se moviá al dessús de las aigas ». E aquel caractèr « tenèbras » de las societats d'origina crestiana es el meteis paradoxalament eretat dels « lums », nom balhat als liures pensaires revolucionaris franceses.

En prepausant aquela sintèsi, l'Esperit atenh sa tòca que consistís a revelar a sos fidèls servidors son jutjament sus nòstre mond occidental e los repròchis que li adrece. Denòncia atal, sos nombroses pecats e sas traïsons de cap a Jèsus-Crist, l'unic Salvaire que lors accions desonoran.

Verset 9 : « Es aici l'intelligéncia qu'a de saviesa : los sèt caps son sèt montanhas, sus las qualas la femna es assetada. »

Aquel verset ven confirmar l'expression per la quala Roma foguèt longtemps designada : « Roma, la vila a las sèt sèrras ». Ai retrobat aquela apellacion citada dins un vièlh Atlàs geografic escolar de l'annada 1958. Mas la causa es pas contestabla ; los « sèt montanhas » apeladas « sèrras » demòran encara uèi portant los noms : Capitòli, Palatin, Caelius, Aventin, Viminal, Esquilin, e Quirinal. Dins sa fasa pagana, aquelas sèrras « luòcs nauts » an totas portat dels temples dedicats a las idòlas divinizadas condemnadas per Dieu. E per onorar « lo dieu de las fortalèssas », la fe catolica a auçat a son torn sa basilica, sul Caelius designant « lo cèl » segon Roma. Sul Capitòli, lo « cap », s'auça lo palais de la Comuna, aspècte civil de la magistratura. Precisam que l'aliada dels darrièrs jorns, America, çò domina-tanben a partir d'un « Capitòli » situat a Washington. Aquí encara, lo simbòl « cap » es justificat per aquela nauta magistratura que va remplaçar Roma, e dominar, a son torn, los abitants de la tèrra, « en sa preséncia » segon Apo.13:12.

Verset 10 : « Son tanben sèt reis : cinc son tombats, un existís, l'autre es pas encara vengut, e quand serà vengut, deu demorar pauc de temps. »

Dins aquel verset, per l'expression « sèt reis », l'Esperit atribuís a Roma « sèt » regims de governaments que son successivament, pels sièis primièrs : la monarquia dempuèi – 753 fins

en – 510 ; la Republica, lo Consolat, la Dictatura, lo Triumvirat, l'Empèri dempuèi Octavi, César Auguste jol qual Jèsus es nascut, e la Tétrarchie (4 emperadors associats) en setena posicion entre 284 e 324, çò que confirma la precision « deu durar pauc de temps » ; en fach 30 annadas. L'emperador novèl Constantin 1èr va lèu quitar Roma e s'installar en Orient a Bizanci (Constantinòple rebatejada Istambol pels turcs). Mas tre 476, l'empèri occidental de Roma esclata e las « dètz banas » de Daniel e d'Apocalipsi prenon lor independéncia en formant los reialmes de l'Euròpa occidentala. Dempuèi 476, Roma demòra jos l'ocupacion dels barbars ostrogòts, dont serà desliurada en 538, pel general Belisari enviat amb sas armadas per l'emperador Justinian que residís en Orient a Constantinòple.

Verset 11 : « E la bèstia qu'èra, e qu'es pas mai, es ela meteissa un ochen rei, e es de nombre dels sèt, e va a la perdicion. »

L'« ochen rei » es lo governament religiós papal establida en 538 pel decret imperial favorable de l'emperador Justinian 1èr. Respondèt atal a una demanda de son esposa Théodora, anciana « prostituïda », qu'intervenguèt en favor de Vigile l'un de sos amics. Coma o precisa lo verset 11, lo regim papal apareis del temps dels « sèt » governaments citats tot en constituïssent una novèla forma inedita que Daniel indicava coma essent un rei « diferent ». Çò que préexiste del temps dels « sèt » reis precedents, es lo títol del cap religiós roman ja atribuït a sos emperadors e dempuèi sas originas : « Pontifex Maximus », expression latina traducha per « Sobeiran Pontife », qu'es tanben, dempuèi 538, lo títol oficial del Papa catolic roman. Lo regim roman qu'existís al moment que Jean recep la vision, es l'Empèri siá, lo seisen governament roman ; e a son epòca, lo títol de « sobeiran pontife » es portat per l'emperador el meteis.

Lo retorn de Roma sus la scèna istorica es degut al rei Franc, Clodovèu 1èr, « convertit » a la falsa fe crestiana de l'epòca, en 496 ; valent a dire al catolicisme roman qu'aviá obesit a Constantin 1èr e qu'èra ja frapat per la malediccion de Dieu dempuèi lo 7 de Març de 321. Après la dominacion imperiala, Roma foguèt envasida e dominada per de pòbles estrangiers arribant en migracions massisas. L'incomprension de las lengas diferentas e de las culturas es a la basa dels trebols e de las luchas intèrnas qu'an destruch l'unitat e la fòrça romana. Aquela accion es aplicada per Dieu a l'ora d'ara en Euròpa per l'aflaquir e la liurar a sos enemics. La malediccion de l'experiéncia de la « torre de Babel » garda atal pels sègles e los millenaris totes sos efieches e son eficacitat per conduire l'umanitat dins los malaürs. Pertocant Roma, en darrièr, passèt jos la dominacion dels ostrogòts ariens opausats doctrinalement a la fe catolica romana sostenguda pels emperadors bizantins. Deguèt donc èsser liberada d'aquela dominacion per que siá renduda possibla sus son sòl l'instauracion del regim papal roman en 538. Per complir la causa segon Dan.7:8-20, « tres banas fuguèron abaissadas » davant lo papisme (la bana pichona) ; son concernits de pòbles ostils al catolicisme roman dels Avesques de Roma, successivament, en 476, las Hérules, en 534, los vandals, e lo 10 de Julhet de 538, « per una tempèsta de nèu », liberada de l'ocupacion dels ostrogòts pel general Belisari enviat per Justinian 1èr, Roma podíá dintrar dins son regim papal exclusiu, dominator e intolerant, instituït per aquel emperador, sus la demanda de l'intrigant Vigile, lo primièr papa titular. Tre aquel momenton, Roma es tornada venir « la vila granda qu'a la reialtat sulz reis de la tèrra », del verset 18, que va a la « perdicion », coma l'Esperit la precisa, aici, un segond còp, après lo verset 8.

Lo papisme remonta pas donc pas a Sant Pèire coma o pretend mas al decret de Justinian 1èr l'emperador bizantin que li a balhat son títol e son autoritat religiosa. Atal, lo dimenge foguèt ordenat per l'emperador roman Constantin 1èr lo 7 de Març de 321 e lo papisme qu'o justifica foguèt installat per l'emperador bizantin Justinian 1èr en l'an 538; doas datas a las consequéncias mai terriblas per l'umanitat entièra. Es tanben en 538 que l'Avesque de Roma pren pel primièr còp lo títol de Papa.

Verset 12 : « las dètz banas qu'as vistas son dètz reis, qu'an pas encara rebut de reialme, mas que recebon autoritat coma reis pendent una ora amb la bèstia. »

Aicí, al contra de Dan.7:24, lo messatge cibra un temps plan cort situat sus la fin del « temps de la fin ».

Coma al temps de Daniel, al temps de Jean, los « dètz banas » de l'empèri roman avián pas encara pres o retrobat lor independéncia. Mas, lo contèxt cibat dins aquel capítol 17 essent lo de la fin del mond, es lo ròtle que los « dètz banas » tenon dins aquel contèxt precis qu'es evocat per l'Esperit, coma los versets que seguisson o van confirmar. « l'ora » profetizada designa lo temps de la darrièra espròva de fe anonciada, dins Apo.3:10, als pionièrs fidèls de l'adventisme del seten jorn de 1873. Lo messatge èra per nosautres, lors eretièrs, los fidèls del lum adventista balhada per Jèsus-Crist, a sos elegits, en 2020.

Segon lo còdi profetic balhat al profèta Ezéchièl (Ezé.4:5-6), « un jorn » profetic val « un an » real, e donc, una « ora » profetica val 15 jorns reals. L'insisténcia granda del messatge de l'Esperit que va citar tres còps l'expression « en una sola ora » dins lo capítol 18, me pòrta a ne dedusir qu'aquela « ora » cibra lo temps comprés entre la debuta del 6en dels « sèt darrièrs flagèls » e lo retorn en glòria de nòstre divin Senhor Jèsus que torna dins la glòria de l'Archange « Micaël » per arrancar sos elegits a la mòrt programada. Aquela « ora » es donc la que dura lo « combat Harmaguédon ».

Verset 13 : « An una meteissa intencion, e balhan lor poténcia e lor autoritat a la bèstia. »

Ciblant l'epòca d'aquela darrièra espròva, l'Esperit dich dels « dètz banas » : « An una meteissa intencion, e balhan lor poténcia e lor autoritat a la bèstia ». Aquela intencion que partejan consistís a far respectar lo repaus dominical per totes los subrevivents de la tresena guèrra mondiala nucleara. La roïna a fòrça reduch la poténcia militar de las ancianas nacions europèas. Mas, los venceires del conflicte, los protestants americans obtenon de subrevivents, un abandon total de lor sobeiranetat. Lo mobil es diabolic, mas los descasuts l'ignòran, e lors esperits liurats a Satan pòdon pas que complir sa volontat.

Es solament a partir de la coalicion del « dragon », de la « bèstia » e del « dalha-profèta », que los « dètz banas » abandonan lor autoritat a la « bèstia ». E aquel renunciament es causat per l'intensitat dels patiments que los flagèls de Dieu lor fan patir. Entre la proclamacion del decret de mòrt e son aplicacion, un delai de 15 jorns es balhat als observators del sabat per adoptar « la marca de la bèstia », sa « dimenge » roman solhat pel culte solar pagan. Lo retorn de Jèsus-Crist essent previst per la prima que precedís lo 3 d'Abril de 2030, levat error dins l'interpretacion del tèrme « ora », lo decret de mòrt deuriá èsser promulgat per aquela data o una data situada entre ela e lo jorn de la prima 2030 de nòstre calendari usual actual.

Per plan comprene çò que serà la situacion del temps final, tieus compte dels faches següents. La fin del temps de gràcia es pas identificabla que pels elegits que la restaquen a la promulgacion de la lei dominicala ; mai precisament, après ela. Pel ramat dels pòbles increduls e rebèls encara en vida, la promulgacion de la lei dominicala apareis pas que coma una mesura d'interès general sens consequéncias per eles. E es pas qu'après aver patit los cinc primièrs flagèls, que lor colèra vengeresse los conduch a aprovar entièrament la decision de « tuar » los que lor son presentats coma los responsables de lor punicion celèsta.

Verset 14 : « Combatràn contra l'anhèl, e l'anhèl los vencerà, perque es lo Senhor dels senhors e lo Rei dels reis, e los cridats, los elegits e los fidèls que son amb el los venceràn tanben. »

« Combatràn contra l'Anhèl, e l'Anhèl los vencerà ...», perque es lo Dieu totpoderós a lo qual cap de poténcia pòt pas resistir. « lo Rei dels reis e Senhor dels senhors » va impausar sa fòrça divina als reis e senhors, los mai poderoses, de la tèrra. E los elegits qu'an comprés la causa venceràn amb el. L'Esperit rampèla aici los tres critèris exigits per Dieu de la part dels que salva e que se son engatjats sul camin del salut que comença per eles per l'estatut espiritual « de cridat » e que se transforma puèi, quand es lo cas, en estatut « d'elegit », per « la fidelitat » manifestada de cap al Dieu creator e tot son lum biblic. Lo combat mirat es lo combat « de Harmaguédon », d'Apo.16:16 ; « l'ora » ont la « fidelitat » dels « elegits » « apelats » es esprovada. Dins Apo.9:7-9, l'Esperit a revelat la preparacion de la fe protestanta per aquel « combat » espiritual. Condemnats a se morir, a causa de lor fidelitat al sabat, los elegits fan pròva de la fisança plaçada dins las promessas profetizadas per Dieu e aquel testimoniatge que li es tornat, li balha la « glòria » qu'exigís dins lo messatge del primièr àngel d'Apo.14:7. Los defensors e partisans del dimenge rendut obligatòri trobaràn, dins aquela experiéncia, la mòrt que s'aprestaràn a balhar als elegits de Jèsus-Crist. Rampèli aici, al qu'es sceptic e dobte que Dieu balha tant d'importància a de jorns de repaus, que nòstra umanitat a perdut son eternitat a causa de l'importància qu'aviá balhada a « dos arbres » del jardin terrèstre. « Harmaguédon » pausa sul meteís principi en remplaçament dels « dos arbres » avèm uèi « lo jorn de la coneissença del ben e del mal », lo dimenge, e « lo jorn de la vida santificada », lo sabat o dissabte.

Verset 15 : « E me ditz : Las aigas qu'as vistas, sus las qualas la prostituïda es assetada, son de pòbles, de las folas, de las nacions, e de las lengas. »

Lo verset 15 nos balha la clau que permet d'atribuir a las « aigas » sus las qualas « la prostituïda es assetada », l'identitat dels pòbles europèus diches « crestians », mas sustot, falsament e trompeusement « crestians ». Euròpa a la caracteristica de regropar de pòbles que parlan de las « lengas » diferentas ; çò que fragiliza las unions e las alianças realizadas. Mas dins los darrièrs tempses, la lenga anglesa servís de palanca e favoriza los escambis internacionals ; l'instruccion generalizada dels èssers umans reduch l'eficacitat de l'arma de la malediccion divina e s'opausa a l'intencion de son Creator. Sa responsa serà donc mai terribla : la mòrt per la guèrra e a la fin, per l'esclat de son gloriós aveniment.

Verset 16 : « las dètz banas qu'as vistas e la bèstia asiraràn la prostituïda, la despolharàn e la metran a nud, manjaràn sas carns, e la consumiràn pel fuòc. »

Lo verset 16 anóncia lo programa del capítol 18 que ven. Confirma lo retornament dels « dètz banas e de la bèstia » que, après l'aver sostenguda e aprovada, acaban per destruire « la prostituïda ». Rampèli aici, que « la bèstia » es lo regim de l'associacion dels poders civils e religioses e que designa dins aquel contèxte, la poténcia del pòble american oficialment protestant e dels pòbles europèus catolics e protestants, mentre que « la prostituïda » designa lo clergat siá, las autoritats ensenhantas del poder religiós catolic : los monges, los prèires, los avesques, los cardinals e lo Papa. Atal, dins lo retornament, los pòbles europèus catolics e lo pòble american protestant siá, las doas victimas de la messorga romana, se dreçan contra lo clergat del catolicisme papal roman. E elas « la consumiràn pel fuòc » quand per son intervencion gloriosa, Jèsus abatrà sa masca seductor enganaire diabolic. Los « dètz banas », « la despolharàn e la metran a nud » perque viviá dins lo lux, serà despolhada, e perque se revestissí d'una aparéncia de santetat, pareisserà « nuda » siá, dins la vergonha espirituala, sens cap de justícia celèsta per la vestir. La precision, « manjaràn sas carns », exprimis la ferocitat sagnosa de son castig. Aquel verset confirma lo tèma de la « vendémia » d'Apo.14:18 a 20 : Malaür als rasims de la colèra !

Verset 17 : « Perque Dieu a mes dins lors còrs d'executar son intencion e d'executar una meteissa intencion, e de balhar lor reialtat a la bèstia, fins que las paraulas de Dieu sián complidas. »

Lo verset 17, jos la chifra del jutjament, nos revèla una importanta pensada del Dieu celèst que los òmes an tòrt de mespresar o de tractar amb indiferéncia. Dieu insistís aici, per que sos elegits sián convencuts, qu'es lo sol Mèstre del « jòc terrible » que se va metre en plaça al temps previst. Lo programa es pas estat concebut pel drac, mas per Dieu el meteis. Tot çò qu'a anonciat dins sa granda e sublima Revelacion que concernís Daniel e Apocalipsi s'es, o ja complit, o rèsta a se complir. E perque « la fin d'una causa val melhor que son començament » segon Ecc.7:8, Dieu cibra per nosautres, aquela darrièra espròva de fidelitat que nos separarà de falses crestians e nos rendrà dignes de dintrar dins son eternitat celèsta après la destruccion nucleara de la Tresena Guèrra Mondiala. Avèm pas donc qu'a esperar amb fisança puèi que tot çò que va èsser organizat sus la tèrra es una « intencion » concebuda per Dieu, el meteis. E se Dieu es per nosautres, que serà contra nosautres, senon aqueles dont las « intencions » murtrièras se tornaràn contra eles ?

Qué significa la precision « fins que las paraulas de Dieu sián complidas » ? L'Esperit fach referéncia al sòrt final reservat a la « bana pichona » papala tal coma es ja profetizat, dins Dan.7:11 : « Agachèri alara, a causa de las paraulas arrogantas que prononciava la bana ; e mentre qu'agachavi, l'animal foguèt tuat, e son còs foguèt avalit, liurat al fuòc per èsser cremat » ; dins Dan.7:26 : « Puèi vendrà lo jutjament, e se li tirarà sa dominacion, que serà destrucha e avalida per totjorn » ; e Dan.8:25 : « A causa de sa prosperitat e de la capitada de sas rusas, aurà d'arrogància dins lo còr, farà perir fòrça òmes que vivián pasiblement, e s'auçarà contra lo Cap dels caps ; mas serà brigalhat, sens l'esfòrc de cap de man ». La rèsta de las « paraulas de Dieu » pertocant la fin de Roma serà presentat dins Apo.18, 19 e 20.

Verset 18 : « E la femna qu'as vista, es la vila granda qu'a la reialtat suls reis de la tèrra. »

Lo verset 18 nos ofrís la pròva la mai convaincante que « la vila granda » es plan Roma. Realizem-o, l'àngel s'adreça a Jean personalament. Tanben, en li disent : « E la femna qu'as

vista, es la vila granda qu'a la reialtat suls reis de la tèrra », Jean es conduch a comprene que l'àngel parla de Roma, « la vila a las sèt sèrras », que, dins son epòca, domina de faison imperiala los diferents reialmes de tot son immens Empèri colonial. Jos son aspècte imperial, a ja « la reialtat suls reis de la tèrra » e la conservarà jos sa dominacion papala.

Dins aquel capítol 17, o pòdes constatar, Dieu a concentrat sas revelacions permetent d'identificar amb certitud la « prostituïda », son enemiga de « la tragèdia dels sègles » crestians. Balha atal a la chifra 17 un autentic sens de son jutjament. Es aquel constat que m'a conduch a valorizar l'anniversari del 17en centenari de l'instauracion del pecat que constituís l'adopcion del jorn del solelh del 7 de Març de 321 (data oficiala mas 320 per Dieu) qu'avèm viscut en aquela annada 2020 ara escorruda. Podèm constatar que Dieu l'a efectivament marcada per una malediccion sens precedent dins l'istòria de l'èra crestiana (Covid-19) qu'a provocat un esfondrament economic mondial mai desastrós que la Segonda Guèrra Mondiala. Las autras malediccions del just jutjament divin venon puèi, los anam descobrir, jorn après jorn.

Apocalipsi 18 : la prostituïda recep son castig

Après aver revelat los detalhs permetent l'identificacion de la prostituïda, lo capítol 18 nos va conduire dins lo contèxt, plan particular, de la fin del « combat de Harmaguédon ». De mots ne revèlan lo contengut : « l'ora del castig de Babylone la grand, la maire de las prostituïdas de la tèrra » ; l'ora de la « vendèmia » sagnosa.

Verset 1 : « Après aquò, vivi davalar del cèl un autre àngel, qu'aviá una autoritat granda; e la tèrra foguèt esclarada de sa glòria. »

L'àngel portaire d'una autoritat granda es de camp de Dieu, en fach, Dieu el meteís. Micaël cap dels àngels es un autre nom que Jèsus-Crist a portat al cèl abans son ministèri terrèstre. Es jos aquel nom, e per l'autoritat que li es estada reconeguda pels sants àngels, qu'a expulsat de

cèl lo drac e sos demònis, après sa victòria sus la crotz. Es donc jos aqueles dos noms que torna cap a la tèrra, dins la glòria del Paire, per ne retirar sos precioses elegits ; preciós perque fidèls e qu'aquela fidelitat esprovada es estada demostrada. Es dins aquel contèxte que ven onorar de sa fidelitat los qu'an sagement obesit en li balhant la « glòria » qu'exigissiá dempuèi 1844 segon Apo.14:7. En gardant lo sabat, sos elegits l'an glorificat al títol de Dieu creator que possedís sol legitimament dempuèi sa creacion de las vidas celèstas e terrèstras.

Verset 2 : « Cridèt d'una votz fòrta, disent : Es tombada, es tombada, Babylone la grand ! Es venguda una abitacion de demònis, una tuta de tot esperit impur, una tuta de tot aucèl impur e odiós, »

« Elle es tombada, es tombada, Babylone la grand ! ». Retrobam la citacion d'Apo.14:8 dins aquel verset 2, mas aquel còp, es pas a títol profetic qu'es pronunciada, es perque las pròvas de sa casuda son balhadas als umans subviviants d'aquel moment final de son activitat enganaira seductritz. La masca de santetat de la Babylone papala romana tomba el-tanben. Es en fach « una abitacion de demònis, una tuta de tot esperit impur, una tuta de tot aucèl impur e odiós, ». La mencion de « l'aucèl » nos ven rampelar que darrièr las accions terrèstras se tròban las inspiracions celèstas dels marrits àngels del camp de Satan, lor cap, e primièr rebèl de la creacion divina.

Verset 3 : « perque totas las nacions an begut de vin de la furor de son impudicité, e que los reis de la tèrra se son liurats amb ela a l'impudicité, e que los mercands de la tèrra se son enriquits per la poténcia de son lux. »

«... perque totas las nacions an begut de vin de la furor de son impudicité,... » L'agressivitat religiosa es apareguda sus l'instigacion del poder papal catolic roman que, reivindicant èsser al servici de Jèsus-Crist, a afichat un mesprètz total per las leiçons de comportament qu'a ensenhat sus tèrra a sos discípolos e sos apòstols. Jèsus plen de doçor, los papas plens de furor ; Jèsus, modèla d'umilitat, los papas, modèls de vanitat e d'orguèlh, Jèsus vivent dins la pauretat materiala, los papas vius dins lo lux e las riquesas. Jèsus a salvat de vidas, los papas an fach se morir injustament e inutilament de las multitudes innombrablas de vidas umanas. Aquel creistianisme catolic papal roman aviá pas donc cap de semblança amb la fe balhada en modèl per Jèsus. Dins Daniel, Dieu a profetizat « la capitada de sas rusas », mas perqué aquela capitada a estat obtengut ? La resposta es simpla : perque Dieu o li a balhat. Perque nos devèm rebrembar qu'es al títol de castig de « la segonda trompeta » d'Apo.8:8, qu'a suscitá aquel regim crudèl e dur per castigar la transgression del sabat abandonat dempuèi lo 7 de Març de 321. Dins un estudi comparatiu amb los flagèls qu'anava frapar Israèl per son infidelitat de cap als comandaments de Dieu, dins Lévi.26:19, Dieu disiá : « Coparai l'orguèlh de vòstra fòrça, tornarai vòstre cèl coma de fèrre, e vòstra tèrra coma d'airain ». Dins l'aliança novèla, lo regim papal foguèt suscitá per complir aquelas meteissas malediccions. Dins son projècte, Dieu es a l'encòp Victima, Jutge e Borrèl per contentar a las exigéncias de sa lei d'amor e de sa perfècha justícia. La transgression del sabat a costat, dempuèi 321, plan car a l'umanitat, qu'a pagat son tribut, en guèrras e massacres inutills, e en epidèmias mortals gastadoiras creadas pel Dieu creator. Dins aquel verset, « l'impudicité » (o « lo desengatjament ») es espirituala, e qualifica un comportament religiós indigna. Lo « vin »

simboliza son ensenhament que destilla, al nom del Crist, « la furor » e l'òdi diabolicos demest totes los pòbles venguts, a causa d'ela, de las victimas agarridas o dels agressors.

La culpabilitat de l'ensenhament catolic deu pas amagar la culpabilitat de l'umanitat entièra que, dins sa quasi totalitat parteja pas las valors exaltadas per Jèsus-Crist. Se los reis de la tèrra an begut « lo vin d'impudicé » (desengatjament) de « Babylone », es perque al títol de « prostituïda », son sol lagui èra d'agradar als clients ; es la règla, lo client deu èsser satisfach senon torna pas. E lo catolicisme a exaltat al mai naut nivèl la cupiditat, fins al crimi, e l'amor de las riquesas e de la vida luxuriouse. Coma Jèsus l'a ensenhat, los que se semblan s'assemblan. Los òmes marrits e orgulhoses se serián perduts de tot biais amb ela o sens ela. Rampèl : la marridesa es dintrada dins la vida umana per Caïn lo murtrièr de son fraire Abel tre la debuta de l'istòria terrèstra. « los mercands de la tèrra se son enriquits per la poténcia de son lux ». Aiçò explica la capitada del regim catolic papal roman. Los mercands de la tèrra creson pas qu'en l'argent, son pas de fanatics religioses mas se la religion los enriquís, ven un partenari acceptable, e quitament apreciable. Lo contèxte final del tèma me pòrta a identificar principalament los mercands protestants americans puèi que la tèrra designa espiritualmente la fe protestanta. Dempuèi lo sègle 16en, America del nòrd, essencialament protestanta a son origina, a aculhit d'ispanics catolics e dempuèi, la fe catolica es aitant representada que la fe protestanta. Per aquel país, ont sol los « afars » compte, las diferéncias religiosas an pas mai d'importància. Ganhats pel plaser de s'enriquir qu'encoratjava lo reformator de Genèva, Jean Calvin, los mercands protestants tròben dins la fe catolica lo mejan de s'enriquir qu'ofrissia pas la nòrma protestanta originala. Los temples dels protestants son voids amb de parets nudas, mentre que las glèisas catolicas son subrecargadas de relíquias fachas en materials precioses, de l'aur, de l'argent, de l'evòri, totes materials qu'aquel tèma enumèra al verset 12. Las riquesas dels cultes catolics son donc, pel Senhor Dieu, l'explicacion de l'aflaquiment de la fe protestanta americana. Lo Dòlar, novèl Mammon, es vengut remplaçar Dieu dins los còrs, e lo subjècte de las doctrinas a perdut tot interès. L'oposicion existís mas que jos la forma politica.

Verset 4 : « E ausiguèri de cèl una altra votz que disiá : Sortissètz del mièg d'ela, mon pòble, per fin que participavètz pas ponch a sos pecats, e qu'ajatz pas ponch de part a sos flagèls. »

Lo verset 4 evòca lo moment de l'ultima separacion : « Sortissètz del mièg d'ela, mon pòble » ; es l'ora ont los elegits seràn tirats al cèl, al rencontre de Jèsus. Çò qu'aquel verset ilustra, es lo moment de la « sèga », tèma d'Apo.14:14 a 16. Son tirats, perque coma lo verset la precisa, devon pas « aver part » als « flagèls » que van frapar la Roma papala e son clergat. Mas, lo tèxte precisa que per èsser del nombre dels elegits tirats, cal pas aver « participat a sos pecats ». E coma lo pecat principal es lo repaus dominical, « marca de la bèstia » onorada pels catolics e los protestants dins la darrièra espròva de fe, los cresents d'aqueles dos grops religioses principals pòdon pas participar al raubatòri dels elegits. La necessitat de « Sortir de Babylone » es constanta, pasmens dins aquel verset, l'Esperit cibla lo moment ont se presenta la darrièra oportunitat d'obesir a aquel òrdre de Dieu perque la proclamacion de la lei del dimegne marca la fin del temps de gràcia. Aquela proclamacion favoriza la presa de consciéncia de totes los sobrevivents de la « seisena trompeta » (Tresena Guèrra Mondiala) çò que responsabiliza lor causida jos l'agach atentiu del Dieu creator.

Verset 5 : « Perque sos pecats se son amolonats fins al cèl, e Dieu s'es rebrembat de sas iniquitats. »

Dins sas paraulas, l'Esperit suggerís l'imatge de la « torre de Babel » dont lo nom se tròba en raïç dins lo de « Babylone ». Dempuèi 321 e 538, Roma, « la vila granda » ont la « prostituïda » a sa « trône », son « sant » sèti papal dempuèi 538, a multiplicat sas fautas contra Dieu. Dempuèi lo cèl, a tengut lo compte e a enregistrat sos pecats amolonats pendent 1709 annadas (dempuèi 321). Per son retorn gloriós, Jèsus a decelat lo regim papal e per Roma e sa falsa santetat, es l'ora de pagar lors crimis.

Verset 6 : « Pagatz-la coma a pagat, e tornatz-li al doble segon sas òbras. Dins la copa ont a versat, versatz-li al doble. »

Segon la progression dels tèmas d'Apo.14, après la sèga ven la vendémia. E es als pluses marridas de las victimas catolicas e protestantas de las messorgas del catolicisme que Dieu adreça sas paraulas : « Pagatz-la coma a pagat, e tornatz-li al doble segon sas òbras ». Se reten d'istòria que sas òbras èran los lenhièrs e las torturas de sos tribunals inquisiteurs. Es donc aquel tip de sòrt que los ensenhaires religioses catolics van patir al doble, se la causa es possibla. Lo meteis messatge es repetit jos la forma : « Dins la copa ont a versat, versatz-li al doble ». L'imatge de la copa a beure èra utilizat per Jèsus, per designar la tortura que son còs anava patir, fins a l'agonia finala sus una crotz, ja dreçada per Roma, al pè del mont Golgotha. Per aquel mejan, Jèsus rampèla que la fe catolica a fach pròva d'un odiós mesprètz pels patiments qu'a acceptat d'endurar, tanben, es-aquel a son torn de los experimentar. Un provèrbi vièlh va prene a aquel moment tota sa valor : non faïtes jamai als autres çò qu'aimariatz pas que qualqu'un vos faga. Dins aquela accion, Dieu complís la lei del talion : uèlh per uèlh, dent per dent ; una lei perfiechament justa dont s'es reservat l'usatge individual. Mas al nivèl collectiu, son aplicacion èra autorizada als èssers umans, que l'an pasmens condemnada, pensant poder èsser mai justas e bons que Dieu. La consequéncia es desastrosa, lo mal e son esperit rebèl an empejorat e dominat los pòbles occidentals d'origina crestiana.

Dins Apo.17 :5, « Babylone la grand », « la prostituïda », « teniá una copa d'aur emplenada de sas abominacions ». Aquela precision cibla son activitat religiosa e son usatge particular de la copa de l'eucaristia. Son irrespect d'aquel rite sacrat ensenhat e santificat per Jèsus-Crist li val de sa part un castig egalament particular. Lo Dieu amor fach plaça al Dieu justícia e la pensada de son jutjament es clarament revelada als òmes.

Verset 7 : « Aitant s'es glorificada e cabussada dins lo lux, aitant balhatz-li de torment e de dòl. Perque ditz en son còr : Soi seguda en reina, soi pas ponch veusa, e veirai pas ponch de dòl ! »

Dins lo verset 7, l'Esperit met en evidéncia l'oposicion de la vida e de la mòrt. La vida non-atencha pel malaür de la mòrt es gaujosa, inchalhenta, frivòla, dins la recèrca de novèls plasers. La « Babylone » romana papala recercava la riquesa que crompa la vida de lux. E per l'obtenir dels poderoses e dels reis, a utilizat e utiliza encara lo nom de Jèsus-Crist per vendre en « indulgèncias » lo perdon dels pecats. Es un detalh que pesa plan pesuc dins la balança del jutjament de Dieu que deu expiar ara de faïçon psiquica e fisica. Lo repròchi d'aquela riquesa e d'aquel lux pausa sul fach que Jèsus e sos apòstols vivián, eles, paurement, s'acontentant del

necessari. Lo « torment » e lo « dòl » venon donc remplaçar « la riquesa e lo lux » del clergat catolic papal roman.

Pendent son activitat enganaira, Babylone ditz en son còr : « Soi seguda en reina » ; çò que confirma « sa reialtat suls reis de la tèrra » d'Apo.17:18. E segon Apo.2:7 e 20, sa « trône » es al Vatican (vaticiner = profetizar), a Roma. « Soi pas ponch veusa » ; son espós, Crist, dont pretend èsser l'esposa, es viu. « E veirai pas ponch de dòl ». Fòra de la Glèisa ponch de salut, çò ditz a totes sos opausants. L'a tant repetit qu'a acabat per i creire. E es vertadièrament convencuda que son regne va durar eternalament. Dempuèi que i residís, a pasòm pas balhat a Roma lo nom de « vila etèrna » ? En mai, essent sostenguda per las potèncias occidentalas de la tèrra, aviá de bonas rasons de se creire umanament intocable e invulnerable. Crenhiá pas tanpauç la potència de Dieu puèi que pretendiá o servir e o representar sus la tèrra.

Verset 8 : « A causa d'aquò, en un meteis jorn, sos flagèls arribaràn, la mòrt, lo dòl e la famina, e serà consumida pel fuòc. Perque es poderós, lo Senhor Dieu que l'a jutjada. »

Aquel verset met fin a totes sas illusions : « a causa d'aquò, en un meteis jorn » ; aquel ont Jèsus tornarà en glòria, « sos flagèls arribaràn » siá, lo castig per Dieu arribarà ; « la mòrt, lo dòl, e la famina » en fach, es dins l'òrdre invertís que las causas se complisson. Se morís pas de fam en un sol jorn, tanben, en primièra, « la famina » espirituala es la pèrda del pan de vida qu'es a la basa de la fe religiosa crestiana. Puèi « lo dòl » es portat per marcar la mòrt de las personas que nos son pròchas, amb las qualas partejam de sentiments familiars. E fin finala, « la mòrt » frapa lo pecador culpable, puèi que « lo salari del pecat, es la mòrt », segon ròm.6:23. « E serà consumida pel fuòc », confòrmament a las anóncias profeticas repetidas dins Daniel e Apocalipsi. A fach ela meteissa cremar sus sos lenhièrs tant de creaturas, injustament, qu'es dins la perfiècha justícia divina que perisca ela meteissa dins lo fuòc. « Perque es poderós, lo Senhor que l'a jutjada » ; pendent son activitat sedusenta, la fe catolica a tornat un culte a Marie, la maire de Jèsus qu'apareissiá pas que jos la forma del mainatge pichon que teniá entre sos braces. Aquel aspècte sedusissiá los esperits umans subjèctes a la sensiblerie. Una femna, melhor, una maire, quant la religion veniá sécurisante ! Mas es l'ora de vertat, e lo Crist que l'a jutge ven d'aparéisser dins la glòria del Dieu Totpoderós ; e aquela potència divina de Jèsus-Crist, que l'a decelada, la destruch, en la liurant a la colèra vengeresse de sas victimas enganadas.

Verset 9 : « E totes los reis de la tèrra, que se son liurats amb ela a l'impudicité e al lux, ploraràn e se lamentaràn a causa d'ela, quand veiràn lo fum de son embrasement. »

Aquel verset revèla lo comportament dels « reis de la tèrra que se son liurats amb ela a l'impudicité e al lux ». Son atal concernits, los reis, los presidents, los dictators, totes los dirigents de las nacions qu'an favorizat la capitada e l'activitat de la fe catolica, e que, dins la darrièra espròva, an aprovat la decision de tuar los observators del sabat. Eles « ploraràn e se lamentaràn a causa d'ela, quand veiràn lo fum de son embrasement ». Visiblament, los reis de la tèrra veson la situacion lor escapar. Dirigisson pas mai degun e constatan solament l'incendi de Roma alucat per las victimas enganadas, instruments executors de la venjança divina. Lors plors e lors lamentacions son justificats pel fach que las valors del mond, que los an conduches al poder mai naut, s'abausonan brutalament.

Verset 10 : « Se tenent alunhats, dins la crehença de son torment, diràn : Malaür ! Malaür ! La vila granda, Babylone, la vila poderosa ! En una sola ora es vengut ton jutjament ! »

La « vila etèrna » se morís, flamba e los reis de la tèrra se tenon alunhats de Roma. Crenhon ara d'aver a partejar son sòrt. Çò qu'arriba constituís, per eles, un enòrme malaür : « Malaür ! Malaür ! La vila granda, Babylone », malaür es repetit dos còps coma, « es tombada, es tombada, Babylone la grand ». « la vila poderosa ! » ; tan poderosa que dirigissiá lo mond per son influéncia suls dirigents de las nacions crestianas ; es precisament a causa d'aquel ligam condemnat per Dieu, que lo rei Loís XVI e son esposa austriana Marie-Antoinette son montats sul cadafalc de la guilhotina, aital coma lors partisans, victimas de la « tribulacion granda », coma l'Esperit l'aviá anonciat, dins Apo.2:22-23. « En una sola ora es vengut ton jutjament ! » ; lo retorn de Jèsus ven marcar lo temps de la fin del mond. La darrièra espròva a marcat « una ora » simbolica profetizada dins Apo.3:10, mas sufirà que Jèsus-Crist aparezca, per que tota la situacion actuala siá versada, e aquel còp, « una ora » al sens literal sufirà per obtenir aquel estonant cambiament.

Verset 11 : « E los mercands de la tèrra ploran e son dins lo dòl a causa d'ela, perque degun crompa pas mai lor cargament, »

L'Esperit cibla aquel còp « los mercands de la tèrra » mirant particularament l'esperit mercantil american adoptat pels sobrevivents sus tota la tèrra coma aquò es estat evocat dins l'estudi del capítol 17 precedent. Eles tanben « ploran e son dins lo dòl a causa d'ela, perque degun crompa pas mai lor cargament ; ... ». Aquel verset soslinha la culpabilitat de l'afeccion dels protestants per la fe catolica dont pòrta lo dòl, fasant atal pròva de lor estacament personal sieu per interès economic. Alara, qu'en contrari absolut, l'òbra de reforma foguèt suscitada per Dieu per denonciar la culpabilitat catolica papala romana e restaurar las vertats compresas ; çò que faguèron en lor temps los vertadièrs reformators tals coma, Pierre Valdo, John Wicleff e Martin Luther. Los mercands veson amb tristesa, eles tanben, las valors qu'afeccionan s'abausonar jos lors uèlhs, puèi que vivon pas que pel plaser de s'enriquir per lors activitats comercialas ; far d'afars resumisca las jòias de lor existéncia.

Verset 12 : « cargament d'aur, d'argent, de pèiras preciosas, de pèrlas, de fin lin, de porpre, de seda, d'escarlata, de tota espècia de fusta de sentor, de tota espècia d'objèctes d'evòri, de tota espècia d'objèctes de fusta plan precioses, en airain, de fèrre e ne marme, »

Abans d'enumerar los diferents materials que son a la basa de la religion idolatra catolica romana, rampèli aici, aquel ponch particular de la vertadièra fe ensenhat per Jèsus-Crist. Avia declarat a la femna samaritana : « Femna, el dich Jèsus, crei-me, l'ora ven ont serà pas ni sus aquela montanha ni a Jerusalèm qu'adoraretz lo Paire. Adoratz çò que coneissètz pas ; nosautres, adoram çò que nos coneissèm, perque lo salut ven dels josieus. Mas l'ora ven, e es ja venguda, ont los vertadièrs adoradors adoraràn lo Paire en esperit e en vertat ; perque son aquí los adoradors que lo Paire demanda. Dieu es Esperit, e cal que los que l'adòren, l'adòren en esperit e en vertat. (Jean 4:21-23) ». Atal, la vertadièra fe a pas besonh de cap de material ni material, perque pausa unicament sus un estat d'esperit. E en consequéncia, aquela vertadièra fe interèssa pauc lo mond cupide e rabaire, perque enriquís pas, ela, degun, senon, espiritualament, los elegits. Los elegits adòran Dieu en esperit, donc dins lor pensada, mas tanben, en vertat, çò que vòl dire que lors pensadas se devon bastir sus la nòrma indicada per

Dieu. Tot çò qu'es pas dins aquela nòrma es una forma de paganisme idolatra ont lo vertadièr Dieu es servit coma una idòla. Pendent sas conquistas, la Roma republicana a adoptat las religions dels païses vencuts. E una partida granda de sos dògmas religioses èran d'origina grèca, la primièra granda civilizacion de l'antiquitat. Dins nòstra èra, jos la forma papala, se retròba tot aquel eretatge jonch als novèls « sants » « crestians » en començant pels 12 apòstols del Senhor. Mas, essent anada fins a suprimir lo segond comandament de Dieu que condemna aquela practica idolatra, la fe catolica perpetua l'adoracion dels imatges talhats, pintradas, o apareissent dins de visions démoniaques. Es donc dins los rites de sos cultes que retrobam aquelas idòlas talhadas que necessitan dels materials, per prene forma ; de materials dont Dieu presenta el meteís la lista : « ... ; ... cargament d'aur, d'argent, de pèiras preciosas, de pèrlas, de fin lin, de porpre, de seda, d'escarlata, de tota espècia de fusta de sentor, de tota espècia d'objèctes d'evòri, de tota espècia d'objèctes de fusta plan precioses, en airain, de fèrre e ne marme, ... ». « l'aur, l'argent, las pèiras preciosas, e dels objèctes de prèmi » « fan omenatge al dieu de las fortalèsas » del rei papal de Dan.11:38. Puèi, « la porpra e l'escarlata » revestisson la prostituïda Babylone la Grand dins Apo.17:4 ; « l'aur, las pèiras preciosas e las pèrlas » son sas ondraduras ; « lo fin lin » designa sa pretension a la santetat, segon Apo.19:8 : « Perque lo fin lin, son las òbras justas dels sants ». Los autres materials citats son aqueles dont fa sas idòlas talhadas. Aqueles materials de lux exprimisson lo naut nivèl de devocion de l'adorador catolic idolatra.

Verset 13 : « de cinnamome, d'aromates, de perfums, de mirra, d'encens, de vin, d'òli, de fina farina, de blat, de buòus, de feda, de cavals, de carris, de còs e d'armas d'òmes. »

Los « perfums, de mirra, d'encens, lo vin, e l'òli, » citats suggerisson sos rites religioses. Las autres causas son d'elements nutritius e de bens qu'alludisson al regne de Salomon, lo filh de David, constructor del primièr temple bastit per Dieu, segon 1 Reis 4:20 a 28. De mena, l'Esperit denóncia sa temptativa illegitima de reproduire la construccion del « temple de Dieu » qu'ela « blasfèmia », dins Apo.13:6, e qu'ela « vèrsa », dins Dan.8:11. La precision finala del verset, pertocant « los còsses e las armas d'òmes », denóncia sa collaboracion amb los monarcas amb los quals parteja, illegalament, lo poder temporal. Al nom del Crist, a justificat religiosament de las accions òrras, coma l'esclavatge, la tortura, e la mesa a mòrt de las creaturas de Dieu ; causa que Dieu se resèrva dins lo domeni religiós ; aiçò al ponch que resumís sas accions en aqueles tèrmes : « s'a trobat en çò sieu, la sang de totes los que son estats escotelats sus la tèrra », al verset 18 d'aquel capítol 18. En citant « las armas d'òmes », Dieu li imputa la pèrda de las « armas » liuradas al drac per son activitat e sas falsas pretensions religiosas.

Rampèl : Dins la Bíblia e la pensada divina, lo mot « arma » designa una persona dins totes sos aspèctes, son còs fisic e sa pensada mentala o psiquica, son intellècte e sos sentiments. La teoria que presenta « l'arma » coma un element de vida, que se destaca del còs a la mòrt e li subreviu, es purament d'origina pagana grèca. Dins l'anciana aliança, Dieu identifica « l'arma a la sang » de sas creaturas umanas o animalas : Lévi.17:14 : « Perque l'arma de tota carn, es sa sang, qu'es en ela. Aquí perquè ai dich als mainatges d'Israël : manjaretz pas la sang de cap de carn ; perque l'arma de tota carn, es sa sang : qual que siá ne manjarà serà fortificat. ». Pren atal lo contrapè de las futuras teorias grècas e prepara una parada biblica contra las pensadas filosoficas que van nàisser dins los pòbles pagans. La vida umana e animala pausa sul

funcionament de la sang. Versat, o solhat per estofament, la sang alimenta pas mai n'oxigèn, los elements del còs fisic dont lo cervèl, supòrt de la pensada. E s'aqueste es pas oxigenat, lo principi de la pensada s'arrèsta e res subsistís pas en vida après aquel estadi ultim ; s'es pas lo sovenir de la composicion de « l'arma » mòrta dins la pensada etèrna de Dieu en vista de sa futura « resurreccion », quand el la « ressuscitarà » siá, quand el la « suscitarà tornarmai », segon lo cas, per la vida etèrna o per la destruccion definitiva de la « segonda mòrt ».

Verset 14 : « la frucha que desirava ton arma son anats luènh de tu ; e totas las causas delicadas e magnificas son perdudas per tu, e los retrobaràs pas mai. »

En confirmacion de çò qu'es estat explicat dins lo verset precedent, l'Esperit imputa los « desirs » de la Roma papala a son « arma », sa sedusenta e enganaira personalitat. Eretiera de las filosofias grècas, la fe catolica es estada la primièra a pausar la question de l'atribucion de l'arma als animals e als òmes descobèrts sus las tèrras novèlas. En fach la question a sa responsa ; pausa sus la causida del bon vèrb auxiliar : l'òme a pas una arma, perque es una arma.

L'Esperit resumís las consequéncias de la vertadièra mòrt qu'a establidas e reveladas dins Ecc.9:5-6-10. Aquelas precisions seràn pas renouveladas dins los escruches de l'aliança novèla. Se vei donc l'importància de l'estudi de la Bíblia entièra. Destrucha, « Babylone » aura « perdut » per totjorn « la frucha que desirava son arma » e « totas las causas delicadas e magnificas » qu'apreciava e recercava. Mas l'Esperit precisa tanben : « per tu » ; perque los elegits, de l'autre costat d'ela, van poder perlongar, eternalament, l'apreciacion de las maravilhas que Dieu lor va ofrir en despartiment.

Verset 15 : « los mercands d'aquelas causas, que se son enriquits per ela, se tendràn alunhats, dins la crenhença de son torment ; ploraràn e seràn dins lo dòl, »

Dins los versets 15 a 19, l'Esperit pren per ciblas « los mercands que se son enriquits per ela ». De represas fan aparéisser una insisténcia sus l'expression « en una sola ora », repetida tres còps dins aquel capítol, atal coma lo crit « Malaür ! Malaür ! ». La chifra 3 simboliza la perfeccion. Dieu insistís donc, per afirmar lo caractèr irrevocable de l'anóncia profetica ; aquel castig se complirà dins tota sa perfeccion divina. Lo crit, « Malaür ! Malaür ! », lançat pels mercands, fach resson al crit d'avertiment lançat per sos elegits dins Apo.14:8 : « Elle es tombada ! Es tombada ! Babylone la Grand ». Aqueles mercands assistisson de luènh a sa destruccion, « dins la crenhença de son torment ». E an plan rason de crénher aquel fruch de la justa colèra del Dieu viu, perque en planhent sa destruccion, se plaçan dins son camp, e van a lor torn èsser destruches per la colèra murtrièra umana de las victimas inconsolablas de l'engana religiosa. Aquel verset nos fa prene consciéncia de l'enòrma responsabilitat dels interèsses comercials dins la capitada emportada per la glèisa catolica romana. Los « mercands » an sostengut la prostituïda e sas piègers decisions crudèlas e despoticas, unicament, per apetés per l'enriquiment financièr e material. An barrat los uèlhs davant totas sas exaccions nautament òrras e meritan de partejar son sòrt final. Un exemple istoric concernís los parisencs qu'an pres partit per la fe catolica contra la fe reformada tre lo començament de la Reforma al temps del rei Francés 1èr e après el.

Verset 16 : « e diràn : Malaür ! Malaür ! La vila granda, qu'èra vestida de fin lin, de porpre e d'escarlata, e parada d'aur, de pèiras preciosas e de pèrlas ! En una sola ora tant de riquesas son estadas destruchas ! »

Aquel verset confirma la cibla ; « Babylone la grand, vestida de fin lin, de porpre e d'escarlata » ; las colors dels mantèls dels reis, puèi qu'es a aquel títol que los soldats romans trufandiers cobriguèron las espatlas de Jèsus d'un mantèl de « porpre ». Podián pas imaginar lo sens que Dieu balhava a lor accion : en victima expiatòria, Jèsus veniá portaire dels pecats de sos elegits designats per aquelas colors, lo cremesin, o la porpra, segon Esa.1:18. « Una sola ora » sufirà per destruire Roma, son papa, e son clergat, après lo retorn en glòria de Jèsus-Crist que ven empachar la mòrt de sos elegits. Dins aquela espròva finala, lor fidelitat farà tota la diferéncia, tanben, çò podèm comprene perquè Dieu insistís particularament per fortificar lor fe e la fisança absoluta que se devon abituair a plaçar en el. Pendent longtemps, l'òme podiá pas qu'èsser convencut qu'una tala destruccion « en una sola ora » teniá del miracle e donc, d'una intervencion dirècta de Dieu, coma per Sodome e Gomorrhe. En nòstra epòca ont l'òme mestreja lo fuòc nuclear, la causa es mens estonanta.

Verset 17 : « E totes los pilòts, totes los que navigan cap a aquel luòc, los marins, e totes los qu'esplechan la mar, se tenián alunhats, »

Aquel verset cibla particularament « los qu'esplechan la mar, los pilòts, los marins que navigan cap a aquel luòc, totes se tenián alunhats ». Es en profechant del desir dels reis de s'enriquir que la glèisa papala s'es ela meteissa enriquida. A sostengut e justificat la conquista de tèrras ignoradas dels òmes fins a l'epòca de lor descobèrta ont sos servidors catolics an practicat d'òrres massacres de poblacions al nom de Jèsus-Crist. Foguèt lo cas principalament d'America del Sud e de las expedicions sagnosas conduchas pel general Cortés. L'aur arrancat a aqueles territòris tornava en Euròpa enriquir los reis catolics e la papautat complícia. En mai, l'insisténcia sus l'aspècte marin rampèla qu'es coma regim de la « bèstia que monta de mar » que son ligam amb « los marins » s'es fortificat per lor comun enriquiment.

Verset 18 : « e eles s'écraïent, en vesent lo fum de son embrasement : Quala vila èra parièra a la vila granda ? »

« Quala vila èra parièra a la vila granda ? » cridan los marins en vesent « lo fum de son embrasement ». La resposta es simpla e rapida : cap. Perque, cap de vila a pas concentrat tant de poder, civil coma vila imperiala, puèi religiós dempuèi 538. Lo catolicisme s'es exportat dins totas las tèrras de la planeta levat en Russia ont la fe ortodòxa orientala l'a regetat. Après l'aver aculhit, China l'a tanben combatut e secutat. Mas domina encara uèi tot l'Occident e sos excroissances d'America, d'Africa, e d'Austràlia. Es lo primièr sit religiós toristic del mond qu'atira de visitaires de la tèrra entièra. Los unes venon veire de « roïnas anticas », los autres s'i tornan per veire lo luòc ont resident lo Papa e sos cardinals.

Verset 19 : « Getavan de posca sus lors caps, ploravan e èran dins lo dòl, cridavan e disián : Malaür ! Malaür ! La vila granda, ont se son enriquits per son opuléncia totes los qu'an de vaissèls sus la mar, en una sola ora es estada destrucha ! »

Es la tresena represa ont totas las expressions precedentas son amassadas, aital coma la precision « en una sola ora, es estada destrucha ». « la vila granda ont se son enriquits per son opulència, totes los qu'an de vaissèls sus la mar ». L'acusacion ven plan clara, es plan per l'opulència del regim papal que los armadors marins se son enriquits en portant a Roma, las riquesas del mond. Son enriquiment, Roma o ten de son despartiment dels bens de sos opausants tuats per son aliat perpetual, lo poder monarquic civil, son braç armat. En exemple istoric, avèm la mòrt dels « Templièrs », dont los bens foguèron partejats entre la corona de Felip Lo Polit e lo clergat catolic roman. Mai tard serà lo cas dels « Protestants ».

Verset 20 : « Cèl, regaudís-te sus ela ! E vosautres, los sants, los apòstols, e los profètas, cò regaudissètz tanben ! Perque Dieu vos a fach justícia en la jutjant. »

L'Esperit convida los abitants del cèl e los vertadièrs sants, los apòstols, e los profètas, de la tèrra, a se regaudir de la destruccion de la Babylone romana. La jòia serà donc a la nautor de las penas e dels patiments qu'a fach endurar o voliá far patir als servidors del Dieu de vertat, pertocant los darrièrs elegits fidèls al sabat santificat.

Verset 21 : « Alara un àngel poderós prenguèt una pèira parièra a una mòla granda, e la getèt dins la mar, en disent : Atal serà precipitada amb violència Babylone, la vila granda, e serà pas mai trobada. »

La comparason de Roma amb una « pèira » suggerís tres idèas. Primièr, lo papisme rivaliza amb Jèsus-Crist qu'es el meteís simbolizat per una « pèira » dins Dan.2:34 : « Agachavas, quand una pèira se destaquèt sens lo secors de cap de man, frapèt los pès de fèrre e d'argela de l'estatua, e los metèt en pèças. » D'autres versets de la Bíblia li atribuïsson egalament aquel simbòl de « pèira » dins Zac.4:7 ; « principala de l'angle » dins Psa.118:22 ; Mat.21:42 ; e Act.4:11 : « Jèsus es la pèira regetada per vosautras que bastissètz, e qu'es venguda la principala de l'angle ». La segonda idèa es l'allusion a la pretension papala de succedir a l'apòstol « Pierre » ; la causa principala de « la capitada de sas empresas e de la capitada de sas rusas », causas denunciadas per Dieu dins Dan.8:25. Aiçò d'autant mai que l'apòstol Pèire es pas jamai estat lo cap de la Glèisa crestiana perque aquel títol torna a Jèsus-Crist el meteís. La « rusa » papala es donc tanben una « messorga ». La tresena suggestion concernís lo nom del fèu religiós papal, sa prestigiosa basilica nommada « Sant Pèire de Roma », dont la construccion plan costosa a fach adoptar la venda de las « indulgèncias » que l'an decelada als uèlhs del monge reformator Martin Luther. Aquela explicacion demòra en estrecha relacion amb la segonda idèa. Lo luòc del Vatican a servit de cementèri mas lo tombèl presumit de Pierre l'apòstol del Senhor èra en realitat lo de « Simon Pierre lo magician », un adorador e prèire del dieu sèrp nommada Esculapi.

Trèva a nòstra epòca, l'Esperit profetiza contra la « Babylone » romana. Compara sa destruccion futura a l'imatge d'una « mòla granda » de « pèira » qu'un « àngel gèta dins la mar ». Per aquela illustracion, pòrta contra Roma una acusacion identificada dins Matt.18:6 : « Mas, se qualqu'un escandalizava un d'aqueles pichons que creson en ieu, valriá melhor per el que se suspendèsse a son còl una mòla de molin, e que s'o getèsse al fons de mar ». E dins son cas, a pas escandalizat un sol d'aqueles pichons que creson en el, mas de las multituds. Una causa demòra segura, es qu'un còp « destrucha, se la retrobarà pas mai ». Farà pas jamai pus de mal a degun.

Verset 22 : « E s'ausirà pas mai en çò tieu los sons dels jogaires d'arpa, dels musicians, dels jogaires de flaüta e dels jogaires de trompeta, se trobarà pas mai en çò tieu cap d'artisan d'un mestièr qual que siá, s'ausirà pas mai en çò tieu lo bruch de la mòla, »

L'Esperit evòca alara los sons musicals qu'exprimissían l'inchalença e los regaudiments dels abitants de Roma. Un còp destruch, se los i ausirà pas mai. Dins un sens espiritual alludís als messatgièrs de Dieu dont las paraulas son estadas entendudas amb lo meteís efièch que los sons musicals dels « jogaires de la flaüta o de la trompeta » ; un imatge balhat en parabolà dins Matt.11:17. Evòca egalament, los « bruches » faches pels artisans subrecargats de comandas d'òbras, perque d'una vila anciana sortissían pas que de « bruches » d'activitats professionalas demest los quals, « lo bruch de la mòla » que virava per molinar lo gran de las cerealas, o per affûter los instruments copants coma la fauç e la dalha, los cotèls e las espasas ; aiçò, ja dins la Babylone caldèa antica, segon Jér.25:10.

Verset 23 : « lo lum de la lampa lusirà pas mai en çò tieu, e la votz de l'espós e de l'esposa serà pas mai entenduda en çò tieu, perque tos mercands èran los grands de la tèrra, perque totas las nacions son estadas sedusidas per tos encantaments, »

« lo lum de la lampa lusirà pas mai en çò tieu. » En lengatge espiritual, l'Esperit preven Roma que lo lum de la Bíblia li vendrà pas mai ofrir l'astre d'èsser esclarada per tal de conéisser la vertat segon Dieu. Los imatges de Jér.25:10 son represas mas « los cants del promés e de la promesa » venon aici « la votz de l'espós e de l'esposa que seràn pas mai entendudas en çò tieu ». Espiritualament, son las voses dels apèls lançats per Crist e son Amassada Elegida cap a las armas perdudas per fin que se convertiguèsson e sián salvadas. Aquela possibilitat aurà desaparegut per totjorn, après sa destruccion. « Perque tos mercands èran los grands de la tèrra ». Es per sa seduccion dels grands de la tèrra que Roma a pogut expandir sa religion catolica sus de nombroses pòbles de la tèrra. S'es servida d'eles coma de representants de son comèrci religiós. E lo resultat es que « totas las nacions son estadas sedusidas per tos encantaments ». Aicí, Dieu qualifica las messas catolicas d'« encantaments » que caracterizan los cultes pagans dels bruèisses e de las mascas diabolicas. Vertat es qu'utilizant de formulas repetitivas formalistes, de vanas tornadas dire, la religion catolica estaca pauc de plaça al Dieu creator per s'exprimir. Tempta quitament pas d'o far, perque li atribuís un « dieu estrangier » dins Dan.11:39 e l'a pas jamai reconeguda al títol de sirventa ; lo « vicari del Filh de Dieu », títol del Papa, es pas donc pas son vicari. Lo verset seguent ne va balhar la rason.

Verset 24 : « e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas e dels sants e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra. »

«... e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas, dels sants,» : Dura, inflexibla, insensibla e crudèla dins tota son istòria, Roma s'es frayé un camin dins la sang de sas victimas. Çò foguèt vertat per la Roma pagana mas tanben per la Roma papala qu'a fach tuar pels reis sos opausants, los servidors esclarats per Dieu que gausavan denonciar sa natura diabolica. D'unes foguèron protegits per Dieu tals Valdo, Wyclif e Luther, d'autres o foguèron pas e acabèron lor vida en martirs de la fe, sus de lenhièrs, dels billots, dels pilòris o de las potèncias. La perspectiva profetica de veire cessar, definitivament, son accion pòt pas que regaudir los abitants del cèl e los vertadièrs sants de la tèrra. «... e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra » : Lo que pòrta aquel jutjament sap de qué parla, perque seguís las accions de

Roma dempuèi sa fondacion en 747 abans nòstra èra. La situacion mondiala dels darrièrs jorns es lo darrièr fruch portat per l'occident conquistaire e dominator dels autres pòbles de la tèrra. La Roma monarquica puèi republicana a devorat los pòbles de la tèrra qu'a assujettis. Lo modèl d'aquela societat es demorat lo de 2000 annadas de verai e fals crestianisme. Après, la Roma pagana, la Roma papala a destruch l'imatge de la patz del Crist e a tirat a l'umanitat, lo modèl qu'auriá fach lo bonaür dels pòbles. En justificant l'égorgement dels vertadièrs anhèls discípols de Jèsus-Crist, a obèrt la via als afrontaments religioses que conduson l'umanitat a una tresena guèrra mondiala terrifiante génocidaire. Es pas sens rason que la nòrma de l'égorgement es afichada de faïçon publica pels grops armats islamics. Aquel òdi de l'islam es una tardiva responsa a las guèrras de las crosadas lançadas per Urban II dempuèi Clarmont d'Auvèrnhe lo 27 de Novembre de 1095.

Apocalipsi 19 : Lo combat Harmaguédon de Jèsus-Crist

Verset 1 : « Après aquò, ausiguèri dins lo cèl coma una votz fòrta d'una fola nombrosa que disiá : Alléluia ! Lo salut, la glòria, e la poténcia son a nòstre Dieu, »

En continuitat del capítol 18 precedent, los elegits recrompats salvats se retròban dins lo cèl, portaires del « nom novèl » que designa lor novèla natura celèsta. La jòia e l'alegrança regnan e los àngels celèstes fidèls exaltan lo Dieu salvaire. Aquela « fola nombrosa » diferís de la « fola que degun podí pas comptar » citada dins Apo.7:9. Representa una amassada dels sants àngels celèstes de Dieu qu'exaltan sa « glòria » perque al verset 4, los elegits terrèstres simbolizats pels « 24 vièlhs » respondràn e confirmaràn lor adesion als prepauses tenguts, en disent : « Amèn ! » Çò que significa : En vertat !

L'òrdre dels tèrmes « salut, glòria, poténcia » a sa logica. Lo « salut » es estat balhat als elegits terrèstres e als sants àngels qu'an balhat « glòria » al Dieu creator que, per los salvar, a recorrut a sa « poténcia » divina per destruire los enemics comuns.

Verset 2 : « perque sos jutjaments son vertadièrs e justes ; perque a jutjat la prostituïda granda que corrompiá la tèrra per son impudicité, e a venjat la sang de sos servidors en lo redemandant de sa man. »

Los elegits qu'avián en comun la set de la vertat e de la vertadièra justícia son ara plenament satisfaches e comolats. Dins sa folia eissòrba, l'umanitat copada de Dieu a pensat poder far lo bonaür dels darrièrs pòbles en adocissent la nòrma de sa justícia ; sol lo mal a profecat d'aquela causida e coma la gangrena, a envasit tot lo còs de l'umanitat. Lo Dieu bon e miséricordieux mòstra dins son jutjament de « Babylone la grand » que lo que balha la mòrt deu patir la mòrt. Es pas un acte de marridesa, mas una accion de justícia. Atal, quand sap pas mai castigar lo culpable, la justícia ven l'injustícia.

Verset 3 : « E diguèron un segond còp : Alléluia ! ...e son fum monta als sègles dels sègles. »

L'imatge es enganaire, perque « lo fum » del fuòc que destrutz Roma va desaparéisser après sa destruccion. Los « sègles dels sègles » designan lo principi de l'eternitat que concernís unicament los venceires de las espròvas universalas celèstas e terrèstras. Dins aquela expression, lo mot « fumada » suggerís la destruccion e l'expression « sègles dels sègles » li conferís un efiech etèrn, siá una destruccion definitiva ; se relevarà pas jamai. En fach, al pièger, « lo fum » poirà montar dins los esperits dels vivents al títol de rebrembar d'una accion divina gloriosa complida per Dieu contra Roma, l'enemiga sagnosa.

Verset 4 : « E los vint e quatre vièlhs e los quatre èssers vius se prosternèron e adorèron Dieu assetat sul tròne, en disent : Amèn ! Alléluia ! »

En vertat ! Lausenjas a YaHWÉH ! ... dison amassa los recrompats de la tèrra e los monds demorats purs. L'adoracion de Dieu es marcada per la prosternation ; una forma legitima que li es reservada de faïçon exclusiva.

Verset 5 : « E una votz sortiguèt del tròne, disent : Logatz nòstre Dieu, vosautres totes sos servidors, vosautres qu'o crenhètz, pichons e grands ! »

Aquela votz es la de « Micaël », Jèsus-Crist siá, las doas expressions celèstas e terrèstras jos las qualas Dieu se revèla a sas creaturas. Jèsus ditz : « vosautres qu'o crenhiatz », rampèla atal la « crenhença » de Dieu exigida dins lo messatge del primièr àngel d'Apo.14:7. La « crenhença de Dieu » fa pas que resumir l'actitud intelligenta d'una creatura de cap a son Creator qu'a poder de vida e de mòrt sus ela. Coma la Bíblia l'ensenha dins 1 Jean 4:17-18 : « l'amor perfiech bandís la crenhença » : « Tal es, tals sèm tanben dins aquel mond : es en aquò que l'amor es perfiech en nosautres, per fin qu'ajam d'assegurança al jorn del jutjament. La crenhença es pas dins l'amor, mas l'amor perfiech bandís la crenhença ; perque la crenhença supausa un castig, e lo que crench es pas perfiech dins l'amor ». Atal, mai l'elegit aim a Dieu, mai li obesís, e mens a de rasons d'o crénher. D'elegits son seleccionats per Dieu demest los pichons, coma los apòstols e los discípolos umils, mas tanben dels grands coma lo rei grand Nébucadnetsar. Aquel rei dels reis de son epòca es un exemple perfiech de çò que tanben grand siáel al prèu dels òmes, un rei es pas qu'una febla creatura de cap al Dieu creator Totpoderós.

Verset 6 : « E ausiguèri coma una votz d'una fola nombrosa, coma un bruch de gròssas aigas, e coma un bruch de fòrts trons, disent : Alléluia ! Perque lo Senhor nòstre Dieu tot poderós es dintrat dins son regne. »

Aquel verset regropa d'expressions ja vistas. La « fola nombrosa » comparada al « bruch de gròssas aigas » es representada per son Creator dins Apo.1:15. Las « voses » que s'exprimisson son se « nombrosas » que pòdon pas èsser comparadas qu'a las tronadas, lo « bruch del tron ». « Alléluia ! Perque lo Senhor nòstre Dieu tot poderós es dintrat dins son regne. » Aquel messatge a marcat l'accion de la « setena trompeta » dins Apo.11:17 : « en disent : Te tornam gràcias, Senhor Dieu tot poderós, qu'ès, e qu'èras, perque as sasit ta potècia granda e prenguèras possession de ton regne ».

Verset 7 : « Regaudissèm e siam dins l'alegrança, e balhem-li glòria ; perque las nòças de l'anhèl son vengudas, e son esposa s'es preparada, »

Lo « regaudiment » e « l'alegrança » son plenament justificadas, perque lo temps del « combat » es despassat. Dins la « glòria » celèsta, « l'esposa », l'Amassada dels elegits recrompats de la tèrra a rejonch son « Espós », Crist, lo Dieu viu « Micaël », YaHWÉH. En preséncia de totes lors amics celèstes, los recrompats e Jèsus-Crist van celebrar la fèsta de las « nòças » que los unís. « l'esposa s'es preparada » en restaurant totas las vertats divinas que la fe catolica a fach desaparéisser dins sa version de la fe crestiana. La « preparacion » es estada longa, bastida sus 17 sègles d'istòria religiosa, mas sustot dempuèi 1843 data de la debuta de l'exigéncia divina de las diversas restauracions vengudas indispensables, siá totas las vertats non restauradas pels reformators protestants secutats. L'acabament d'aquela preparacion es estat realizat pels darrièrs adventistas del seten jorn dissidents demorats dins l'aprobacion de Dieu e lo lum que Jèsus li a balhada fins al fin e ja fins en aquela debuta 2021 ont redigissi aquela version de sos lums.

Verset 8 : « e li es estat balhat de se revestir d'un fin lin, esclatant, pur. Perque lo fin lin, son las òbras justas dels sants. »

« lo fin lin » designa « las òbras justas dels » vertadièrs darrièrs « sants ». Aquelas « òbras » que Dieu nomma « justes » son lo fruch de las revelacions divinas portadas successivament dempuèi 1843 e 1994. Lo present obratge n'es lo darrièr fruch que revèla las inspiracions divinas balhadas dempuèi 2018 als qu'aima e benesís e « prepara » per las « nòças » citadas dins aquel verset. Se Dieu benesís las « òbras justas » de sos vertadièrs « sants », a l'opausat, a renegat e combatut, fins a o destruire, lo camp dels falses sants dont « las òbras » èran « injustas ».

Verset 9 : « E l'àngel me ditz : Escriu : Benurós los que son apelats a la taulejada de las nòças de l'anhèl ! E me ditz : Aquelas paraulas son las vertadièras paraulas de Dieu »

Aquela béatitute es decernida als sants recrompats per la sang de Jèsus-Crist dont los pionièrs èran concernits per la de Dan.12:12 (Benurós los qu'esperaràn fins a 1335 jorns) dels pionièrs que van precisament èsser simbolizats pels « 144 000 » o 12 X 12 X 1000 d'Apo.7. Dintrar dins lo cèl per l'eternitat es en efiech un motiu de grand bonaür que tornarà divinament « urós » los qu'auràn aquel astre. L'astre es pas sol ne causa per beneficiar d'aquel privilègi, mas l'ofèrta del salut nos es ofèrta per Dieu coma un « segond astre » après l'eretatge e la condemnacion del pecat original. La promessa del salut e de las jòias celèstas futuras es certificada coma essent la de l'engatjament oral de Dieu digne de nòstra fe perque ten permanentament sos engatjaments. Las espròvas dels darrièrs jorns necessitaràn de las certituds dins las qualas lo dobte aurà pas mai sa plaça. Los elegits se deuràn prémer la fe bastida sus las promessas de Dieu reveladas perque çò qu'es escrich es de per abans dich. Aquí perqué la Bíblia, l'Escritura santa es nommada : la Paraula de Dieu.

Verset 10 : « E tombèri a sos pès per l'adorar ; mas me diguèt : Garda-te d'o far ! Soi ton companh de servici, e lo de tos fraires qu'an lo testimoniatge de Jèsus. Adòra Dieu. Perque lo testimoniatge de Jèsus es l'esperit de la profecia. »

Dieu esplecha l'error de Jean per nos revelar sa condemnacion de la fe catolica qu'ensenha a sos membres, aquel tip d'adoracion de la creatura. Mas, mira egalament la fe protestanta que comet tanben aquela falta en onorant « lo jorn del solelh » pagan eretat de Roma. L'àngel que li parla es probable « Gabriel » lo cargat de mission divina pròcha de Dieu qu'es aparegut ja a Daniel e Marie, la maire « portaira » de Jèsus. Tanben naut plaçat siáel, « Gabriel » fa pròva de la meteissa umilitat que Jèsus. Reivindica pas que lo títol de « companh de servici » de Jean fins als darrièrs elegits adventistas dissidents del temps final. Dempuèi 1843, los elegits an amb eles « lo testimoniatge de Jèsus » que designa segon aquel verset « l'esperit de la profecia ». D'adventistas an, per lor pròpria pèrda, limitat aquel « esperit de profecia » a l'òbra complida per Ellen G. White la messatgièra del Senhor entre 1843 e 1915. An atal eles meteisses fixat un limit al lum balhat per Jèsus. Solament, « l'esperit de profecia » es un don permanent que resulta d'una autentica relacion entre Jèsus e sos discípols e que pausa abans tot sus sa decision de fisar una mission a un servidor que causís amb tota l'autoritat de sa divinitat. Lo present obratge ne testimònia, « l'esperit de profecia » es encara plan actiu e se pòt perlongar fins a la fin del mond.

Verset 11 : « Puèi vivi lo cèl dobèrt, e aquí, pareguèt un caval blanc. Lo qu'o montava s'apèla Fidèl e Vertadièr, e jutja e combat amb justícia.»

Dins aquela scèna, l'Esperit nos torna endarrièr, sus la tèrra, abans la victòria finala e la destruccion de « Babylone la grand ». L'Esperit ilustra lo moment ont, a son retorn, lo Crist gloriós afronta los rebèls terrèstres. En Jèsus-Crist glorificat Dieu sòrt de son invisibilitat : « lo cèl es dobèrt ». Pareis dins l'imatge del « primièr sagèl » d'Apo.6:2, en cavalièr siá, Conductor, partit « en venceire e per véncer » montat sus un « caval blanc » imatge de son camp marcat per la puresa e la santetat. Lo nom « fidèl e Vertadièr » que se balha dins aquela scèna situa l'accion dins la prolongacion del darrièr temps profetizat pel nom « Laodicée » dins Apo.3:14. Aquel nom significa « pòble jutjat » çò que confirma aici la precision : « Jutja ». En precisant qu'el « combat amb justícia », l'Esperit evòque lo moment del « combat de Harmaguédon » d'Apo.16:16, en lo qual combat contra lo camp de l'injustícia dirigit pel drac e unificat per l'onor tornat al « jorn del solelh » eretat de Constantin 1èr e dels papas catolics romans.

Verset 12 : « Sos uèlhs èran coma una flama de fuòc ; sus son cap èran mantun diadèma ; aviá un nom escrich, que degun coneis pas, s'es pas el meteis ; »

Coneissent lo contèxte de la scèna, se pòt comprene que « sos uèlhs » comparats a una « flama de fuòc » agachan las ciblas de sa colèra, los rebèls unificats « preparats pel combat » dempuèi Apo.9:7-9 siá, dempuèi 1843. La significacion de « mantun diadèma » portats sus « son cap » serà balhada al verset 16 d'aquel capítol : es lo « Rei dels reis e Senhor dels senhors ». Sa « nom escrich que degun coneis pas s'es pas el meteis » designa sa natura divina etèrna.

Verset 13 : « e èra revestit d'un vestit tench de sang. Son nom es la Paraula de Dieu. »

Aquel « vestit tench de sang » designa doas causas. La primièra es sa justícia qu'a obtenguda en versant son pròpri « sang » per la recrompa de sos elegits. Mas aquel sacrifici consentit voluntàriament per el per salvar sos elegits exigís la mòrt de lors agressors e persécuteurs. Sa « vestit » se cobrirà tornarmai de « sang », mas aquel còp serà lo de sos enemics « torçuts dins la tina de la vendèmia dels rasims de la colèra de Dieu » segon Esaie 63 e Apo.14:17 a 20. Aquel nom « la Paraula de Dieu » revèla l'importància vitala del ministèri terrèstre de Jèsus e de sas revelacions balhadas successivament sus la tèrra e dempuèi lo cèl après sa resurreccion. Nòstre Salvaire èra Dieu el meteis amagat dins una aparéncia terrèstra. Son ensenhament permanent rebut per sos elegits va far tota la diferéncia entre lo camp salvat e lo camp perdut.

Verset 14 : « las armadas que son dins lo cèl o seguissían sus de cavals blancs, revestidas d'un fin lin, blanc, pur. »

L'imatge es gloriós, lo « blanc » de la puresa caracteriza la santetat del camp de Dieu e de sas multituds d'àngels demorats fidèls. Lo « fin lin » revèla lors « òbras justas » e puras.

Verset 15 : « De sa boca sortissía una espasa aguda, per frapar las nacions ; los paissèra amb una verga de fèrre ; e caucarà la tina del vin de l'ardenta colèra del Dieu tot poderós ».

La « paraula de Dieu » designava la Bíblia, sa santa « paraula » qu'amassava son ensenhament que guidava l'elegit dins sa vertat divina. Al jorn de son retorn, la « Paraula de Dieu » ven coma una « espasa talhanta » balhar la mòrt a sos enemics rebèls, contestataris, ergoteurs, prèstes a versar la sang de sos darrièrs elegits. La destruccion de sos enemics esclaire l'expression « los paissèra amb una verga de fèrre » que designa egalament l'òbra del jutjament realizat pels

elegits que venceràn segon Apo.2:27. Lo projècte de la venjança divina apelat « vendèmia » dins Apo.14:17 a 20 es encara aici confirmat. Aquel tèma es desvolopat dins Esa.63 ont l'Esperit precisa que Dieu agís sol sens cap d'òme amb el. La rason es que los elegits ja conduches al cèl assistiscan pas al drama que frapa los rebèls.

Verset 16 : « Avia sus son vestit e sus sa cuèissa un nom escrich : Rei dels reis e Senhor dels senhors. »

Lo « vestit » designa las òbras d'un èsser viu e « sa cuèissa » suggerís sa fòrça e sa poténcia, perque detalh important, apareis en cavalièr, e per se tenir sus un caval, los muscles de las « cuèissas », los mai gròsses de l'òme, son esprovats e tornan l'accion possibla o pas. Son imatge de cavalièr èra significatiu dins lo passat puèi qu'èra l'aspècte que los combatents guerriers prenián. Uèi, nos demòra lo simbolisme d'aquel imatge que nosautres dich que lo cavalièr es un ensenheire que domina un grop d'èssers umans simbolizat pel « caval » montat. Lo que Jèsus monta concernís sos elegits dispersats actualament sus tota la tèrra. Son nom « Rei dels reis e Senhor dels senhors » constituís lo subjècte d'una vertadièra consolacion per sas fòrça-aimats elegits someses al dictat injust dels reis e dels senhors de la tèrra. Aquel subjècte merita d'esclariments. Lo modèl de la reialtat terrèstra es pas estat concebut suls principis aprovats per Dieu. En efiech Dieu a acordat a Israèl, segon sa demanda, d'èsser dirigit sus la tèrra per un rei, citi, « coma las autras nacions » paganas qu'existissián a aquela epòca. Dieu a pas fach que respondre a la demanda de lors marrits còrs. Perque sus la tèrra, lo melhor dels reis es pas qu'un èsser « òrre » que « sèga aquí ont a pas semenat » e lo que coneis Dieu espèra pas d'èsser versat per son pòble per se reformar el meteis. Lo modèl presentat per Jèsus condemna lo modèl transmés sus la tèrra de generacion en generacion per de pòbles estupids, ignorants e marrits. Dins lo mond celèst de Dieu, lo cap es servidor de son pòble, e ne retira tota sa glòria. La clau del bonaür perfiech es aquí, perque cap d'èsser viu sofrís pas a causa de son parièr. Dins son retorn gloriós, Jèsus ven destruire los reis e senhors marrits, e lor marridesa, que li imputan en pretendent que lor regne es un drech divin. Jèsus lor va aprene que n'es pas res ; lor, mas tanben a las massas umanas que justifican lor injustícia. Es l'explicacion de « la parabòla dels talents » qu'es alara complida e aplicada.

Après la confrontacion

Verset 17 : « E vivi un àngel que se tenia dins lo solelh. E cridèt d'una votz fòrta, disent a totes los aucèls que volavan pel mièg del cèl : Venètz, çò amassatz per la taulejada granda de Dieu, »

Jèsus-Crist « Micaël » ven dins l'imatge del solelh simbòl del lum divin combatre las dalhas crestians adoradors del dieu solelh que justifica lo cambiament del jorn de repaus efectuat per l'emperador Constantin 1èr. Dins lor confrontacion amb lo Crist Dieu, van descobrir que lo Dieu viu es mai redobtable que lor dieu solelh. D'una votz fòrta, Jèsus-Crist convòca una amassada dels aucèls carnassiers.

Nòta : Devi encara aici precisar que los rebèls desiren pas adorar la divinitat solara de faison conscienta e voluntària, mas sosestimen lo fach que per Dieu, lo primièr jorn qu'onoren per lor repaus setmanier consèrve la solhadura de son usatge pagan del passat. Tot parièr, lor causida revèla un mesprètz grand per l'òrdre del temps qu'a instaurat tre la debuta de sa creacion de la tèrra. Dieu compta los jorns marcats per la rotacion de la tèrra sus son ais. Pendent sas

intervencions per son pòble Israèl, a rampelat l'òrdre de la setmana en indicant, en o nommant, lo seten jorn nommat « sabbat ». Fòrça creson poder èsser justificats per Dieu a causa de lor sinceritat. Ni la sinceritat, ni la conviccion an pas de valor pels que contèstan la vertat clarament exprimida per Dieu. Sa vertat es la sola nòrma que permet la reconciliacion pel mejan de la fe al sacrifici voluntari de Jèsus-Crist. Las opinions personalas son pas entendudas ni reconegudas pel Dieu creator, la Bíblia confirma aquel principi per aquel verset d'Esaiè 8:20 : « A la lei e al testimoniatge ! Se se parla pas atal, i aurà pas ponch d'auròra pel pòble ».

Dos « taulejadas » son preparats per Dieu : la « taulejada de las nòças de l'Anhèl » dont los convidats son los elegits eles meteisses a títol individual, puèi que, collectivament, representan « l'Esposa ». Lo segond « taulejada » es de tip macabre e los beneficiaris d'aqueste son pas que « los aucèls » de presas, los voltors, los condors, los milans, e autres espècias del genre.

Verset 18 : « per tal de manjar la carn dels reis, la carn dels caps militars, la carn dels poderoses, la carn dels cavals e dels que los montan, la carn de totes, liures e esclaus, pichons e grands. »

Après la destruccion de l'umanitat entièra, demorarà pas degun per metre los còsses jos la tèrra e segon Jér.16:4, « seràn esbandits coma de fems sus la tèrra ». Retrobam lo verset entièr qu'ensenha lo sòrt que Dieu resèrva als que reneguèt : « Se moriràn consumits per la malautiá ; se lor balharà ni lagremas ni sepultura ; seràn coma de fems sus la tèrra ; periràn per l'espasa e per la famina ; e lors cadavres serviràn de pastura als aucèls del cèl e a las bèstias de la tèrra ». Segon l'enumeracion presentada per l'Esperit dins aquel verset 18, cap d'òme escapa pas a la mòrt. Rampèli que los « cavals » simbolizan los pòbles conduches per lors conductors civils e religioses segon Jac.3:3 : « se metèm lo mòrs dins la boca dels cavals per que nos obesiguèsson, dirigissèm tanben lor còs tot entièr. »

Verset 19 : « E vivi la bèstia, e los reis de la tèrra, e lors armadas amassats per far la guèrra al qu'èra segut sul caval e a son armada. »

Avèm vist que lo « combat de Harmaguédon » èra espiritual e que sus la tèrra, son aspècte consistissiá a decretar la mòrt de totes los darrièrs vertadièrs esclaus de Jèsus-Crist. La presa d'aquela decision s'es tengut abans lo retorn de Jèsus-Crist e los rebèls èran segurs de lor causida. Mas pontualament de sa dintrada en aplicacion, lo cèl s'es dobèrt fasant aparéisser lo divin Crist venjador e sas armadas angelicas. I a pas d'aquí enlà mai de combat possible. Degun pòt pas combatre Dieu quand pareis e lo resultat es lo qu'Apo.6:15 a 17 nos a revelat : « los reis de la tèrra, los grands, los caps militars, los rics, los poderoses, totes los esclaus e los òmes liures, s'amaguèron dins las caunas e dins los ròcs de las montanhas. E disián a las montanhas e als ròcs : Tombatz sus nosautres, e amagatz-nos davant la fàcia del qu'es segut sul tròne, e davant la colèra de l'anhèl ; perque lo jorn grand de sa colèra es vengut, e que pòt subsistir ? » A la darrièra question, la responsa es : los elegits qu'anavan èsser tuats pels rebèls ; d'elegits santificats per lor fidelitat al sant sabbat que profetizava la victòria de Jèsus sus totes sos enemics e los de sos recrompats.

Verset 20 : « E la bèstia foguèt presa, e amb ela lo fals profèta, qu'aviá fach davant ela los prodigis pels quals aviá sedusit los qu'avián pres la marca de la bèstia e adorat son imatge. Foguèron totes los dos getats vius dins l'estanh ardent de fuòc e de sofre. »

Atencion ! L'Esperit nos revèla lo sòrt final del jutjament darrièr tal coma Dieu o prepara per « la bèstia e lo fals profèta » siá la fe catolica e la fe protestanta rejoncha pels falses adventistas dempuèi 1994. Perque « l'estanh ardent de fuòc e de sofre » recobrirà la tèrra unicament a la fin del seten millenari per destruire e avalir los pecadors, definitivament, après lo jutjament darrièr. Aquel verset nos revèla lo meravilhós sens de la perfiècha justícia de nòstre Dieu creator. Establís la diferéncia entre los vertadièrs responsables e las victimas enganadas mas culpablas perque responsablas de lor causida. Los dominators religioses son « getats vius dins l'estanh de fuòc » perque segon Apo.14:9, an incitat los òmes e las femnas de la tèrra a onorar « la marca de la bèstia » dont la punicion èra anonciada.

Verset 21 : « E los autres foguèron tuats per l'espasa que sortissiá de la boca del qu'èra segut sul caval ; e totes los aucèls s'assadolèron de lor carn»

Aqueles « autres » concernisson dels umans non-crestians o non-cresents qu'an seguit lo movement internacional e obesit a l'òrdre general sens engatjament personal dins l'accion complida pels rebèls religioses crestians. Essent pas cobèrt per la justícia de la sang versada per Jèsus-Crist, subrevivon pas al retorn del Crist mas son pr'aquò tuats per sa paraula simbolizada per « l'espasa que sortissiá de sa boca ». Aqueles èssers descasuts testimònis oculars de l'aparicion del vertadièr Dieu vendrà al jutjament darrièr mas patiràn pas lo patiment de la mòrt perlongada de « l'estanh de fuòc » reservada als grands culpabls religioses actius dins la rebellion. Après èsser estats confrontats a la glòria del grand Dieu creator, lo Jutge Grand, seràn avalits subte.

Apocalipsi 20 :

los mila ans del seten millenari

e lo jutjament darrièr

La punicion del drac

Verset 1 : « Puèi vivi davalar del cèl un àngel, qu'aviá la clau de l'abisme e una cadena granda dins sa man. »

« Un àngel » o messatgièr de Dieu « davala del cèl » sus la tèrra que privada de tota forma de vida terrèstra, umana e animala repren aici son nom « abisme » que la designa dins Gen.1:2. « la clau » obrís o barra l'accès a aquela tèrra desolada. E « la cadena granda » tenguda dins « sa man » estaca comprene qu'un èsser viu va èsser encadenat sus la tèrra desolada que va venir sa preson.

Verset 2 : « Sasiguèt lo dragon, la sèrp anciana, qu'es lo drac e Satan, e o liguèt per mila ans. »

Las expressions que designan « Satan » l'àngel rebèl, dins Apo.12:9 son aici tornarmai citadas. Nos rampèlan sa plan nauta responsabilitat dins los patiments engendrats per son caractèr rebèl ; de patiments e de dolors fisicas e morales impausadas als èssers umans pels dominators someses a sas inspiracions e sas influéncias perque èran tan marrits coma el. En « dragon » a dirigit la Roma pagana imperiala, e en « sèrp », la Roma crestiana papala mas decelada al temps de la Reforma, s'es comportat tornarmai en « dragon » servit per las ligas catolicas e protestantas armadas e las « dragonnades » de Loís XIV. De camp dels àngels démoniaques, « Satan » es lo sol escap, en esperant sa mòrt expiatòria del jutjament darrièr, va demorar vivent encara « mila ans » isolat, sens cap de contacte amb cap de creatura, sus la tèrra venguda una preson desertica informa e voida, unicament poblat de cadavres en descomposicion e d'ossaments d'òmes e d'animals.

L'àngel de l'abisme sus la tèrra desolada : lo Destructor d'Apo.9:11.

Verset 3 : « O getèt dins l'abisme, barrèt e sagelèt la dintrada al dessús d'el, per fin que sedusiguèsse pas mai las nacions, fins que los mila ans foguèsson complits. Après aquò, cal que siá desligat per un pauc de temps. »

L'imatge donada es precisa, Satan es plaçat sus la tèrra desolada jos una cabucèla que l'empacha d'accedir al cèl ; en mena que se retròba somés el meteís a las limitacions de la nòrma umana dont a causat o encoratjat la pèrda. Los autres èssers vius, àngels celèstes e òmes venguts àngels a lor torn son al dessús d'el siá, dins lo cèl a lo qual a pas mai accés ja dempuèi la victòria de Jèsus-Crist sul pecat e la mòrt. Mas sa situacion a empejorat perque a pas mai cap de companhiá, ni àngel, ni òme. Dins lo cèl son « las nacions » qu'aquel verset cita sens la mencion « de tèrra ». Aiçò per la rason que las recrompats d'aquelas nacions son totes al cèl dins lo reialme de Dieu. Lo ròtle de la « cadena » es atal revelat ; o obliga a demorar sol e isolat sus la tèrra. Dins lo programa divin, lo drac va demorar presonièr pendent « mila ans » al tèrme de los quals serà liberat, avent accés e contacte amb los mòrts marrits ressuscitats dins una segonda resurreccion, per la « segonda mòrt » del jutjament darrièr, sus la tèrra que serà alara, momentanèament, tornarmai poblada. Subjugarà tornarmai las nacions rebèllas condemnadas per temptar vanament de luchar contra los sants àngels recrompats e Jèsus-Crist lo Jutge grand.

Los recrompats jutjan los marrits

Verset 4 : « E vivi dels trònes ; e als que s'i seguèron foguèt balhat lo poder de jutjar. E vivi las armas dels qu'èran estats descapitats a causa del testimoniatge de Jèsus e a causa de la paraula de Dieu, e dels qu'avián pas adorat la bèstia ni son imatge, e qu'avián pas rebut la marca sus lor front e sus lor man. Tornèron a la vida, e regnèron amb Crist pendent mila ans ».

« Aqueles que se sèson suls trònes » an lo « poder » reial « de jutjar ». Es aquí una clau importanta que permet de comprene lo sens que Dieu balha al mot « rei ». Solament, dins son

reialme, en Jèsus-Crist « Micaël », Dieu parteja son jutjament amb totas sas creaturas umanas recrompadas de la tèrra. Lo jutjament dels marrits terrèstres e celèstes serà collectiu e partejat amb Dieu. Es lo sol aspècte de la reialtat dels elegits recrompats. La dominacion es pas reservada a una categoria d'elegits, mas a totes, e l'Esperit rampèla que dins lo temps que s'es escorrut sus la tèrra, i a agut en primièr de terriblas persecucions murtrièras qu'evòca en citant : « las armas dels qu'èran estats descapitats a causa del testimoniatge de Jèsus e a causa de la paraula de Dieu » ; Paul èra l'un d'eles. L'Esperit evòca atal las victimas crestianas del paganisme roman e de la fe intoleranta papala romana actius entre l'an 30 e 1843. Puèi cibra, los darrièrs elegits menaçats de mòrt per la « bèstia que monta de tèrra » d'Apo.13:11-15, dins la darrièra ora del temps terrèstre ; pendent l'annada 2029 fins al primièr jorn de la prima que precedís la Pâque de l'annada 2030.

Confòrmament a l'anóncia de la « setena trompeta » dins Apo.11:18, « lo temps es vengut de jutjar los mòrts » e es aquí l'utilitat del temps dels « mila ans » citat dins aquel verset 4. Serà l'ocupacion dels recrompats dintrats dins l'eternitat celèsta de Dieu. Deuràn « jutjar » los òmes marrits e los àngels celèstes descasuts. Paul declara dins 1 Agacin.6:3 : « Sabètz pas que jutjarem los àngels ? E jutjariam pas, a mai fòrta rason, las causas d'aquela vida ? »

La segonda resurreccion pels rebèls descasuts

Verset 5 : « los autres mòrts tornèron pas ponch a la vida fins que los mila ans foguèsson complits. Es la primièra resurreccion. »

Atencion a la trapèla ! La frasa « los autres mòrts tornèron pas ponch a la vida fins que los mila ans foguèsson complits » constituís una parentèsi e l'expression que la seguís « Es la primièra resurreccion », concernís plan los primièrs mòrts en Crist ressuscitats a la debuta dels « mila ans » citats. La parentèsi evòca sens la nommar l'anóncia d'una segonda « resurreccion » reservada als mòrts marrits que van èsser ressuscitats a la fin dels « mila ans » pel jutjament darrièr e lo castig mortal de « l'estanh de fuòc e de sofre » ; çò que complís la « segonda mòrt ».

Verset 6 : « Benurós e sants los qu'an part a la primièra resurreccion ! La segonda mòrt a pas ponch de poder sus eles ; mas seràn sacrificateurs de Dieu e de Crist, e regnaràn amb el penjant mila ans. »

Aquel verset resumís plan simplament lo just jutjament revelat de Dieu. La béatitude es adreçada als vertadièrs elegits que participan a la debuta dels « mila ans » a la « resurreccion dels mòrts en Crist ». Vendràn pas en jutjament mas seràn eles meteisses los jutges dins lo jutjament organizat per Dieu, dins lo cèl, pendent « mila ans ». Lo « regne » de « mila ans » anonciat es pas qu'un « regne » d'activitat de jutge e es limitat a aqueles « mila ans ». Dintrats dins l'eternitat los elegits an pas a crénher o a patir « la segonda mòrt », perque tot al contrari, son eles que la van far patir als mòrts marrits jutjats. E sabèm que son los colpables religioses mai grands e los mai marrits, crudèls, e murtrièrs. Los elegits jutges van deure determinar la longor del temps de patiments que deu, individualament, esprovar cadun dels èssers jutjats, dins lo procediment de sa destruccion de « la segonda mòrt », qu'a pas res de comun amb la

primièra mòrt terrèstra actuala. Perque es lo Dieu creator que balha al fuòc la forma de son accion destructritz. Lo fuòc es sens efiech contra los còsses celèstes e los còsses terrèstres protegits per Dieu coma l'experiéncia dels tres companhs de Daniel o pròva dins Daniel 3. Pel jutjament darrièr, lo còs de la resurreccion va reagir de faïçon diferenta del còs terrèstre actual. Dins Marc 9:48, Jèsus nos revèla sa particularitat disent : « ont lor vèrm se morís pas ponch, e ont lo defunt s'escantís pas ponch ». Atal coma los anèls del còs d'un vèrm de tèrra demòran animats individualament, lo còs dels damnats possedirà la vida fins a son darrièr atòm. La velocitat de lor consumation va donc dependre de la longor del temps de patiments decidit pels sants jutges e Jèsus-Crist.

L'ultima confrontacion

Verset 7 : « Quand los mila ans seràn complits, Satan serà destibat de sa preson. »

A la fin dels « mila ans », per pauc de temps, va retrobar de la companhiá. Es lo moment de la segonda « resurreccion » reservada als rebèls terrèstres.

Verset 8 : « E sortirà per sedusir las nacions que son als quatre cantons de la tèrra, Gog e Magog, per tal de los amassar per la guèrra ; lor nombre es coma lo sable de la mar. »

Aquela companhiá es la de las « nacions » ressuscitadas sus la tèrra entièra coma l'indica la formula dels « quatre cantons de la tèrra » o quatre ponches cardinals que balhan a l'accion un caractèr universal. Una tala amassada a pas res de comparable, s'es pas al nivèl de l'estrategia guerrièra una semblança amb lo conflicte de la Tresena Guèrra Mondiala de la « seisena trompeta » d'Apo.9:13. Es aquela comparason que conduch Dieu a balhar als amassats del jutjament darrièr los noms « Gog e Magog » citats a l'origina dins Ezé.38:2, e abans aquò dins Gen.10:2 ont « Magog » es lo segond filh de Jafet ; mas un detalh pichon revèla l'aspècte comparatiu solament d'aquela evocacion, perque dins Ezéchièl, Magog es lo país de Gog, e designa Russia que va metre en accion, pendent la tresena guèrra mondiala, lo mai grand nombre de soldats de tota l'istòria guerrièra umana ; çò que justifica son enòrma expansion e sa conquista rapida de las tèrras del continent europèu occidental.

L'Esperit los compara al « sable de la mar » soslinhant atal l'importància del nombre de las victimas del jutjament darrièr. Es tanben una allusion a lor somission al drac e sos agents umans revelada dins Apo.12:18 o 13:1 (segon la version biblica) : parlant del « dragon » legissèm : « E se tenguèt sul sable de la mar. »

Incorregible rebèlla, Satan se repren a esperar de poder véncer l'armada de Dieu e sedusís los autres condemnats en los convencent d'engatjar un combat contra Dieu e sos elegits.

Verset 9 : « E montèron sus la susfàcia de la tèrra, e investiguèron lo camp dels sants e la vila plan-aimada. Mas un fuòc davalèt del cèl, e los devorèt. » Mas una conquista de terren significa pas mai res quand se pòt pas sasir l'adversari perque es vengut intocable ; coma los companhs de Daniel, ni lo defunt ni res d'autre lor pòt pas far de mal. E al contrari, « lo fuòc del cèl » las tustada fins dins « lo camp dels sants » suls quals a pas cap d'efiech. Mas aquel fuòc « devòra » los enemics de Dieu e de sos elegits. Dins Zacàrias 14, l'Esperit profetiza las

doas guèrras separadas pels « mila ans ». La que precedís e se complís per la « seisena trompeta » es presentada dins los versets 1 a 3, la seguida concernís la segonda guèrra conducha pontualament del jutjament darrièr, e après el, l'òrdre universal establìt sus la tèrra novèla. Al verset 4, la profecia evòca la davalada sus la tèrra del Crist e de sos elegits en aqueles tèrmes : « Sos pès se pausaràn en aquel jorn sus la montanha dels olivièrs, qu'es de cap a Jerusalèm, del costat de l'orient ; la montanha dels olivièrs se fendrà pel mièg, a l'orient e a l'occident, e se formarà una plan granda val : una mitat de la montanha recularà cap al septentrion, e una mitat cap al miègjorn. » Lo camp dels sants del jutjament darrièr es atal identificat e localizat. Relevam malgrat qu'es solament a la fin dels « mila ans » celèstes que los « pès » de Jèsus « se pausaràn » sus la tèrra, « sus la montanha dels olivièrs qu'es de cap a Jerusalèm, del costat de l'orient ». Mal interpretat, aquel verset a balhat existéncia a la cresença erronèa del regne terrèstre de Jèsus-Crist pendent lo « millénium ».

Verset 10 : « E lo drac, que los sedusissíá, foguèt getat dins l'estanh de fuòc e de sofre, ont son la bèstia e lo fals profèta. E seràn tormentats jorn e nuèch, als sègles dels sègles. »

L'ora es venguda per metre en aplicacion lo jutjament dels rebèls religioses revelat dins Apo.19:20. Confòrmament a l'anóncia d'aquel verset, « lo drac, la bèstia, e lo fals profèta » son amassa, « getats vius dins l'estanh de fuòc e de sofre » que resulta de l'accion del « defunt del cèl » a lo qual s'ajusta lo magma sosterranh en fusion liberat per las fracturas de la crosta de la rusca terrèstra sus tota la susfàcia de la planeta. La tèrra pren alara l'aspècte del « solelh » dont « lo fuòc » devòra las carns dels rebèls, eles meteisses essent dels adoradors (inconscients mas culpables) del solelh creat per Dieu. Es dins aquela accion que los culpables terrèstres e celèstes patisson los « tormentes » de la « segonda mòrt » profetizats dempuèi Apo.9:5-6. Lo sosten acordat injustament al fals jorn de repaus a causat aquela terribla fin. Perque urosament pels condemnats, tanben longa siáela, la « segonda mòrt » a tanben una fin. E l'expression « als sègles dels sègles » s'aplica pas als « tormentes » eles meteisses mas a las consequéncias destructrises del « defunt » que los provòca, perque son las consequéncias que seràn definitivas e etèrnas.

Los principis del jutjament darrièr

Verset 11 : « Puèi vivi un grand tròne blanc, e lo qu'èra segut dessus. La tèrra e lo cèl fugiguèron davant sa fàcia, e foguèt pas mai trobat de plaça per eles ».

« Blanc » de puretat perfiecha, sa « tròne grand » es a l'imatge del caractèr perfiechament pur e sant del Dieu creator de totas vidas e causas. Sa perfeccion pòt pas tolerar la preséncia de « la tèrra » jos son aspècte devastat e consumit que lo jutjament darrièr li a balhat. En mai, los marrits de totas las originas essent estats destruchas, lo temps dels simbòls es complit e l'univèrs celèst e sos miliards d'estelas a pas mai de rason d'èsser ; « lo cèl » de nòstra dimension terrèstra e tot çò que conten son donc eliminats, desapareguts dins lo neient. L'ora es a la vida etèrna dins un jorn etèrn.

Verset 12 : « E vivi los mòrts, los grands e los pichons, que se tenián davant lo tròne. De libres foguèron dobèrts. E un autre libre foguèt dobèrt, lo qu'es lo libre de vida. E los mòrts foguèron jutjats segon lors òbras, segon çò qu'èra escrich dins aqueles libres. »

Aqueles « mòrts » jutjats culpables son estats ressuscitats pel jutjament darrièr. Dieu fasant pas d'excepcion de degun, son just jutjament tòca los « grands » e los « pichons », los rics e los paures e lor impausa un meteis sòrt, la mòrt, pel primièr còp de lors vidas, egalitària.

Aqueles versets que seguisson pòrtan de detalhs sus l'accion del jutjament darrièr. Ja profetizats dins Dan.7:10, los « libres » dels testimoniats dels àngels son « dobèrts » e aqueles testimònis invisibles an relevat las fautas e los crimis comeses pels condemnats e après lo jutjament de cada cas pels elegits e Jèsus-Crist, un verdicte final definitiu irrevocable es estat adoptat a l'unanimitat. Pontualament del jutjament darrièr lo verdicte prononciat va èsser executat.

Verset 13 : « la mar tornèt los mòrts qu'èran en ela, la mòrt e lo sejojn dels mòrts tornèron los mòrts qu'èran en eles ; e cadun foguèt jutjat segon sas òbras. »

Lo principi definit dins aquel verset val per las doas resurreccions. Los « mòrts » desapareisson en « mar » o sus la « tèrra » ; son aquelas doas possibilitats que son designadas dins aquel verset. Relevam la forma « sejojn dels mòrts » per la quala, l'entitat « tèrra » es evocada. Perque en efièch, aquel nom es justificat, Dieu avent declarat a l'òme pecador : « Ès posca e tornaràs a la posca » dins Gen.3:19. Lo « sejojn dels mòrts » es donc la « posca » de la « tèrra ». La mòrt a de còps consumit pel fuòc dels èssers umans que son pas donc pas « tornats a la posca » segon lo rite d'ensevelissement normal. Aquí perquè excluent pas aquel cas, l'Esperit precisa que « la mòrt », ela meteissa, va tornar los qu'a frapats jos qualques formas que sián ; en comprenent la desintegracion causada pel fuòc nuclear que daissa pas cap de traça d'un còs uman entièrament desintegrat.

Verset 14 : « E la mòrt e lo sejojn dels mòrts foguèron getats dins l'estanh de fuòc. Es la segonda mòrt, l'estanh de fuòc. »

« la mòrt » èra un principi opausat dins l'absolut al de la vida e aviá per tòca d'eliminar de creaturas dont l'experiéncia de vida èra jutjada e condemnada per Dieu. La vida a pas per sola tòca que lo de presentar a Dieu una candidatura novèla per sa seleccion d'amics etèrns. Aquela seleccion s'essent tengut, e los marrits essent destruches, « la mòrt » e « la tèrra » « sejojn dels mòrts » an pas mai de rason d'èsser. Los principis destructors d'aquelas doas causas son eles meteisses destruches per Dieu. Après « l'estanh de fuòc », plaça es facha a la vida e al lum divin qu'esclaira sas creaturas.

Verset 15 : « Qual que siá foguèt pas trobat escrich dins lo libre de vida foguèt getat dins l'estanh de fuòc. »

Aquel verset o confirma, Dieu a pas vertadièrament plaçat davant l'òme que dos camins, doas causidas, dos sòrts, dos destins (Deu.30:19). Los noms dels elegits son coneguts per Dieu tre la fondacion del mond ont mai luènh encara, tre la programacion de son projècte qu'a per mira de se balhar per companhiá de las creaturas liuras e independentas. Aquela causida li anava costar de terribles patiments dins un còs de carn mas son desir d'amor essent mai grand que

sa paur, a lançat son projècte e a conegut d'avança lo compliment detalhat de nòstra istòria de la vida celèsta e de la vida terrèstra. A sauput que sa primièra creatura vendriá un jorn son enemic mortal. Mas li a balhat, malgrat aquela coneissença, totes sos astres de renonciar a son projècte. Sabiá la causa impossibla mas l'a daissada se complir. A atal conegut los noms dels elegits, lors accions, lo testimoniatge de lor vida entièra e los a guidats e conduches cap a el cadun en son temps e son epòca. Una sola causa es impossibla per Dieu : la suspresa.

A tanben conegut los noms de las multituds de creaturas umanas indiferentas, rebèllas, idolatras que lo procediment de la reproduccion umana a creadas. La diferéncia del jutjament de Dieu revelada dins Apo.19:19-20 s'aplica per totes sas creaturas. D'unas d'entre elas mens colpablas seràn tuadas per « la paraula de Dieu » sens conéisser « los torments del fuòc de la segonda mòrt » que son destinats exclusivament als colpables religioses crestians e josieus. Mas la segonda « resurreccion » concernís totes sas creaturas umanas nascudas sus la tèrra e angelicas creadas dins los cèls, perque Dieu a declarat dins ròm.14:11 : « Perque es escrich : Soi viu, dich lo Senhor, tot genolh plegarà davant ieu, e tota lenga balharà glòria a Dieu ».

Apocalipsi 21 : la Novèla Jerusalèm glorificada simbolizada

Verset 1 : « Puèi vivi un cèl novèl e una tèrra novèla ; perque lo primièr cèl e la primièra tèrra avián desaparegut, e la mar èra pas mai. »

L'Esperit nos fa partejar los sentiments que li inspira l'instauracion de l'òrdre novèl multidimensionnel après la fin del 7en millenari. Tre aquel moment, lo temps serà pas mai comptat, tot çò que viu entre dins l'eternitat sens fin. Tot es novèl o mai precisament renovelat. « lo cèl e la tèrra » de l'èra del pecat an desaparegut, e simbòl de la « mòrt », la « mar » es pas mai. En Creator, Dieu a cambiat l'aspècte de la planeta entèrra fasant desaparéisser tot çò que representava, un risc, un dangièr, per sos abitants ; donc mai

d'oceans, mai de montanhas als pics rocassoses escarpats. Es venguda un jardin grand coma lo primièr « Eden » ont tot es glòria e patz ; çò que serà confirmat dins Apo.22.

Verset 2 : « E vivi davalat del cèl, d'al prèr de Dieu, la vila santa, la novèla Jerusalèm, preparada coma una esposa que s'es parada per son espós. »

Aquela recreacion novèla va aculhir l'assada dels sants elegits recrompats de la tèrra nommada dins aquel verset « vila santa », coma dins Apo.11:2, « Novèla Jerusalèm », « l'esposa » de Jèsus-Crist son « espós ». Ela « davala del cèl », del reialme de Dieu ont es dintrada al retorn en glòria de son Salvaire. Es puèi davalada sus tèrra un primièr còp a la fin dels « mila ans » del jutjament celèst pel jutjament darrièr. Après qué, repojada al cèl, a esperat que lo « cèl novèl e la tèrra novèla » sián prèstes per la recebre. Relevam que lo mot « cèl » es al singular, perque evòque la perfiecha unitat, en oposicion al plural, « cèls », que suggerissia dins Gen.1:1, la division dels èssers celèstes en dos camps adversaris.

Verset 3 : « E ausiguèri de tròne una fòrta votz que disiá : Aquí lo tabernacle de Dieu amb los òmes ! Abitarà amb eles, e seràn son pòble, e Dieu el meteis serà amb eles. »

La « tèrra novèla » aculhís un òste de marca, puèi que « Dieu-el meteis », abandonant son ancian tròne celèst, ven installar son tròne novèl sus la tèrra ont a vengut lo drac, lo pecat e la mòrt. « lo tabernacle de Dieu » designa lo còs celèst del Dieu Jèsus-Crist « Micaël » (= qu'es coma Dieu). Mas es tanben lo simbòl de l'Assada dels elegits sus la quala l'Esperit de Jèsus-Crist regna. « Tabernacle, temple, sinagoga, glèisa », totes aqueles tèrmes son de simbòls del pòble dels sants recrompats abans d'èsser dels bastiments bastits per l'òme ; cadun d'eles marca una etapa de l'avançada del projècte divin. E en primièr, « lo tabernacle » designa la sortida d'Egipte dels ebrèus guidats e conduches al desèrt per Dieu manifestat visiblement per la nivolada que davalava coma una colomna sus la tenda sacrada. Èra alara ja « amb los òmes » ; çò que justifica l'utilizacion d'aquel tèrme dins aquel verset. Puèi lo « temple » marca la construccion en dur del « tabernacle » ; òbra ordenada e realizada jol rei Salomon. En ebrèu, exclusivament, lo mot « sinagoga » significa : assemblada. Dins Apo.2:9 e 3:9, l'Esperit del Crist designa la nacion josieva rebèlla per l'expression « sinagoga de Satan ». Lo darrièr mot « glèisa » designa l'assada en grèc (ecclèsia) ; la lenga de la difusion de l'ensenhament crestian de la Bíblia. Jèsus a comparat « son còs » al « temple » de « Jerusalèm », e segon Eph.5:23, l'Assada, sa « Glèisa », es « son còs » : « perque lo marit es lo cap de la femna, coma Crist es lo cap de la Glèisa, qu'es son còs, e dont es lo Salvaire ». Nos rebrembam de la tristesa esprovada pels apòstols de Jèsus quand los quitèt per montar al cèl. Aquel còp, « mon marit abitarà amb ieu » pòt dire l'Elegida dins son installacion sus la « tèrra novèla ». Es dins aquel contèxte que los messatges dels dotze noms dels « dotze tribús » d'Apo.7 pòdon exprimir la jòia e lo bonaür sens mescla de lor victòria.

Verset 4 : « Eissugarà tota lagrema de lors uèlhs, e la mòrt serà pas mai, e i aurà pas mai ni d'òl, ni crit, ni dolor, perque las primièras causas an desaparegut. »

Lo ligam amb Apo.7:17 es confirmat en retrobant aici la promessa divina per la quala Apo.7 s'acaba : « Eissugarà tota lagrema de lors uèlhs ». Lo remèdi contra los plors es la jòia e l'alegrança. Evocam l'ora ont las promessas de Dieu seràn tengudas e complidas. Agacha plan aquel avenidor meravilhós, perque davant nos se tròba lo temps programat per « la mòrt, lo

dòl, los crits, las dolors » que seràn pas mai, unicament, al renovelament de tota causa per nòstre Dieu creator sublima e meravilhós. Precisi qu'aquelas causas terriblas desapareisseràn pas qu'après lo jutjament darrièr que se complirà a la fin dels « mila ans ». Pels elegits, mas eles-sols, los efieches del mal cessaràn al retorn en glòria del Senhor Dieu totpoderós.

Verset 5 : « E lo qu'èra segut sul tròne dich : Aquí, fau totas causas novèlas. E ditz : Escriu ; perque aquelas paraulas son d'unas e vertadièras. »

Lo Dieu creator, en persona, s'engatja amb promessa, e atèsta aquela paraula profetica : « Aquí, fau totas causas novèlas ». Inutil de cercar un imatge dins nòstra actualitat terrèstra per temptar de se far una idèa de çò que Dieu prepara, perque çò qu'es novèl pòt pas èsser descrich. E fins aquí, Dieu nos a unicament rampelat de las causas penosas de nòstre temps en nos disent que seràn pas mai dins la « tèrra novèla e lo cèl novèl » que consèrvan atal tot lor mistèri e sas suspresas. L'àngel ajusta a aquela declaracion : « perque aquelas paraulas son d'unas e vertadièras ». L'apèl de la gràcia lançat per Dieu en Jèsus-Crist exigís una fe imbrandabla per obtenir la recompensa de las promessas divinas. Es un camin dificil qu'es contra subèrna de las nòrmas del mond. Exigís, un esperit grand de sacrifici, de renunciament a se meteis, dins l'umilitat d'un esclau somés a son Mèstre. Los esfòrces de Dieu en vista de fortificar nòstra fisança son donc ben justificats : « la certitud dins la vertat revelada e exprimida » es la nòrma de la vertadièra fe.

Verset 6 : « E me ditz : Es fach ! Soi l'alfa e l'omèga, lo començament e la fin. Al qu'a set balharai de font de l'aiga de la vida, gratuïtament ».

Lo Dieu creator Jèsus-Crist crèa « tota causa novèla ». « Es fach ! » ; Psa.33:9 : « Perque ditz, e la causa arriba ; ordena, e existís ». Sa paraula creatritz se complís tre que las paraulas sortisson de sa boca. Dempuèi l'an 30, darrièr nosautres, lo programa de l'èra crestiana revelat dins Daniel e Apocalipsi s'es complit fins dins sos mendres detalhs. Dieu nos prepausa d'agachar encara dins lo futur qu'a preparat per sos elegits ; las causas anonciadas se compliràn del meteis biais, en tota certitud. Jèsus nos ditz coma dins Apo.1:8 : « Soi l'alfa e l'omèga, lo començament e la fin ». L'idèa de « començament e de fin » a pas de sens que dins nòstra experiéncia del pecat terrèstre que s'acabarà entièrament a la « fin » del seten millenari après la destruccion dels pecadors e de la mòrt. Als fils de Dieu dispersats sus una tèrra mercantila, Jèsus ofrís, « gratuïtament », « de font de l'aiga de la vida ». Es el meteis, « la font » d'aquela « aiga de la vida » que simboliza la vida etèrna. Lo don de Dieu es gratuït, aquela precision condemna la venda de las « indulgèncias » catolicas romanas que designavan un perdon obtengut a prèmi d'argent al prèmi de la papautat.

Verset 7 : « lo que vencerà eretarà aquelas causas ; serai son Dieu, e serà mon filh ».

Los elegits de Dieu son cohéritiers de Jèsus-Crist. En primièr, per sa pròpria « victòria », Jèsus a « eretat » d'una glòria reiala reconeguda per totas sas creaturas celèstas. Après el, sos elegits, egalament « venceires », mas per sa « victòria », « eretaràn aquelas causas novèlas » especialament creadas per Dieu per eles. Jèsus a confirmat sa divinitat a l'apòstol Felip, dins Jean 14:9 : « Jèsus li ditz : I a tan longtemps que soi amb vosautres, e m'as pas conegut, Philippe ! Lo que m'a vist a vist lo Paire ; coma dises : Mòstra-nos lo Paire ? » L'òme messias s'es presentat coma essent lo « Paire etèrn », confirmant atal l'anòncia profetizada dins

Esa.9:6(o 5) qu'o concernissia. Jèsus-Crist es donc per sos elegits, a l'encòp, lor fraire e lor Paire. E son eles meteisses sos fraires e sos filhs. Mas l'apèl es individual, tanben l'Esperit dich, coma a la fin de las 7 epòcas del tèma de las « Letras » : « al que vencerà », « serà mon filh ». La victòria sul pecat es exigida per beneficiar de l'estatut de « filh » del Dieu viu.

Verset 8 : « Mas pels coards, los increduls, los òrres, los murtrièrs, los impudiques, los magicians, los idolatras, e totes los messorguièrs, lor part serà dins l'estanh ardent de fuòc e de sofre, çò qu'es la segonda mòrt.»

Aqueles critèris de caractèrs umans se retròban dins tota l'umanitat pagana, pasmens, l'Esperit cibra aici, los fruches de la falsa religion crestiana ; la condemnacion de la religion josieva essent clarament exprimida e revelada per Jèsus dins Apo.2:9 e 3:9.

Segon Apo.19:20, « ... l'estanh ardent de fuòc e de sofre » serà, al jutjament darrièr, la part reservada a la « bèstia e al fals-profèta » : la fe catolica e la fe protestanta. La falsa religion crestiana es pas diferenta de la falsa religion josieva. Sas valors prioritàrias son de l'autre costat de las de Dieu. Atal, mentre que los josieus pharisiens reprochavan als discípols de Jèsus de se lavar pas las mans abans de manjar (Mat.15:2), Jèsus lor aviá pas jamai fach aquel repròchi e diguèt alara, dins Mat.15:17 a 20: « Comprenatz pas vos pas que tot çò qu'entre dins la boca va dins lo ventre, puèi es getat dins los luòcs secrèts ? Mas çò que sòrt de la boca ven del còr, e es çò que solha l'òme. Perque es de còr que venon las marridas pensadas, los murtres, los adultèris, los impudicités, los panatòris, las dalhas testimoniatges, las calomnias. Vaquí las causas que solhan l'òme ; mas manjar sens s'èsser lavat las mans, aquò solha pas ponch l'òme ». Tot parièr, la falsa religion crestiana masca sos pecats contra l'Esperit en fustigant en prioritat los pecats de la carn. Jèsus a balhat son vejaire en disant als josieus dins Mat.21:3: « los publicains e las prostituïdas vos davançaràn dins lo reialme dels cèls » ; evidentament, jos condicion que totes se repentisson, e se convertisson a Dieu e a sa puretat. Es a la falsa religion que Jèsus tracta de « guidas òrbs » que repròcha dins Mat.23:24, de « filtrar lo moscalhon e d'englotir lo camèl », o plan, de « veire la palha dins l'uèlh del venent sens veire la trauc qu'es dins lo sieu » segon Luc 6:42 e Mat.7:3 a 5.

I a pauc d'espèr per qual que siá se reconeis dins l'ensemble d'aqueles critèris de personalitat que Jèsus enumèra. S'un sol correspond a ta natura, vas deure combatre contra ela e véncer ton default. Lo primièr combat de la fe se libre contra se meteis ; e es l'adversitat mai dificila a véncer.

Dins aquela enumeracion, privilegiat lor sens espiritual, Jèsus-Crist, lo divin grand jutge, cita las fautas reprochadas a la falsa fe crestiana del tip del catolicisme papal roman. En ciblant « los coards », designa los que refusan de véncer dins lor combat de la fe, perque sas promessas son totas reservadas « al que vencerà ». Solament, i a pas de victòria possibla pel que refusa de combatre. Lo « testimòni fidèl » deu èsser coratjós ; exit o daïssa. « Sans la fe es impossibla d'èsser agradiu a Dieu » (Héb.11:6) ; exit, « l'incredul ». E la fe qu'es pas confòrma a la fe de Jèsus balhada en modèl a imitar, es pas que d'incredulitat. « las abominacions » son en orror a Dieu e demòran los fruches dels pagans ; exit, « l'òrre ». Es un fugís imputat a « Babylone la grand, la maire de las prostituïdas e de las abominacions de la tèrra » segon Apo.17:4-5. « los murtrièrs » transgredisson lo seisen comandament ; exit, « lo murtrièr ». Lo murtre es imputat a la fe catolica e a la fe protestanta dels « ipocritas » segon Dan.11:34. Los

« impudiques » pòdon cambiar de conducha e véncer lor mal, senon ; exit « l'impudique ». Mas « l'impudicité » espirituala imputada a la fe catolica comparada a una « prostituïda » li barra totalament la pòrta del cèl. En mai, Dieu condemna en çò sieu « « l'impudicité » que condutz a « l'adultèri » espiritual : lo comèrci amb lo drac. « los magicians » son los prèires catolics e los protestants adèptes de l'espiritisme démoniaque ; exit, « lo magician » ; aquela accion es imputada a « Babylone la grand » dins Apo.18:23. « los idolatras » designan egalament la fe catolica, sas idòlas talhadas objèctes d'adoracion e de pregàrias ; exit, « l'idolatra ». E en darrièrs, Jèsus cita « los messorguièrs » qu'an per paire espiritual « lo drac, messorguièr e murtrièr tre lo començament e paire de la messorga » segon Jean 8:44 ; exit « lo messorguièr ».

Verset 9 : « Puèi un dels sèt àngels que tenián las sèt copas emplenadas dels sèt darrièrs flagèls venguèt, e m'adrecèt la paraula, en disent : Viens, te mostrarai l'esposa, la femna de l'anhèl. »

Dins aquel verset, l'Esperit adreça un messatge d'encoratjament als elegits que van travessar victoriosament lo temps tragic e terrible dels « sèt darrièrs flagèls » divins. Lor recompensa serà de veire (« te mostrarai ») la glòria reservada als elegits victorioses que constituïsson e representan, dins aquela darrièra fasa istorica de la tèrra del pecat, « l'esposa, la femna de l'Anhèl », Jèsus-Crist.

Los « sèt àngels que tenián las sèt copas emplenadas dels sèt darrièrs flagèls » an pres per ciblas los èssers umans respondent als critèris de la falsa religion crestiana citats dins lo verset precedent. Aqueles « sèt darrièrs flagèls » èran la part que Dieu va lèu balhar al camp descasut. Va ara, nos mostrar, en imatges simbolicas, la part que va tornar als elegits recrompats victorioses. Dins un simbolisme revelator dels sentiments que Dieu espròva per eles, l'àngel va mostrar los elegits dont l'amassada constituís, collectivament, « l'esposa de l'anhèl ». En precisant, « la femna de l'anhèl », l'Esperit confirma l'ensenhament balhat dins Ephésians 5:22 a 32. L'apòstol Pau i descriu una relacion marit e femna ideala qu'ailàs trobarà pas son compliment que dins la relacion de l'Elegida amb Crist. E cal aprene a tornar legir lo raconte de la Genèsi, al lum d'aquela leiçon balhada per l'Esperit del Dieu viu, creator de tota vida, e genial inventor de sas perfiechas valors. Lo mot « femna » religa « l'esposa », « l'Elegida » del Crist a l'imatge de la « femna » presentada dins Apocalipsi 12.

La descripcion generala de l'Elegida glorificada

Verset 10 : « E me transportèt en esperit sus una granda e nauta montanha. E me mostrèt la vila santa, Jerusalèm, que davalava del cèl d'al prè de Dieu, avent la glòria de Dieu. »

En esperit, Jean es transportat al moment que Jèsus-Crist e sos elegits davalan del cèl après lo jutjament celèst dels « mila ans » del seten millenari. Dins Apo.14:1, los « 144000 » adventistas « sagelats » dels « dotze tribús » espiritualas crestianas èran mostrats sus « la montanha de Sion ». Après los « mila ans » la causa profetizada se compliguèt dins la realitat de la « tèrra novèla ». Dempuèi lo retorn de Jèsus-Crist, los elegits an rebut de Dieu un còs celèst glorificat rendut etèrn. Miralhan atal « la glòria de Dieu ». Aquela transformacion es anonciada per l'apòstol Pau dins 1 Agacin.15:40 a 44 : « I a tanben de còsses celèstes e dels còsses terrèstres ; mas autre es l'esclat dels còsses celèstes, autre lo dels còsses terrèstres. Autre es

l'esclat del solelh, autre l'esclat de la luna, e outra l'esclat de las estelas ; una quita estela diferís en esclat d'una altra estela. Atal n'es de resurreccion dels mòrts. Lo còs es semenat corruptible ; ressuscita incorruptible ; es semenat méprisable, ressuscita gloriós ; es semenat infirm, ressuscita plen per fòrça ; es semenat còs animal, ressuscita còs espiritual. S'i a un còs animal, i a tanben un còs espiritual ».

Verset 11 : « Son esclat èra parièr al d'una pèira plan preciosa, d'una pèira de jaspi transparenta coma de cristal. »

Citada dins lo verset precedent, « la glòria de Dieu » que la caracteriza es confirmada puèi que la « pèira de jaspi » designa tanben l'aspècte de « lo qu'es segut sul tròne » dins Apo.4:3. Entre los dos versets, se relèva una diferéncia puèi que dins Apo.4, pel contèxte del jutjament, aquela « pèira de jaspi » que simboliza Dieu a tanben l'aspècte d'una « sardoine ». Aicí, lo problèma del pecat essent estat resolgut, l'Elegida se presenta dins un aspècte de puretat perfiecha « transparenta coma de cristal ».

Verset 12 : « Elle aviá una granda e nauta muralha. Aviá dotze pòrtas, e sus las pòrtas dotze àngels, e dels noms escriches, los de las dotze tribús dels filhs d'Israël : »

L'imatge prepausat per l'Esperit de Jèsus-Crist s'apièja sul simbolisme del « temple sant » espiritual evocat dins Eph.2:20 a 22. : « Sètz estats edificats sul fondament dels apòstols e dels profètas, Jèsus Crist el meteís essent la pèira angulara. En el tot l'edifici, fòrça coordinat, s'auça per èsser un temple sant dins lo Senhor. En el vos sètz tanben edificats per èsser una abitacion de Dieu en Esperit. ». Mas aquela definicion concernissia solament l'Elegida del temps apostolic. La « nauta muralha » imatge l'evolucion de la fe crestiana de l'an 30 a l'an 1843 ; relevam que fins a aquela data, la nòrma de la vertat compresa e ensenhada pels apòstols demòre sens cambiament. Aquí perqué, lo cambiament del jorn de repaus establít en 321 ven rompre l'aliança santa pactée amb Dieu per la sang de Jèsus-Crist. Pertocant los vertadièrs destinataris de la Revelacion d'aquela profecia, los simbòls qu'imagent la fe adventista, mesa a despart per Dieu dempuèi 1843, son imagés per « dotze pòrtas », « dobèrtas » davant los elegits de « Filadèlfia » (Apo.3:7) e « barradas » davant los descasuts « mòrts vius » de « sards » (Apo.3:1). Elas « pòrtan los noms de las 12 tribús sageladas del sagèl de Dieu » dins Apo.7.

Verset 13 : « a l'orient tres pòrtas, al nòrd tres pòrtas, al miègjorn tres pòrtas, e a l'occident tres pòrtas. »

Aquela orientacion de las « pòrtas » als quatre ponches cardinals ilustra son caractèr universal ; çò que condemna e rend illegitim la religion que pretend a l'universalisme traduch per la raïç grèca « katholikos » siá, « catolica ». Atal, dempuèi 1843, per Dieu, l'adventisme es la sola religion crestiana a la quala a fisat son « Evangèli etèrn » (Apo.14:6) per una mission universala d'ensenhament de las poblacions de la tèrra. En defòra de la vertat que revèla a son Elegida espiritual fins a la fin del mond, i a pas ponch de salut. L'adventisme es nascut jos la forma d'un movement de revelh religiós motivat per l'anóncia del retorn de Jèsus-Crist esperat, lo primièr còp, per la prima 1843 ; e deu conservar aquel caractèr fins al vertadièr retorn final de Jèsus-Crist previst per la prima 2030. Perque un « movement », es una activitat en constanta evolucion, senon es pas mai un « movement », mas una « institucion blocada » e

mòrta, que privilegia la tradicion e lo formalisme religiós ; siá, tot çò que Dieu asira e condemna ; e a ja condemnat en çò dels josieus rebèls, los primièrs increduls.

La descripcion detalhada dins l'òrdre cronologic

Las basas de la fe crestiana

Verset 14 : « la muralha de la vila aviá dotze fondaments, e sus eles los dotze noms dels dotze apòstols de l'anhèl. »

Aquel verset imatge la fe crestiana apostolica que cobrís, l'avèm vist, lo periòde del temps compresa entre 30 e 1843, e dont l'ensenhament es estat desformat per Roma en 321 e 538. La « nauta muralha » es formada per l'assemblatge secular de las « pèiras vivas » segon 1 Piu.2:4-5 : « Aproxatz d'el, pèira viva, regetada pels òmes, mas causida e preciosa davant Dieu ; e vosautres meteisses, coma de pèiras vivas, çò edificatz per formar un ostal espiritual, un sant sacerdoti, per tal d'ofrir de victimas espiritualas, agradivas a Dieu per Jèsus Crist ».

Verset 15 : « lo que me parlava aviá per mesura una canavèra d'aur, per tal de mesurar la vila, sas pòrtas e sa muralha. »

Aicí, coma dins Apo.11:1, es question de « mesurar » siá, de portar un jutjament, sus la valor de l'Elegida glorificada, sus l'epòca adventista (las 12 pòrtas), e sus la fe apostolica (lo fundament e la muralha). Se la « canavèra » d'Apo.11:1 èra « parièr a una verga », instrument del castig, a l'opausat absolut, lo d'aquel verset es una « canavèra d'aur » ; « l'aur » essent lo simbòl de « la fe purificada per l'espròva », segon 1 Piu.1:7 : « per fin que l'espròva de vòstra fe, mai preciosa que l'aur perible (que pasmens es esprovat pel fuòc), aja per resultat la lausenja, la glòria e l'onor, quand Jèsus Crist apareisserà ». La fe es donc l'étalon del jutjament de Dieu.

Verset 16 : « la vila aviá la forma d'un carrat, e sa longor èra egala a sa largor. Mesurèt la vila amb la canavèra, e trobèt dotze mila estadis ; la longor, la largor e la nautor n'èran egalas. »

Lo « carrat » es en superficia la forma ideala perfiecha. S'o tròba a l'origina dins l'aspècte del « sant dels sants » o « luòc plan sant » del tabernacle bastit al temps de Moïse. La forma del « carrat » es la pròva d'una implicacion intelligente, la natura presenta pas cap de « carrat » perfiech. L'intelligéncia de Dieu apareis dins las dimensions del santuari ebrèu qu'èra format d'un alinament de tres « carrats ». Dos èran utilizats pel « luòc sant » e lo tresen, per « lo sant dels sants » o « luòc plan sant », qu'èra exclusivament reservat per la preséncia de Dieu e en consequéncia, separat per « un vel », imatge del pecat que Jèsus va expiar en son ora. Aquelas proporcions dels tres tèrces èran a l'imatge dels 6000 o tres còps 2000 annadas consacradas a la seleccion dels elegits dins lo projècte salvateur concebut per Dieu. Al tèrme d'aquela seleccion, los elegits retenguts son atal imagés pel « carrat » del « luòc plan sant » que profetizava la resulta del projècte del salut ; aquel luòc espiritual venent accessible a causa de la reconciliacion operada per l'aliança en Crist. E lo « carrat » espiritual del temple descrich

recebèt atal son fondament lo 3 d'Abril de 30, quand lo salut debutèt per la mòrt volontària expiatòria de nòstre Rédempteur Jèsus-Crist. L'imatge del « carrat » sufís pas per acabar aquela definicion de la vertadièra perfeccion dont la chifra simbolica es lo « tres ». Tanben, es-çò la d'un « cubic » que nos es presentada. Avent la meteissa mesura, en « longor, largor, e nautor », avèm aquel còp, lo simbòl « tres » de la perfiecha perfeccion « cubica », de l'ammassada dels elegits recrompats per Jèsus-Crist. En 2030, la construccion de « la vila carrada, (e quitament cubica : « sa nautor »), son fondament e sas dotze pòrtas » seràn acabats. En li atribuïssent una forma cubica, l'Esperit defend l'interpretacion literala de « vila » que de multitudes li balhan.

Lo nombre mesurat, « 12000 estadis », pòrta la meteissa significacion que las « 12000 sagelats » d'Apo.7. Per rampèl : $5 + 7 \times 1000$ siá, òme (5) + Dieu (7) x en multitud (1000). Lo mot « estadis » suggerís lor participacion a la corsa dont la tòca es d'« emportar lo prètz de la vocacion celèsta » segon l'ensenhament de Paul, dins Phi.3:14 : « corri cap a la tòca, per emportar lo prètz de la vocacion celèsta de Dieu en Jèsus Crist. » ; e dins 1 Agacin.9:24 : « Sabèt pas que los que corron dins l'estadi corran totes, mas qu'un sol empòrta lo prèmi ? Corrèt de faïçon a o emportar. » Los Elegits venceires an corrut e an emportat lo prèmi decernit per Dieu en Jèsus-Crist.

Verset 17 : « Mesurèt la muralha, e trobèt cent quaranta quatre coidadas, mesura d'òme, qu'èra la de l'àngel. »

Darrièr las « coidadas », mesuras enganairas, Dieu nos revèla son jutjament e nos revèla que dintra pas dins la composicion de l'Elegida, que d'òmes simbolizats per la chifra « 5 » qu'an fach aliança amb Dieu dont la chifra es « 7 ». Lo total d'aquelas doas chifras balha « 12 » que, al « carrat », balha lo nombre « 144 ». La precision « mesura d'òme » confirma lo jutjament « d'òmes » elegits recrompats per la sang versada per Jèsus-Crist. La chifra « 12 » es atal present dins totas las fasas del projècte de l'aliança santa conclusa amb Dieu : 12 patriarcas ebrèus, 12 apòstols de Jèsus-Crist, e 12 tribús per imager la fe adventista instaurada dempuèi 1843-1844.

Verset 18 : « la muralha èra bastida en jaspi, e la vila èra d'aur pur, parièr a de veire pur. »

Per aqueles simbòls, Dieu revèla son apreciacion de la fe demostrada per sos elegits seleccionats fins en 1843. Dispausavan sovent de pauc de lum, mas lor testimoniatge de cap a Dieu, compensava e o comolava d'amor. « l'aur pur e lo veire pur » d'aquel verset illustran la puretad de lors armas. An sovent renonciat a lor vida al nom de la fisança qu'an plaçada dins las promessas de Dieu reveladas per Jèsus-Crist. La fisança plaçada en el serà pas decebuda, los aculhirà el meteís a « la primièra resurreccion », la dels vertadièrs « mòrts en Crist », a la prima 2030.

Lo fondament apostolic

Verset 19 : « los fondaments de la muralha de la vila èran ornats de pèiras preciosas de tota espècia : lo primièr fondament èra de jaspi, lo segond de safir, lo tresen de calcédoine, lo quatren d'esmerauda, »

Verset 20 : « lo cinquen de sardonix, lo seisen de sardoine, lo seten de chrysolithe, l'ochen de béryl, lo noven de topazi, lo desen de chrysoprase, l'onzen de hyacinthe, lo dotzen d'améthyste. »

Dieu coneis las pensadas dels èssers umans e çò que ressenton en admirant la beutat de las pèiras preciosas quand son talhadas o cortesas. Per aquerir aquelas causas, d'unes despensan de las fortunas fins a s'arroïnar tant lor afeccion, per elas, es granda. Dins la meteissa demarcha, Dieu va utilizar aquel ressentit uman per exprimir los sentiments qu'espròva per sos fòrça-aimats e benuroses elegits.

Aquelas diferentas « pèiras preciosas » nos ensenhan que los elegits son pas de clòns identics, perque cada persona a sa pròpria personalitat, sul plan fisica, a l'evidéncia, mas sustot sul plan espiritual, al nivèl de son caractèr. L'exemple balhat pels « dotze apòstols » de Jèsus confirma aquela pensada. Entre Jean e Pierre, quala diferéncia ! Pasmens Jèsus los aimava totes los dos amb e per lor diferéncia. La vertadièra riquesa de la vida creada per Dieu se ten dins aquelas diversitats de personalitat qu'an totas sauput li balhar la primièra plaça dins lor còr e tota lor arma.

L'adventisme

Verset 21 : « las dotze pòrtas èran dotze pèrlas ; cada pòrta èra d'una sola pèrta. La plaça de la vila èra d'aur pur, coma de veire transparent.»

Dempuèi 1843, los elegits seleccionats an pas fach pròva d'una fe superiora a la dels que los an precedits dins lo jutjament del Salvaire Jutge. Lo simbòl d'« una sola pèrta » es degut a l'accès de l'adventisme benesit a la plena compreneson del projècte del salut divin. Per Dieu, dempuèi 1843, los elegits adventistas seleccionats se mòstran dignes de recebre tot son lum. Mas aquesta essent liurada en creissença constanta, sols los darrièrs adventistas dissidents recebon la darrièra forma perfiecha de las explicacions profeticas. Çò que vòli dire, es que lo darrièr adventista seleccionat aurà pas una valor superiora als autres recrompats del temps apostolic. La « pèrta » senhala la resulta del projècte salvateur mes en rota per Dieu. Revèla una experiéncia especifica qu'a consistit a restaurar totas las vertats doctrinalas desformadas e atacadas per la fe catolica papala romana e la fe protestanta tombada dins l'apostasia. E per acabar, nos revèla, l'immensa importància que Dieu balha a la dintrada en aplicacion del decret de Daniel 8:14 a la prima 1843: « Fins a dos mila tres cents ser matin e la santetat serà justificada ». « la pèrta » es l'imatge d'aquela « santetat justificada » qu'al contra de las autras pèiras preciosas deu pas èsser talhada per revelar sa beutat. Dins aquel contèxte final l'amassada dels elegits santificats apareis armoniosa, « irrèpréhensible » segon Apo.14:5, balhant a Dieu tota la glòria que merita. Lo sabat profetic e lo seten millenari profetizat per el se rejonhon e se complisson dins tota la perfeccion del projècte salvateur concebut pel grand Dieu creator. Sa « pèrta de grand prèmi » de Matt.13:45-46 exprimis tota l'esplendor que li a volgut balhar.

Los cambiaments grands de la novèla Jerusalèm

L'Esperit precisa : « la plaça de la vila èra d'aur pur, coma de veire transparent. » En citant aquela « plaça d'aur pur » siá, de fe pura, suggerís una comparason amb la de París que pòrta l'imatge del pecat en recebent los noms « Sodome e Egipte » dins Apo.11:8.

Verset 22 : « Vivi pas ponch de temple dins la vila ; perque lo Senhor Dieu tot poderós es son temple, aital coma l'anhèl. »

Lo temps dels simbòls es passat, los elegits son dintrats dins lo vertadièr compliment del projècte salvateur divin. Tal coma o concebèm uèi sus la tèrra, « lo temple » de l'amassada aurà pas mai cap d'utilitat. La dintrada dins l'eternitat e la realitat tornarà inutills « las ombras » que los profetizavan segon Col.2:16-17 : « Que degun donc non vos jutge a prepaus del manjar o del beure, o a prepaus d'una fèsta, d'una luna novèla, o dels sabats : èra l'ombra de las causas a venir, mas lo còs es en Crist ». Atencion ! Dins aquel verset, la formula « de sabats » concernís « los sabats » ocasionats per las fèstas religiosas e non « lo sabat » setmanier instaurat e santificat per Dieu sul seten jorn dempuèi la creacion del mond. Atal coma la primièra venguda del Crist a tornat inutills los rites festius qu'o profetizavan dins l'anciana aliança, la dintrada dins l'eternitat rendrà caducas los simbòls terrèstres e permetrà als elegits de veire, d'ausir e de seguir l'Anhèl siá, Jèsus-Crist, lo vertadièr sant « temple » divin que serà, eternalament, l'expression visibla de l'Esperit creator.

Verset 23 : « la vila a pas besonh ni del solelh ni de la luna per l'esclairar ; perque la glòria de Dieu l'esclaira, e l'anhèl es son brandon. »

Dins l'eternitat divina, los elegits vivon dins un lum permanent sens font luminosa coma nòstre solelh actual dont l'existéncia se justifica pas que per l'alternança « jorn e nuèch » ; « nuèch o tenèbras » justificadas a causa del pecat. Lo pecat resolgut e desaparegut, demòra pas plaça que per « lo lum » que Dieu aviá declarada « bona » dins Gen.1:4.

L'Esperit de Dieu demòra invisible e Jèsus-Crist es l'aspècte jol qual sas creaturas o pòdon veire. Es a aquel títol qu'es presentat coma « lo brandon » del Dieu invisible.

Mas l'interpretacion espirituala revèla un cambiament grand. Dintrats al cèl, los elegits seràn dirèctament ensenhats per Jèsus, auràn pas alara mai besonh del « solelh », simbòl de l'aliança novèla, ni de la « luna » simbòl de l'anciana aliança josieva ; totes dos essent, segon Apo.11:3, en Escritura, los « dos testimònis » biblics de Dieu, utils per esclarir los òmes dins lor descobèrta e lor compreson de son projècte salvateur. En resumit, los elegits auràn pas mai besonh de la santa Bíblia.

Verset 24 : « las nacions marcharàn a son lum, e los reis de la tèrra i portaràn lor glòria. »

« las nacions » concernidas son las « nacions » celèstas o vengudas celèstas. La « tèrra novèla » essent venguda, egalament, lo reialme novèl de Dieu, es aquí que tota creatura viva pòt trobar lo Dieu creator. « los reis de la tèrra » que constituïsson los elegits van « portar la glòria » de lor puretat d'arma dins aquela vida etèrna installada sus la « tèrra novèla ». Aquela expression « reis de la tèrra » que cibra lo mai sovent, pejorativament, las autoritats terrèstras rebèllas, designa, de faïçon subtila, los elegits dins Apo.4:4 e 20:4 ont son presentats

« assetats » sus de « trònes ». Tot parièr, legissèm dins Apo.5:10 : « as fach d'eles un reialme e dels sacrificateurs per nòstre Dieu, e regnaràn sus la tèrra ».

Verset 25 : « Sas pòrtas se barraràn pas ponch lo jorn, perque aquí i aurà pas ponch de nuèch. »

Lo messatge met en evidéncia la disparicion de l'inseguritat actuala. La patz e la securitat seràn perfiechas dins lo lum d'un jorn etèrn sens fin. Dins l'istòria de la vida, l'imatge de las tenèbras es estat creat unicament sus la tèrra a causa del combat qu'anava opausar lo « lum » divin a las « tenèbras » del camp del drac.

Verset 26 : « S'i portarà la glòria e l'onor de las nacions. »

Pendent 6000 annadas los òmes se son organizats en tribús, en pòbles e en nacions. Pendent l'èra crestiana, en Occident, los pòbles an cambiat lors reialmes en nacions e los elegits crestians son estats seleccionats demest elas a causa de « la glòria e l'onor » qu'an tornadas a Dieu, en Jèsus-Crist.

Verset 27 : « Dintrarà pas en çò sieu res de solhat, ni degun que se libre a l'abominacion e a la messorga ; dintrarà pas que los que son escriches dins lo libre de vida de l'anhèl ».

Dieu o confirma, lo salut fa l'objècte d'una exigéncia granda de sa part. Solas las armas perfiechament puras, fasant pròva de l'amor per la vertat divina, pòdon èsser seleccionadas per obtenir la vida etèrna. Un còp encara, l'Esperit renovèla son regèt del « solhat » que designa la fe protestanta descasuda dins lo messatge de « sards » dins Apo.3:4, e la fe catolica dont l'adèpte « se libre a l'abominacion e a la messorga » religiós e civils. Perque, los qu'apartenisson pas a Dieu se daissan manipular pel drac e sos demònis.

Un còp mai, l'Esperit o nos rampèla, las suspresas son reservadas als òmes perque Dieu, el, coneis dempuèi la fondacion del mond los noms de sos elegits perque eles « son escriches dins son libre de vida ». E en precisant « dins lo libre de vida de l'anhèl », Dieu exclutz tota religion non crestiana de son projècte de salut. Avent revelat dins son Apocalipsi l'exclusion de las falsas religions crestianas, lo camin del salut apareis tanben « estrech e ressarrat » que Jèsus l'a declarat dins Mat.7:13-14 : « Dintratz per la pòrta estrecha. Perque larg es la pòrta, espaciós es lo camin que menan a la perdicion, e n'i a fòrça que dintran per aquí. Mas estrecha es la pòrta, ressarrat lo camin que menan a la vida, e n'i a pauc que los tròban ».

Apocalipsi 22 : Lo jorn sens fin de l'eternitat

La perfeccion del temps terrèstre de la seleccion divina s'es acabada amb Apo.21 : 7 x 3. Lo nombre 22 marca paradoxalament una debuta d'istòria malgrat que constituïska, dins aquel libre, son epilòg. Aquel novelum, que concernís « tota causa » segon Dieu, es restacat a la « tèrra novèla e al cèl novèl », totes dos, etèrns.

Verset 1 : « E me mostrèt un flui d'aiga de la vida, clara coma de cristal, que sortissiá del tròne de Dieu e de l'anhèl. »

Dins aquel sublim imatge vivifiante de frescor, l'Esperit nos rampèla que l'amassada dels elegits venguda etèrna, imagée pel « flui d'aiga de la vida », es una creacion, una òbra de Dieu recreada espiritualmente en Crist dont la preséncia visibla es suggerida per sa « tròne » ; e aiçò, pel mejan del sacrifici de « l'anhèl », Jèsus-Crist ; l'eternitat essent lo fruch de la naisença novèla qu'aquel sacrifici a produch en çò dels elegits.

« lo flui » es un escorrement d'aiga doça a fòrt debit. El imatge la vida que coma el es en constanta activitat. L'aiga doça compausa 75 % de nòstre còs terrèstre uman ; es dire se l'aiga doça li es indispensable, e es la rason per la quala, Dieu compara sa paraula, tota tanben indispensable per obtenir la vida etèrna, a « una font de las aigas de la vida » segon Apo.7:17, essent el meteís aquela « font d'aiga viva » segon Jér.2:13. Dins sa Revelacion, avèm vist dins Apo.17:15 que las « aigas » simbolizan de « pòbles » ; aici, lo « flui » es un simbòl dels elegits recrompats venguts etèrns.

Verset 2 : « Al mièg de la plaça de la vila e suls dos bòrds del fluvi, i aviá un arbre de vida, produsent dotze còps de la frucha, tornant son fruch cada mes, e dont las fuèlhas servissían a la garison de las nacions. »

Dins aquel segond imatge, Jèsus-Crist, « l'arbre de vida » se tròba « al mièg » de son amassada d'elegits regropats a l'entorn d'el sus « la plaça » de l'amassada. Es « al mièg » d'elles mas tanben sus lors costats, figurats pels « dos bòrds del fluvi ». Perque l'Esperit divin de Jèsus-Crist es omnipresent ; present pertot e en totes. Lo fruch d'aquel « arbre » es « la vida » qu'es renovelada, constantament, puèi que « son fruch » es obtengut en cadun dels « 12 meses » de nòstra annada terrèstra. Es aquí, una altra polida imatge de la vida etèrna e un rampèl qu'es mantenguda etèrna per la volontat de Dieu.

Jèsus a sovent comparat l'òme a « d'arbres » fruchièrs que « se jutja a lors fruches ». S'es atribuït el meteís, tre lo començament dins Gen.2:9, l'imatge simbolic d'un « arbre de vida ». Solament los arbres an per « vestit », l'onradura de lors « fuèlhas ». Per Jèsus, sa « vestit » simboliza sas òbras justas e donc sa recrompa dels pecats de sos elegits que li devon lor salut. Atal coma las « fuèlhas » dels « arbres » suènan de malautiás, las òbras justas complidas per Jèsus-Crist « garisson » la malautiá mortala del pecat original eretat pels elegits dempuèi Adam e Eve qu'avián utilizat de « fuèlhas » d'arbres per cobrir lor nuditat fisica e espirituala descobèrta per l'experiéncia del pecat.

Verset 3 : « I aurà pas mai d'anatèma. Lo tròne de Dieu e de l'anhèl serà dins la vila ; sos servidors o serviràn e veirà sa fàcia, »

A partir d'aquel verset, l'Esperit s'exprimís al futur, balhant a son messatge lo sens d'un encoratjament pels elegits que van encara deure combatre lo mal e sas consequéncias fins al retorn del Crist e lor raubatòri de la tèrra del pecat.

Es « l'anatèma », la malediccion del pecat comés per Eve e Adam, qu'aviá tornat Dieu invisible pels agaches umans. La creacion de l'Israèl de l'anciana aliança aviá pas res cambiat, perque lo pecat tornava encara Dieu invisible. Se deviá encara amagar jos l'aspècte d'una nivolada de jorn venent flamejanta de nuèch. Lo luòc plan sant del santuari, li èra exclusivament reservat, jos pena de mòrt per un contravenent. Mas aquelas condicions terrèstras son pas mai. Sus la tèrra novèla, Dieu es visible per totes sos servidors, çò que serà lor servici demòra encara un mistèri, mas auràn contacte amb el coma los apòstols costejavan Jèsus-Crist e conversavan amb el ; cap e cap.

Verset 4 : « e son nom serà sus lors fronts. »

Lo nom de Dieu constituís lo vertadièr « sagèl del Dieu viu ». Lo repaus del sabat n'es pas que « lo signe » exterior. Perque lo « nom » de Dieu designa son caractèr que simboliza per las fàcias dels « quatre animals » : « lo leon, lo vedèl, l'òme, e l'agla » qu'illustran perfiechament los contrastes armonioses del caractèr de Dieu : reial e fòrt, mas prèst al sacrifici, aspècte uman, mas natura celèsta. Las paraulas de Jèsus se son complidas ; los que se semblan s'assemblan. Tanben, los que partejan las valors divinas son estats seleccionats per Dieu per la vida etèrna e son amassats al prèst d'el. Lo « front » abrigo lo cervèl de l'òme, lo centre motor de sa pensada e de sa personalitat. E aquel cervèl animat estúdia, sosca e apròva o regèta la

nòrma de la vertat que Dieu li presenta per o salvar. Los cervèls dels elegits an aimat la demostracion d'amor organizada per Dieu en Jèsus-Crist e an combatut, segon las règlas fixadas, per véncer lo mal amb son ajuda, per tal d'obtenir lo drech de viure al près d'el.

Fin finala, totes los que partèjan lo caractèr de Dieu revelat per Jèsus-Crist se retròban al près d'el per o servir eternalament. La preséncia del « nom » de Dieu « escrich sus lors fronts » explica lor victòria ; e aiçò, particularament, dins la darrièra espròva de fe adventista dins la quala, los òmes an agut la causida d'inscriure sus « lor front », « lo nom de Dieu » o lo de la « bèstia » rebèlla.

Verset 5 : « I aurà pas mai de nuèch ; e auràn pas besonh ni de lampa ni de lum, perque lo Senhor Dieu los esclairarà. E regnaràn als sègles dels sègles. »

Segon Gen.1:5, darrièr lo mot « nuèch » se ten lo mot « tenèbras » simbòl del pecat e del mal. La « lampa » designa la Bíblia, la santa paraula escricha de Dieu que revèla la nòrma de « son lum », la del ben e del bon. Serà pas mai utila, los elegits auràn accèsses dirèctament a son inspirador divin, mas consèrva actualament, sus la tèrra del pecat, son ròtle « esclairant » indispensable que condutz, sol, a la vida etèrna.

Verset 6 : « E me ditz : Aquelas paraulas son d'unas e vertadièras ; e lo Senhor, lo Dieu dels esperits dels profètas, a enviat son àngel per mostrar a sos servidors çò que deu arribar lèstament ».

Pel segond còp, trobam aquela afirmacion divina : « Aquelas paraulas son d'unas e vertadièras ». Dieu s'esfòrça de convéncer lo legidor de la profecia, perque sa vida etèrna es l'enjòc de sas causidas. De cap a sas afirmacions divinas, l'èsser uman es condicionat pels cinc senses que son Creator li a balhats. Las temptacions son multiplas e eficaças per o desviar d'espiritualitat. L'insisténcia de Dieu se justifica donc plenament. Lo dangièr per las armas es real e omnipresent.

Conven d'actualizar, nòstra lectura d'aquel verset que presenta un caractèr literal rar dins aquela profecia. I a pas dins aquel verset cap de simbòl, mas l'affirmacion que Dieu es l'inspirador dels profètas qu'an escrich los libres de la Bíblia e qu'en darrièra revelacion, a enviat « Gabriel » cap a Jean, per que li revèle en imatge çò que, en 2020, va arribar « lèstament », o s'es ja complit, en plan granda partida. Mas entre 2020 e 2030, la mai terribla de las epòcas va deure èsser traversada ; de tempses espaventables marcats per la mòrt, la destruccion nucleara, e los terribles « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » ; l'òme e la natura van terriblament sofrir fins a desaparéisser.

Verset 7 : « E aquí, veni lèstament. Urós lo que garda las paraulas de la profecia d'aquel libre ! »

Lo retorn de Jèsus es anonciat per la prima 2030. La béatitude es per nosautras, dins la mesura ont nosautras « gardarem », fins a la fin, « las paraulas de la profecia d'aquel libre » Apocalipsi.

L'advèrbi « lèstament » definís l'aparicion subta del Crist pontualament de son retorn, perque lo temps, el, s'escor regularament sens acceleracion o ralentiment. Dempuèi Daniel 8:19, Dieu

o nos rampèla : « i a un temps marcat per la fin » : « Puèi me ditz : Te vau aprene, çò qu'arribarà al tèrme de la colèra, perque i a un temps marcat per la fin ». Pòt pas intervenir qu'al tèrme de las 6000 annadas programadas per Dieu per sa seleccion d'elegits siá, lo primièr jorn de la prima que precedís lo 3 d'Abril de 2030.

Verset 8 : « Soi ieu Jean, qu'ai ausit e vist aquelas causas. E quand aguèri ausit e vist, tombèri als pès de l'àngel que me los mostrava, per l'adorar me prosternar davant el. »

Pel segond còp, l'Esperit nos ven adreçar sa mesa en garda. Dins los tèxtes grècs originals lo vèrb « proskunéo » se tradutz per « se prosternar davant ». Lo vèrb « adorar » es un eretatge de la version latina apelada « Vulgate ». L'aire de res, aquela marrida traduccion a preparat lo camin a l'abandon de la prosternation fisica dins la practica religiosa del crestianisme apostata fins al ponch d'o pregar « de pè », a causa d'una altra falsa traduccion del vèrb grèc « istémi », dins Marc 11:25. Dins lo tèxt, sa forma « stékété » a lo sens de « demorar bòria o perseverar », mas la traduccion Oltramare sarcís dins la version L.Segond, l'a traduch en « stasis » que significa « de pè » al sens literal. Una falsa traduccion de la Bíblia legitima atal, trompeusement, una actitud indigna, arroganta e outrageante de cap al grand Dieu creator, lo Totpoderós, de la part de gents que pèrdon lo sens del vertadièr sacrat. E es pas la sola ... Aquí perqué nòstra actitud de cap a las traduccions biblicas deu èsser mesfisanta e prudenta, aiçò d'autant mai que dins Apo.9:11, Dieu revèla l'emplec « destructor » (Abaddon-Apollyon), de la Bíblia escricha « en ebrèu e en grèc ». La vertat se tròba pas que dins los tèxtes originals, conservats en ebrèu mas desapareguts e remplaçats pels escriches grècs de l'aliança novèla. E aquí, o cal plan reconéisser, la pregària « de pè » es apareguda en çò dels cresents protestants, ciblat per las paraulas divinas de la « 5na trompeta ». Perque, paradoxalament, la pregària de genolhons s'es perlongada mai longtemps en çò dels catolics, mas se'n cal pas estonar, perque es dins aquela religion catolica que lo drac condutz sos adèptes e sas victimas a se prosternar davant los imatges talhats defenduts pel segond dels dètz comandaments de Dieu ; comandament qu'ignòran los catolics, puèi que dins la version romana, es suprimit e remplaçat.

Verset 9 : « Mas me ditz : Garda-te d'o far ! Soi ton companh de servici, e lo de tos fraires los profètas, e dels que gardan las paraulas d'aquel libre. Adòra Davant Dieu prostèrna-te. »

La falta comesa per Jean es prepausada per Dieu coma una mesa en garda adreçada a sos elegits : « prenètz garda de tombar pas dins l'idolatria ! » çò que constituís la falta principal de las religions crestianas regetadas per Dieu en Jèsus-Crist. Organiza aquela scèna del meteís biais qu'organizèt sa darrièra leiçon en ordenant a sos apòstols de prene lors armas per l'ora de son arrestacion. Al moment vengut, lor a defendut de ne far usatge. La leiçon èra balhada e disiá : « Garda-te d'o far ». Dins aquel verset, Jean recep l'explicacion : « Soi ton companh de servici ». Los « àngels », dont « Gabriel », son, coma los òmes, de las creaturas del Dieu creator qu'a defendut dins lo segond de sos dètz comandaments de se prosternar davant sas creaturas, davant dels imatges talhats, o dels imatges pintrats ; totas las formas que pòt prene l'idòla. Se pòt atal tirar leiçon d'aquel verset en relevant los comportaments opausats dels àngels. Aicí Gabriel, la creatura celèsta mai digna après Micaël, defendèt la prosternation davant el. D'autra part, Satan, dins sas aparicions sedusentas, jols traches de la « Verge »,

demanda que se li auge de monuments e dels luòcs de culte per l'adorar e la servir... la masca luminosa de las tenèbras tomba.

L'àngel precisa encara « e lo de tos fraires, los profètas e dels que gardan las paraulas d'aquel libre ». Entre aquela frasa e la d'Apo.1:3 se relèva la diferéncia deguda al temps escorrut entre la debuta de l'epòca del descriptatge, 1980, e lo de la version actuala de 2020. Entre aquelas doas datas, « lo que legís » a fach partejar a d'autres mainatges de Dieu lo lum descriptat e son dintrats a lor torn dins l'òbra dels « profètas ». Aquela multiplicacion permet encara a un mai grand nombre d'autres apelats d'accedir a l'eleccion en ausissent la vertat revelada, e en la metent en practica concretament.

Verset 10 : « E me ditz : Sagèla pas ponch las paraulas de la profecia d'aquel libre. Perque lo temps es pròche. »

Lo messatge es enganaire, perque s'adreça a Jean, que Dieu a transportat a nòstra epòca finala dempuèi lo començament del libre, segon Apo.1:10. Tanben, devèm comprene que l'òrdre de sagelar pas las paraulas del libre m'es dirèctament adreçat del temps que lo libre es entièrament descellé ; ven alara, lo « libre pichon dobèrt » d'Apo.10:5. E quand es « dobèrt » amb l'ajuda e l'autorizacion de Dieu, es pas mai question d'o tornar barrar per dels « sagelats ». E aiçò, « perque lo temps es pròche » ; a la prima 2021, demòra 9 ans, abans lo retorn gloriós del Senhor Dieu Jèsus-Crist.

Pasmens, la primièra obertura del « libre pichon » a començat après lo decret de Dan.8:14 siá, après 1843 e 1844 ; perque l'importanta compreson del subjècte de la darrièra espròva de fe adventista es deguda a las revelacions balhadas dirèctament per Jèsus-Crist el meteís, o per son àngel, a nòstra sòrre Ellen.G.White, pendent son ministèri.

Verset 11 : « Que lo qu'es injust siá encara injust, que lo qu'es solhat se solha encara ; e que lo just practica encara la justícia, e que lo qu'es sant se santifique encara. »

En primièra lectura, aquel verset confirma la dintrada en aplicacion del decret de Dan.8:14. La separacion dels adventistas seleccionats per Dieu entre 1843 e 1844 confirma lo messatge de « sards » ont se tròba los protestants « vius » mas « mòrts » e « solhats » espiritualament, e los pionièrs adventistas « dignes de la blancor » cridat dins aquel verset « justícia e santificacion ». Mas l'obertura del « libre pichon » es progressiva coma « lo caminòl del just que s'enva creissent coma lo lum del jorn, dempuèi l'alba fins a son zenit ». E los adventistas pionièrs ignoravan qu'una espròva de fe los anava crivelar entre 1991 e 1994 coma l'estudi de la « 5na trompeta » lo nos a revelat. De còp d'autres lecturas d'aquel verset venon possiblas.

Lo temps del scellage es a mand de s'acabar puèi que legissèm dins Apo.7:3 : « Far pas ponch de mal de tèrra, ni a la mar, ni als arbres, fins qu'ajam marcat de sagèl lo front dels servidors de nòstre Dieu. » Ont cal plaçar l'autorizacion de far de mal a la tèrra, a la mar, e als arbres ? Doas possibilitats existisson. Abans la « seisena trompeta » o abans las « sèt darrièrs flagèls » ? La « seisena trompeta » constituïssent un seisen castig d'avertiment balhat per Dieu als pecadors terrèstres, me sembla logic dins aquel cas, de retenir la segonda possibilitat. Perque los « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » an plan per cibla, « la tèrra » protestanta e « la mar » catolica. Consideram que las destruccions complidas per la « seisena trompeta »

empachen pas, mas favorizan la conversion dels elegits apelats recrompats per la sang de Jèsus-Crist.

Es donc, après la « seisena trompeta » e just abans las « sèt darrièrs flagèls », e pontualament de l'arrèst del scellage que marca la fin del temps de gràcia collectiva e individuala que podèm encara plaçar las paraulas d'aquel verset : « Que lo qu'es injust siá encara injust, que lo qu'es solhat se solhe encara ; e que lo just practica encara la justícia, e que lo qu'es sant se santifique encara. » Cadun poirà aici constatar la faïçon dont l'Esperit ven confirmar dins aquel verset la bona traduccion qu'ai presentada pel verset fundamental « adventista » qu'es Daniel 8:14 : « ... la santetat serà justificada ». Los mots « justícia e sant » son fòrça apiejats e donc confirmats per Dieu. Aquel messatge anticipa donc l'ora de la fin del temps de gràcia, mas una altra explicacion es la seguenta. Arribant a la fin del libre, l'Esperit cibra lo temps ont lo libre entièrament descriptat ven lo « libre pichon dobèrt » e a partir d'aquel moment, son acceptacion o son refús va far la diferéncia entre « lo qu'es just e lo que se solha » e nòstre Senhor convida « lo sant a se santificar encara ». Rampèli encara que la « solhadura » èra imputada al Protestantisme dins lo messatge de « sards ». L'Esperit cibra per sos prepauses aquel protestantisme e l'adventisme institucional que parteja sa malediccion dempuèi 1994, data ont l'a rejonch en entrant dins l'aliança ecumenica. L'acceptacion del messatge descriptat d'aquel libre va donc « encara un còp, mas la darrièra, far la diferéncia entre lo que servís Dieu e lo qu'o servís pas » segon Mal.3:18.

Resumissi donc las leiçons d'aquel verset. En primièr, confirma la separacion adventista del protestantisme entre 1843 e 1844. En segonda lectura, s'aplica contra l'adventisme oficial que torna dins l'aliança protestanta e ecumenica après 1994. E prepausi una tresena lectura que s'aplicarà a la fin del temps de gràcia en 2029 abans lo retorn de Jèsus-Crist fixat per la debuta de la prima que ven abans lo 3 d'Abril de la Pâque 2030.

Nos demòra après aquelas explicacions, a comprene que la causa de la casuda de l'adventisme institucional, que lo conduch a èsser « vomit » per Jèsus-Crist dins son messatge adreçat a Laodicée, es mens lo refús de creire a son retorn per 1994, que lo refús de prene en compte l'apòrt de lum vengut esclarir la vertadièra traduccion de Daniel 8:14 ; un lum demostrat d'una faïçon incontestabla pel tèxt biblic ebrèu original el meteís. Aquel pecat podiá pas èsser que condemnat pel Dieu de justícia que ten pas lo colpable per innocent.

Verset 12 : « Aquí, veni lèstament, e ma retribucion es amb ieu, per tornar a cadun segon çò qu'es son òbra ».

Dins 9 ans, Jèsus va tornar dins una glòria divina indescriptibla. Dins Apo.16 a 20, Dieu nos a revelat la natura de la part de sa retribucion reservada als rebèls pecadors catolics, protestants e adventistas injustes e intolerants. Nos a tanben presentat la part reservada per sos elegits adventistas demorats fidèls qu'onoran sa paraula profetica e son sant sabat del seten jorn, dins Apo.7, 14, 21 e 22. « la retribucion » va « tornar a cadun segon çò qu'es son òbra », çò que daissa pauc de plaça als colpables per se justificar als uèlhs del Crist. Las paraulas d'auto-justificacion venon inutilas perque serà alara tròp tard per transformar las errors de las causidas passadas.

Verset 13 : « Soi l'alfa e l'omèga, lo primièr e lo darrièr, lo començament e la fin. »

Çò qu'a un començament a tanben una fin. Aquel principi s'aplica a la durada del temps terrèstre previst per Dieu per sa seleccion d'elegits. Entre l'alfa e l'omèga, 6000 ans se seràn escorruts. En l'an 30 lo 3 d'Abril, la mòrt expiatòria voluntària de Jèsus-Crist aurà tanben marcat lo temps alfa de l'aliança crestiana de 2000 ans ; la prima 2030 sonarà en poténcia son temps omèga.

Mas l'alfa, es tanben 1844 amb son omèga 1994. E en darrièr, l'alfa es per ieu e los darrièrs elegits, 1995 amb per omèga, 2030.

Verset 14 : « Benurós los que gardan sos comandaments (e non lavan lors raubas), per tal d'aver drech a l'arbre de vida, e de dintrar per las pòrtas dins la vila!»

La segonda forma de la « tribulacion granda » es davant nosautras amb son corollari de mòrts en multituds. Tanben, çò ven urgent d'obtenir la proteccion e l'ajuda de Dieu per Jèsus-Crist. Coma l'imatge o suggerís, lo pecador deu « gardar sos comandaments » ; los de Dieu e los de Jèsus, « l'anhèl de Dieu » çò que significa que deu renonciar a totas las formas que pòt prene lo pecat. La traduccion velada d'aquel verset conservada dins nòstras Bibles actualas es deguda al catolicisme roman dirigit dempuèi lo Vatican. Los autres manuscrits, los mai ancians, e donc mai fidèls, prepausan : « Benurós los que gardan sos comandaments ». E coma lo pecat es la transgression de la lei, lo messatge es desformat e remplaça la necessària e vitala obesissença per la simpla reivindicacion d'apertenéncia crestiana. A que profiècha lo crimi ? Als que van combatre lo Sabat fins al retorn gloriós de Jèsus-Crist. Lo vertadièr messatge se resumís atal : « Benurós lo qu'obesís a son Creator ». Aquel messatge fa pas que repetir lo qu'es citat dins Apocalipsi 12:17 e 14:12, siá : « los que garden los comandaments de Dieu e la fe de Jèsus ». Son los destinataris del darrièr messatge adreçat per Jèsus. Lo que jutja lo resultat obtengut es Jèsus-Crist el meteís, e son exigéncia es a la nautor dels patiments endurats dins son martiri. La recompensa dels elegits seleccionats serà plan granda ; obtendrán l'immortalitat, e dintraràn dins la vida etèrna per la via adventista simbolizada pels « dotze pòrtas » de la simbolica « novèla Jerusalèm ».

Verset 15 : « Defòra los cans, los magicians, los impudiques, los murtrièrs, los idolatras, e qual que siá aima e practica la messorga ! »

Que son los que Jèsus nomma atal ? Aquela acusacion mascada concernís tota la fe crestiana qu'a apostatat ; la fe catolica, la fe protestanta multiforme dont la fe adventista qu'es dintrada dins son aliança dempuèi 1994 ; la fe adventista tan ricament benesida per el a la debuta de son existéncia, e encara mai pertocant sos darrièrs representants obligats a la dissidéncia. Los « cans » son los pagans mas tanben, e sustot, los que pretendon èsser sos fraires e o traïsson. Aquel tèrme « cans » es paradoxalament pels umans occidentals contemporanèus lo de l'animal tengut per simbòl de la fidelitat, mas pels orientals l'imatge meteís de l'exécracion. E aici, Jèsus contèsta fins a lor natura umana e los ten per d'animals pauc delicats. Los autres tèrmes confirman aquel jutjament. Jèsus confirma los prepauses tenguts dins Apo.21:8 e aici, l'apondi del tèrme « cans » exprimís son jutjament personal. Après la sublima demostracion d'amor qu'a balhada als òmes, res es pas mai terrible que d'èsser traït pels que se reclamen d'el e de son sacrifici.

Puèi, Jèsus los tracta de « magicians » a causa de lor comèrci amb los marrits àngels, l'espiritisme, qu'a sedusit en primièra la fe catolica amb las aparicions de la « Verge Marie », causa bibliquament impossibla. Mas los miracles realizats pels demònis son parièrs a çò qu'operavan los « magicians » de Faraon davant Moïse e Aaron.

En los nommant, « impudiques », Jèsus condemna la liberacion de las costumias mas sustot las alianças religiosas contra-natura que son realizadas per las glèisas protestantas amb la fe catolica denunciada pels profètas de Dieu coma sirventa del drac. Reproduson, « en dròllas », « l'impudicitè » de lor « maire prostituïda Babylone la Grand, » denunciada dins Apo.17:5.

Los apostatas son tanben dels « murtrièrs » que s'aprestaràn a tuar los elegits de Jèsus s'interveniá pas pels en empachar per son gloriós aveniment.

Son « idolatras » perque balha mai d'interès a la vida materiala qu'a la vida espirituala. Demòran indiferents quand Dieu lor prepausa son lum que regèten effrontèment en diabolizant sos vertadièrs messatgièrs.

E per acabar aquel verset, precisa : « e qual que siá aima e practica la messorga ! » Çò fasent, denóncia aqueles dont la natura es estacada a la messorga, al ponch que son totalament insensibles a la vertat. S'a dich de gostes e de colors que se discutisson pas ; n'es tot parièr d'amor de la vertat o de la messorga. Mas per son eternitat, Dieu selecciona, exclusivament, demest sas creaturas que la reproduccion umana suscita, las qu'an aquel amor de la vertat.

Lo bilanç final del plan del salut concebut per Dieu es terrible. Son getats defòra, successivament, los antédiluvians pecadors endurcits irrèpentants, l'anciana aliança josieva incredula, la fe catolica papala romana òrra, la fe ortodòxa idolatra, la fe protestanta al caractèr calvinista, e en darrièra, la fe adventista institucionala, darrièra victima de l'esperit de la tradicion que las precedentas an tot egalament privilegiat.

Lo messatge « adventista » a agut de fatalas consequéncias, primièr, pels josieus, que son tombats per lor refús de creire a la primièra venguda del Messias anonciada dins Dan.9:24 a 27. Segondament, los crestians getats defòra per Jèsus que partejan totes la culpabilitat de far pròva d'un desinterès pel darrièr messatge « adventista » qu'anóncia sa segonda venguda. Lor manca d'amor per sa vertat lor es fatal. En 2020, aquelas grandas religions oficialas partejan totes çò terrible messatge que Jèsus a adreçat en 1843 al protestantisme de l'epòca « sardas » dins Apo.3:1 : « Passas per èsser vivent, e ès mòrt ».

Verset 16 : « Moi, Jèsus, ai enviat mon àngel per vos atestar aquelas causas dins las Glèisas. Soi lo descendent e la posteritat de David, l'estela brillhanta del matin. »

Jèsus a enviat son àngel Gabriel cap a Jean, e per Jean cap a nosautres, sos servidors fidèls dels darrièrs jorns. Perque, es solament uèi qu'aquel messatge entièrament descriptat nos permet de comprene los messatges qu'adreça a sos servidors e discípolos de las sèt epòcas o sèt Amassadas. Jèsus lèva lo dobte sus son evocacion simbolica d'Apo.5 : « lo descendent e la posteritat de David ». Ajusta : « l'estela brillhanta del matin ». Aquela estela es lo solelh mas s'identifica pas a el que coma simbòl. Perque, de faïçon inconscienta, dels èssers sincèrs qu'aiman Jèsus-Crist per son sacrifici onoran nòstre solelh, aquel astre divinizat pels pagans. Se fòrça ne son pas conscients, de las multituds, meteissas esclaradas sul subjècte, son pas

prèstas, ni capablas de comprene la gravetat d'aquela accion idolatra pagana. Cal que l'òme s'oblidè el meteís, per se metre en plaça de Dieu que ressent las causas de faïçon plan diferenta a causa del fach que son esperit a seguit pendent près de 6000 ans ja las accions dels òmes. Identifica cada accion per çò que representa realament ; çò qu'es pas lo cas dels òmes dont la corta vida se preocupa abans tot de satisfar lors desirs, prioritàriament carnals e terrèstres, mas es tanben lo cas dels que son espirituals e plan religioses e que demòran blocats per respècte de las tradicions dels paires.

A la fin del messatge de Thyatire, l'Esperit disiá a « lo que vencerà » : « E li balharai l'estela del matin ». Aicí Jèsus se presenta el meteís coma essent « l'estela del matin ». Lo venceire obtendrà donc Jèsus e amb el tot lo lum de la vida qu'a en el sa font. Lo rampèl d'aquel tèrme suggerís tota l'atencion dels vertadièrs darrièrs « adventistas » sus aqueles versets de 1 Piu.2:19-20-21 : « E tenèm per d'aitant mai certana la paraula profetica, a la quala vosautres fachas plan de prestar atencion, coma a una lampa que lusís dins un luòc escur, fins que lo jorn venga a paréisser e que l'estela del matin se lèva dins vòstres còrs ; sabent bèl primièr vosautres meteisses que cap de profecia de l'Escritura pòt pas èsser un objècte d'interpretacion particulara, perque es pas per una volontat d'òme qu'una profecia es jamai estada portada, mas es possats pel Sant Esperit que d'òmes an parlat de la part de Dieu. » Se pòt dire melhor. Après aver ausit aquelas paraulas, l'elegit los transforma en òbras presas en compte per Jèsus-Crist.

Verset 17 : « E l'Esperit e l'esposa dison : Viens. E que lo qu'ausís diga : Viens. E que lo qu'a set venga ; que lo que vòl, prenga d'aiga de la vida, gratuïtament ».

Dempuèi la debuta de son ministèri terrèstre, Jèsus lança aquel apèl : « Viens ». Mas en prenent l'imatge de la « set », sap que lo qu'a pas « set » vendrà pas beure. Son apèl serà entendut, unicament, pels qu'an « set » d'aquela vida etèrna que sa justícia perfiecha nos prepausa per sa sola gràcia, coma un segond astre. Jèsus sol n'a pagat lo prèmi ; l'ofrís donc « gratuïtament ». Cap d'« indulgècia » catolica o divina permet pas de l'obtenir a prèmi d'argent. Aquel apèl universal prepara una amassada d'elegits eissits de totas las nacions e de totas las originas. L'apèl « Viens » ven la clau d'aquel regropament d'elegits que l'espròva de fe dels darrièrs jorns va crear. Mas, viuràn l'espròva dispersats sus la tèrra e seràn pas amassats que quand Jèsus-Crist tornarà dins sa glòria per los tirar de la tèrra del pecat.

Verset 18 : « O declari a qual que siá ausís las paraulas de la profecia d'aquel libre : Se qualqu'un i ajusta quicòm, Dieu o fraparà de flagèls descriches dins aquel libre ; »

L'Apocalipsi es pas un libre biblic ordinari. Es una òbra literària divinament codada dins un lengatge biblic que pòdon reconéisser los que sondan la Bíblia entièra de la debuta a la fin. D'expressions venon familiaras a dich de lecturas renoveladas. E las « concordanças biblicas » permeton de retrobar de las expressions analògas. Mas justament, perque son còdi es plan precís, los traductors e transcripteurs son prevenguts : « se qualqu'un i ajusta quicòm, Dieu o fraparà de flagèls descriches dins aquel libre ».

Verset 19 : « e se qualqu'un suprimís quicòm de las paraulas del libre d'aquela profecia, Dieu suprimirà sa part de l'arbre de la vida e de la vila santa, descriches dins aquel libre. »

Per las meteissas rasons, Dieu menaça lo que «suprimís quicòm de las paraulas del libre d'aquela profecia ». Lo que prendrà aquel risc es egalament prevengut : « Dieu suprimirà sa part de l'arbre de la vida e de la vila santa, descriches dins aquel libre ». Los cambiaments relevats auràn donc de terriblas consequéncias pels que los auràn comeses.

Atiri ton atencion sus aquela leiçon. Se la modificacion d'aquel libre codat incomprendible es punida per Jèsus-Crist d'aquelas doas façons rigorosas, que ne serà pel que regetarà son messatge descodat perfiechament comprendible ?

Dieu a de bonas rasons de presentar clarament aquela mesa en garda, perque aquela Revelacion, dont los mots son causits per el, es de meteissa valor que lo tèxt de sos « dètz comandaments » « gravats de son det sus de taulas de pèira ». Solament, dins Dan.7:25, a profetizat que sa « lei » reiala seriá « cambiada » aital coma lo « temps ». L'accion s'es complida, l'avèm vist, per l'autoritat romana successivament imperiala en 321, puèi papala, en 538. Aquela accion qu'a jutjada « arroganta » serà punida de mòrt, e Dieu nos exòrta a reproduire pas, de cap a la profecia, aquel tip de falta que condemna fèrmament.

L'òbra de Dieu demòra son òbra qual que siá lo temps ont es realizada. Lo descriptatge de sa profecia es impossible sens sa direccion. Aiçò significa que l'òbra descriptada es de meteissa valor que la qu'es criptada. Pren donc consciéncia qu'aquel obratge ont la pensada de Dieu es revelada en clar es d'una plan nauta « santetat ». Constituís l'ultim « testimoniatge de Jèsus » que Dieu adreça a sos darrièrs servidors adventistas del seten jorn dissidents ; e a l'encòp, amb la practica del vertadièr sabat del dissabte, es en 2021, la darrièra « santetat justificada » programada dempuèi la dintrada en aplicacion del decret de Dan.8:14 en 1843.

Verset 20 : « lo qu'atèsta aquelas causas dich : Òc, veni lèstament. Amèn ! Ven, Senhor Jèsus ! »

Perque conten las darrièras paraulas que Jèsus-Crist a adreçadas a sos discípols, aquel libre Apocalipsi es d'una plan nauta santetat. En el, retrobam l'equivalent de las taulas de la lei, gravadas del det de Dieu e remesas a Moïse. Jèsus atèsta ; que gausarà contestar aquela atestacion divina ? Tot es dich, tot es revelat, a pas mai res a dire s'es pas : « Òc, veni lèstament ». Un simple « Òc » qu'engatja tota sa persona divina, es dire se sa venguda pròcha es certana perque renovèla sa promessa : « veni lèstament » ; un « lèstament » datat que pren tot son sens : a la prima 2030. E confirma sa declaracion en disent « Amèn » ; çò que significa : « En vertat ».

Que ditz alara : « Viens, Senhor Jèsus » ? Segon lo verset 17 d'aquel capítol, son « l'Esperit e l'esposa ».

Verset 21 : « Que la gràcia del Senhor Jèsus siá amb totes los sants ! »

Aquel darrièr verset de l'Apocalipsi clau lo libre en evocant « la gràcia del Senhor Jèsus ». Es un tèma qu'es sovent estat opausat a la lei, a la debuta de l'Amassada crestiana. A aquela epòca, la gràcia èra opausabla a la lei pels que refusavan l'ofèrta del Crist. L'eretatge de la lei pels josieus fasiá que vesían pas la justícia divina que per ela. Jèsus los voliá pas tirar a l'obesissença de la lei mas veníá « complir » çò que los sacrificis animaliers avián profetizat fins

a el. Aquí perquè a dich dins Mat.5:17 : « Cresètz pas que siá vengut per abolir la lei o los profètas ; soi vengut non per abolir, mas per complir ».

Lo mai estonant es d'ausir de crestians opausar la lei e la gràcia. Perque, coma l'apòstol Pau l'explica, la gràcia a per tòca d'ajudar l'òme a complir la lei al ponch que Jèsus declara dins Jean 15:5 : « Soi lo cep, sètz los gavèls. Lo que demòra en ieu e en que demòri pòrta fòrça fruch, perque sens ieu podètz pas res far ». De qualas causas a « far » çò parla e de qual « fruch » s'agís ? De respècte de la lei que sa gràcia rend possible gràcias a son ajuda en Sant Esperit.

Foguèsse estat desirable e salutari que « la gràcia del Senhor Jèsus foguèsse », e qu'aguèsse pogut agir, « en totes » ; mas aquel verset desformat exprimisca solament un vòt irrealizable. Desiram ja totes, que sián plan nombroses ; lo mai nombrós possible ; nòstre remirable Dieu, Creator e Salvaire lo meriti ; n'es suprèmement digne. En precisant « amb totes los sants », lo tèxt original lèva tota ambigüitat ; la gràcia del Senhor podent pas profèchar exclusivament que lor, aqueles « que santifica per sa vertat » (Jean 17:17). E als que pensan aténher la vida etèrna en manlevant lo camin dont se reivindica Jèsus-Crist, rampèli que dintra « camin » e « vida », i a l'immancable « vertat », segon Jean 14:6. ne desplaça pas als rebèls que se reclaman de la benediccion d'aquel verset, dempuèi 1843, la gràcia del Senhor profiècha pas qu'als que santifica per la restauracion de son repaus del sant Sabat lo dissabte. Es aquela accion qu'associada al testimoniatge d'amor per sa « vertat » fach dels elegits los sants dignes de la gràcia dont es question. Donc la gràcia pòt pas èsser dedicada a « totes ». Atencion donc a las marridas traduccions enganairas de la Bíblia, que conduson a una terribla desillusion finala los que per lor malaür se premon !

La Revelacion divina presentada dins aquel obratge es venguda confirmar las leiçons profetizadas dins lo raconte de la Genèsi dont avèm pogut relevar l'importància vitala. A la fin d'aquel obratge, me sembla util de rampelar aquelas leiçons principalas. Aiçò se justifica e precisi encara que dins nòstre mond contemporanèu, la fe crestiana es massissament presentada jos una forma desformada deguda a l'eretatge cultuel del catolicisme roman. La vertat exigida per Dieu es demorada dins l'estat simple e logica comprés pels primièrs apòstols de Jèsus-Crist mas aquela simplicitat sovent ignorada ven, per son caractèr minoritari, complèx pels non-iniciats. En efiech, per identificar los darrièrs sants de Jèsus-Crist dels darrièrs jorns e l'estructura espirituala de l'Apocalipsi, lo decret de Daniel 8:14 es indispensable. Mas per identificar aquel decret, l'estudi del libre entièr de Daniel e lo descriptatge de sas profecias son egalament indispensables. Aquelas causas compresas, l'Apocalipsi nosautras libre sos secrèts. Aqueles estudis necessaris explican la dificultat encontrada quand nos esforçam de convéncer l'òme de nòstra epòca incredula en Occident, e tot particularament, en França.

Jèsus a dich que cap de pòt pas venir a el s'es pas lo Paire que lo i condutz e a dich tanben, a repaus de sos elegits, que devon èsser nascuts d'aiga e d'Esperit. Aqueles dos ensenhaments significan de faïçon complementària que Dieu coneis la natura espirituala de sos elegits demest totes sas creaturas. En consequéncia, caduna d'ela va reagir segon aquela natura que li es neta ; tanben lo qu'a de prejudjats favorables al sabat ja practicat pels josieus acceptarà sens tròp de dificultats las revelacions profeticas qu'o mòstran exigít per Dieu dempuèi 1843. A l'invers, lo qu'a de prejudjats desfavorables a son subjècte, regetarà totes los arguments biblics presentats e se trobarà de bonas rasons per justificar son refús. Comprene aquel principi nos

protegís contra tota desillusion a prepaus dels a que presentam la vertat del Crist. En revelant la vertat de la pensada divina, la profecia balha tota sa poténcia a « l'Evangèli etèrn » que los discípolos de Jèsus devon « ensenhar a las nacions fins a la fin del mond ».

Los « bèstias » de l'Apocalipsi

Cronologicament e successivament los enemics de Dieu e de sos elegits son apareguts en imatge de « bèstias ».

La primièra designa la Roma imperiala imagée pel « dragon a las dètz banas e sèt caps portant de diadèmas », dins Apo.12:3 ; « los Nicolaïtes » dins Apo.2:6 ; « lo drac » dins Apo.2:10.

La segonda concernís la Roma catolica papala imagée per « la bèstia que monta de mar, a las dètz banas portant de diadèmas e sèt caps » d'Apo.13:1 ; « lo tròne de Satan » dins Apo.2:13 ; « la femna Jézabel » dins Apo.2:20 ; « la luna tencha de sang » dins Apo.6:12 ; « lo tèrç frapat de la luna » de la « quatrena trompeta » dins Apo.8:12 ; « la mar » dins Apo.10:2 ; « la canavèra parièra a una verga » dins Apo.11:1 ; « la coa » del « dragon » dins Apo.12:4 ; « la sèrp » dins Apo.12:14 ; e « dragon » dels versets 13, 16 e 17 ; « Babylone la grand » dins Apo.14:8 e 17:5.

La tresena cibra l'ateïsme revolucionari francés, imagé per la « bèstia que monta d'abisme » dins Apo.11:7 ; la « tribulacion granda » dins Apo.2:22 ; la « quatrena trompeta » dins Apo.8:12 ; « la boca qu'englotís lo fluvi » que simboliza lo pòble catolic, dins Apo.12:16. Aiçò concernís la primièra forma del « segond malaür » citat dins Apo.11:14. Sa segonda forma serà complida per la « seisena trompeta » d'Apo.9:13 siá, segon Apo.8:13 al títol de « segond malaür », dintra lo 7 de Març de 2021 e 2029, jos l'aspècte real d'una Tresena Guèrra Mondiala acabant en guèrra nucleara. Lo genocidi uman que despòbla la tèrra (l'abisme) es lo ligam establít entre « la quatrena e la seisena trompeta ». Los detalhs sul desenvolopament d'aquela guèrra son revelats dins Dan.11:40 a 45.

La quatrena « bèstia » designa la fe protestanta e la fe catolica, son aliada, dins la darrièra espròva de fe de l'istòria terrèstra. Ela « monta de tèrra », dins Apo.13:11 ; çò que significa qu'es ela meteissa, sortida de la fe catolica simbolizada per « la mar ». En esclafadoira majoritat, l'epòca de la Reforma a mes en plaça una religion protestanta, als aspèctes multiples, marcada per l'apostasia, testimoniant dins las òbras de Jean Calvin, d'un caractèr guerrièr, dur, crudèl, e persécuteur. La dintrada en aplicacion del decret de Dan.8:14, la condemna globalament a partir de la prima 1843.

La fe adventista institucionala, sortida viva de l'espròva de fe protestanta de 1843-1844, es tornada tombar e tornada cap a l'estatut de la fe protestanta e sa malediccion divina dempuèi l'auton 1994 ; aiçò a causa del regèt oficial del lum profetic divin revelada dins aquel obratge tre 1991. Aquela mòrt espirituala de la forma institucionala es profetizada dins Apo.3:16 : « te vomirai de ma boca ».

Los darrièrs compliments de las profecias son davant nosautras, e la fe de cadun va èsser esprovada. Lo Senhor Jèsus-Crist reconeixerà, demest totes los èssers umans, los e las que li apartenisson siá, los qu'aculhisson sas revelacions vitalas fruch de l'amor divin, amb jòia e fidelitat reconeissenta.

Pontualament de la darrièra causada, los elegits se distinguiràn pel fach que saupràn perquè los descasuts tomban, la Revelacion divina farà atal la diferéncia entre las salvats e los perduts a los quals tre l'epòca apostolica « Efès », dins Apo.2:5, Dieu disiá : « rebremba-te donc d'ont ès tombat » ; e en 1843, dins l'epòca « sardas », disiá tanben als protestants, dins Apo.3:3 : « remembra-te coma as rebut e ausit ; e garda e repentís-te » ; aiçò fins als adventistas descasuts dempuèi 1994, que malgrat qu'observators del sabat, recebon de Jèsus, aquel messatge d'Apo.3:19 : « leu repreni e castigui totes los qu'aimi ; aja donc de zèl e repentís-te ».

En preparant aquela Revelacion profetica, lo Dieu creator, encontrat dins la persona de Jèsus-Crist, s'es balhat la tòca de permetre a sos elegits d'identificar clarament lors enemics ; la causa es facha e la tòca de Dieu es atenchada. Atal enriquida espiritualmente, son Elegida ven « l'Esposa preparada pel repais de las Nòças de l'Anhèl ». L'a « revestida de fin lin blanc que son las òbras justas dels sants » dins Apo.19:7. Tu qu'a pres coneissença del contengut d'aquel obratge, s'as l'astre e la benediccion d'èsser de lor nombre, « prepara-te al rencontre de ton Dieu » (Amos 4:12), dins sa vertat !

Mentre que lo descriptatge de las profecias misteriosas de Daniel e Apocalipsi es entièrament efectuat e que lo temps del vertadièr retorn del Crist es ara conegut de nosautres, aquela question de Jèsus-Crist citada dins Luc 18:8 estaca planar un dobte per tan pauc angoissant : « O vos disi, lor farà lèstament justícia. Mas, quand lo Filh de l'òme vendrà, çò trobarà la fe sus la tèrra ? ». Perque l'abondància de la coneissença intellectuála de la vertat saupriá pas compensar la feblesa de la qualitat d'aquela fe. L'umanitat que va èsser confrontada al retorn de Jèsus-Crist s'es desvolopada dins un climat favorable a totes las formas de l'egoïsme fòrça encoratjat. La capitada individuala es venguda la tòca a aténher a qual que siá prèmi, foguèt-çò en espotissent son venent e aiçò pendent un long temps de patz mondiala sus mai de 70 annadas. Quand se sap que las valors del cèl prepausadas per Jèsus-Crist son en opausat absolut a aquela nòrma de nòstra epòca, sa question apareis tragicament justificada, perque pòt concernir de gents que se cresián « elegits », mas demoraràn pas per lor malaür que dels « apelats » ; perque Jèsus aurà pas trobat en çò lor la qualitat de la fe exigida per èsser dignes de sa gràcia.

La letra calada mas l'Esperit vivifica

Aquel darrièr capítol ven completar lo descriptatge de la Revelacion Apocalipsi. En efiech, veni de presentar los còdis biblics que permeton d'identificar los simbòls que Dieu utiliza dins sas profecias, mas mentre que lor tòca es de revelar son exigéncia del retorn del sabat dempuèi 1843-1844, lo mot sabat apareis pas un sol còp dins aqueles tèxtes profetics de Daniel o d'Apocalipsi. I es totjorn suggerit mas non citat clarament. La rason d'o nommar pas clarament es que la practica del sabat es una normalitat de basa de la fe crestiana apostolica, perque cadun pòt constatar que lo subjècte del sabat es pas jamai estat subjècte de controvèrsia entre los josieus e los primièrs apòstols, discípol de Jèsus-Crist. Çaquela, lo drac a pas cessat de l'atacar, en incitant, en primièrs los josieus al « solhar », puèi en segonds los Crestians, en o fasant totalament « ignorar ». Per arribar a aquel resultat, a inspirat de falsas traduccions dels tèxtes originals qu'o mencionavan. Tanben, aquela presentacion de la vertat divina seriá pas complèta sens la denóncia d'aqueles odiosas malafachas, dont las victimas son, en primièr, Dieu en Jèsus-Crist, puèi los a que sa mòrt expiatòria auriá pogut ofrir la vida etèrna.

Afirmi, davant Dieu, qu'existís pas dins los escriches de l'anciana e de l'aliança novèla, siá, la Bíblia tota entièra, cap de verset qu'ensenha un cambiament de l'estatut del sabat del quatren de sos dètz comandaments ; en mai, santificat per Dieu, tre la debuta de sa creacion de nòstre mond terrèstre.

Dempuèi l'apostasia protestanta deguda a la dintrada en aplicacion del decret de Daniel 8:14, a la prima 1843 fins uèi, la lectura de la Bíblia calada. O precisi, es pas la Bíblia que tua voluntàriament, es l'usatge que n'es fach a partir d'errors de traduccions qu'apareisson dins las versions traduchas dels tèxtes originals « ebrèus e grècs » ; mas es sustot tanben un problèma degut a de marridas interpretacions. Dieu confirma el meteis la causa, en imatge, dins Apo.9:11 : « Elles avián sus elas coma rei l'àngel de l'abisme, nommat en ebrèu Abaddon, e en grèc Apollyon ». Rampèli aici lo messatge amagat dins aquel verset : « Abaddon e Apollyon » significan, « en ebrèu e en grèc » : Destructor. « l'àngel de l'abisme » destruch la fe en utilizant las « dos testimònis » biblics d'Apo.11:3.

Egalament, dempuèi 1843, las dalhas cresents an comés doas errors dins lor lectura del testimoniatge istoric de la Bíblia. La primièra es d'aver balhat mai d'importància a la naissença de Jèsus-Crist qu'a sa mòrt e la segonda afortís aquela error, en balhant mai d'importància a sa resurreccion qu'a sa mòrt. Aquela dobla error testimònia contra eles, perque la demostracion de l'amor de Dieu per sas creaturas pausa, essencialament, sus sa decision voluntària de balhar, en Crist, sa vida per la recrompa de sos elegits. Priorizar la resurreccion de Jèsus consistís a desformar lo projècte salvateur de Dieu, e aquò pòrta pels colpables la consequéncia de se copar d'el e de rompre son aliança santa, just e bona. La victòria del Crist

pausa sus son acceptacion de la mòrt, sa resurreccion es pas que l'urosa e justa consequéncia de sa perfeccion divina.

Colossiens 2:16-17 : « Que degun donc non vos jutge a prepaus del manjar o del beure, o a prepaus d'una fèsta, d'una luna novèla, o dels sabats : èra l'ombra de las causas a venir, mas lo còs es en Crist.»

Aquel verset es sovent utilizat per justificar l'arrèt de la practica del « sabat » setmanier. Doas rasons condemnan aquela causida. La primièra es que l'expression « de sabats » designa « los sabats » ocasionats per las « fèstas » religiosas annalas ordenadas per Dieu dins Lévitique 23. S'agís de « sabats » movedisses que se plaçan al començament e de còps a la fin del temps de las « fèstas » religiosas. Son evocats per l'expression « faretz pas cap d'òbra servila en aquel jorn ». An pas de rapòrt amb « lo sabat » setmanier que lor nom « sabat » que significa « cessar, se pausar » e qu'apareis pel primièr còp dins Gen.2:2 : « Dieu se pausèt ». Cal d'autre biais relevar que lo mot « sabat » citat dins lo tèxt ebrèu del quatren comandament apareis pas dins la traduccion L.Segond qu'o designa, unicament, amb lo nom de « jorn del repaus » o « seten jorn ». Pasmens i repren sa raiç del vèrb citat dins Gen.2:2 : « lo repaus » siá, « lo sabat » que nomma clarament la version J.N.Darby de la Bíblia.

La segonda rason es la seguenta : Paul a dich al subjècte « de fèstas e de sabats » que son d'« ombras de las causas a venir » siá, de las causas que profetizan una realitat qu'anava o va venir. En supausant que lo « sabat del seten jorn » siá concernit dins aquel verset, demòra una « ombra a venir » fins a l'arribada del seten millenari que profetiza. La mòrt de Jèsus-Crist a revelat lo sens del « sabat del seten jorn » que profetiza, a causa de sa victòria sul pecat e la mòrt, las « mila ans » celèstes pendent los quals sos elegits jutjaràn los mòrts terrèstres e celèstes descasuts.

Dins aquel verset, « las fèstas, las lunas novèlas » e lors « sabats » èran restacadas a l'existéncia de la forma nacionala de l'Israèl de l'anciana aliança. En instaurant, per sa mòrt, l'aliança novèla, Jèsus-Crist a tornat aquelas causas profeticas inutilas ; devián cessar e desaparéisser coma una « ombra » que s'esfaça davant la realitat de son ministèri terrèstre complit. Mentre que lo « sabat » setmanier espèra, el, la venguda del seten millenari per encontrar sa realitat profetizada e pèdre son utilitat.

Paul cita egalament « o manjar e lo beure ». En fidèl servidor, sap que Dieu s'es exprimit sus aquelas causas dins Lévitique 11 e Deutéronome 14 ont prescriu los aliments purs autorizats e los impurs defenduts. Los prepauses de Paul miran pas a contestar aquelas ordenanças divinas mas unicament las opinions umanas (que degun...) exprimidas sus aquel subjècte que va desvolopar dins Romans 14 e 1 Agacin.8 ont sa pensada apareis mai clarament. Lo subjècte concernís los aliments sacrificats a las idòlas e a las falsas divinitats. Rampèla als elegits que forman l'Israèl espiritual de Dieu, lors devers de cap a el, disent dins 1 Agacin.10:31 : « Siá donc que manjàvetz, siá que beviatz, siá que fagatz qualque altra causa, fachas tot per la glòria de Dieu ». Dieu, çò es glorificat pels qu'ignòran e mesprèsan sas ordenanças reveladas sus aqueles subjèctes ?

Es Jacques, lo fraire de Jèsus que s'exprimís al nom dels apòstols a prepaus de la circumcicion, dins Actes 15:19-20-21 : « Aquí perquè ieu , soi de vejaire d'inquietar pas los de las nacions que se viran cap a Dieu, mas de lor escriure que s'abstenon de las solhaduras de las idòlas, e de la fornacion, e de çò qu'es estofat, e de la sang ; perque Moïse, tre las generacions ancianas, a dins cada vila los qu'o presiquen, essent legit dins las sinagògas cada sabat ».

Sovent utilizats per justificar la libertat dels pagans convertits de cap al sabat, aqueles versets constituïsson al contrari la pròva melhora de sa practica encoratjada e ensenhada pels apòstols. En efiech, Jacques estima qu'es pas util de lor impausar la circumcicion e resumisca los principis essencials perque l'ensenhament religiós aprigondit lor serà presentat quand se tornaràn « cada sabat » dins las sinagògas josievas de lors localitats.

Autre pretèxt servissent a justificar la cessacion del classament pur e impur dels aliments : la vision balhada a Pierre dins Actes 10. Son explicacion es desvolopada dins Actes 11 ont identifica los « animals impurs » de la vision als « òmes » pagans venguts o pregar de s'anar en çò del centurion roman « Corneille ». Dins aquela vision, Dieu imatge la natura impura dels pagans qu'o servisson pas e servisson de falsas divinitats. Pasmens la mòrt e la resurreccion de Jèsus-Crist pòrta un cambiament grand per eles, perque la pòrta de la gràcia lor es obèrta per la fe al sacrifici expiatòri de Jèsus-Crist. Es per aquela vision que Dieu ensenha a Pierre aquela novetat. En consequéncia, lo classament pur e impur establít per Dieu, dins Lévitique 11, demòra e se perlonga fins a la fin del mond. Levat qué, dempuèi 1843, amb lo decret de Dan.8:14, l'alimentacion dels èssers umans repren la nòrma de la « santificacion » originala establida e ordenada dins Gen.1:29 : « E Dieu dich : Aquí, vos ai balhat tota planta portant semença, qu'es sus la fàcia de tota la tèrra, e tot arbre dins lo qual i a un fruch d'arbre, portant semença ; aquò vos serà per noiridura ».

Jèsus a balhat sa vida dins la tortura fisica e mentala per salvar sos elegits. Dobta pas del plan naut nivèl de santetat qu'aquele mòrt passionada exigisca en retorn de la part d'aquel o la que salve. En vertat !

Lo temps terrèstre de Jèsus-Crist

La pèrta del sabat del 20 de Març de 2021

Tre la debuta de mon ministèri, èri convencut, e l'ai cantat, que « Jèsus es nascut a la prima ». En aquel sabat del 20 de Març de 2021, l'equinòcci de la prima s'es situat a 10h 37mn a la debuta d'una reünion espirituala. L'Esperit m'a condux alara a recercar las pròvas de çò qu'èra pas fins aquí qu'una simpla conviccion de fe. Un calendari josieu nos a permés de situar lo moment de l'equinòcci de la prima de l'annada – 6 abans nòstra datacion oficiala crestiana de la naissença de nòstre Salvaire, al « sabat » del 21 de Març.

Perqué l'an – 6 ?

Perque nòstra datacion oficiala de la naissença de Jèsus-Crist es estada bastida sus doas errors. Es solament al sègle 6en de nòstra èra, que lo monge catolic Denys-lo-pichon s'es estacat a establir un calendari. Fauta de precisions biblicas o istoricas, a plaçat aquela naissença sus la data de la mòrt del rei Hérode qu'a plaçada en 753 de la fondacion de Roma. Dempuèi los istorians an confirmat una error de 4 annadas dins son calcul ; çò que plaça la mòrt de Hérode en 749 de la fondacion de Roma. Mas, Jèsus es nascut abans la mòrt de Hérode e Matt.2:16 nos pòrta una precision que chifra a « dos ans » l'edat de Jèsus al moment del « massacre dels innocents » ordenat pel rei Hérode irritat, perque sofrissiá e sentiá venir la mòrt que l'anava arrancar a las gaudenças del poder. Lo detalh es important, perque lo tèxt precisa, « dos ans, segon la data dont s'èra sonhosament enquerit al prè dels magues ». Apondut als quatre ans de l'error precedent, l'an – 6, o 747 de la fondacion de Roma, es establida bibliquement.

L'equinòcci de la prima de l'an – 6

Tombant sus un sabat, en aquela annada – 6, la Bíblia nos apren qu'un àngel s'es presentat a de « pastors que velhavan lors tropèls ». Lo sabat defendut lo comèrci mas pas la garda e lo suènh balhat als animals ; Jèsus l'a confirmat en disent : « lo qual d'entre vosautres s'a una feda que tomba dins una fòssa ven pas la en desliurar, un quite jorn de sabat ? ». Atal per un àngel, la naissença del « Bon Berger », salvaire e guida de fedas umanas foguèt anonciada, en primièr, als pastors umans gardians protectors de las fedas animalas. L'àngel precisèt : « ... perque uèi, dins la ciutat de David, vos es nascut un salvaire, qu'es lo Crist, lo Senhor ». Aquel « uèi » èra donc lo jorn del sabat e l'anóncia essent facha de nuèch, la naissença de Jèsus se situa entre 18 oras, debuta del sabat, e l'ora nocturna de l'annonciacion facha per l'àngel als pastors. Devèm ara establir l'ora precisa o, dins lo quadrant orari d'Israèl, l'equinòcci de la

prima de l'annada – 6 s'es complit. Mas aquò es pas encara possible perque dispausam pas de cap d'entresenha sus aquela epòca.

La naissença de Jèsus un jorn de sabat torna lo projècte salvateur divin luminós e perfiechament logic. Jèsus a declarat èsser el, lo « Fils de l'Òme », « lo Mèstre del sabat ». Perque lo sabat es provisòri e son utilitat se perlonga fins al jorn de sa segonda venguda, aquel còp poderós e gloriós. Jèsus balha al sabat tot son sens puèi que profetiza lo repaus del seten millenari ganhat per sos sols elegits per sa victòria sul pecat e sus la mòrt.

Per marcar sa dintrada dins l'edat adulta, annadit de « dotze ans », Jèsus interven espiritualament al prè dels religioses que questiona a prepaus del Messias anonciat dins las santas Escrituras. Separat de sos parents qu'o cercan pendent tres jorns, fa pròva de son independéncia divina e de sa consciéncia de sa mission en favor dels umans terrèstres.

Ven puèi lo temps de son ministèri terrèstre actiu e oficial. Los ensenhaments de Daniel 9:27 la presenta jos la forma d'una « aliança » d'«una setmana » que simboliza sèt annadas compresas entre l'auton 26 e l'auton 33. Entre aqueles dos autons, se tròba, en posicion centrala, la prima e la fèsta de Pâque de l'annada 30 ont, a 15 oras, « al mièg de la setmana » pascale, lo dimècres 3 d'Abril de 30 Jèsus-Crist a fach « cessar lo sacrifici e l'ofrenda » animaliers del rite ebrèu, en ofrissent sa vida per expiar los pecats de sos sols elegits. Lo jorn de sa mòrt, Jèsus èra annadit de 35 ans e 13 jorns. Morent victoriós sul pecat e sus la mòrt, Jèsus podiá remetre son esperit a Dieu, disent : « Tot es complit ». Sa victòria sus la mòrt es estada confirmada puèi per sa resurreccion. A atal acompanhat e ensenha sos apòstols e sos discípols fins que, jos lors agaches, es montat al cèl abans la fèsta de Pentacosta, segon lo testimoniatge balhat dins Actes 1 :1 a 11. Mas los àngels preparèron en aquela escasença l'anòncia de son retorn gloriós, disent : « Òmes galiléens, perqué tenètz vos aici, agachant cap al cèl ? Aquel Jèsus, qu'es estat auçat d'amb vosautres dins lo cèl, vendrà del meteis biais que l'avètz vist s'enanant al cèl ». A Pentacosta, a començat son ministèri celèst de « Sant Esperit » que li permet d'agir fins a la fin del mond, al meteis moment, dins l'esperit de cadun de sos elegits dispersats sus la tèrra. Es mentre que son nom profetizat dins Esa.7:14, 8:8 e Matt.1:23, « Emmanuel » que significa, « Dieu amb nosautres », pren, encara mai, son vertadièr sens.

Las precisions portadas dins aquel document constituïsson de recompensas que Jèsus balha a sos elegits en signe d'apreciacion de lor demostracion de fe. Es aital que la data de sa mòrt nos permet de conèisser e de partejar amb el la de son retorn final gloriós qu'a programat pel primièr jorn de la prima de l'annada 2030 ; siá, 2000 ans après la prima de sa crucifixion del 3 d'Abril de 30.

Santetat e santificacion

La santetat e la santificacion son inseparablas e condicions del salut ofèrt per Dieu en Jèsus-Crist. Paul o rampèla dins Hébr.12:14 : « Recercatz la patz amb totes, e la santificacion, sens la quala degun veirà pas lo Senhor ».

Aquel concèpte divin de « santificacion » deu èsser perfiechament comprés perque concernís « tot çò qu'apartenís a Dieu » e coma totes los proprietaris, se daissa pas desposseir sens consequéncia pels que gausan o far. Solament, inutil de recensar e d'establir la lista de las causas que li apartenisson ; Creator de la vida e de tot çò que conten, tot li appartenís. A donc drech de vida e de mòrt sus totes sas creaturas vivas. Pasmens daissant a totes, lo drech de viure amb el o de se morir sens el, sos elegits o rejonhon per una causida liura e voluntària per li appartenir eternalament. Aquela reconciliacion amb el fach de sos elegits sa propietat. Los qu'aculhís e reconeis dintran dins son concèpte de santificacion que concernissia ja totes las leis a las qualas la vida sus tèrra es somesa. La santificacion consistís donc a acceptar de se soumettre a las leis fisicas e morales establidas, e donc aprovadas, per Dieu. Es a çò dobla títol, que lo sabat e los dètz comandaments exprimisson concretament aquela santificacion divina dont la transgression va exigir la mòrt del Messias Jèsus.

Aquel concèpte de la santificacion es tan fonamental que Dieu a trobat bon d'o definir tre la debuta de la Bíblia dins Gen.2 :3, en santificant lo seten jorn. Es pas donc pas estonant qu'aquela chifra sèt venga son « sagèl reial » dins tota la Bíblia e mai particularament Dins Apo.7:2 : « E vivi un autre àngel, que montava de costat del solelh levant, e que tenia lo sagèl del Dieu viu ; cridèt d'una votz fòrta als quatre àngels a qu'èra estat balhat de far de mal a la tèrra e a la mar, e diguèt : ». Los qu'an d'aurelhas per ausir la suggestion de l'Esperit subtil de Dieu auràn relevat qu'aquel « sagèl del Dieu viu » es citat dins aquel capítol « 7 » d'Apocalipsi.

En aquel jorn de Pâque e de sabat del 3 d'Abril de 2021, anniversari de la mòrt de nòstre Salvair Jèsus-Crist, l'Esperit de Dieu a dirigit ma pensada sul santuari ebrèu de Moïse e lo Temple bastit pel rei Salomon a Jerusalèm. I ai relevat un detalh que ven fòrça confirmar l'interpretacion qu'ai balhada d'aquel santuari ; a saber, un ròtle profetic del projècte grand salvateur preparat pels elegits recrompats per Dieu.

Dempuèi 1948, totjorn portaires de la malediccion divina deguda a lor refús de reconéisser Jèsus-Crist pel « Messias » enviat per Dieu, los josieus an retrobat lor tèrra nacionala. Dempuèi, una idèa, una sola pensada los obsedis : tornar bastir lo Temple de Jerusalèm. Ailàs per eles, aquela causa aurà pas jamai luòc, perque Dieu a per l'empachar una bona rason ; son ròtle s'es acabat per la mòrt e la resurreccion de Jèsus-Crist. La santetat del temple a trobat son entièr compliment dins l'arma del « Messias », dins sa carn e son esperit, perfieches e sens cap de taca. Jèsus a revelat aquela leiçon en disent dins Jean 2:14, en parlant de son còs : « destrusètz aquel temple, e en tres jorns o relevarai ».

La fin de l'utilitat del temple es estada confirmada per Dieu de mantuna faison. En primièr, l'a fach destruire en l'an 70 per las tropas romanas de Titus, confòrmament a l'anóncia profetizada dins Daniel 9:26. Puèi, avent caçat los josieus, a liurat l'emplaçament del temple a la religion de l'islam que i a bastit doas mosquèas ; la mai anciana « Al- Aqsa » e lo dòma del Ròc. Israèl a pas donc, de la part de Dieu, ni la possibilitat, ni l'autorizacion de tornar bastir son temple. Perque aquela reconstruccion faussariá son projècte de salut profetizat.

Lo temps de validitat del temple de Jerusalèm èra gravat dins la forma de sa construccion. Mas per i veire mai clarament, devèm ja examinar los detalhs revelats d'aquel edifici religiós portaire de la santetat. Relevam que lo temple devia èsser bastit pel rei Dàvid que n'exprimissia lo desir e avia causit Jerusalèm per l'aculhir ; Dieu èra d'acòrdi. Per çò far, avia embelit e fortificat aquela anciana vila nommada « Jébus » del temps d'Abraam. Atal, dintra David e « lo filh de David », lo « Messias », s'es escorrut « mila ans ». Mas Dieu o li permetèt pas, e li'n faguèt conéisser la rason ; èra vengut un òme de sang en fasant tuar son servidor fidèl « Urie lo Héthien » per prene sa femna, « Bath-Schéba », venguda mai tard la maire del rei Salomon. Atal David portèt lo prètz de sa falta, punida per la mòrt de son primièr filh, nascut de Bath-Schéba, puèi, avent fach sens l'òrdre de Dieu lo dénombrement de son pòble, foguèt punit e Dieu li prepausèt de causir son castig entre tres causidas. Segon 2 Sam.24:15, causiguèt la mortalitat de la pèsta epidemica que faguèt en tres jorns 70 000 victimas frapadas de mòrt.

Dins 1 Reis 6, trobam la descripcion del temple bastit per Salomon. Li balha per nom, « ostal a YaHWÉH ». Aquel tèrme « ostal » suggerís un luòc de regropament familial. L'ostal bastit profetiza la familha del Dieu creator rédempteur. Se compausa de dos elements contigus : lo santuari e lo temple.

Sus la tèrra, se complisson dels rites religioses que se practican dins la zòna autorizada per l'òme. Salomon la nomma : temple. Dins lo perlongament del luòc plan sant, que nomma, santuari, e dont es separat unicament per un vel, la pèça del temple es de quaranta coidadas de long siá, dos còps mai granda que lo santuari. Lo temple cobris atal los 2/3 de l'ensemble de l'ostal entièr.

Malgrat que bastit mai tard al temps de Moïse, l'aliança josieva es entièrament plaçada jos l'egida de l'aliança conclusa entre Dieu e Abraam a la debuta del tresen millenari dempuèi Adam. Lo « Messias se va presentar al pòble josieu a la debuta del cinquen millenari siá, 2000 ans mai tard. Solament, lo temps impartit per Dieu a la tèrra per sa seleccion d'elegits es de 6000 ans. Retrobam atal pel temps, la proporcion 2/3 + 1/3 de l'ostal de YaHWÉH. E dins aquela comparason, las 2/3 de l'aliança d'Abraam correspondon als 2/3 de l'ostal de YaHWÉH

que s'acaban sul vel séparateur. Aquel vel ten un ròtle principal puèi que marca lo passatge del terrèstre al celèst ; aiçò en sabent qu'aquel cambiament marca l'acabament del ròtle profetic del temple terrèstre. Aquelas nocions balhan al vel séparateur lo sens del pecat que separa lo Dieu celèst perfiech de l'òme terrèstre imperfach e pecador dempuèi Adam e Eve. Lo vel séparateur possedís un doble caractèr, perque deu èsser confòrm a la perfeccion celèsta e a l'imperfeccion terrèstra de las doas pèças religadas. Es mentre que lo ròtle del Messias apareis perque incarna perfiechament aquela característica. Dins sa perfeccion divina, Jèsus-Crist es vengut pecat en portant los de sos elegits a lor plaça per los expiar e ne pagar lo prètz mortal.

Aquela analisi nos condutz a veire dins lo santuari l'imatge d'una succession profetica de las grandas fasas espiritualas marcadas cada 2000 ans : 1èr sacrifici ofèrt per Adam – Sacrifici ofèrt per Abraam al Mont Moriija futur Golgotha – Sacrifici del Crist al pè del Mont Golgotha – Sacrifici dels darrièrs elegits empachat pel retorn gloriós del salvaire Jèsus-Crist en Micaël.

Per Dieu pel qual segon 2 Pierre 3:8, « un jorn es coma mila ans, e mila ans coma un jorn », (veire tanben Salm 90:4), lo programa terrèstre se bastís sus l'imatge de la setmana en una succession de : 2 jorns + 2 jorns + 2 jorns. E darrièr aquela succession s'obrí un « seten jorn » etèrn.

Lo contengut de las doas pèças de l'ostal sant es fòrça revelator.

Lo santuari o luòc plan sant

Los dos chérubins a las alas desplegadas

Lo santuari apelat luòc plan sant mesura 20 coidadas de longor sus 20 coidadas de largor. Es un carrat perfiech. E sa nautor es egalament de 20 coidadas ; çò qu'en fach un cub ; l'imatge triplique de la perfeccion (= 3 : L = l = H) ; aiçò coma la descripcion de la « novèla Jerusalèm que davala del cèl d'al près de Dieu » dins Apo.20. Aquel luòc plan sant es defendut per Dieu a l'òme jos pena de mòrt. La rason es simpla e logica ; aquel luòc pòt pas aculhir que Dieu perque simboliza lo cèl e imatge lo caractèr celèst de Dieu. Dins sa pensada se tròba son plan de salut dins lo qual totes los elements simbolicos que son installats dins aquel santuari jògan lor ròtle. La realitat es en Dieu dins la dimension celèsta, e sus tèrra, balha per de simbòls l'illustracion d'aquela realitat. Arribi atal a abordar lo subjècte d'aquela descobèrta especifica d'aquela Pâque 2021. Legissèm dins 1 Reis 6:23 a 27 : « Faguèt dins lo santuari dos chérubins de fusta d'olivièr salvatge, avent dètz coidadas de nautor. Caduna de las doas alas de l'un dels chérubins aviá cinc coidadas, çò que fasiá dètz coidadas de l'extremitat d'una de sas alas a l'extremitat de l'autre. Lo segond chérubin aviá tanben dètz coidadas. La mesura e la forma èran las meteissas pels dos chérubins. La nautor de cadun dels dos chérubins èra de dètz coidadas. Salomon placèt los chérubins al mièg de l'ostal, dins l'interior. Lors alas èran desplegadas : l'ala del primièr tocava a l'un de las parets, e l'ala del segond tocava a l'autra paret; e lors autres alas s'encontravan per l'extremitat al mièg de l'ostal ».

Aqueles chérubins existissían pas dins lo tabernacle de Moïse, mas en los plaçant dins lo temple de Salomon, Dieu esclaira la significacion d'aquel luòc plan sant. Dins lo sens de sa largor, la pèça es traversada pels dos parelhs d'alas dels dos chérubins, li balhant atal una nòrma celèsta, efectivament inaccessiblea per l'èsser uman que viu pas que sus la tèrra. Ne profièchi aici per denonciar e restablir una vertat pertocant aquelas chérubins a los quals, dins un deliri mistic pagan, dels pintres tan celèbres coma « Michel Ange » an balhat l'aspècte de nenets alats jogant d'instruments o tirant de sagetas a l'arc. I a pas dins lo cèl cap de nenet. E per Dieu, segon Psa.51:5 o 7 : « Aquí, soi nascut dins l'iniquitat, E ma maire m'a concebut dins lo pecat », e ròm.3:23 : « Perque totes an pecat e son privats de la glòria de Dieu », existís pas de nenet innocent o pur, perque dempuèi Adam, l'òme nais pecador per eretatge. Los àngels celèstes an totes estats creats a l'estat de joves, coma o foguèt Adam sus la tèrra. Vielhisson pas e demòran perpetualament los meteisses. La vielhesa es una caracteristica unicament terrèstra, consequéncia del pecat e de la mòrt, son salari final, segon ròm.6:23.

L'arca de la Santa Aliança

1 Reis 8:9 : « I aviá pas dins l'arca que las doas taulas de pèira, que Moïse i depausèt en Horeb, quand l'Etèrn faguèt aliança amb los mainatges d'Israël, a lor sortida del país d'Egipte ».

Dins lo santuari o luòc plan sant se tròban donc dos enòrmes chérubins a las alas desplegadas, simbòls del caractèr actiu celèst, mas tanben e sustot, l'arca de l'aliança qu'es plaçada al centre de la pèça entre los dos grands chérubins. Perque es per l'abrigar que l'ostal es bastit. Dins l'òrdre dins lo qual Dieu presenta a Moïse las causas religiosas que va deure far realizar, se tròba en primièra, l'arca de l'aliança. Mas aquel contenent es mens preciós que son contengut : las doas taulas de pèira sus las qualas de son det Dieu a gravat son ultra santa lei dels dètz comandaments. Es lo rebat de sa pensada, de sa nòrma, de son caractèr interchangeable. Dins un estudi separat (2018-2030, l'ultima espèra adventista), ai ja demostrat son caractèr profetic per l'èra crestiana. Dins lo santuari, legissèm la pensada secrèta de Dieu. S'i tròba, los elements que favorizan e rendon possible la comunion amb el. Aitant dire que lo pecador que demòra un transgressour voluntari de sos dètz comandaments s'engane el meteís se creís se poder reclamar de son salut. La relacion pausa unicament sus la fe plaçada sus las realitats simbolizadas trobadas dins aquel luòc plan sant. En dètz comandaments, Dieu resumís sa nòrma de la vida prescricada pels èssers umans formats a son imatge ; çò que significa que Dieu el meteís onora e met sos comandaments ne practic. La vida balhada a l'òme pausa sul respècte d'aqueles comandaments. E lor transgression balha naissença al pecat punit per la mòrt del culpable. E dempuèi Adam e Eve, la desobesissença a plaçat l'umanitat entièra jos aquela condicion mortala. La mòrt es donc tombada suls umans coma una malautiá sens remèdi per garir.

Lo propitiatoire

Dins lo santuari, al dessús del propitiatoire, imatge simbolic de l'autar sul qual l'anhèl de Dieu deurà èsser immolat, dos autres àngels mai pichons pòrtan lor agach sus l'autar e lors alas se

rejonhon al mièg. Dins aquel imatge, Dieu mòstra l'interès que los àngels fidèls balhan al plan de salut que pausa sus la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist. Perque, Jèsus, es davalat del cèl per revestir l'aspècte d'un nenet uman. Lo qu'a balhat sa vida sus la crotz de Golgotha es estat en primièr lor amic celèst « Micaël », cap dels àngels e expression celèsta visibla del Dieu Esperit creator e los àngels se balhan a bon drech anar lo de « companhs de servici » de sos elegits.

Dins lo luòc plan sant, l'arca recobèrta pel propitiatoire se tròba plaçada jos las alas dels dos grands e dels mai pichons chérubins. Dins aquel imatge, retrobam l'illustracion d'aquel verset de Mal.4:2 : « Mas per vosautres que crenhètz mon nom, se levarà lo solelh de la justícia, e la garison serà jos sas alas ; sortiretz, e sautaretz coma los vedèls d'un estable ». Lo propitiatoire, simbòl prefigurant la crotz sus la quala Jèsus foguèt crucificat, portarà en efiech la garison contra la malautiá mortala del pecat. Jèsus es mòrt per desliurar de pecat e s'es ressuscitat per desliurar sos elegits de las mans marridas dels pecadors impénitents e rebèls. La transgression de la lei contenguda dins l'arca valguèt la mòrt per totas las creaturas umanas terrèstras. E pels elegits seleccionats per Dieu en Crist, per eles sols, lo propitiatoire plaçat al dessús de l'arca contenenent la lei transgredida a fach trionfar la vida etèrna dins la quala van dintrar pontualament de la primièra resurreccion ; la dels sants recrompats per la sang versada per Jèsus-Crist sus aquel propitiatoire. Lor garison de la mòrt serà alara totala. Segon Mal.4:2, los chérubins son l'imatge del Dieu Esperit celèst qu'Apo.4 designa pel simbòl dels « quatre èssers vius ». Perque, la garison restacada al propitiatoire es plan plaçada jos las doas alas centralas dels dos grands chérubins.

Atal coma dins lo rite ebrèu annal del « jorn dels expiations », la sang animala del boc èra portada per aspersion sul davant e sul propitiatoire, cap a l'Orient, fasiá besonh que la sang de Jèsus-Crist venga realament rajar el tanben sus aquel quitament propitiatoire. A aquela fin, Dieu a pas recorrit al servici d'un sacrificateur uman. Avia tot previst e organizat d'avança, en fasant transportar, al temps del profèta Jérémie, l'arca e las causas santas del luòc plan sant e del luòc sant dins una cauna situada dins lo sossòl al pè del mont Golgotha, jos un sòl rocassós, a sièis mètres de prigondor, just al dejós de la cavitat cubica de 50 cm, cavada en susfàcia dins lo ròc, dins la quala los soldats romans an dreçat la crotz sus la quala Jèsus foguèt crucificat. Per una longa e prigonda falha creada pel tèrratrem evocat dins la Bíblia, sa sang a literalment rajat sul costat esquèr del propitiatoire siá, del costat drech del Crist crucificat. Atal, es pas sens rason que Matt.27:51 fa pròva d'aquelas causas : « E aquí, lo vel del temple s'esquicèt en dos, dempuèi lo naut fins en bas bas, la tèrra tremolèt, los ròcs se fendèron, ... ». En 1982, un examèn scientific a revelat que la sang secada reculhida per Ron Wyatt èra anormalament compausat de 23 cromosòmas X e d'un sol e unic cromosòma Y. Lo divin creator a tengut a daissar darrièr el, una pròva de sa divina natura que s'ajusta a son sant suaire sul qual l'imatge de sa cara e son còs apareisson en negatiu. Atal, la lei transgredida contenguda dins l'arca a obtengut sa complèta reparacion en recebent sus son autar la sang realament pura de tot pecat de nòstre Salvaire Jèsus-Crist. Perque en revelant aquelas causas a Ron Wyatt, Dieu a pas cercar de contentar una curiositat umana, mas a volgut afortir la doctrina de la santificacion de sa divinitat en Jèsus-Crist. Perque avent una sang diferenta dels autres umans, balha una rason de creire a sa natura perfiècha e pur, franca de tota forma del pecat. Confirma aital coma es vengut incarnar un novèl o « darrièr Adam » coma lo dich Paul dins 1 Agacin.15:45, perque malgrat que vist, entendut e mes a mòrt dins un còs de carn parièra al nòstre, èra sens cap de ligam genetic amb l'espècia umana. Un tal lagui del detalh

dins lo compliment de son projècte salvateur revèla l'importància que Dieu balha als simbòls de son ensenhament. E se compren melhor perquè, Moïse foguèt punit per aver faussat aquel projècte salvateur divin en avent frapat dos còps lo ròc de Horeb. Lo segond còp, segon l'òrdre balhat per Dieu, deviá solament li parlar per obtenir l'aiga.

La verga de Moïse, la manna, lo rotlèu de Moïse

Nom.17:10 : « YahWÉH ditz a Moïse : Repòrta la verga d'Aaron davant lo testimoniatge, per èsser conservada coma un signe pels mainatges de rebellion, per fin que fagas cessar de davant ieu lors mormolhs e que se morisson pas ponch ».

Exo.16:33-34 : « E Moïse ditz a Aaron: Prenes un vas, met-i de manna plen un omer, e depausa-o davant YahWÉH, per fin que siá conservat per vòstres descendents. Segon l'òrdre balhat per YahWÉH a Moïse, Aaron o depausèt davant lo testimoniatge, per fin que foguèsse conservat ».

Deut.31 :26 : « Prenètz aquel libre de la lei, e metètz-o al costat de l'arca de l'aliança de YahWÉH, vòstre Dieu, e serà aquí coma testimòni contra tu ».

Sus la basa d'aqueles versets, perdonam a l'apòstol Pau son error que l'a condux a plaçar aqueles elements dins l'arca e non a costat o davant ela, dins Héb.9:3-4 : « Darrièr lo segond vel se trobava la partida del tabernacle apelada lo sant dels sants, contenenent l'autar d'aur pels perfums, e l'arca de l'aliança, entièrament recobèrta d'aur. I aviá dins davant l'arca un vas d'aur contenenent la manna, la verga d'Aaron, qu'aviá florit, e las taulas de l'aliança ». Tot parièr, l'autar dels perfums èra pas dins lo santuari mas del costat temple davant lo vel. Mas los elements depausats al costat de l'arca èran aquí per far pròva dels miracles complits per Dieu per son pòble ebrèu vengut Israèl, una nacion liura e responsabla.

A quotat de l'arca, la verga de Moïse e d'Aaron, exigís la fisança als vertadièrs profètas de Dieu. Segon Deu.8:3, la manna rampèla als elegits abans Jèsus que « lo òme viurà pas solament de pan e d'aiga mas de tota paraula sortida de la boca de YahWÉH ». E aquela paraula i es tanben representada jos la forma del rotlèu escrich per Moïse, jos la dictada de Dieu. Al dessús de l'arca, l'autar del propitiatoire ensenha que sens la fe al sacrifici voluntari de la vida de Jèsus-Crist, lo ligam amb Dieu es impossible. Aquel ensemble de causas constituís la basa teologica de l'aliança novèla actée sus la sang umana versada per Jèsus-Crist. E plan logicament, lo jorn ont, en el, lo projècte de Dieu es estat atench e complit, lo ròtle dels simbòls e de la fèsta del « Yom Kippur » o « jorn dels expiations » qu'o profetizava es vengut caduc e inutil. Davant la realitat las ombras s'esfaçan. Aquí perquè lo temple, dins lo qual los rites profetics èran practicats, deviá desaparéisser e non jamai mai tornar paréisser. Coma Jèsus l'a ensenhat, l'adorador de Dieu lo deu adorar « en esperit e en vertat », avent « un liure accès » a son Esperit celèst per la mediacion de Jèsus-Crist. E aquela adoracion es pas restacada a un qual que siá luòc terrèstre, ni en Samarie, ni a Jerusalèm, e encara mens a Roma, Sant Jacme de Compostèla, Lorda o La Mèca.

Malgrat que non restacada a un luòc terrèstre, la fe es demostrada per d'òbras que Dieu a preparadas d'avança per sos elegits del temps que vivon sus la tèrra. Lo simbolisme del

santuari a cessat a la debuta del cinquen millenari après 4000 annadas de temps del pecat. E se lo projècte de Dieu èra estat bastit sus 4000 ans los elegits serián dintrats dins lo repaus de Dieu profetizat pel sabat setmanièr. Mas foguèt pas lo cas, perque dempuèi Zacàrias, Dieu profetiza doas alianças. Balha de precisions sus la segonda, disent dins Zac.2:11 : « Fòrça nacions s'estacaràn a YaHWÉH en aquel jorn, e vendràn mon pòble ; abitarai al mièg de tu, e saupràs que YaHWÉH de las armadas m'a enviat cap a tu. » Las doas alianças son imagéas per « dos olivièrs » dins Zac.4:11 a 14 : « Prenguèri la paraula e li disi : Qué significan aqueles dos olivièrs, a la drecha del candelièr e a son esquèrra ? Prenguèri un segond còp la paraula, e li disi : Qué significan los dos rams d'olivièr, que son prèss dels dos conduches d'aur d'ont resulta l'aur ? Me respondèt : Sabes pas çò que significan ? Disi: Non, mon senhor. E ditz : Son los dos onchats que se tenon davant lo Senhor de tota la tèrra ». La lectura d'aqueles versets me fa descobrir una subtilitat sublima del Dieu creator, Sant Esperit inspirador de la paraula biblica. Zacàrias es obligat de demandar dos còps çò que significan los « dos olivièrs » per que Dieu li responda. Aiçò perque lo projècte de l'aliança divina va conèisser doas fasas successivas mas que la segonda fasa es enshada per las leiçons de la primièra. Son doas, mas en realitat son pas qu'una, perque la segonda es pas que la resulta de la primièra. En efiech, que val l'anciana aliança sens la mòrt expiatòria del Messias Jèsus ? Res, pas la quita coa d'una pera, coma l'auriá dich lo monge Martin Luther. E es la causa del drama que tòca uèi encara los josieus nacionals. Dins aqueles versets Dieu profetiza, egalament, lor regèt de l'aliança novèla per la responsa que Zacàrias balha a la question « Sabes pas çò que significan ? Disi : Non, mon senhor ». Perque en efiech, los josieus nacionals van ignorar aquela significacion fins al moment de la darrièra espròva precedissent lo retorn de Jèsus-Crist ont se convertiràn o confirmaràn lor refús al prètz de lor existéncia.

Visiblement, la conversion crestiana dels pòbles pagans l'a provat, lo plan divin s'es plan complit en la persona de Jèsus-Crist e es l'unic signe que Dieu ofèrta encara als josieus nacionals per demorar dins son aliança santa. Atal confirmada, aquela segonda o novèla aliança se deviá expandir sul darrièr tèrç de las 6000 annadas del temps del pecat terrèstre. E es pas que per son retorn gloriós final que Jèsus-Crist marcarà lo temps de l'acabament de la segonda aliança ; perque fins a aquel retorn, l'ensenhament profetizat pels simbòls demòre util per comprene lo projècte global preparat per Dieu puèi que li devèm la coneissença del temps de son retorn gloriós : la debuta de la prima 2030. Atal, en 1844, en balhant lo sabat a sos elegits seleccionats, Dieu s'apièja sus las leiçons inscribas dins lo simbolisme del santuari ebrèu e del temple de Salomon. Denòncia lo pecat del dimenge catolic eretat l'emperador Constantin dempuèi lo 7 de Març de 321, en suggerissent lo besonh d'una novèla « purificacion del santuari » qu'es realament estada complida un còp per totas en Jèsus-Crist crucificat e ressuscitat. Dieu a en efiech esperat l'annada 1844 per denonciar mai clarament sa condemnacion del « dimenge roman ». Perque son adopcion, a replaçat la fe crestiana originalament pura, jos la malediccion del pecat que romp la relacion amb Dieu confòrmament a l'anòncia balhada dins Dan.8:12.

La santificacion implica donc obligatòriament lo respècte del sant sabat, el meteis santificat per Dieu tre la fin de la primièra setmana de sa creacion del sistèma terrèstre. D'autant mai que profetiza la dintrada dels elegits dins lo repaus obtengut per la victòria de Jèsus e qu'es present dins lo quatren dels dètz comandaments de Dieu contenguts dins l'arca del testimoniatge dins lo luòc plan sant, lo santuari, simbòl de l'Esperit del Dieu celèst tres còp

sant siá, sant dins la perfeccion de sos tres ròtles successius de Paire, Fils e Sant Esperit. Totas las causas que s'i tròban son caras al còr de Dieu e lo devon èsser tot aitant dins las pensadas e los còrs de sos elegits, sos mainatges, gents de son « ostal ». La seleccion de l'autentica santetat dels elegits es atal establida e identificada.

Al contra de la lei de Moïse que patís d'adaptacions a l'avançament del projècte de Dieu, çò qu'es gravat sus de pèiras pren una valor perpetuala fins a la fin del mond. E es lo cas de sos dètz comandaments dont cap dels dètz pòt pas èsser modificat e encara mens, suprimit, coma la Roma papala o a gausat far pel segond d'aqueles dètz comandaments. L'intencion diabolica d'enganar los candidats per l'eternitat apareis dins lo rajout d'un comandament per tal de ne conservar lo nombre de dètz. Mas la defensa divina de se prosternar davant de las creaturas, dels imatges talhats o de las representacions es efectivament estada suprimida. Se pòt plànher aquel tip de causa mas aquò permet pasmens de decelar la falsa fe. Lo que cerca pas de comprene e demòra superficial subte logicament la consequéncia de son comportament ; ignòra las modalitats de son jutjament fins a sa condemnacion per Dieu.

Lo temple o luòc sant

Quitam l'aspècte celèst religiós vist del cèl per o agachar jol que la santetat religiosa li balha sus la tèrra. S'o descobrís dins los elements plaçats dins la partida « temple » de l'« ostal a YaHWÉH ». Dins lo tabernacle del temps de Moïse, aquela pèça èra la tenda d'assignacion. Son tres, aqueles elements e concernisson la taula dels pans de proposicion, lo candelièr a sèt conducches e sèt lampas e l'autar dels perfums plaçat just davant lo vel al mièg de la pèça. En venent de defòra, la taula dels pans es a esquèrra, al Nòrd e lo candelièr es a drecha, al Sud. Aqueles simbòls son los d'una realitat que pren forma dins la vida dels elegits recrompats per la sang versada per Jèsus-Crist. Son perfiechament complementaris e indissociables.

Lo candelièr d'aur a sèt lampas

Exo.26 :35 : « Metràs la taula en defòra del vel, e lo candelièr en fàcia de la taula, al costat meridional del tabernacle ; e metràs la taula al costat septentrional ».

Dins lo temple, es plaçat a esquèrra, del quotat Sud. La lectura dels simbòls s'efectua dins lo temps, del Sud cap al Nòrd. Lo candelièr imatge l'Esperit e lo lum de Dieu tre lo començament de l'anciana aliança. L'aliança santa pausa ja sul sacrifici de « l'anhèl de Dieu » pascal simbolizat e precedit per d'anhèls o de joves marrans ofèrts en sacrifici dempuèi Adam. Dins Apo.5:6 los simbòls del candelièr li son estacats : « sèt uèlhs que son los sèt esperits de Dieu enviats per tota la tèrra » e « sèt banas » que li atribuïsson la santificacion de la poténcia.

Lo candelièr es aquí per respondre al besonh de lum dels elegits. L'obtenon al nom de Jèsus-Crist en que se ten la santificacion (= 7) del lum divin. Aquela santificacion es simbolizada per la chifra « sèt » present dins la revelacion biblica dempuèi la creacion de la setmana de sèt jorns tre lo començament. Dins Zacàrias, l'Esperit imputa « sèt uèlhs » a la pèira principala sus la quala Zorobabel va tornar bastir lo temple de Salomon destrutz pels babilonians. E ditz

d'aqueles « sèt uèlhs » : « Aqueles sèt son los uèlhs de YaHWÉH, que corron tota la tèrra. » Dins Apo.5:6, aquel messatge es atribuït a Jèsus-Crist, « l'anhèl de Dieu » : « E vivi, al mièg del tròne e dels quatre èssers vius e al mièg dels vièlhs, un anhèl qu'èra aquí coma immolat. Avia sèt banas e sèt uèlhs, que son los sèt esperits de Dieu enviats per tota la tèrra». Aquel verset afirma, amb fòrça, la santificacion de la divinitat del Messias Jèsus. Lo grand Dieu creator s'es enviat el meteis sus la tèrra per i complir en Jèsus son sacrifici expiatòri voluntari. Es a l'accion d'aquel Esperit divin que devi las explicacions presentadas dins mos obratges. Lo lum es progressiu e la coneissença creis amb lo temps. Li devèm tota nòstra compreneson de sas paraulas profeticas.

L'autar dels perfums

En ofrissent son còs fisic a la mòrt, dins la nòrma perfiecha de son esperit e de tota son arma, Jèsus-Crist pòrta davant Dieu una agradiva odor que lo rite ebrèu simboliza per de perfums. Crist es representat dins aqueles perfums mas tanben dins lo ròtle de l'oficiant que los ofrís.

Just davant lo vel, e de cap a l'arca del testimoniatge e de son propitiatoire, i a l'autar dels perfums que conferís a l'oficiant, lo sobeiran sacrificateur, son ròtle d'intercesseur per las fautas comesas per sos sols elegits. Perque Jèsus a pas pres sus el los pecats del mond entièr, mas unicament los de sos elegits a los quals balha de signes de sa reconeissença. Sus la tèrra, lo sobeiran sacrificateur a pas qu'una valor simbolica profetica, perque lo drech d'intercession apartenís pas qu'al Crist Salvaire. L'intercession es son drech exclusiu e a un caractèr « perpetual » segon l'òrdre de Melchisédec coma aquò es precisat de faïçon complementària dins Dan.8:11-12 : « Elle s'aucèt fins al cap de l'armada, li tirèt lo sacrifici perpetual, e versèt lo luòc de son santuari. L'armada foguèt liurada amb lo sacrifici perpetual, a causa del pecat ; la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas empresas » ; e dins Hébr.7:23. Los mots « sacrifici » barrats son pas citats dins lo tèxt ebrèu original. Dins aquel verset, Dieu denòncia las consequéncias de la dominacion papala romana. La relacion dirècta del crestian amb Jèsus es desviada al profièch del cap papal ; Dieu pèrd sos servidors que i pèrdon lor arma. Dins sa perfeccion divina, sol Dieu en Crist pòt legitimar son intercession, perque ofrís, en rescat pels per qu'intercedís, son sacrifici compassionnel voluntari que pòrta una agradiva odor pel Dieu jutja Amor e Justice que representa a l'encòp. Son intercession a pas res d'automatic, l'exercís o non, segon qu'o suplicant lo meriti o pas. L'intercession de Jèsus-Crist es motivada per sa compassion per las febleas naturalas carnalas de sos elegits, mas degun o pòt pas enganar, jutja e combat amb justícia e droiture e reconeis sos vertadièrs adoradors e esclaus ; çò que son sos vertadièrs discípols. Dins lo ritual, los perfums simbolizan l'agradiva odor de Jèsus que pòt atal a aquel títol ofrir las pregàrias de sos sants fidèls amb son perfum personal agradiu per Dieu. Lo principi es parièr a l'assasonament d'un plat que deu èsser consumit. Imatge profetic del Crist venceire, lo Sobeiran sacrificateur terrèstre ven caduc e deu desaparéisser aital coma lo temple dins lo qual practica sos rites religioses. Lo principi de l'intercession demòra après aquò, perque las pregàrias adreçadas a Dieu pels sants son presentadas al nom e pels meritis de Jèsus-Crist intercesseur celèst e Dieu en plenitud a l'encòp.

La taula dels pans de proposicion

Dins lo temple, es plaçada a drecha, del quotat Nòrd. Los pans de proposicion imagent la noiridura espirituala que constituís la vida de Jèsus-Crist, vertadièra manna celèsta balhada als elegits. I a dotze pans coma i a dotze tribús dins l'aliança divina e umana complida en Jèsus-Crist plenament Dieu (= 7) e plenament Òme (= 5) ; la chifra dotze essent la chifra d'aquela aliança entre Dieu e l'òme, Jèsus-Crist n'es l'aplicacion e lo modèl perfiech. Es sus el que Dieu bastís sas alianças suls 12 patriarcas, los 12 apòstols de Jèsus, las 12 tribús sageladas dins Apo.7. Dins la lectura de son orientacion al Nòrd del « temple », aquela taula se tròba del costat de l'aliança novèla e del costat del grand Chérubin plaçat a esquèrra dins lo santuari.

Lo pòrge

L'autar dels sacrificis

Dins Apocalipsi 11 :2, l'Esperit imputa al « pòrge » del santuari, un sòrt particular : « Mas lo pòrge exterior del temple, daissa-o en defòra, e o mesura pas ; perque es estat balhat a las nacions, e trepejaràn la vila santa pendent quaranta dos meses ». Lo « pòrge » designa la cort exteriora situada abans la dintrada del luòc sant o temple cobèrt. I trobam d'elements del ritual religiós que concernisson l'aspècte fisic dels èssers. En primièr, se presenta l'autar dels sacrificis sul qual los animals sacrificats son cremats. Dempuèi la venguda de Jèsus-Crist qu'es vengut complir lo sacrifici perfiech, aquel ritual es vengut caduc e a pres fin confòrmament a la profecia de Dan.9:27 : « Farà una solida aliança amb mantuna per una setmana, e pendent la mitat de la setmana farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda ; lo devastator cometrà las causas mai òrras, fins que la roïna e çò qu'es estat resolgut fondon sul devastator ». Dins Hébr.10:6 a 9, la causa es confirmada : « As pas acceptat ni olocaustes ni sacrificis pel pecat. Alara ai dich: Aquí, veni (Dins lo rotlèu del libre es question d'ieu) Per far, ô Dieu, ta volontat. Après aver dich primièr: As pas volgut e as pas acceptat ni sacrificis ni ofrendas, Ni olocaustes ni sacrificis pel pecat (çò que s'ofrís segon la lei), ditz puèi : Aquí, veni per far ta volontat. Abolís atal la primièra causa per establir la segonda. Es en vertut d'aquela volontat que sèm santificats, per l'ofrenda del còs de Jèsus Crist, un còp per totas ». Sembla que Paul, l'autor presumit d'aquel épître adreçat als « ebrèus », l'aja escricha jos la dictada de Jèsus-Crist ; çò que justifique son immens lum e son incomparabla precision. En efiech, sol Jèsus-Crist en persona li podí dire : « (Dins lo rotlèu del libre es question d'ieu) ». Mas lo verset 8 del tèxt del Salm 40 dich : « amb lo rotlèu del libre escrich per ieu ». Aquela modificacion pòt donc èsser justificada per aquela accion personala del Crist al prè de Paul, qu'es demorat isolat tres annadas en Arabia, preparat e ensenhat dirèctament per l'Esperit. E o rampèli, foguèt ja lo cas del rotlèu escrich per Moïse que l'escriguèt jos la dictada de Dieu.

La mar, tina de las ablucions

Lo segond element del pòrge es la tina de las ablucions, prefiguracion del ritual del baptisme. Dieu li balha per nom lo mot « mar ». Dins l'experiéncia umana la mar es sinonima de « mòrt ». A englotit los antédiluvians per son deluvi e fa se morir per negada, tota la cavaliariá del Faraon

que perseguissia Moïse e son pòble ebrèus. Dins lo baptisme, obligatòriament en immersion totala, lo vièlh òme pecador es supausat se morir per ressortir de l'aiga en novèla creatura recrompada e regenerada per Jèsus-Crist que li imputa sa perfiecha justícia. Mas, es pas aquí qu'un principi teoric dont l'aplicacion va dependre de la natura del candidat que se presenta. Ven, coma Jèsus, al baptisme, per far la volontat de Dieu ? La responsa es individuala e Jèsus imputa o imputa pas sa justícia segon lo cas. Çò qu'es segur, es que lo que vòl far sa volontat, va respectar amb jòia e reconeissença, la santa lei divina dont la transgression constituísca lo pecat. S'aqueste se deu morir dins l'aiga del baptisme, es fòra de question que renasca dins lo servici del Crist, s'es pas accidentalament a causa de la feblesa carnala de l'èsser uman.

Atal, lavat de sos pecats e revestissent la justícia imputada de Jèsus-Crist, coma lo sacrificateur de l'anciana aliança, l'elegit crestian pòt dintrar dins lo luòc sant o temple per i servir Dieu en Jèsus-Crist. Lo camin de la vertadièra religion divina es atal revelat per aquela construccion imagée perque son pas aquí que de simbòls, la realitat va aparéisser dins las òbras que l'elegiguères justificat va portar davant los òmes, los àngels, e lo Dieu creator.

Lo projècte de Dieu profetizat en imatges

Dins son projècte, Dieu a tirat lo pecat dels elegits per la sang de Jèsus-Crist portat sul propitiatoire del santuari o luòc plan sant. Beneficiant d'una autorizacion de perquisicions excepcionalas sul sit del Mont Golgotha a Jerusalèm fins en 1982, l'infirmièr adventista arqueològ Ron Wyatt a revelat que la sang de Jèsus a vertadièrament rajat sul costat esquèr del propitiatoire situat dins una cauna sosterranha a sièis mètres al dejós de la crotz de la crucifixion del Crist ; la causa avent se tenguèt al pè del mont Golgotha. Dins lo rite sacerdotal, lo sacrificateur plaçat dins lo luòc sant afrontat lo propitiatoire e a las causas celèstas installadas dins lo luòc plan sant, lo santuari. D'aquel fach, çò qu'es a esquèrra d'òme se tròba a la drecha de Dieu. Tot parièr, l'escritura de l'ebrau se fa de la drecha cap a l'esquèrra de l'òme, prenent la direccion Nòrd-Sud donc, de l'esquèrra cap a la drecha de Dieu. Atal, lo projècte de las doas alianças es escrich dins la lectura d'aquel luòc plan sant, de la drecha de l'òme cap a son esquèrra ; siá l'invèrs per Dieu. Los josieus de l'anciana aliança an servit Dieu jos l'imatge simbolic del chérubin situat dins lo santuari a lor drecha. Pendent lor aliança, la sang del boc tuat lo « jorn dels expiations » èra portat per aspersion sul davant e sul propitiatoire. L'aspersion èra facha sèt còps amb son det pel sobeiran sacrificateur en direccion de l'Orient. Vertat es que l'anciana aliança èra la fasa orientala de son projècte salvateur. Los pecadors a perdonar èra eles meteisses en Orient, a Jerusalèm. Lo jorn ont Jèsus a versat sa sang, aqueste es tombat sus aquel quitament propitiatoire, e l'aliança novèla actée sus sa sang e sa justícia a començat jol signe del segond chérubin situat a esquèrra, costat Sud. Atal, vista per Dieu, aquela progression s'es efectuada dempuèi son esquèrra cap a sa « drecha », costat de sa benediccion, segon qu'es escrich dins Salm 110:1 : « De David. Salm. Paraula de YaHWÉH a mon Senhor : Sèi-te a ma drecha, Fins que faga de tos enemics ton marchapè ». E confirmant Hébr.7:17, los versets 4 a 7 precisan : « YaHWÉH l'a jurat, e se'n repentirà pas ponch : Ès sacrificateur per totjorn, A la faïçon de Melchisédek. Lo Senhor, a ta drecha, aureta dels reis al jorn de sa colèra. Exercís la justícia demest las nacions : tot es plen de cadavres ; copa de caps sus tota l'espandida del país. Beu al torrent pendent la marcha :

aquí perquè relèva lo cap ». Es atal, que lo doç, mas just, Jèsus-Crist fa pagar als trufandièrs e als rebèls lo prètz de lor mesprètz pel testimoniatge sublima de son amor compassionnel per sos elegits recrompats.

Per fin qu'en dintrant dins lo pòrge o lo temple, los ebrèus presenten lors esquinas al « solelh levant » adorat de totes tempes pels pagans en divèrses luòcs sus la tèrra, Dieu a volgut que lo santuari siá bastit, sus sa longor, dins l'ais Èst-Oèst. Dins sa largor, la paret de drecha del luòc plan sant èra donc situat al « Nòrd » e la paret d'esquèrra èra de costat del « Sud ».

Dins Matt.23:37, Jèsus s'es el meteís balhat l'imatge d'una « galina que protegís jos sas alas sos poletons » : « Jerusalèm, Jerusalèm, que tuas los profètas e que lapidas los que te son enviats, quant de còp ai volgut amassar tos mainatges, coma una galina amassa sos poletons jos sas alas, e l'avètz pas volgut ! ». Es çò qu'ensenhan, per caduna de las doas alianças successivas, las alas desplegadas dels dos chérubins. Segon Exo.19 :4, Dieu se compara el meteís a una « agla » : « Avètz vist çò qu'ai fach a Egipte, e coma vos ai portats sus d'alas d'agla e menats cap a ieu ». Dins Apo.12:14, precisa « granda agla » : « E las doas alas de l'agla granda foguèron balhadas a la femna, per fin que s'envolèsse al desèrt, cap a son luòc, ont es noirida un temps, dels tempes, e la mitat d'un temps, luènh de la fàcia de la sèrp ». Aqueles imatges illustran la meteissa realitat : Dieu protegís los qu'aima perque l'aiman, dins las doas alianças successivas, abans e après Jèsus-Crist.

Enfin, simbolicament, lo temple ebrèu representava lo còs del Crist, lo de l'elegit e collectivament, l'Esposa del Crist, son Elegida, l'amassada dels elegits. Per totes aquelas rasons, Dieu a fixat de règlas alimentàrias sanitàrias per fin qu'aquelas divèrsas formas del temple sián santificadas e respectadas ; 1Agacín.6:19 : « Sabètz pas que vòstre còs es lo temple del Sant Esperit qu'es en vosautres, qu'avètz rebut de Dieu, e que vos apartenissètz pas ponch a vosautres meteisses? »

De l'aur, res que d'aur

Cal encara relevar l'importància d'aquel criteri : totes los mòbles e las ustensilhas, las chérubins e las parets interioras eles meteisses son d'aur o recobèrts d'aur batut. La característica de l'aur, es son caractèr inalterable ; es aquí, l'unica valor que Dieu li balha. Es pas estonant que faga d'aur lo simbòl de la fe perfiecha dont lo modèl unic e perfiech foguèt Jèsus-Crist. L'interior del temple e del santuari imagent l'aspècte interior de l'esperit de Jèsus-Crist abitat per la santificacion, la puretat del Sant Esperit de Dieu ; son caractèr èra inalterable e foguèt la causa de sa victòria sul pecat e sus la mòrt. L'exemple balhat per Jèsus es presentat per Dieu coma lo modèl a imitar per totes sos elegits ; es son exigéncia, l'unica condicion per venir individualament e collectivament compatibla amb la vida celèsta etèrna, salari e recompensa de venceires. Las valors qu'èran las siás devon venir las nòstras, li devèm semblar coma de clòns, segon qu'es escrich dins 1 Jean 2:6 : « lo que dich que demòra en el deu marchar tanben coma a marchat el meteís ». La significacion de l'aur nos es balhada dins 1 Pierre 1:7 : « per fin que l'espròva de vòstra fe, mai preciosa que l'aur perible (que pasmens es esprovat pel fuòc), aja per resultat la lausenja, la glòria e l'onor, quand Jèsus Crist apareisserà, ». Dieu espròva la fe de sos elegits. Malgrat qu'inalterable, l'aur pòt contenir de traças de materials impurs, e pel en desbarrassar, deu èsser calfat e fondut. Las escòrias o impuretats montan alara a sa susfàcia e pòdon èsser retiradas. Es l'imatge de l'experiéncia de la vida

terrèstra dels discípolos recrompats pendent la quala Crist arranca lo mal e los purifica, en los sometent a diversas espròvas. E es pas que jos la condicion de lor victòria dins l'espròva, qu'al tèrme de lor vida, lor sòrt etèrn es decidit pel Jutge grand Jèsus-Crist. Aquela victòria se pòt pas obtenir que per son sosten e son ajuda, segon qu'a declarat dins Jean 15:5-6 e 10 a 14 : « Soi lo cep, sètz los gavèls. Lo que demòra en ieu e en que demòri pòrta fòrça fruch, perque sens ieu podètz pas res far. Se qualqu'un demòra pas en ieu, es getat defòra, coma lo gavèl, e seca ; puèi s'amassa los gavèls, se los gèta al fuòc, e crèman ». L'obesissença als comandaments divins es exigida : « se gardatz mos comandaments, demoraretz dins mon amor, atal coma ai gardat los comandaments de mon Paire, e que demòri dins son amor. ». Se morir per sos amics ven l'apogèu perfiecha de la nòrma de son amor sublimat : « Es aici mon comandament : Aimatz los unes los autres, coma vos ai aimats. I a pas en mai grand amor que de balhar sa vida per sos amics ». Mas aquela reconeissença per Jèsus es condicionala : « Sètz mos amics, se vosautres fachas çò que vos comandi ».

De son costat, lo candelièr a sèt lampas èra fach d'aur massís. Podiá pas alara simbolizar que la perfeccion de Jèsus-Crist. L'aur trobat puèi dins las glèisas del catolicisme roman es a l'imatge de la revindicacion de sa falsa fe. Aquí perquè, a l'opausat, los temples protestants èran despolhats de totes ornaments, umils e austèrs. Dins lo simbolisme del santuari e del temple, la preséncia de l'aur pròva que lo santuari pòt pas representar que lo divin Jèsus-Crist. Mas per extension, es escrich qu'es lo Cap, lo cap de la Glèisa qu'es son còs dins Eph.5:23-24 : « perque lo marit es lo cap de la femna, coma Crist es lo cap de la Glèisa, qu'es son còs, e dont es lo Salvaire. Solament, atal coma la Glèisa es somesa a Crist, las femnas tanben lo devon èsser a lors marits en totes causas.» Mas puèi l'Esperit precisa : « Marits, aimatz vòstras femnas, coma Crist a aimat la Glèisa, e s'es liurat el meteis per ela, per tal de la santificar per la paraula, après l'aver purificada pel baptisme d'aiga, per tal de far paréisser davant el aquela Glèisa gloriosa, sens taca, ni rufa, ni res de parièr, mas santa e irrèpréhensible ». Aquí donc, clarament exprimit, en qué consistís la religion crestiana vertadièra. Sa nòrma es pas solament teorica car es una practica començada dins tota sa realitat. L'acòrdi amb la nòrma de sa « paraula » revelada es exigida ; çò qu'implica lo respècte dels comandaments e de las ordenanças de Dieu e la coneissença dels mistèris revelats dins sas profecias de la Bíblia. Aquel criteri, « irrèpréhensible o irreprochable » dels elegits, es remembrat e confirmat dins Apo.14:5 ont es imputat als sants « adventistas » del vertadièr retorn final del Crist. Son designat pel simbòl dels « 144 000 » sagelats del « sagèl de Dieu » dins Apo.7. Lor experiéncia es la de l'entièra santificacion. Aquel estudi mòstra que lo tabernacle, lo santuari, lo temple e totes lors simbòls profetizavan lo projècte grand salvateur de Dieu. An trobat lor tòca e lor compliment dins la manifestacion del ministèri terrèstre de Jèsus-Crist revelat als èssers umans. Atal, la relacion que l'elegit entreten amb el es de natura e de caractèr profetic ; l'òme ignorant se'n remet al Dieu creator que sap tot ; que bastís son avenir e o li revèla.

L'estudi del temple bastit pel rei Salomon nos ven de demostrar que cal pas confondre la partida « temple » accessible als òmes amb lo « santuari » reservat exclusivament al Dieu celèst. En consequéncia d'aiçò, lo mot « santuari » utilizat en plaça del mot « santetat » dins Dan.8:14 pèrd aquel còp tota legitimitat, perque concernís un luòc celèst ont cap de purificacion fa pas besonh en 1843. E al contrari, lo mot « santetat » concernís los sants que devon rompre amb la practica del pecat sus la tèrra per èsser santificats siá, seleccionats per l'eleccion per Dieu.

A la mòrt de Jèsus-Crist, lo vel que separava lo « temple » del « santuari » es estat esquiçat per Dieu, mas solas las pregàrias dels sants anavan accedir espiritualament al santuari celèst ont Jèsus anava intercedir per eles. La partida temple deviá contunhar son ròtle d'ostal d'ammassada dels elegits sus la tèrra. N'es tot parièr en 1843, lo principi se renovèla. Lo « temple » dels sants rèsta sus la tèrra e dins lo « santuari », unicament celèst, l'intercession del Crist repren oficialament en favor dels sols elegits adventistas seleccionats. I a pas donc mai de « santuari » sus la tèrra dins l'aliança novèla ont son simbòl desapareis. I demòra pas que lo « temple » espiritual dels elegits recrompats.

Las solas solhaduras que necessitavan una purificacion concernissían los pecats dels òmes sus la tèrra, perque cap de lor pecat es pas vengut solhar lo cèl. Sola la preséncia del drac e de sos demònis rebèls o podían far, aquí perqué, venceire, en Micaël, Jèsus-Crist los a caçats de cèl e getats sus la tèrra del pecat ont devon demorar fins a lor mòrt.

Demòra una causa a comprene après aver evocat lo simbolisme de la santetat. Tan sants coma sián aqueles simbòls, son pas que de causas materialas. La vertadièra santetat es dins lo vivent, aquí perqué, Jèsus-Crist èra mai que lo temple qu'el meteis existissía unicament per abrigar la lei de Dieu, imatge de son caractèr e de sa justícia ofensada pel pecador terrèstre. Es unicament per servir de supòrt a l'ensenhament de sos elegits que Dieu a fach realizar aquelas causas per Moïse e sos obrièrs. Es per tal d'evitar de comportaments idolatras que Dieu a autorizat un òme, son servidor, Ron Wyatt, a retrobar e a tocar l'arca de son testimoniatge en 1982. Perque lo « testimoniatge de Jèsus » qu'« es l'esperit de profecia » li es fòrça superior e mai util dempuèi qu'es vengut en persona revelar lo sens del projècte salvateur preparat per sos elegits seleccionats sus la tèrra. Ron Wyatt es estat autorizat a filmar los dètz comandaments sortits de l'arca per d'àngels, mas a refusat de gardar lo film. Aqueles faches o pròvan, Dieu coneissía d'avança son refús, mas aquela causida nos protegís d'idolatria qu'un tal enregistrament auriá pogut produire en çò de d'unes de sos elegits mai vulnerables. Aquela realitat nos es estada revelada, per fin que la gardàvem dins las pensadas de nòstres còrs coma un doç privilègi balhat per nòstre Dieu Amor.

Las separacions de la Genèsi

Mentre que l'estudi d'aquel obratge nos a revelat los secrèts amagats dins las profecias de Daniel e Apocalipsi, me te cal ara far descobrir las profecias qu'èran reveladas dins lo libre de la Genèsi, mot que significa « començament ».

Atencion !!! Lo testimoniatge qu'anam relevar dins aquel estudi del libre de la Genèsi es sortit dirèctament de la boca de Dieu que l'a dictat a son servidor Moïse. Creire pas a aquel raconte constituís lo mai grand otragè que pòsca èsser fach a Dieu dirèctament, un otragè que barra definitivament la pòrta del cèl perque revèla l'abséncia totala de « la fe, sens la quala es impossible d'èsser agradiu a Dieu », segon Ebrèus 11:6.

Dins lo prològ de son Apocalipsi, Jèsus a fòrça insistit sus aquela expression : « Soi l'alfa e l'omèga, lo començament e la fin » que cita tornarmai a la fin de sa Revelacion dins Apo.22:13. Avèm ja relevat lo caractèr profetic del libre de la Genèsi, sustot a prepaus de la setmana de sèt jorns que profetizan sèt mila ans. Aicí, abòrdi aquel libre de la Genèsi jos l'aspècte del tèma de la « separacion » qu'o caracteriza tot particularament coma o anam veire.

Genèsi 1

Lo 1èr jorn

Genèsi 1:1 : « Al començament, Dieu creèt los cèls e la tèrra »

Coma l'indica lo mot « començament », la « tèrra » es plan estada creada per Dieu coma centre e basa d'una dimension novèla, parallèla a las formas de la vida celèsta que l'a precedida. Per reprene l'imatge d'un pintre, s'aguèt per el de crear e començar la realizacion d'un tablèu novèl. Mas relevam ja que, tre lor origina, « los cèls e la tèrra » son separats. Los « cèls » designan lo còsmos intersideral voida, escur e infinit ; e la « tèrra » se presenta alara jos l'aspècte d'una bòla recobèrta per l'aiga. La « tèrra » aviá pas de préexistence a la setmana de la creacion puèi qu'es creada al començament o « començament » de la creacion d'aquela dimension terrèstra especifica. Sortís del neient e pren forma sus l'òrdre de Dieu per complir un ròtle vengut necessari a causa de la libertat qu'es a l'origina del pecat comés dins lo cèl per sa tota primièra creatura ; lo qu'Esaiè 14:12 designa pels noms « astre del matin » e « fils de l'auròra » es vengut Satan dempuèi sa contestacion de l'autoritat de Dieu. Es dempuèi, lo cap de fila del camp rebèl celèst existissent e del camp terrèstre a venir.

Gen.1:2 : « la tèrra èra infòrma e voida : i aviá de tenèbras a la susfàcia de l'abisme, e l'esperit de Dieu se moviá al dessús de las aigas ».

Coma un pintre comença per aplicar sus la tela la jaça de fons, Dieu presenta la situacion que preval dins la vida celèsta ja creada e la vida terrèstra que va crear. Designa atal pel mot « tenèbras » tot çò qu'es pas dins son aprobacion que va nommar « lum » en oposicion absoluta. Relevam lo ligam qu'aquel verset establís entre lo mot « tenèbras », totjorn al plural tant sos aspèctes son multiples, e lo mot « abisme » que designa la tèrra portaira de cap de forma de vida. Dieu a utilizat aquel simbòl per designar sos enemics : los « sens Dieu » revolucionaris e liures pensaires dins Apo.11:7 e los rebèls del catolicisme papal dins Apo.17:8. Mas, los protestants rebèls los rejonhon en 1843 en passant a lor torn jos la dominacion de Satan, « l'àngel de l'abisme » d'Apo.9:11 ; los quals son rejonches per l'adventisme infidèl en 1995.

Dins l'imatge prepausat dins aquel verset, vesèm que de « tenèbras » separen « l'esperit de Dieu » d'amb « las aigas » que profetizaràn en simbòl, dins Daniel e Apocalipsi, de las massas de « pòbles, de nacions e de lengas » jols simbòls « mar » dins Dan.7:2-3 e Apo.13:1, e jol de

« fluvis » dins Apo.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. La separacion serà lèu imputada al « pecat » original que serà comés per Eve e Adam. Coma dins l'imatge balhat, Dieu costeja lo mond de las tenèbras restacadas als àngels rebèls que seguisson Satan dins sa causida de contestar l'autoritat de Dieu.

Gen.1:3 : « Dieu dich : Qué lo lum siá ! E lo lum foguèt »

Dieu fixa sa nòrma del « plan » segon son pròpri e sobeiran jutjament. Aquela opcion del « plan » es restacada al mot « lum » a causa de son aspècte gloriós, visible de totes e per totes, perque lo ben engendra pas la « vergonha » que condutz l'òme a s'amagar per complir sas marridas òbras. Aquela « vergonha » serà ressentida per Adam après lo pecat segon Gen.3, comparativament a Gen.2:25.

Gen.1:4 : « Dieu vegèt que lo lum èra bon ; e Dieu separèt lo lum d'amb las tenèbras ».

Es aicí lo primièr jutjament exprimit per Dieu. Revèla sa causida del ben evocat pel mot « lum » e sa condemnacion del mal designat pel mot « tenèbras ».

Dieu nos revèla la tòca de sa creacion terrèstra e donc lo resultat final que son projècte permetrà d'obtenir : la separacion definitiva dels qu'aiman son « lum » d'amb los que preferisson las « tenèbras ». « Lumière e tenèbras » son las doas causidas rendudas possiblas pel principi de libertat que Dieu a volgut balhar a totas sas creaturas celèstas e terrèstras. Aqueles dos camps opausats an fin finala dos caps ; Jèsus-Crist pel « lum » e Satan per las « tenèbras ». E aqueles dos camps opausats, coma los dos pòls de la tèrra, auràn tanben doas fins diferentas absoludas ; los elegits viuràn eternalament dins lo lum de Dieu segon Apo.21:23 ; e destruches pel retorn del Crist, los rebèls acabaràn en estat de « poscas » sus la tèrra desolada tornada venir « l'abisme » de Gen.1:2. Ressuscitats pel jutjament, seràn definitivament avalits essent consumits dins « l'estanh de fuòc » de la « segonda mòrt » segon Apo.20:15.

Gen.1:5 : « Dieu cridèt lo lum jorn, e cridèt las tenèbras nòtz. Atal, i aguèt un ser, e i aguèt un matin : foguèt lo primièr jorn ».

Aquel « primièr jorn » de la Creacion es consacrat a la separacion definitiva dels dos camps formats per las causidas « lum e tenèbras » que se van afrontar sus la tèrra fins a la victòria finala de Jèsus-Crist e lo renovelament de la creacion terrèstra. Lo « primièr jorn » es atal « marcat » per l'autorizacion que Dieu balha als rebèls d'o combatre pendent los « sèt mila » ans profetizats per la setmana entièra. Es atal tot indicat per venir lo signe, siá, la « marca » de la falsa adoracion divina retrobada pendent los sièis millenaris en çò dels pòbles pagans o josieus infidèls, mas particularament dins l'èra crestiana, dempuèi l'adopcion del « jorn del solelh Invencit » coma jorn de repaus setmanier impausat per l'autoritat imperiala de Constantin 1èr, lo 7 de Març de 321. Es aital que dempuèi aquela data, l'actual dimenge « crestian » ven la « marca de la bèstia » seguida al sosten religiós que li balha la fe catolica romana papala a partir de 538. Visiblament, « l'alfa » de la Genèsi aviá fòrça a ofrir als servidors fidèls de Jèsus-Crist del temps « omèga ». E es pas acabat.

Lo 2ème jorn

Gen.1:6 : « Dieu dich : Qué i aja una expandida entre las aigas, e que separa las aigas d'amb las aigas ».

Aicí encara, es question de separacion : « las aigas d'amb las aigas ». L'accion profetiza la separacion de las creaturas de Dieu simbolizadas per las « aigas ». Aquel verset confirma la separacion naturala de la vida celèsta d'amb la vida terrèstra e dins las doas, la separacion dels « fils de Dieu » d'amb los « fils del drac » cridats pasmens a coabitar amassa fins al jutjament marcat, per la mòrt de Jèsus-Crist pels marrits àngels rebèls, e fins al retorn en glòria de Jèsus-Crist pels Terrenals. Aquela separacion va justificar lo fach que l'òme va èsser creat de pauc inferior als àngels celèstes puèi que la dimension celèsta li va èsser inaccessible. L'istòria de la tèrra serà la d'una longa tria fins a sa fin. Lo pecat a establert lo rambalh e Dieu organiza aquel rambalh per una tria selectiva.

Gen.1:7 : « E Dieu faguèt l'expandida, e separèt las aigas que son al dejós de l'expandida d'amb las aigas que son al dessús de l'expandida. E aquò foguèt atal ».

L'imatge balhat separa la vida terrèstra profetizada per las « aigas que son al dejós » d'amb la vida celèsta qu'es « al dessús de l'expandida ».

Gen.1:8 : « Dieu cridèt l'expandida cèl. Atal, i aguèt un ser, e i aguèt un matin : foguèt lo segond jorn ».

Aquel cèl, designa la jaça atmosferica que, formada a partir de las 2 gazs (l'idrogèn e l'oxigèn) que compausan l'aiga, entorneja tota la susfàcia de la tèrra e qu'es pas accessible naturalament a l'òme. Dieu o restaca a la preséncia d'una vida celèsta invisible çò qu'es lo cas puèi que lo drac el meteís va recebre lo nom de « prince de la poténcia de l'aire » dins Eph.2:2 : « ...dins los quals marchàvetz un còp èra, segon lo tren d'aquel mond, segon lo prince de la poténcia de l'aire, de l'esperit qu'agís ara dins los fils de la rebellion » ; actitud qu'aviá ja dins lo mond celèst.

Lo 3en jorn

Gen.1:9 : « Dieu dich : Qué las aigas que son al dejós del cèl s'amassan en un sol luòc, e que lo sec paresca. E aquò foguèt atal ».

Fins a aquel moment, « las aigas » recobrissían la totalitat de la tèrra mas contenián pas encara cap de forma de la vida animala marina que serà creada lo 5en jorn. Aquela precision balharà tota son autenticitat a l'accion del deluvi de Genèsi 6 que va poder, el, expandir la forma de la vida marina animala sus la tèrra immergida ; çò que justificarà d'i retrobar puèi dels fossils marins e de las cauquilhas.

Gen.1:10 : « Dieu cridèt lo sec tèrra, e cridèt l'amàs de las aigas mars. Dieu vegèt qu'aquò èra bon ».

Aquela separacion novèla es jutjada « bona » per Dieu perque al delai dels oceans e dels continents, balha a aqueles dos tèrmes « mar e tèrra » lo ròtle de dos simbòls que van designar respectivament la glèisa crestiana catolica e la glèisa crestiana protestanta sortida de la primièra amb lo nom de glèisa reformada. Lor separacion efectuada entre 1170 e 1843 es donc jutjada « bona » per Dieu. E sos encoratjaments per sos servidors fidèls del temps de la Reforma son estats revelats dins Apo.2:18 a 29. Dins aqueles versets, se tròba aquela precision importanta dels versets 24 e 25 que fan pròva d'una situacion provisòria excepcionala : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga ; solament, çò qu'avètz, retenètz-o fins que venga ». Un còp mai, per aquel regropament, Dieu met d'òrdre dins lo rambalh creat pels esperits rebèls angelics e umans. Relevam aquel autre ensenhament, la « tèrra » va balhar son nom a la planeta entièra perque lo « sec » es preparat per èsser l'ambient natural de la vida de l'òme per qu'aquela creacion es facha per Dieu. La susfàcia marina essent quatre còps mai granda que la susfàcia de la tèrra seca, la planeta auria pogut prene lo nom « mar » mai plan meritat mas pas justificat dins lo projècte divin. Las paraulas d'aquela « dicha » : « que s'assembla se sembla e que se sembla s'assembla », se retròban dins aqueles regropaments. Atal, entre 1170 e 1843, los protestants fidèls e pacifics son estats salvats per la justícia del Crist que lor es estada imputada excepcionalament sens l'obesissença al repaus sabatic del vertadièr seten jorn : lo dissabte. E es l'exigéncia d'aquel repaus que fa de « tèrra » lo simbòl d'una falsa fe crestiana a partir de 1843, segon Dan.8:14. La pròva d'aquel jutjament divin apareis dins Apo.10:5 puèi que Jèsus pausa « sos pès » sus la « mar e la tèrra » per los espotir per sa colèra.

Gen.1:11 : « Puèi Dieu dich : Qué la tèrra produga de verdura, de l'èrba portant de la semença, d'arbres fruchièrs balhant del fruch segon lor espècia e avent en eles lor semença sus la tèrra. E aquò foguèt atal. »

La prioritat balhada per Dieu a la tèrra seca es confirmada : en primièra, recep lo poder de « produire » « de verdura, de l'èrba portant de la semença, d'arbres fruchièrs balhant del fruch segon lor espècia » ; totas causas produchas en primièr pels besonhs de l'òme, e secondairement pels animals terrèstres e celèstes que lo van entornejar. Aquelas produccions de la tèrra van èsser utilizadas per Dieu coma imatges simbolicas per revelar sas leiçons a sos servidors. L'òme coma « l'arbre » va portar de fruch, bon o marrit.

Gen.1:12 : « la tèrra produguèt de verdura, de l'èrba portant de la semença segon son espècia, e dels arbres balhant de fruch e avent en eles lor semença segon lor espècia. Dieu vegèt qu'aquò èra bon. »

Dins aquel 3en jorn, cap de falta non entache l'òbra creada per Dieu, la natura es perfiecha siá, jutjada « bona ». Dins una puretat atmosferica e terrèstra perfiecha, la tèrra multiplica sas produccions. La frucha es destinada als èssers que van viure sus la tèrra : òmes e animals qu'a lor torn van produire de fruch segon lor personalitat.

Gen.1:13 : « Atal, i aguèt un ser, e i aguèt un matin : foguèt lo tresen jorn ».

Lo 4en jorn

Gen.1:14 : « Dieu dich : Qué i aja de luminaris dins l'espandida del cèl, per separar lo jorn d'amb la nuèch ; que sián de signes per marcar las epòcas, los jorns e las annadas ».

Una separacion novèla apareis : « lo jorn d'amb la nuèch ». Fins a aquel quatren jorn, lo lum del jorn èra pas obtengut per un astre celèst. La separacion del jorn e de la nuèch existissiá ja jos una forma virtuala creada per Dieu. Per tornar sa creacion independenta de sa preséncia, Dieu va crear al quatren jorn dels astres celèstes que van permetre als òmes d'establir de calendaris basats sus la posicion d'aqueles astres dins lo còsmos intersideral. Atal van aparéisser los signes del Zodiac, l'astrologia abans d'ora mas sens la divination actuala que li es restacada siá, l'astronomia.

Gen.1:15 : « e que servisson de luminaris dins l'espandida del cèl, per esclarir la tèrra. E aquò faguèt atal ».

La « tèrra » deu èsser esclarada de « jorn » coma de « nuèch », mas lo « lum » del « jorn » deu subrepassar la de la « nuèch » perque es l'imatge simbolic del Dieu de vertat creator de tot çò que viu. E la succession dins l'òrdre « nuèch jorn » profetiza sa victòria finala contra totes sos enemics que son tanben los de sos fòrça-aimats e benuroses elegits. Aquel ròtle que consistís a « esclarir la tèrra » va balhar a aqueles astres un sens simbolic de l'accion religiosa ensenhanta de las vertats o de las messorgas presentadas al nom del Dieu creator.

Gen.1:16 : « Dieu faguèt los dos grands luminaris, lo mai grand luminari per presidir al jorn, e lo mai pichon luminari per presidir a la nuèch ; faguèt tanben las estelas ».

Relèva plan aquel detalh : en evocant « lo solelh » e « la luna », « los dos grands luminaris », Dieu designa lo solelh per l'expression « lo mai grand » mentre que los eclipsis o pròvan, los dos disques solar e lunar nos apareisson jos la meteissa talha l'un cobrissent l'autre recipròcament. Mas Dieu que l'a creat sap abans l'òme que son aparéncia pichona es deguda a son alunhament de la tèrra, lo solelh essent 400 còps mai gròsses mas 400 còps mai luènh que la luna. Per aquela precision confirma e afirma son títol suprèm de Dieu creator. En mai, sul plan espiritual, revèla son incomparable « grandor » comparada a la petitesse de la luna, simbòl de la nuèch e de las tenèbras. L'aplicacion d'aqueles ròtles simbolic va concernir Jèsus-Crist nommat « lum » dins Jean 1:9 : « Aquel lum èra lo vertadièr lum, que, en venent dins lo mond, esclaire tot òme ». Relevem-o, l'anciana aliança del pòble josieu carnal bastida sus un calendari lunar èra plaçada jol signe d'una epòca « tenebrosa » ; aiçò fins a la primièra e la segonda venguda del Crist. Tot coma la celebracion de las « fèstas de las lunas novèlas », moment ont la luna desapareissent ven invisibla, profetizava la venguda de l'èra solara del Crist, que Mal.4:2 compara a un « solelh de justícia » : « Mas per vosautres que crenhètz mon

nom, se levarà lo solelh de la justícia, e la garison serà jos sas alas ; sortiretz, e sautaretz coma los vedèls d'un estable,... ». Après l'anciana aliança josieva, « la luna » es venguda lo simbòl de la falsa fe crestiana, successivament, catolica dempuèi 321 e 538, puèi protestanta dempuèi 1843, e ... adventista institucional dempuèi 1994.

Lo verset evòca tanben « las estelas ». Lor lum es feble mas son tan nombrosas qu'esclairèn pasmens lo cèl de las nuèchs terrèstras. « l'estela » ven atal lo simbòl dels messatgièrs religioses que demòran de pè o que tomban coma lo signe del « 6en sagèl » d'Apo.6:13 dins lo qual la casuda de las estelas es venguda profetizar lo 13 de Novembre de 1833 als elegits, la casuda massisa del protestantisme per l'annada 1843. Aquela casuda concernissiá en parallèla los messatgièrs del Crist destinatari del messatge de « sards » a los quals Jèsus declara : « passas per èsser vivent e ès mòrt ». Aquela casuda es remembrada dins Apo.9:1 : « lo cinquen àngel sonèt de trompeta. E vivi una estela qu'èra tombada del cèl sus la tèrra. La clau del potz de l'abisme li foguèt balhada ». Abans la casuda dels protestants, Apo.8:10 e 11 evòca la del catolicisme definitivament condemnat per Dieu : « lo tresen àngel sonèt de trompeta. E tombèt del cèl una granda estela ardenta coma un brandon ; e tombèt sul tèrç dels fluis e sus las fonts de las aigas. » Lo verset 11 li atribuís lo nom « Absinti » : « lo nom d'aquela estela es Absinti ; e lo tèrç de las aigas foguèt cambiat en absinti, e fòrça òmes se moriguèron per las aigas, perque èran vengudas amaras ». La causa es confirmada dins Apo.12:4 : « Sa coa entrainava lo tèrç de las estelas del cèl, e los getava sus la tèrra. Lo dragon se tenguèt davant la femna qu'anava enfantar, per tal de devorar sa mainatja, quand auriá enfantat ». Los messatgièrs religioses van puèi èsser victimas de las execucions dels revolucionaris franceses dins Apo.8:12 : « lo quaten àngel sonèt de trompeta. E lo tèrç del solelh foguèt frapat, e lo tèrç de la luna, e lo tèrç de las estelas, per fin que lo tèrç en bota escurit, e que lo jorn perdèsse un tèrç de sa claror, e la nuèch tot parièr ». Las ciblas dels revolucionaris liures pensaires ostils de cap a totas las formas de la religion son tanben, totjorn parcialament (lo tèrç), « lo solelh » e la « luna ».

Dins Gen.15:5, las « estelas » simbolizan la « posteritat » promesa a Abraam : « E après l'aver conduch defòra, ditz : Agacha cap al cèl, e compta las estelas, se los pòdes comptar. E li ditz : Tala serà ta posteritat ». Atencion ! Lo messatge indica una quantitat nombrosa mas ditz pas res a prepaus de la qualitat de la fe d'aquela multitud dins la quala Dieu va trobar « fòrça de cridats mas pauc d'elegits » segon Matt.22:14. Las « estelas » simbolizan encara los elegits dins Dan.12:3 : « los que seràn estats intelligents lusiràn coma l'esplendor del cèl, e los qu'auràn ensenhat la justícia, a la multitud lusiràn coma las estelas, a totjorn e a perpetuitat ».

Gen.1:17 : « Dieu los placèt dins l'espandida del cèl, per esclarir la tèrra, »

Vesèm aici per una rason espiritual l'insistència de Dieu sus aquel ròtle dels astres : « per esclarir la tèrra ».

Gen.1:18 : « per presidir al jorn e a la nuèch, e per separar lo lum d'amb las tenèbras. Dieu vegèt qu'aquò èra bon ».

Aicí Dieu confirma lo ròtle simbolic espiritual d'aqueles astres en ligant amassa « lo jorn e lo lum » d'una part, e « la nuèch e las tenèbras » d'autra part.

Gen.1:19 : « Atal, i aguèt un ser, e i aguèt un matin : foguèt lo quatren jorn ».

La tèrra pòt d'ara enlà profèchar del lum e de la calor solara per assegurar sa fertilitat e sa produccion de noïduradas vegetalas. Mas lo ròtle del solelh prendrà pas una importància qu'après lo pecat que van cometre Eve e Adam. La vida pausa fins a aquel moment tragic sus la potèncià miraculosa del poder creator de Dieu. La vida terrèstra es organizada per Dieu per aquel temps ont lo pecat va frapar la tèrra de tota sa malediccion.

Lo 5en jorn

Gen.1:20 : « Dieu dich : Qué las aigas produson en abonde d'animals vius, e que d'aucèls vòlan sus la tèrra cap a l'espandida del cèl ».

En aquel 5en jorn, Dieu balha a las « aigas » lo poder de « produire en abonde d'animals vius » tan nombroses e tan variats que la sciéncia modèrna a de pena a totes los recensar. Al fons dels abismes dins l'escur total, se descobrí una forma de vida desconeguda d'animals minusculs fluorescents que flashan, parpalejan e càmbian d'intensitat luminosa e meteissa de color. Tot parièr, l'espandida del cèl va recebre l'animacion del vòl dels « aucèls ». Aicí apareis lo simbòl de las « alas » que permeton lo desplaçament dins l'aire als animals carnals alats. Lo simbòl va èsser restacat als esperits celèstes que n'an pas besonh perque son pas someses a las leis fisicas terrèstras e celèstas. E dins l'espècia alada de la tèrra, Dieu se va atribuir l'imatge de « l'agla » que s'auça lo mai naut en altitud demest totas las espècias dels aucèls e dels animals volants. « l'agla » ven tanben lo simbòl de l'empèri, del rei Nébucadnetsar dins Dan.7:4 e lo de Napoleon 1èr dins Apo.8:13 : « Agachèri, e ausiguèri una agla que volava al mièg del cèl, disent d'una votz fòrta : Malaür, malaür, malaür als abitants de la tèrra, a causa dels autres sons de la trompeta dels tres àngels que van sonar ! » L'aparicion d'aquel regim imperial profetizava los tres grands « malaürs » que van frapar los abitants dels païses occidentals jol simbòl de las tres darrièras « trompetas » d'Apo. 9 e 11, a partir de 1843, data ont lo decret de Dan.8:14 es dintrat en aplicacion.

En defòra de « l'agla », los autres « aucèls del cèl » van simbolizar los àngels celèstes, los bons e los marrits.

Gen.1:21 : « Dieu creèt los peisses grands e totes los animals vius que se mòvon, e que las aigas produguèron en abonde segon lor espècia ; creèt tanben tot aucèl alat segon son espècia. Dieu viu qu'aquò èra bon ».

Dieu prepara la vida marina per la condicion del pecat, lo temps ont los pluses « grands peisses » faràn dels mai pichons lor noïdurada, es lo destin programat e l'utilitat de lor abundància dins cada espècia. Los « aucèls alats » escaparàn pas a aquel principi perque eles-tanben s'entretueront per se noïrir. Mas abans lo pecat, cap d'animal marin o aucèl non fach de tòrt a un autre, la vida los anima totes e coabitan en perfiecha armonia. Aquí perquè, Dieu jutja la situacion « bona ». Los « animals » marins e « los aucèls » van tenir un ròtle simbolic après lo pecat. Los combats mortals entre las espècias balharàn alara a la « mar » lo sens de

« mòrt » que Dieu li balha dins lo ritual de las ablucions dels sacrificateurs ebrèus. La tina utilizada a aquela fin recebrà lo nom de « mar » en rampèl de la traversada de la « mar roja », las doas causas essent una prefiguracion del baptisme crestian. Atal, en li balhant per nom, « bèstia que monta de mar » dins Apo.13:1, Dieu identifica la religion catolica romana e la monarquia que la sosten a una amassada de « mòrts » que tuan e devòran lor venent coma los peisses de la « mar ». Tot parièr las aglas, los esparvièrs e los falcons devoraran los colombs e las colombas, a causa del pecat d'Eve e d'Adam e d'aqueles, en fòrça mai grand nombre, de lors descendents umans fins al retorn en glòria del Crist.

Gen.1:22 : « Dieu los benesís, en disent : Siatz feconds, multiplicatz, e emplenatz las aigas de las mars ; e que los aucèls multipliquen sus la tèrra ».

La benediccion de Dieu se concretiza per la multiplicacion, dins aquel contèxte la dels animals marins e dels aucèls, mas tanben lèu, la dels èssers umans. La Glèisa del Crist es apelada ela tanben a multiplicar lo nombre de sos adèptes, mas aquí, la benediccion de Dieu sufís pas, perque Dieu crida, mas obliga pas degun a respondre a son ofèrta de salut.

Gen.1:23 : « Atal, i aguèt un ser, e i aguèt un matin : foguèt lo cinquen jorn ».

Relevam que la vida marina es creada lo cinquen jorn atal separada de la creacion de la vida terrèstra, a causa de son simbolisme espiritual que concernís la primièra forma del crestianisme renegat e apostata ; çò que va representar la religion catolica de Roma dempuèi lo 7 de Març de 321, data de l'adopcion del fals jorn de repaus pagan, lo primièr jorn e « jorn del solelh », rebatejat puèi : dimenge siá, jorn del Senhor. Aquela explicacion es confirmada per l'aparicion del catolicisme roman pendent lo 5en millenari e la del protestantisme qu'apareis pendent lo 6en millenari.

Lo 6en jorn

Gen.1:24 : « Dieu dich : Qué la tèrra produga d'animals vius segon lor espècia, del bestiar, dels reptils e dels animals terrèstres, segon lor espècia. E aquò foguèt atal ».

Lo 6en jorn es marcat per la creacion de la vida terrèstra que, a son torn, après la mar, « produch dels animals vius segon lor espècia, del bestiar, dels reptils e dels animals terrèstres, segon lor espècia ». Dieu met en rota un procediment de reproduccion de totes aquelas creaturas vivas. Se van expandir sus la tèrra emergida.

Gen.1:25 : « Dieu faguèt los animals de la tèrra segon lor espècia, lo bestiar segon son espècia, e totes los reptils de la tèrra segon lor espècia. Dieu vegèt qu'aquò èra bon ».

Aquel verset confirma l'accion ordenada dins lo precedent. Relevam aquel còp que Dieu es lo creator e lo realizator d'aquela vida animala terrèstra producha sus la tèrra. Coma pels de la mar, los animals terrèstres van viure en harmonia fins al temps del pecat uman. Dieu tròba « bona » aquela creacion animala dins la quala de ròtles simbolicas son creats e los utilizarà dins sos messatges profetics après l'instauracion del pecat. Demest los reptils, « la sèrp » va tenir

un ròtle principal coma mèdiu instigator del pecat utilizat pel drac. Après lo pecat, los animals de la tèrra se destruiràn espècia contra espècia. E aquela agressivitat va justificar, dins Apo.13:11, lo nom de « bèstia que monta de tèrra » que designa la religion protestanta dins son darrièr estatut renegat per Dieu dins lo contèxte de l'ultima espròva de fe adventista justificada pel vertadièr retorn de Jèsus-Crist previst per la prima 2030. Pasmens, notam que lo protestantisme pòrta aquela malediccion ignorada per las multituds dempuèi 1843.

Gen.1:26 : « Puèi Dieu dich : Fasèm l'òme a nòstre imatge, segon nòstra semblança, e que domina sus peisses de la mar, sus aucèls del cèl, sul bestiar, sus tota la tèrra, e sus totes los reptils que serpejan sus la tèrra ».

En disent « Fasèm », Dieu assòcia a son òbra creatritz lo mond angelic fidèl qu'assistís a son accion e l'entorneja plen d'estrambòrd. Jol tèma de la separacion, relèva aici, regropats dins lo 6en jorn, la creacion animala terrèstra e la de l'òme qu'es evocat dins aquel verset 26, nombre del nom de Dieu siá, nombre obtengut per l'addicion de las quatre letras ebraïcas « Yod = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26 » ; letras que compausan son nom translitéré « YaHWÉH ». Aquela causida es d'aitant mai justificat que, « fach a l'imatge de Dieu », « l'òme » Adam o ven representar simbolicament dins la creacion terrèstra coma un imatge del Crist. Dieu li balha son aspècte fisic e mental, siá l'aptitud a jutjar entre lo ben e lo mal qu'o va responsabilizar. Creat lo meteis jorn que los animals, « l'òme » va recebre la causida de sa « semblança » : Dieu o plan l'animal siá, « la bèstia ». Solament es en se daissant sedusir per « un animal », « la sèrp », qu'Eve e Adam se van copar de Dieu e pèdre sa « semblança ». En balhant a l'òme la dominacion sus « los reptils que serpejan sus la tèrra », Dieu convida l'òme a dominar sus « la sèrp » e donc a se daissar pas ensenhar per el. Ailàs per l'umanitat, Eve serà isolada e separada d'Adam quand serà sedusida e renduda colpabla del pecat de desobesissença.

Dieu fisa a l'òme tota sa creacion terrèstra amb las vidas que conten e produz dins las mars, sus la tèrra e dins lo cèl.

Gen.1:27 : « Dieu creèt l'òme a son imatge, o creèt a l'imatge de Dieu, creèt l'òme e la femna ».

Lo 6en jorn dura coma los autres, 24 oras e sembla que las creacions de l'òme e de la femna son aici regropadas dins la tòca pedagogica de resumir lor creacion. En efiech, Gen.2 repren aquela creacion de l'òme en revelant fòrça accions que se son complidas versemblablement sus mantun jorn. Lo raconte d'aquel capítol 1 pren atal un caractèr normatiu revelator de las valors simbolicas que Dieu a volgut balhar als sièis primièrs jorns de la setmana.

Aquela setmana es d'aitant mai de valor simbolica qu'ela imatge lo projècte salvateur de Dieu. « l'òme » simboliza e profetiza Crist e « la femna », « la glèisa Elegida » que va èsser suscitada a partir d'el. En mai, abans lo pecat, lo temps real a pas d'importància perque dins l'estat de perfeccion, lo temps es pas comptat e lo compte al revèrs dels « 6000 ans » debutarà dins la primièra prima marcada pel primièr pecat uman. Dins una perfiecha regularitat, las nuèchs de 12 oras e los jorns de 12 oras se succedisson de contunh. Dins aquel verset, Dieu insistís sus la semblança de l'òme creat conforma a son pròpri imatge. Adam es pas feble, es plen per fòrça e es estat creat capable de resistir a las temptacions del drac.

Gen.1:28 : « Dieu los benesiguèt, e Dieu lor dich : Siatz feconds, multiplicatz, emplenatz la tèrra, e l'assujettiszez ; e dominatz suls peisses de la mar, suls aucèls del cèl, e sus tot animal que se mòu sus la tèrra ».

Lo messatge es adreçat per Dieu a tota l'umanitat dont Adam e Eve son los modèls originals. Coma los animals, son a lor torn benesits e encoratjats a procrear per multiplicar d'èssers umans. L'òme obten de Dieu la dominacion sus las creaturas animalas, çò que significa que se deu pas daissar dominar per elas, per sensiblerie e feblesa sentimentala. Lor deu pas far de mal mas viure en armonia amb elas. Aiçò, dins lo contèxte que precedís la malediccion del pecat.

Gen.1:29 : « E Dieu dich : Aquí, vos balhi tota èrba portant de semença e qu'es a la susfàcia de tota la tèrra, e tot arbre avent en el del fruch d'arbre e portant de semença : serà vòstra noiridura ».

Dins sa creacion vegetala, Dieu revèla tota sa bontat e sa generositat en multiplicant lo nombre de las semenças de cada espècia de vegetals, arbres fruchièrs, cerealas, èrbas e legums. Dieu prepausa a l'òme lo modèl de l'alimentacion perfiecha que favoriza una bona santat fisica e mentala favorabla a tot l'organisme e l'arma umana, encara uèi coma al temps d'Adam. Aquel subjècte es estat presentat dempuèi 1843 per Dieu coma una exigéncia de cap a sos elegits e pren una importància encara mai granda dins nòstres darrièrs jorns ont l'alimentacion victima de la quimia, engrais, pesticides e autres que destruson la vida en plaça de la favorizar.

Gen.1:30 : « E a tot animal de la tèrra, a tot aucèl del cèl, e a tot çò que se mòu sus la tèrra, avent en se un alen de vida, balhi tota èrba verda per noiridura. E aquò foguèt atal ».

Aquel verset presenta la clau que justifica la possibilitat d'aquela vida armoniosa. Totes los èssers vius son vegetaliens, an pas donc cap de rason de se far del mal. Après lo pecat, los animals s'atacaràn lo mai sovent per se noirir, la mòrt los fraparà alara totes d'un biais o d'un autre.

Gen.1:31 : « Dieu viu tot çò qu'aviá fach e aquí, aquò èra plan bon. Atal, i aguèt un ser, e i aguèt un matin : foguèt lo seisen jorn ».

A la fin del 6en jorn, Dieu es contentat de sa creacion que, amb la preséncia de l'òme sus la tèrra, es jutjada aquel còp « plan bona », mentre qu'èra solament « bona » en fin del 5en jorn.

L'intencion de Dieu de separar los 6 primièrs jorns de la setmana del 7en es demostrada per lor regropament dins aquel capítol 1 de la Genèsi. Prepara d'aquela faison l'estructura del 4en comandament de sa lei divina que presentarà en lor temps als ebrèus desliurats de l'esclavatge egipcian. L'èsser uman dispausa, dempuèi Adam, de 6 jorns sus 7, cada setmana, per vaquer a sas ocupacions terrèstras. Per Adam, las causas an plan començat, mas après èsser estada creada a partir d'el, la femna, son « ajuda » donada per Dieu, va far dintrar lo pecat dins la creacion terrèstra coma Gen.3 o va revelar. Per amor per sa femna, a son torn Adam va manjar lo fruch defendut e lo coble entièr se va retrobar frapat per la malediccion del pecat. Dins aquela accion, Adam profetiza Crist que vendrà partejar e pagar a sa plaça la falta de sa glèisa Elegida plan-aimada. Sa mòrt sus la crotz, al pè del mont Golgotha, va recrompar la falta

comesa e venceire del pecat e de la mòrt, Jèsus-Crist obtendrà lo drech de far profechar sos elegits de sa justícia perfiecha. Lor pòt atal ofrir la vida etèrna perduda dempuèi Adam e Eve. Los elegits dintraràn amassa al meteis moment dins aquela vida etèrna a la debuta del 7en millenari, es mentre que lo ròtle profetic del sabat se complirà. Pòdes atal comprene, perquè, aquel tèma del repaus del 7en jorn es presentat dins lo capítol 2 de la Genèsi, separat dels 6 primièrs jorns regropats dins lo capítol 1.

Genèsi 2

Lo seten jorn

Gen.2:1 : « Atal foguèron acabats los cèls e la tèrra, e tota lor armada ».

Los sièis primièrs jorns son separats del « seten » perque l'òbra creatritz de la tèrra e dels cèls per Dieu s'acaba. Çò foguèt vertat, per la pausa de las basas de la vida creada dins la primièra setmana, mas encara mai, per las 7000 annadas que profetiza egalament. Los sièis primièrs jorns anóncian que Dieu va obrar dins l'adversitat confrontat al camp del drac e de sas accions destructrises pendent 6000 ans. Son òbra va consistir a atirar cap a el sos elegits per los seleccionar al mièg de totes los èssers umans. Lor va balhar diversement de las pròvas de son amor e retendrà los que l'aiman e l'apròvan dins totes sos aspèctes e totes los domenis. Perque los qu'agiràn pas atal, van rejónher lo camp renegat del drac. « l'armada » citada designa las fòrças vivas dels dos camps que se van opausar e se combatre sus « la tèrra » e dins « los cèls » ont las « estelas del cèl » los simbolizan. E aquel combat per la seleccion va durar 6000 ans.

Gen.2:2 : « Dieu acabèt al seten jorn son òbra, qu'aviá facha : e se pausèt al seten jorn de tota son òbra, qu'aviá facha ».

En aquela fin de la primièra setmana de l'istòria terrèstra, lo repaus de Dieu ensenha una primièra leiçon : Adam e Eve an pas encara pecat ; çò qu'explica la possibilitat per Dieu de viure un vertadièr repaus. Lo repaus de Dieu es donc condicionat per l'absce de pecat en çò de sas creaturas.

La segonda leiçon es mai subtila e s'amaga dins l'aspècte profetic d'aquel « seten jorn » qu'es un imatge del « seten » millenari del projècte grand salvateur programat per Dieu.

La dintrada dins lo « seten » millenari, apelat « mila ans » dins Apo.20:4-6-7, marcarà l'acabament de la seleccion dels elegits. E per Dieu e sos elegits salvats vius o ressuscitats, mas totes essent glorificats, lo repaus obtengut serà la consequéncia de la victòria de Dieu en Jèsus-Crist sus totes sos enemics. Dins lo tèxte ebrèu, lo vèrb « se pausèt » es « shavat » de la meteissa raïç que lo mot « sabat ».

Gen.2:3 : « Dieu benesiguèt lo seten jorn, e o santifiquèt, perque en aquel jorn se pausèt de tota son òbra qu'aviá creada en la fasent ».

Lo mot sabat es pas citat mas son imatge se tròba ja dins la santificacion del « seten jorn ». Compren donc plan la causa d'aquela santificacion per Dieu. Profetiza lo moment ont son sacrifici en Jèsus-Crist recebrà sa recompensa finala : lo bonaür d'èsser entornejat de totes sos elegits qu'an testimoniats en lor temps de lor fidelitat dins lo martiri, los patiments, la privacion, lo mai sovent, fins a la mòrt. E a la debuta del « seten » millenari, seràn totes vius e auràn pas mai a crénher la mòrt. Per Dieu e son camp fidèl, se pòt imaginar la causa d'un mai grand « repaus » qu'aqueste ? Dieu veirà pas mai sofrir los que l'aiman, aurà pas mai a partejar lor patiment, es aquel « repaus » aquí que fa celebrar cada « sabat del seten jorn » de nòstras setmanas perpetualas. Aquel fruch de sa victòria finala serà estat obtengut per la victòria de Jèsus-Crist sul pecat e la mòrt. En el, sus la tèrra e al mièg dels autres umans, a realizat una òbra a pena croyable : a pres sus el la mòrt per crear son pòble elegit e lo sabat anonciava dempuèi Adam a l'umanitat que venceriá lo pecat per ofrir sa justícia e la vida etèrna als que l'aiman e o servisson fidèlament ; causa qu'Apo.6:2 proclama e confirma : « Agachèri, e aquí, pareguèt un caval blanc. Lo qu'o montava aviá un arc; una corona li foguèt balhada, e partiguèt en venceire e per véncer ».

La dintrada dins lo seten millenari marca la dintrada dels elegits dins l'eternitat de Dieu, aquí perqué, dins aquel raconte divin, lo seten jorn es pas tornat barrar per l'expression « i aguèt un ser, i aguèt matin, foguèt lo ...jorn ». Dins son Apocalipsi balhada a Jean, Crist evocarà aquel seten millenari e revelarà que serà plan el tanben compausat de « mila ans » segon Apo.20:2-4, coma los sièis primièrs que l'an precedit. Serà un temps de jutjament celèst al cors de lo qual, los elegits deuràn jutjar los mòrts del camp reneguèt. Lo sovenir del pecat serà donc mantengut dins aquestes « mila ans » del grand sabat profetizat cada fin de setmana. Sol lo jutjament darrièr, permetrà de n'acabar amb la pensada del pecat quand, sus la fin del seten millenari, totes los descasuts seràn estats destruches dins « l'estanh de fuòc de la segonda mòrt ».

Dieu balha d'explicacions sus sa creacion terrèstra

Mesa en garda : De personas mal inspiradas semenan lo dobte en presentant aquela partida de Genèsi 2 coma un segond testimoniatge que contradiriá lo del raconte de Genèsi 1. Aquelas gents an pas comprés lo metòde narratiu utilizat per Dieu. Presenta dins Genèsi 1, la globalitat dels sièis primièrs jorns de sa creacion. Puèi, a partir de Gen.2:4, torna portar de detalhs complementaris sus d'unes subjècte non explicats dins Genèsi 1.

Gen.2:4 : « Aquí las originas dels cèls e de la tèrra, quand foguèron creats »

Aquelas explicacions suplementàrias fan absolutament besonh perque lo tèma del pecat deu recebre sas pròprias explicacions. E l'avèm vist, aquel tèma del pecat es omnipresent dins las formas que Dieu a balhadas a sas realizacions terrèstras e celèstas. La construccion de la

setmana de sèt jorns es ela meteissa portaira de fôrça mistèris que sol lo temps va revelar als elegits del Crist.

Gen.2:5 : « Quand YaHWÉH Dieu faguèt una tèrra e dels cèls, cap d'arbust dels camps èra pas encara sus la tèrra, e cap d'èrba dels camps grelhava pas encara : perque YaHWÉH Dieu aviá pas fach plòure sus la tèrra, e i aviá pas ponch d'òme per cultivar lo sòl ».

Relèva l'aparicion del nom « YaHWÉH » pel qual Dieu s'es el meteis nommat a la demanda de Moïse segon Exòde 3:14-15. Moïse escriu aquela revelacion jos la dictada de Dieu que nomma « YaHWÉH ». La revelacion divina pren aici sa referéncia istorica de la sortida d'Egipte e de la creacion de la nacion Israèl.

Darrièr aquelas precisions aparentament plan logicas s'amagan de las idèas profetizadas. Dieu evòca la creissença de la vida vegetala, « arbust e èrbas dels camps », a los quals jonh la « pluèja » e la preséncia de « l'òme » que va « cultivar lo sòl ». En 1656, après lo pecat d'Adam, dins Gen.7:11, « la pluèja » del « deluvi » destruirà la vida vegetala, « arbust e èrbas dels camps » aital coma « l'òme » e sas « culturas » a causa de l'intensificacion del pecat.

Gen.2:6 : « Mas una vapor s'aucèt de la tèrra, e asaguèt tota la susfàcia del sòl ».

Abans de destruire siá, abans lo pecat, Dieu fach « asagar la tèrra sus tota sa susfàcia per una vapor ». L'accion es doça e eficaça e adaptada a la vida sens pecat, gloriosa e perfiechament pura. Après lo pecat, lo cèl enviarà d'auratges e de pluèjas torrencialas destructrises en signe de sa malediccion.

La formacion de l'òme

Gen.2:7 : «YaHWÉH Dieu formèt l'òme de la posca de la tèrra, bufèt dins sas narras un alen de vida e l'òme venguèt un èsser viu ».

La creacion de l'òme pausa sus una separacion novèla : la de la « posca de la tèrra » dont una partida es prelevada per formar una vida facha a l'imatge de Dieu. Dins aquela accion, Dieu revèla son projècte d'obtenir e de seleccionar a tèrme dels elegits d'origina terrèstra que rendrà etèrns.

Quand Dieu o creà, l'òme es l'objècte d'atencions particularas de son Creator. Relèva malgrat qu'el lo « forma » a partir de « la posca de la tèrra » e aquela sola origina profetize, son pecat, sa mòrt, e son retorn a l'estat de « posca ». Aquela accion divina es comparabla a la d'un « olièr » que met en forma un « vas d'argela » ; imatge que Dieu reivindicarà dins Jér.18:6 e ròm.9:21. En mai, la vida de « l'òme » va dependre de son « alen » que Dieu insufla dins sas « narras ». S'agís donc plan de l'« alen » pulmonar e non de l'alen esperit a lo qual fôrça pensan. Totes aqueles detalhs son revelats per nos rampelar quant la vida de l'òme es fragila, dependenta de Dieu per sa prolongacion. Demòra lo fruch d'un miracle permanent perque la vida se tròba pas qu'en Dieu e en el sol. Es per sa divina volontat que « lo òme venguèt un èsser viu ». Se la vida de l'òme bon o marrit se perlonga es unicament perque Dieu o permet. E quand la mòrt o frapa es encara sa decision qu'es en causa.

Abans lo pecat, Adam es creat perfiech e innocent, possedís una poderosa vitalitat e entre dins una vida etèrna, entornejat de causas etèrnas. Sola, la forma de sa creacion profetiza son terrible destin.

Gen.2:8 : « Puèi YaHWÉH Dieu plantèt un jardin en Edèn, del costat de l'orient, e i metèt l'òme qu'aviá format ».

Un jardin es l'imatge del luòc ideal per l'òme que i tròba amassats totes sos elements nutritius e visuals encantaires ; de flors magnificas que se fenan pas e pèrdon pas jamai lors perfums d'agradivas odors multiplicadas a l'infinít. Aquela noiridura ofèrta dins lo jardin bastís pas sa vida qu'es, abans lo pecat, non dependenta de l'alimentacion. La noiridura es donc consumida per l'òme per son unic plaser. La precision « Dieu plantèt un jardin » fa pròva de son amor per sa creatura. Se fa jardinièr per ofrir a l'òme aquel luòc de vida meravilhós.

Lo mot Eden significa « jardin de delicias » e prenent Israèl coma ponch de referéncia central, Dieu situa aquel Eden a l'orient d'Israèl. Per sos « delicias », l'òme es plaçat dins aquel jardin deliciós per Dieu, son Creator.

Gen.2:9 : « YaHWÉH Dieu faguèt possar de sòl dels arbres de tota espècia, agradivas a veire e bons a manjar, e l'arbre de la vida al mièg del jardin, e l'arbre de la coneissença del ben e del mal ».

Lo caractèr d'un jardin es la preséncia dels arbres fruchièrs qu'ofrisson lo « prèst a manjar » que constituïsson lors fruches a las multiplas sabors doças e sucradas. Son totes aquí pel sol plaser d'Adam, encara sol.

Dins lo jardin se tròban egalament dos arbres als caractèrs diametralament opausats : « l'arbre de vida » qu'ocupa la plaça centrala, « al mièg del jardin ». De mena lo jardin e son ofèrta luxurianta li son entièrament restacats. Près d'el, se tròba « l'arbre de la coneissença del ben e del mal ». Ja, dins sa designacion, lo mot « mal » profetiza l'accès al pecat. Se pòt alara comprene qu'aqueles dos arbres son los imatges dels dos camps que se van afrontar sus la tèrra del pecat : lo camp de Jèsus-Crist imagé per « l'arbre de vida » contra lo camp del drac que, coma lo nom de « l'arbre » l'indica, a conegut siá, experimentat, successivament, lo « plan » dempuèi sa creacion fins al jorn ont lo « mal » l'a fach dintrar en rebellion contra son Creator ; çò que Dieu nomme « pecar contra el ». Te rampèli qu'aqueles principis « de ben e de mal » son las doas causidas o dos fruches extrèms opausats possibles que la libertat totala d'un « èsser vivent » produch. Se lo primièr àngel l'aviá pas fach, d'autres àngels serián pasmens dintrats en rebellion coma l'experiéncia terrèstra dels comportaments umans l'ara ja provat.

Dins tota l'ofèrta generosa del jardin preparat per Dieu per Adam se tròba aquel arbre « de coneissença del ben e del mal » qu'es aquí per esprovar la fidelitat de l'òme. Aquel tèrme « coneissença » deu èsser ben comprés perque per Dieu lo vèrb « conéisser » pren un sens extrèm d'experimentar « lo ben o lo mal » que van pausar suls actes d'obesissença o de desobesissença. L'arbre del jardin es pas que lo supòrt material del tèst d'obesissença e son fruch transmet pas lo mal que perque Dieu li a balhat aquel ròtle en o presentant coma un defendut. Lo pecat es pas dins lo fruch mas dins lo fach del manjar en sabent que Dieu l'a defendut.

Gen.2:10 : « Un fluví sortíssiá d'Edèn per asagar lo jardin, e d'ailà se dividíssiá en quatre braces ».

Un messatge novèl de separacion es presentat, atal coma lo fluví que sortís d'Eden se dividís en « quatre braces », aquel imatge profetiza la naissença de l'umanitat dont los descendents se van expandir universalament siá, als quatre ponches cardinals, o quatre vents dels cèls, sus tota la tèrra. Lo « fluví » es lo simbòl d'un pòble, l'aiga essent lo simbòl de las vidas umanas. Per aquela division « en quatre braces », lo fluví sortit de l'Eden va expandir son aiga de la vida sus tota la tèrra e aquela idèa profetiza lo desir de Dieu d'expandir sa coneissença sus tota sa susfàcia. Son projècte se complirà segon Gen.10 per la separacion de Noèr e de sos tres filhs après la fin del deluvi d'aigas. Aqueles testimònis del deluvi van transmetre de generacion en generacion lo sovenir del terrible castig divin.

Coneissèm pas l'aspècte visual qu'aviá la tèrra abans lo deluvi, mas abans las separacions dels pòbles, la tèrra abitada se deviá presentar coma un sol continent unicament asagat per aquela font d'aiga que gisclava a partir del jardin d'Eden. Las mars interioras actualas existíssián pas e son una consequéncia del deluvi qu'es vengut recobrir tota la tèrra pendent una annada. Fins al deluvi, lo continent entièr èra donc irrigat per aqueles quatre fluvís e lors afluent despartíssián l'aiga doça sus tota la susfàcia de la tèrra seca. Pendent lo deluvi, lo destrech de Gibraltar e lo de la mar roja se son abausonats preparant atal la formacion de la mar Mediterranèa e de la mar Rog envasidas per l'aiga salina dels oceans. Sàpia que sus la tèrra novèla ont Dieu establirà son reialme, i aurà pas de mar segon Apo.21:1 coma i aurà pas mai de mòrt. La division es la consequéncia del pecat e la forma mai intensa d'aqueste serà punida per las aigas destructrises del deluvi. En legissent aquel messatge, jos son sol aspècte profetic, los « quatre braces » del fluví designan quatre pòbles que caracterizan l'umanitat.

Gen.2:11 : « lo nom del primièr es Pischon ; es lo qu'entorneja tot lo país de Havila, ont se tròba l'aur ».

Lo nom del primièr fluví nommat Pischon o Phison significa : abondància d'aiga. La zòna ont se trobava l'Eden plantat per Dieu deviá èsser aquí ont Tigre e l'Euphrate actuals prenon lor font ; per l'Euphrate al mont Ararat e per Tigre al Taurus. A l'Èst e al mièg de Turquia se tròba encara l'immens lac de Van que constituís una enòrma resèrva d'aiga doça. Amb sa benediccion divina, l'aiga abondanta favorizava l'extrèma fertilitat del jardin de Dieu. Lo país de Havila famós per son aur èra segon d'unes situat al nòrd-èst de la Turquia actuala. S'alongava fins a la còsta de l'actuala Georgie. Mas aquela interpretacion pausa un problèma perque segon Gen.10:7, « Havila » es un « filh de Cush », el meteís « filh de Cham », e designa Etiopia situada al sud d'Egipte. Aiçò me pòrta a situar aquel país « de Havila » en Etiopia, o a lemèn, ont se trobavan las minas de l'aur que la reina de Saba a ofèrt al rei Salomon.

Gen.2:12 : « l'aur d'aquel país es pur ; s'i tròba tanben lo bdellium e la pèira d'onyx ».

« l'aur » es lo simbòl de la fe e Dieu profetiza per Etiopia, una fe pura. Serà ja lo sol país al mond qu'aja conservat l'eretatge religiós de la reina de Saba après son sejoern al prè del rei Salomon. Ajustam egalament a son profièch, que dins son independéncia conservada pendent los sègles de tenèbras religiosas qu'an caracterizat los pòbles de l'Euròpa occidentala « crestiana », los etiopians an gardat la fe crestiana e an practicat lo vertadièr sabat rebut

pel rencontre de Salomon. L'apòstol Felip a batejat lo primièr crestian etiopian coma aquò es revelat dins Actes 8:27 a 39. Èra un eunuc ministre de la reina Candace e lo pòble entièr a rebut son ensenhament religiós. Un autre detalh fa pròva de la benediccion d'aquel pòble, Dieu l'a fach protegir contra sos enemics per l'accion guerièra engatjada e decidida volontàriament pel celèbre navigator Vasco de Gama.

Confirmant la color negra de la pèl dels etiopians, « la pèira d'onyx » es de color « negra » e es compausat de dioxid de silici ; una riquesa en mai per aquel país ; perque son utilizacion per la fabricacion dels transistors la fa particularament apreciar a l'ora d'ara.

Gen.2:13 : « lo nom del segond fluvi es Guihon ; es lo qu'entorneja tot lo país de Cusch ».

Oblidam los « fluvis » e metèm a lors plaças, los pòbles que simbolizan. Aquel segond pòble « entorneja lo país de Cush » siá, Etiopia. La descendéncia de Sem se va desvolopar sus la tèrra d'Arabia e fins en Pèrsia. Entorneja efectivament lo territòri d'Etiopia, pòt donc èsser simbolizada e designada pel nom del « fluvi » « Guihon ». Dins nòstres darrièrs jorns, aquel entorn es « musulman » religion d'Arabia e de Pèrsia. Atal la configuracion de la debuta de la creacion es reproducha a la fin dels tempses.

Gen.2:14 : « lo nom del tresen es Hiddékel ; es lo que raja a l'orient d'Assiria. Lo quatern fluvi, es l'Euphrate ».

« Hiddékel » designa lo « fluvi Tigre », e lo pòble designat seriá Índia simbolizada pel « tigre de Bengala » ; Asia e sa civilizacion orientala designada falsament coma « la raça jauna » es donc profetizada e concernida e se situa en efiech « a l'orient d'Assiria ». Dins Dan.12, Dieu a utilizat lo simbòl d'aquel « fluvi » « Tigre » manjaire d'òmes per illustrar l'espròva adventista complida entre 1828 e 1873, a causa de las multituds de mòrts espiritualas qu'a provocadas.

Lo nom « Euphrate » significa : florit, fecond. Dins la profecia Apocalipsi, « l'Euphrate » simboliza l'Euròpa occidentala e sas excroissances, las Americas e Austràlia, que Dieu presenta dominadas pel regim religiós papal roman que nomma amb sa vila, « Babylone la grand ». Aquela descendéncia de Noèr serà la de Jafet que s'expandís a l'occident cap a Grècia e Euròpa, e al nòrd cap a Russia. Euròpa es estada lo sòl ont la fe crestiana a conegut totes sos bons e marrit desvolopaments après la casuda nacional d'Israèl ; los adjectius « florit, fecond » son justificats e segon lo presagi, los filhs de Léa, la femna mal aimada seràn mai nombroses que los de Rachel, l'esposa que Jacob aimava.

Es bon de retrobar dins aquel messatge, lo rampèl que malgrat totes lors divisions religiosas finalas, aqueles quatre tips de civilizacions terrèstras an agut lo meteís Dieu creator per Paire, per justificar lors existéncias.

Gen.2:15 : « YaHWÉH Dieu prenguèt l'òme, e o placèt dins lo jardin d'Edèn per o cultivar e per o gardar ».

Dieu ofrís a Adam una ocupacion que consistís a « cultivar e gardar » lo jardin. La forma d'aquela cultura nos es desconeguda mas s'efectuava sens cap de fatiga abans lo pecat. Tot parièr, sens cap de forma d'agressivitat dins tota la creacion, sa garda èra simplificada a

l'extrèm. Pasmens aquel ròtle de garda sòus ausissia l'existéncia d'un dangièr que prendrà lèu un aspècte real e precís : la seduccion diabolica de la pensada umana dins aquel meteis jardin.

Gen.2 :16 : « YaHWÉH Dieu balhèt aquel òrdre a l'òme : Poiràs manjar de totes los arbres del jardin ; »

De las multituds d'arbres a fruches son meses a liura disposicion d'Adam. Dieu o comola al delà de sos besonhs que consistisson a contentar de desirs alimentaris en variant los gostes e los aromes. L'ofèrta de Dieu es agradiva, mas es pas que la primièra partida d'un « òrdre » que balha a Adam. La segonda partida d'aquel « òrdre » ven puèi.

Gen.2 :17 : « mas manjaràs pas d'arbre de la coneissença del ben e del mal, perque lo jorn ont ne manjaràs, te moriràs ».

Dins « l'òrdre » de Dieu, aquela partida es plan seriosa, perque la menaça presentada serà implacablament aplicada tre que la desobesissença, fruch del pecat serà consumida e complida. E l'oblida pas, per que lo projècte del reglament universal del pecat se complisca, calrà que l'Adam tombe. Per comprene melhor çò que va arribar, retenèm qu'Adam es encara sol quand Dieu o met en garda en li presentant son « òrdre » de manjar pas de « l'arbre de la coneissença del ben e del mal » siá, de non pas èsser noirit per las idèas del drac. En mai, dins un contèxte de vida etèrna, a calgut que Dieu li expliquèsse çò que signifie : « se morir ». Perque la menaça es aquí, dins aquel « te moriràs ». En resumit, Dieu ofèrta a Adam un bòsc mas li defendèt un sol arbre. E per d'unas personas aquel sol defendut es insuportable, es mentre que l'arbre amaga lo bòsc, coma l'ensenha la dicha. Manjar de « l'arbre de la coneissença del ben e del mal » significa : se noirit de l'ensenhament del drac ja animat d'un esperit de rebellion contra Dieu e sa justícia. Perque « l'arbre » defendut plaçat dins lo jardin es un imatge de sa persona, atal coma « l'arbre de vida » es un imatge del personatge Jèsus-Crist.

Gen.2:18 : «YaHWÉH Dieu dich : Es pas bon que l'òme siá sol ; li farai una ajuda parièra siá ».

Dieu a creat la tèrra e l'òme per revelar sa bontat e la marridesa del drac. Son projècte salvateur nos es revelat dins las causas que van seguir. Per comprene, sàpia que l'òme ten lo ròtle de Dieu en persona qu'o fa pensar, agir e parlar coma pense, agís e parla el meteis. Aquel primièr Adam es un imatge profetic del Crist que Paul presentarà coma lo novèl Adam.

Per revelar la marridesa del drac e la bontat de Dieu, fa besonh que l'Adam pèca per fin que la tèrra siá dominada pel drac e que sas marridas òbras sián reveladas universalament. La nocion del coble existís pas que sus la tèrra creada pel pecat, perque lo duò atal format l'èst per una rason espirituala que profetiza la relacion del Crist divin amb son Esposa que designa sos elegits. L'Elegida deu saber qu'es a l'encòp la victima e la beneficiària del plan salvateur projectat per Dieu ; es victima del pecat rendut necessari per Dieu per fin que pòsca a tèrme condemnar lo drac, e beneficiari de sa gràcia salvaira perque, conscient de sa responsabilitat per l'existéncia del pecat, va pagar el meteis lo prètz de l'expiation del pecat en Jèsus-Crist. Atal, en primièr, Dieu a trobat la solitud pas bona e son besonh d'amor èra tan grand qu'èra prèst de pagar chèrement lo prèmi per l'obtenir. Aquela companhiá, aquel cara e cara, que permet lo despartiment, Dieu la nomma « ajuda » e l'òme reprendrà lo tèrme en evocant son

cara e cara uman femenin. En fach d'ajuda, o va far tombar e l'entrainar per amor dins lo pecat. Mas aquel amor d'Adam per Eve es a l'imatge de l'amor del Crist per sos elegits trobats pecadors siá, dignes de mòrt etèrna.

Gen.2:19 : « YaHWÉH Dieu formèt de tèrra totes los animals dels camps e totes los aucèls del cèl, e los faguèt venir cap a l'òme, per veire coma los cridariá, e per fin que tot èsser viu portèsse lo nom que li balhariá l'òme ».

Es lo superior que balha un nom a çò que li es inferior. Dieu s'es balhat el meteís son nom e en balhant a Adam aquel drech, confirma atal la dominacion de l'òme sus tot çò que viu sus la tèrra. Dins aquela primièra forma de la creacion terrèstra, las espècias dels animals dels camps e dels aucèls del cèl son reduchas e Dieu los fa venir cap a Adam, tot coma los conduirà abans lo deluvi per cobles cap a Noèr.

Gen.2:20 : « E l'òme balhèt de noms a tot lo bestiar, als aucèls del cèl e a totes los animals dels camps ; mas, per l'òme, trobèt pas ponch d'ajuda parièra siá ». Los mostres dich preïstorics son estats crèas après lo pecat per intensificar las consequéncias de la malediccion divina que va frapar la tèrra entièra dont la mar. Dins lo temps de l'innocéncia, la vida animala es compausada per « lo bestiar » util per l'òme, « los aucèls del cèl » e « los animals dels camps » mai independents. Mas dins aquela presentacion, a pas trobat un cara e cara uman perque existís encara pas.

Gen.2:21 : « Alara YaHWÉH Dieu faguèt tombar un prigond sòm sus l'òme, que s'endormiguèt ; prenguèt una de sas còstas, e tornèt barrar la carn a sa plaça ».

La forma balhada a aquela operacion cirurgicala revèla encara lo projècte salvateur. En Micaël, Dieu s'elimina dels cèls, quita e se separa de sos bons àngels çò qu'es la nòrma del « prigond sòm » dins lo qual Adam es cabussat. En Jèsus-Crist nascut dins la carn, la còsta divina es prelevada e après sa mòrt e sa resurreccion, sus sos dotze apòstols, crèa son « ajuda », dont a pres l'aspècte carnal e sos pecats e a la quala balha sa « Sant Esperit ». La portada espirituala d'aquel mot « ajuda » es granda perque balha a sa Glèisa, son Elegida, lo ròtle d'una « ajuda » dins sa realizacion del plan del salut e del reglament global universal del pecat e del sòrt dels pecadors.

Gen.2:22 : « YaHWÉH Dieu formèt una femna de la còsta qu'aviá presa d'òme, e lo menèt cap a l'òme ».

Atal, la formacion de la femna profetiza la de l'Elegida del Crist. Perque es en venent dins la carn que Dieu forma sa glèisa fidèla victima de sa natura carnala. Per salvar los elegits de la carn, Dieu deviá prene forma dins la carn. E egalament, possedissent en el meteís la vida etèrna, es vengut per la far partejar a sos elegits.

Gen.2:23 : « E l'òme dich : Aquí aquel còp la qu'es òs de mos òsses e carn de ma carn ! Se l'apelarà femna, perque es estada presa de l'òme ».

Dieu es vengut sus tèrra esposar la nòrma terrèstra per poder dire a prepaus de son Elegida çò qu'Adam ditz sus son cara e cara femenin a lo qual balha lo nom « femna ». La causa es mai evidenta en ebrèu perque lo mot òme masculin siá, « ish » ven « isha » pel mot femenin

femna. Dins aquela accion, confirma sa dominacion sus ela. Mas essent estada presa d'el, aquela « femna » li va venir indispensable coma se la « còsta » prelevada sus son còs voliá tornar en el e reprene sa plaça. Dins aquela experiéncia unica, Adam va ressentir per sa femna los sentiments que la maire va esprovar pel mainatge que met al mond après l'aver portat dins son ventre. E aquela experiéncia es egalament viscuda per Dieu perque las creaturas vivas que creà a l'entorn d'el son de mainatges que sortisson d'el ; çò qu'o torna aitant Maire que Paire.

Gen.2:24 : « Aquí perquè l'òme quitarà son paire e sa maire, e s'estacarà a sa femna, e vendrà una sola carn ».

Dieu exprimís dins aquel verset son projècte per sos elegits que deuràn sovent rompre de las relacions familialas carnalas per se ligar amb l'Elegida benesida per Dieu. E l'oblida pas, en primièr, en Jèsus-Crist, Micaël a quitat son estatut de Paire celèst per venir ganhar l'amor de sos discípolos elegits sus la tèrra ; aiçò dins la mesura ont a renonciat a far usatge de son poder divin per luchar contra lo pecat e lo drac. Aicí, comprenèm que los tèmas separacion e comunion son indissociablas. Sus la tèrra, l'elegit deu èsser separat carnalament dels qu'aima per dintrar en comunion espiritualament e far « un » amb Crist e totes sos elegits, e sos bons àngels fidèls.

Lo desir de la « còsta » de reprene sa plaça iniciala tròba son sens dins l'acoblament sexual dels èssers umans, acte de carn e d'esperit ont l'òme e la femna forman fisicament una sola carn.

Gen.2:25 : « l'òme e sa femna èran totes dos nuds, e n'avoï pas ponch ».

La nuditat fisica non gèn pas tot lo mond. Existís dels adèptes del naturisme. E al començament de l'istòria umana, la nuditat fisica provocava pas de « vergonha ». L'aparicion de la « vergonha » serà lo resultat del pecat, coma se lo fach de manjar de « l'arbre de la coneissença del ben e del mal » podiá obrir l'esperit uman en li fasant ressentir d'efièches fins aquí desconeguts e ignorats. En realitat, lo fruch de l'arbre defendut serà pas l'autor d'aquel cambiament, ne serà pas que lo mejan, perque lo que fa cambiar las valors de las causas e la consciéncia, es Dieu e el sol. Es el que suscitarà lo sentiment de « vergonha » que lo coble pecador va ressentir dins son esperit a prepaus de sa nuditat fisica que serà pas responsabla ; perque la falta serà morala e concernirà unicament la desobesissença començada, constatada per Dieu.

En resumissent l'ensenhament de Genès 2, Dieu nos a presentat en primièr la santificacion del repaus o sabat del seten jorn que profetiza lo repaus grand que serà balhat al seten millenari aitant a Dieu qu'a sos elegits fidèls. Mas aquel repaus deviá èsser ganhat pel combat terrèstre que Dieu va liurar contra lo pecat e lo drac, en s'incarnant en Jèsus-Crist. L'experiéncia terrèstra d'Adam a mes en imatge aquel plan salvateur concebut per Dieu. En Crist, es vengut carn per crear son Elegida de carn que recebrà fin finala un còs celèst parièr als dels àngels.

Genèsi 3

La separacion del pecat

Gen.3:1 : « la sèrp èra lo mai rusat de totes los animals dels camps, que l'Etèrn Dieu aviá faches. Ditz a la femna : Dieu a realament dich : Manjaretz pas de totes los arbres del jardin ? »

Lo paure « sèrp » aguèt la desfortuna d'èsser utilizat coma mèdiu pel plus « rusat » dels àngels creats per Dieu. Los animals dont los reptils tal la « sèrp » parlavan pas ; lo lengatge èra una particularitat de l'imatge de Dieu balhada a l'òme. Relèva lo ben, lo drac lo fach parlar a la femna dins un moment ont es separada de son marit. Aquel isolament li va èsser fatal perque en preséncia d'Adam, lo drac auriá aguèt mai de dificultat per conduire l'èsser uman a desobesir a l'òrdre de Dieu.

Jèsus-Crist a revelat l'existéncia del drac que designa en disent dins Jean 8:44, qu'es « lo paire de la messorga e murtrièr tre lo començament ». Sos prepauses an per mira de far trantalhar las certituds umanas e a l'« Òc o Non » exigít per Dieu, ajusta lo « mas » o lo « benlèu que » que tiran las certituds que balhan sa fòrça a la vertat. L'òrdre balhat per Dieu foguèt rebut per Adam que l'a transmés puèi a son esposa, mas a pas ausit la votz de Dieu qu'a balhat l'òrdre. Tanben, son dobte pausa sus son marit, del genre : « a fòrça comprés çò que Dieu li a dich ? »

Gen.3:2 : « la femna respondèt a la sèrp : Manjam de fruch dels arbres del jardin ».

Las evidéncias semblan balhar rason al prepaus del drac ; rasona e parla de faïçon intelligenta. La « femna » comet sa primièra error en respondent a la « sèrp » que parla ; çò qu'es pas dins la normalitat de las causas. Dins un primièr temps, justifica la bontat de Dieu que lor a balhat la possibilitat de manjar de totes los arbres, levat lo qu'es defendut.

Gen.3:3 : « Mas pertocant lo fruch de l'arbre qu'es al mièg del jardin, Dieu a dich : Ne manjaretz pas ponch e i tocaretz pas ponch, de paur que vos morissiatz pas ».

La transmission per Adam del messatge de l'òrdre divin apareis dins l'expression « de paur que vos morissiatz pas ». Son pas aquí, los prepauses exactes tenguts per Dieu perque a dich a Adam : « lo jorn ont ne manjaràs, te moriràs ». L'aflaquiment de las paraulas divinas va favorizar la consomacion del pecat. En justificant son obesissença a Dieu per una causa « de paur » la « femna » ofèrta al drac la possibilitat de confirmar aquela « paur » que segon el es pas justificada.

Gen.3:4 : « Alara la sèrp dicha a la femna : Vos moriretz pas ponch ; »

E lo Messorguier en cap se revèla dins aquela afirmacion que contraditz las paraulas de Dieu : « vos moriretz pas ».

Gen.3:5 : « mas Dieu sap que, lo jorn ont ne manjaretz, vòstres uèlhs s'obriràn, e que seretz coma de dieus, coneissent lo ben e lo mal ».

Li cal ara justificar l'òrdre balhat per Dieu a lo qual imputa una marrida e egoïsta pensada : Dieu vos vòl tenir dins la vileta e l'inferioritat. Vòl égoïstement vos empachar de venir coma el. Presenta la coneissença del ben e del mal coma un avantatge que Dieu vòl gardar per el sol. Mas s'i a avantatge dins la coneissença del ben, ont es l'avantatge de conéisser lo mal ? Lo ben e lo mal son d'opausats absoluts coma lo jorn e la nuèch, lo lum e las tenèbras e per Dieu la coneissença consistís a experimentar siá a passar a l'accion. En realitat, Dieu aviá ja balhat a l'òme la coneissença intellectuala del ben e del mal en autorizant los arbres del jardin e en defendent lo que representa « lo ben e lo mal » ; perque es un imatge simbolic del drac qu'a concretament experimentat successivament, « lo ben » puèi « lo mal » en se rebellant contra son Creator.

Gen.3:6 : « la femna vegèt que l'arbre èra bon de manjar e agradiu a la vista, e qu'èra preciós per obrir l'intelligéncia ; prenguèt de son fruch, e ne mangèt ; ne balhèt tanben a son marit, qu'èra al près d'ela, e ne mangèt ».

Las paraulas sortidas de la sèrp produson lor efièch, lo dobte s'esfaça e la femna es de mai en mai convencuda que la sèrp li a dich la vertat. Lo fruch li sembla bon e agradiu visualament, mas sustot, o jutja « preciós per obrir l'intelligéncia ». Lo drac obten lo resultat recercat, ven de recrutar una adèpta de son actitud rebèlla. E en manjant lo fruch defendut, ven ela meteissa un arbre de la coneissença del mal. Emplenat d'amor per sa femna dont es pas prèst d'acceptar d'èsser separat, Adam preferís partejar son sòrt funèst perque sap que Dieu va aplicar sa sancion mortala. E manjant a son torn de fruch defendut, es lo coble entièr que va patir la tiranica dominacion del drac. Pasmens, paradoxalament, aquel amor passional es a l'imatge del que Crist va esprovar per son Elegida, acceptant el-tanben de se morir per ela. Tanben, Dieu pòt comprene Adam.

Gen.3:7 : « los uèlhs de l'un e de l'autre s'obriguèron, coneguèron qu'èran nuds, e avent cosut de fuèlhas de figuier, se'n faguèron de las cenchas ».

A aquel momenton, ont lo pecat foguèt consumit pel coble uman, lo compte al revèrs dels 6000 ans previst per Dieu a començat. En primièr, lor consciéncia es transformada per Dieu. Los uèlhs qu'èran estats los responsables de la cobesiá del fruch « agradiu a la vista » son victimas d'un jutjament novèl de las causas. E l'avantatge esperat e recercat se transforma en inconvenient, puèi qu'espròvan de « vergonha » a prepaus de lor nuditat qu'aviá pas fins aquí pausat cap de problèma, ni de cap a eles, ni de cap a Dieu. La nuditat fisica descobèrta èra pas que l'aspècte carnal de la nuditat espirituala dins la quala lo coble desobesissent se retrobava. Aquela nuditat espirituala los privava de la justícia divina e la sancion de la mòrt es dintrada en eles, en mena que la descobèrta de lor nuditat foguèt lo primièr efièch de la mòrt balhada per Dieu. Atal, la mòrt foguèt la consequéncia de la coneissença experimentada del mal ; çò que Paul ensenha en disent dins ròm.6:23 : « perque lo salari del pecat es la mòrt ». Per cobrir lor nuditat, los esposes rebèls aguèron recorses a una iniciativa umana que consistiguèt « a cóser

de fuèlhas de figuier » per se'n far de « cenchas ». Aquela accion imatge espiritualament la temptativa umana de s'auto-justificar. La « cencha » va venir lo simbòl de « la vertat » dins Eph.6:14. La « cencha » facha en « fuèlhas de figuier » per Adam es donc en oposicion, un simbòl de la messorga darrièr lo qual lo pecador s'abriga per se tranquillizar.

Gen.3:8 : « Alara ausiguèron la votz de YaHWÉH Dieu, que corriá lo jardin cap al ser, e l'òme e sa femna s'amaguèron luènh de la fàcia de YaHWÉH Dieu, al mièg dels arbres del jardin ».

Lo que sonda los rens e los còrs sap çò que se ven de passar e qu'es confòrm a son projècte salvateur. Es pas aquí que la primièra etapa que va ofrir al drac un domeni per revelar sas pensadas e sa marrida natura. Mas deu encontrar l'òme perque a fòrça causas a el dire. Solament l'òme es pas preissat d'encontrar Dieu, son Paire, son Creator, que cerca pas ara qu'a fugir, tant crenh d'ausir sos repròchis. E ont s'amagar dins aquel jardin de l'agach de Dieu ? Aquí encara, creire que « los arbres del jardin » o pòdon amagar de sa fàcia, faga pròva de l'estat mental dins lo qual Adam es tombat dempuèi qu'es vengut pecador.

Gen.3:9 : « Mas YaHWÉH Dieu cridèt l'òme, e li diguèt: Ont ès? »

Dieu sap perfiechament ont Adam s'amaga mas li pausa la question, « ont ès ? » per li tibar una man secourable e l'atirar cap a la confession de sa falta.

Gen.3:10 : « Respondèt : Ai ausit ta votz dins lo jardin, e ai agut paur, perque soi nud, e me soi amagat ».

La responsa balhada per Adam es en ela meteissa una confession de sa desobesissença e Dieu va esplechar sas paraulas per obtenir sa faïçon de presentar l'experiéncia del pecat.

Gen.3:11 : « E YaHWÉH Dieu dich : Que t'a après qu'ès nud ? As manjat d'arbre dont t'aviái defendut de manjar ? »

Dieu vòl arrancar a Adam la confession de sa falta. De deduccion en deduccion acaba per li pausar clarament la question : « As manjat d'arbre dont t'aviái defendut de manjar ? ».

Gen.3:12 : « l'òme respondèt : La femna qu'as mesa al prèd d'ieu m'a balhat d'arbre, e n'ai manjat ».

Malgrat que vertadièra, la responsa d'Adam es pas gloriosa. Pòrta en el la marca del drac e sap pas mai respondre per òc o non, mas a l'imatge de Satan, respond de faïçon desviada per confessar pas simplement sa pròpria e immensa culpabilitat. Va fins a rampelar a Dieu sa part dins l'experiéncia, puèi que li a balhat sa femna, primièra colpabla, çò pensa abans el. Lo mai fòrt de l'istòria es que tot es vertat e Dieu l'ignòre pas puèi que lo pecat fasiá besonh dins son projècte. Mas, aquí ont s'engana, es qu'en seguissent l'exemple de la femna, a marcat sa preferéncia per ela al detriment de Dieu, e foguèt aquí sa mai granda falta. Perque tre lo començament, Dieu aviá per exigéncia d'èsser aimat al dessús de tot e de totes.

Gen.3:13 : « E l'Etèrn Dieu dich a la femna : Perqué as fach aquò ? La femna respondèt : La sèrp m'a sedusida, e n'ai manjat ».

Lo Jutge grand se vira alara cap a la femna acusada per l'òme e aquí encara la responsa de la femna es confòrma a la realitat dels faches : « la sèrp m'a sedusida, e n'ai manjat ». S'es donc daissada sedusir e es aquí, sa falta mortala.

Gen.3:14 : « L'Etèrn Dieu dich a la sèrp : Puèi qu'as fach aquò, seràs renegat entre tot lo bestiar e entre totes los animals dels camps, marcharàs sus ton ventre, e manjaràs de posca cada jorn de ta vida ».

Aquel còp, Dieu demanda pas a la « sèrp » perquè a fach aquò, perque Dieu ignòra pas qu'es estat utilizat coma mèdiu per Satan, lo drac. Lo sòrt que Dieu balha a la « sèrp » concernís en realitat lo drac el meteís. Per « la sèrp » l'aplicacion foguèt immediata, mas pel drac foguèt qu'una profecia que se compliríá après la victòria de Jèsus-Crist sul pecat e la mòrt. Segon Apo.12:9, la primièra forma d'aquela aplicacion foguèt son expulsion del reialme dels cèls aital coma los marrits àngels de son camp. Foguèron precipitats sus la tèrra que quitaràn pas mai fins a lor mòrt e pendent mila ans, isolat sus la tèrra desolada, Satan serpejarà dins la posca qu'a aculhit los que son mòrts a causa d'el e de la libertat dont a fach un marrit usatge. Sus la tèrra renegada per Dieu, se van comportar coma de sèrps a l'encòp crenosas e prudents perque vencuts per Jèsus-Crist e fugissent l'òme vengut lor enemic. Faràn de mal als òmes amagats dins l'invisibilitat de lors còsses celèstes en los dreçant los unes contra los autres.

Gen.3:15 : « Metrai enemistat entre tu e la femna, entre ta posteritat e sa posteritat : aquesta t'espotirà lo cap, e li nafraràs lo talon ».

Aplicada a la « sèrp », aquela senténcia confirma la realitat viscuda e constatada. Son aplicacion al drac es mai subtila. L'enemistat entre son camp e l'umanitat es confirmada e reconeguda. « la posteritat de la femna qu'espotirà son cap » serà la del Crist e de sos elegits fidèls. Acabarà per l'avalir, mas abans aquò, los demònis auràn agut la possibilitat perpetuala de « nafrar lo talon » de « la femna », l'Elegida del Crist imagé el meteís, en primièr, per aquel « talon ». Perque « lo talon » es lo ponch de supòrt del còs uman coma « la pèira angulara » es la pèira sus la quala lo temple espiritual de Dieu s'es bastit.

Gen.3:16 : « Diguèt a la femna : Aumentarai lo patiment de tas grossessas, enfançaràs amb dolor, e tos desirs se portaràn cap a ton marit, mas dominarà sus tu ».

Abans d'èsser desliurada per sa mòrt, la femna va deure « sofrir dins sas grossessas » ; ela « enfançarà amb dolor », totas causas complidas literalment e constatadas. Mas aquí encara, lo sens profetic de l'imatge es a relevar. Dins Jean 16:21 e Apo.12:2 « la femna dins las dolors de l'enfantament » simboliza la Glèisa del Crist dins las persecucions romanas imperialas puèi papalas de l'èra crestiana.

Gen.3:17 : « Ditz a l'òme : Puèi qu'as escotat la votz de ta femna, e qu'as manjat d'arbre al subjècte de lo qual t'aviái balhat aquel òrdre : Ne manjaràs pas ponch ! Lo sòl serà renegat a causa de tu. Es a dich de pena que ne tiraràs ta noiridura cada jorn de ta vida, »

Trèva cap a l'òme, Dieu li presenta la vertadièra descripcion de sa situacion qu'aviái vergonhosament cercat de mascar. Sa culpabilitat es entièra e Adam va descobrir el tanben qu'abans d'o desliurar, sa mòrt serà precedida per un ensemble de malediccions que

conduirà d'unes a preferir la mòrt a la vida. La malediccion del sòl es una terribla causa e Adam lo va aprene a la susor de son front.

Gen.3:18 : « te produirà d'espinas e dels romeccs, e manjaràs d'èrba dels camps ».

Acabada la cultura facil del jardin d'Eden, es remplaçada per la lucha incessanta contra los agrams, « los romeccs, las espinas » e las marridas èrbas que se multiplican dins lo sòl de la tèrra. D'autant mai qu'aquela malediccion del sòl va coitar la mòrt de l'umanitat perque, amb lo « progrès » scientific, l'òme dels darrièrs jorns se va empoisonar en metent dins lo sòl de sas culturas lo poison quimic, per eliminar las marridas èrbas e los insèctes gastadors. La noiridura abundant e d'accès facil serà pas mai disponible fòra del jardin dont va èsser caçat aital coma son esposa preferida a Dieu.

Gen.3:19 : « Es a la susor de ta cara que manjaràs de pan, fins que tornas dins la tèrra, d'ont ès estat pres ; perque ès posca, e tornaràs dins la posca ».

Aquel sòrt que tomba sus l'èsser uman ven justificar la forma jos la quala Dieu a revelat sa creacion e sa formacion precisament, a partir de « la posca de la tèrra ». Adam apren a sos dependes e als nòstres en qué consistís la mòrt evocada per Dieu. Relevam malgrat que l'òme mòrt es pas mai que « posca » e que demòra pas en defòra d'aquela « posca » un esperit viu sortit d'aquel còs mòrt. Eccl.9 e d'autras citacions confirman aquel estatut de l'estat mortal.

Gen.3:20 : « Adam balhèt a sa femna lo nom d'Eve : perque es estada la maire de totes los vivents ».

Aquí encara, Adam marca sa dominacion sus « la femna » en li balhant son nom « Eve » siá « Vida » ; un nom justificada coma una realitat de basa de l'istòria umana. Sèm totes dels descendents luènhs, nascuts d'Eve l'esposa sedusida d'Adam per la quala la malediccion de la mòrt es estada transmesa e o serà fins al retorn en glòria de Jèsus-Crist a la debuta de la prima 2030.

Gen.3:21 : « YaHWÉH Dieu faguèt a Adam e a sa femna dels vestits de pèl, e los ne revestiguèt »

Dieu oblida pas que lo pecat dels esposas terrèstres fasiá partida de son projècte salvateur que va prene ara una forma demostrada. Après lo pecat, lo perdon divin ven disponible al nom del Crist que serà sacrificat e crucificat pels soldats romans. Dins aquela accion, un èsser innocent, franc de tot pecat, acceptarà de se morir per expiar, a lor plaça, los pecats de sos sols elegits fidèls. Tre l'origina, d'animals innocents son tuats per Dieu per que lors « pèls » venon cobrir la nuditat d'Adam e Eve. Dins aquela accion, remplaça « la justícia » imaginada per l'èsser uman per la que son plan del salut li imputa per la fe. La « justícia » imaginada per l'òme èra pas qu'una messorga enganaira e a sa plaça, Dieu lor impute « un vestit » simbolic de « sa justícia » autentica, « la cencha de sa vertat » que pausa sul sacrifici voluntari del Crist e l'ofrenda de sa vida per la recrompa dels que l'aimen fidèlament.

Gen.3:22 : « YaHWÉH Dieu dich : Aquí, l'òme es vengut coma l'un de nosautres, per la coneissença del ben e del mal. Empachem-o ara d'avançar sa man, de prene d'arbre de vida, de ne manjar, e de viure eternalament ».

En Micaël, Dieu s'adreça a sos bons àngels qu'assistisson al drama que se ven de complir sus la tèrra. Lor ditz : « Aquí, l'òme es vengut coma l'un de nosautres, per la coneissença del ben e del mal ». La velha de sa mòrt, Jèsus-Crist emplegarà la meteissa expression al respècte de Judas, lo traïdor qu'o deviá liurar als josieus religioses puèi als romans per èsser crucificat, aiçò dins Jean 6:70 : « Jèsus lor respondèt : Es pas-aquel pas ieu que vos ai causits, vosautres los dotze? E l'un de vos es un demòni ! ». Lo « nosautres » ven dins aquel verset « vosautres » a causa del contèxt diferent, mas la demarcha de Dieu es lo meteis. L'expression « l'un de nosautres » designa Satan qu'a encara un liure accés e un liure desplaçament dins lo reialme celèst de Dieu demest totes los àngels creats a la debuta de la creacion terrèstra.

La necessitat d'empachar l'òme de manjar de « l'arbre de vida » èra una exigéncia de la vertat a la quala Jèsus es vengut tornar testimoniatge segon sas paraulas adreçadas al prefècte roman Ponce Pilate. « l'arbre de vida » èra l'imatge del Crist rédempteur e en manjar significava se noïrir de son ensenhament e de tota sa personalitat espirituala siá, d'o prene per substitut e salvaire personal. Èra aquí l'unica condicion qu'auriá pogut justificar la consomacion d'aquel « arbre de vida ». Lo poder de vida èra pas dins l'arbre mas dins lo que l'arbre simbolizava : Crist. En mai, aquel arbre condicionava la vida etèrna e après lo pecat original aquela vida etèrna èra perduda perpetualament fins al retorn final de Dieu en Crist e en Micaël. « l'arbre de vida » e los autres arbres podián donc desaparéisser aital coma lo jardin de Dieu.

Gen.3:23 : « E YaHWÉH Dieu o cacèt de jardin d'Edèn, per que cultivèsse la tèrra, d'ont èra estat pres ».

Demòra pas mai al Creator qu'a expulsar de jardin meravilhós lo coble uman que, format a partir del primièr Adam (mot que designa l'espècia umana : lo rog = lo sanguin), se n'es mostrat indigne per sa desobesissença. E fòra del jardin, la vida penosa, dins un còs fisicament e mentalament aflaquit, va començar per el. Lo retorn cap a una tèrra venguda dura e rebèlla va rampelar als èssers umans lor origina « posca ».

Gen.3:24 : « Es aital que cacèt Adam ; e metèt a l'orient del jardin d'Edèn los chérubins qu'agitán una espasa flamejanta, per gardar lo camin de l'arbre de vida ».

Es pas mai Adam que garda lo jardin mas son d'àngels qu'empachan que i dintra. Lo jardin acabarà per desaparéisser un pauc abans lo deluvi subrevengut en 1656 dempuèi lo pecat d'Eve e lo d'Adam.

Avèm dins aquel verset una precision utila per situar l'emplaçament del jardin d'Eden. Los àngels gardians son plaçats « a l'orient del jardin » que se tròba donc el meteis a l'occident del luòc ont Adam e Eve se retira. La zòna supausada presentada a la debuta d'aquel capítol es confòrma a aquela precision : Adam e Eve se retira dins la tèrra situada al sud del mont Ararat e lo jardin defendut se situa dins la zòna de las « aigas abundantas » de Turquia près del lac de Van, siá a l'occident de lor posicion.

Genèsi 4

La separacion per la mòrt

Aquel capítol 4 nos va permetre de comprene melhor perqué fasiá besonh per Dieu d'ofrir a Satan e sos demònis rebèls un laboratòri de demostracion que revèla l'amplor de lor marridesa.

Dins lo cèl, la marridesa aviá de limits perque los èssers celèstes avián pas lo poder de s'entretuer ; perque èran totes momentanèament immortals. Aquela situacion permetiá pas donc pas a Dieu de revelar lo naut nivèl de marridesa e de crudelitat dont sos enemics èran capables. La tèrra foguèt donc creada amb la tòca d'i autorizar la mòrt dins sas formas mai crudèlas que l'esperit d'un èsser coma Satan pòt imaginar.

Çò admonèsta 4, plaçat jos la significacion simbolica d'aquela chifra 4 qu'es l'universalitat, va donc evocar las circumstàncias dels primièrs mòrts de l'umanitat terrèstra ; la mòrt essent son caractèr universal particular e unic demest totes las creacions fachas per Dieu. Après lo pecat d'Adam e Eve, la vida terrèstra es estada « en spectacle al mond e als àngels » coma l'a dich dins 1 Agacin.4:9, l'inspirat e fidèl testimòni Paul, èx-Saul de Tars primièr persècuteur mandatat de la glèisa del Crist.

Gen.4:1 : « Adam coneguèt Eve, sa femna ; concebèt, e enfantèt Caïn e diguèt : Ai format un òme amb l'ajuda de YaHWÉH ».

Dins aquel verset, Dieu nos revèla lo sens que balha al vèrb « conéisser » e çò ponch es vital dins lo principi de la justificacion per la fe segon qu'es escrich dins Jean 17:3 : « Solament, la vida etèrna, es que te coneisson, tu, lo sol verai Dieu, e lo qu'as enviat, Jèsus Crist ». Conéisser Dieu significa s'engatjar dins una relacion amorosa amb el, espirituala dins aquel cas, mas carnala dins lo cas d'Adam e Eve. Seguent encara aquel modèl del primièr coble, un « mainatge » foguèt nascut d'aquel amor carnal ; e plan un « mainatge » deu egalament renàisser dins nòstra relacion amorosa espirituala viscuda amb Dieu. Aquela novèla naisença deguda a la « coneissença » reala de Dieu es revelada dins Apo.12:2-5: « Elle èra empenhada, e cridava, essent en trabalh e dins las dolors de l'enfantement. ... Enfantèt un filh, que deu pàisser totes las nacions amb una verga de fèrre. E sa mainatja foguèt tirat cap a Dieu e cap a son tròne ». Lo mainatge nascut de Dieu deu reproduire lo caractèr de son Paire mas foguèt pas lo cas del primièr filh nascut dels òmes.

Lo nom Caïn significa adquisicion. Aquel nom li preditz un destin carnal e terrèstre, de l'autre costat de l'òme espiritual que serà son fraire jove Abel.

Relevam qu'en aquela debuta de l'istòria de l'umanitat, la maire qu'enfanta assòcie Dieu a aquela naissença perque es conscienta que la creacion d'aquela vida novèla es la consequéncia d'un miracle realizat pel grand Dieu creator YaHWÉH. Dins nòstres darrièrs jorns es pas mai o rarament lo cas.

Gen.4:2 : « Elle enfantèt encara son fraire Abel. Abel foguèt pastor, e Caïn foguèt laboureur ».

Abel significa alen. Mai que Caïn, lo mainatge Abel es presentat coma una còpia d'Adam, lo primièr qu'aja rebut de Dieu l'alen pulmonar. En fach, per sa mòrt, assassinat per son fraire, representa l'imatge de Jèsus-Crist, lo vertadièr Filh de Dieu salvaire dels elegits que va recrompar per sa sang.

Los mestièrs dels dos fraires confirman lors naturas opausadas. Coma lo Crist, « Abel foguèt pastor » e coma l'incredul materialista terrèstre, « Caïn foguèt laboureur ». Aqueles primièrs mainatges de l'istòria umana anóncian lo destin profetizat per Dieu. E venon portar de precisions sus son projècte salvateur.

Gen.4:3 : « Al cap de qualque temps, Caïn faguèt a YaHWÉH una ofrenda dels fruches de la tèrra ; »

Caïn sap que Dieu existís e per li mostrar que lo vòl onorar, li fa « una ofrenda dels fruches de la tèrra » siá, de las causas que son activitat a produchas. Pren dins aquel ròtle, l'imatge de la multitud de gents religiosas josievas, crestians, o musulmans que meton lors bonas òbras en evidéncia sens se preocupar de cercar de saber e comprene çò que Dieu aima e espèra d'elles. Los presents an pas d'interès que se son apreciats pel que los recep.

Gen.4:4 : « e Abel, de son costat, ne faguèt una dels primièrs-nascuts de son tropèl e de lor graissa. YaHWÉH portèt un agach favorable sus Abel e sus son ofrenda; »

Abel imita son fraire, e a causa de son mestièr de pastor, fa a Dieu una ofrenda « de primièrs-nascuts de son tropèl e de lor graissa ». La causa es agradiva per Dieu perque vei dins lo sacrifici d'aqueles « primièrs-nascuts » l'imatge anticipat e profetizat de son pròpri sacrifici en Jèsus-Crist. Dins Apo.1:5, legissèm : « ... e de la part de Jèsus Crist, lo testimòni fidèl, lo primièr-nat dels mòrts, e lo prince dels reis de la tèrra ! Al que nos aima, que nos a desliurats de nòstres pecats per sa sang, ... ». Dieu vei son projècte salvateur dins l'ofèrta d'Abel e pòt pas que la trobar agradiva.

Gen.4:5 : « mas portèt pas un agach favorable sus Caïn e sus son ofrenda. Caïn foguèt plan irritat, e sa cara foguèt abatuda. »

Comparada a l'ofèrta d'Abel, es logic que Dieu balha pauc d'interès a l'ofèrta de Caïn que tot tanben logicament pòt pas èsser que decebut e atristat. « Sa cara es abatuda », mas relevam que la contrarietat lo conduch a « s'irritar fòrça » e aquò es pas normal perque aquela reaccion es un fruch de l'orguèlh decebut. L'irritacion e l'orguèlh produiràn lèu un fruch mai grèu : lo murtre de son fraire Abel subjècte de sa gelosia.

Gen.4:6 : « E YaHWÉH ditz a Caïn : Perqué ès irritat, e perqué ta cara es abatuda ? »

Dieu es sol de conéisser la rason de sa preferéncia per l'ofèrta d'Abel. Caïn pòt pas que trobar injust la reaccion de Dieu, mas en plaça de s'irritar, o deuriá suplicar de li permetre de comprene la rason d'aquela causida aparentament injusta. Dieu a una entièra coneissença de la natura de Caïn qu'inconscientament ten per el lo ròtle del marrit servidor de Matt.24:48-49 : « Mas, s'es un marrit servidor, que diga en el meteís : Mon mèstre triga a venir, se se met a batre sos companhs, se manja e beu amb los embriacs,... ». Dieu li pausa una question dont coneis perfiechament la responsa, mas aquí encara, en agissent atal balha a Caïn una escasença de li far partejar la causa de son patiment. Aquelas questions demoraràn sens responsas de Caïn, tanben, Dieu o met ne garda contra lo mal que se va apoderar d'el.

Gen.4:7 : « Segurament, s'agisses plan, relevaràs ta cara, e s'agisses mal, lo pecat se colca a la pòrta, e sos desirs se pòrtan cap a tu : mas tu, domina sus el. »

Après qu'Eve e Adam ajan manjat e pres l'estatut del drac en avent « conegut lo ben e lo mal », aqueste reapareis per possar Caïn a tuar son fraire Abel. Las doas causidas, « plan e mal », son davant el ; « lo ben » o conduirà a se resignar e acceptar la causida de Dieu e mai se o compren pas. Mas la causida « de mal » o farà pecar contra Dieu, en li fasant transgredir son seisen comandament : « Cometràs pas de murtre » ; e non, « tuaràs pas ponch » coma los traductors l'an presentat. Lo comandament de Dieu condemna lo crimi, pas la mesa a mòrt dels criminals colpables qu'a renduda legala en l'ordenant e sus aquel cas, la venguda de Jèsus-Crist a pas res cambiat dins aquel just jutjament de Dieu.

Relèva la forma jos la quala Dieu evòca « lo pecat » coma se parlava d'una femna, segon qu'aviá dich a Eve dins Gen.3:16 : « tos desirs se portaràn cap a ton marit, mas dominarà sus tu ». Per Dieu la temptacion « de pecat » es parièr a la d'una femna que vòl sedusir son marit e aqueste se deu pas daissar « dominar » per ela, ni per el. De mena, Dieu a balhat a l'òme l'òrdre de se daissar pas sedusir per « lo pecat » imagé per la femna.

Gen.4:8 : « Pasmens, Caïn adrecèt la paraula a son fraire Abel ; mas, coma èran dins los camps, Caïn se getèt sus son fraire Abel, e o tuèt. »

Malgrat aquel avertiment divin, la natura de Caïn va produire son fruch. Après un escambi de paraulas amb Abel, Caïn, murtrièr dins son esperit tre son començament coma son paire espiritual, lo drac, « se getèt sus son fraire Abel, e o tuèt ». Aquela experiéncia profetiza lo destin de l'umanitat ont lo fraire tuarà son fraire, sovent per gelosiá profana o religiosa fins a la fin del mond.

Gen.4:9 : « YaHWÉH ditz a Caïn : Ont es ton fraire Abel ? Respondèt : Sabi pas ; soi lo gardian de mon fraire ? »

Coma aviá dich a Adam que s'amagava d'el « Ont ès ? », Dieu dich a Caïn « Ont es ton fraire Abel ? », totjorn per li balhar l'escasença de confessar sa falta. Mas stupidement, perque pòt pas ignorar que Dieu sap que l'a tuat, respond effrontément « Sabi pas », e amb una incredibla arrogància, a son torn pause a Dieu una question : « seguís lo gardian de mon fraire ? »

Gen.4:10 : « E Dieu dich : Qué as fach ? La votz de la sang de ton fraire crida de tèrra fins a ieu »

Dieu li balha sa responsa que significa : ès pas son gardian perque ès son murtrièr. Dieu sap plan çò qu'a fach e li presenta la causa en imatge : « la votz de la sang de ton fraire crida de tèrra fins a ieu ». Aquela formula imagée que balha a la sang versada una votz que crida cap a Dieu serà utilizada dins Apo.6 per evocar dins lo « 5en sagèl », lo crit dels martirs meses a mòrt per las persecucions papalas romanas de la religion catolica : Apo.6:9-10 : « Quand obriguèt lo cinquen sagèl, vivi jos l'autar las armas dels qu'èran estats immolats a causa de la paraula de Dieu e a causa del testimoniatge qu'avián tornat. Cridèron d'una votz fòrta, en disent : Jusques a quora, Mèstre sant e vertadièr, çò trigas a jutjar, e a tirar venjança de nòstra sang suls abitants de la tèrra ? ». Atal, la sang injustament versada reclama venjança suls colpables. Aquela venjança legitima vendrà mas es una causa que Dieu se resèrva de faïçon exclusiva. Declara dins Deu.32:35 : « A ieu la venjança e la retribucion, quand lor pè trantalharà ! Perque lo jorn de lor malaür es pròche, e çò que los espèra trigarà pas ». Dins Esa.61:2, amassat amb « l'annada de gràcia », « lo jorn de la venjança » es dins lo programa del messias Jèsus-Crist : «...m'a enviat ... per publicar una annada de gràcia de YaHWÉH, e un jorn de venjança de nòstre Dieu ; per consolar totes los afligits ; ...». Degun auriá pas pogut comprene que la « publicacion » d'aquela « annada de gràcia » devíá èsser separada del « jorn de venjança » per 2000 annadas.

Atal, los mòrts pòdon pas mai cridar que dins lo sovenir de Dieu dont la memòria es illimitada.

Lo crimi comés per Caïn merita un just castig.

Gen.4:11: « Ara, seràs reneгат de la tèrra qu'a obèrt sa boca per recebre de ta man la sang de ton fraire. »

Caïn serà reneгат de la tèrra e serà pas tuat. Per justificar aquela mansuetud divina, cal admetre qu'aquel primièr crimi a pas agut de precedent. Caïn sabíá pas çò que significa balhar la mòrt, e es la colèra qu'eissorbant tot esperit de rasonament l'a conduch a la brutalitat fatala. Ara que son fraire es mòrt, l'umanitat poirà pas mai dire que sabíá pas çò qu'es la mòrt. La lei instaurada per Dieu dins Exo.21:12 prendrà alara efiech : « lo que fraparà un òme mortalament serà punit de mòrt ».

Aquel verset presenta tanben aquela expression : « la tèrra qu'a obèrt sa boca per recebre de ta man la sang de ton fraire ». Dieu personifica la tèrra en li imputant una boca qu'absorbís la sang versada sus ela. Puèi aquela boca li parla e li rampèla l'acte mortal que l'a solhada. Aquel imatge serà représ dins Deu.26:10 : « la tèrra obriguèt sa boca, e los englotiguèt amb Koré, quand se moriguèron los que s'èran assemblats, e que lo fuòc consumiguèt los dos cents cinquanta òmes : serviguèron al pòble d'avertiment ». Puèi serà dins Apo.12:16 : « E la tèrra se corrèt la femna, e la tèrra obriguèt sa boca e englotiguèt lo fluvi que lo dragon aviá lançat de sa boca ». Lo « fluvi » simboliza las ligas monarquicas catolicas francesas dont lo còs militar dels « dragons » especialament creat secutava los protestants fidèls e los percaçavan fins dins las montanhas del país. Aquel verset possedís una dobla significacion : la resisténcia armada protestanta, puèi la sagnosa Revolucion francesa. Dins los dos cases l'expression « la tèrra obriguèt sa boca » l'imatge coma aculhissent la sang de multituds de gentes.

Gen.4:12 : « Quand cultivaràs lo sòl, te balharà pas mai sa riquesa. Seràs errant e barrutlaire sus la tèrra. »

Lo castig de Caïn es limitat a la tèrra qu'es estat lo primièr a solhar en versant sus ela de la sang umana ; lo de l'òme qu'es estat originalament creat a l'imatge de Dieu. Dempuèi lo pecat, consèrva de Dieu sos characteristics mas possedís pas mai sa perfiecha puresa. L'activitat de l'òme consistissiá principalament a produire de noiridura en trabalhant la tèrra. Caïn deurà donc trobar d'autres mejans per èsser noirit.

Gen.4:13 : « Caïn ditz a YaHWÉH : Mon castig es tròp grand per èsser suportat ».

Çò que significa : dins aquelas condicions, val melhor que me suicidi.

Gen.4:14 : « Aquí, me caças uèi d'aquela tèrra ; serai amagat luènh de ta fàcia, serai errant e barrutaire sus la tèrra, e qual que siá me trobarà me tuarà ».

L'quí ara plan barjacaire e resumís sa situacion coma una condemnacion a mòrt.

Gen.4:15 : « YaHWÉH li ditz : Se qualqu'un tuava Caïn, Caïn seriá venjat sèt còps. E YaHWÉH metèt un signe sus Caïn per que qual que siá o trobariá o tuèsse pas ponch ».

Decidit a estalviar la vida de Caïn per las rasons ja vistas, Dieu li ditz que sa mòrt seriá pagada siá, « venjada », « sèt còps ». Puèi evòca « un signe » qu'o va protegir. Dins aquela mesura, Dieu profetiza la valor simbolica de la chifra « sèt » que va designar lo sabat e la santificacion del repaus que, profetizat a la fin de las setmanas, va trobar son plen compliment dins lo seten millenari de son projècte salvateur. Lo sabat serà lo signe d'apertenéncia al Dieu creator dins Ezé.20:14-20. E dins Ezé.9 « un signe » es plaçat suls qu'apartenisson a Dieu per que sián pas tuats pontualament del castig divin. Enfin, per confirmar aquel principi de separacion protegida, dins Apo.7, « un signe », « lo sagèl del Dieu viu », ven « sagelar lo front » dels servidors de Dieu, e aquel « sagèl e signe » es son sabat del seten jorn.

Gen.4:16 : « Puèi, Caïn s'alunhèt de la fàcia de YaHWÉH, e abitèt dins la tèrra de Nod, a l'orient d'Edèn ».

Èra ja a l'orient d'Edèn qu'Adam e Eve s'èran retirats après èsser estats caçats del jardin de Dieu. Aquela tèrra recep aici lo nom Nod que significa : patiment. La vida de Caïn serà atal marcada pel patiment mental e fisic perque èsser regetat luènh de la fàcia de Dieu estaca de las traças meteissa dins lo còr dur de Caïn qu'aviá dich al verset 13, en o crenhent : « serai amagat luènh de ta fàcia ».

Gen.4:17 : « Caïn coneguèt sa femna ; concebèt, e enfantèt Hénoc. Bastiguèt puèi una vila, e balhèt a aquela vila lo nom de son filh Hénoc ».

Caïn va venir lo patriarca de la populacion d'una vila a la quala balha lo nom de son primièr filh : Hénoc que significa : iniciar, ensenhar, exercir, e començar de se servir d'una causa. Aquel nom resumís tot çò que representan aqueles vèrbs e es plan portat perque Caïn e sa descendéncia inauguran un tip de societat sens Dieu que se va perlongar fins a la fin del mond.

Gen.4:18 : « Hénoc engendrèt Irad, Irad engendrèt Mehujaël, Mehujaël engendrèt Metuschaël, e Metuschaël engendrèt Lémec. »

Aquela corta genealogia s'arrèsta exprès sul personatge nommat Lémec, dont la significacion exacta demòra desconeguda mas lo mot d'aquela raïç concernís l'instruccion coma lo nom Hénoch, e egalament una nocion de poténcia.

Gen.4:19 : « Lémec prenguèt doas femnas : lo nom de l'una èra Ada, e lo nom de l'autre Tsilla. »

Trobam en çò d'aquel Lémec un primièr signe de la rompedura amb Dieu segon lo qual « l'òme quitarà son paire e sa maire per s'estacar a sa femna, e las doas faràn una sola carn » (veire Gen.2:24). Mas en çò de Lémec l'òme s'estaca a doas femnas e las tres faràn pas qu'una sola carn. Visiblement la separacion d'amb Dieu es totala.

Gen.4:20 : « Ada enfantèt Jabal : foguèt lo paire dels qu'abitan sòus de las tendas e prè dels tropèls ».

Jabal es lo patriarca dels pastors nomadas coma d'unes pòbles arabs o son encara a l'ora d'ara.

Gen.4:21 : « lo nom de son fraire èra Jubal : foguèt lo paire de totes los que jògan d'arpa e de calamèl. »

Jubal foguèt lo patriarca de totes los musicians que tenon una plaça importanta dins las civilizacions sens Dieu, encara uèi ont la cultura, o saber e l'artista son los fondaments de nòstras societats modèrnas.

Gen.4:22 : « Tsilla, de son costat, enfantèt Tubal Caïn, que fargava totes los instruments d'airain e de fèrre. La sòrre de Tubal Caïn èra Naama. »

Aquel verset contraditz los ensenhaments oficials dels istorians que supausan una edat del bronze abans l'edat de fèrre. En vertat segon Dieu los primièrs òmes an sauput fargar lo fèrre, e benlèu dempuèi Adam el meteís perque lo tèxt diguèt pas de Tubal Caïn que foguèt lo paire dels que farguen lo fèrre. Mas aquelas precisions reveladas nos son balhadas per fin que compreniam que la civilizacion a existit tre los primièrs òmes. Lors culturas sens Dieu n'èran pas mens refinadas que las nòstras uèi.

Gen.4:23 : « Lémec diguèt a sas femnas : Ada e Tsilla, escotatz ma votz ! Femnas de Lémec, escotatz ma paraula ! Ai tuat un òme per ma nafra, e un jove per ma macadura. »

Lémec se glorifica al prè de sas doas femnas d'aver tuat un òme çò qu'o nafra dins lo jutjament de Dieu. Mas amb arrogància e trufariá, ajusta qu'a en mai tuat un jove çò qu'agrade son cas dins lo jutjament de Dieu e que fa d'el un autentic « murtrièr » recidivista.

Gen.4:24 : « Caïn serà venjat sèt còps, e Lémec setanta sèt còps. »

Vira alara en trufariá la mansuetud dont Dieu a fach pròva de cap a Caïn. Puèi qu'après aver tuat un òme, la mòrt de Caïn devíá èsser venjada « sèt còps », après aver tuat un òme e un jove, Lémec serà venjat per Dieu « setanta sèt còps ». Se pòt imaginar de prepauses tanben òrres. E Dieu a volgut revelar a l'umanitat, que sos primièrs representants de la segonda

generacion, la de Caïn fins a la setena, la de Lémec, aviá atench lo mai naut nivèl de l'impiété. E es sa demostracion de la consequéncia d'èsser separat d'el.

Gen.4:25 : « Adam coneguèt encara sa femna ; enfantèt un filh, e lo cridèt del nom de Seth, perque, çò diguèt, Dieu m'a balhada una altra semença en plaça d'Abel, que Caïn a tuat ».

Lo nom Seth prononciat « cheth » en ebrèu designa lo fondament del còs uman. D'unes o traduson per « equivalent o restitucion » mas ai pas pogut retrobar una justificacion a aquela proposicion dins l'ebraïc. Reteni donc « lo fondament del còs » perque Seth va venir la raïç o fondament de basa del linhatge fidèl que Gen.6 va designar per l'expression « fils de Dieu », daissant a las « femnas » descendentas rebèllas del linhatge de Caïn que los sedusisson, en oposicion, l'apellacion de « filhas dels òmes ».

En Seth, Dieu semena e fach levar una novèla « semença » dins la quala lo seten descendent, un autre Hénoc, es balhat en exemple dins Gen.5:21 a 24. Aguèt lo privilègi de dintrar al cèl viu, sens passar per la mòrt, après 365 annadas de vida terrèstra viscudas dins la fidelitat al Dieu creator. Aquel Hénocaquí portèt plan son nom perque son « instruccion » èra a la glòria de Dieu al contra de son omonim, filh de Lémec, fils del linhatge de Caïn. E los dos, Lémec o rebèlla e Hénoc lo just èran lo « seten » davalant de lor linhatge.

Gen.4:26 : « Seth aguèt tanben un filh, e lo cridèt del nom d'Énosch. Es mentre que se comencèt d'invocar lo nom de YaHWÉH. »

Enosch significa : l'òme, lo mortal, lo marrit. Aquel nom es religat al moment que se comencèt d'invocar lo nom de YaHWÉH. Çò que Dieu nos vòl dire en religant aquelas doas causas, es que l'òme del linhatge fidèl a pres consciéncia de la marridesa de sa natura qu'es en mai mortala. E aquela presa de consciéncia l'a conduch a recercar son Creator per l'onorar e li tornar fidèlament un culte qu'el siá agradiu.

Genèsi 5

La separacion per la santificacion

Dins aquel capítol 5, Dieu a regropat lo linhatge que li es demorada fidèla. Te presentí l'estudi detalhat dels sols primièrs versets que permeton de comprene la rason d'aquela enumeracion que cobrí lo temps compenguèri entre Adam e o celèbra Noèr.

Gen.5:1 : « Aquí lo libre de la posteritat d'Adam. Quand Dieu creèt l'òme, o faguèt a la semblança de Dieu ».

Aquel verset fixa la nòrma retenguda per la lista dels noms dels òmes citats. Tot pausa sus aquel rampèl : « Quand Dieu creèt l'òme, o faguèt a la semblança de Dieu ». Nos cal donc

comprene que per dintrar dins aquela lista l'òme deu aver conservat sa « semblança de Dieu ». Podèm atal comprene perqué de noms tant importants coma lo de Caïn dintran pas dins aquela lista. Perque s'agís pas d'una semblança fisica mas d'una semblança de caractèr, e lo capítol 4 nos ven de mostrar lo de Caïn e de sa descendéncia.

Gen.5:2 : « Creèt l'òme e la femna, los benesiguèt, e los cridèt del nom d'òme, quand foguèron creats ».

Aicí tot parièr, lo rampèl de la benediccion per Dieu de l'òme e la femna significa que los noms que van èsser citats son estats benesits per Dieu. L'insisténcia de lor creacion per Dieu met en evidéncia l'importància que balha a èsser reconegut coma Dieu creator que met a despart siá, santifica sos servidors, pel signe del sabat, lo repaus observat pendent lo seten jorn de totas lors setmanas. Conservar la benediccion de Dieu amb la santificacion del sabat e la semblança de son caractèr son las condicions exigidas per Dieu per que l'èsser uman demòre digne d'èsser apelat « òme ». En defòra d'aqueles fruches, l'èsser uman ven dins son jutjament un « animal » mai desvolopat e ensenhat que las autras espècias.

Gen.5:3 : « Adam, annadit de cent trenta ans, engendrèt un filh a sa semblança, segon son imatge, e li balhèt lo nom de Seth ».

Visiblement entre Adam e Seth, manca dos noms : los de Caïn (qu'es pas de linhatge fidèl) e d'Abel (qu'es mòrt sens descendéncia). La nòrma de la seleccion benesida es atal demostrada. Ne serà tot parièr per totes los autres noms citats.

Gen.5:4 : « los jorns d'Adam, après la naissença de Seth, foguèron d'uèch cents ans ; e engendrèt de fils e de dròllas ».

Çò que devèm comprene, es qu'Adam a « engendrat dels fils e de las dròllas », abans la naissença de « Seth » e après ela, mas aquestes manifestèron pas la fe del paire o la de « Seth ». An rejonch los « òmes animals » infidèls e irrespectuoses de cap al Dieu viu. Atal, demest totes los e las que son nascuts d'el, après la mòrt d'Abel, « Seth » foguèt lo primièr a se distinguir per sa fe e sa fidelitat al Dieu YaHWÉH qu'a creat e format son paire terrèstre. D'autres après el, demorats anonims, pòdon aver seguit son exemple, mas demòran dins l'anonimat perque la lista seleccionada per Dieu se bastís sus la succession dels primièrs òmes fidèls de caduna de las descendéncias presentadas. Aquela explicacion rend comprensibla l'edat ja nauta, « 130 ans » per Adam quand son filh « Seth » es nascut. E aquel principi s'aplica per cadun dels elegits citats dins la longa lista que s'arrèsta sus Noèr, perque sos tres filhs : Sem, Cham e Jafet seràn pas d'elegits, essent pas a sa semblança espirituala.

Gen.5:5 : « Cada jorn qu'Adam visquèt foguèron de nòu cents trenta ans ; puèi se moriguèt ».

Passi dirèctament al seten elegit que s'apèla Hénoc ; un Hénoc dont lo caractèr es a l'opausat absolut del Hénoc filh de Caïn.

Gen.5:21 : « Hénoc, annadit de seissanta cinc ans, engendrèt Metuschélah ».

Gen.5:22 : «Hénoch, après la naissance de Metuschélah, marchèt amb Dieu tres cents ans ; e engendrèt de fils e de dròllas ».

Gen.5:23 : «Cada jorn de Hénoch foguèron de tres cents seissanta cinc ans ».

Gen.5:24 : « Hénoch marchèt amb Dieu ; puèi foguèt pas mai, perque Dieu o prenguèt ».

Es amb aquela expression especifica del cas Hénoch que Dieu o nos revèla : los antédiluviens an agut, eles tanben, lor « Elie » tirat al cèl sens passar per la mòrt. En efiech, la formula d'aquel verset diferís de totas las autras que s'acaban coma per la vida d'Adam, pels mots « puèi se moriguèt ».

Ven puèi Métushélah, l'òme qu'a viscut lo mai longtemps sus Tèrra, siá, 969 ans ; puèi un autre Lémec d'aquel linhatge benesit per Dieu.

Gen :5:28 : « Lémec, annadit de cent ochanta dos ans, engendrèt un filh »

Gen :5:29 : « Li balhèt lo nom de Noèr, en disent : Aqueste nos consolarà de nòstras fatigas e del trabalh penós de nòstras mans, provenent d'aquela tèrra que YaHWÉH a renegada ».

Per comprene lo sens d'aquel verset, cal saber que lo nom Noèr significa : repaus. Lémec imaginava segurament pas a qual ponch sas paraulas s'anavan complir, perque vesia pas « la tèrra renegada » que jos l'angle de « nòstras fatigas e del trabalh penós de nòstras mans » çò ditz. Mas al temps de Noèr, Dieu la va destruire a causa de la marridesa dels òmes que pòrta, coma Genèsi 6 nos va permetre d'o comprene. Çaquela, Lémec paire de Noé èra un elegit que, coma los rars elegits de son temps, se devia desconsolar de veire créisser la marridesa dels òmes a l'entorn d'eles.

Gen.5 :30 : « Lémec visquèt, après la naissance de Noèr, cinc cents nonanta cinc ans ; e engendrèt de fils e de dròllas »

Gen.5 :31 : « Cada jorn de Lémec foguèron de sèt cents setanta sèt ans; puèi se moriguèt »

Gen.5 :32 : « Noèr, annadit de cinc cents ans, engendrèt Sem, Cham e Jafet »

Genèsi 6

La separacion mal escai

Gen.6:1 : « Quand los òmes aguèron començat de se multiplicar sus la fàcia de la tèrra, e que de dròllas lor foguèron nascudas, »

Segon las leiçons apresadas anteriorament, aquela multitud umana es la nòrma animala que mesprèsa Dieu qu'a atal de bonas rasons de los regetar egalament. La seduccion d'Adam per sa femna Eve se reprodutz dins tota aquela umanitat e es la normalitat segon la carn : las dròllas sedusisson los òmes e obtenon d'elles çò que desiran.

Gen.6:2 : « los fils de Dieu vegèron que las filhas dels òmes èran polidas, e ne prenguèron per femnas demest totas las que causiguèron »

Es aquí que las causas se gastan. La separacion entre las santificats e los mescrecents irrèligieus acaba per desaparéisser. Los santificats cridats aici logicament « los fils de Dieu » tomban jos la seduccion « de filhas dels òmes » siá, del grop uman « animal ». D'alianças pel maridatge venon atal la causa de l'esfondrament de la separacion volguda e recercada per Dieu. Es aquela inoblidabla experiéncia qu'o conduirà mai tard a defendre als filhs d'Israël de prene per esposas de las femnas estrangieras. Lo deluvi que va en èsser la consequéncia mòstra quant aquela defensa deuriá èsser obesida. A tota règla, i a d'excepcions, perque d'unas femnas prenián lo vertadièr Dieu amb lo marit Juif coma Ruth. Lo dangièr es pas que la femna siá estrangiera mas que conduga un « fils de Dieu » a l'apostasia pagana en li fasant adoptar la religion pagana tradicionala de sas originas. D'autre biais, l'invèrs es aitant defendut perque una femna « dròlla de Dieu » se met en dangièr mortal en esposant un « fils dels òmes » « animals », e de falsa religion, çò qu'es encara mai perihós per ela. Perque tota « femna » o « dròlla » es pas « femna » que pendent sa vida sus la tèrra, e las elegidas d'entre elas recebràn coma los òmes un còs celèst asexuat parièr als àngels de Dieu. L'eternitat es unisexu e imatge del caractèr de Jèsus-Crist, lo perfiech modèla divin.

Lo problèma del maridatge es encara actual. Perque lo qu'esposa qualqu'un qu'es pas de sa religion testimònia contra sa pròpria fe, qu'ela siá justa o falsa. En mai, aquela accion fa pròva d'una indiferéncia de cap a la religion e donc de cap a Dieu el meteis. L'elegit deu amar Dieu al dessús de tot per èsser digne de l'eleccion. Solament, l'aliança amb l'estrangièr o l'estrangiera li desplaçent, l'elegit que la contracta ven indigna de l'eleccion e sa fe ven presumptuosa, una illusion qu'acabarà en terribla desillusion. Demòra a tirar una darrièra deduccion. Se lo maridatge pausa encara aquel problèma, es perque la societat umana modèrna se retròba dins lo meteis estat d'immoralitat que los de l'epòca de Noèr. Aquel messatge es donc per nòstre temps final ont la messorga domina los esperits umans que venon totalament barrats a la « vertat » divina.

A causa de son importància per nòstre « temps de la fin », Dieu m'a conduch a desvolopar en darrièr aquel messatge revelat dins aquel raconte de la Genèsi. Perque, l'experiéncia dels elegits antediluvians se resumís per un urós « començament » e una tragica « fin » dins l'apostasia e l'abominacion. Solament, aquela experiéncia resumís egalament la de sa darrièra glèisa jos sa forma institucionala « adventista del seten jorn », benesida oficialament e istoricament en 1863 mas espiritualmente en 1873, en « Filadèlfia », dins Apo.3:7, per sa « començament », e « vomida » per Jèsus-Crist dins Apo.3:14, en « Laodicée » en 1994, sus sa « fin », a causa de sa tiédeur formaliste e a causa de son aliança amb lo camp enemic ecumenic en 1995. Lo temps de l'aprobacion de Dieu per aquela institucion religiosa crestiana es atal fixat per « una debuta e una fin ». Mas atal coma l'aliança josieva es estada perlongada pels dotze apòstols causits per Jèsus, l'òbra adventista se perlonga per ieu e per totes los que

recebant aquel testimoniatge profetic reproduson las òbras de fe que Dieu a benesidas a l'origina dins los pionièrs de l'adventisme de 1843 e 1844. Precisi que Dieu a benesit las motivacions de lor fe e non la nòrma de lors interpretacions profeticas que deviá èsser mai tard remesa en causa. La practica del sabat venent possiblement formaliste e tradicionala, lo crivèl del jutjament de Dieu benesís pas mai que l'amor de la vertat relevat en çò de sos elegits, « de debuta fins a la fin » siá, fins al vertadièr retorn gloriós del Crist, fixat per aquel darrièr còp a la prima 2030.

En se presentant dins Apo.1:8 coma essent « l'alfa e l'omèga », Jèsus-Crist nos revèla una clau per comprene l'estructura e l'aspècte jols quals nos revèla dins tota la Bíblia, sa « jutjament », Pausa totjorn sus un constatat de la situacion del « començament » e sul qu'apareis a la « fin », d'una vida, d'una aliança, o d'una glèisa. Aquel principi apareis dins Dan.5 ont los mots escriches sus la paret per Dieu, « comptat, comptat », seguits per « pesat e devesit », representan la « debuta » de la vida del rei Belschatsar e l'ora de sa « fin ». De mena, Dieu confirma que son jutjament s'apièja sul contraròtle permanent del subjècte jutjat. Es estat jos son observacion dempuèi sa « començament », o « alfa » fins a sa « fin », son « omèga ».

Dins lo libre Apocalipsi e dins lo tèma de las letras adreçadas a las « sèt Glèisas », lo meteís principi fixa « la debuta e la fin » de totas las « Glèisas » concernidas. En primièra, trobam la Glèisa apostolica, dont la « debuta » gloriosa es remembrada dins lo messatge desliurat a « Efès » e dins lo qual sa « fin » la plaça jos la menaça de se veire retirar l'Esperit de Dieu a causa de sa manca de zèl. Urosament, lo messatge desliurat a « Esmirna » abans 303 fa pròva de çò que l'apèl del Crist a la penedença serà estat entendut per la glòria de Dieu. Puèi, la glèisa catolica papala romana debuta en « Pergam », en 538, e acaba en « Thyatire », al temps de la Reforma protestanta mas sustot oficialament lo de la mòrt del papa Piu 6 detengut en preson a Valença, dins ma vila, en França, en 1799. Ven puèi lo cas de la fe protestanta, dont l'aprobacion per Dieu es per ela-tanben limitada dins lo temps. Sa « començament » es evocat dins « Thyatire » e sa « fin » es revelada dins « sardas » en 1843 a causa de sa practica del dimenge eretat la religion romana. Jèsus pòt pas èsser mai clar son messatge, « ès mòrt », prèsta pas a confusion. E en tresen jos « Filadèlfia e Laodicée » lo cas de l'adventisme institucional qu'avèm vist anteriorament barre lo tèma dels messatges adreçats als « sèt glèisas » e lo temps de las epòcas que simbolizan.

En nos revelant uèi, coma a jutjat las causas ja complidas, e tre lo « començament » coma la Genèsi, Dieu nos balha las claus per comprene coma jutja los faches e las glèisas dins nòstra epòca. Lo « jutjament » que ressortís de nòstre estudi es atal portaire del « Sagèl » de l'Esperit de sa divinitat.

Gen.6:3 : « Alara YaHWéH ditz : Mon esperit demorarà pas a totjorn dins l'òme, perque l'òme es pas que carn, e sos jorns seràn de cent vint ans. »

A mens de 10 ans del retorn del Crist, aquel messatge pren uèi un caractèr d'actualitat estonant. L'esperit de vida balhat per Dieu « demorarà pas a totjorn dins l'òme, perque l'òme es pas que carn, e sos jorns seràn de cent vint nòu ans ». En fach, èra pas aquí, lo sens que Dieu a balhat a sas paraulas. Compren-me, e compren-o : Dieu renóncia pas a son projècte de sièis mila ans d'apèl e de seleccion dels elegits. Son problèma ten dins l'enòrma longor de vida qu'a balhada a las antédiluviens dempuèi Adam qu'es mòrt a 930 ans, après el, un autre

Métuschéla viurà, el, fins a 969 ans. Se s'agís de 930 ans de fidelitat, la causa es suportabla e quitament agradiva per Dieu, mas se s'agís d'un Lémec arrogant e òrre, Dieu estima que lo suportaire pendent 120 ans en mejana serà amplament sufisent. Aquela interpretacion es confirmada per l'istòria, puèi que dempuèi la fin del deluvi, la longor de la vida umana s'es reducha fins a las 80 annadas en mejana de nòstra epòca.

Gen.6:4 : « los gigants èran sus la tèrra en aqueles tempses, e tanben après que los fils de Dieu foguèron venguts cap a las filhas dels òmes, e que lor aguèron balhat de mainatges : son aqueles eròis que foguèron famoses dins l'antiquitat ».

Ai degut ajustar la precision « e tanben » del tèxt ebrèu, perque lo sens del messatge n'es transformat. Dieu nos revèla que sa primièra creacion antédiluvienne èra d'una nòrma gigantesca, Adam el meteís deviá mesurar mai o mens 4 o 5 mètres de nautor. La gestion de la susfàcia de la tèrra n'es cambiada e reducha. Un sol pas d'aqueles « gigants » ne valíá cinc dels nòstres, e li caliá tirar de tèrra cinc còps mai de noiridura qu'un òme d'uèi. La tèrra d'origina foguèt donc lèu poblada e abitada sus tota sa susfàcia. La precision « e tanben » nos ensenha qu'aqueles nòrmas dels « gigants » es pas estada modificada per las alianças dels santificats e dels regetats, « los fils de Dieu » e « las filhas dels òmes ». Noèr èra donc el meteís un gigant de 4 a 5 mètres aital coma sos mainatges e lors esposas. A l'epòca de Moïse, aquelas nòrmas antédiluvienes se trobavan encara sus la tèrra de Canaan, e son aqueles gigants, los « Anakims », qu'espaventèron los espions ebrèus enviats dins lo país.

Gen.6:5 : « YaHWÉH vegèt que la marridesa dels òmes èra granda sus la tèrra, e que totas las pensadas de lor còr se portavan cada jorn unicament cap al mal ».

Un tal constat torna sa decision comprensibla. Rampèli qu'a creat la tèrra e l'òme per revelar aquela marridesa amagada dins las pensadas de sas creaturas celèstas e terrèstras. La demostracion desirada èra donc obtenguda puèi que « totas las pensadas de lor còr se portavan cada jorn unicament cap al mal ».

Gen.6:6 : « YaHWÉH se repentiguèt d'aver fach l'òme sus la tèrra, e foguèt afligit en son còr ».

Conéisser a l'avança çò que va arribar es una causa mas lo viure dins son compliment n'es una altra. E confrontat a la realitat del mal dominator, la pensada de la penedença, o mai precisament del pentiment, pòt momentanèament gisclar dins l'esperit de Dieu, tant son patiment es grand davant aquel desastre moral.

Gen.6:7 : « E YaHWÉH ditz : Exterminarai de fàcia de la tèrra l'òme qu'ai creat, dempuèi l'òme fins al bestiar, als reptils, e als aucèls del cèl ; perque me repentissi de los aver faches ».

Just abans lo deluvi, Dieu constata lo trionf de Satan e sos demònis sus la tèrra e sos abitants. Per el, l'espròva es terribla mas a obtengut la demostracion que voliá obtenir. Li demòra pas mai qu'a destruire aquela primièra forma de la vida dins la quala, los òmes vivon tròp longtemps e son tròp poderoses en talhas de gigants. Los animals de la tèrra pròchas de l'òme tal lo bestiar, los reptils e los aucèls del cèl van deure desaparéisser per totjorn amb eles.

Gen.6:8 : « Mas Noèr trobèt gràcias als uèlhs de YaHWÉH ».

E segon Ezé.14 es estat sol de trobar gràcia davant Dieu, sos mainatges e lors esposas essent pas, eles, pas dignes d'èsser salvats.

Gen.6:9 : « Aquí la posteritat de Noèr. Noèr èra un òme just e intègre dins son temps ; Noèr marchava amb Dieu ».

Coma o serà Job, Noèr es jutjada « just e intègra » per Dieu. E coma lo just Hénoc abans el, Dieu li imputa de « marchar » amb el.

Gen.6:10 : « Noèr engendrèt tres filhs : Sem, Cham e Jafet ».

Annadit de 500 ans segon Gen.5:22, « Noèr engendrèt tres filhs : Sem, Cham e Jafet ». Aqueles filhs van créisser, venir dels òmes e van prene d'esposas. Noèr serà donc assistit e ajudat per sos filhs quand deurà bastir l'arca. Entre lo moment de lors naissenças e lo deluvi, se va escórrer 100 ans. Aiçò pròva que los « 120 ans » del verset 3 concernís pas lo temps que li es balhat per realizar sa construccion.

Gen.6:11 : « la tèrra èra corrompuda davant Dieu, la tèrra èra plena de violéncia ».

La corrupcion es pas obligatòriament violenta, mas quand la violéncia la marca e la caracteriza, lo patiment del Dieu amor ven intens e insuportable. Aquela violéncia arribada a son apogèu es de tip d'aquela dont se vantava Lémec dins Gen.4:23 : « Ai tuat un òme per ma nafra, e un jove per ma macadura ».

Gen.6:12 : « Dieu agachèt la tèrra, e aquí, èra corrompuda ; perque tota carn aviá corromput sa via sus la tèrra ».

Dins mens de 10 ans, Dieu agacharà la tèrra tornarmai e la trobarà dins lo meteis estat qu'al temps del deluvi, « tota carn aurà corromput sa via ». Mas te cal comprene çò que Dieu ausís quand parla de corrupcion. Perque se la referéncia d'aquel mot es umana, las responsas son tan nombrosas coma las opinions sul subjècte. Amb lo Dieu creator, la responsa es simpla e precisa. Nomma corrupcion totas las perversions portadas per l'òme e la femna a l'òrdre e a las règlas qu'a establits : Dins la corrupcion, l'òme assumís pas mai son ròtle d'òme, ni la femna son ròtle de femna. Lo cas de Lémec, bigam, davalant de Caïn, es un exemple, perque la nòrma divina li ditz : « l'òme quitarà son paire e sa maire per s'estacar a sa femna ». L'aspècte de l'estructura de lor còs revèla lo ròtle de l'òme e lo de la femna. Mas per comprene melhor lo ròtle de la qu'es balhada coma « ajuda » a Adam, son imatge simbolic de la Glèisa del Crist nos balha la responsa. Quala « ajuda » la Glèisa pòt portar al Crist ? Son ròtle consistís a aumentar lo nombre dels elegits salvats e a acceptar de sofrir per el. N'es tot parièr per la femna balhada a Adam. Desprovesida de la poténcia musculara d'Adam, son ròtle es d'enfantar e d'auçar sos mainatges fins qu'a lor torn, fondan una familha e atal la tèrra serà poblada, segon l'òrdre comandat per Dieu dins Gen.1:28 : « Dieu los benesís, e Dieu lor dich : Siatz feconds, multiplicatz, emplenatz la tèrra, e l'assujettiszez ; e dominatz suls peisses de la mar, suls aucèls del cèl, e sus tot animal que se mòu sus la tèrra ». Dins sa perversion, la vida modèrna a virat l'esquina a aquela nòrma. La vida concentrada dins las vilas e l'emplec industrial an amassa creat lo besonh d'argent en constanta aumentacion. Aiçò a condux las femnas a abandonar lor ròtle de maire per anar trabalhar en usina o dins de comèrcis. Mal nauts, los mainatges son venguts capricioses e exigents e produson en 2021 un fruch de violéncia e correspondon del

tot a la descripció balhada per Paul a Timothée dins 2 Tim.3:1 a 9. T'exòrti a prene lo temps de lira, amb tota l'atenció que meritan, en entièr, los dos épitres qu'adreça a Timothée, per tal de retrobar dins aquelas letras las nòrmas fixadas per Dieu, dempuèi lo començament, sabent que cambiarà pas e cambiarà pas d'aquí son retorn en glòria, a la prima 2030.

Gen.6:13 : « Alara Dieu dich a Noèr : La fin de tota carn es arrestada per devers ieu ; perque an emplenat la tèrra de violéncia ; aquí, los vau destruire amb la tèrra ».

Lo mal essent installat de faison irreversible, la destruccion dels abitants de la tèrra demòra la sola causa que Dieu pòt far. Dieu fa conéisser a son sol amic terrèstre, son terrible projècte perque sa decision es presa e arrestada definitivament. Cal relevar lo sòrt particular que Dieu balha a Hénoc, lo sol que dintra dins l'eternitat sens passar per la mòrt, e Noèr, lo sol òme trobat digne de subreviure al deluvi exterminateur. Perque dins sas paraulas Dieu dich « an ... » e « los vau destruire ». Perque es demorat fidèl, Noèr es pas mirada per la decision de Dieu.

Gen.6:14 : « Fai-te una arca de fusta rosinososa ; dispausaràs aquela arca en cellulas, e l'enduiràs de pega en dedins e en defòra ».

Noèr deu subreviure e pas el sol car Dieu vòl que la vida de sa creacion se perlongue fins a la fin dels 6000 ans de seleccion de son projècte. Per preservar la vida seleccionada pendent lo deluvi d'aigas, una arca flotanta va deure èsser bastida. Dieu balha sas consignas a Noèr. Utilizarà de fusta rosinososa resistissent a l'aiga e l'arca serà tornada estanca per una enduction de pega, la resina tirada del pin o de l'ayet. Bastirà de cellulas per fin que cada espècia viva separadament per tal d'evitar de confrontacions stressantes pels animals embarcats. Lo sejon dins l'arca se va perlongar pendent tota una annada, mas l'òbra es dirigida per Dieu a lo qual res es pas impossible.

Gen.6:15 : « Aquí coma la faràs : l'arca aurà tres cents coidadas de longor, cinquanta coidadas de largor e trenta coidadas de nautor ».

Se la « coidada » èra la d'un gigant, podiá èsser cinc còps la dels ebrèus que fasiá mai o mens 55 cm. Dieu a revelat aquelas dimensions dins la nòrma coneguda pels ebrèus e Moïse que recep de Dieu aquel raconte. L'arca bastida fasiá donc 165 m de long sus 27,5 m d'ample e 16,5 m de naut. L'arca en forma de caissa rectangulara èra donc d'una talha impausanta mas foguèt bastida per d'òmes dont la talha èra en rapòrt amb ela. Perque retrobam, per sa nautor, tres solièrs de cinc mètres mai o mens per d'òmes que mesuravan eles meteisses entre 4 e 5 m de nautor.

Gen.6:16 : « Faràs a l'arca una fenèstra, que reduirà a una coidada ennaut ; establiràs una pòrta sul costat de l'arca ; e bastiràs un solièr inferior, un segond e un tresen. »

Segon aquela descripció, l'unic « pòrta » de l'arca èra plaçada al nivèl del primièr solièr « sul costat de l'arca ». L'arca èra entièrament clausa, e al dejós del teulat del tresen nivèl, una unica fenèstra de 55 cm de naut e d'ample deviá èsser tenguda barrada fins a la fin del deluvi, segon Gen.8:6. Los ocupants de l'arca an viscut dins l'escur e lo lum artificial de las lampas a òli pendent de longa qu'a durat lo deluvi siá, .

Gen.6:17 : « E ieu , vau far venir lo deluvi d'aigas sus la tèrra, per destruire tota carn avent alen de vida jol cèl ; tot çò qu'es sus la tèrra perirà ».

Dieu vòl daissar amb aquela destruccion un messatge d'avertiment als òmes que van repoblar la tèrra après lo deluvi e fins al retorn en glòria de Jèsus-Crist a la fin dels 6000 ans del projècte divin. Tota vida va desaparéisser amb sa nòrma antediluvienne. Perque après lo deluvi, Dieu va progressivament reduire la talha dels èssers vius, òmes e animals fins a la talha dels pigmèus africans.

Gen.6:18 : « Mas establissi mon aliança amb tu ; dintraràs dins l'arca, tu e tos filhs, ta femna e las femnas de tos filhs amb tu. »

Son uèch aqueles escaps del deluvi que ven mas sèt d'entre eles profièchan excepcionalament de la benediccion particulara e individuala de Noèr. La pròva apareis dins Ezé.14:19-20 ont Dieu dich : « O s'enviavi la pèsta dins aquel país, s'expandissiái contra el ma furor per la mortalitat, per n'exterminar los òmes e las bèstias, e que i aguèsse al mièg d'el Noé, Daniel e Job, soi viu ! dich lo Senhor, YaHWéH, salvarían pas ni filhs ni dròllas, mas salvarían lor arma per lor justícia ». Seràn utils pel repeuplement de la tèrra, mas essent pas de nivèl espiritual de Noèr, pòrtan dins lo mond novèl lor imperfeccion que trigarà pas a portar sos marrits fruches.

Gen.6:19 : « De tot çò que viu, de tota carn, faràs dintrar dins l'arca doas de cada espècia, per los conservar en vida amb tu : i aurà un mascle e una femèla ».

Un coble per espècia « de tot çò que viu » siá, just la nòrma necessària per la reproduccion, serànaquí, los unics escaps demest lo genre animal terrèstre.

Gen.6:20 : « D'aucèls segon lor espècia, del bestiar segon son espècia, e de totes los reptils de la tèrra segon lor espècia, doas de cada espècia vendràn cap a tu, per que lor consèrves la vida ».

Dins aquel verset, dins son enumeracion, Dieu menciona pas los animals salvatges, mas seràn citats coma essent embarcats dins l'arca dins Gen.7:14.

Gen.6:21 : « E tu, prenes de totes los aliments que se manja, e fai-ne una provision al près de tu, per fin que te serviscan de noiridura aital coma lor ».

Los aliments necessaris per noirir pendent una annada uèch personas e totes los animals embarcats devián ocupar una plaça granda dins l'arca.

Gen.6:22 : « Es çò que faguèt Noèr : executèt tot çò que Dieu li aviá ordenat ».

Fidèlament e sostenguts per Dieu, Noèr e sos filhs complisson la tasca que Dieu li a fisada. E aquí, se cal remembrar que la tèrra es un sol continent unicament irrigat per de fluvis e de rius. Dins la zòna del mont Ararat ont Noèr e sos filhs residisson, i a pas qu'una plana e cap de mar. Sos contemporanèus veson donc Noèr bastir una construccion flotanta al mièg d'un continent sens mar. Se pòt alara imaginar, las trufariás, los sarcasmes e los insultes dont devián abeurar lo pichon grop benesit per Dieu. Mas los trufandièrs cessaràn lèu de se trufar de l'elegit e seràn negats dins las aigas del deluvi a lo qual volián pas creire.

Genèsi 7

La separacion definitiva del deluvi

Gen.7:1 : « YaHWÉH ditz a Noèr : Entre dins l'arca, tu e tot ton ostal; perque t'ai vist just davant ieu demest aquela generacion. »

Lo moment de vertat arriba e la darrièra separacion de la creacion se complís. En « dintrant dins l'arca », las vidas de Noèr e de sa familha van èsser salvadas. Existís un ligam entre lo mot « arca » e la « justícia » que Dieu imputa a Noèr. Aquel ligam passa per la futura « arca del testimoniatge » que serà lo còfre sacre contenant la « justícia » de Dieu, exprimida jos la forma de las doas taulas sus las qualas son det va gravar sos « dètz comandaments ». Dins aquela comparason, Noèr e sos companhs son mostrats egals dins la mesura ont beneficián totes del salvament en dintrant dins l'arca, e mai se Noèr es sol digne d'èsser identificat a aquela lei divina coma l'indica la precision divina : « T'ai vist just ». Noèr èra donc en perfiecha conformitat amb la lei divina ja ensenhada dins sos principis a sos servidors antédiluvians.

Gen.7:2 : « Prendràs al près de tu sèt cobles de totes los animals purs, lo mascle e sa femèla ; un parelh dels animals que son pas purs, lo mascle e sa femèla ; »

Sèm dins un contèxt antédiluvien e Dieu evòca la distincion entre l'animal classat « pur o impur ». Aquela nòrma es donc tan vièlha coma la creacion terrèstra e dins Lévitique 11, Dieu a pas fach que rampelar aquelas nòrmas qu'a establidas tre lo començament. Dieu a donc, coma « lo sabat », de bonas rasons d'exigir de sos elegits, a l'ora d'ara, lo respècte d'aquelas causas que glorifican son òrdre establít per l'òme. En seleccionant « sèt cobles purs » per un sol « impur », Dieu mòstra sa preferéncia per la puresa que marca de sa « sagèl », la chifra « 7 » de la santificacion del temps de son projècte terrèstre.

Gen.7:3 : « sèt cobles tanben dels aucèls del cèl, mascle e femèl, per tal de conservar lor raça en vida sus la fàcia de tota la tèrra ».

A causa de lor imatge de la vida celèsta angelica, « sèt cobles » dels « aucèls del cèl » son eles-tanben salvats.

Gen.7:4 : « Perque, encara sèt jorns, e farai plòure sus la tèrra quaranta jorns e quaranta nuèchs, e exterminarai de fàcia de la tèrra totes los èssers qu'ai faches ».

La chifra « sèt » (7) es encara evocat designant « sèt jorns » que separan, lo moment de la dintrada dels animals e dels òmes dins l'arca, de las primièras casudas d'aigas. Dieu va suscitar una pluèja incessanta pendent « 40 jorns e 40 nuèchs ». Çò chifra « 40 » es lo de l'espròva.

Concernirà los « 40 jorns » del mandadís dels espions ebrèus ne tèrra de Canaan e dels « 40 annadas » de vida e mòrt dins lo desèrt en consequéncia de lor refús de dintrar dins la tèrra poblada de gigants. E en dintrant dins son ministèri terrèstre, Jèsus serà liurat a la temptacion del drac après « 40 jorns e 40 nuèchs » de june. S'escorrerà egalament « 40 jorns » dintra la resurreccion del Crist e l'efusion del Sant Esperit de la Pentacosta.

Per Dieu, la tòca d'aquela pluèja torrenciala es de destruire los « èssers qu'a faches ». Rampèla aital coma al títol de Dieu creator, las vidas de totes sas creaturas li apartenisson, per los salvar o los destruire. Vòl balhar a las generacions futuras una leiçon escosenta que deuràn pas oblidar.

Gen.7:5 : « Noèr executèt tot çò que YaHWÉH li aviá ordenat ».

Fidèl e obesissent, Noèr decep pas Dieu e executa tot çò que li a ordenat de far.

Gen.7:6 : « Noèr aviá sièis cents ans, quand lo deluvi d'aigas foguèt sus la tèrra. »

D'autres precisions sul temps van èsser balhadas mas ja aquel verset situa lo deluvi dins la 600na annada de la vida de Noèr. Dempuèi la naissença de son primièr filh dins sa 500na annada, 100 ans se son escorruts.

Gen.7:7 : « E Noèr dintrèt dins l'arca amb sos filhs, sa femna e las femnas de sos filhs, per escapar a las aigas del deluvi ».

Son pas qu'uèch personas que van escapar al deluvi.

Gen.7:8 : « D'entre los animals purs e los animals que son pas purs, los aucèls e tot çò que se mòu sus la tèrra, »

Dieu es afirmatiu. Entre dins l'arca, un coble de « tot çò que se mòu sus la tèrra » per èsser salvat. Mas de quala « tèrra », antédiluvienne o postdiluvienne ? Lo temps present del vèrb « mòu » suggerís la tèrra postdiluvienne del temps de Moïse a lo qual Dieu s'adreça dins son raconte. Aquela subtilitat pòriá justificar l'abandon e l'exterminacion complèta de d'unas espècias mostruosas, non desiradas sus la tèrra repoblada, se pasmens elas préexistàient al deluvi.

Gen.7:9 : « dintrèt dins l'arca al prè de Noèr, doas a doas, un mascle e una femèla, coma Dieu l'aviá ordenat a Noèr »

Lo principi concernís los animals mas tanben los tres cobles umans formats per sos tres filhs e lors esposas e lo sieu qu'o concernís amb sa femna. La causida de Dieu de seleccionar unicament de cobles nos revèla lo ròtle que Dieu lor balharà : se reproduire e se multiplicar.

Gen.7:10 : « Sèt jorns après, las aigas del deluvi foguèron sus la tèrra ».

Segon aquela precision, la dintrada dins l'arca, se tenguèt lo desen jorn del segond mes de la 600na annada de la vida de Noèr siá, 7 jorns abans lo 17en indicat dins lo verset 11 que ven. Es en aquel desen jorn que Dieu tornèt barrar, el meteís, « la pòrta » de l'arca sus totes sos ocupants, segon la precision citada al verset 16 d'aquel capítol 7.

Gen.7:11 : « l'an sièis cents de la vida de Noèr, lo segond mes, lo dètz e seten jorn del mes, en aquel jorn totas las fonts de l'abisme grand gisclèron, e las resclausas dels cèls s'obriguèron »

Dieu causiguèt lo « dètz e seten jorn del segond mes » de la 600na annada de Noèr per « obrir las resclausas dels cèls ». La chifra 17 simboliza lo jutjament dins son còdi numeric de la Bíblia e de sas profecias.

Lo calcul establìt per las successions dels elegits de Gen.6 situa lo deluvi en 1656, dempuèi lo pecat d'Eve e Adam siá, 4345 ans abans la prima de l'an 6001 de la fin del mond que se va complir dins nòstre calendari usual a la prima 2030, e 2345 ans abans la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist que se tenguèt lo 3 d'Abril de 30 de nòstre calendari uman fals e enganaire.

L'explicacion que seguís serà renovelada dins Gen.8:2. En evocant lo ròtle complementari de las « fonts de l'abisme », dins aquel verset, Dieu nos revèla que lo deluvi foguèt pas solament provocat per la pluèja venent del cèl. Sabent que « lo abisme » designa la tèrra recobèrta entièrament per las aigas tre lo primièr jorn de la creacion, sas « fonts » suggeriscan una montada del nivèl de las aigas provocada per la mar ela meteissa. Aquel fenomèn es obtengut per una modificacion del nivèl del fons dels oceans que, en remontant, auçan lo nivèl de l'aiga fins a retrobar lo nivèl que recobrava tota la tèrra al primièr jorn. Es per l'enfonzament dels abisses dels oceans que la tèrra seca sortiguèt de l'aiga al 3en jorn e es per una accion invertida que lo sec foguèt recobèrt per las aigas del deluvi. La pluèja apelada « resclausa dels cèls » foguèt pas util que per indicar que lo castig veniá del cèl, de la part del Dieu celèst. Mai tard aquel imatge « resclausa dels cèls » va prene lo ròtle invèrs de benediccions que venon del meteis Dieu celèst.

Gen.7:12 : « la pluèja tombèt sus la tèrra quaranta jorns e quaranta nuèchs ».

Aquel fenomèn deviá susprene los pecadors increduls. D'autant mai que la pluèja èra inexistenta abans aquel deluvi. La tèrra antédiluvienne èra irrigada e asagada per sos fluvis e sos rius ; la pluèja èra pas donc pas necessària, un rosol del matin la remplaçava. E açò explica perqué los increduls avián de pena a creire al deluvi d'aigas anonciat per Noèr, tant en paraulas qu'en acte puèi que bastissiá l'arca sus la tèrra seca.

Lo temps de « 40 jorns e 40 nuèchs » cibla un temps d'espròva. A son torn, l'Israèl carnal a pena sortit d'Egipte serà esprovat pendent l'abséncia de Moïse retengut per Dieu al prè d'el penjant aquel periòde. Lo resultat serà « lo vedèl d'aur » fondut amb l'acòrdi d'Aaron, lo fraire carnal de Moïse. I aurà puèi los « 40 jorns e 40 nuèchs » de l'exploracion de la tèrra de Canaan amb, per resultat, lo refús del pòble d'i dintrar a causa dels gigants que l'abitan. A son torn, Jèsus serà esprovat pendent « 40 jorns e 40 nuèchs », mas aquel còp, malgrat qu'aflaquit per aquel long june, va resistir al drac qu'o temptarà e acabarà per o daissar sens aver obtengut sa victòria. Èra per Jèsus çò que tornava son ministèri terrèstre possible e legitima.

Gen.7:13 : « Aquel quitament jorn dintrèron dins l'arca Noèr, Sem, Cham e Jafet, filh de Noé, la femna de Noèr e las tres femnas de sos filhs amb eles : »

Aquel verset met en evidéncia la seleccion dels dos sèxes de las creaturas terrèstras umanas. Cada mascle uman es acompanhat de « son ajuda », sa femèla apelada « femna ». De mena,

cada coble se presenta a l'imatge del Crist e sa Glèisa, « son ajuda », son Elegida que va salvar. Perque l'abric de « l'arca » es lo primièr imatge del salut que va revelar als èssers umans.

Gen.7:14 : « eles, e totes los animals segon lor espècia, tot lo bestiar segon son espècia, totes los reptils que serpejan sus la tèrra segon lor espècia, totes los aucèls segon lor espècia, totes los pichons aucèls, tot çò qu'a d'alas ».

En insistissent sul mot « espècia », Dieu rampèla las leis de sa natura que l'umanitat de nòstre temps final pren plaser a contestar, transgredir e remetre en causa pels animals e quitament fins als genres umans. Se pòt trobar mai grand defensor de la puretat de l'espècia qu'el. E exigís de sos elegits que partegen sa divina opinion sul subjècte perque la perfeccion de sa creacion originala èra dins aquela puretat e aquela separacion absoluta de las espècias.

En insistissent fòrça sus las espècias aladas, Dieu suggerís la tèrra e l'aire del pecat coma rialme somés al Drac, el meteís apelat « prince de la potècia de l'aire » dins Eph. 2:2.

Gen.7:15 : « Dintrèron dins l'arca al prè de Noè, doas a doas, de tota carn avent alen de vida ».

Cada coble seleccionat per Dieu se separa dels de son espècia per fin que sa vida se perlongue après lo deluvi. Dins aquela separacion definitiva, Dieu met en accion lo principi dels dos camins que plaça davant la liura causida umana : lo del ben conduch a la vida mas lo del mal dirigit cap a la mòrt.

Gen.7:16 : « Ne dintrèt, mascle e femèl, de tota carn, coma Dieu l'aviá ordenat a Noè. Puèi YaHWÉH barrèt la pòrta sus el. »

La tòca de la reproduccion de las « espècias » es aici confirmada per la mencion « mascla e femèla ».

Aquí, l'accion que balha a aquela experiéncia tota son importància e son caractèr profetic de la fin del temps de gràcia divina : « Puèi YaHWÉH barrèt la pòrta sus el ». Es lo momenton ont lo destin de vida e lo de mòrt se separan sens cambiament possible. Ne serà tot parièr en 2029, quand los subrevivents de l'epòca auràn fach la causida d'onorar Dieu e son sabat del seten jorn siá, lo dissabte, o d'onorar Roma e son dimenge del primièr jorn, segon l'ultimatum presentat jos forma de decret per l'umanitat rebèlla. Aquí encara « la pòrta de la gràcia » serà tornada barrar per Dieu, « lo qu'obrís, e lo que barra » segon Apo.3:7.

Gen.7:17 : « lo deluvi foguèt quaranta jorns sus la tèrra. Las aigas cresquèron e levèron l'arca, e s'aucèt al dessús de la tèrra ».

L'arca es levada.

Gen.7:18 : « las aigas grossiguèron e s'acresquèron fòrça sus la tèrra, e l'arca flotèt sus la susfàcia de las aigas ».

L'arca flòta.

Gen.7:19 : « las aigas grossiguèron de mai en mai, e totes las nautas montanhas que son jol cèl entièr foguèron cobèrtas ».

Lo sòl sec desapareis universalament submergit per las aigas.

Gen.7:20 : « las aigas s'aucèron de quinze coidadas al dessús de las montanhas, que foguèron cobèrtas ».

La mai nauta montanha de l'epòca es recobèrta per mai o mens 8 m d'aigas.

Gen.7:21 : « Tot çò que se moviá sus la tèrra periguèt, tant los aucèls que lo bestiar e los animals, tot çò que serpejava sus la tèrra, e totes los òmes ».

Totes los animals que respiran d'aire perisson negats. La precision pertocant los aucèls es d'aitant mai interessanta que lo deluvi es un imatge profetic del jutjament darrièr, dins lo qual los èssers celèstes, tal Satan, seràn avalits amb los èssers terrèstres.

Gen.7:22 : « Tot çò qu'aviá respiracion, alen de vida dins sas narras, e qu'èra sus la tèrra seca, se moriguèt ».

Totes los èssers vius creats coma l'òme dont la vida pausa sus son alen se morisson negats. Es aquí, la sola ombra sul castig del deluvi, perque la culpabilitat es estrictament sus l'òme e qualque part, la mòrt dels animals innocents es injusta. Mas per negar entièrament l'umanitat rebèlla, Dieu es obligat a far perir amb eles los dels animals que respiran coma eles l'aire de l'atmosphèra terrèstra. Enfin per comprene aquela decision, tieus compte de çò que Dieu a creat la tèrra per l'òme fach a son imatge e non per l'animal creat per l'entornejar, l'acompanhar e, cas del bestiar, per o servir.

Gen.7:23 : « Tous los èssers qu'èran sus la fàcia de la tèrra foguèron exterminats, dempuèi l'òme fins al bestiar, als reptils e als aucèls del cèl : foguèron exterminats de la tèrra. Demorèt pas que Noè, e çò qu'èra amb el dins l'arca ».

Aquel verset confirma la diferéncia que Dieu fach entre Noè e sos companhs umans que se retròban gropats amb los animals, totes evocats e concernits dins « çò qu'èra amb el dins l'arca ».

Gen.7:24 : « las aigas foguèron gròssas sus la tèrra pendent cent cinquanta jorns ».

Los « cent cinquanta jorns » aviá començat après los 40 jorns e 40 nuèchs de pluèja incessanta que creèt lo deluvi. Arribadas a la nautor maximum de « 15 coidadas » siá, mai o mens 8 m al dessús de « la mai nauta de las montanhas » de l'epòca, lo nivèl de l'aiga es demorat estable pendent « 150 jorns ». Puèi va progressivament descréisser fins a l'assecament volgut per Dieu.

Nòta : Dieu creèt la vida dins una nòrma giganta que concernissiá los òmes e los animals antédiluvians. Mas après lo deluvi, son projècte a per mira de reduire la talha de totas sas creaturas de faïçon proporcionala, atal, de vidas van nàisser dins la nòrma postdiluvienne. En dintrant dins Canaan, los espions ebrèus testimònian aver vist de lors uèlhs dels rasims de rasims tan gròssas que caliá dos òmes de lor talha per los portar. La reduccion de las talhas concernís donc egalament, necessàriament, los arbres, la frucha e los legums. Atal, lo Creator

cèssa pas jamai de crear, perque pendent lo temps, modifica e adapta sa creacion terrèstra a las condicions novèlas de vidas que s'impausan. A creat, la pigmentacion negra de la pèl dels umans que vivon expausats a una fòrta radiacion solara dins las regions tropicalas e eqüatorialas de la tèrra ont los rais solars frapan la tèrra a 90 gras. Las autras colors de pèls son mai o mens blancas o pallas e mai o mens cuivrées segon l'amplor de l'ensoleillement. Mas lo rog de basa de l'Adam (lo Rog) degut a la sang se retròba dins totes los èssers umans.

La Bíblia precisa pas los noms detalhats de las espècias animalas vivas antédiluviennes. Dieu daissant aquel subjècte misteriós, sens revelacion particulara, cadun es liure dins sa faïçon d'imaginar las causas. Pasmens, avanci l'ipotèsi qu'avent volgut balhar a aquela primièra forma de la vida terrèstra un caractèr perfiech, Dieu aviá pas creat, a aquela epòca, los mostres preïstorics dont d'ossaments son retrobats a l'ora d'ara, pels cercaires scientifics, dins lo sòl de la tèrra. Tanben, avanci aquela possibilitat que sián estats creats per Dieu après lo deluvi, per tal d'intensificar la malediccion de la tèrra pels èssers umans que, lèu, se van tornarnai desviar d'el. En se copant d'el, van atal pèdre lor intelligéncia e la coneissença granda que Dieu aviá balhada dempuèi Adam fins a Noèr. Aiçò, al ponch qu'en d'unes endreches de la tèrra, l'òme se va retrobar dins l'estat degradat de « l'òme de las caunas » agarrit e menaçat per d'animals ferotges, que ne gropa, sauprà pasmens destruire amb l'ajuda preciosa dels tempèris naturals e del bon voler compassionnel de Dieu.

Genèsi 8

La separacion momentanèa dels ocupants de l'arca

Gen.8:1 : « Dieu se rebrembèt de Noèr, de totes los animals e de tot lo bestiar qu'èran amb el dins l'arca ; e Dieu faguèt passar un vent sus la tèrra, e las aigas s'amatiguèron ».

Rassegura-te, l'a pas jamai oblidat, mas vertat es qu'aquela unica amassada de vidas embarradas dins l'arca flotanta balha a l'umanitat e a las espècias animalas un aspècte tan reduch que semblan abandonadas per Dieu. En fach, aquelas vidas son en perfiecha securitat perque Dieu velha sus elas coma sus un tresaur. Son çò qu'a en mai preciós : de premícias per repoblar la tèrra e s'expandir sus sa susfàcia.

Gen.8:2 : « las fonts de l'abisme e las resclausas dels cèls foguèron barradas, e la pluèja tombèt pas mai del cèl »

Dieu crèa las aigas del deluvi segon son besonh. D'ont venon ? De cèl, mas sustot del poder creator de Dieu. Prenent l'imatge d'un éclusier, a obèrt las martelièras celèstas simbolicas e ven lo temps ont los torna barrar.

En evocant lo ròtle complementari de las « fonts de l'abisme », dins aquel verset, Dieu nos revèla que lo deluvi foguèt pas solament provocat per la pluèja venent del cèl. Sabent que « lo abisme » designa la tèrra recobèrta entièrament per las aigas tre lo primièr jorn de la creacion, sas « fonts » suggeriscan una montada del nivèl de las aigas provocada per la mar ela meteissa. Aquel fenomèn es obtengut per una modificacion del nivèl del fons dels oceans que, en remontant, auçan lo nivèl de l'aiga fins a retrobar lo nivèl que recobrava tota la tèrra al primièr jorn. Es per l'enfonzament dels abisses dels oceans que la tèrra seca sortiguèt de l'aiga al 3en jorn e es per una accion invertida que lo sec foguèt recobèrt per las aigas del deluvi. La pluèja apelada « resclausa dels cèls » foguèt pas util que per indicar que lo castig veniá del cèl, de la part del Dieu celèst. Mai tard aquel imatge « resclausa dels cèls » va prene lo ròtle invèrs de benediccions que venon del meteis Dieu celèst.

Essent creator, Dieu aurí pogut crear lo deluvi en un virat d'uèlh, a l'agrat de sa voluntat. A pr'aquò preferit agir progressivament sus sa creacion ja facha. Mòstra atal a l'umanitat que la natura es entre sas mans una poderosa arma, un poderós mejan que manipula per ofrir sa benediccion o sa malediccion segon que marcha dins lo ben o dins lo mal.

Gen.8:3 : « las aigas se retirèron de dessús la tèrra, s'enanant e s'alunhant, e las aigas demesiguèron al cap de cent cinquanta jorns ».

Après 40 jorns e 40 nuèchs de pluèja incessanta seguits de 150 jorns d'estabilitat al mai naut nivèl de l'aiga, la descrescuda s'amòrsa. Lentament, lo nivèl dels abisses marins torna davalar mas torna pas davalar tan prigondament coma abans lo deluvi.

Gen.8:4 : « lo seten mes, lo dètz e seten jorn del mes, l'arca s'arrestèt sus las montanhas d'Ararat ».

Al cap de cinc meses, jorn per jorn, « lo dètz e seten del seten mes », l'arca cèssa de flotar ; pausa sus la montanha de l'Ararat la mai nauta. Çò chifra « dètz e sèt » ven confirmar la fin de l'acte del jutjament divin. Ressortís d'aquela precision que, pendent lo deluvi, l'arca s'es pas alunhada de la zòna ont es estada bastida per Noèr e sos filhs. E Dieu a volgut qu'aquela pròva del deluvi demòra visible fins a la fin del mond, sus aquela meteissa cima del mont Ararat dont l'accès es estat e es demorat defendut per las autoritats russas e turcas. Mas al temps causit per Lui, Dieu a favorizat la presa de fòtos aerianas qu'an confirmat la preséncia d'un tròç de l'arca pres dins los glaces e la nèu. Uèi, l'observacion per satellit poiriá puissamment confirmar aquela preséncia. Mas las autoritats terrèstras son pas precisament en recèrca de glorificar lo Dieu creator ; se conduson en enemics de cap a el, e en tota justícia, Dieu lo lor torna plan, en los frapant per una epidèmia e de las agressions terroristas.

Gen.8:5 : « las aigas anèron en demesissent fins al desen mes. Lo desen mes, lo primièr jorn del mes, apareguèron las cimas de las montanhas »

La reduccion de las aigas es limitada perque après lo deluvi lo nivèl de l'aiga serà superior al de la tèrra antédiluvienne. D'ancianas vals van demoradas submergidas e prene l'aparéncia de las mars interioras actualas coma la mar Mediterranèa, la Caspiana, la mar Rog, la mar Negra, etc.

Gen.8:6 : « Al cap de quaranta jorns, Noèr obriguèt la fenèstra qu'aviá facha a l'arca ».

Après los 150 jorns d'estabilitat e 40 jorns d'espèra, pel primièr còp, Noè obrís la fenèstra pichona. Sa dimension pichona, una coidada siá, 55 cm, èra justificada puèi que sa sola utilizacion foguèt de daissar dels aucèls que poguèren atal sortir de l'arca de vida.

Gen.8:7 : « Daissèt lo còrb, que sortiguèt, partissent e tornant, fins que las aigas aguèsson secat sus la tèrra ».

La descobèrta de la tèrra assecada es evocada segon l'òrdre « tenèbras e lum » o « nuèch e jorn » de la debuta de la creacion. Tanben, lo primièr descobreire enviat es lo « còrb » impur, al plumatge « negre » coma la « nuèch ». Agiguèt liurament independent de cap a Noè, l'elegit de Dieu. Simboliza donc las religions tenebrosas que se van activar sens cap de relacion amb Dieu.

D'una faïçon mai precisa simboliza l'Israèl carnal de l'anciana aliança cap al qual Dieu a enviat a multiplas represas, coma los anars e retorns del còrb, sos profètas per temptar d'arrancar son pòble a las practicas del pecat. Coma « lo còrb », aquel Israèl fin finala regetat per Dieu a contunhat son istòria separat d'el.

Gen.8:8 : « Daissèt tanben la colomba, per veire se las aigas avián demesit a la susfàcia de la tèrra ».

Dins lo meteís òrdre, « la colomba » pura, al plumatge « blanc » coma la nèu es enviada en reconeissença. Es plaçada jol signe del « jorn e del lum ». A aquel títol, profetiza la novèla aliança fondada sus la sang versada per Jèsus-Crist.

Gen.8:9 : « Mas la colomba trobèt pas cap de luòc per pausar la planta de son pè, e tornèt a el dins l'arca, perque i aviá d'aigas a la susfàcia de tota la tèrra. Avancèt la man, la prenguèt, e la faguèt tornar al prè d'el dins l'arca ».

De l'autre costat del « còrb » negre independent, la « colomba » blanca es en relacion estrecha amb Noè qu'ofrís « sa man per la prene e la far dintrar dins l'arca » al prè d'el. Es un imatge del ligam que religa l'elegit al Dieu del cèl. La « colomba » se pausarà un jorn sus Jèsus-Crist quand se presentarà davant Jean lo Baptiste per èsser batejat per el.

Te prepausi de comparar aquelas doas citacions biblicas ; la d'aquel verset : « Mas la colomba trobèt pas cap de luòc per pausar la planta de son pè » amb aquel verset de Mat.8:20 : « Jèsus li respondèt : Los rainals an de tutas, e los aucèls del cèl an de nises ; mas lo Filh de l'òme a pas ont pausar son cap » ; e aqueles versets de Jean 1:5 e 11, ont en parlant del Crist incarnation de « lo lum » divina « de vida », diguèt : « lo lum lusís dins las tenèbras, e las tenèbras l'an pas ponch recebuda.../...Elle es venguda en çò dels sieus, e los sieus l'an pas ponch recebuda ». Atal coma la « colomba » tornèt cap a Noè en se daissant prene per el, dins « sa man », ressuscitat, lo Rédempteur Jèsus-Crist es remontat als cèls cap a sa divinitat de Paire celèst, avent daissat sus la tèrra darrièr el lo messatge de la recrompa de sos elegits, sa bona novèla apelada « Evangèli etèrn » dins Apo.14:6. E dins Apo.1:20 : los tendrà « dins sa man » dins las « sèt epòcas » profetizadas pels « sèt Glèisas » ont lor fa partejar en santificacion divina son « lum » imagée pels « sèt candelièrs ».

Gen.8:10 : « Esperèt encara sèt autres jorns, e daissèt tornarmai la colomba fòra de l'arca ».

Çò doble rampèl dels « sèt jorns » nos ensenja que per Noèr, coma per nosautras uèi, la vida foguèt establida e ordenada per Dieu sus l'unitat de la setmana de « sèt jorns », egalament unitat simbolica dels « sèt mila » annadas de son projècte grand salvateur. Aquela insisténcia sus la mencion d'aquela chifra « sèt » nos permet de comprene l'importància que Dieu li balha ; çò que justificarà qu'el siá atacat particularament pel drac fins al retorn en glòria del Crist que metrà fin a sa dominacion terrèstra.

Gen.8:11 : « la colomba tornèt a el sul ser ; e aquí, una fuèlha d'olivièr arrancada èra dins son bèc. Noèr coneguèt aital coma las aigas avián demesit sus la tèrra ».

Après de longs tempses de « tenèbras » anonciats pel mot « ser », l'esperança del salut e la jòia de la desliurança del pecat vendràn jos l'imatge de « l'olivièr », successivament de l'anciana puèi d'aliança novèla. Atal coma Noèr coneguèt per una « fuèlha d'olivièr » que la tèrra esperada e esperada anava èsser prèsta a l'aculhir, los « fils de Dieu » aprendràn e comprendràn que lo reialme dels cèls lor es estat obèrt per l'enviat del cèl Jèsus-Crist.

Aquela « fuèlha d'olivièr » testimoniava a Noèr que la germinacion e lo brot dels arbres tornava venir possible.

Gen.8:12 : « Esperèt encara sèt autres jorns ; e daissèt la colomba. Mas tornèt pas mai a el ».

Aquel signe foguèt decisiu, perque provava que « la colomba » aviá causit de demorar dins la natura que li ofrissiá tornarmai de noiridura.

Atal coma la « colomba » desapareis après aver desliurat son messatge d'esperança, après aver balhat sa vida sus la tèrra per recrompar sos elegits, Jèsus-Crist, lo « Prince de la patz », va quitar la tèrra e sos discípol, los daissant liures e independents per conduire lor vida fins a son retorn gloriós final.

Gen.8:13 : « l'an sièis cents un, lo primièr mes, lo primièr jorn del mes, las aigas avián secat sus la tèrra. Noèr tirèt la cobèrta de l'arca : agachèt, e aquí, la susfàcia de la tèrra aviá secat ».

L'assecamet de la tèrra es encara parcial mas prometedor, tanben, Noèr entrepren d'obrir lo teulat de l'arca per portar sos agaches sus l'exterior de l'arca e sabent que s'es encalada a la cima del mont Ararat, sa vision s'espandissiá plan luènh e plan largament sus l'horizont. Dins l'experiéncia del deluvi, l'arca pren l'imatge d'un uòu coat. Al moment de son espelida, lo poleton copa el meteis lo clòsc dins la quala èra embarrat. Noèr agís tot parièr ; el « tira la cobèrta de l'arca » que serà pas mai utila per o protegir de pluèja diluvienne. Notam que Dieu ven pas obrir la pòrta de l'arca qu'aviá barrada el meteis ; aiçò significa que remet pas en causa e cambie pas la nòrma de son jutjament de cap als rebèls terrèstres pels quals la pòrta del salut e del cèl serà totjorn barrada.

Gen.8:14 : « lo segond mes, lo vint-seten jorn del mes, la tèrra foguèt seca ».

La tèrra torna venir abitabla après un embarrament total dins l'arca de 377 jorns dempuèi lo jorn de l'embarquement e de la barradura de la pòrta per Dieu.

Gen.8:15 : « Alara Dieu parlèt a Noèr, en disent : »

Gen.8:16 : « Sors de l'arca, tu e ta femna, tos filhs e las femnas de tos filhs amb tu ».

Es encara Dieu que balha lo senhal de la sortida de « l'arca », el qu'aviá tornat barrar l'unic « pòrta » sus sos ocupants abans lo deluvi.

Gen.8:17 : « Fai sortir amb tu totes los animals de tota carn que son amb tu, tant los aucèls que lo bestiar e totes los reptils que serpejan sus la tèrra : qué s'expandisson sus la tèrra, que sián feconds e multiplican sus la tèrra ».

La scèna sembla a la del cinquen jorn de la setmana de la creacion, mas s'agís pas d'una creacion novèla, perque après lo deluvi, lo repeuplement de la tèrra es una fasa del projècte profetizat per las 6000 primièras annadas de l'istòria terrèstra. Aquela fasa, Dieu l'a volguda terribla e dissuasiva. A balhat a l'umanitat una pròva mortala dels efieches de son jutjament divin. Una pròva que serà remembrada dins 2 Pierre 3:5 a 8 : « Vòlon ignorar, en efiech, que de cèls existiguèron un còp èra per la paraula de Dieu, atal coma una tèrra tirada de l'aiga e formada pel mejan de l'aiga, e que per aquelas causas lo mond d'alara periguèt, submergit per l'aiga, mentre que, per la meteissa paraula, los cèls e la tèrra d'a present son gardats e reservats pel fuòc, pel jorn del jutjament e de la roïna dels òmes impius. Mas es una causa, fòrça-aimats, que devètz pas ignorar, es que, davant lo Senhor, un jorn es coma mila ans, e mila ans son coma un jorn ». Lo deluvi de fuòc anonciat se complirà a la fin del seten millenari a l'escasença del jutjament darrièr, per l'obertura de las fonts enflamadas del magma sosterranh que vendrà recobrir tota la susfàcia de la tèrra. Aquel « estanh de fuòc » citat dins Apo.20:14-15, consumirà la susfàcia de la tèrra amb sos abitants rebèls infidèls aital coma lors òbras qu'an volgudas privilegiar en mespasant l'amor demostrat de Dieu. E aquel seten millenari èra profetizat pel seten jorn de la setmana, aiçò segon la definicion « un jorn es coma mila ans e mila ans son coma un jorn ».

Gen.8:18 : « E Noèr sortiguèt, amb sos filhs, sa femna, e las femnas de sos filhs ».

Los animals sortits, los representants de l'umanitat novèla sortisson a lor torn de l'arca. Retròban lo lum del solelh e l'espaci vast e quasi illimitat que la natura lor ofèrta, après 377 jorns e nuèchs d'acantonament dins un espaci claus exigú e s'afonsa.

Gen.8:19 : « Tous los animals, totes los reptils, totes los aucèls, tot çò que se mòu sus la tèrra, segon lors espècias, sortiguèron de l'arca ».

La sortida de l'arca profetiza la dintrada dels elegits dins lo reialme dels cèls mas i dintraràn pas que los que son jutjats purs per Dieu. Al temps de Noèr, es pas encara lo cas, puèi que purs e impurs van viure amassa, sus la meteissa tèrra, luchant las unes contra los autres fins a la fin del mond.

Gen.8:20 : « Noèr bastiguèt un autar a YaHWÉH ; prenguèt de totas las bèstias puras e de totes los aucèls purs, e ofriguèt d'olocaustes sus l'autar ».

L'olocaust es un acte pel qual l'elegit Noèr mòstra a Dieu sa reconeissença. La mòrt d'una victima innocenta, dins aquel cas animala, rampèla al Dieu creator, lo mejan pel qual, en Jèsus-Crist vendrà recrompar las armas de sos elegits. Los animals purs son dignes d'imager lo sacrifici del Crist qu'incarnarà la perfiecha puretat dins tota son arma, còs e esperit.

Gen.8:21 : « L'Etèrn sentiguèt una odor agradiva, e YaHWÉH diguèt en son còr : Renegarai pas mai la tèrra, a causa de l'òme, perque las pensadas del còr de l'òme son marridas tre sa joventut ; e fraparai pas mai tot çò qu'es viu, coma l'ai fach ».

L'olocaust ofèrt per Noè es un autentic acte de fe, e de fe obesissenta. Perque, s'ofrís un sacrifici a Dieu, es en responsa a un rite sacrificiel que li a ordenat, longtemps abans de l'ensenyar als ebrèus sortits d'Egipte. L'expression « odor agradiva » concernís pas l'odorat divin mas son divin Esperit qu'aprècia a l'encòp, l'obesissença de son elegit fidèl e la vision profetica qu'aquel rite balha a son futur sacrifici compassionnel, en Jèsus-Crist.

Fins al jutjament darrièr, i aurà pas mai de deluvi destructor. L'experiéncia o ven de demostrar, l'òme es dins la carn naturalament e hérèditairement « marrit », coma Jèsus l'a dich de sos apòstols dins Matt.7:11 : « se donc, marrits coma lo sètz, sabètz balhar de bonas causas a vòstres mainatges, a quant mai fòrta rason vòstre Paire qu'es dins los cèls balharà de bonas causas als que los li demandan ». Dieu va donc deure aprivadar aquel « animal » « marrit », opinion que parteja Paul dins 1 Agacin.2:14, e en demostrant en Jèsus-Crist la poténcia de son amor per eles, d'unes dels apelats « marrits » van venir dels elegits umans fidèls e obesissents.

Gen.8:22 : « Tant que la tèrra subsistirà, las semenalhas e la sèga, lo freg e la calor, l'estiu e l'ivèrn, lo jorn e la nuèch cessaràn pas ponch ».

Çò admonèsta uèch s'acaba sul rampèl de las alternanças dels contraris absoluts que regisson las condicions de la vida terrèstra dempuèi lo primièr jorn de la creacion en lo qual, per sa constitucion « nuèch e jorn », Dieu a revelat lo combat terrèstre entre « las tenèbras » e « lo lum » que vencerà fin finala per Jèsus-Crist. Enumèra dins aquel verset aquelas alternanças extrèmas que son degudas al pecat el meteis essent la consequéncia de la liura causida balhada a aquelas creaturas celèstas e terrèstras que son atal liuras de l'aimar e d'o servir o d'o regetar fins a o asirar. Mas la consequéncia d'aquela libertat serà la vida pels partisans del ben e la mòrt e l'avalida pels del mal coma lo deluvi o ven de demostrar.

Los subjèctes citats pòrtan totes un messatge espiritual :

« las semenalhas e la sèga » : suggerisson la debuta de l'Evangélisation e la fin del mond ; imatges represes per Jèsus-Crist dins sas parabòlas sustot dins Matt.13:37 a 39 : « Respondèt : Lo que semena la bona semença, es lo Filh de l'òme ; lo camp, es lo mond; la bona semença, son los fils del reialme; l'ivraie, son los fils del desgordit ; l'enemic que l'a semenada, es lo drac; la sèga, es la fin del mond ; los meissonièrs, son los àngels ».

« lo freg e la calor » : la « calor » es citada dins Apo.7:16 : « Auràn pas mai fam, auràn pas mai set, e lo solelh los fraparà pas ponch, ni cap de calor ». Mas en contrari absolut, lo « freg » es el tanben una consequéncia de la malediccion del pecat.

« l'estiu e l'ivèrn » : son las doas sasons de l'extrèm, tanben desagradius l'un que l'autre per lor excès.

« lo jorn e la nuèch » : Dieu los cita dins l'òrdre que l'òme li balha, perque dins son projècte, en Crist ven lo temps del jorn, lo de l'apèl a dintrar dins sa gràcia, mas après aquel temps ven

lo de « la nuèch ont degun pòt pas trabalhar » segon Jean 9:4 siá, cambiar son destin perque es definitivament fixat per la vida o per la mòrt tre la fin del temps de gràcia.

Genèsi 9

La separacion de la nòrma de la vida

Gen.9:1 : « Dieu benesiguèt Noè e sos filhs, e lor dich : Siatz feconds, multiplicatz, e emplenatz la tèrra. »

Serà lo primièr ròtle que Dieu balha als èssers vius seleccionats e salvats per l'arca bastida pels òmes : Noè e sos tres filhs.

Gen.9:2 : « Seretz un subjècte de crenhença e d'esglasi per tot animal de la tèrra, per tot aucèl del cèl, per tot çò que se mòu sus la tèrra, e per totes los peisses de la mar: son liurats entre vòstras mans.»

La vida animala deu a l'òme sa subrevida, aquí perqué, mai encara qu'abans lo deluvi, l'òme va poder dominar los animals. Salve quand per la paur o l'irritacion un animal pèrd son contraròtle, en règla generala, totes los animals an paur de l'òme e temptan d'o fugir quand o encontran.

Gen.9:3 : « Tot çò que se mòu e qu'a vida vos servirà de noiridura : vos balhi tot aquò coma l'èrba verda ».

Aquel cambiament de regim alimentari a mantuna justificacion. Sens balhar tròp d'importància a l'òrdre presentat, en primièr, citi l'abséncia immediata de noiridura vegetala agotada pendent lo deluvi e la tèrra recobèrta d'aigas saladas venguda parcialament esterila va pas retrobar que progressivament sa plena e entièra fertilitat e sa productivitat. En mai, la mesa en plaça dels rites sacrificiels ebrèus exigirà, en son temps, la consumacion de la carn de la victima sacrificada en vision profetica de la santa Cène ont lo pan serà manjat en simbòl del còs de Jèsus-Crist, e lo chuc del rasim begut coma simbòl de sa sang. Una tresena rason, mens avouable, mas pas mens vertadièra, es que Dieu vòl acorchar lo temps de vida de l'òme ; e la consumacion de la carn que se corromp e pòrta dins lo còs uman dels elements destructors de la vida serà a la basa de la capitada de son desir e de sa decision. Sola l'experiéncia del regim vegetarian o vegetalian ne pòrta la confirmacion personala. Per afortir aquela pensada, relèva que Dieu defendèt pas a l'òme la consumacion dels animals impurs, pasmens nocius per sa santat.

Gen.9:4: « Solament, manjaretz pas ponch de carn amb son arma, amb sa sang ».

Aquela defensa demorarà valabla dins l'anciana aliança segon Lévi.17:10-11 : « s'un òme de l'ostal d'Israèl o dels estrangiers que se jorjan al mièg d'eles manja de sang d'una espècia quala que siá, virarai ma fàcia contra lo que manja la sang, e o suprimirai del mièg de son pòble.» e dins la novèla, segon Actes 15:19 a 21 : « Aquí perquè soi de veaire que se creà pas de dificultats als dels pagans que se convertisson a Dieu, mas que se lor escriga de s'abstenir de las solhaduras de las idòlas, de l'impudicité, dels animals estofats e de la sang. Perque, dempuèi plan de las generacions, Moïse a dins cada vila de las gents qu'o presican, puèi que s'o legís cada jorn de sabat dins las sinagògas ».

Dieu apèla « arma » la creatura entièra facha d'un còs de carn e un esperit entièrament dependent de la carn. Dins aquela carn, l'organ motor es lo cervèl alimentat per la sang el meteis qu'es purificat a cada respiracion per l'oxigèn aspirat pels palmons. Dins l'estat viu, lo cervèl creà los senhals electricus que genèran la pensada e la memòria e gerís lo foncionament de totes los autres organs carnals que compausan lo còs fisic. Lo ròtle de la « sang » qu'es en mai, pel genòma, unic per cada arma viva, deu pas èsser consumit per de rasons sanitàrias, perque transpòrta los degalhs e las impuretats creadas dins tot lo còs, e per una rason espirituala. Dieu s'es reservat de faïçon exclusiva absoluta, per son ensenhament religiós, lo principi de beure la sang del Crist, mas unicament jos la forma simbolizada del chuc dels rasims. Se la vida es dins la sang, lo que beu la sang del Crist se torna bastir dins Sa natura santa e perfiecha, segon lo principi real que vòl que lo còs es fach de çò dont se noirís.

Gen.9:5 : « Sapiatz-o tanben, ieu redemanderai la sang de vòstras armas, ieu lo redemanderai a tot animal ; e ieu redemanderai l'arma de l'òme a l'òme, a l'òme qu'es son fraire.»

La vida es la causa mai importanta pel Dieu creator que l'a creada. Cal èsser a son escota per realizar l'otratge que lo crimi constituís de cap a el, lo vertadièr propietari de la vida tirada. A aquel títol, es sol de poder legitimar l'òrdre de tirar la vida. Al verset precedent, Dieu a autorizat l'òme a prene la vida animala per ne far sa noiridura, mas aici, s'agís del crimi, del murtre que met fin a una vida umana de faïçon definitiva. Aquela vida tirada aurà pas mai l'escasença de se raprochar de Dieu, ni de far pròva d'un cambiament de conducha tan fins aquí èra pas estada confòrma a sa nòrma del salut. Dieu pausa aici las basas de la lei del talion, « uèlh per uèlh, dent per dent, vida per vida ». L'animal pagarà lo murtre d'un òme per sa pròpria mòrt e l'òme de l'estil Caïn serà tuat se tua son pròpri « fraire » de sang del tip Abel.

Gen.9:6 : « se qualqu'un vèrsa la sang de l'òme, per l'òme sa sang serà versada ; perque Dieu a fach l'òme a son imatge.»

Dieu cerca pas d'augmentar lo nombre dels mòrts perque tot al contrari, en autorizant de metre a mòrt un murtrièr, compta sus un efiech dissuasiu e qu'a causa del risc encorrut, lo mai grand nombre dels èssers umans aprenga a controlar son agressivitat, per tal de venir pas un assassin, a son torn, digne de mòrt.

Sol, lo qu'es animat d'una fe reala e autentica pòt realizar çò que significa « Dieu a fach l'òme a son imatge ». Sustot quand l'umanitat ven mostruosa e òrra coma es lo cas uèi dins lo mond occidental e pertot sus la tèrra sedusida per la coneissença scientifica.

Gen.9:7 : « E vosautres, siatz feconds e multiplicatz, expandissètz-vos sus la tèrra e multiplicatz sus ela.»

Dieu ten realament a aquela multiplicacion, e per causa, lo nombre dels elegits es tan reduch, quitament en rapòrt dels cridats que tomban en camin, que mai lo nombre de sas creaturas serà grand, mai poirà demest elas trobar e seleccionar sos elegits ; perque segon la precision relevada dins Dan.7:9, la proporcion es d'un milion d'elegits per dètz miliards de cridats siá 1 per 10 000.

Gen.9:8 : « Dieu parlèt encara a Noè e a sos filhs amb el, en disent : »

Dieu s'adreça als quatre òmes perque balhant la dominacion al representant mascle de l'espècia umana, aquestes seràn tenguts per responsables de çò qu'auràn daissat far per las femnas e los mainatges que son plaçats jos lor autoritat. La dominacion es una marca de fisança ofèrta per Dieu als òmes mas los responsabiliza entièrament davant sa fàcia e son jutjament.

Gen.9:9 : « Aquí, establissi mon aliança amb vosautres e amb vòstra posteritat après vosautres ; »

Es important per nosautres, uèi, de realizar que sèm aquela « posteritat » amb la quala Dieu a establìt son « aliança ». La vida modèrna e sas invencions sedusentas cambian pas res a nòstras originas umanas. Sèm los eretièrs de la partença novèla que Dieu a balhat a l'umanitat après lo terrible deluvi. L'aliança establida amb Noè e sos tres filhs es especific. Engatja Dieu a destruire pas mai l'umanitat entièra per las aigas del deluvi. Après ela vendrà l'aliança que Dieu va establir amb Abraam, que se complirà jos sos dos aspèctes successius orientats, literalment dins lo temps e espiritualment, sul ministèri rédempteur de Jèsus-Crist. Aquela aliança serà fonamentalament individuala coma l'estatut del salut qu'es en causa. Pendent los 16 sègles que van precedir sa primièra venguda, Dieu va revelar son plan del salut pels rites religioses ordenats al pòble ebrèu. Puèi, après lo compliment en Jèsus-Crist d'aquel plan revelat dins tot son lum, pendent encara 16 sègles mai o mens l'infidelitat va succedir a la fidelitat e pendent 1260 annadas, las tenèbras mai escuras van regnar jos l'egida del papisme roman. Dempuèi l'an 1170, ont Pierre Valdo a pogut practicar tornarnai la fe crestiana pura e fidèla amb l'observacion del vertadièr sabat compresa, dels elegits mens esclarats son estats, après el, seleccionats dins l'òbra de la Reforma engatjada mas non acabada. Tanben, es pas qu'a partir de 1843 que, per una dobla espròva de fe, Dieu a pogut retrobar demest los pionièrs de l'adventisme, dels elegits fidèls. Mas èra encara tròp d'ora per que compregan integralment los mistèrs revelats dins sas profecias. Lo signe de l'aliança amb Dieu es de tot temps l'apòrt e la recepcion de son lum, aquí perqué, l'obratge que redigissi en son nom, per esclarar sos elegits, constituís al títol de « testimoniatge de Jèsus », sa darrièra forma, lo signe que son aliança es fòrça reala e confirmada.

Gen.9:10 : « amb totes los èssers vius que son amb vosautres, tant los aucèls que lo bestiar e totes los animals de la tèrra, siá amb totes los que son sortits de l'arca, siá amb totes los animals de la tèrra.»

L'aliança presentada per Dieu concernís egalament los animals siá, tot çò que viu e se va multiplicar sus la tèrra.

Gen.9:11 : « EstabliSSI mon aliança amb vosautras : cap de carn serà pas mai exterminada per las aigas del deluvi, e i aurà pas mai de deluvi per destruire la tèrra.»

La leiçon balhada pel deluvi deu demorar unic. Dieu se va ara lançar dins un combat raprochat perque sa tòca es de conquistar los còrs de sos elegits.

Gen.9:12 : « E Dieu dich : Es aici lo signe de l'aliança qu'establiSSI entre ieu e vosautras, e totes los èssers vius que son amb vosautres, per las generacions a totjorn : »

Aquel signe que Dieu balha concernís tot çò que viu en pur e en impur. Es pas encara lo signe de l'apertenéncia a sa persona, çò que serà lo sabat del seten jorn. Aquel signe rampèla als èssers vius l'engatjament qu'a pres de non jamai mai los destruire per las aigas del deluvi ; es aquí son limit.

Gen.9:13 : « ai plaçat mon arc dins la nuda, e servirà de signe d'aliança entre ieu e la tèrra »

La sciéncia va explicar la causa fisica de l'existéncia de l'arc en cèl. S'agís d'una descomposicion de l'espèctre luminós del lum solar que se pausa sus de jaças finas d'aiga o de fòrta umiditat. Cadun a pogut constatar que l'arc en cèl apareis quand plòu e que lo solelh expandís sos rais luminoses. Ne demòra pas mens que la pluèja rampèla lo deluvi e lo lum solar imatge l'apreciable, benfasenta e apaisante lum de Dieu.

Gen.9:14 : « Quand aurai amassat de nívols al dessús de la tèrra, l'arc pareisserà dins la nuda ; »

Los nívols an donc estiu inventats per Dieu per crear de pluèjas unicament après lo deluvi e al meteis temps que lo principi de l'arc en cèl. Pasmens, en nòstra epòca òrra, dels òmes e de las femnas impias an desnaturat e solhat aquel subjècte de l'arcolan en reprenent aquel simbòl de l'aliança divina per ne far la sigla e l'emblèma de l'amassada dels perverses sexuals. Dieu deu trobar en aquò una bona rason de frapar aquela umanitat odiosa e irrespectuosa de cap a el e l'espècia umana. Los darrièrs signes de sa colèra van pas trigar a aparéisser, cremadors coma lo defunt e destructor coma lo mòrt.

Gen.9:15 : « e me rebrembarai de mon aliança entre ieu e vosautras, e totes los èssers vius, de tota carn, e las aigas vendràn pas pluses un deluvi per destruire tota carn.»

En legissent aquelas paraulas de benvolença sortidas de la boca de Dieu, mesuri la paradòxa en pensant als prepauses que pòt tenir uèi a causa de la perversitat umana que retròba lo nivèl dels antédiluvians.

Dieu tindrà paraula, i aurà pas mai de deluvi d'aiga, mas a totes los rebèls, un deluvi de fuòc es reservat pel jorn del jutjament darrièr ; çò que l'apòstol Pèire nos a rampelat dins 2 Pierre 3:7. Mas abans aquel jutjament darrièr, e abans lo retorn del Crist, lo fuòc nuclear de la Tresena Guèrra Mondiala o « 6na trompeta » d'Apo.9:13 a 21, vendrà, jos la forma de multiples e sinistres « campairòls » mortals, emportar los refugis d'iniquitat que son vengudas las vilas grandas, capitalas o non, de planeta Entèrra.

Gen.9:16 : « l'arc serà dins la nuda ; e o agacharai, per me rebrembar de l'aliança perpetuala entre Dieu e totes los èssers vius, de tota carn qu'es sus la tèrra »

Aquel temps es plan luènh de nosautres e podiá daissar als representants novèls de l'umanitat l'esperança granda d'evitar las errors comesas pels antédiluvians. Mas uèi l'esperança es pas mai permesa perque lo fruch dels antédiluvians apareis pertot al mièg de nosautres.

Gen.9:17 : « E Dieu dich a Noèr : Tal es lo signe de l'aliança qu'establiessi entre ieu e tota carn qu'es sus la tèrra.»

Dieu insistís sul caractèr d'aquela aliança qu'es establida amb « tota carn ». S'agís d'una aliança que concernirà totjorn l'umanitat al sens collectiu.

Gen.9:18 : « los filhs de Noé, que sortiguèron de l'arca, èran Sem, Cham e Jafet. Cham foguèt lo paire de Canaan.»

Una precision nos es balhada : « Cham foguèt lo paire de Canaan ». Remembra-te, Noèr e sos filhs son totes dels gigants qu'an conservat la talha dels antédiluvians. Atal, los gigants van contunhar a se multiplicar, en particular sus la tèrra de « Canaan », sus la quala los ebrèus sortits d'Egipte los van descobrir per lor malaür, puèi que la paur provocada per lor talha los va condemnar a errar pendent 40 annadas dins lo desèrt e i se morir.

Gen.9:19 : « Son aquí los tres filhs de Noé, e es lor posteritat que poblèt tota la tèrra.»

Relèva-o, a l'origina, las antédiluvians avián totes un sol òme per lor origina : Adam. La vida novèla pòst-diluvienne se bastís, ela, sus tres personas, Sem, Cham e Jafet. Los pòbles de lors descendents seràn donc separats e devesits. Cada naissença novèla serà restacada a son patriarca, Sem, Cham o Jafet. L'esperit de division se va prémer aquelas diferentas originas per opausar entre eles los òmes estacats a lors tradicions ancestralas.

Gen.9:20 : « Noèr comencèt de cultivar la tèrra, e plantèt de vinha.»

Aquela activitat, fin finala, dins la normalitat, va pasmens portar de consequéncias grèvas. Perque a la fin de sa cultura, Noèr recòlta lo rasim e lo chuc preissat s'essent oxidat, beguèt d'alcoòl.

Gen.9:21 : « Beguèt de vin, s'embriaguèt, e se descobriguèt al mièg de sa tenda.»

En perdent lo contraròtle de sas accions, Noèr se crei sol, se descobrís e se denuda entièrament.

Gen.9:22 : « Cham, paire de Canaan, vegèt la nuditat de son paire, e o raportèt defòra a sos dos fraires.»

En aquel temps, l'esperit uman es encara plan sensible a aquela nuditat descobèrta per l'Adam pecador. E Cham, amusat e segurament un pauc trufandièr, a la marrida idèa de raportar a sos dos fraires son experiéncia visuala.

Gen.9:23 : « Alara Sem e Jafet prenguèron lo mantèl, o metèron sus lors espatlas, marchèron de reculons, e cobriguèron la nuditat de lor paire; coma lor cara èra desviada, vegèron pas ponch la nuditat de lor paire.»

Amb totas las precaucions necessàrias, los dos fraires recòbran lo còs nud de lor paire.

Gen.9:24 : « Quand Noèr se desvelhèt de son vin, aprenguèt çò que li aviá fach son filh cabdèt.»

A donc calgut que los dos fraires o li aprengan. E aquela denóncia va excitar Noèr que se sent atench dins son onor de Paire. Aviá pas voluntàriament begut d'alcoòl e èra estat victima d'una reaccion naturala del chuc de rasim que s'oxida dins lo temps e dont lo sucre se transforma en alcoòl.

Gen.9:25 : « E ditz : Renegat siá Canaan ! Qué el siá l'esclau dels esclaus de sos fraires ! »

En fach, aquela experiéncia servís pas que de pretèx al Dieu creator de profetizar suls descendents dels filhs de Noé. Perque Canaan èra pas el meteís per res dins l'accion de son paire Cham ; èra donc innocent de sa falta. E Noèr o renèga, el, qu'aviá pas res fach. La situacion establida comença a nosautras revelar un principi del jutjament de Dieu qu'apareís dins lo segond de sos dètz comandaments legible dins Exo.20:5 : « Te prosternaràs pas ponch davant elas, e los serviràs pas ponch ; perque ieu, YaHWÉH, ton Dieu, soi un Dieu gelós, que punissi l'iniquitat dels paires suls mainatges fins a la tresena e la quatrena generacion dels que m'asiran, ». Dins aquela injustícia aparenta s'amaga tota la saviesa de Dieu. Perque, soscats, lo ligam entre filh e paire es natural e lo filh prendrà totjorn lo partit de son paire quand es atacat ; levat raras excepcions. Se Dieu frapa lo paire, lo filh o asirarà e defendrà son paire. En renegant lo filh, Canaan, Noèr punís Cham, lo paire preocupat de la capitada de sa descendéncia. E Canaan, de son costat gardarà sus el las consequéncias d'èsser lo filh de Cham. Va donc esprovar durablament de ressentiment contra Noèr e los dos filhs que benesís : Sem e Jafet. Sabèm ja que los descendents de Canaan seràn destruches per Dieu per ofrir a Israèl, son pòble liberat de l'esclavatge egipcian (autre filh de Cham : Mitsraïm), son territòri nacional.

Gen.9:26 : « Ditz encara : Benesit siá YaHWÉH, Dieu de Sem, e que Canaan siá lor esclau ! »

Noèr profetiza sus sos filhs lo projècte que Dieu a per cadun d'eles. Atal, la descendéncia de Canaan serà l'esclau de la descendéncia de Sem. Cham se va expandir cap al sud e poblar lo continent african fins a la tèrra d'Israèl actuala. Sem se va expandir cap a l'orient e lo sud oriental, poblant los païses musulmans arabs actuals. De la Caldèa, l'actual Iraq sortirà Abraam un pur semita. L'istòria o confirma, Africa de Canaan a plan estiu l'esclau dels arabs descendents de Sem.

Gen.9:27 : « Que Dieu expandisca las possessions de Jafet, qu'abita dins las tendas de Sem, e que Canaan siá lor esclau!»

Jafet se va expandir cap al nòrd, cap a l'èst e l'oèst. Longtemps, lo nòrd va dominar lo sud. Los païses del nòrd crestianizats van conéisser un desvolopament tecnic e scientific que lor va permetre d'esplechar los païses arabs del sud e metre en esclavatge los pòbles d'Africa, descendents de Canaan.

Gen.9:28 : « Noèr visquèt, après lo deluvi, tres cents cinquanta ans.»

Pendent 350 ans, Noèr a pogut far pròva del deluvi al prè de sos contemporanèus e los metre en garda contra las fautas dels antédiluvians.

Gen.9:29 : « Cada jorn de Noèr foguèron de nòu cents cinquanta ans ; puèi se moriguèt.»

En 1656, annada del deluvi dempuèi Adam, Noèr aviá 600 ans, es donc mòrt en 2006 dempuèi lo pecat d'Adam, essent annadit de 950 ans. Segon Gen.10:25, a la naissença de « Péleg », en 1757, « la tèrra foguèt partejada », per Dieu a causa de l'experiéncia de la revòlta rebèlla del rei Nimrod e de sa torre de Babel. Lo despartiment, o separacion, foguèt la consequéncia de las lengas diferentas que Dieu a balhadas als pòbles per que se separen e fagan pas mai un blòc unit davant sa fàcia e sa volontat. Noèr a donc viscut l'eveniment e aviá a aquel moment 757 ans.

A la mòrt de Noèr, Abram èra ja nascut (en 1948 siá, 2052 ans abans la mòrt de Jèsus-Crist situada en l'an 30 de nòstra èra de nòstre fals calendari usual), mas se trobava a Ur, en Caldèa, luènh de Noèr que viviá al nòrd cap al mont Ararat.

Nascut en 1948, quand son paire Térach a 70 ans, Abram quita Charan, per respondre a l'òrdre de Dieu, a l'edat de 75 ans en 2023 siá, 17 ans après la mòrt de Noèr en 2006. Lo relai espiritual de l'aliança es atal assegurad e complit.

Annadit de 100 ans, en 2048, Abram ven paire d'Isaac. Se morís annadit de 175 ans en 2123.

Annadit de 60 ans, en 2108, Isaac ven paire dels bessons Esaü e Jacob, segon Gen.25:26.

Genèsi 10

La separacion dels pòbles

Aquel capítol nos presenta los descendents dels tres filhs de Noé. Aquela revelacion serà utila perque dins sas profecias, Dieu va totjorn far referéncia als noms originals dels territòris concernits. D'unes d'aqueles noms son aisidament identificables a de noms actuals perque n'an conservat las raices principalas, exemples : « Madaï » per mède, « Tubal » per Tobolsk, « Méschec » per Moscòu.

Gen.10:1 : « Aquí la posteritat dels filhs de Noé, Sem, Cham e Jafet. Lor nasquèt dels filhs après lo deluvi. »

Los filhs de Jafet

Gen.10:2 : « los filhs de Jafet foguèron : Gomèr, Magog, Madaï, Javan, Tubal, Méschec e Tirèes. »

« Madaï » es la Mèdia ; « Javan », Grècia ; « Tubal », Tobolsk, « Méschec », Moscòu.

Gen.10:3 : « los fils de Gomèr : Aschkenaz, Riphath e Togarma. »

Gen.10:4 : « los filhs de Javan : Élischa, Tarsis, Kittim e Dodanim. »

« Tarsis » designa Tars ; « Kittim », Chipre.

Gen.10:5 : « Es per eles que son estadas pobladas las illas de las nacions segon lors tèrras, segon la lenga de cadun, segon lors familhas, segon lors nacions. »

L'expression « las illas de las nacions » designa las nacions occidentalas de l'Euròpa actuala e lors extensions grandas coma las Americas e Austràlia.

La precision « segon la lenga de cadun » trobarà son explicacion dins l'experiéncia de la torre de Babel revelada dins Gen.11.

Los filhs de Cham

Gen.10:6 : « los filhs de Cham foguèron : Cusch, Mitsraïm, Puth e Canaan. »

Cush designa Etiopia ; « Mitsraïm », Egipte ; « Puth », la Lybie ; e « Canaan », l'actual Israèl o anciana Palestina.

Gen.10:7 : « los filhs de Cusch : Saba, Havila, Sabta, Raema e Sabteca. Los filhs de Raema : Séba e Dedan. »

Gen.10:8 : « Cusch engendrèt tanben Nimrod ; es el que comencèt a èsser poderós sus la tèrra. »

Aquel rei « Nimrod » serà lo bastisseire de la « torre de Babel », causa de la separacion de las lengas per Dieu que separan e isòlan los òmes en pòbles e nacions segon Gen.11.

Gen.10:9 : « Foguèt un valent caçaire davant YaHWÉH ; aquí perquè se diguèt : Coma Nimrod, valent caçaire davant YaHWÉH. »

Gen.10:10 : « Regnèt primièr sus Babel, Érec, Accad e Calné, al país de Schinear. »

« Babel » designa l'anciana Babylone ; « Accad », l'anciana Akkadie e la vila actuala Bagdad ; « Schinear », Iraq.

Gen.10:11 : « D'aquel país sortiguèt Assur ; bastís Ninive, Rehoboth Hir, Calach, »

« Assur » designa Assiria. « Ninive » es venguda l'actual Mossol.

Gen.10:12 : « e Résen dintra Ninive e Calach ; es la vila granda. »

Aquelas tres vilas èran situadas dins l'Iraq actual al nòrd e lo long del fluvi « Tigre ».

Gen.10:13 : « Mitsraïm engendrèt los Ludim, los Anamim, los Lehabim, los Naphtuhim, »

Gen.10:14 : « los Patrusim, los Casluhim, d'ont son sortits los Philistins, e los Caphtorim. »

Los « Philistins » designan los palestiniens actuals, totjorn en guèrra contra Israèl coma dins l'anciana aliança. Son los fils d'Egipte, altra enemiga istorica d'Israèl fins en 1979 ont Egipte a fach aliança amb Israèl.

Gen.10:15 : « Canaan engendrèt Sidon, son primièr-nat, e Heth ; »

Gen.10:16 : « e los Jébusiens, los Amoréens, los Guirgasiens, »

« Jébus » designa Jerusalèm ; los « Amoréens » foguèron los primièrs abitants del territòri balhat per Dieu a Israèl. Malgrat que demorats dins la nòrma giganta, Dieu los fa se morir e los avalís per de forsalons verenosas davant son pòble per liberar la plaça.

Gen.10:17 : « los Héviens, los Arkiens, los Siniens, »

« Sin » designa China.

Gen.10:18 : « los Arvadiens, los Tsemariens, los Hamathiens. Puèi, las familhas dels cananèus se dispersèron. »

Gen.10:19 : « los limits dels cananèus anèron dempuèi Sidon, del costat de Guérrar, fins a Gazà, e del costat de Sodome, de Gomorrhè, d'Adma e de Tseboïm, fins a Léscha. »

Aqueles ancians noms delimitan la tèrra d'Israèl costat oèst del nòrd ont es Sidon al sud ont se tròba encara l'actuala Gazà, e costat èst del sud, segon l'implantacion de Sodome e Gomorrhè sul luòc de la « mar mòrta », al nòrd ont se tròba Tséboïm.

Gen.10:20 : « Son aquí los filhs de Cham, segon lors familhas, segon lors lengas, segon lors païses, segon lors nacions. »

Los filhs de Sem

Gen.10:21 : « Nasquèt tanben dels fils a Sem, paire de totes los filhs de Héber, e fraire de Jafet l'ainat. »

Gen.10:22 : « los filhs de Sem foguèron : Élam, Assur, Arpacshad, Lud e Aram. »

« Elam » designa l'ancian pòble Pèrsia de l'Iran actual, aital coma los Ariens d'Índia del nòrd ; « Assur », l'anciana Assiria de l'Iraq actual ; « Lud », benlèu Lod en Israèl ; « Aram », los aramèus de Siria.

Gen.10:23 : « los filhs d'Aram : Uts, Hul, Guéter e Masch. »

Gen.10:24 : « Arpacshad engendrèt Schélach ; e Schélach engendrèt Héber. »

Gen.10:25 : « Nasquèt a Héber dos filhs : lo nom de l'un èra Péleg, perque de son temps la tèrra foguèt partejada, e lo nom de son fraire èra Jokthan. »

Trobam dins aquel verset la precision : « perque de son temps la tèrra foguèt partejada ». Li devèm la possibilitat de datar, en l'an 1757 del peccat d'Adam, la separacion de las lengas consequenta a la temptativa de l'unificacion rebèlla per l'elevacion de la torre de Babel. Es donc l'epòca del regne del rei Nimrod.

Gen.10:26 : « Jokthan engendrèt Almodad, Schéleph, Hatsarmaveth, Jérach, »

Gen.10:27 : « Hadoram, Uzal, Dikla, »

Gen.10:28 : « Obal, Abimaël, Séba, »

Gen.10:29 : « Ophir, Havila e Jobab. Totes aqueles foguèron filhs de Jokthan. »

Gen.10:30 : « Abitèron dempuèi Méscha, del costat de Sephar, fins a la montanha de l'orient. »

Gen.10:31 : « Son aquí los filhs de Sem, segon lors familhas, segon lors lengas, segon lors païses, segon lors nacions. »

Gen.10:32 : « Telles son las familhas dels filhs de Noé, segon lors generacions, segon lors nacions. E es d'eles que son sortidas las nacions que se son expandidas sus la tèrra après lo deluvi. »

Genèsi 11

La separacion per las lengas

Gen.11:1 : « Tota la tèrra aviá una sola lenga e los meteisses mots ».

Dieu rampèla aici, la logica consequéncia estant que l'umanitat entiera davala d'un sol coble : Adam e Eve. La lenga parlada èra donc transmesa a totes los descendents.

Gen.11:2 : « Coma èran partits de l'orient, trobèron una plana al país de Schinear, e i abitèron ».

A « l'orient » del país de « Schinear » dins l'Iraq actual se trobava l'actual Iran. Quitant de las zònas mai nautas, los òmes s'amassan dins una plana, fòrça asagada pels dos grands fluvis,

« L'Euphrate e Tigre » (ebrèu : Phrat e Hiddékel) e fertil. En son temps, Òlt lo nebot d'Abraam causirà, el-tanben, aquel luòc per s'i installar, quand se va separar de son oncle. La plana granda va favorizar la construccion d'una vila granda, « Babel », que va demorar celèbre fins a la fin del mond.

Gen.11:3 : « Se diguèron l'un a l'autre : Anem ! Fasèm de bricas, e cosem-los al fuòc. E la brica lor serviguèt de pèira, e lo betum lor serviguèt de ciment ».

Los òmes amassats van pas mai viure sòus de las tendas, descobrisson la fabricacion de las bricas cuèchas que permeton d'auçar de construccion d'abitacion permanentas. Aquela descobèrta es a l'origina de totas las vilas. Pendent lor esclavatge en Egipte, la fabricacion d'aquelas bricas, per bastir Ramsès pel Faraon, serà la causa dels patiments dels ebrèus. A la diferéncia que lors bricas seràn pas cueitas al fuòc, mas constituïdas de tèrra e de palha, seràn secadas al solelh ardent d'Egipte.

Gen.11:4 : « Diguèron encara : Anem ! Bastissèm una vila e una torre dont la cima tòca al cèl, e fasèm un nom, per fin que siam pas dispersats sus la fàcia de tota la tèrra ».

Los filhs de Noé e sos descendents vivián dispersats sus la tèrra, en nomadas, e totjorn sòus de las tendas adaptadas a lors desplaçaments. Dieu cibla dins aquela revelacion lo moment ont pel primièr còp de l'istòria umana, los òmes decidisson de se fixar dins un luòc e dins d'abitacions en dur, constituissent atal los primièrs sedentaris. E aquela primièra amassada los conduches a s'unir per temptar d'escapar a la separacion que suscita de disputas, dels combats e dels mòrts. An après per Noè, la marridesa e la violéncia dels antédiluvians ; al ponch que Dieu los a degut avalir. E per controlar melhor lo risc de tornar far las meteissas errors, pensan qu'en s'amassant estrechament dins un luòc, van capitar a evitar aquelas violéncias. La dicha dicha : l'union fa la fòrça. Dempuèi l'epòca de Babel, totes los grands dominators e las dominacions grandas an fach pausar lor fòrça sus l'union e l'amassada. Lo capítol precedent a citat lo rei Nimrod que foguèt, aparentament, lo primièr cap rassembleur de l'umanitat de son epòca, precisament, en bastissent Babel e sa torre.

Lo tèxt precisa : « una torre dont la cima tòca al cèl ». Aquela idèa de « tocar al cèl » indica l'intencion de rejónher Dieu dins lo cèl per li mostrar que los òmes se pòdon passar d'el e qu'an d'idèas per evitar e reglar eles meteisses lors problèmas. Es pas ni mai ni mens qu'un desfís lançat al Dieu creator.

Gen.11:5 : « YaHWÉH davalèt per veire la vila e la torre que bastissián los filhs dels òmes ».

Es pas qu'un imatge que nos revèla que Dieu coneis lo projècte d'una umanitat animada tornarmai per de pensadas rebèllas.

Gen.11:6 : « E YaHWÉH ditz : Aquí, forman un sol pòble e an totes una meteissa lenga, e es aquí çò qu'an entreprés ; ara res los empachariá pas de far tot çò qu'aurián projectat ».

La situacion de l'epòca de Babel es envejada pels universalistes contemporanèus que sómian d'aquel ideal : formar un sol pòble e parlar una sola lenga. E nòstres universalistes, coma los que Nimrod aviá amassats, se preocupan pas de çò que Dieu pensa sus aquel subjècte. Pasmens, en 1747 dempuèi lo pecat d'Adam, Dieu a parlat e exprimit son opinion. Coma

l'indica sos prepauses, l'idèa del projècte uman non lusida plait pas e o contrària. Es pas question çaquelà de los avalir tornarmai. Mas relevam que Dieu contèsta pas l'eficacitat de la demarcha de l'umanitat rebèlla. A pas qu'un sol inconvenient e es per el : mai s'amassen, mai o regèten, o serviscan pas mai, o pièger, servisson de las falsas divinitats davant sa fàcia.

Gen.11:7 : « Alon ! Davalam, e aquí confondèm lor lengatge, per fin qu'ausiscan pas mai la lenga, las unes dels autres ».

Dieu a sa solucion : « confondèm lor lengatge, per fin qu'ausiscan pas mai la lenga, las unes dels autres ». Aquela accion a per mira de començar un miracle divin. En un momenton, los òmes s'exprimisson dins de lengas diferentas e se comprenent pas mai, son obligats de s'alunhar los unes dels autres. L'unitat recercada es brigalhada. La separacion dels òmes, tèma d'aquel estudi, es encara aquí, fòrça complida.

Gen.11:8 : « E YaHWÉH los dispersèt luènh d'ailà sus la fàcia de tota la tèrra ; e cessèron de bastir la vila ».

Los que parlan la meteissa lenga se regropan e s'aluènhan dels autres. Es donc après aquela experiéncia « de lengas » que los pòbles se van fixar en divèrses luòcs ont van fondar de vilas de pèiras e de bricas. Las nacions se van formar e per punir lors fautas, Dieu los poirà dreçar los unas contra los autres. La temptativa de « Babel » d'establir una patz universala a mal escasut.

Gen.11:9 : « Aquí perquè se lo cridèt de nom de Babel, perque es aquí que YaHWÉH confondèt lo lengatge de tota la tèrra, e es d'ailà que YaHWÉH los dispersèt sus la fàcia de tota la tèrra ».

Lo nom « Babel » que significa « confusion » ganha a èsser conegut perque testimònia al prè dels òmes coma Dieu a reagit de cap a lor temptativa d'union universala : « la confusion de las lengas ». La leiçon èra destinada a metre en garda l'umanitat, fins a la fin del mond, puèi que Dieu a tengut a revelar aquela experiéncia dins son testimoniatge, dictat a Moïse qu'escriguèt atal los primièrs libres de sa santa Bíblia que legissèm encara uèi. Dieu aguèt atal pas a usar de violéncia contra los rebèls d'aquel temps. Mas ne serà pas tot parièr, a la fin del mond ont, reproduzent aquela amassada universala condemnada per Dieu, los darrièrs rebèls subvivents après la Tresena Guèrra Mondiala seràn destruches pel retorn gloriós de Jèsus-Crist. Auràn alara afar a « sa colèra » avent, en mai, pres la decision de tuar sos darrièrs elegits perque seràn demorats fidèls a son sabat santificat dempuèi sa creacion del mond. La leiçon balhada per Dieu es pas jamai estat observada per l'umanitat e constantament pertot sus la tèrra, de vilas grandas son estadas formadas fins que Dieu los faga destruire per d'autres pòbles o per d'epidèmias mortals de granda amplor.

Los descendents de Sem

Vèrn Abraam lo paire dels cresents e de las religions monoteïstas actualas

Gen.11:10 : « Aquí la posteritat de Sem. Sem, annadit de cent ans, engendrèt Arpacshad, dos ans après lo deluvi ».

Filh de Sem, Arpacshad es nascut en 1658 (1656 + 2)

Gen.11:11 : « Sem visquèt, après la naissença d'Arpacshad, cinc cents ans; e engendrèt de fils e de dròllas ».

Sem es mòrt en 2158 annadit de 600 ans (100 + 500)

Gen.11:12 : « Arpacshad, annadit de trenta cinc ans, engendrèt Schélach ».

Filh d'Arpacshad, Schélach es nascut en 1693 (1658 + 35).

Gen.11:13 : « Arpacshad visquèt, après la naissença de Schélach, quatre cents tres ans ; e engendrèt de fils e de dròllas ».

Arpacshad es mòrt en 2096 annadit de 438 ans (35 + 403)

Gen.11:14 : « Schélach, annadit de trenta ans, engendrèt Héber ».

Héber es nascut en 1723 (1693 + 30)

Gen.11:15 : « Schélach visquèt, après la naissença de Héber, quatre cents tres ans; e engendrèt de fils e de dròllas ».

Schélach es mòrt en 2126 (1723 + 403) annadit de 433 ans (30 + 403)

Gen.11:16 : « Héber, annadit de trenta quatre ans, engendrèt Péleg ».

Péleg es nascut en 1757 (1723 + 34). Al moment de sa naissença, segon Gen.10:25, « la tèrra foguèt partejada » per las lengas parladas creadas per Dieu per dividir e separar los òmes amassats dins Babel.

Gen.11:17 : « Héber visquèt, après la naissença de Péleg, quatre cents trenta ans; e engendrèt de fils e de dròllas ».

Héber es mòrt en 2187 (1757 + 430) annadit de 464 ans (34 + 430)

Gen.11:18 : « Péleg, annadit de trenta ans, engendrèt Rehu ».

Rehu es nascut en 1787 (1757 + 30)

Gen.11:19 : « Péleg visquèt, après la naissença de Rehu, dos cents nòu ans; e engendrèt de fils e de dròllas ».

Péleg es mòrt en 1996 (1787 + 209) annadit de 239 ans (30 + 209). Relèva lo raccourcissement brutal de la vida probablament degut a la rebellion de la torre de Babel complida en son temps.

Gen.11:20 : « Rehu, annadit de trenta dos ans, engendrèt Serug ».

Serug es nascut en 1819 (1787 + 32)

Gen.11:21 : « Rehu visquèt, après la naissença de Serug, dos cents sèt ans; e engendrèt de fils e de dròllas ».

Rehu es mòrt en 2096 (1819 + 207) annadit de 239 ans (32 + 207)

Gen.11:22 : « Serug, annadit de trenta ans, engendrèt Nachor ».

Nachor es nascut en 1849 (1819 + 30)

Gen.11:23 : « Serug visquèt, après la naissença de Nachor, dos cents ans; e engendrèt de fils e de dròllas ».

Serug es mòrt en 2049 (1849 + 200) annadit de 230 ans (30 + 200)

Gen.11:24 : « Nachor, annadit de vint e nòu ans, engendrèt Térach ».

Térach es nascut en 1878 (1849 + 29)

Gen.11:25 : « Nachor visquèt, après la naissença de Térach, cent dètz e nòu ans; e engendrèt de fils e de dròllas ».

Nachor es mòrt en 1968 (1849 + 119) annadit de 148 ans (29 + 119)

Gen.11:26 : « Térach, annadit de setanta ans, engendrèt Abram, Nachor e Haran ».

Abram es nascut en 1948 (1878 + 70)

Abram aurà son primièr filh legitima, Isaac, quand aurà 100 ans, en 2048, segon Gen.21:5 : « Abraam èra annadit de cent ans, a la naissença d'Isaac, son filh ».

Abram se morirà en 2123 annadit de 175 ans, segon Gen.25:7 : « Aquí los jorns de las annadas de la vida d'Abraam : visquèt cent seissanta quinze ans ».

Gen.11:27 : « Aquí la posteritat de Térach. Térach engendrèt Abram, Nachor e Haran. Haran engendrèt Òlt ».

Nòta qu'Abram es l'ainat dels tres filhs de Térach. Es donc plan el qu'es nascut quand son paire Térach aviá 70 ans, coma la precisa lo verset 26 precedent.

Gen.11:28 : « E Haran se moriguèt en preséncia de Térach, son paire, al país de sa naissença, a Ur en Caldèa ».

Aquel decès explica perqué Òlt acompanyarà mai tard Abram dins sos desplaçaments. Abram l'a pres jos sa proteccion.

Es a Ur en Caldèa qu'Abram es nascut e es a Babylone en Caldèa que l'Israèl rebel serà conduch en captivitat al temps del profèta Jérémie e del profèta Daniel.

Gen.11:29 : « Abram e Nachor prenguèron de femnas : lo nom de la femna d'Abram èra Sarai, e lo nom de la femna de Nachor èra Milca, filha de Haran, paire de Milca e paire de Jisca ».

Las alianças d'aquel temps son plan consanguinas : Nachor a esposat Milca, la filha de son fraire Haran. Èra la nòrma e l'obesissença a un dever qu'aviá per tòca de preservar la puretat de la raça dels descendents. A son torn, Isaac enviarà son servidor cercar una esposa per son filh Isaac dins la familha pròcha de Laban l'aramèu.

Gen.11:30 : « Saraï èra esteril : aviá pas ponch de mainatges ».

Aquela esterilitat va balhar al Dieu creator de revelar sa poténcia creatritz ; aiçò en la rendent capabla de metre al mond un mainatge mentre que serà annadida de prèp de cent ans coma son marit Abram. Aquela esterilitat fasiá sul plan besonh profetica, perque Isaac es presentat coma lo tip del novèl Adam qu'incarnarà en son temps Jèsus-Crist ; los dos òmes son estats en lor temps los « fils de la promessa » divina. Es donc, totjorn a causa de son ròtle profetic de « fils de Dieu » que causarà pas el meteís son esposa, perque en Jèsus carn, es Dieu que causís sos apòstols e sos discípols siá, lo Paire Esperit qu'es en el e que l'anima.

Gen.11:31 : « Térach prenguèt Abram, son filh, e Òlt, filh de Haran, filh de son filh, e Saraï, sa bèla-filha, femna d'Abram, son filh. Sortiguèron amassa d'Ur en Caldèa, per anar al país de Canaan. Venguèron fins a Charan, e i abitèron ».

La familha entièra, dont Abram, s'installa al nòrd del país, a Charan. Aquel primièr desplaçament los conduch a se raprochar del luòc de la naissença de l'umanitat. Se separan de las vilas grandas ja plan pobladas e ja plan rebèllas de la plana fertila e prospèra.

Gen.11:32 : « los jorns de Térach foguèron de dos cents cinc ans; e Térach se moriguèt a Charan ».

Nascut en 1878, Térach se morís annadit de 205 ans en 2083.

A la fin de l'estudi d'aquel capítol, relevam que lo projècte de reduire lo temps de vida fins a 120 ans es en bona via d'abotir. Entre los « 600 ans » de Sem e los « 148 ans » de Nachor o los « 175 ans » d'Abraam, lo raccourcissement de la vida es evident. Dins mai o mens 4 sègles mai tard, Moïse viurà pendent 120 ans precisas. La chifra citada per Dieu serà obtengut coma un modèl complit.

Dins l'experiéncia viscuda per Abraam, Dieu met en scèna çò qu'es prèst de far el meteís per recrompar la vida de sos elegits que selecciona demest totas sas creaturas umanas segon que consèrvan d'el, son imatge. Dins aquela scèna istorica, Abraam es Dieu en Paire, Isaac, Dieu de Fils e lo compliment serà fach en Jèsus-Crist e sus son sacrifici voluntari naisserà l'aliança novèla.

La separacion d'amb la familha terrèstra

Gen.12:1 : « YaHWÉH diguèt a Abram : Vai-t-en de ton país, de ta patria, e de l'ostal de ton paire, dins lo país que te mostrarai ».

Sus l'òrdre de Dieu, Abram va quitar sa familha terrèstra, l'ostal de son paire, e nos cal veire dins aquel òrdre lo sens espiritual que Dieu a balhat dins Gen.2:24, a sas paraulas que disián : « Aquí perquè l'òme quitarà son paire e sa maire, e s'estacarà a sa femna, e vendrà una sola carn ». Abram deu « quitar son paire e sa maire » per dintrar dins lo ròtle espiritual profetic del Crist pel qual sola « l'Esposa », son amassada d'elegits, compte. Los ligams carnals son d'obstacles a l'avançament espiritual que los elegits devon evitar, per tal de capitar a far, en imatge simbolic, « una sola carn » amb Jèsus-Crist lo Dieu creator YaHWÉH.

Gen.12:2 : « Farai de tu una nacion granda, e te benesirai ; tornarai ton nom grand, e seràs una font de benediccion ».

Abram va venir lo primièr dels Patriarcas de la Bíblia, reconegut pels monoteïstas coma lo « paire dels cresents ». Es tanben dins la Bíblia, lo primièr servidor de Dieu dont los detalhs de sa vida van èsser longament seguits e revelats.

Gen.12:3 : « Benesirai los que te benesiràn, e renegarai los que te renegaràn ; e totas las familhas de la tèrra seràn benesidas en tu ».

Los desplaçaments e los rencontres d'Abram ne portaràn las pròvas e ja en Egipte quand Faraon volguèt colcar amb Saraï, cresent qu'èra sa sòrre segon çò que disiá Abram per protegir sa vida. Dins una vision, Dieu li a fach saber que Sarah èra la femna d'un profèta e n'a mancat morir.

La segonda partida d'aquel verset, « totas las familhas de la tèrra seràn benesidas en tu », trobarà son compliment en Jèsus-Crist, filh de David de la tribú de Juda, filh d'Israël, filh d'Isaac, filh d'Abram. Es sus Abram que Dieu va bastir sas doas alianças successivas que presentan las nòrmas de son salut. Perque aquelas nòrmas devián evoluar per passar de tip simbolic al tip real ; segon que l'òme pecador viu abans Crist o après el.

Gen.12:4 : « Abram partiguèt, coma YaHWÉH o li aviá dich, e Òlt partiguèt amb el. Abram èra annadit de setanta cinc ans, quand sortiguèt de Charan ».

A 75 ans, Abram a ja una longa experiéncia de la vida. Cal aquerir aquela experiéncia per escotar e recercar Dieu ; çò que se fa après aver descobèrt las malediccions de l'umanitat separada d'el. Se Dieu l'a cridat, es perque Abram o cercava, tanben, quand Dieu se revèla a el, el s'empresse de li obesir. E aquela obesissença salutària serà confirmada e rampelada a son filh Isaac dins aquel verset citat dins Gen.26:5 : « perque Abraam a obesit a ma votz, e qu'a observat mos òrdres, mos comandaments, mos estatuts e mas leis ». Abram pòt pas aver gardat aquelas causas que se Dieu los li a presentadas. Aquel testimoniatge de Dieu, nos revèla que plan de las causas non citadas dins la Bíblia se son complidas. La Bíblia non nos presenta

qu'un resumit de las longas existéncias de las vidas umanas. E una vida d'òme de 175 ans, sol Dieu pòt dire çò qu'a viscut minuta après minuta, segonda après segonda, mas per nosautras, un resumit de l'essencial sufiguèt.

Atal, la benediccion de Dieu balhada a Abram pausa sus son obesissença, e tot nòstre estudi de la Bíblia e de sas profecias seriá vana se compreniam pas l'importància d'aquela obesissença perque Jèsus-Crist nos a balhat la siá en exemple disent dins Jean 8:29 : « lo que m'a enviat es amb ieu; m'a pas daissat sol, perque fau totjorn çò que li es agradiu ». N'es tot parièr, amb qual que siá ; tota bona relacion s'obten en fasant « çò qu'es agradiva » a aquel o la a que se vòl agradar. Aquí perqué, la fe siá, la vertadièra religion, es pas una causa complèxa, mas un simple tip de relacion renduda agradiva per Dieu e per se meteis.

Dins nòstre temps de la fin, lo signe qu'emergís es lo de la desobesissença dels mainatges de cap a lors parents e de cap a las autoritats nacionalas. Dieu organiza aquelas causas per far descobrir als adults rebèls, ingrats o indiferents de cap a el, çò qu'espròva el meteis a causa de lor marridesa. Atal, las accions creadas per Dieu braman fòrça mai fòrt que los crits e los discorses, per exprimir sa justa indignacion e sos justes repròchis.

Gen.12:5 : « Abram prenguèt Saraï, sa femna, e Òlt, filh de son fraire, amb totes los bens que possedissían e los servidors qu'avián aquerit a Charan. Partiguèron per anar dins lo país de Canaan, e arribèron al país de Canaan ».

Charan se tròba al nòrd-èst de Canaan. Abram se dirigís donc dempuèi Charan cap a l'oèst puèi cap al sud, e dintra en Canaan.

Gen.12:6 : « Abram corrèt lo país fins al luòc nommat Sichem, fins als casses de Moré. Los cananèus èran alara dins lo país ».

O Cal rampelar ? « los cananèus » son de gigants, mas mentre que n'èra d'Abram el meteis ? Perque lo deluvi èra encara tot pròche e Abram podiá fòrça plan aver la talha d'un gigant. En dintrant en Canaan, senhala pas la preséncia d'aqueles gigants, çò qu'es logic s'es el meteis encara dins aquela nòrma. Descendent cap al sud, Abram travèrsa la Galilèa actuala e arriba dins l'actuala Samarie, a Sichem. Aquela tèrra de Samarie serà un luòc d'Evangélisation privilegiat per Jèsus-Crist. Aquí, trobarà la fe en çò de la « Samaritana » e sa familha en çò de que, pel primièr còp, a lor suspresa granda, un josieu s'es autorizat a dintrar.

Gen.12:7 : « YaHWÉH apareguèt a Abram, e diguèt : Balharai aquel país a ta posteritat. E Abram bastiguèt aquí un autar a YaHWÉH, que li èra aparegut ».

Dieu causís en primièr la Samarie actuala per se mostrar a Abram que va santificar aquel rencontre en i bastissent un autar, simbòl profetic de la crotz del suplici del Crist. Aquela causida suggerís un ligam cap a l'Evangélisation futura del país per Jèsus-Crist e sos apòstols. Es a partir d'aquel luòc que Dieu li anóncia que balharà aquel país a sa posteritat. Mas la quala, la josieva o la crestiana ? Malgrat los faches istorics en favor dels josieus, aquela promessa sembla concernir los elegits del Crist per un compliment sus la tèrra novèla ; perque los elegits del Crist son eles-tanben, segon lo principi de la justificacion per la fe, la posteritat promesa a Abram.

Gen.12:8 : « Se transportèt d'ailà cap a la montanha, a l'orient de Béthel, e drecèt sas tendas, avent Béthel a l'occident e Aï a l'orient. Bastiguèt encara aquí un autar a YaHWÉH, e invoquèt lo nom de YaHWÉH ».

Descendent cap al sud, Abram campa dins la montanha entre Béthel e Aï. Dieu precisa l'orientacion de las doas vilas. Béthel significa « ostal de Dieu » e Abram la situa sus l'occident siá, dins l'orientacion que serà balhada al tabernacle e al temple de Jerusalèm, per fin qu'en dintrant cap a la santetat de Dieu siá, son ostal, los officiants viren l'esquina al solelh levant que se lèva a l'èst, l'orient. A L'Orient se tròba la vila Aï dont la raïç significa : molon de pèira, roïna o sèrra e monument. Dieu nos revèla son jutjament : de l'autre costat de la dintrada dels elegits dins l'ostal de Dieu se tròban pas cap a l'orient que de roïnas e de molons de pèiras. Dins aquel imatge, Abram aviá los dos camins de la libertat dobèrts davant el : a l'occident, Béthel e la vida o, a l'orient, Aï e la mòrt. Aviá fòrça urosament ja causit la vida amb YaHWÉH.

Gen.12:9 : « Abram contunhèt sas marchas, en s'avançant cap al miègjorn ».

Notam que dins aquela primièra traversada de Canaan, Abram va pas a « Jébus », lo nom de la futura vila de David : Jerusalèm, qu'es atal totalament ignorada per el.

Gen.12:10 : « I aguèt una famina dins lo país; e Abram davalèt en Egipte per i sejonar, perque la famina èra granda dins lo país ».

Coma serà lo cas, del temps que Joseph filh de Jacob siá, Israèl, vendrà lo primièr visir d'Egipte, foguèt la famina que conduguèt Abram en Egipte. Las experiéncias que i visquèt son relatadas dins la seguida dels versets d'aquel capítol.

Abram es un òme pacific e quitament crentós. Crenhent, d'èsser tuat per prene sa femna Saraï qu'èra plan polida, resolguèt de la presentar coma sa sòrre, una mièg-vertat. Per aquel estratagèma, Faraon li foguèt agradiu e o cobriguèt de bens que li van balhar riquesa e poténcia. Aiçò obtengut, Dieu tustada Faraon per de plagas e apren que Saraï es sa femna. Caça alara Abram que quita l'Egipte ric e poderós. Aquela experiéncia profetiza lo sejojn dels ebrèus que, après èsser estats los esclaus d'Egipte, la quitaràn en emportant son aur e sas riquesas. E aquela poténcia li serà lèu plan utila.

Genèsi 13

La separacion d'Abram d'Òlt

De retorn d'Egipte, Abram, sa familha e Òlt, son nebot, tornan cap a Béthel al luòc ont aviá dreçat un autar per invocar Dieu. Mentre que se tròban totes dins aquel luòc situat entre Béthel e Aï siá, dintra « l'ostal de Dieu » e la « roïna ». Seguida a de bregas entre lors servidors, Abram se separa d'Òlt a lo qual balha la causida de la direccion que desira prene. E Òlt, ne

profiècha per causir la plana e sa fertilitat prometedora de prosperitat. Lo verset 10 precisa : « Òlt levèt los uèlhs, e vegèt tota la plana de Jordan, qu'èra entièrament asagada. Abans que YaHWÉH aguèsse destruch Sodome e Gomorrhe, èra, fins a Tsoar, coma un jardin de l'Etèrn, coma lo país d'Egipte ». Çò fasent, causís la « roïna » e o descobrirà quand Dieu fraparà pel fuòc e lo sofre las vilas d'aquela val uèi recobèrta en partida per la « mar Mòrta » ; castig a lo qual escaparà amb sas doas filhas, gràcias a la misericòrdia de Dieu qu'enviarà dos àngels per o prevenir e o far partir de Sodome ont abitarà. Legissèm al verset 13 : « las gents de Sodome èran marridas, e de grands pecadors contra YaHWÉH ».

Abram demòra donc el, près de Béthel, « l'ostal de Dieu » dins la montanha.

Gen.13:14 a 18 : « YaHWÉH ditz a Abram, après qu'Òlt se fuguèt separat d'el: Lèva los uèlhs, e, del luòc ont ès, agacha cap al nòrd e lo miègjorn, cap a l'orient e l'occident ; perque tot lo país que veses, o balharai a tu e a ta posteritat per totjorn. Tornarai ta posteritat coma la posca de la tèrra, en mena que, se qualqu'un pòt comptar la posca de la tèrra, ta posteritat tanben serà comptada. Lèva-te, corres lo país dins sa longor e dins sa largor ; perque t'o balharai. Abram levèt sas tendas, e venguèt abitar demest los casses de Mamré, que son près de Hébron. E bastís aquí un autar a YaHWÉH ».

Avent daissat la causida a Òlt, Abram recep la part que Dieu li vòl balhar e aquí encara, renovèla sas benediccions e sas promessas. La comparason de sa « posteritat » amb la « posca de la tèrra », origina e fin de l'arma umana còs e esperit, segon Gen.2:7, serà confirmada per la de las « estelas del cèl » dins Gen.15:5.

Genèsi 14

La separacion per la poténcia

Quatre reis venguts d'orient venon far la guèrra als cinc reis de la val ont se tròba Sodome dins la quala viu Òlt. Los cinc reis son batuts e faches presoniers aital coma Òlt. Previngut, Abram se pòrta a son secors e desliura totes los ostatics captius. Relevam l'interès del verset que seguís.

Gen.14:16 : « Tornèt totes las riquesas ; tornèt tanben Òlt, son fraire, amb sos bens, aital coma las femnas e lo pòble ».

En realitat, es pas que per Òlt qu'Abram es intervengut. Mas en relatant los faches, Dieu masca aquela realitat per evocar son repròchi de cap a Òlt qu'a fach la marrida causida de viure dins la vila dels marrits.

Gen.14:17 : « Après qu'Abram fuguèt tornat venceire de Kedorlaomer e dels reis qu'èran amb el, lo rei de Sodome sortiguèt a son rencontre dins la val de Schawéh, qu'es la val del rei ».

Lo venceire deu èsser mercejat. Lo mot « Shawéh » significa : plana ; precisament, çò que sedusiguèt Òlt e influencièt sa causida.

Gen.14:18 : « Melchitsédék, rei de Salem, faguèt portar de pan e de vin : èra sacrificateur del Dieu Plan Naut ».

Aquel rei de Salem èra « sacrificateur del Dieu Plan Naut ». Son nom significa : « mon Rei es Justice ». Sa preséncia e son intervencion pòrtan la pròva d'una continuitat del culte del vertadièr Dieu sus la tèrra dempuèi la fin del deluvi que demòra encara ben present dins las pensadas dels òmes de l'epòca d'Abram. Mas aqueles adoradors del vertadièr Dieu ignòran tot del projècte salvateur que Dieu va revelar per las experiéncias profeticas viscudas per Abram e sos descendents.

Gen.14:19 : « Benesís Abram, e dich : Benesit siá Abram pel Dieu Plan Naut, mèstre del cèl e de la tèrra ! »

La benediccion d'aquel representant oficial de Dieu confirma encara la benediccion que Dieu a balhada dirèctament en persona a Abram.

Gen.14:20 : « Benesit siá lo Dieu Plan Naut, qu'a liurat tos enemics entre tas mans ! E Abram li balhèt la dîme de tot ».

Melchitsédék benesís Abram mas se garda plan de li imputar sa victòria ; l'atribuís al « Dieu Plan Naut qu'a liurat sos enemics entre sas mans ». E, avèm un exemple concrèt de l'obesissença d'Abram a las leis de Dieu puèi qu'el « balhèt la dîme de tot » a Melchitsédék dont lo nom significa : « Mon Rei es Justice ». Aquela lei de la dîme existissiá donc ja dempuèi la fin del deluvi sus la tèrra e probablament, quitament davant lo « deluvi ».

Gen.14:21 : « lo rei de Sodome dich a Abram : Balha-me las personas, e prenes per tu las riquesas ».

Lo rei de Sodome es redevable de cap a Abram qu'a desliurat sas gents. Tanben vòl pagar reialament son servici.

Gen.14:22 : « Abram respondèt al rei de Sodome : Lèvi la man cap a YaHWÉH, lo Dieu Plan Naut, mèstre del cèl e de la tèrra : »

Abram profiècha de la situacion per rampelar al rei pervers l'existéncia de « YaHWÉH lo Dieu Plan Naut », l'unic « Mèstre del cèl e de la tèrra » ; çò que fach d'el, lo sol propietari de totas las riquesas que lo rei obten per sa marridesa.

Gen.14:23 : « prendrai pas res de tot çò qu'es tieu, pas un quite fil, ni un cordon de sabaton, per fin que digas pas : Ai enriquit Abram. Res per ieu ! »

Dins aquela actitud, Abram testimònia al rei de Sodome qu'es pas vengut dins aquela guèrra que per salvar son nebot Òlt. Abram condemna coma Dieu aquel rei que viu dins lo mal, la perversion e la violéncia. E o li fa clarament comprene en refusant sas riquesas indignament obtengudas.

Gen.14:24 : « Solament, çò qu'an manjat los joves, e la part dels òmes qu'an marchat amb ieu, Aner, Eschol e Mamré : eles prendràn lor part ».

Mas aquela causida d'Abram concernís pas qu'el, l'òme servidor de Dieu, e sos servidors pòdon prene lor part de las riquesas prepausadas.

Genèsi 15

La separacion per l'aliança

Gen.15:1 : « Après aqueles eveniments, la paraula de YaHWÉH foguèt adreçada a Abram dins una vision, e ditz : Abram, crenhes pas ponch ; soi ton escut, e ta recompensa serà plan granda ».

Abram es un òme pacific que viu dins un mond brutal, tanben dins una vision Dieu, son amic YaHWÉH, o ven rassegar : « soi ton escut, e ta recompensa serà plan granda ».

Gen.15:2 : « Abram respondèt : Senhor YaHWÉH, que me balharàs ? M'envau sens mainatges ; e l'eretier de mon ostal, es Éliézer de Damasc ».

Dempuèi de temps, Abram sofrís d'aver pas pogut èsser paire a causa de l'esterilitat de Saraï son esposa legitima. E sap qu'a sa mòrt, un pròche parent eretarà sos bens : « Éliézer de Damasc ». Notam al passatge quant aquela vila « Damasc » en Siria es anciana.

Gen.15:3 : « E Abram ditz : Aquí, m'as pas balhat de posteritat, e lo qu'es nascut dins mon ostal serà mon eretier ».

Abram compren pas las promessas fachas per sa posteritat puèi que n'a pas, essent sens mainatge.

Gen.15:4 : « Alara la paraula de YaHWÉH li foguèt adreçada atal : Es pas el que serà ton eretier, mas es lo que sortirà de tas entralhas que serà ton eretier ».

Dieu li anòncia que vendrà realament paire d'un mainatge.

Gen.15:5 : « E après l'aver conduch defòra, ditz : Agacha cap al cèl, e compta las estelas, se los pòdes comptar. E li ditz : Tala serà ta posteritat ».

A l'escasença d'aquela vision balhada a Abram, Dieu nos revèla una clau simbolica del sens que balha espiritualmente al mot « estela ». Citada originalament dins Gen.1:15, « l'estela » a per ròtle, « d'esclairar la tèrra » e aquel ròtle es ja lo d'Abram que Dieu a cridat e mes a despart dins aquela tòca, mas serà tanben lo de totes los cresents que se reclamaràn de sa fe e de son servici per Dieu. De notar que segon Dan.12:3, l'estatut « d'estelas » serà balhat als

elegits pendent lor dintrada dins l'eternitat : « los que seràn estats intelligents lusiràn coma l'esplendor del cèl, e los qu'auràn ensenhat la justícia, a la multitud lusiràn coma las estelas, a totjorn e a perpetuitat ». L'imatge de « l'estela » lor es simplement imputada a causa de lor seleccion per Dieu.

Gen.15:6 : « Abram aguèt fisança en YaHWÉH, qu'o li imputèt a justícia ».

Aquel cors verset constituís l'element oficial de la definicion de la fe e del principi de la justificacion per la fe. Perque la fe es pas res d'autre que la fisança esclarada, justificada e digna. La fisança en Dieu es pas legitima qu'en coneissença esclarada de sa volontat e de tot çò que li es agradiu, sens qué ven illegitima. La fisança en Dieu consistís a creire que benesis unicament los que li obesiguèsson, segon l'exemple d'Abram e al perfiech exemple de Jèsus-Crist.

Aquel jutjament de Dieu sus Abram profetiza lo que va portar sus totes los que van agir coma el, dins la meteissa obesissença a la vertat divina prepausada e exigida en lor temps.

Gen.15:7 : « YaHWÉH li ditz encara : Soi YaHWÉH, que t'ai fach sortir d'Ur en Caldèa, per te balhar en possession aquel país ».

En preambul de la presentacion de son aliança amb Abram, Dieu rampèla a Abram que l'a fach sortir d'Ur en Caldèa. Aquela formula es calcada sus la presentacion del primièr dels « dètz comandaments » de Dieu citat dins Exo.20:2 : « Soi YaHWÉH, ton Dieu, que t'ai fach sortir del país d'Egipte, de l'ostal de servitud ».

Gen.15:8 : « Abram respondèt : Senhor YaHWÉH, a qué coneisserai qu'o possedirai ? »

Abram demanda un signe a YaHWÉH.

Gen.15:9 : « E YaHWÉH li ditz : Prenes una vedèla de tres ans, una cabra de tres ans, un marran de tres ans, una tortora e una colomba jove ».

Gen.15:10 : « Abram prenguèt totes aqueles animals, los copèt pel mièg, e metèt cada tròç l'un de cap a l'autre ; mas partegèt pas ponch los aucèls ».

La responsa balhada per Dieu e l'accion d'Abram necessitan una explicacion. Aquela ceremonia sacrificielle pausa sus l'idèa del despartiment que concernís las doas partidas que s'engatjan dins una aliança, siá : fasèm part a doas. Los animals copats pel mièg simbolizan lo còs del Crist que fasent un, serà partejat espiritualament entre Dieu e sos elegits. Los ovins son a l'imatge de l'òme e del Crist mas los aucèls an pas aquel imatge de l'òme que serà lo Crist enviat per Dieu. Aquí perquè, en simbòl celèst, apareisson dins l'aliança mas son pas copats. L'expiation del pecat per Jèsus serà propici unicament als elegits terrèstres, pas als àngels celèstes.

Gen 15:11: « los aucèls de presa s'abatèron suls cadavres ; e Abram los cacèt ».

Dins lo projècte profetizat per Dieu, sols los cadavres dels marrits e rebèls seràn liurats en noiridura als aucèls de presa al retorn en glòria del Crist salvaire. Al temps de la fin, aquel sòrt concernirà pas los que fan aliança amb Dieu en Crist e per sas leis. Perque los cadavres dels

animals atal expausats son d'una plan granda santetat per Dieu e per Abram. Lo gèst d'Abram es justificat perque los faches devon pas far mentir la profecia que concernís lo sòrt futur e final de la santetat del Crist.

Gen.15:12 : « A solelh colc, un prigond sòm tombèt sus Abram ; e aquí, un esglasi e un escur grand lo venguèron assautar ».

Aquel sòm es pas normal. Es un « sòm prigond », coma lo dins lo qual Dieu cabussèt Adam per formar una femna, son « ajuda », a partir de l'una de sas còstas. Dins l'encastre de l'aliança que passa amb Abram, Dieu li va revelar lo sens profetic balhat a aquela « ajuda » que serà l'objècte de l'amor de Dieu en Crist. En fach, en aparéncia solament, Dieu o fa se morir per dintrar dins sa preséncia etèrna anticipant atal sa dintrada dins la vida etèrna, siá dins la vertadièra vida, segon lo principi que vòl que cap d'òme pòt pas veire Dieu e viure.

L'« escur grand » significa que Dieu o rend òrb de cap a la vida terrèstra per bastir dins son esperit dels imatges virtuals a caractèr profetics dont l'aspècte e la preséncia de Dieu el meteís. Atal cabussat dins l'escur Abram ressent una legitima « esglasi ». En mai aquesta soslinha lo caractèr redobtable del Dieu creator que li parla.

Gen.15:13 : « E YaHWÉH ditz a Abram : Sàpia que tos descendents seràn estrangiers dins un país que serà pas ponch a eles ; i seràn asservits, e se los oprimirà pendent quatre cents ans ».

Dieu anóncia a Abram l'avenir, lo destin reservat a sos descendents.

« ... tos descendents seràn estrangiers dins un país que serà pas ponch a eles » : s'agís d'Egipte.

« ...i seràn asservits » : al cambiament d'un Faraon novèl qu'aviá pas conegut Joseph, l'ebreu vengut grand visir de son predecessor. Aquel asservissement se va complir al temps de Moïse.

« ... e se los oprimirà pendent quatre cents ans » : S'agís pas de l'opression egipciana solament, mas mai largament de l'opression que va tocar los descendents d'Abram fins que possedisson en Canaan, lor tèrra nacionala promesa per Dieu.

Gen.15:14 : « Mas jutjarai la nacion a la quala seràn asservits, e sortirà puèi amb de grandas riquesas ».

La nacion ciblada es aquel còp plan unicament Egipte que quitaràn en emportant, efectivament, totas sas riquesas. Nòta que dins aquel verset, Dieu atribuís pas a Egipte, « l'opression » citada dins lo verset precedent. Aiçò confirma lo fach que los « quatre cents ans » mencionats s'aplican pas al sol Egipte.

Gen.15:15 : « Tu , anaràs en patz cap a tos paires, seràs enterrat après una urosa vielhesa ».

Tot se complirà coma Dieu o li a anonciat. Serà enterrat a Hébron dins la cauna de Macpèla sus una tèrra cromptada per Abram de son vivent a un Héthien.

Gen.15:16 : « A la quatrena generacion, tornaràn aici ; perque l'iniquitat dels Amoréens es pas encara a son comol ».

Demest aqueles Amoréens, los Héthiens an de bonas relacions amb Abram que tenon per un representant del grand Dieu. Tanben accèptan- de li vendre la tèrra per son tombèl. Mas dins « quatre generacions » siá, « quatre cents ans », la situacion serà diferenta e los pòbles cananèus auràn atench lo lindal de la rebellion non suportat per Dieu e seràn totes avalits per daissar lor tèrra als ebrèus que ne faràn lor sòl nacional.

Per comprene melhor aquel projècte funèst pels cananèus, se cal rebrembar que Noèr aviá renegat Canaan qu'èra lo primièr filh de son filh Cham. La tèrra promesa èra donc poblada per aquela descendéncia de Cham renegada per Noèr e per Dieu. Lor destruccion èra pas qu'una question de temps fixat per Dieu per complir sos projèctes sus la tèrra.

Gen.15:17 : « Quand lo solelh foguèt colcat, i aguèt un escur prigond ; e aquí, foguèt un fornàs fumante, e de las flamas passèron entre los animals partejats ».

Dins aquela ceremonia, lo fuòc alucat per l'òme es defendut. Per gausar transgredir aquel principi, los dos filhs d'Aaron seràn un jorn consumits per Dieu. Abram aviá demandat a Dieu un signe e aqueste ven jos la forma del fuòc celèst que ven passar entre los animals copats en dos. Es d'aquela faïçon que Dieu testimònia per sos servidors tals lo profèta Elie davant los profètas dels Baals sostenguts per la reina estrangiera e femna del rei Achab, nommada Jézabel. Son autar negat dins l'aiga, lo fuòc enviat per Dieu consumirà l'autar e l'aiga preparat per Elie, mas l'autar dels falses-profètas serà ignorat per son fuòc.

Gen.15:18 : « En aquel jorn, YaHWéH faguèt aliança amb Abram, e diguèt : Balhi aquel país a ta posteritat, dempuèi lo fluví d'Egipte fins al fluví grand, al fluví d'Euphrate, »

En fin d'aquel capítol 15, aquel verset o confirma, son subjècte principal es plan lo de l'aliança que separa los elegits dels autres òmes per fin que partegen aquela aliança amb Dieu e qu'o servisson.

Los limits de la tèrra promesa als ebrèus subrepassan las que la nacion ocuparà après la conquista de Canaan. Mas Dieu inclutz dins son ofèrta los immenses desèrts de Siria e d'Arabia que rejonhon « l'Euphrate » cap a l'orient aital coma lo desèrt de Shur que separa « Egipte » d'Israèl. Entre aqueles desèrts, la tèrra promesa pren l'aspècte d'un jardin de Dieu.

En lectura espirituala profetica, los « fluvís » simbolizan de pòbles, tanben Dieu pòt profetizar sus la posteritat d'Abram siá, sus Crist que trobarà sos adoradors e sos elegits al delà d'Israèl e d'Egipte, a l'occident dins « Euròpa » simbolizada dins Apocalipsi 9:14 amb lo nom del « fluví grand Euphrate ».

Gen.15:19 : « lo país dels Kéniens, dels Keniziens, dels Kadmoniens, »

Gen.15:20 : « de Héthiens, dels Phéréziens, dels Rephaïm, »

Gen.15:21 : « d'Amoréens, dels cananèus, dels Guirgasiens e dels Jébusiens ».

A l'epòca d'Abram, aqueles noms designan las familhas amassadas dins de vilas que compausan e pòblan la tèrra de Canaan. Demest eles, son los Réphaïms qu'auràn conservat mai que los autres la nòrma giganta dels antédiluvians quand Josué prendrà lo territòri « quatre generacions » o « quatre cents ans » mai tard.

Abram es lo patriarca de las doas alianças del projècte de Dieu. Sa descendéncia per la carn va engendrar de nombroses descendents que naisson dins lo pòble causit per Dieu, mas pas elegit per el. D'aquel fach, aquela primièra aliança basada sus la carn desforma son projècte salvateur e embolha sa compreneson, perque lo salut va unicament pausar sus l'acte de fe dins las doas alianças. La circumcicion de la carn salvava pas l'òme ebrèu e mai se èra exigida per Dieu. Çò que li permetiá d'èsser salvat, èra sas òbras obesissentas que revelavan e confirmavan sa fe e sa fisança en Dieu. E es çò meteis que condiciona lo salut dins l'aliança novèla, dins la quala la fe en Crist es renduda viva per las òbras d'obesissença als comandaments, a las ordenanças e als principis divins revelats per Dieu, dins la Bíblia entiera. Dins una relacion amb Dieu complida, l'ensenhament de la letra es esclarat per l'intelligéncia de l'esperit ; aquí perqué Jèsus a dich : « la letra calada, mas l'esperit vivifica ».

Genèsi 16

La separacion per la legitimitat

Gen.16:1 : « Saraï, femna d'Abram, li aviá pas ponch balhat de mainatges. Avia una sirventa egipciana, nommada Agar ».

Gen.16:2 : « E Saraï ditz a Abram : Aquí, YaHWÉH m'a renduda esterila; ven, te prègui, cap a ma sirventa; benlèu aurai per ela dels mainatges. Abram escotèt la votz de Saraï ».

Gen.16:3 : « Alara Saraï, femna d'Abram, prenguèt Agar, l'egipciana, sa sirventa, e la balhèt per femna a Abram, son marit, après qu'Abram aguèt abitat dètz annadas dins lo país de Canaan ».

Nos es facil de criticar aquela causida malurosa deguda a l'iniciativa de Saraï mas agacha la situacion tala coma se presentava al coble benesit.

Dieu aviá dich a Abram qu'un mainatge naisseriá de sas entralhas. Mas li a pas parlat de Saraï son esposa que, ela, èra esterila. En mai, Abram interpelava pas son Creator per obtenir de precisions sus sas anóncias. Esperava que Dieu li parlèsse segon sa volontat sobeirana. E aquí, nos cal comprene qu'aquela manca d'explicacion aviá justament per tòca de provocar aquela iniciativa umana per la quala Dieu crèa un cara e cara illegitim sul plan de la promessa de la benediccion, mas utila, per plaçar en fàcia del futur Israèl bastís sus Isaac, una concurréncia bellicosa e contestatària, adversària e quitament enemiga. Dieu a comprés qu'en mai dels dos camins, lo ben e lo mal plaçats davant las causidas de l'òme, « la carròta e lo baston » fasián aitant besonh l'un que l'autre, per far avançar « l'ase » reguitnaire. La naissença d'Ismaël egalament filh d'Abram va favorizar la formacion del baston arab fins a sa darrièra forma de l'istòria, religiosa, l'islam (la somission; un comol per aquel pòble naturalament e héréditairament rebèlla).

Gen.16:4 : « Anèt cap a Agar, e venguèt encencha. Quand se vegèt empenhada, agachèt sa mèstra amb mesprètz ».

Aquela actitud mespresanta d'Agar, l'egipciana de cap a sa mèstra caracteriza encara uèi los pòbles arabs musulmans. E çò fasent, an pas entièrament tòrt perque lo mond occidental a mespresat l'immens privilègi d'èsser estat evangelizat al nom del divin Crist Jèsus. En mena qu'aquela falsa religion araba contunha a proclamar que Dieu es grand quand l'occident l'a esfaçat de registres de sas pensadas.

L'imatge balhat dins aquel verset descriu l'exacta situacion de nòstre temps de la fin, perque lo crestianisme occidental, quitament desformat, coma Saraï enfanta pas mai de fils e s'enfonsa dins l'esterilitat espirituala de las tenèbras. E la dicha lo dich : al país dels òrbs, los bòrnis son reis.

Gen.16:5 : « E Saraï ditz a Abram : L'otratge que m'es fach torna tombar sus tu. Ai mes ma sirventa dins ta popa ; e, quand a vist qu'èra empenhada, m'a agachada amb mesprètz. Qué YaHWÉH siá jutja entre ieu e tu ! »

Gen.16:6 : « Abram respondèt a Saraï : Aquí, ta sirventa es en ton poder, agits a son esgard coma o trobaràs bon. Alara Saraï la maltractèt ; e Agar fugiguèt luènh d'ela ».

Abram assumís sa responsabilitat, e repròcha pas a Saraï d'èsser l'inspiradoira d'aquela naissença illegitima. Atal, tre lo començament, la legitimitat impausa sa lei a l'illegitimitat e seguida a aquela leiçon, d'ara enlà los maridatges uniràn unicament de gents de la quitament pròcha familha fins dins l'Israèl del futur e sa forma nacionala obtenguda après la sortida de l'Egipte esclavagista.

Gen.16:7 : « L'àngel de YaHWÉH la trobèt prèrs d'una font d'aiga dins lo desèrt, prèrs de la font qu'es sul camin de Schur ».

Aquel escambi dirècte entre Dieu e Agar es pas rendut possible qu'en vertut de l'estatut benesit d'Abram. Dieu la tròba al desèrt de Schur que vendrà lo domeni d'abitacion dels arabs nomadas que vivon sòus de las tendas en recèrca constanta de noiridura per lors ovins e lors camèls. La font d'aiga èra lo mejan de subrevida d'Agar e encontra la « font de las aigas de la vida », que lo ven encoratjar a acceptar son estatut de sirventa e son prolific destin.

Gen.16:8 : « Ditz : Agar, sirventa de Saraï, d'ont venes, e ont vas? Respondèt : Fugissi luènh de Saraï, ma mèstra ».

Agar respond a las doas questions : ont vas ? Respona : Fugissi. D'ont venes ? Respona : d'al prèrs de Saraï, ma mèstra.

Gen.16:9 : « L'àngel de YaHWÉH li diguèt : Torna cap a ta mèstra, e umília-te jos sa man ».

Lo jutge grand li daissa pas la causida, ordena lo retorn e l'umilitat, perque lo vertadièr problèma es plan estat causat pel mesprètz mostrat a sa mèstra qu'en defòra de son esterilitat demòra sa mèstra legitima e deu èsser servida e respectada.

Gen.16:10 : « l'àngel de YaHWÉH el dich : Multiplicarai ta posteritat, e serà tan nombrosa que se la poirà comptar ».

YaHWÉH l'encoratja en li ofrissent una « carròta ». Li promet una posteritat « tan nombrosa que se la poirà comptar ». S'i cal pas enganar, aquela multitud serà carnala e non espirituala. Perque los oracles de Dieu seràn portats fins a l'instauracion de l'aliança novèla, unicament pels descendents ebrèus. Mas segur, tot arab sincèr pòt dintrar dins l'aliança de Dieu en acceptant sas nòrmas escrichas pels ebrèus dins la Bíblia. E dempuèi son aparicion, l'Alcoran musulman respond pas a aquel critèri. Acusa, critica e desforma las vertats biblicas autenticadas per Jèsus-Crist.

En reprenent per Ismaël l'expression ja utilizada per Abram, « tan nombrosa que se la poirà comptar », comprenèm que s'agís pas que de proliferacions umanas e non d'elegits seleccionats per la vida etèrna. Las comparasons prepausadas per Dieu son totjorn somesas a de condicions que devon èsser emplenadas. Exemple : las « estelas del cèl » concernís tota activitat religiosa que consistís a « esclairar la tèrra ». Mas de qual lum ? Sola, lo lum de la vertat legitimada per Dieu torna una « estela » digna de « lusir a totjorn » dins los cèls, segon Dan.12:3, perque seràn estats realament « intelligents » e auràn realament « ensenhat la justícia » segon Dieu.

Gen.16:11 : « l'àngel de YaHWÉH el dich : Aquí, ès emprenhat, e enfantaràs un filh, a que balharàs lo nom d'Ismaël ; perque YaHWÉH t'a ausida dins ton afliccion ».

Gen.16:12 : « Serà coma un ase salvatge ; sa man serà contra totes, e la man de totes serà contra el ; e abitarà en fàcia de totes sos fraires ».

Dieu compara Ismaël, e sa descendéncia araba, a un « ase salvatge », l'animal famós per son caractèr reguitnaire e caput ; e en mai, brutal puèi que dich « salvatge ». Se daissa pas donc ni domdar, ni domesticar, ni amanhagar. Brèu, aima pas e se daissa pas aimar, e pòrta dins sos gèns una ereditat agressiva de cap a sos pròpris fraires e los estrangiers. Aquel jutjament establert e revelat per Dieu es d'una importància granda, en aquel temps de la fin, per comprene lo ròtle punisseur, per Dieu, de la religion de l'islam qu'es estada combatuda pel fals crestianisme dins los tempses ont lo « lum » crestian èra pas que « tenèbras ». Dempuèi son retorn sul sòl de sos ancessors, Israèl es tornat venir sa cibla atal coma l'occident d'etiqueta crestiana protegit pel poder american, que nomman, sens tròp s'enganar, « lo grand Satan ». Vertat es qu'un pichon « Satan » pòt reconéisser « lo grand ».

En fasant nàisser Ismaël, nom que significa « Dieu a enausit », lo mainatge de la disputa, Dieu creà una separacion suplementària a la popa meteissa de la familha d'Abram. Se ven ajustar a la malediccion de las lengas creadas dins l'experiéncia Babel. Mas se prepara lo mejan de castigar, es perque coneis d'avança lo comportament rebèl dels umans dins sas doas alianças successivas fins a la fin del mond.

Gen.16:13 : « Elle cridèt Atta El roï lo nom de YaHWÉH que li aviá parlat ; perque diguèt : Ai res vist aici, après que m'a vista ? »

Lo nom Atta El roï significa : Ès lo Dieu viu. Mas ja, aquela iniciativa de balhar a Dieu un nom es un otratge de cap a sa superioritat. La rèsta d'aquel verset traduch de plan de las faïçons

diferentas se resumís en aquela pensada. Agar ne torna pas. Ela, la sirventa pichona es estada l'objècte de l'atencion del grand Dieu creator que vei lo destin e o revèla. Après aquela experiéncia que pòt crénher ?

Gen 16:14 « Aquí perqué s'a cridat aquel potz lo potz de Lachai roï ; es entre Kadès e Bared ».

Los luòcs terrèstres ont Dieu s'es manifestat son prestigioses mas los onors que los òmes lors tornan son sovent causats per lor esperit idolatra, çò que los reconcíia pas amb Lui.

Gen 16:15 « Agar enfantèt un filh a Abram ; e Abram balhèt lo nom d'Ismaël al filh qu'Agar li enfantèt ».

Ismaël es plan lo filh autentic d'Abram, e sustot son primièr mainatge a lo qual se va naturalament estacar. Mas es pas lo filh de la promessa anonciat per Dieu de per abans. Pasmens causit per Dieu, lo nom « Ismaël » que li es balhat siá « Dieu a enausit » pausa sus l'affliccion d'Agar abans tot, victima de las decisions presas per sa mèstra e son mèstre. Mas en segond sens, pausa tanben sus l'error d'Abram e de Sarai d'aver cregut momentanèment qu'aquel filh concebut per Agar, l'egipciana, èra la confirmacion siá, « l'exaucement », e lo compliment de l'anóncia de Dieu. L'error aurà de consequéncias sagnosas fins a la fin del mond.

Dieu es dintrat dins lo jòc de la pensada umana e per el l'essencial es complit : lo mainatge de la disputa e de la separacion conflictuala es viu.

Gen.16:16 : « Abram èra annadit d'ochanta sièis ans quand Agar enfantèt Ismaël a Abram ».

« Ismaël » es donc nascut en 2034 (1948 + 86) quand Abram èra annadit d'86 ans.

Genèsi 17

La separacion per la circoncision : un signe dins la carn

Gen.17:1 : « Quand Abram foguèt annadit de nonanta nòu ans, YaHWÉH apareguèt a Abram, e li diguèt : Soi lo Dieu tot poderós. Marcha davant ma fàcia, e siás intègra ».

En 2047, annadit de 99 ans e Ismaël de 13 ans, Abram es visitat en esperit per Dieu que se presenta sieu pel primièr còp al títol de « Dieu totpoderós ». Dieu prepara una accion que va revelar aquel caractèr « totpoderós ». L'aparicion de Dieu es principalament d'òrdre verbal e auditiu perque sa glòria demòra invisibla mas un imatge ressemblante de sa persona pòt èsser vista sens se morir.

Gen.17:2 : « Establirai mon aliança entre ieu e tu, e te multiplicarai a l'infinit ».

Dieu renovèla la promessa de sa multiplicacion, precisant aquel còp « a l'infinit » siá, coma « la posca de la tèrra » e « las estelas del cèl » que « degun pòt pas comptar ».

Gen.17:3 : « Abram tombèt sus sa fàcia ; e Dieu li parlèt, en disent : »

Realizant que lo que li parle es lo « Dieu totpoderós », Abram tombe sus sa fàcia per tal d'agachar pas Dieu, mas escote sas paraulas qu'encantan son arma entièra.

Gen.17:4 : « Aquí mon aliança, que fau amb tu. Vindràs paire d'una molonada de nacions. »

L'aliança facha entre Dieu e Abram es aquel jornaquí afortida : « Vindràs paire d'una molonada de nacions ».

Gen.17:5 : « Degun te cridarà pas mai Abram ; mas ton nom serà Abraam, perque te torni paire d'una molonada de nacions. »

Lo cambiament de nom d'Abram en Abraam es decisiu e en son temps Jèsus farà tot parièr en cambiant los noms de sos apòstols.

Gen.17:6 : « Te rendrai fecond a l'infinit, farai de tu de las nacions ; e dels reis sortirà de tu. »

Abram es en primièr paire de las nacions arabas en Ismaël, en Isaac, serà lo paire dels ebrèus, los filhs d'Israël ; e en Madian, serà lo paire dels descendents de Madian ; en çò de que Moïse trobarà sa femna Séphora filha de Jéthro.

Gen.17:7 : « Establirai mon aliança entre ieu e tu, e tos descendents après tu, segon lors generacions : serà una aliança perpetuala, en vertut de la quala serai ton Dieu e lo de ta posteritat après tu ».

Dieu causiguèt subtilament los mots de son aliança que serà « perpetuala » mas pas etèrna. Aiçò significa que l'aliança conclusa amb sa descendéncia carnala aurà una durada limitada. E aquel limit serà atench quand, dins sa primièra venguda e son incarnacion umana, lo Crist divin instaurarà sus sa mòrt voluntària expiatrice, la basa de l'aliança novèla qu'aurà, ela, de las consequéncias etèrnas.

A aquel estadi, o cal realitzar, totes los primièrs-nascuts dels umans ciblats e nommats dempuèi lo començament pèrdon lor legitimitat. Foguèt lo cas de Caïn, primièr nascut d'Adam, d'Ismaël, primièr-nat mas illegitim filh d'Abram, e après el, serà lo cas d'Esau primièr-nat d'Isaac. Aquel principi de malescaduda del primièr-nat profetiza la malescaduda de l'aliança carnala josieva. La segonda aliança serà espirituala e profucharà solament als pagans realament convertits, en despièch de las aparéncias enganairas causadas per las falsas pretensions umanas.

Gen.17:8 : « Te balharai, e a tos descendents après tu, lo país qu'abitas coma estrangier, tot lo país de Canaan, en possession perpetuala, e serai lor Dieu.

Tot parièr, lo país de Canaan serà balhat « en possession perpetuala » siá, tant que Dieu serà ligat per son aliança. E lo regèt del Messias Jèsus la va tornar cap de, tanben, 40 ans après

aquel otratge, la nacion e sa capitala Jerusalèm seràn destruchas pels soldats romans, e los josieus sobrevivents seràn dispersats dins los divèrses païses del mond. Perque Dieu precisa una condicion de l'aliança : « Serai lor Dieu ». Tanben, quand coma enviat de Dieu, Jèsus serà regetat oficialament per la nacion, Dieu poirà rompre son aliança en tota legitimitat.

Gen.17:9 : « Dieu dich a Abraam : Tu , gardaràs mon aliança, tu e tos descendents après tu, segon lors generacions ».

Aquel verset tòrç lo còl a totas aquelas pretensions religiosas que fan de Dieu lo Dieu de las religions monoteïstas assembladas dins l'aliança ecumenica malgrat lors ensenhaments incompatibles e opausats. Dieu es pas ligat que per sas pròprias paraulas qu'expausen las basas de son aliança, mena de contracte passat amb los que li obesiguèsson exclusivament. Se l'òme garda son aliança, la valida e la perlonga. Mas l'òme deu seguir Dieu dins son projècte bastit sus doas fasas successivas ; la primièra essent carnala, la segonda essent espirituala. E aquel passatge de la primièra a la segonda espròva la fe individuala dels umans, e en primièr, la dels josieus. En regetant lo Crist, la nacion josieva romp son aliança amb Dieu qu'obrís la pòrta als pagans, e demest los quals los que se convertisson al Crist son adoptats per el e imputats coma fils espirituals a Abraam. Atal, totes los que gardan son aliança son carnalament o espiritualament dels fils o de las filhas d'Abraam.

Dins aquel verset, vesèm qu'Israèl, la futura nacion d'aquel nom, pren plan sa font en Abraam. Dieu decidís de far de sos descendents un pòble « mes a despart de » per una demostracion terrèstra. S'agís pas d'un pòble salvat, mas de la constitucion d'una amassada umana que representa los candidats terrèstres per la seleccion dels elegits salvats per la futura gràcia de Dieu que serà obtenguda per Jèsus-Crist.

Gen.17:10 : « Es aici mon aliança, que gardaretz entre ieu e vosautras, e ta posteritat après tu : tot mascle demest vos serà circoncis ».

La circoncision es un signe de l'aliança conclusa entre Dieu, Abraam e sa posteritat siá, sa descendéncia carnala. Sa feblesa es sa forma collectiva que s'aplica a totes sos descendents animats de la fe o pas, obesissents o pas. A l'opausat, dins l'aliança novèla, la seleccion per la fe esprovada serà viscuda de faïçon individuala pels elegits qu'obtendrán alara la vida etèrna enjòc d'aquela aliança. Cal ajustar a la circoncision, una malurosa consequéncia : los Musulmans son tanben circoncis dempuèi lor patriarca Ismaèl e balhan a aquela circoncision una valor espirituala que los conduch a pretendre a un drech a l'eternitat. Fòra, la circoncision a pas que d'efièches carnals perpetuels e non etèrns.

Gen.17:11 : « Vosautres vosautres circoncirez ; e serà un signe d'aliança entre ieu e vosautras ».

S'agís plan d'un signe d'aliança amb Dieu mas son eficacitat es unicament carnala e los versets 7, 8, e lo verset 13 que ven confirman son aplicacion unicament « perpetuala ».

Gen.17:12 : « A l'edat d'uèch jorns, tot mascle demest vos serà circoncis, segon vòstras generacions, qu'el siá nascut dins l'ostal, o qu'el siá aquesit a prèmi d'argent de tot filh d'estrangièr, sens appartenir a ta raça ».

Causa encara plan estonanta, mas malgrat son caractèr net perpetua, ne constituís pas mens una profecia que revèla lo projècte de Dieu de l'8en millenari. Es la rason de la causida d'« uèch jorns », perque los sèt primièrs jorns simbolizan lo temps terrèstre de la seleccion dels elegits de sièis mila ans e lo jutjament del seten millenari. En organitzant, sus la tèrra, una aliança raprochada amb la nacion josieva e son embrion de la partença, Abram, Dieu revèla l'imatge de la futura eternitat dels elegits desbarrassats de la feblesa sexuala carnals concentrada sul prepuci fortificat als males. Puèi, atal coma los elegits vendrà de totas las originas dels pòbles de la tèrra, mas unicament en Crist, dins l'anciana aliança, la circoncision deu èsser aplicada quitament als estrangiers quand vòlon viure amb lo camp causit per Dieu.

L'idèa principala de la circoncision es d'ensenhar que, dins lo reialme etèrn de Dieu, los òmes se reproduiran pas mai e que los desirs carnals seràn pas mai possibles. En mai, l'apòstol Pau compara la circoncision de la carn de l'anciana aliança amb la del còr dels elegits dins la novèla. Dins aquela optica, suggerís la puretat de la carn e la del còr que se balha al Crist.

Circoncire significa copar a l'entorn e aquela idèa revèla que Dieu vòl establir amb sa creatura una relacion unica. En Dieu « gelós », exigís l'exclusivitat e la prioritat de l'amor de sos elegits que deuràn, tan necessari, copar a l'entorn d'eles las relacions umanas nefastas per lor salut e rompre los ligams amb las causas e las gents que nòsen a lor relacion amb el. En imatge profetic pedagogic, aquel principi concernís son Israèl carnal, en primièr, e son Israèl espiritual de tot temps que se revèla en Jèsus-Crist dins sa perfeccion.

Gen.17:13 : « Se deurà circoncire lo qu'es nascut dins l'ostal e lo qu'es aquerit a prèmi d'argent ; e mon aliança serà dins vòstra carn una aliança perpetua ».

Dieu insistís sus aquela idèa : se pòdon estacar a el lo mainatge legitima e lo mainatge illegitim perque profetiza atal las doas alianças de son projècte salvateur... Puèi, l'insistència marcada pel retorn de l'expression « aquesit a pres d'argent » profetiza Jèsus lo Crist que serà estimat a 30 denièrs pels josieus religioses rebèls. E es aital que, per 30 denièrs, Dieu ofrirà sa vida umana en recrompa dels elegits josieus e pagans al nom de sa santa aliança. Mas la natura « perpetua » del signe de la circoncision es remembrada e la precision « dins vòstra carn » confirma son caractèr momentanèu. Perque aquela aliança que comença aici aurà una fin quand lo Messias se presentarà « per metre fin al pecat », segon Dan.7:24.

Gen.17:14 : « Un mascle incirconcis, que serà pas estat circoncis dins sa carn, serà exterminat del mièg de son pòble : aurà violat mon aliança »

Lo respècte de las règlas fixadas per Dieu es plan estricte e admet pas cap d'excepcion perque lors transgressions desforman son projècte profetic, e mostrarà en empachant Moïse de dintrar en Canaan qu'aquelel fauta es plan granda. L'incirconcis de carn es pas mai legitima de viure dins lo pòble josieu terrèstre que l'incirconcis de còr o seriá dins lo futur reialme celèst etèrn de Dieu.

Gen.17:15 : « Dieu diguèt a Abraam : Balharàs pas mai a Saraï, ta femna, lo nom de Saraï ; mas son nom serà Sarah ».

Abram significa paire d'un pòble mas Abraam significa paire d'una multitud. Tot parièr, Saraï significa nòble mas Sarah significa princessa.

Abram es ja paire d'Ismaël, mas lo cambiament de son nom Abraam es justificat sus la multiplicacion de sa posteritat en Isaac lo filh que Dieu li va anonciar, pas sus Ismaël. Per la meteissa rason, l'esterila Saraï va procrear e enfantar per Isaac son filh de las multitudes e son nom ven Sarah.

Gen.17:16 : « La benesirai, e te balharai d'ela un filh ; la benesirai, e vendrà de las nacions ; de reis de pòbles sortirà d'ela ».

Abram marcha amb Dieu, mas sa vida vidanta es terrèstra e basada sus las condicions naturalas terrèstras, pas suls miracles divins. Tanben dins sa pensada, balha a las paraulas de Dieu lo sens d'una benediccion del mejan pel qual Saraï a obtengut un filh per Agar sa sirventa.

Gen.17:17 : « Abraam tombèt sus sa fàcia; riguèt, e diguèt en son còr: Naisseriá un filh a un òme de cent ans? e Sarah, annadida de nonanta ans, çò enfantariá? »

Realizant que Dieu poiriá voler dire que Saraï vendriá capable d'enfantar mentre qu'es esterila e annadit de 99 ans ja, ritz en son còr. La situacion es tant inimaginabla sul plan uman terrèstre qu'aquel reflèx de sa pensada sembla natural. E balha un sens a sa pensada.

Gen.17:18 : « E Abraam ditz a Dieu : Òh! qué Ismaël viva davant ta fàcia! »

Es clar qu'Abraam rasona carnalament e que concep pas sa multiplicacion que per Ismaël, lo filh ja nascut e annadit de 13 ans.

Gen.17:19 : « Dieu dich : Segurament Sarah, ta femna, t'enfantarà un filh; e lo cridaràs del nom d'Isaac. Establirai mon aliança amb el coma una aliança perpetuala per sa posteritat après el ».

Coneissent la pensada d'Abraam, Dieu o repren e li renovèla l'anóncia sens daissar lo mendre astre a una error d'interpretacion.

Lo dobte manifestat per Abraam sus la naissença miraculosa d'Isaac profetiza lo dobte e l'incredulitat que l'umanitat va manifestar de cap a Jèsus-Crist. E lo dobte prendrà la forma d'un regèt oficial de la part de la posteritat carnala d'Abraam.

Gen 17:20 A l'esgard d'Ismaël, t'ai enausit. Aquí, o benesirai, o rendrai fecond, e o multiplicarai a l'infinit ; engendrarà dotze princes, e farai d'el una nacion granda ».

Ismaël significa Dieu a enausit, tanben, dins aquela intervencion, Dieu justifica encara lo nom que li a balhat. Dieu o rendrà fecond, serà multiplicat e formarà la granda nacion araba constituïda de « dotze princes ». Çò chifra 12 es similar als 12 filhs de Jacob de sa santa aliança a los quals succediràn los 12 apòstols de Jèsus-Crist, mas similar significa pas identic perque confirma una ajuda divina mas pas una aliança salvaira pertocant son projècte de vida etèrna. En mai, Ismaël e sos descendents seràn ostils de cap a totes los que dintran dins la santa aliança de Dieu, successivament josieus puèi crestians. Aquel ròtle nefast sancionarà una naissença illegitima per de procediments totes tanben illegitims imaginats per la maire esterila e lo paire tròp complasent. Aquí perquè, los fils carnals d'Abraam seràn portaires de la meteissa malediccion e patiràn de Dieu fin finala lo meteis regèt.

Avent conegut Dieu e sas valors, los descendents d'Ismaël pòdon causir de viure segon sas règlas fins a dintrar dins l'aliança josieva, mas aquela causida demorarà individual coma lo salut etèrn que serà ofèrt als elegits. Tot parièr, coma als autres òmes de totas las originas, lo salut en Crist lor serà prepausat e lo camin de l'eternitat lor serà dobèrt, mas unicament sus la nòrma obesissenta del Crist salvaire, crucificat, mòrt e ressuscitat.

Gen.17:21 : « Establirai mon aliança amb Isaac, que Sarah t'enfantarà a aquesta epòca de l'an que ven ».

Ismaël avent 13 ans al moment d'aquela vision segon lo verset 27, aurà donc 14 ans a la naissença d'Isaac. Mas Dieu insistís sus aquel ponch : son aliança serà establida amb Isaac, pas Ismaël. E serà enfantat per Sarah.

Gen.17:22 : « Quand aguèt acabat de li parlar, Dieu s'aucèt al dessús d'Abraam ».

Las aparicions de Dieu son raras e excepcionals, e es çò qu'explica perqué l'èsser uman s'abituà pas al miracle divin e que, coma Abraam, sos rasonaments demòran condicionats per las leis naturalas de la vida terrèstra. Son messatge desliurat, Dieu se retira.

Gen.17:23 : « Abraam prenguèt Ismaël, son filh, totes los qu'èran nascuts dins son ostal e totes los qu'aviá aquerit a prèmi d'argent, totes los mascles demest las gents de l'ostal d'Abraam ; e el los circumcisc aquel quitament jorn, segon l'òrdre que Dieu li aviá balhat ».

L'òrdre balhat per Dieu es tanlèu executat. Son obesissença justifica son aliança amb Dieu. Aquel poderós mèstre de l'antiquitat cromptava de servidors e l'estatut d'esclau existissiá e èra pas contestat. En fach, çò que va tornar lo subjècte contestable, es l'usatge de la violéncia e lo fach de maltractar los servidors. L'estatut d'esclau es d'autre biais lo de totes los recrompats de Jèsus-Crist, encara a l'ora d'ara.

Gen.17:24 : « Abraam èra annadit de nonanta nòu ans, quand foguèt circumcisc ».

Aquela precision nos rampèla que l'obesissença es exigida per Dieu de la part dels òmes, quala que siá lor edat ; de mai jove al mai vièlh.

Gen.17:25 : « Ismaël, son filh, èra annadit de tretze ans quand foguèt circumcisc ».

Aurà donc 14 ans en mai que son fraire Isaac, çò que li va assegurar una capacitat de nuisance reala sus son jove fraire filh de la femna legitima.

Gen.17:26 : « Aquel quitament jorn, Abraam foguèt circumcisc, aital coma Ismaël, son filh ».

Dieu rampèla la legitimitat d'Ismaël de cap a Abraam qu'es son paire. Lor comuna circumcicion son tant enganairas coma las reivindicacions de lor descendents que se reclamen del meteis Dieu. Perque per se reclamar de Dieu, sufís pas d'aver lo meteis paire carnal ancestral. E quand los josieus increduls reivindicaràn aquel ligam amb Dieu a causa de lor paire Abraam, Jèsus refusarà aquel argument e lor imputarà per paire, lo drac, Satan, paire de la messorga e murtrièr tre lo començament. Çò que Jèsus a dich als josieus rebèls de son epòca, val tot aitant per las pretensions arabas e musulmanas de la nòstra.

Gen.17:27 : « E totas las gents de son ostal, nascuts dins son ostal, o aquesit a prèmi d'argent dels estrangiers, foguèron circoncis amb el ».

Après çò modèl d'obesissença, veirem que los malaürs dels ebrèus sortits d'Egipte vendrà totjorn de lor jos-estimacion d'aquela obesissença que Dieu exigís dins l'absolut, en tota epòca e fins a la fin del mond.

Genèsi 18

La separacion dels fraires enemics

Gen.18:1 : « YaHWÉH li apareguèt demest los casses de Mamré, coma èra segut a la dintrada de sa tenda, pendent la calor del jorn ».

Gen.18:2 : « Levèt los uèlhs, e agachèt : e aquí, tres òmes èran de pè prèu d'el. Quand los vegèt, corrèt a l'endavant d'eles, dempuèi la dintrada de sa tenda, e se prosternèt en tèrra ».

Abraam es un òme annadit de cent ans, sap qu'es vièlh ara mas consèrve una bona forma fisica, puèi qu'el « cort al davant » de sos visitaires. A reconegut en eles dels messatgièrs celèstes, s'o pòt pensar puèi qu'el « se prostèrna a tèrra » davant eles. Mas çò que vei, es « tres òmes » e se pòt alara veire dins sa reaccion, son sens de l'espitalitat espontanèa qu'es lo fruch de son caractèr aimant natural.

Gen.18:3 : « E ditz : Senhor, s'ai trobat gràcias a tos uèlhs, passa pas ponch, te prègui, luènh de ton servidor ».

Cridar un visitaire « senhor » èra lo resultat de l'umilitat granda d'Abraam e aquí encara res pròva pas que pensa s'adreçar a Dieu. Perque, aquela visita de Dieu jos una totala aparéncia umana es excepcionala puèi que quitament Moïse serà pas autorizat a veire « la glòria » de la fàcia de Dieu segon Exo.33:20 a 23 : « YaHWÉH ditz: Poiràs pas veire ma fàcia, perque l'òme me pòt pas veire e viure. YaHWÉH ditz: Aquí un luòc prèu d'ieu; te tendrà sul ròc. Quand ma glòria passarà, te metrai dins un clòt del ròc, e te cobrirai de ma man fins qu'aja passat. E quand tornarai ma man, me veiràs per darrèr, mas ma fàcia poirà pas èsser vista ». Se la vision de « la glòria » de Dieu es defenduda, se defend pas, el, de prene una aparéncia umana per aprochar sas creaturas. Dieu o fa per visitar Abraam, son amic, e o tornarà far jos la forma de Jèsus-Crist dempuèi sa concepcion embrionària e fins a son mòrt expiatrice.

Gen.18:4 : « Permetètz que se pòrta un pauc d'aiga, per vos lavar los pès; e pausatz jos aquel arbre ».

Lo verset 1 l'a precisat, fa caud, e la transpiracion dels pès cobèrts de poscas terrosas justifica lo lavatge dels pès dels visitaires. Es una ofèrta agradiva que lor es facha. E aquela atencion es tot a l'onor d'Abraam.

Gen.18:5 : « Anarai prene un tròç de pan, per fortificar vòstre còr ; après qué, contunharetz vòstra rota ; perque es per aquò que passatz prè de vòstre servidor. Respondèron : Fai coma l'as dich ».

Aicí, vesèm qu'Abraam a pas identificat aqueles visitaires a d'èssers celèstes. Las atencions que manifèsta de cap a eles son donc un testimoniatge de sas qualitats umanas naturalas. Es umil, asimant, doç, generós, serviciable e espitalièr ; causas qu'o fan apreciar per Dieu. Jos aquel aspècte uman, Dieu apròva e accèpta totas sas proposicions.

Gen.18:6 : « Abraam anèt lèstament dins sa tenda cap a Sarah, e diguèt : Lèu, tres mesuras de flor de farina, pastats, e fas de còcas ».

La noiridura es utila al còs carnal e viu tres còsses de carn davant el, Abraam fa preparar d'aliments per renovar las fòrças fisicas de sos visitaires.

Gen.18:7 : « E Abraam corrèt a son tropèl, prenguèt un vedèl tibar e bon, e o balhèt a un servidor, que se coitèt de l'aprestar ».

La causida d'un vedèl tibar mòstra encara sa generositat e sa naturala benvolença ; son plaser de far plaser a son venent. Per abotir a aquel resultat ofrís lo melhor a sos visitaires.

Gen.18:8 : « Prenguèt encara de crèma e de lach, amb lo vedèl que s'aviá aprestat, e los metèt davant eles. Se tenguèt el meteís a lors costats, jos l'arbre. E mangèron ».

Aqueles aliments appétissants son presentats a d'estrangièrs de passatge, de las gents que coneis pas mas que tracta coma los membres de sa pròpria familha. L'incarnacion dels visitaires es fòrça reala puèi que manjan los aliments faches per l'òme.

Gen.18:9 : « Alara li diguèron : Ont es Sarah, ta femna? Respondèt: Es aquí, dins la tenda ».

L'espròva de l'òste essent una capitada a la glòria de Dieu e a la siá, los visitaires revèlan lor vertadièra natura en nommant lo nom de sa femna, « Sarah », que Dieu li a decernit pendent sa vision precedenta.

Gen.18:10 : « L'un d'entre eles dich : Tornarai cap a tu a aquela meteissa epòca ; e aquí, Sarah, ta femna, aurà un filh. Sarah escotava a la dintrada de la tenda, qu'èra darrièr el ».

Relevam que dins l'aparéncia dels tres visitaires, res permet pas d'identificar YaHWéh dels dos àngels que l'acompanhan. La vida celèsta es aici manifestada e revèla lo sens egalitari que i regna.

Del temps que l'un dels tres visitaires anóncia lo pròche enfantement de Sarah, aquesta escota dempuèi la dintrada de la tenda çò que se ditz e lo tèxt precisa qu'« èra darrièr el » ; çò que significa que la vesí pas e umanament podí pas èsser conscient de sa preséncia. Mas èran pas d'òmes.

Gen.18:11 : « Abraam e Sarah èran vièlhs, avançats en edat : e Sarah podíá pas mai esperar aver de mainatges ».

Lo verset definguèt de condicions umanas normalas comuna a tota l'umanitat.

Gen.18:12 : « Elle ritz en ela meteissa, en disent : Ara que soi vièlha, çò auriái encara de desirs? Mon senhor tanben es vièlh ».

Relèva encara la precision : « Elle ritz en ela meteissa » ; en mena que degun l'a pas entendut rire en defòra del Dieu viu que sonda las pensadas e los còrs.

Gen.18:13 : « YaHWÉH ditz a Abraam : Perqué donc Sarah a riguda, en disent : <prn>vertadièrament auriái un mainatge, ieu que soi vièlha? »

Dieu ne profiècha per revelar son identitat divina, çò que justifica la mencion de YaHWÉH perque es plan el que parla jos aquela aparéncia umana a Abraam. Sol Dieu pòt conéisser la pensada amagada de Sarah e ara Abraam sap que Dieu li parle.

Gen.18:14 : « I a res que siá estonant de la part de YaHWÉH ? Al temps fixat tornarai cap a tu, a aquela meteissa epòca ; e Sarah aurà un filh ».

Dieu se fa autoritari e renovèla sa prediccion clarament al nom YaHWÉH de sa divinitat.

Gen.18:15 : « Sarah mentiguèt, en disent : Ai pas rigut. Perque aguèt paur. Mas ditz : Al contrari, as rigut ».

« Sarah mentiguèt » diguèt lo tèxt perque Dieu a ausit sa pensada secrèta, mas cap de rire es pas sortit de sa boca ; èra pas donc qu'una messorga pichona de cap a Dieu mas pas de cap a l'òme. E se Dieu la repren, es perque admet pas que Dieu aja lo contraròtle de sas pensadas. Ne balha la pròva anant fins a li mentir. Aquí perqué insistís en disent : « Al contrari (es fals), as rigut ». Oblidam pas que l'èsser uman benesit per Dieu, es Abraam e non Sarah son esposa legitima que beneficia solament de benediccion de son marit. Sas idèas an ja agut per fruch la malediccion de la naissença d'Ismaël lo futur enemic ereditari e concurrent d'Israèl ; es vertat per complir un projècte divin.

Gen.18:16 : « Aqueles òmes se levèron per partir, e agachèron de costat de Sodome. Abraam anèt amb eles, per los acompanhar ».

Desalterats, noirits e avent renovelat a Abraam e Sarah la futura naissença del filh legitima Isaac, los visitaires celèstes revèlan a Abraam que lor visita sus la tèrra a per tòca egalament una altra mission : concernís Sodome.

Gen.18:17 : « Alara YaHWÉH ditz: Amagarai a Abraam çò que vau far ?... »

Avèm aici l'aplicacion precisa d'aquel verset d'Amos 3:7 : « Perque lo Senhor, YaHWÉH, fa pas res sens aver revelat son secrèt a sos servidors los profètas ».

Gen.18:18 : « Abraam vendrà segurament una nacion granda e poderosa, e en el seràn benesidas todas las nacions de la tèrra ».

A causa de la pèrda de sens usuala qu'es aplicada a l'advèrbi « segurament », rampèli qu'aquò signifie : de faïçon certana e absoluta. Abans de revelar son projècte destructor, Dieu s'empresse de rassegar Abraam sus son pròpri estatut davant sa fàcia e renovèla las benediccions que va el acordadas. Dieu se met a parlar d'Abraam a la tresena persona per tal de l'auçar al reng de grand personatge istoric de l'umanitat. Agissent atal, mòstra a sa descendéncia carnala e espirituala lo modèl que benesís e que rampèla e definís dins lo verset que ven.

Gen.18:19 : « Perque l'ai causit, per fin qu'ordene a sos filhs e a son ostal après el de gardar la via de YaHWÉH, en practicant la droiture e la justícia, e qu'atal YaHWÉH complisca en favor d'Abraam las promessas que li a fachas... »

Çò que Dieu descrich dins aquel verset fa tota la diferéncia amb Sodome que va destruire. Fins a la fin del mond, sos elegits seràn a l'imatge d'aquela descripcion : gardar la via de YaHWÉH consistís a practicar la droiture e la justícia ; la vertadièra droiture e la vertadièra justícia que Dieu va edificar sus de tèxtes de lei per ensenhar son pòble Israèl. Lo respècte d'aquelas causas serà la condicion per que Dieu respècte de son costat sas promessas de benediccions.

Gen.18:20 : « E YaHWÉH ditz : Lo crit contra Sodome e Gomorrhe s'es acrescut, e lor pecat es enòrme ».

Dieu pòrta aquel jutjament contra Sodome e Gomorrhe las vilas dels reis qu'Abraam èra vengut secórrer quand foguèron atacats. Mas es tanben dins Sodome que son nebot Òlt aviá causit de s'installar, amb sa familha e sos servidors. Coneissent lo ligam d'estacament qu'Abraam pòrta a son nebot, Dieu multiplica las formas d'atencion de cap al vièlh òme per li anonciar sas intencions. E per çò far, s'abaissa al nivèl de l'òme per s'umanizar lo mai possible per tal de se metre al nivèl del rasonament uman d'Abraam son servidor.

Gen.18:21 : « Aquí perquè vau davalat, e veirai s'an agit entièrament segon lo bruch vengut fins a ieu; e s'aquò es pas, o sauprai ».

Aquelas paraulas contrastan amb la coneissença de la pensada de Sarah, perque Dieu pòt pas ignorar lo nivèl de l'immoralitat atenh dins aquelas doas vilas de la plana e lor abundanta prosperitat. Aquela reaccion revèla lo suènh que pren per far acceptar per son servidor fidèl la justa senténcia de son jutjament.

Gen.18:22 : « los òmes s'alunhèron, e anèron cap a Sodome. Mas Abraam se tenguèt encara en preséncia de YaHWÉH ».

Aicí, la separacion dels visitaires permet a Abraam d'identificar demest eles lo Dieu viu, YaHWÉH, present al prèu d'el jos una simpla aparéncia umana que favoriza los escambis de las paraulas. Abraam va s'enhardir fins a engatjar amb Dieu una mena de mercandejatge per obtenir lo salut de las doas vilas dont l'una es abitada per son car nebot Òlt.

Gen.18:23 : « Abraam s'aprechèt, e diguèt : Faràs tanben perir lo just amb lo marrit ? »

La question pausada per Abraam se justifica, perque dins sas accions collectivas de justícia, l'umanitat ocasiona la mòrt de victimas innocentas apeladas degalhs collaterals. Mas se l'umanitat es incapabla de far la diferéncia, Dieu, el, o pòt. E ne va portar la pròva a Abraam e a nosautres meteisses que legissèm son testimoniatge biblic.

Gen.18:24 : « Benlèu i a cinquanta justes al mièg de la vila: los faràs perir tanben, e perdonaràs pas a la vila a causa dels cinquanta justes que son al mièg d'ela ? »

Dins son arma doça e plena d'amor, Abraam es plen d'illusion e imagina qu'es possible de trobar almens 50 justes dins aquelas doas vilas e invòque aqueles 50 justes possibles per obtenir de Dieu la gràcia de las doas vilas al nom meteis de sa perfiecha justícia que pòt pas frapar l'innocent amb lo colpable.

Gen.18:25 : « Far se morir lo just amb lo marrit, en mena qu'el en siá del just coma de marrit, luènh de tu aquela faïçon d'agir ! Luènh de tu ! Lo que jutja tota la tèrra exercirà pas la justícia ? »

Abraam pensa atal reglar lo problèma en rampelant a Dieu çò que pòt pas far sens renegar sa personalitat qu'es tant estacada al sens de la perfiecha justícia.

Gen.18:26 : « E YaHWÉH ditz : Se tròbi dins Sodome cinquanta justes al mièg de la vila, perdonarai a tota la vila, a causa d'eles ».

Amb paciéncia e bontat, YaHWÉH a daïssat parlar Abraam e dins sa responsa li balha rason : per 50 justes las vilas seràn pas destruchas.

Gen.18:27 : « Abraam reprenguèt, e diguèt : Aquí, ai gausat parlar al Senhor, ieu que soi pas que posca e cendre ».

Es-çò la pensada de « la posca e la cendre » que va demorar dels òmes impius après la destruccion de las doas vilas dins la val ? Totjorn es qu'Abraam confèssa èsser pas el meteis que « posca e cendre ».

Gen.18:28 : « Benlèu dels cinquanta justes ne mancarà cinc : per cinc, çò destruiràs tota la vila? E YaHWÉH ditz : La destruirai pas ponch, s'i tròbi quaranta cinc justes ».

L'ardidesa d'Abraam o va portar a contunhar son mercandjatge en abaissant cada còp lo nombre d'elegits possiblement trobats e s'arrestarà al verset 32 sul nombre de dètz justes. E cada còp Dieu acordarà sa gràcias a causa del nombre prepausat per Abraam.

Gen.18:29 : « Abraam contunhèt de li parlar, e diguèt : Benlèu s'i trobarà quaranta justes. E YaHWÉH diguèt: Farai pas res, a causa d'aqueles quaranta ».

Gen.18:30 : « Abraam ditz : Qué lo Senhor s'irrita pas ponch, e parlarai. Benlèu s'i trobarà trenta justes. E YaHWÉH ditz: Farai pas res, s'i tròbi trenta justes ».

Gen.18:31 : « Abraam ditz : Aquí, ai gausat parlar al Senhor. Benlèu s'i trobarà vint justes. E YaHWÉH ditz : La destruirai pas ponch, a causa d'aqueles vint ».

Gen.18:32 : « Abraam ditz: Qué lo Senhor s'irrita pas ponch, e parlarai pas mai qu'aquel còp. Benlèu s'i trobarà dètz justes. E YaHWÉH ditz: La destruirai pas ponch, a causa d'aqueles dètz justes ».

Aicí, s'arrèsta lo mercandjatge d'Abraam que compren que i a un limit a se fixar al delà de la quala son insisténcia seriá desrasonabla. S'arrèsta al nombre de dètz justes. Pensa amb optimisme qu'aquel nombre de justes se deu trobar dins aquelas doas vilas corrompudas, seriá pas-çò qu'en comptant Òlt e sos pròches.

Gen.18:33 : « YaHWÉH s'enanèt quand aguèt acabat de parlar a Abraam. E Abraam tornèt dins sa demòra ».

Lo rencontre terrèstre de dos amics, l'un celèst e Dieu totpoderós e l'autre, òme, posca de la tèrra, s'acaba, e cadun torna cap a sas ocupacions. Abraam cap a sa demòra e YaHWÉH cap a Sodome e Gomorrhe sus las qualas son jutjament destructor va tombar.

Dins son escambi amb Dieu, Abraam a revelat son caractèr qu'es a l'imatge de Dieu, preocupat de veire se complir la vertadièra justícia tot en balhant a la vida sa fòrta valor preciosa. Aquí perqué, lo mercandjatge de son servidor podiá pas qu'encantar e regaudir lo còr de Dieu que parteja entièrament sos sentiments.

Genèsi 19

La separacion dins l'urgéncia

Gen.19:1 : « los dos àngels arribèron a Sodome sul ser ; e Òlt èra segut a la pòrta de Sodome. Quand Òlt los vegèt, se levèt per anar a l'endavant d'eles, e se prosternèt d'abocadents ».

Se reconeis dins aquel comportament la bona influéncia d'Abraam sus son nebot Òlt puèi que manifèsta la meteissa prévenance de cap als visitaires de passatge. E o fa amb d'aitant mai d'atencion, que coneis las marridas costumats dels abitants de la vila de Sodome dins la quala s'es installat per i viure.

Gen.19:2 : « Puèi ditz : Aquí, mos senhors, dintratz, vos prègui, dins l'ostal de vòstre servidor, e passatz-i la nuèch ; lavatz los pès ; vos levaretz de bon matin, e contunharetz vòstra rota. Non, çò respondèron, passarem la nuèch dins la carrièra ».

Òlt se fa un dever d'aculhir en çò sieu las gents de passatge per los tirar a las accions impudiques e malvolentas dels abitants corromputs. Retrobam los meteisses prepauses aculhents qu'Abram aviá tenguts de cap a sos tres visitaires. Òlt es plan un just que s'es pas daissat corrompre per sa coabitacion amb los èssers perverses d'aquela vila. Los dos àngels son venguts per destruire la vila mas abans de la destruire, vòlon confondre la marridesa dels

abitants en los prenent en flagrant delicté siá, en demostracion activa de lor marridesa. E per obtenir aquel resultat, sufiguèt per eles de passar la nuèch dins la carrièra per èsser agarrits pels Sodomitas.

Gen.19:3 : « Mas Òlt los preissèt tant que venguèron en çò sieu e dintrèron dins son ostal. Lor balhèt una taulejada, e faguèt còser de pans sens levam. E mangèron ».

Òlt capita donc a los convèncer, e accèptan son espitalitat ; çò que li balha encara la possibilitat de far pròva de sa generositat coma Abraam l'aviá fach abans el. L'experiéncia lor apren a descobrir l'arma polida d'Òlt, un just al mièg dels injustes.

Gen.19:4 : « Èran pas encara colcats que las gents de la vila, las gents de Sodome, entornegèron l'ostal, dempuèi los mainatges fins als vièlhs; tota la poblacion èra acorruda ».

La demostracion de la marridesa dels abitants va al delà de l'espèra dels dos àngels, puèi que los venon cercar fins dins l'ostal ont Òlt los a aculhits. Relèva, lo nivèl de la contagion d'aquela marridesa : « de mainatges fins als vièlhs ». Lo jutjament de YaHWÉH es donc entièrament justificat.

Gen.19:5 : « Cridèron Òlt, e li diguèron : Ont son los òmes que son dintrats en çò tieu aquela nuèch? Fai-los sortir cap a nosautres, per que los coneissiam ».

Las gents ninòias pòdon èsser enganats per las intencions dels Sodomitas, perque s'agiguèt pas d'una demanda de far coneissença mas de conéisser al sens biblic del tèrme de l'exemple « Adam coneguèt sa femna e enfantèt un filh ». La dépravation d'aquelas gents es donc totala e sens remèdi.

Gen.19:6 : « Òlt sortiguèt cap a eles a la dintrada de l'ostal, e barrèt la pòrta darrièr el ».

Coratjós Òlt que s'empresse d'anar el meteís a l'endavant dels èssers òrres e que pren suènh de barrar la pòrta de sa demorança darrièr el per tal de protegir sos visitaires.

Gen.19:7 : « E ditz : Mos fraires, vos prègui, fagatz pas lo mal ! »

L'òme de plan, exòrta los marrits a far pas lo mal. Los apèla « fraires » perque son d'òmes coma el e qu'a conservat en el l'esperança de n'arrancar qualques unes a la mòrt cap a la quala lor conducha los dirigís.

Gen.19:8 : « Aquí, ai doas filhas qu'an pas ponch conegut d'òme ; los vos menarai defòra, e lor faretz çò que vos agradarà. Solament, fasètz pas res a aqueles òmes puèi que son venguts a l'ombra de mon teulat ».

Per Òlt, lo comportament dels Sodomitas atench dins aquela experiéncia de las cimas jamai encara atenches. E per preservar sos dos visitaires, ne ven a prepausar sas doas filhas encara verges a lor plaça.

Gen.19:9 : « Diguèron : Retira-te ! Diguèron encara : Aqueste es vengut coma estrangier, e vòl far lo jutge ! Eh plan, te farem somesas que lors. E, preissant Òlt amb violéncia, s'avancèron per copar la pòrta ».

Las paraulas d'Òlt calman pas la tropa assemblada, e aqueles èssers mostruoses, s'aprèstan dison a li far pièger que lor. Temptan alara de copar la pòrta.

Gen.19:10 : « los òmes esbandiguèron la man, faguèron tornar Òlt cap a eles dins l'ostal, e barrèron la pòrta ».

Lo coratjós Òlt essent el meteís en dangièr, los àngels intervenon e fan dintrar Òlt a l'interior de l'ostal.

Gen.19:11 : « E frapèron d'embornament las gents qu'èran a la dintrada de l'ostal, dempuèi lo mai pichon fins al mai grand, de maniera que se balhèron una pena inutila per trobar la pòrta ».

A l'exterior, los afiscats los mai pròches son frapats d'embornament ; los ocupants de l'ostal son donc protegits.

Gen.19:12 : « los òmes diguèron a Òlt : Qu'as encara aici ? Gendres, filhs e dròllas, e tot çò que t'apartenís dins la vila, fai-los sortir d'aquel luòc ».

Òlt a trobat gràcias als uèlhs dels àngels e de Dieu que los a enviats. Per que sa vida siá salva, deu « sortir » de la vila e de la val de la plana perque los àngels van destruire los abitants d'aquela val que va venir una zòna de roïnas coma la vila Ai. L'ofèrta dels àngels s'expandís a tot çò que li appartenís en creaturasumanas vivas.

Dins aquel tèma de la separacion l'òrdre divin de « sortir » es permanent. Perque prèissa sas creaturas de se separar del mal jos totas sas formas talas las falsas glèisas crestianas. Dins Apo.18:4 ordena a sos elegits de « sortir » de « Babylone la grand », çò que concernís en primièr la religion catolica e en segond la religion protestanta multiforme, jos l'influéncia de las qualas son demorats fins a aquel moment. E coma per Òlt, lors vidas seràn pas salvadas qu'en obesissent sulcòp a l'òrdre de Dieu. Perque, tre la promulgacion de la lei que tornarà lo repaus dominical del primièr jorn obligatòri, la fin del temps de gràcia s'acabarà. E serà alara tròp tard per cambiar d'opinion e de posicion de cap a aquel problèma.

Atiri aici ton atencion sul dangièr que representa lo fach de regetar a mai tard la presa de decision que s'impausa. Nòstra vida es fragila, se podèm morir per una malautiá, un accident, o una agression, causas que pòdon arribar se Dieu aprècia pas nòstra lentor a reagir, e dins aquel cas, la fin del temps de gràcia collectiva pèrd tota son importància, perque lo que se morís abans ela, se morís dins son injustícia e sa condemnacion per Dieu. Conscient d'aquel problèma, Paul ditz dins Hébr.3:7-8 : « Uèi, s'ausissètz sa votz, endurcissètz pas vòstres còrs coma pendent la revòlta ... ». I a donc totjorn urgéncia a respondre a l'ofèrta facha per Dieu, e Paul es d'aquel vejaire segon Hébr.4:1 : « Crenhèm donc, mentre que la promessa de dintrar dins son repaus subsistís encara, que cap de vosautres parezca pas èsser vengut tròp tard ».

Gen.19:13 : « Perque anam destruire aquel luòc, perque lo crit contra sos abitants es grand davant YaHWÉH. YaHWÉH nos a enviats per o destruire ».

Aquel còp, lo temps prèissa, los àngels fan conéisser a Òlt la rason de lor preséncia en çò sieu. La vila deu èsser lèu destrucha sus decision de YaHWÉH.

Gen.19:14 : « Òlt sortiguèt, e parlèt a sos gendres qu'avián pres sas filhas : Levatz-vos, çò ditz, sortissètz d'aquel luòc ; perque YaHWÉH va destruire la vila. Mas, als uèlhs de sos gendres, pareguèt badinar ».

Los gendres d'Òlt èran segurament pas de nivèl de marridesa dels autres Sodomitas mas pel salut sola la fe compta. E visiblement, l'avián pas. Las cresenças de lor sògre los avián pas interessats, e l'idèa subta que lo Dieu YaHWÉH èra prèst de destruire la vila èra per eles simplament incredible.

Gen.19:15 : « Tre l'alba del jorn, los àngels insistiguèron al près d'Òlt, en disent : Lèva-te, prenes ta femna e tas doas filhas que se tròban aici, de paura que periguèsses pas dins la roïna de la vila ».

La destruccion de Sodome balha luòc a de ponhentas separacions que revèlan la fe e l'abséncia de fe. Las filhas de Lòt an a causir entre seguir lor paire o seguir lor marit.

Gen.19:16 : « E coma trigava, los òmes o sasiguèron per la man, el, sa femna e sas doas filhas, perque YaHWÉH lo voliá estalviar ; lo menèron, e o daissèron fòra de la vila ».

Dins aquela accion, Dieu nos mòstra « un tison arrancat al fuòc ». Un còp encara es pel just Òlt que Dieu salva, amb el, sas doas filhas e sa femna. Atal, arrancats a la vila, se retròban a l'exterior, liures e vius.

Gen.19:17 : « Après los aver fach sortir, l'un d'eles dich : Salva-te, per ta vida ; agacha pas darrièr tu, e t'arrèsta pas dins tota la plana ; salva-te cap a la montanha, de paura que periguèsses pas ».

Lo salut serà dins la montanha, la causida daissada a Abraam. Òlt pòt atal comprene e plànher son error d'aver causit la plana e sa prosperitat. Sa vida es en jòc, e va se deure preissar se se vòl trobar a l'abric quand lo fuòc de Dieu fraparà la val. Li es ordenat d'agachar pas endarrièr. L'òrdre es a prene al sens literal coma al sens figurat. L'avenidor e la vida son davant los escaps de Sodome, perque darrièr eles, i aurà pas lèu que de roïnas incandescentas enflamadas per de pèiras de sofre getadas del cèl.

Gen.19:18 : « Òlt lor diguèt : Òh ! non, Senhor ! »

L'òrdre balhat per l'àngel espaventa Òlt.

Gen.19:19 : « Aquí, ai trobat gràcias a tos uèlhs, e as mostrat la grandor de ta misericòrdia a mon esgard, en me conservant la vida ; mas me pòdi pas salvar a la montanha, abans que lo desastre m'atenga, e perirai ».

Òlt coneis aquela region ont viu e sap que per aténher la montanha li calrà fòrça temps. Aquí perquè, suplica l'àngel e li prepausa una altra solucion.

Gen.19:20 : « Aquí, aquela vila es pro pròcha per que m'i refúgie, e es pichona. Òh ! qué m'i pòsca salvar,... es pas pichona?... e que mon arma viva ! »

Al cap de la val, se tròba Tsoar, mot que significa pichona. A subreviscut al drama de la val per tal de servir de refugi a Òlt e sa familha.

Gen.19:21 : « E li ditz : Aquí, t'acòrdi encara aquela gràcia, e destruirai pas la vila dont parlas ».

La preséncia d'aquela vila fa encara pròva d'aquel episòdi dramatic que toquèt las vilas de la val de la plana ont se trobavan las doas vilas Sodome e Gomorrhe.

Gen.19:22 : « Coita-te de t'i refugiar, perque pòdi pas res far fins que i siás arribat. Es per aquò que s'a balhat a aquela vila lo nom de Tsoar ».

L'àngel es ara dependent de son acòrdi e esperarà qu'Òlt dintra dins Tsoar per frapar la val.

Gen.19:23 : « lo solelh se levava sus la tèrra, quand Òlt dintrèt dins Tsoar ».

Pels Sodomitas una jornada novèla semblava s'anonciar jos un levar polit del solelh ; una jornada coma los autres ...

Gen.19:24 : « Alara YaHWÉH faguèt plòure del cèl sus Sodome e sus Gomorrhe del sofre e del fuòc, de per YaHWÉH ».

Aquela accion divina miraculosa a rebut un poderós testimoniatge per las descobèrtas de l'arqueològ adventista Ron Wyatt. A identificat lo sit de la vila de Gomorrhe dont las abitacions s'apiejavan las unas contra los autres contra lo versant occidental de la montanha que bòrda aquela val. Lo sòl d'aquel luòc es format de pèiras de sofre qu'expausadas al fuòc s'enflaman encara uèi. Lo miracle divin es atal entièrament confirmat e digne de la fe dels elegits.

Al contra de çò que foguèt sovent pensat e diguèt, Dieu a pas recorrit a la poténcia nucleara per destruir aquela val, mas a de pèiras de sofre e de sofre pur, estimat a 90% de puretat, çò qu'es excepcional segon los especialistas. Lo cèl transpòrta pas de nívols de sofre, tanben pòdi dire qu'aquela destruccion es l'òbra del Dieu creator. Pòt crear segon son besonh quala que siá matèria puèi qu'a creat la tèrra, lo cèl e tot çò que contenon.

Gen.19:25 : « Destruiguèt aquelas vilas, tota la plana e totes los abitants de las vilas, e las plantas de la tèrra ».

Qué pòt subsistir dins un luòc somés a una pluèja de pèiras de sofre enflamat ? Res, senon de ròcs e de pèiras de sofre encara presentas.

Gen.19:26 : « la femna d'Òlt agachèt endarrièr, e venguèt una estatua de sal ».

Aquel agach endarrièr de la femna d'Òlt revèla de pentiments e un interès conservat per aquel luòc renegat. Aquel estat d'esperit agrada pas a Dieu e o fa saber en transformant son còs n'estatua de sal, l'imatge de l'esterilitat espirituala absoluta.

Gen.19:27 : « Abraam se levèt de bon matin, per anar al luòc ont s'èra tengut en preséncia de YaHWÉH ».

Ignorant lo drama que s'es complit, Abraam ven al casse de Mamré aquí ont a aculhit sos tres visitaires.

Gen.19:28 : « Portèt sos agaches del costat de Sodome e de Gomorrhe, e sus tot lo territòri de la plana ; e aquí, vegèt s'auçar de la tèrra un fum, coma lo fum d'un fornàs ».

La montanha es un excellent observatòri. De nautor ont se tròba, Abraam domina la region e sap ont se tròba la val de Sodome e Gomorrhe. Se lo sòl del luòc es encara un brasièr incandescent, en nautor s'auça un fum acre provocat pel sofre e per la consumption de totes los materials amassats dins una vila per l'òme. Lo luòc es condemnat a l'esterilitat fins a la fin del mond. S'i tròba que de ròcs, de las pèiras, de las pèiras de sofre, e de la sal, fòrça sal que favoriza l'esterilitat del sòl.

Gen.19:29 : « Quand Dieu destruguèt las vilas de la plana, se rebrembèt d'Abraam ; e faguèt escapar Òlt del mièg del desastre, pel qual tresvirèt las vilas ont Òlt aviá establìt sa demòra ».

Aquela precision es importanta perque nos revèla que Dieu a salvat Òlt unicament per èsser agradiu a Abraam son fidèl servidor. Aviá pas donc pas cessat de li reprochar sa causida per la val prospèra e sas vilas corrompudas. E aiçò confirma que foguèt efectivament salvat del sòrt conegut per Sodome coma « un tison arrancat del fuòc » siá, d'extrèma justesa.

Gen.19:30 : « Òlt quitèt Tsoar per la nautor, e se fixèt sus la montanha, amb sas doas filhas, perque crenhiá de demorar a Tsoar. Abitèt dins una cauna, el e sas doas filhas ».

La necessitat de la separacion apareis ara clarament a Òlt. E es el que decidís de demorar pas a Tsoar que, malgrat que « pichona » çò èra tanben poblada de gents corrompudas e pecadors davant Dieu. A son torn, ganha la montanha e luènh de tot confòrt abita amb sas doas filhas una cauna siá, un abric segur natural ofèrt per la creacion de Dieu.

Gen.19:31 : « L'ainada ditz a la mai jove : Nòstre paire es vièlh ; e i a pas ponch d'òme dins la contrada, per venir cap a nosautras, segon l'usatge de totes los païses ».

I a pas res d'escabrós dins las iniciativas presas per las doas filhas de Lòt. Lor motivacion es justificada e aprovada per Dieu perque agisson en vista de balhar una posteritat a lor paire. Sens aquela motivacion l'iniciativa seriá incestuosa.

Gen.19:32 : « Viens, fasèm beure de vin a nòstre paire, e colcam amb el, per fin que conservàvem la raça de nòstre paire ».

Gen.19:33 : « Elles faguèron donc beure de vin a lor paire aquela nuèch ; e l'ainada anèt colcar amb son paire : s'apercebèt pas ni quand se colquèt, ni quand se levèt ».

Gen.19:34 : « L'endeman, l'ainada ditz a la mai jove : Aquí, ai colcat la nuèch darrièra amb mon paire ; fagam-li beure de vin encara aquela nuèch, e va colcar amb el, per fin que conservàvem la raça de nòstre paire ».

Gen.19:35 : « Elles faguèron beure de vin a lor paire encara aquela nuèch ; e la cabdèta anèt colcar amb el : s'apercebèt pas ni quand se colquèt, ni quand se levèt ».

L'inconsciència totala d'Òlt dins aquela accion balha a la demarcha l'imatge de l'inseminacion artificiala aplicada pels animals e los èssers umans en nòstre temps final. I a pas la mendre recèrca de plaser e la causa es pas mai escandalosa que l'acoblament dels fraires e de las sòrres de la debuta de l'umanitat.

Gen.19:36 : « las doas filhas de Lòt venguèron encenchas de lor paire ».

Se relèva en çò d'aquelas doas filhas de Lòt de las qualitats excepcionalas d'abnegacion al profièch de l'onor de lor paire. En dròllas maires van auçar solas lor mainatge, oficialament sens paire e renóncian atal a prene un marit, un espós, un companh.

Gen.19:37 : « l'ainada enfantèt un filh, que cridèt de nom de Moab : es lo paire dels moabitas, fins a aquel jorn ».

Gen.19:38 : « la mai jove enfantèt tanben un filh, que cridèt de nom de Ben Ammi: es lo paire dels Ammonites, fins a aquel jorn ».

Se tròba, dins la profecia de Daniel 11:41, la mencion dels descendents dels dos filhs : « Dintrarà dins lo mai polit dels païses, e mantun sucombirà ; mas Édom, Moab, e los principals dels mainatges d'Ammon seràn desliurats de sa man ». Un ligam carnal e espiritual unirà donc aqueles descendents a l'Israèl fondat sus Abraam, raïç après Héber del pòble ebrèu. Mas aqueles raïces comunas van excitar las bregas e dreçar aqueles descendents contra la nacion Israèl. Dins Sophonie 2:8 e 9, Dieu profetiza de malaürs per Moab e los mainatges d'Ammon : « Ai ausit las injúrias de Moab e los oiratges dels mainatges d'Ammon, quand insultavan mon pòble e s'auçavan amb arrogància contra sas frontièras. Aquí perqué, soi viu ! dich l'Etèrn de las armadas, lo Dieu d'Israèl, Moab serà coma Sodome, e los mainatges d'Ammon coma Gomorrhe, un luòc cobèrt de romecs, una mina de sal, un desèrt per totjorn; la rèsta de mon pòble los pilharà, la rèsta de ma nacion los possedirà ».

Aiçò pròva que la benediccion de Dieu èra plan unicament sus Abraam e qu'es pas estada partejada per sos fraires nascuts del meteït paire, Térach. S'Òlt a pogut profèchar de l'exemple d'Abraam, serà pas lo cas de sa descendéncia nascuda de sas doas filhas.

Genèsi 20

La separacion per l'estatut de profèta de Dieu

Renouvellant l'experiéncia viscuda amb Faraon raportada dins Genèsi 12, Abraam presenta sa femna Sarah coma sa sòrre a Abimélec, rei de Guérrar (Actuala Palestina prè de Gazà). Tornarmai, la reaccion de Dieu qu'o punís li fa descobrir que lo marit de Sarah es son profèta. La poténcia e la crenhença d'Abraam s'expandisson atal dins tota la region.

Genèsi 21

La separacion del legitim e de l'illegitim

La separacion pel sacrifici de çò que s'aima

Gen.21:1 : « E YaHWÉH visitèt Sarah coma aviá dich, e YaHWÉH faguèt a Sarah coma n'aviá parlat. »

Dins aquela visitacion, Dieu met fin a la longa esterilitat de Sarah.

Gen.21:2 : « E Sara concebèt, e enfantèt a Abraam un filh dins sa vielhesa, al temps fixat dont Dieu li aviá parlat. »

Esa.55:11 o confirma : « Atal n'es de ma paraula, que sortís de ma boca : torna pas ponch a ieu sens efiech, sens aver executat ma volontat e complit mas intencions » ; la promessa facha a Abraam es tenguda, lo verset es donc justificat. Aquel filh ven al mond après que Dieu aït anonciat sa naissença. La Bíblia la presenta coma lo « filh de la promessa », çò que fach d'Isaac un caracteriza profetic del « Fils de Dieu » messianic : Jèsus.

Gen.21:3 : « E Abraam cridèt lo nom de son filh que li èra nascut, que Sarah li aviá enfantat, Isaac. »

Lo nom Isaac significa : ritz. Abraam e Sarah an totes las doas riguda en ausissent Dieu anonciar lor futur filh. Se lo rire de jòia es positiu, es pas lo cas del rire trufandièr. En fach, los dos esposas an agut la meteissa reaccion essent victimas dels prejudjats umans. Perque risián a la pensada de las reaccions umanas de lor entorn. Dempuèi lo deluvi, lo temps de vida s'es fòrça acorchat e pels umans, l'edat de 100 ans marca la vielhesa avançada ; aquela ont s'espèra pauc de causas de la vida. Mas l'edat vòl pas res dire dins l'encastre d'una relacion amb lo Dieu creator que fixa los limits de tota causa. E Abraam o descobrís dins son experiéncia e recep, per Dieu, riquesa, onor, e paternitat, aquel còp, legitima.

Gen.21:4 : « E Abraam circoncit Isaac, son filh, a l'edat d'uèch jorns, coma Dieu o li aviá comandat. »

A son torn, lo filh legitim es circoncis. L'òrdre de Dieu es obesit.

Gen.21:5 : « E Abraam èra annadit de cent ans quand Isaac, son filh, li nasquèt. »

La causa es remarcabla, mas pas se se la compara a las nòrmas antédiluviennes.

Gen.21:6 : « E Sarah ditz : Dieu m'a balhat luòc de rire ; qual que siá l'ausirà rirà amb ieu. »

Sarah tròba la situacion risibla perque es umana e victima dels prejudjats umans. Mas aquela enveja de rire traduch tanben una jòia inesperada. Coma Abraam son espós, obten la possibilitat d'enfantar a una edat ont la causa es pas mai imaginabla sul plan de la normalitat umana.

Gen.21:7 : « E ditz : Qu'aguèsse dich a Abraam : Sara alacharà de fils? Perque li ai enfantat un filh dins sa vielhesa. »

La causa es realament excepcionala e entièrament miraculosa. En agachant aquelas paraulas de Sarah sus un plan profetic, podèm veire en Isaac, lo filh que profetiza l'aliança novèla en Crist, mentre qu'Ismaël profetiza lo filh de la primièra aliança. Per son refús del Crist Jèsus, aquel filh natural nascut segon la carn pel signe de la circoncision serà regetat per Dieu al profièch del filh crestian seleccionat pel mejan de la fe. Coma Isaac, lo Crist fundador de l'aliança novèla va nàisser miraculosament per revelar e representar Dieu jos una aparéncia umana. A l'opausat, Ismaël es concebut unicament sus de basas carnalas e d'ententas estrictament umanas.

Gen.21:8 : « E lo mainatge cresquèt, e foguèt destetat ; e Abraam faguèt una taulejada granda lo jorn ont Isaac foguèt destetat. »

Lo nenet alachat a la popa va venir adolescent, e pel paire Abraam, s'obrís un avenir plen de promessa e de bonaür que festeja gaujosament.

Gen.21:9 : « E Sara viu rire lo filh d'Agar, l'egipciana, qu'aviá enfantat a Abraam ; e ditz a Abraam : »

Décidément, lo rire pren una plaça granda dins la vida del coble benesit. L'aversion e la gelosiá d'Ismaël de cap a Isaac, lo filh legitima, lo conduch a rire en se trufant d'el. Per Sarah, lo limit del suportable es atenchá : après las trufariás de la maire venon las del filh ; çò n'es tròp.

Gen.21:10 : « Caça aquela sirventa e son filh ; perque lo filh d'aquela sirventa eretarà pas amb mon filh, amb Isaac. »

Se pòt comprene l'exasperacion de Sarah mas agacha amb ieu mai naut. Sarah profetiza l'indignitat de la primièra aliança qu'eretarà pas amb los elegits de la novèla, basada, ela, sus la fe en la justícia del Crist Jèsus.

Gen.21:11 : « E aquò foguèt plan marrit als uèlhs d'Abraam, a causa de son filh. »

Abraam reagís pas coma Sarah perque sos sentiments se partejan entre sos dos filhs. La naissença d'Isaac elimina pas las 14 annadas d'afeccion qu'o ligan a Ismaël.

Gen.21:12 : « E Dieu dich a Abraam : Qué aquò siá pas marrit a tos uèlhs a causa del mainatge, e a causa de ta sirventa. Dins tot çò que Sarah t'a dich, escota sa votz : perque en Isaac te serà apelada una semença. »

Dins aquel messatge, Dieu prepara Abraam a acceptar l'alunhament d'Ismaël, son filh ainat. Aquela separacion es dins lo projècte profetic de Dieu ; puèi que profetiza la malescaduda de l'anciana aliança mosaïca. En consolacion, en Isaac, Va multiplicar sa descendéncia. E lo compliment d'aquela paraula divina se farà per l'instauracion de l'aliança novèla ont las « elegits » seràn « apelats » pel messatge de l'Evangèli etèrn de Dieu en Jèsus-Crist.

Atal, paradoxalament, Isaac, serà patriarca de l'anciana aliança e es sustot en Jacob, son filh que segon la carn e lo signe de la circoncision, l'Israël de Dieu serà establhit sus sos fondaments.

Mas la paradòxa ten en çò qu'aquel quitament Isaac profetiza unicament de leiçons pertocant l'aliança novèla en Crist.

Gen.21:13 : « E farai tanben venir una nacion lo filh de la sirventa, perque es ta semença. »

Ismaël es lo patriarca de nombroses pòbles del mejan-orient. Fins que lo Crist paraísse per son ministèri terrèstre salvateur, la legitimitat espirituala apartenissiá unicament als descendents d'aqueles dos filhs d'Abraam. Lo mond occidental viviá dins las multiplas formas del paganisme, ignorant l'existéncia del grand Dieu creator.

Gen.21:14 : « E Abraam se levèt de bon matin, e prenguèt de pan e una otra d'aiga, e los balhèt a Agar, los metent sus son espatla, e li balhèt lo mainatge, e la renvièt. E s'enanèt, e errèt dins lo desèrt de Beër-Shéba. »

L'intervencion de Dieu a tranquillizat Abraam. Sap que Dieu el meteis va velhar sus Agar e Ismaël e consent a se separar d'eles, perque fa fisança a Dieu per los protegir e los guidar. Perque a el meteis estat protegit e guidat fins aquí per Lui.

Gen.21:15 : « E l'aiga de l'otra essent agotada, getèt lo mainatge jos un dels arbrisseaux, »

Dins lo desèrt de Beër-Shéba, l'aiga emportada es lèu consumida e sens aiga, Agar vei pas que la mòrt coma sortida finala per sa facheuse situacion.

Gen.21:16 : « s'enanèt e se seguèt cara e cara, a una portada d'arc ; perque disiá : Qué veja pas se morir lo mainatge. E se seguèt cara e cara, e aucèt sa votz e plorèt. »

Dins aquela situacion extrèma, pel segond còp, Agar vèrsa sos plors davant la fàcia de Dieu.

Gen.21:17 : « E Dieu ausiguèt la votz del mainatge, e l'Àngel de Dieu cridèt de cèls Agar, e li diguèt : Qué as, Agar ? Crenhes pas ponch, perque Dieu a ausit la votz del mainatge, aquí ont es. »

E pel segond còp, Dieu interven e li parla per la rassegarar.

Gen.21:18 : « Lèva-te, relèva lo mainatge e pren-o de ta man ; perque o farai venir una nacion granda. »

O rampèli, lo mainatge Ismaël es un adolescent annadit de 15 a 17 ans, mas n'es pas mens un mainatge somés a sa maire Agar e las doas an pas mai d'aiga a beure. Dieu vòl que sostenga son filh perque un destin poderós li es reservat.

Gen.21:19 : « E Dieu li obriguèt los uèlhs, e vegèt un potz d'aiga ; e anèt e emplenèt d'aiga l'otra, e faguèt beure lo mainatge. »

Fruch d'un miracle o pas, aquel potz d'aiga apareis al moment necessari per tornar a Agar e son filh lo gost de viure. E devon lor vida al poderós Creator qu'obrís o barra la vision e l'intelligéncia de las causas.

Gen.21:20 : « E Dieu foguèt amb lo mainatge, e cresquèt, e abitèt dins lo desèrt e venguèt tiraire d'arc. »

Lo desèrt èra pas donc pas voida puèi qu'Ismaël caçava d'animals que tuava amb son arc per los manjar.

Gen.21:21 : « E abitèt dins lo desèrt de Paran ; e sa maire li prenguèt una femna del país d'Egipte. »

Lo ligam dintra los Ismaélites e los egipcians va donc s'afortir e dins lo temps, la rivalitat d'Ismaël de cap a Isaac se va amplificar fins a ne far d'enemics naturals permanents.

Gen.21:22 : « E arribèt, dins aquel temps, qu'Abimélec, e Picol, cap de son armada, parlèron a Abraam, disent ; Dieu es amb tu en tot çò que fas. »

Las experiéncias provocadas per la presentacion de Sarah coma essent sa sòrre, causas relatadas dins Gen.20, an après a Abimélec qu'Abraam èra lo profèta de Dieu. Es ara crench e crench.

Gen.21:23 : « E ara, jura-me aici, per Dieu, qu'agiràs pas falsament ni de cap a ieu, ni de cap a mos mainatges, ni de cap a mos felens: segon la bontat dont ai usat de cap a tu , agiràs de cap a ieu e de cap al país dins lo qual as sejonat. »

Abimélec vòl pas mai èsser victima de las rusas d'Abraam e desira obtenir d'aqueste dels engatjaments fèrms e resolguts d'aliança pacifica.

Gen.21:24 : « E Abraam ditz: O jurarai. »

Abraam a pas cap de marrida intencion de cap a Abimélec e pòt atal balhar son acòrdi per aquel pacte.

Gen.21:25 : « E Abraam repenguèt Abimélec a causa d'un potz d'aiga dont los servidors d'Abimélec s'èran apoderats per fòrça. »

Gen.21:26 : « E Abimélec ditz : Sabi pas qu'a fach aquela causa, e tanben me n'as pas avertit, e ieu , n'ai pas entendut parlar qu'uèi. »

Gen.21:27 : « E Abraam prenguèt de menut e de gròs bestiar, e o balhèt a Abimélec, e faguèron aliança, eles dos. »

Gen.21:28 : « E Abraam metèt a despart de sèt joves fedas del tropèl ;»

La causida facha per Abraam de « sèt fedas » fa pròva de son ligam amb lo Dieu creator que vòl atal associar a son òbra. Abraam s'es installat dins un país estrangier mas vòl que lo fruch de son trabalh demòra sa propietat.

Gen.21:29 : « e Abimélec ditz a Abraam : Qué aqueles sèt joves fedas qu'as mesas a despart ? »

Gen.21:30 : « E respondèt: Es que prendràs de ma man aqueles sèt joves fedas, per me servir de testimoniatge qu'ai cavat aquel potz. »

Gen.21:31 : « Aquí perquè se cridèt aquel luòc Beër-Shéba, perque i jurèron, los dos. »

Lo potz del litigi a rebut per nom lo mot « shéba » qu'es la raïç de la chifra « sèt » en ebrèu, e que se retròba dins lo mot « schabbat » que designa lo seten jorn, nòstre dissabte santificat al repaus setmanier per Dieu dempuèi la debuta de sa creacion terrèstra. Per conservar lo sovenir d'aquela aliança, lo potz foguèt atal apelat « lo potz dels sèt ».

Gen.21:32 : « E faguèron aliança a Beër-Shéba. E Abimélec se levèt, e Picol, cap de son armada, e tornèron al país dels Philistins. »

Gen.21:33 : « E Abraam plantèt un tamarisc a Beër-Shéba ; e aquí invoquèt lo nom de YaHWÉH, lo Dieu d'eternitat. »

Gen.21:34 : « E Abraam se jornèt longtemps dins lo país dels Philistins. »

Dieu aviá organizat per son servidor de las condicions de patz e de tranquillitat.

Genèsi 22

La separacion del paire e del filh unic sacrificat

Aquel capítol 22 presenta lo tèma profetic del Crist ofèrt en sacrifici per Dieu en Paire. Met en scèna lo principi del salut preparat dins lo secrèt per Dieu tre l'origina de sa decision de crear en fàcia d'el dels cara e cara liures, intelligents e autonòms. Aquel sacrifici serà lo prèmi a pagar per obtenir un retorn d'amor de la part de sas creaturas. Los elegits seràn los qu'auràn respondut a l'espèra de Dieu en tota libertat de causida.

Gen.22:1 : « Après aquelas causas, Dieu metèt Abraam a l'espròva, e li diguèt : Abraam ! E respondèt : M'aquí ! »

Abraam es plan obesissent de cap a Dieu, mas fins ont pòt anar aquela obesissença ? Dieu coneis ja la responsa, mas Abraam deu daissar darrièr el, en testimoniatge per totes los elegits, una pròva concreta de son obesissença exemplara qu'o rend tan digna de l'amor de son Dieu que fa d'el lo patriarca dont la posteritat serà sublimada per la naissença del Crist Jèsus.

Gen.22:2 : « Dieu dich : Pren ton filh, ton unica, lo qu'aimas, Isaac ; envi-te al país de Morija, e aquí ofris-o en olocaust sus l'una de las montanhas que te dirai. »

Dieu apièja volontàriament sus çò que fach mal, al limit del suportable per aquel vièlh òme de mai de cent ans. Dieu li a acordat per miracle la jòia d'aver un filh nascut d'el e de Sarah son esposa legitima. Tanben, çò va amagar a son entorn la demanda incredibla de Dieu : « Ofèrta ton filh unic en sacrifici ». E la responsa positiva d'Abraam aurà per l'umanitat entièra de las consequéncias etèrnas. Perque, après qu'Abraam aurà consentit a ofrir son filh, Dieu el meteís poirà pas mai renonciar a son projècte salvateur ; s'aguèt pogut considerar d'i renonciar.

Relevam l'interès de la precision : « sus l'una de las montanhas que te dirai ». Aquel luòc precís es programat per i recebre la sang del Crist.

Gen.22:3 : « Abraam se levèt de bon matin, sella son ase, e prenguèt amb el dos servidors e son filh Isaac. Fendèt de la fusta per l'olocaust, e partiguèt per anar al luòc que Dieu li aviá dich. »

Abraam a resolgut d'obesir a aquela otrança e la mòrt dins l'arma, organiza la preparacion de la ceremonia sagnosa ordenada per Dieu.

Gen.22:4 : « lo tresen jorn, Abraam, levant los uèlhs, viu lo luòc de luènh. »

Lo país de Morija es a tres jorns de marcha del luòc ont residís.

Gen.22:5 : « E Abraam ditz a sos servidors : Demoratz aici amb l'ase ; ieu e lo jove, anarem fins aquí per adorar, e tornarem al près de vosautres. »

L'accion terribla que s'aprèsta a cometre a pas besonh de testimònis. Se separa donc de sos dos servidors que deuràn esperar son retorn.

Gen.22:6 : « Abraam prenguèt la fusta per l'olocaust, o carguèt sus son filh Isaac, e portèt dins sa man lo fuòc e lo cotèl. E marchèron totes dos amassa. »

Dins aquela scèna profetica, atal coma Crist deurà transportar lo pesuc « patibulum » sul qual sos punhets seràn clavelats, Isaac es cargat de la fusta que, enflamat, va consumir son còs sacrificat.

Gen.22:7 : « Alara Isaac, parlant a Abraam, son paire, dich : Mon paire ! E respondèt : M'aquí, mon filh ! Isaac reprenguèt : Aquí lo fuòc e la lenha ; mas ont es l'anhèl per l'olocaust ? »

Isaac a assistit a de nombroses sacrificis religioses e a plan rason d'èsser estonat per l'absence de l'animal que deu èsser sacrificat.

Gen.22:8 : « Abraam respondèt : Mon filh, Dieu recorrerà el meteís de l'anhèl per l'olocaust. E marchèron totes dos amassa. »

Aquela responsa d'Abraam foguèt dirèctament inspirada per Dieu perque profetiza magnificament l'enòrme sacrifici que Dieu va consentir en s'ofrissent a la crucifixion dins una carn umana, provesissent atal al besonh dels elegits pecadors d'un Salvaire eficaç e just dins la perfeccion divina. Mas Abraam, el, vei pas aquel avenidor salvateur, aquel ròtle del Crist Salvaire profetizat per l'animal sacrificat a YaHWéH, lo totpoderós Dieu creator. Per el, aquela responsa li permet simplement de ganhar de temps, tant agacha amb orror lo crimi que va deure cometre.

Gen.22:9 : « Quand foguèron arribats al luòc que Dieu li aviá dich, Abraam i aucèt un autar, e recaptèt la fusta. Liguèt son filh Isaac, e o metèt sus l'autar, per-dessús la fusta. »

Ailàs per Abraam davant l'autar, i a pas mai mejan d'amagar a Isaac qu'es el que va èsser la feda del sacrifici. Se lo paire Abraam s'es mostrat sublima dins aquela acceptacion fòra nòrma, lo comportament docil d'Isaac es a l'imatge de çò que serà en son temps Jèsus-Crist : sublim dins son obesissença e son abnegacion.

Gen.22:10 : « Puèi Abraam expandiguèt la man, e prenguèt lo cotèl, per escotelar son filh. »

Nòta que per reagir, Dieu espèra la tota darrièra extremitat de l'espròva per tal de balhar al testimoniatge de sos elegits, una reala valor e autenticitat. Lo « cotèl en man » ; demòra pas mai qu'a escotelar Isaac coma las nombrosas fedas ja sacrificadas.

Gen.22:11 : « Alara l'àngel de YaHWÉH lo cridèt dels cèls, e diguèt : Abraam ! Abraam ! E respondèt : M'aquí ! »

La demostracion de la fe obesissenta d'Abraam es facha e perfiechament realizada. Dieu met un tèrme a l'espròva del vièlh e la de son filh tan digne d'el e de son amor.

Relèva-o, cada còp qu'es apelat per Dieu o per son filh, Abraam respond totjorn en disent : « M'aquí ». Aquela responsa espontanèa que giscla d'el fa pròva de sa natura generosa e dobèrta de cap a son venent. En mai, trenca amb l'actitud de l'Adam pres en situacion de pecat que s'amagava de Dieu, al ponch que Dieu èra obligat de li dire : « Ont ès ? ».

Gen.22:12 : « l'àngel dich : Avança pas ta man sul mainatge, e li fas pas res ; perque sabi ara que crenhes Dieu, e que m'as pas refusat ton filh, ton unica. »

Amb la demostracion de sa fe fidèla e obesissenta, Abraam pòt èsser als uèlhs de totes, e fins a la fin del mond, èsser mostrat en modèl de la vertadièra fe, per Dieu, fins a la venguda del Crist que l'incarnarà a son torn dins la perfeccion divina. Es en aquel modèl d'obesissença irreprochabla qu'Abraam ven lo paire espiritual dels vertadièrs cresents salvats per la sang versada per Jèsus-Crist. Dins aquela experiéncia, Abraam ven de jogar lo ròtle de Dieu lo Paire que va ofrir en sacrifici real e mortal, son filh unic nommat Jèsus de Nazaret.

Gen.22:13 : « Abraam levèt los uèlhs, e vegèt darrièr el un marran retengut dins un boisson per las banas ; e Abraam anèt prene lo marran, e l'ofriguèt en olocaust en plaça de son filh. »

A aquel moment, Abraam pòt realizar que sa responsa a Isaac, « mon filh, Dieu se pourvoiera el meteis de l'anhèl per l'olocaust », li èra estada inspirada per Dieu, perque « l'anhèl », en fach, « lo marran jove », es plan « provesit » per Dieu e ofèrt per el. Relèva que los animals sacrificats a YaHWÉH son totjorn de mascles a causa de la responsabilitat e la dominacion balhadas a l'òme, l'Adam mascle. Lo Crist rédempteur serà, el tanben, del sèxe masculin.

Gen.22:14 : « Abraam balhèt a aquel luòc lo nom de YaHWÉH Jiré. Aquí perqué se ditz uèi : A la montanha de YaHWÉH serà vist. »

Lo nom « YaHWÉH Jiré » significa : YaHWÉH serà vist. L'adopcion d'aquel nom es una vertadièra profecia qu'anóncia que dins lo país de Morija, lo grand Dieu invisible qu'inspira la

paur e la crenhença serà vist jos una aparéncia umana mens redobtabla, per portar e obtenir lo salut dels elegits. E l'origina d'aquela nominacion, l'ofèrta d'Isaac en sacrifici, confirma lo ministèri terrèstre de « l'Anhèl de Dieu que tira los pecats del mond ». Coneissent l'interès de Dieu per son respècte dels tips e modèls reproduches e repetits, es probable e quasi certan qu'Abraam aït ofèrt son sacrifici sul luòc meteis ont, 19 sègles mai tard, Jèsus va èsser crucificat siá, al pè del mont Golgotha, en defòra de Jerusalèm, la vila, per un temps solament, santa.

Gen.22:15 : « l'àngel de YaHWÉH cridèt un segond còp Abraam dels cèls, »

Aquela espròva terribla serà la darrièra qu'aurà a patir Abraam. Dieu a trobat en el lo digne patriarca modèla de fe obesissenta, e o li fa saber.

Gen.22:16 : « e dich : O juri per ieu meteis, paraula de YaHWÉH ! Perque tu as fau aquò, e qu'as pas refusat ton filh, ton unica, »

Dieu apiège sus aqueles mots « ton filh, ton unica », perque profetizen son futur sacrifici en Jèsus-Crist segon Jean 3:16 : « Dieu a tant aimat lo mond, qu'a balhat son Filh unic, per fin que qual que siá crei en el perisca pas, mas qu'aja la vida etèrna ».

Gen.22:17 : « te benesirai e multiplicarai ta posteritat, coma las estelas del cèl e coma lo sable qu'es sul bòrd de la mar; e ta posteritat possedirà la pòrta de sos enemics. »

Atencion ! La benediccion d'Abraam s'ereta pas, es per el sol e cada òme o femna de sa descendéncia deurà, a son torn, meritjar la benediccion de Dieu. Perque Dieu li promet una posteritat nombrosa mas demest aquela posteritat, sols los elegits qu'agiràn amb la meteissa fidelitat e la meteissa obesissença seràn benesits per Dieu. Pòdes alara mesurar tota l'ignorància espirituala dels josieus que reivindicavan ufanosament èsser dels filhs d'Abraam donc de filhs que meritavan l'eretatge de sas benediccions. Jèsus los a desmentits en lor mostrant de pèiras e en disent que d'aquelas pèiras, Dieu pòt balhar una posteritat a Abraam. E lor a imputat per paire, non Abraam, mas lo drac.

Dins sa conquista de la tèrra de Canaan, Josué possedirà la pòrta de sos enemics dont la primièra a tombar foguèt la vila de Jérico. En darrièrs, amb Dieu, los sants elegits possediràn la pòrta de la darrièra enemiga : « Babylone la Grand » segon diverses ensenhaments revelats dins l'Apocalipsi de Jèsus-Crist.

Gen.22:18 : « Totas las nacions de la tèrra seràn benesidas en ta posteritat, perque as obesit a ma votz. »

S'agís plan de « totas las nacions de la tèrra », perque l'ofèrta del salut en Crist es prepausada a totes los èssers umans, de totes originas e de totes los pòbles. Mas aquelas nacions devon tanben a Abraam lo fach de poder descobrir los oracles divins revelats al pòble Ebrèu sortit del país d'Egipte. Lo salut en Crist es obtengut per la dobla benediccion d'Abraam e de sa posteritat que representan lo pòble ebrèu e Jèsus de Nazaret siá, Jèsus-Crist.

Es desirable de plan relevar, dins aquel verset, la benediccion e sa causa : l'obesissença aprovada per Dieu.

Gen.22:19 : « Abraam essent tornat cap a sos servidors, se levèron e s'enanèron amassa a Beer Schéba ; perque Abraam demorava a Beer Schéba. »

Gen.22:20 : « Après aquelas causas, se faguèt a Abraam un rapòrt, en disent: Aquí, Milca a tanben enfantat de fils a Nachor, ton fraire : »

Los versets que seguisson an per tòca de preparar lo ligam amb « Rébecca » que va venir l'esposa ideala causida per Dieu pel fidèl e docil Isaac. Serà presa dins la familha pròcha d'Abraam dins la descendéncia de son fraire Nachor.

Gen.22:21 : « Uts, son primièr-nat, Buz, son fraire, Kemuel, paire d'Aram, »

Gen.22:22 : « Késed, Hazo, Pildasch, Jidlaph e Bethuel. »

Gen.22:23 : « Bethuel a engendrat Rebecca. Son aquí los uèch filhs que Milca a enfantats a Nachor, fraire d'Abraam. »

Gen.22:24 : « Sa concubina, nommada Réuma, a tanben enfantat Thébach, Gaham, Tahasch e Maaca. ».

Los compliments de las promessas fachas a Abraam

Genèsi 23 relata la mòrt e l'enterrament de Sarah son esposa a Hébron, dins la cauna de Macpéla. Abraam pren possession d'un luòc funerari sul sòl de Canaan en esperant que Dieu balha lo país entièr a sa descendéncia qualques 400 ans mai tard.

Puèi, dins Gen.24, Abraam consèrva encara lo ròtle de Dieu. Per tal de demorar separat dels pòbles locals pagans, va enviar son servidor dins un luòc alunhat, dins sa pròcha familha, per trobar una esposa per son filh Isaac e van daissar Dieu causir a lor plaça. Del meteis biais, Dieu va seleccionar los elegits que van constituïr l'esposa del Crist, lo Filh de Dieu. Dins aquela seleccion, l'òme es pas per res perque l'iniciativa e lo jutjament apartenisson a Dieu. La causida de Dieu es perfiecha, irreprochable e eficaç, a l'imatge de Rébecca l'esposa causida, imanta, intelligenta e pòlida de figura, e sustot, espirituala e fidèla ; la pèrta que totes los òmes espirituals que vòlon prene femna deurián recercar.

Jacob e Esaü

Mai tard, segon Gen.25, Rébecca es originalament esterila coma abans ela, Saraï l'esposa d'Abram. Aquela esterilitat partejada es deguda al fach que las doas femnas van portar la posteritat benesida fins al Crist que serà el meteis format per Dieu dins lo ventre d'una jove verge apelada Marie. De mena, lo linhatge del projècte salvateur de Dieu es marcada per son accion miraculosa. Sofrent d'aquela esterilitat naturala Rébecca ne crida a YaHWÉH e obten d'el, dos bessons que se baton dins son ventre. Inquieta, interròga Dieu sus aquela causa : « E YaHWÉH li ditz : Doas nacions son dins ton ventre, e dos pòbles se separaràn a la sortida de tas entralhas ; un d'aqueles pòbles serà mai fòrt que l'autre, e lo mai grand serà assujetti al mai pichon. » Elle met al mond dos bessons. A causa de son intensa pilositat, e èra entièrament « ros », d'ont lo nom « Edom » balhat a sa posteritat, l'ainat es nommat « Esaü », nom que significa « pelut ». Lo benjamin es apelat « Jacob », nom que significa : « Enganaire ». Ja los dos noms profetizan lors destins. « Pelut » vendrà son drech d'aïnesse al mai jove per un plat gostós de « ros » siá, de lentilhas rossas. Vend aquel drech d'aïnesse, perque ne sosestima la justa valor. En contrari absolut, l'espiritual « Enganaire » cobeja aquel títol qu'es pas qu'onorific, perque la benediccion de Dieu li es restacada. « Enganaire » es de tip d'aqueles violents que vòlon a tot pèdre forçar lo reialme dels cèls per se n'apoderar e es en pensant a el que Jèsus a parlat a aqueste prepaus. E en vesent aquel zèl borissent, lo còr de Dieu es fòrça regaudit. Tanben, tant pièg per « Pelut » e tant melhor per « Enganaire », perque es el que vendrà « Israèl », per la decision de Dieu. t'i engana pas, Jacob es pas un enganaire ordinari e es un òme remarcable, perque cap d'autre exemple biblic fa pròva de sa determinacion a obtenir la benediccion de Dieu, e es unicament per aténher aquela tòca qu'el « trompa ». Podèm donc totes l'imitar e lo cèl fidèl ne serà regaudit. De son costat, Esaü aurà per

descendència lo pòble d'« Edom », nom que significa « rog », de meteissa raïç e sens qu'Adam, aquel pòble serà un adversari d'Israèl coma la profecia divina l'a anonciat.

Precisi que la color « rossa » designa lo pecat, unicament, dins los imatges profetics del projècte salvateur revelat per Dieu e aquel criteri s'aplique, unicament, als actors de sas mesas en scèna, tal « Esau ». Als tempses tenebroses de l'Edat Mejana, se tuava los mainatges rosses tenguts per diabolicos. Aquí perquè, o precisi, la color rossa fa pas l'òme ordinari mai pecador que la bruna o la blonda, perque lo pecador es identificat per las marridas òbras de sa fe. Es donc unicament, en valor simbolica, que lo « rog », color de la sang umana, es simbòl del pecat, segon Esa.1:18 : « Venètz e plaidegem ! dich YaHWÉH. Se vòstres pecats son coma lo cremesin, vendràn blancs coma la nèu ; se son rogs coma la porpra, vendràn coma la lana. » Tot parièr, dins son Apocalipsi, sa Revelacion, Jèsus restaca la color rossa als instruments umans que servisson inconscientament o pas, lo drac, Satan lo primièr pecador de la vida creada per Dieu ; exemples : lo « caval ros » d'Apo.6:4, lo « dragon ros o rog defunt » d'Apo.12:3, e la « bèstia escarlata » d'Apo.17:3.

Ara qu'a aquel drech d'aïnesse, Jacob va, a son torn, viure de las experiéncias de vida que profetizan los projèctes de Dieu, coma successor d'Abraam.

A quitat sa familha per paur de la colèra de son fraire Esaü, amb rason, segon Gen.27:24, perque aviá resolgut d'o tuar, seguida al détournement de la benediccion de son paire morent, « enganat » per una rusa sortida de l'esperit de Rébecca sa femna. Dins aquel raubatòri, los dos noms dels bessons revèlan lor importància. Perque, lo « Tompeur » utilizèt una pèl peluda per enganar Isaac vengut òrb, se fasant passar atal per son fraire ainat naturalament « Pelut ». Las gents espiritualas se sostenon e Rébecca semblava mai a Jacob qu'a Esaü. Dins aquela accion, Dieu contraditz la causida umana e carnala d'Isaac que preferissiá Esaü lo çaire que li portava de gibier qu'apreciava. E Dieu fa obtenir lo drech d'aïnesse al que n'es lo mai digne : Jacob l'Enganaire.

Arribat en çò de Laban, son oncle aramèu fraire de Rébecca, per trabalhar per el, Jacob se pren d'amor per Rachel la mai jove mas la mai polida de las filhas de Laban. Çò qu'ignòra, es que dins sa vida reala, Dieu li fa jogar un ròtle profetic que deu profetizar son projècte salvateur. Tanben, après « sèt ans » de trabalh per obtenir sa fòrça-aimada Rachel, Laban li impausa sa filha ainada « Léa » e la li balha per femna. Per obtenir e esposar Rachel, deurà trabalhar encara « sèt ans » per son oncle. Dins aquela experiéncia, « Jacob » profetiza çò que Dieu va deure patir dins son projècte salvateur. Perque el-tanben va far una primièra aliança non conforma al desir de son còr, perque l'experiéncia d'un Israèl carnal e nacional serà pas marcada per la capitada e la glòria que sa bontat merita. Las successions dels « Jutges » e dels « reis » acaban totjorn mal, malgrat qualques raras excepcions. E l'esposa desirada digna de son amor, l'obtendrà pas qu'en segonda aliança après aver demostrat son amor e revelat son plan del salut dins lo ministèri de Jèsus-Crist ; son ensenhament, sa mòrt, e sa resurreccion. Relèva malgrat que las preferéncias umanas e divinas son entièrament invertidas. La fòrça-aimada de Jacob es l'esteril Rachel, mas la de Dieu, es la prolifica Léa. En balhant a Jacob, en primièr, per femna, Léa, Dieu fa viure a son profèta, la decepcion que van esprovar, totes dos, dins lor primièra aliança. Dins aquela experiéncia, Dieu anóncia que sa primièra aliança serà una terribla malescaduda. E lo regèt del Messias Jèsus per sos descendents a confirmat aquel

messatge profetic. Léa qu'èra pas la fòrça-aimada causida per l'espós es un imatge que profetiza los elegits de l'aliança novèla que, d'origina pagana, visquèron longtemps dins l'ignorància de l'existéncia del Dieu creator unic. Pasmens, la natura prolifica de Léa profetizava una aliança que portariá fòrça fruches a la glòria de Dieu. E Esaïe 54:1 confirma, disent : « Regaudís-te, estèril, tu qu'enfantas pas mai ! Fai esclatar ton alegrànça e ta jòia, tu qu'as pas mai de dolors ! Perque los fils de la laissada seràn mai nombroses que los fils de la qu'es maridada, dich YaHWÉH ». Aicí la laissada profetiza, per Léa, l'aliança novèla, e la qu'èra maridada, per Rachel, l'anciana aliança ebraïca.

Jacob ven Israèl

Partit d'en çò de Laban ric e prospèra, Jacob e los que li apartenisson tornan en çò de son fraire Esaü dont crenh la justa colèra vengeresse. Una nuèch, Dieu se presenta sieu e combaton l'un contra l'autre fins a l'alba. Dieu o nafra fin finala a l'anca e el dich que s'apelarà d'ara enlà « Israèl », perque es sortit venceire en combatent Dieu e los òmes. Dins aquela experiéncia, Dieu a volgut metre en scèna, l'imatge de l'arma combatenta de Jacob dins son combat de la fe. Nommat per Dieu Israèl, obten çò que desirava e recercava imperiosament : sa benediccion per Dieu. La benediccion d'Abraam en Isaac, prenguèt atal forma per la constitucion de l'Israèl carnal que, bastit sus Jacob vengut Israèl, vendrà lèu una nacion crencha, après la sortida de l'Egipte esclavagista. La gràcia de Dieu avent preparat Esaü, los dos fraires se retròban dins la patz e la jòia.

Amb sas doas esposas e lors doas sirventas, Jacob se retròba lo paire de 12 dròlles e una sola dròlla. Esteril a la partença coma Saraï e Rébecca, mas idolatra, Rachel obten de Dieu dos mainatges, Josèp l'ainat e Benjamin lo mai jove. Se morís en metent al mond son segond mainatge. Profetiza atal la fin de l'anciana aliança que va cessar amb l'instauracion de la novèla basada sus la sang expiatòria de Jèsus-Crist. Mas en segonda aplicacion, aquelas circonstàncias mortals profetizan lo sòrt final de sos elegits que seràn salvats per son urosa intervencion quand tornarà dins son aspècte divin gloriós en Micaël Jèsus-Crist. Aquel retornament de la situacion dels darrièrs elegits es profetizat pel cambiament de nom del mainatge qu'apelat « Ben-Oni » siá, « fils de ma dolor », per la maire morenta, es tornat nomenar per Jacob, lo paire, « Benjamin » siá, « fils de drecha » (costat drech) siá, fils benesit. En confirmacion, dins Matt.25:33, Jèsus-Crist plaçarà « sas fedas a sa drecha e los bocas a son esquèrra ». Aquel nom « Benjamin » foguèt causit per Dieu, unicament per son projècte profetic, donc per nosautres, perque per Jacob aviá pas gaire de sens ; e per Dieu, l'idolatra Rachel meritava pas lo qualificatiu de « drecha ». Aquelas causas pertocant la fin del mond son desvolopadas dins las explicacions d'Apo.7:8.

Lo remirable Joseph

Dins l'istòria d'Israèl, lo ròtle que Dieu balha a Joseph o va conduire a dominar sos fraires que, exasperats per sa dominacion espirituala, o vendon a de mercands arabs. En Egipte, son

onestetat e sa fidelitat o fan apreciar, mas la femna de son mèstre volent abusar d'el, li avent resistit, Joseph se va retrobar en preson. Aquí, explicant de sòmís, los eveniments o van conduire al mai naut grade al dejós del faraon : primièr Visir. Aquela elevacion pausa sus son don profetic coma per Daniel après el. Aquel don o fa apreciar de Faraon que li fisa Egipte. A l'escasença d'una famina, los fraires de Jacob se van anar en Egipte e aquí, Joseph se reconciliarà amb sos marrits fraires. Jacob e Benjamin los rejonheràn e es aital que los ebrèus s'installan en Egipte dins la region de Gosen.

L'Exòde e lo fidèl Moïse

Mes en esclavatge, los ebrèus van trobar en Moïses, lo mainatge ebrèu dont lo nom significa « salvat de las aigas », de Nil, naut e adoptat per la dròlla de Faraon, lo liberator preparat per Dieu.

Mentre que las condicions de lor esclavatge se durcisson e s'amplifican, per defendre un ebrèu, Moïse tua un egipcian, e fugís fòra d'Egipte. Son viatge lo conduch a Madian, dins Arabia Saudita ont vivon los descendents d'Abraam e Kétura sa segonda femna, esposada après la mòrt de Sarah. Epousant Séphora, la filha ainat de son sògre Jethro, 40 ans mai tard, Moïse encontra Dieu en fasant pàisser sos tropèls cap a la montanha del Horeb. Lo creator li apareis jos la forma d'un boisson incandescent que crèma mas se consumís pas. Li revèla son projècte per Israèl e l'envia en Egipte per guidar la sortida de son pòble.

Dètz plagas faràn besonh per obligar Faraon a daissar partir liurament sos precioses esclaus. Mas es la desena que va prene una importància profetica de primièr plan. Perque Dieu fa se morir totes los primièrs-nascuts d'Egipte, òmes e animals. E lo meteís jorn, los ebrèus celèbran la primièra Pâque de lor istòria. La Pâque profetizava la mòrt del Messias Jèsus, lo « primièr-nat » e « l'Anhèl de Dieu » pur e sens taca ofèrt en sacrifici coma « l'anhèl » immolat al jorn de la sortida d'Egipte. Après lo sacrifici d'Isaac demandat per Dieu a Abraam, la Pâque de la sortida d'Egipte es la segonda anòncia profetica de la mòrt del Messias (Onchat) Jèsus siá, en tèrmes grècs, de Jèsus lo Crist. La sortida d'Egipte s'es complida al 14en jorn del primièr mes de l'annada, cap al sègle 15en abans nòstra èra siá, cap a 2500 ans après lo pecat d'Eve e d'Adam. Aquelas chifras confirman lo temps de « 400 ans » dels « quatre generacions » balhat per Dieu en delai als Amoréens, abitants de la tèrra de Canaan.

L'orguèlh e l'esperit rebèl de Faraon va desaparéisser amb son armada dins las aigas de la « mar roja » que tròba atal sa significacion, perque se torna barrar sus eles après s'èsser obèrta per permetre als ebrèus de dintrar sus la tèrra d'Arabia Saudita, per l'extremitat sud de la peninsula egipciana. Evitant Madian, Dieu dirigís son pòble pel desèrt cap al mont Sinaï ont li presentarà sa lei dels « dètz comandaments ». Davant lo sol verai Dieu, Israèl es ara una nacion ensenhada que deu esprovar. A aquela fin, Moïse es apelat al prèu d'el, sus la montanha del Sinaï e Dieu o reten atal pendent 40 jorns e nuèchs. Li remet las doas taulas de la lei gravadas de son divin det. Dins lo camp del pòble ebrèu, l'absència perlongada de Moïse favoriza los

esperits rebèls que fan pression sus Aaron e acaban per li far acceptar la fonta e lo motlatge d'un « vedèl d'aur ». Aquela experiéncia resumís, a ela sola, lo comportament de cap a Dieu de las gents rebèllas de totas las epòcas. Lor refús de se sometre a son autoritat los conduch a preferir doûter de son existéncia. E los multiples castigs de Dieu i cambian pas res. Après aqueles 40 jorns e nuèchs d'espròva, la paur dels gigants de Canaan condemnarà lo pòble a errar dins lo desèrt pendent 40 ans e, sols d'aquela generacion esprovada, Josué e Caleb poiràn dintrar dins la tèrra promesa ofèrta per Dieu cap a 2540 dempuèi lo pecat d'Adam.

Los personatges de primièr plan del raconte de la Genèsi son los actors d'una mesa en scèna organizada pel Dieu creator. Cadun d'eles transmet, dins una tòca profetica o pas, una leiçon, e aquela idèa d'espectacle es estada confirmada per l'apòstol Pau que ditz dins 1 Agacin.4:9 : « Perque Dieu, çò me sembla, a fach de nosautres, apòstols, los darrièrs dels òmes, dels condemnats a mòrt en qualque mena, puèi que sèm estadas en spectacle al mond, als àngels e als òmes. » Dempuèi, la messatgièra del Senhor, Ellen G.White, a escrich son celèbre libre entitolat « la Tragèdia dels Sègles ». L'idèa de l'« spectacle » es donc confirmada, mas après las « vedetas, las estelas » del sant libre, es al torn de cadun de nosautres de jogar son pròpri ròtle, sabent qu'ensenhats per lors experiéncias, sèm plaçats dins lo dever d'imitar lors bonas òbras, sens reproduire lors errors. Per nosautres, coma per Daniel (Mon Jutge es Dieu), Dieu rèsta « nòstre Jutge », compâtissant, cèrtas, mas « lo Jutge » que far pas d'excepcion per degun.

L'experiéncia de l'Israèl nacional josieu es desastrosa, mas l'es pas mai que la de la fe crestiana de nòstra èra que s'acaba dins una apostasia generalizada. Se cal pas estonar d'aquela semblança, perque l'Israèl de l'anciana aliança èra pas qu'un microcòsme, un escapolon, dels èssers umans que pòblan tota la tèrra. Aquí perqué la vertadièra fe i èra tan rara coma dins la novèla aliança bastida sul Salvaire e « Testimòni Fidèl » Jèsus-Crist.

De Bíblia en general

Tota la Bíblia, dictada puèi inspirada per Dieu a sos servidors umans, pòrta de las leiçons profeticas ; de Genèsi a Apocalipsi. Los actors causits per Dieu nos son presentats tals coma son realament dins lor vertadièra natura. Mas per bastir de messatges profetics dins aquel spectacle perpetual, lo Dieu creator ven l'Organizator dels eveniments. Après la sortida d'Egipte, Dieu balha a Israèl l'aspècte liure de sa lei celèsta pendent 300 ans, lo temps dels « jutges » que s'acaba cap a 2840. E dins aquela libertat, lo retorn cap al pecat, obliga Dieu a punir « sèt còps » son pòble qu'el libre en darrièr als Philistins, lors enemics ereditaris. E « sèt còps », suscita dels « liberators ». La Bíblia dich que, dins aquela epòca, « cadun fasiá çò que voliá ». E aquel temps de totala libertat faguèt besonh per que lo fruch portat per cadun siá revelat. N'es tot parièr dins nòstre « temps de la fin ». Aqueles tres cents ans de libertat marcats pel retorn constant dels ebrèus al pecat, Dieu nos prepausa de los comparar amb los tres cents ans de la vida del just Hénoc que nos presenta en modèl exemplar de sos elegits, en

disent : « Hénoch marchèt tres cents ans amb Dieu, puèi fuguèt pas mai perque Dieu o prenguèt » ; amb el, en o fasant dintrar en primièr dins son eternitat coma, après el, Moïse e Elie, e los sants ressuscitats a la mòrt de Jèsus, abans totes los autres elegits, dont los apòstols de Jèsus-Crist ; seràn totes transmués o ressuscitats al darrièr jorn.

Après lo dels « jutges », venguèt lo temps dels reis e aquí encara, Dieu balha a sos dos primièrs actors un ròtle profetic que ven confirmar lo messatge de la progression del mal cap al ben final siá, de la nuèch, o tenèbras, cap al lum. Es aital qu'aqueles dos òmes, Saül e David, profetizan lo projècte global del plan del salut preparat pels elegits terrèstres, siá las doas fasas o doas santas alianças successivas. Relèva-o amb ieu, David ven rei unicament a la mòrt del rei Saül, atal coma la mòrt de l'anciana aliança perpetuala permet al Crist d'instaurar son aliança novèla, son regne e sa dominacion etèrna.

Ai ja evocat aquel subjècte, mas o rampèli, las monarquias terrèstras an pas de legitimitat divina perque los ebrèus an demandat a Dieu d'aver un rei « coma las autras nacions » terrèstras, elas, « paganas ». Çò que significa que lo modèl d'aqueles reis es de tip de las valors satanicas e non divinas. Aitant, per Dieu, lo rei es doç, umil de còr, plen d'abnegacion e de compassion, se fasant lo servidor de totes, aitant lo del drac es dur, orgulhós, egoïsta e mespresant, e exigís d'èsser servit per totes. Nafrat injustament per son regèt de la part de son pòble, Dieu a enausit sa demanda e per son malaür, li a balhat un rei segon los critèris del drac e totes sas injustícias. D'aquí enlà, per son pòble Israèl, mas el sol, la reialtat a obtengut sa divina legitimitat.

La paraula verbala o escricha es lo mejan d'escambi entre doas personas individualas. La Bíblia es la paraula de Dieu dins lo sens ont per transmetre sas leiçons a sas creaturas terrèstras, Dieu a amassat de testimoniats dictats o inspirats a sos servidors ; testimoniats triats, seleccionats e regropats per el al fil del temps. Cal pas que nos estonam en relevant l'imperfeccion de la justícia establida sus la tèrra, perque copats de Dieu, los òmes pòdon pas establir lor justícia que sus la letra de la lei. Solament, Dieu nos dich per Jèsus que « la letra calada mas l'esperit vivifica », aquela letra. Las escrituras santas de la Bíblia pòdon pas donc qu'èsser de « testimònis » coma l'indique Apo.11:3 mas en cap de cas, dels « jutges ». En reconeissent que la letra de la lei es incapabla de tornar un just jutjament, Dieu fa aparéisser una vertat que pausa unicament sus la natura divina de sa persona. Pòt sol tornar un just jutjament, perque sa capacitat d'analizar las pensadas secrètas de l'esperit de sas creaturas li permet de conéisser las motivacions dels que jutja, causas amagadas e ignoradas per las autras creaturas. La Bíblia prepausa pas donc que la basa dels testimoniats utilizats pel jutjament. Pendent los « mila ans » del jutjament celèst, los sants elegits van accedir a las motivacions de las armas jutjadas. Amb Jèsus-Crist, poirà atal tornar un jutjament perfiech rendut necessari puèi que lo verdicte final establís la longor del temps de patiment patit dins la segonda mòrt. Aquela coneissença de la motivacion reala del colpable nos permet de comprene melhor la cleméncia de Dieu de cap a Caïn, lo primièr murtrièr terrèstre. Segon lo sol testimoniats presentat en letra dins la Bíblia, Caïn fuguèt possat cap a la gelosiá per la causida de Dieu de benesir l'ofrenda d'Abel e de dédaigner la de Caïn, sens qu'aqueste conesca la rason d'aquela diferéncia qu'èra espirituala e encara ignorada. Las causas son atal, la vida es constituïda per d'innombrables paramètres e condicions que Dieu sol pòt identificar e jutjar en coneissença de causa. Aiçò diguèt, la Bíblia demòra pels òmes, lo sol libre que presenta en letras las basas de

la lei que jutja lors accions, en esperant qu'al cèl lors pensadas secrètas sián reveladas als sants elegits. Solament lo ròtle de la letra es de condemnar o jutjar l'accion. Aquí perquè, dins son Apocalipsi, Jèsus rampèla als òmes l'importància de lors « òbras » e parla rarament de lor fe. Dins Jac.2:17, l'apòstol Jacques a rampelat que « sens las òbras la fe es mòrta », tanben confirmant aquel vejaire, Jèsus parle pas que d'« òbras » bonas o marridas engendradas per la fe. E per èsser engendradas per la fe, aquelas òbras son exclusivament las que la Bíblia ensenha al títol de leis divinas. Las bonas accions presadas per la glèisa catolica son pas presas en compte, perque son d'òbras de caractèr e d'inspiracion umanistas.

Al temps de la fin, la Bíblia es totalament mepresada e la societat umana presenta un aspècte mystificateur messorguier globalizat. Es mentre que lo mot « vertat » que caracteriza la santa Bíblia paraula del Dieu viu, e mai largament, son projècte global universal, pren tota son importància. Perque lo mesprètz d'aquela unica « vertat » conduch l'umanitat a se bastir sus las messorgas dins totes los domenis relacionals, profans, religioses, politics o economics.

Aquel article essent redigit lo sabat del 14 d'Agost de 2021, deman siá, lo 15 d'Agost, en grandas amassadas, las victimas enganadas per la falsa religion van far omenatge a la mistificacion satanica mai capitada de sa carrièra, dempuèi son utilizacion de la « sèrp » coma mèdiu en « Eden » : son aparicion jos l'imatge de la « verge Marie ». La vertadièra, ela, èra pas mai verge, puèi qu'après Jèsus, a enfantat de fils e de dròllas ; fraires e sòrres de Jèsus. Mas la messorga a la vida dura e resistís quitament als melhors arguments biblics. Qué impòrta, après aquel 15 d'Agost, demorarà pas a aquel otratge, al plus, qu'uèch celebracions per irritar Dieu e atisar sa justa colèra que tornarà tombar sus caps dels colpables. Relevam que dins aquela aparicion, de mainatges son estats causits per autentificar la vision de la « verge ». Son tant innocents coma s'o ditz e o pretend ? Nascuts pecadors, l'innocència lor es imputada a tòrt, mas se los pòt pas çaquela acusar de complicitat. La vision recebuda per aqueles mainatges èra fòrça reala, mas lo drac tanben es un esperit rebèl plan real e Jèsus-Crist li a consacrat fòrça de sas paraulas per avertir sos servidors a son subjècte. L'istòria fa pròva de son poder seductor enganaire que conduch a la « segonda mòrt » sas victimas sedusidas e enganadas. L'adoracion del drac per la glèisa catolica papala e romana es denunciada per Dieu, dins aquel verset d'Apo.13:4 : « E adorèron lo dragon, perque aviá balhat l'autoritat a la bèstia ; adorèron la bèstia, en disent : Qu'es parièr a la bèstia, e que pòt combatre contra ela ? ». En realitat, es pas qu'après la fin d'aquela « adoracion » de « la bèstia » constrenhenta e persécitrice dels vertadièrs sants elegits de Jèsus-Crist que, dins un temps de tolerància que las circonstàncias li an impausat, aquela adoracion s'es perlongada pel mejan seductor de las aparicions de la « verge » diabolica ; una « femna » per remplaçar la « sèrp » après que la « sèrp » aja sedusit la « femna » qu'a sedusit son espós. Lo principi demòra lo meteís e es totjorn tanben eficaç.

L'ora de la darrièra causida

Aquel estudi de las revelacions divinas s'acaba sus l'analisi del libre de la Genèsi que nos a revelat qu'es Dieu jos totes sos aspèctes de caractèr. Venèm de veire coma es resolgut dins

son exigéncia d'obesissença de la part de sas creaturas en sometent Abram a una espròva de fe fòra nòrma mentre qu'èra annadit de quasi cent ans ; aquela exigéncia divina es pas donc mai a demostrar.

Pontualament de la darrièra causida prepausada per Dieu dempuèi la prima 1843, e mai precisament exigida dempuèi lo 22 d'Octobre de 1844, l'observacion del sabat es requerida per Dieu coma pròva de l'amor que li es tornat per sos vertadièrs sants elegits. La situacion espirituala universala se presenta atal jos la forma d'una sola question qu'es adreçada a l'ensemble dels membres de las organizacions religiosas, crestianas, exclusivament.

La question que tua o fach viure eternalament

Un emperador, un rei, o un papa, çò es abilitat e autorizat a cambiar las paraulas pronunciadas e escrichas per Dieu, o jos sa dictada coma o faguèt Moïse ?

Avent tot previst, aquela quita question, Jèsus a balhat per avança sa responsa, en disent dins Mat.5:17-18 : « Cresètz pas que siá vengut per abolir la lei o los profètas ; soi vengut non per abolir, mas per complir. Perque, o vos disi en vertat, tant que lo cèl e la tèrra passaràn pas ponch, desapareisserà pas de la lei un sol iòta o un sol trach de letra, fins que tot siá arribat. » Lo meteís Jèsus a tanben anonciat coma sas paraulas qu'a dichas nos jutjaràn, dins Jean 12:47 a 49 : « se qualqu'un ausís mas paraulas e los garda pas ponch, soi pas ieu que lo jutge ; perque soi vengut non per jutjar lo mond, mas per salvar lo mond. Lo que me regèta e que recep pas mas paraulas a son jutge ; la paraula qu'ai anonciada, es ela qu'o jutjarà al darrièr jorn. Perque ai pas ponch parlat d'ieu meteís ; mas lo Paire, que m'a enviat, m'a prescrich el meteís çò que devi dire e anonciar.»

Tala es la concepcion que Dieu se fa de sa lei. Mas Dan.7:25 a revelat que l'intencion de la « cambiar » deví aparéisser dins l'èra crestiana, en disent a prepaus del papisme catolic roman : « Prononciarà de paraulas contra lo Plan Naut, oprimirà los sants del Plan-Naut, e esperarà cambiar los tempses e la lei ; e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps. » Un otratge que cessarà e que sauprà justament punir segon lo verset 26 que seguís : « Puèi vendrà lo jutjament, e se li tirarà sa dominacion, que serà destrucha e avalida per totjorn. » Aqueles « tempses » o annadas profeticas anóncian son regne persécuteur complit pendent 1260 annadas, dempuèi 538 fins en 1798.

Aquel « jutjament » se complís en mantuna fasa.

La primièra fasa es preparatòria ; es l'òbra de la separacion e de la santificacion de la fe « adventista » instaurada per Dieu dempuèi la prima 1843. L'adventisme es separat de las religions catolicas e protestantas. Dins Apocalipsi, aquela fasa concernís las epòcas « sardas, Filadèlfia e Laodicée » dins Apo.3:1-7-14.

La segonda fasa es executòria : « se li tirarà sa dominacion ». Es lo retorn gloriós de Jèsus-Crist esperat per la prima 2030. Los elegits adventistas dintran dins l'eternitat separats dels rebèls catolics, protestants e adventistas indignes que se morisson sus la tèrra. L'accion se complís sus la fin de l'epòca « Laodicée » d'Apo.3:14.

La tresena fasa es la del jutjament dels mòrts descasuts, mes en accion pels elegits dintrats dins lo reialme celèst de Dieu. Las victimas son vengudas los jutges e de faïçon separada, la vida de cadun dels rebèls es jutjada e una senténcia finala proporcionala a lor culpabilitat es pronunciada. Aquelas senténcias determinan la longor del temps dels « torments » que provocarà l'accion de lor « segonda mòrt ». Dins Apocalipsi, aquel tèma es lo subjècte d'Apo.4 ; 11:18 e 20:4 ; aiçò dempuèi Dan.7:9-10.

En quatren, sus la fin del seten millenari, lo sabat grand per Dieu e sos elegits en Crist, ven la fasa executiva de las senténcias tornadas per Crist e sos elegits. Sus la tèrra del pecat ont son ressuscitats, los rebèls condemnats son avalits, « per totjorn », per « lo fuòc de la segonda mòrt ». Dins Apocalipsi, aquel jutjament executiu o « jutjament darrièr » es lo tèma d'Apo.20:11 a 15.

Pontualament de la darrièra causida, se separan definitivament doas concepcions religiosas inconciliablas, perque fòrça opausadas l'una a l'autre. Los elegits del Crist ausisson sa votz e s'adaptan a sas exigéncias del temps ont lor parla e los crida. Dins l'autra posicion, se tròban los crestians que seguisson de las tradicions religiosament establidas dempuèi de sègles coma se la vertat èra una question de temps e non d'intelligéncia, de rasonament e de testimoniatge. Aquelas gents an pas comprés çò que representa « l'aliança novèla » anonciada pel profèta Jérémie dins Jér.31:31 a 34 : « Aquí, los jorns venon, dich YaHWÉH, ont farai amb l'ostal d'Israèl e l'ostal de Juda una aliança novèla, non coma l'aliança que tractèri amb lors paires, lo jorn ont los sasissi per la man per los far sortir del país d'Egipte, aliança qu'an violada, malgrat que foguèsse lor mèstre, diguèt YaHWÉH. Mas aquí l'aliança que farai amb l'ostal d'Israèl, après aqueles jorns, dich YaHWÉH : Metrai ma lei al dedins d'eles, l'escriurai dins lor còr ; e serai lor Dieu, e seràn mon pòble. Aqueste ensenharà pas mai son venent, ni aquel son fraire, en disent : Coneissètz YaHWÉH ! Perque totes me coneisseràn, dempuèi lo mai pichon fins al mai grand, dich YaHWÉH ; Perque perdonarai lor iniquitat, e me rebrembarai pas mai de lor pecat. » Coma Dieu pòt capitar a « escriure dins lo còr » de l'òme l'amor de sa santa lei, causa qu'aviá pas capitat a obtenir la nòrma de l'anciana aliança ? La responsa a aquela question, e unica diferéncia de las doas alianças, ven jos l'aspècte de la demostracion de l'amor divin complit per la mòrt expiatòria del substitut Jèsus-Crist en lo qual s'es incarnat e revelat. Solament la mòrt de Jèsus es pas venguda metre fin a l'obesissença mas al contrari, a balhat als elegits de las rasons de se mostrar encara mai obesissents de cap al Dieu capable d'aimar tanben fòrça. E quand ganha lo còr de l'òme, la tòca recercada per Dieu es atench ; obten un elegit apte e digne de partejar son eternitat.

Lo darrièr messatge que Dieu t'a presentat dins aquel obratge es lo subjècte de la separacion. Es lo ponch vital que fa tota la diferéncia entre l'elegit e lo cridat. Dins sa natura normala, l'òme aima pas èsser destorbat dins sas costumats e sas concepcions de las causas. Pasmens, aquel destorbament es rendut necessari puèi qu'abituat a la messorga establida, per venir son elegit, l'òme deu èsser arrancat e desviat per s'adaptar a la vertat que Dieu li mòstra. Es mentre que la separacion d'amb aquel e los que Dieu apròva pas es renduda necessària. L'elegit deu demostrar sa capacitat a remetre en causa concretament sas idèas, sas costumats, e sos ligams carnals amb d'èssers dont lo destin serà pas jamai la vida etèrna.

Pels elegits, la prioritat religiosa es verticala ; la tòca es de crear un ligam solid amb lo Dieu creator, foguèt-çò al detriment de las relacions umanas. Pels descasuts, la religion es horizontala ; balhan prioritat al ligam establhit amb los autres umans, seriá-çò al detriment de Dieu.

L'adventisme del seten jorn : una separacion, un nom, una istòria

Los darrièrs elegits de la fe crestiana son amassats espiritualament per formar l'Israèl dels « 12 tribús » d'Apo.7. Lor seleccion s'es complida per una seguida d'espròvas de fe basadas sus l'interès manifestat per la paraula profetica qu'anóncia dins Dan.8:14 la data 1843. Devíá marcar la represa en man per Dieu del crestianisme, fins aquí representat per la fe catolica dempuèi 538 e per la fe protestanta eissida del temps de la Reforma dempuèi 1170. Lo verset de Dan.8:14 foguèt interpretat coma anonciant lo retorn gloriós del Crist, son aveniment que provoquèt son « espèra », en latin « adventus » d'ont lo nom adventista que foguèt balhat a l'experiéncia e sos adèptes entre 1843 e 1844. En aparéncia, aquel messatge parlava pas del sabat, mas en aparéncia solament, perque lo retorn del Crist va marcar la dintrada dins lo seten millenari siá, lo grand sabat profetizat, cada setmana, pel sabat del seten jorn : lo dissabte dels josieus. Ignorant aquel ligam, los primièrs adventistas an pas descobèrt l'importància que Dieu balha al sabat qu'après aquel temps d'espròva. E quand l'an comprés, los pionièrs ensenhavan fèrmament la vertat del sabat remembrada dins lo nom de la glèisa formada, « de seten jorn ». Mas amb lo temps, los eretièrs de l'òbra an pas mai balhat al sabat l'importància que Dieu li balha, aiçò en restacant son exigibilitat al temps del retorn de Jèsus-Crist en plaça de la restacar a la data 1843 indicada per la profecia de Daniel. Regetar a mai tard una exigéncia divina tanben fundamentala a constituït una falta dont la consequéncia es estada, en 1994, lo regèt per Dieu de l'organizacion e de sos membres qu'a liurats al camp rebèl ja condemnat per el dempuèi 1843. Aquela trista experiéncia e aquela malescaduda de la darrièra institucion oficiala de la fe crestiana fa pròva d'aquela incapacitat del fals crestianisme a acceptar la separacion dels ligams umans. L'absence d'amor per la vertat divina e donc per Dieu el meteis es en causa, e es aquí, l'ultima leiçon de l'istòria de la fe crestiana que te pòdi explicar, per t'ensenhar e t'avertir, al nom del Dieu Totpoderós, YaHWÉH-Micaël-Jèsus-Crist.

Enfin, totjorn dins aquel meteis tèma, perque m'a costat lo prètz d'una penosa separacion espirituala, te rampèli aquel verset de Matt.10:37 e, perque los versets qu'o precedisson resumisson clarament lo caractèr séparateur de la vertadièra fe crestiana, los menciono totes del verset 34 al verset 38 :

« Cresètz pas que siá vengut portar la patz sus la tèrra ; soi pas vengut portar la patz, mas l'espasa. Perque soi vengut metre la division entre l'òme e son paire, entre la dròlla e sa maire, entre la bèla-filha e sa sògra ; e l'òme aurà per enemics las gents de son ostal. Lo qu'aima son paire o sa maire mai qu'ieu es pas digna d'ieu, e lo qu'aima son filh o sa filha mai qu'ieu es pas digna d'ieu ; lo que pren pas sa crotz, e me seguís pas, es pas digna d'ieu.» Aquel verset 37 justifica la benediccion d'Abraam ; testimonièt qu'aimava Dieu mai que son filh carnal. E en rampelant son dever a un fraire adventista, en li citant aquel verset, nòstras rotas se son

separadas e ai rebut de la part de Dieu una benediccion particulara. Foguèri alara tractat per aquel « fraire » de fanatic e dempuèi aquela experiéncia, aviá seguit la via tradicionala adventista. El que m'aviá fach descobrir l'adventisme e los benefaches del vegetarisme es mòrt puèi de la malautiá d'Alseimer, mentre que soi encara en bona santat, vivent e actiu al servici de mon Dieu, annadit de 77 ans, e avent pas recorses ni als doctors, ni als medicaments. Al Dieu creator e sos precioses conselhs ne torna tota la glòria. En vertat !

Per resumir l'istòria de l'adventisme cal retenir los faches següents. Jos aquel nom « adventista », Dieu regropa sos darrièrs sants après una longa dominacion de la fe catolica qu'a legitimat, religiosament, lo dimenge establít jos son nom pagan « jorn del solelh invencit » per Constantin 1èr lo 7 de Març de 321. Mas los primièrs adventistas èran de protestants o de catolics qu'onoravan dévòtament lo dimenge crestian eretat. Foguèron donc seleccionats per Dieu per lor comportament essent estats regaudits pel retorn de Jèsus-Crist que lor foguèt anonciat successivament per la prima 1843 e lo 22 d'Octobre de 1844. Es pas qu'après aquela seleccion, que lo lum del sabat lor foguèt presentada. Tanben, lors interpretacions de las profecias de Daniel e Apocalipsi comportavan d'enòrmas errors que rectificari dins aquel obratge. Sens la coneissença del sabat, los pionièrs an bastit la teoria del jutjament dich « investigatif » qu'an pas jamai sauput remetre en causa ; quitament après que lo lum sul sabat lor es estada balhada. Pels que l'ignòran, rampèli que segon aquela teoria, dempuèi 1843, puèi 1844, dins lo cèl Jèsus examine los libres dels testimoniats per seleccionar sos darrièrs elegits que devon èsser salvats. Pasmens, l'identificacion clara del pecat del dimenge balhava un sens precís al messatge de Dan.8:14, quitament jos sa forma mal traduïda de « purificacion del santuari ». E aquela marrida traduccion creava de controvèrsias insolublas, perque aquela expression concernissiá en primièr, lo compliment per la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist segon Hébr.9:23 : « Èra donc necessari, puèi que los imatges de las causas que son dins los cèls devían èsser purificadas d'aquela faïçon, que las causas celèstas elas meteissas o foguèsson per de sacrificis mai excellents qu'aqueles. Perque Crist es pas dintrat dins un santuari fach de man d'òme, en imitacion del vertadièr, mas es dintrat dins lo cèl meteís, per tal de comparéisser ara per nosautres davant la fàcia de Dieu.» Atal, tot çò que devía èsser purificat dins lo cèl, o foguèt per la mòrt de Jèsus-Crist : lo jutjament investigatif a pas donc mai cap de sens logic. Après la mòrt e la resurreccion de Jèsus, cap de pecat ni pecador non entre al cèl per o solhar tornarmai, perque Jèsus a netejat son aira celèsta en caçant, cap a la tèrra, Satan e sos partisans angelics, segon Apo.12:7 a 12 e sustot al verset 9 : « E foguèt precipitat, lo dragon grand, la sèrp anciana, apelat lo drac e Satan, lo que sedusís tota la tèrra, foguèt precipitat sus la tèrra, e sos àngels foguèron precipitats amb el. »

La segonda error de l'adventisme oficial es venguda, ela tanben, de l'ignorància originala del ròtle del sabat e a pres una importància granda fòrça mai tard. Los adventistas an abusivament fixat lor atencion sul temps de la darrièra, l'utime, espròva de fe que concernirà pas en realitat que los que seràn encara vius al temps del vertadièr retorn de Jèsus-Crist. En particular, an, a tòrt, pensat que lo dimenge vendriá « la marca de la bèstia » unicament pontualament d'aquela darrièra espròva, e es çò qu'explique la recèrca de l'amistat amb de practicants del dimenge renegat per Dieu, en realitat, dempuèi son origina. La pròva qu'ieu en dona es l'existéncia dels « sèt trompetas » d'Apo.8, 9 e 11 dont las sièis primièras avertisson après 321, pendent tota l'èra crestiana, lo pòble de sa practica del pecat del dimenge condemnat per Dieu. Çò que Dan.8:12 aviá ja revelat en disent : « l'armada foguèt liurada amb lo sacrifici

perpetual, a causa del pecat ; la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas entpresas. » Aquel « pecat » èra ja, la practica del dimenge eretat civilament de Constantin 1èr dempuèi 321 e justificat religiosament per la Roma papala dempuèi 538, « la marca de la bèstia » citada dins Apo.13:15 ; 14:9-11 ; 16:2. En 1995, après aver manifestat un regèt del lum profetic qu'ai prepausada entre 1982 e 1991, l'adventisme oficial a comés la grava falta de far aliança amb los enemics declarats e revelats de Dieu. L'exemple dels nombroses repròchis que Dieu a adreçats a l'ancian Israèl per sas alianças amb Egipte, imatge simbolic del pecat tip, es, dins aquela accion, entièrament ignorat ; çò que torna la falta adventista encara mai granda.

En fach, tre la presa de consciéncia del ròtle del sabat e de l'importància que li balha al títol de Dieu creator, lo pòble adventista auria degut identificar clarament sos enemics religioses e se gardar de tota aliança fraternala amb eles. Perque, lo sabat del dissabte essent lo « sagèl del Dieu viu » d'Apo.7:2 siá, la marca reiala del Dieu creator, son adversària, lo dimenge, podia pas qu'èsser « la marca de la bèstia » d'Apo.13:15.

Rampèli aici que las causas de la casuda de l'adventisme oficial institucional son multiples, mas las principalas e los mai grèus concerniscan lo refús dels lums portats sus la vertadièra traduccion de Daniel 8:14 e lo mesprèt manifestat de cap a la flame nòva explicacion de Daniel 12 dont la leiçon consistisca a metre en evidéncia la legitimitat divina de l'adventisme del 7en jorn. Ven puèi la falta d'aver pas plaçat lor esperança dins lo retorn de Jèsus-Crist anonciat per 1994 ; coma los pionièrs de l'òbra l'avián fach en 1843 e 1844.

Los principals jutjaments de Dieu

Sa creacion de la tèrra e dels cèls acabada, al seisen jorn Dieu installa l'òme sus la tèrra. E es a causa del comportament desobesissent de l'umanitat, donc de pecat, que Dieu la va sometre, successivament, pendent son istòria de sèt mila annadas, a sos nombroses jutjaments. A cadun d'aqueles jutjaments dels cambiaments son portats e percebuts de faison concrèta e visibla. Las derivas seguidas per l'umanitat necessitan aquelas intervencions divinas qu'an per tòca de la replaçar sul camin de vertat aprovat per son sobeiran jutjament.

Los jutjaments de l'anciana aliança.

1èr jutjament : Dieu jutja lo pecat comés per Eve e Adam, que son renegats e caçats del « Jardin d'Eden ».

2ème jutjament : Dieu destrutz l'umanitat rebèlla per las aigas del « deluvi » mondial.

3en jutjament : Dieu separa los òmes per de lengas diferentas après lor elevacion de la « torre de Babel ».

4en jutjament : Dieu fa aliança amb Abram que ven puèi Abraam. En aquel temps, Dieu destruch Sodome e Gomorrhe, las vilas ont se practica lo pecat extrèm ; l'odiosa e òrra « coneissença ».

5en jutjament : Dieu desliura Israèl de l'esclavatge d'Egipte, Israèl ven una nacion liura e independenta a la quala Dieu presenta sas leis.

6en jutjament : Pendent 300 ans, jos sa direccion e per l'accion de 7 jutges liberators, Dieu desliura Israèl envasit per sos enemics a causa del pecat.

7en jutjament : A la demanda del pòble, e per sa malediccion, Dieu es remplaçat pels reis terrèstres e lors longas dinastias (Reis de Juda e reis d'Israèl).

8en jutjament : Israèl es deportat a Babylone.

9en jutjament : Israèl regèta lo divin « Messias » Jèsus – Fin de l'anciana aliança. L'aliança novèla comença sus de basas doctrinalas perfiechas.

10en jutjament : L'Estat nacional d'Israèl es destruch pels romans en 70.

Los jutjaments de l'aliança novèla.

Son citats dins Apocalipsi pels « sèt trompetas ».

1èr jutjament : Invasions barbaras après 321 entre 395 e 538.

2ème jutjament : Instauration del regim religiós papal dominator en 538.

3en jutjament : las Guèrras de Religions : opausan los Catolics als protestants reformators desaprovats per Dieu : « los ipocritas » de Dan.11:34.

4en jutjament : L'ateïsme revolucionari francés vèrsa la monarquia e met fin al despotisme catolic roman.

5en jutjament : 1843-1844 e 1994.

– La debuta : Lo decret de Dan.8:14 dintra en aplicacion – exigís l'acabament de l'òbra engatjada per la Reforma dempuèi Pierre Valdo, lo perfiech exemple, dempuèi 1170. La fe protestanta tomba e l'adventisme nais victoriosament : La practica religiosa del dimenge roman es condemnada e la del sabat del dissabte es justificada e, exigida per Dieu en Jèsus-Crist dempuèi 1843. L'òbra de reforma es atal completada e acabada.

– La fin : « vomida » per Jèsus, se morís institutionnellement en 1994, confòrmament al messatge adreçat a « Laodicée ». Lo jutjament de Dieu a començat per son ostal somés a una espròva de fe profetica fatala. Desaprovada, l'èx-elegida rejonh lo camp dels rebèls catolics e protestants.

6en jutjament : La « 6na trompeta » se complís jos la forma de la Tresena Guèrra Mondiala, aquel còp nuclear, descricha dins Dan.11:40 a 45. Los sobrevivents organizan l'ultim

governament universal e tornan lo repaus del primièr jorn obligatòri per un decret. En consequéncia, lo repaus del sabat del seten jorn, lo dissabte, es defendut, defendut jos pena de sancions socialas dins un primièr temps, puèi, fin finala, punit de mòrt per un decret novèl.

7en jutjament : precedit pel temps dels sèt darrièrs flagèls descriches dins Apo.16, a la prima 2030, lo retorn gloriós del Crist met fin a la preséncia de la civilizacion terrèstra umana. L'umanitat es exterminada. Sol, Satan, va demorar presonièr sus la tèrra desolada, « l'abisme » d'Apo.20, pendent « mila ans ».

8en jutjament : Tirats al cèl per Jèsus-Crist, sos elegits procedisson al jutjament dels marrits mòrts. Es lo jutjament citat dins Apo.11:18.

9en jutjament : Lo jutjament darrièr ; los marrits mòrts son ressuscitats per patir la nòrma de la « segonda mòrt » deguda a « l'estanh de fuòc » que recobris la tèrra e consumís amb eles tota traça de las òbras degudas al pecat.

10en jutjament : La tèrra e los cèls solhats son renovelats e glorificats. Benvenguda als elegits dins lo novèl reialme etèrn de Dieu !

Divina d'A a Z, d'Aleph a Tav, d'alfa a omèga

La Bíblia a pas res de comun amb los autres libres escriches pels èssers umans s'es pas son aspècte visual de susfàcia. Perque en realitat, vesèm pas que sa susfàcia que legissèm segon de convencions d'escrituras pròpias a las lengas de l'ebraïc e del grèc, dins las qualas los tèxtes originals nos son estats transmises. Mas dins sa redaccion de la Bíblia, Moïse a utilizat l'ebraïc arcaïc dont las letras de l'alfabet èran diferentas de las letras actualas, son estadas remplaçadas letra per letra pendent l'exili a Babylone, sens pausar de problèmas. Mas las letras èran pegadas las unas contra los autres sens espacer los mots, çò que ne facilitava pas la lectura. Mas darrièr aquel inconvenient se tròba l'avantatge de formar de mots diferents en foncion de la causida de la letra causida per marcar son començament. La causa es possibla e es estada demostrada çò que pròva que la Bíblia es realament plan al dessús de las possibilitats de l'imaginacion e de la realizacion umanas. Solas, la pensada e la memòria del Dieu creator illimitat pòdon aver concebut una tala òbra. Perque çò constat de lecturas multiplas de la Bíblia revèla que cada mot que i apareis es estat causit e inspirat per Dieu als divèrses escrivans de sos libres pendent lo temps fins al darrièr, sa Revelacion o Apocalipsi.

Cap a 1890, un matematician rus Yvan Panin a demostrat l'existéncia de figuras numericas dins divèrses aspèctes de la construccion dels tèxtes biblics. Perque l'ebraïc e lo grèc an en comun lo fach que las letras de lors alfabet son tanben utilizadas coma chifras e nombres. Las demostracions fachas per Yvan Panin an considerablament agravat la culpabilitat dels òmes que prenon pas la Bíblia de Dieu al seriós. Perque s'aquelas descobèrtas an pas d'incidéncia per tornar los òmes capables d'aimar Dieu, lor tiran pasmens tota legitimitat de creire pas a son existéncia. Yvan Panin a demostrat quant la chifra « sèt » èra omnipresent dins tota la construccion de la Bíblia e aiçò particularament dins lo tot primièr verset d'aquesta, dins Gen.1:1. Avent ieu meteis demostrat que lo sabat del seten jorn es lo « sagèl del Dieu viu » d'Apo.7:2, aquel obratge non fach donc que confirmar de las evidéncias descobèrtas per aquel

genial matematician qu'a ofèrt als scientifics exigents, de son temps e del nòstre, de las pròvas scientificas incontestablas.

Dempuèi Yvan Panin, l'informatica modèrna a analisat los 304805 signes de las letras que compausan l'Escritura de la sola anciana aliança e un logicial prepausa de lecturas diferentas innombrablas en metent cada letra sus un immens damièr dont las possibilitats d'alinhaments començan amb una sola linha horizontala de las 304805 letras fins a obtenir al final, una sola linha verticala d'aquelas 304805 letras ; e entre aqueles dos alinhaments extrèms totas las innombrablas combinasons intermediàrias. S'i descobrís de messatges pertocant lo mond terrèstre, sos eveniments internacionals e los noms de las personas ancianas e modèrnas e las possibilitats son immensas perque lo sol imperatiu es de conservar un espaci identic (de 1 a n...) entre cada letra dels mots formats. En mai dels alinhaments horizontals e verticals, i a la multitud dels alinhaments oblics, de naut en bas e de bas ennaut, de drecha a esquèrra e d'esquèrra a drecha.

Aquí perqué, prenent l'imatge de l'ocean, confirmi que nòstra coneissença de la Bíblia es de nivèl de sa susfàcia. Çò qu'es estat amagat, serà revelat als elegits pendent l'eternitat dins la quala van dintrar. E Dieu estonarà encara sos fòrça-aimats per son immensa potèncià illimitada.

Aqueles éblouissantes demostracions son ailàs incapablas de cambiar los còrs dels èssers umans per fin qu'arriben a aimar Dieu « de tot lor còr, de tota lor arma, de tota lor fòrça, de tota lor pensada » (Deu.6:5 ; Mat.22:37) ; segon sa justa demanda. L'experiéncia terrèstra l'aurà provat, los repròchis, los blames, e las punicions càmbian pas los òmes, aquí perqué, lo projècte salvateur de Dieu pausa dempuèi lo començament de la vida liura sus aquel verset : « l'amor perfièch bandís la crenhença » (1 Jean 4:18). La seleccion dels elegits pausa sus lor demostracion d'un amor perfièch per Dieu, lor Paire celèst. Dins aquel « amor perfièch », es pas mai besonh de lei, ni de comandaments, e lo primièr qu'aja comprés aquela causa foguèt lo vièlh Hénoc que mostrèt a Dieu son amor en « marchant amb » el, preocupat de far pas res per li desplaire. Perque obesir es aimar e aimar consistís a obesir amb la tòca de balhar lo plaser e la jòia a l'èsser aimat. Dins sa perfeccion divina, Jèsus es vengut a son torn confirmar aquela leiçon d'amor « vertadièr » après los primièrs modèls umans, Abraam, Moïse, Elie, Daniel, Job e fòrça autres dont Dieu coneis sol los noms.

Las desformacions degudas al temps

Es pas sus tèrra, una sola lenga qu'aja pas patida d'evolucions e de transformacions causadas per l'esperit pervers de l'umanitat. E en la matèria, l'ebrau a pas escapat a aquela perversion umana en mena que lo tèxt ebrau que tenèm per original, es pas ja mai que l'original dels escruches de Moïse dins un estat parcialment desformat. Devi aquela descobèrta a las òbras d'Ivan Panin e al fach que dins la version del tèxt ebrau qu'utilizèt en 1890, dins Gen.1:1, numeriza lo mot Dieu pel tèrme ebrau « élohim ». En ebrau, « élohim » es lo plural d'« éloha » que significa dieu al singular. Una tresena forma existís : « ÉL ». Es utilizada per restacar lo mot

Dieu a de noms : Daniel ; Samuel ; Béthel ; etc ... Aqueles tèrmes designant lo vertadièr Dieu recebon dins nòstras traduccions una majuscula per marcar la diferéncia entre lo vertadièr Dieu e las dalhas dieus pagans dels umans.

La Bíblia soslinha amb rason e insisténcia lo fach que Dieu es « un » çò que fach d'el un « éloha », lo sol verai « éloha ». Aquí perqué, en s'atribuissent lo mot « élohim » plural, dins Genèsi 1 e endacòm mai, Dieu nos adreça un messatge pel qual reivindica a bon drech anar d'èsser ja Paire de multituds de vidas que préexistent a la creacion de nòstre sistèma o dimension terrèstra, e de totes las vidas que van aparéisser sus la tèrra. Aquelas vidas celèstas ja creadas èran ja divididas pel pecat aparegut en çò de sa primièra creatura liura. En se designant pel mot « élohim », lo Dieu creator afirma son autoritat sus tot çò que viu e qu'es nascut d'el. Es a aquel títol que poirà mai tard, en Jèsus-Crist, portar los pecats de la multitud de sos elegits e salvar, per sa sola mòrt expiatòria, de las multituds de vidas umanas. Lo mot « élohim », plural, designa donc Dieu dins son poder creator de tot çò que viu. Aquel tèrme profetiza egalament los ròtles multiples que va tenir dins son projècte de salut dins lo qual es ja principalament e successivament, « Paire, Fils e Sant Esperit » qu'agirà après lo baptisme per purificar e santificar la vida de sos elegits. Aquel plural concernís egalament los divèrses noms que Dieu va portar : Micaël per sos àngels ; Jèsus-Crist per sos elegits umans recrompats per sa sang.

Per exemple de las desformacions degudas a la perversion umana balhi lo del vèrb « benesir », exprimit en ebrèu per la raïç « brq » e dont la causida de las vocalas utilizadas va acabar per se traduire per « benesir » o « renegar ». Aquela desformacion pèrvèrsa desforma lo sens del messatge pertocant Job, a lo qual sa femna ditz realament « benesits Dieu e te morisses », e non, « renegat Dieu e te morisses », coma los traductors o prepausan. Autre exemple de cambiament pèrvèrs insidieux, en lenga francesa l'expression « segurament » que significa a l'origina de faïçon certana e absoluta a pres dins la pensada umana lo sens de « benlèu », totalament contrari. E aquel darrièr exemple merita d'èsser citat perque va prene d'importància e portar de grèvas consequéncias. Dins lo diccionari « pichon Larousse » ai relevat un cambiament pertocant la definicion del mot « dimenge ». Presentat coma primièr jorn de la setmana dins la version 1980, es vengut lo seten jorn dins la version de l'annada seguenta. Los mainatges del Dieu de vertat devon donc se mesfisar de las convencions evolutivas establidas pels òmes perque de son costat, al contra d'elles, lo grand Dieu creator càmbia pas e sas valors vèrian pas, atal coma l'òrdre de las causas e del temps qu'a establits tre sa fondacion del mond.

Las òbras pèrvèrsas de l'umanitat an marcat fins al tèxt ebrèu de la Bíblia, ont de vocalas son injustament atribuïdas sens consequéncias pel salut, mas per protegir sa version oficiala, Dieu a preparat pel metòde numeric, lo mejan d'identificar lo vertadièr tèxt del fals. Çò que nos permetrà de verificar e de constatar l'existéncia de nombrosas figuras numericas que caracterizan unicament la version biblica autentica, dins l'ebraïc coma dins lo grèc dont los signes son pas estats modificats dempuèi lo 2ème sègle abans Jèsus-Crist.

L'Esperit restaura la vertat sus la justificacion per la fe (per sa fe)

Veni d'evocar las desformacions del tèxt biblic ; causas degudas als multiples traductors dels escriches originals. Per esclarir son pòble del temps de la fin, l'Esperit de vertat restaura sa vertat, en dirigissent l'esperit de sos elegits cap als tèxtes ont de desformacions importantas demòran encara. Es çò que se ven de complir en aquel sabat del 4 de Setembre de 2021 al ponch que li ai balhat lo nom de « sabat cristal ». Aviái daissat la causida del tèma a estudiar a una sòrre rwandesa amb la quala partejam en linha lo debanament de nòstres sabats. A prepausat « la justificacion per la fe ». L'estudi nos a portat de realas importantas descobèrtas que rendon plan clara la compreson d'aquel subjècte.

Dins la Bíblia, dins 1 Pi.1:7, l'Esperit simboliza la fe per l'aur purificat : « per fin que l'espròva de vòstra fe, mai preciosa que l'aur perible, que pasmens es esprovat pel fuòc, aja per resultat la lausenja, la glòria e l'onor, quand Jèsus Crist apareisserà ». Comprenèm ja per aquela comparason que la fe, la vertadièra, es una causa fòrça rara, se tròba pertot de caillous e de las pèiras, çò qu'es pas lo cas de l'aur.

Puèi, de verset en verset, avèm en primièr retengut que : « sens la fe es impossible d'èsser agradiu a Dieu », segon Hébr.11:6 : « Solament sens la fe es impossible de li èsser agradiu ; perque cal que lo que s'apròche de Dieu crega que Dieu existís, e qu'es lo rémunièrator dels qu'o cerquen. » Dos ensenhaments son restacats a la fe : la cresença a son existéncia, mas tanben, la certitud que benesís « los qu'o cercan », sincèrament, detalh important sul qual pòt pas èsser enganat. E puèi que la tòca de la fe es de li èsser agradiu, l'elegit va respondre a l'amor de Dieu en obesissent a totas sas ordenanças e comandaments que presenta al nom meteís de son amor per sas creaturas. Lo fruch d'aquel ligam d'amor, qu'unís tal un asimant los que s'aiman e aiman Dieu en Crist, nos es presentat dins lo celèbre ensenhament citat dins 1 Agacin.13 que descriu lo vertadièr amor agradiu a Dieu. En seguida d'aquela lectura, ai pensat al non mens celèbre messatge balhat dins Habakuk 2:4 : « ... lo just viurà per sa fe ». Mas, dins aquel verset la traduccion prepausada per Louis Segond nos ditz : « Aquí, son arma s'es conflada, es pas drecha en el ; mas lo just viurà per sa fe. » Dempuèi de temps, aquel verset me pausava un problèma qu'aviái pas temptat de resòlvre. Coma un òme « confle » d'orguèlh pòt èsser jutjat « just » per Dieu ? El que, segon Pro.3:34, Jac.4:6 e 1 Pierre 5:5, « resistís als orgulhoses, mas fach gràcias als umils » ? La solucion es apareguda en retrobant dins lo tèxt ebrèu lo mot « incredul » en plaça del mot « confla » citat en çò de Segond e amb suspresa avèm trobat, dins una version Vigouroux « catolica », la bona e tan logica traduccion que torna lo messatge de l'Esperit perfiechament clar. Perque, en efiech, l'Esperit inspira a Habakuk un messatge dins un estil ja inspirat al rei Salomon dins la forma de sos provèrbis dins los quals met en oposicion de paramètres de contraris absoluts ; aici, dins Habakuk, « l'incredulitat » e « la fe ». E segon Vigouroux e la Vulgate latina basa de sa traduccion, lo verset se legís atal : « Aquí, lo qu'es incredul a pas(ura) pas (una) l'arma drecha en el ; mas lo just viurà per sa fe. » En imputant las doas partidas del verset al meteís subjècte, Louis Segond desforma lo messatge de l'Esperit e sos legidors son empachats de comprene lo vertadièr messatge balhat per Dieu. La causa essent reparada, anam ara descobrir coma Habakuk descriu de faïçon precisa las espròvas « adventistas » de 1843-1844, de 1994, e de l'ultima data que concernís lo vertadièr retorn final del Crist, la prima 2030. En efiech, aquela recenta novèl lum que fixa lo retorn del Crist per 2030 nos permet de comprene melhor e d'autenticar las experiéncias adventistas

successivas ja confirmadas, dins Apo.10:6-7, per l'expression : « i aurà pas mai de delai...mas lo mistèri de Dieu se complirà ». Per aquela demostracion, repreni lo tèxt de Habakuk 2 dempuèi son començament, en intercalant, los comentaris explicatius.

Version L.Segond modificada per mos suènhs

Verset 1 : « Serai a mon pòst, e me tendrai sus la torre ; velharai, per veire çò que YaHWÉH me dirà, e çò que replicarai dins mon argumentacion. »

Relèva l'actitud de « l'espèra » del profèta que va caracterizar l'espròva adventista, l'Esperit nos disent dins lo messatge de Dan.12:12: « Benurós lo qu'esperarà fins a 1335 jorns ». Per plan comprene, lo sens d'aquela « argumentacion » nos es balhat dins lo capítol precedissent ont lo problèma levat per Habakuk es la prolongacion de la prosperitat dels marrits sus la tèrra : « Voidarà per aquò son fialat, e escotelarà totjorn las nacions, sens estalviar ? » (Hab 1:17). Dins aquela reflexion e aquel questionament, Habakuk imatge lo comportament de totes los òmes que fan lo meteis constat fins a la fin del mond. Tanben, Dieu va presentar sa responsa en suggerissent prophétiquement lo subjècte del retorn de Jèsus-Crist, que metrà fin, definitivament, a la dominacion dels marrits, mespresants, increduls, infidèls e rebèls.

Verset 2 : « YaHWÉH m'adrecèt la paraula, e diguèt : Escriu la profecia : grava-la sus de taulas, per fin que se la legisca correntament. »

Entre 1831 e 1844, William Miller presentèt de tablèus recapitulant sas anóncias que profetizavan lo retorn de Jèsus-Crist per la prima 1843 primièr, puèi per l'auton 1844. Entre 1982 e 1994, ai egalament prepausat e prepausa encara als adventistas e als autres umans, sus quatre tablèus, lo resumit dels novèls lums profetics inspiradas pel Senhor de la Vertat per nòstre « temps de la fin ». Se las consequéncias realas restacadas a aquela espròva de 1994 son pas estadas compresas qu'après lo temps marcat, coma foguèt lo cas en 1844, la data e son calcul son a aquel jorn autenticats per l'Esperit del Dieu viu.

Verset 3 : « Perque es una profecia dont lo temps es ja fixat, »

Aquel temps fixat per Dieu es revelat dempuèi 2018. Ciblant, la data del retorn de Jèsus-Crist, aquel temps fixat es la prima 2030.

« Elle marcha cap a son tèrme, e mentirà pas ; »

Lo retorn del Crist venceire se complirà en son ora, e la profecia que l'anóncia « mentirà pas ». Jèsus-Crist tornarà amb certitud a la prima 2030.

« se triga, espèra-la, perque se complirà, se complirà segurament. »

Se la data es estada fixada per Dieu, per el, lo vertadièr retorn del Crist se complirà a aquela ora fixada qu'èra sol de conèisser fins en 2018. Lo retard suggerit, « se triga », pòt pas donc que concernir los òmes, perque Dieu se resèrve lo drech d'utilizar de falsas anóncias del retorn de Jèsus-Crist que li van permetre d'esprovar, successivament, en 1843, 1844, 1994 e fins en nòstre temps final, la fe dels crestians que se reclaman de son salut, çò que li permet de seleccionar sos elegits. Aquelas falsas anóncias anticipadas del retorn de Jèsus-Crist son

utilizadas per Dieu, per separar fins a la fin del mond, « lo bon gran de l'ivraie, las fedas dels boccs », los fidèls dels infidèls, « los cresents dels increduls », los elegits dels descasuts.

Lo verset confirma lo paramètre de « l'espèra » adventista que demòra un element descriptiu dels darrièrs sants meses a despart e sagelats per la practica del vertadièr sabat del seten jorn dempuèi l'auton 1844, tèrme de la segonda espròva adventista. Dins aquel verset, l'Esperit insistís sus la nocion de certitud que caracteriza aquel retorn del Crist venceire, liberator e venjador.

Version Vigouroux

Verset 4 : « Aquí, lo qu'es incredul a pas(ura) pas (una) l'arma drecha en el ; mas lo just viurà per sa fe. »

Aquel messatge revèla lo jutjament que Dieu pòrta suls umans someses a las quatre espròvas adventistas restacadas a las datas 1843, 1844, 1994 e 2030. Lo verdicte de Dieu es talhant dins caduna de las epòcas. Per l'anóncia profetica Dieu decela los crestians « ipocritas » que revèlan lor natura « incredula », en mespresant las anóncias profeticas de sos elegits messatgièrs siá, de sos profètas. En opausat absolut, l'elegit balha glòria a Dieu en recebant sos messatges profetics e en obesissent a las directivas novèlas que revèlan. Aquela obesissença, jutjada per Dieu, « agradiu », es, parallèlament, jutjada digna de conservar la justícia imputada al nom de Jèsus-Crist.

Sola, aquela fe obesissenta « per amor » per Dieu es jutjada digna de dintrar dins l'eternitat que ven. Sol lo que la sang del Crist lava de sos pecats es salvat « per sa fe ». Perque la responsa de la fe es personala, aquí perquè Jèsus adreça sos messatges, individualament, a sos elegits, exemple : Matt.24:13 : « Mas lo que perseverarà fins a la fin serà salvat ». La fe pòt venir collectiva se respond a una sola e quitament nòrma. Mas, atencion ! Las reivindicacions umanas son enganairas, perque Jèsus sol decidís que deu èsser salvat o perdut segon son jutjament de la fe demostrada pels candidats desiroses de dintrar al cèl.

En resumit, dins aqueles versets de Habakuk, l'Esperit revèla e confirma lo ligam estrech e inseparable de « la fe » e « d'òbras » qu'engendra ; causa ja levada per l'apòstol Jacques (Jac.2:17 : « N'es atal de fe: s'a pas las òbras, es mòrta en ela meteissa ».) ; çò qu'implica lo fach que tre lo començament de l'evangelizacion, lo subjècte de la fe èra mal comprés e mal interpretat. D'unes, coma uèi, li restacavan pas que l'aspècte cresença, en ignorant lo testimoniatge de las òbras que li balhan sa valor e sa vida. Lo comportament dels òmes, a los quals Dieu fa conéisser sas anóncias del retorn de Jèsus-Crist, revèla la vertadièra natura de lor fe. E pontualament ont Dieu voida son lum grand sus sos darrièrs servidors, i a pas mai d'excusa pel que compren pas las exigéncias novèlas instauradas per Dieu dempuèi 1843. Lo salut per gràcia se perlonga, mas dempuèi aquela data, profiècha pas qu'als elegits seleccionats per Jèsus-Crist, pel testimoniatge de las demostracions realas de l'amor que li tornan. Dins un primièr temps, lo sabat es estat lo signe d'aquela benediccion divina, mas dempuèi 1844, a pas jamai sufit a el sol, perque l'amor de sa vertat profetica, revelada entre 1843 e fins en 2030, es totjorn estada, el tanben, exigít per Dieu. En fach, los novèls lums recebuts dempuèi 2018 an un ligam estrech amb lo sabat del seten jorn qu'es vengut l'imatge profetic del seten millenari que començarà al retorn de Jèsus-Crist a la prima 2030. Dempuèi

2018, « la justificacion per la fe » se concretiza e profiècha a las cridats que venon dels elegits en manifestant lor amor per Dieu e totes sos lums ancians e novèlas reveladas al nom de Jèsus-Crist coma l'ensenha Matt.13:52 : « E lor ditz: Aquí perquè, tot escriba ensenhat de çò qu'agacha lo reialme dels cèls es parièr a un mèstre d'ostal que tira de son tresaur de las causas novèlas e de las causas ancianas ». Lo qu'aima Dieu pòt pas qu'aimar descobrir sos projèctes e sos secrèts demorats longtemps amagats e ignorats dels umans.

Habakuk e la primièra venguda del Messias

Aquela profecia a egalament trobat un compliment, per l'Israèl nacional josieu, a lo qual anonciava la primièra venguda del Messias. Lo temps d'aquela venguda èra fixat e anonciat dins Dan.9:25. E la clau de son calcul, se trobava dins lo libre d'Esdras, al capítol 7. Se tròba que los josieus recaptavan lo libre de Daniel demest los libres istorics, e precedissiá lo libre d'Esdras. Mas de la mena son ròtle profetic èra reduch e mens visible pel legidor. Jèsus foguèt lo primièr profèta qu'atirèt l'atencion de sos apòstols e sos discípolos sus las profecias de Daniel.

Lo retard anonciat, « se triga, espèra-la », aguèt tanben son compliment, perque los josieus esperavan un messias venjador e liberator dels romans, en se prement Esaie 61 ont l'Esperit dich a prepaus del Crist dins lo verset 1 : « l'esperit del Senhor, YaHWÉH, es sus ieu, Perque YaHWÉH m'a onchat per portar de bonas novèlas als maluroses; M'a enviat per garir los qu'an lo còr brigalhat, Per proclamar als captius la libertat, E als presonièrs la desliurança; ». Dins lo verset 2, l'Esperit precisa : « Per publicar una annada de gràcia de YaHWÉH, e un jorn de venjança de nòstre Dieu ; Per consolar totes los afligits ; ». Los josieus sabían pas que dintra « l'annada de gràcia » e « lo jorn de venjança », 2000 ans se devián encara escórrer per conduire lo pòble al retorn del Crist venceire, liberator e venjador, segon Esaie 61:2. Aquela leiçon apareis clarament dins lo testimoniatge citat dins Luc 4:16 a 21 : « Anèt a Nazaret, ont èra estat auçat, e, segon sa costuma, dintrèt dins la sinagòga lo jorn del sabat. Se levèt per far la lectura, e se li remetèt lo libre del profèta Ésaïe. L'avent desenrotlat, trobèt l'endrech ont èra escrich : L'Esperit del Senhor es sus ieu, Perque m'a onchat per anonciar una bona novèla als paures ; M'a enviat per garir los qu'an lo còr brigalhat, per proclamar als captius la desliurança, e als òrbs lo recobrament de la vista, per renviar liuras las oprimits, per publicar una annada de gràcia del Senhor. Puèi, rotlèt lo libre, o remetèt al servidor, e se seguèt.» En arrestant aici sa lectura, confirmèt que sa primièra venguda concernissiá pas qu'aquela « annada de gràcia » anonciada pel profèta Esaie. Lo verset 21 contunha, disent : « Tous los que se trobavan dins la sinagòga avián los agaches fixats sus el. Alara comencèt de lor dire : Uèi aquela paraula de l'Escritura, que venètz d'ausir, es complida. » Lo « jorn de venjança » ignorat e non legit èra fixat per Dieu, per la prima 2030, per sa segonda venguda, aquel còp, dins tota sa poténcia divina. Mas abans aquel retorn, la profecia de Habakuk se deviá complir en « trigant », per las espròvas « adventistas », en 1843-1844 e 1994, coma o venèm de veire.

La dedicacion finala

Agachar la vertat en de cap a la

prima 2021, debuta de l'annada divina, l'umanitat occidentala rica mas falsament crestiana ven de far la demostracion de sa volontat de preservar la vida de las personas annadidas, seriá-çò al prètz d'una roïna economica nacionala. Aquí perqué, Dieu la va liurar a la Tresena Guèrra Mondiala que va emportar de multituds de vidas de personas de totes edats, sabent qu'existís pas contra aquel segond castig divin, ni remèdi, ni vaccin. Davant nosautres, dins 8 annadas, se trobarà l'an 6000 de la creacion terrèstra dont la fin serà marcada pel retorn de Jèsus-Crist. Trionfal e victoriós, conduirà sos recrompats, sos elegits vius e los que va ressuscitar, dins son reialme dels cèls e destruirà tota vida umana sus la tèrra sus la quala, daissarà sol, isolat dins las tenèbras, l'àngel rebèl del començament, Satan, lo drac.

La fe al principi dels 6000 ans es indispensabla per acceptar aquel programa. Los calculs precisés a partir de las chifras balhadas dins la Bíblia son estats renduts impossibles a causa d'un « fosc » pertocant la data de naissença d'Abraam (una sola data pels tres filhs de Térach : Gen.11:26). Mas, l'encadenament de las successions de las generacions umanas dempuèi Adam fins al retorn del Crist confirma l'apròchi d'aquela chifra 6000. En balhant nòstra fe a aquela chifra redonda, precis, imputam aquela causida a un èsser « intelligent » siá, al Dieu creator sorsa de tota intelligéncia e de vida. Segon lo principi del « sabat » citat dins son quatren comandament, Dieu a balhat a l'òme « sièis jorns » e sièis mila ans per far tot son obratge, mas lo seten jorn e lo seten millenari son de tempes de repaus « santificats » (mes a despart de) per Dieu e sos elegits.

Lo contengut d'aquel obratge a demostrat que la fe agradiva a Dieu es bastida per un comportament « intelligent o savi » de sos elegits que tiran profièch de tot çò que Dieu dich, profetiza o pensa (veire Daniel 12:3 : « E los savis lusiràn coma l'esplendor de l'espandida, e los qu'an ensenhat la justícia a la multitud, coma las estelas, a totjorn e a perpetuitat ». Agissent atal, justifican la causida de Dieu de los far beneficiar de sa justícia rédemptrice manifestada en Jèsus-Crist.

Per cloure aquel obratge, just abans lo drama que ven, teni a dedicar, a mon torn, a totes los vertadièrs mainatges de Dieu qu'o legiràn, e l'aculhiràn amb fe e jòia, aquel verset de Jean 16:33 que m'es estat dedicat per doas fonts diferentas a l'escasença de mon baptisme lo 14 de Junh de 1980 ; l'un sus mon certificat de baptisme de la part de l'institucion, l'autre sul prefaci del libre « Jèsus-Crist » que me foguèt ofèrt dins aquela escasença per mon companh de servici de l'epòca, presqu'a l'edat ont Jèsus a ofèrt sa vida en sacrifici : « Vos ai dich aquelas causas, per fin qu'ajatz la patz en ieu. Auretz de tribulacions dins lo mond ; mas prenètz coratge, ai vencut lo mond ».

Samuel, lo benurós servidor de Jèsus-Crist, « En vertat » !

Lo darrièr apèl

Pontualament ont escrivi aquel messatge, a la fin de 2021, lo mond gaudís encara d'una patz religiosa universal apreciada e apreciada. Pasmens, me fondant sus ma coneissença de las revelacions profeticas descritadas preparadas per Dieu, afirmi, sens lo mendre dobte, qu'una Guèrra Mondiala espantosa es en preparacion e en via de se complir dins los 3 a 5 annadas que venon. En la presentant jol nom simbolic de « seisen trompeta » dins Apo.9, l'Esperit nos rampèla que ja cinc terribles castigs son ja venguts punir l'abandon de la fidelitat de cap a son sant sabat e sos autres ordenanças irrespectées dempuèi lo 7 de Març de 321. Aqueles castigs del Dieu immortal se son expandits sus 1600 ans d'istòrias umanas organizadas sus un programa divin religiós. Son seisen castig ven per avertir, un darrièr còp, la crestiantat colpabla d'infidelitat de cap a el. En defòra de Dieu e de son projècte salvateur, la vida umana a pas cap de sens. Aquí perqué, las « trompetas » avent un caractèr gradual revelat per analogia dins Lévitique 26, l'intensitat murtrièra de la « seisen » va aténher de cimas d'orror que l'umanitat a longtemps crenches e crenches. La « seisen trompeta » concernís l'ultima Guèrra Mondiala que va avalir de multituds d'èssers umans, « lo tèrç dels òmes » segon Apo.9:15. E aquela proporcion pòt littérallement èsser atencha dins una guèrra ont se van afrontar 200 000 000 de combatents professionals armats, formats e equipats, segon la precision balhada dins Apo.9:16 : « lo nombre dels cavalièrs de l'armada èra de doas miriadas de miriadas : n'ausiguèri lo nombre » ; siá, $2 \times 10000 \times 10000$. Abans aqueste darrièr conflicte, pendent lo sègle 20en, las doas guèrras mundias de 1914-1918 e 1939-1945 son estats de signes anonciadors del castig grand que ven per metre fin al temps de las nacions liuras e independentas. Dieu a pas previst de vilas refugis per sos elegits, mas nos a daissat d'indicacions pro claras per que fugissiam las zònas cibladadas en prioritat per sa divina colèra. Dirigirà los còps que devon èsser portats per d'èssers umans apelats per aquela tasca. Mas cap d'eles serà pas l'un de sos elegits. Los rebèls increduls o incroyants dispersats sus tota la tèrra seràn los instruments e de las victimas de sa divina colèra. La Segonda Guèrra Mondiala a opausat de pòbles occidentals dont las religions èran crestianas e concurrentas. Mas dins la Tresena que ven, lo mobil dels afrontaments serà essencialament religiós, opausant de religions concurrentas que son pas jamai estadas doctrinalment compatiblas las unas amb los autres. Sols, la patz e lo comèrci an daissat créisser aquela illusion. Mas pontualament causida per Dieu, segon Apo.7:2-3, l'universalitat démoniaque retenguda pels àngels de Dieu va èsser liberada per « far de mal a la tèrra e a la mar » siá, los simbòls essent descodats, « per far de mal » « als Protestants e als Catolics » infidèls de cap a Jèsus-Crist. Plan logicament, la fe crestiana infidèla constituís la cibla principala de la colèra del just Jutge Jèsus-Crist ; atal coma dins l'anciana aliança, Israèl foguèt punit per sas infidelitats constantas fins a sa destruccion nacionala en l'an 70. En parallèla amb aquela « seisen trompeta », la profecia de Dan.11:40 a 45, confirma, en evocant « tres reis », l'implicacion de las tres religions del monoteïsme : lo catolicisme europèu, l'islam arab e magrebin, e l'ortodoxia russa. Lo conflicte s'acaba per un

revirament de la situacion degut a l'intervencion del protestantisme american, non nommat coma rei, mas suggerit, al títol d'enemic potencial tradicional de Russia. L'eliminacion de las poténcias concurrentas li obrís l'accès a sa darrièra dominacion al títol de « la bèstia que monta de tèrra », descricha dins Apo.13:11. Precisam que dins aquel contèxt final, la fe protestanta americana es venguda minoritària, la fe catolica romana essent ela majoritària, a causa de las immigracions ispanicas successivas. En 2022, son president d'origina irlandesa es el meteís catolic, coma John Kennedy lo president assassinat.

Dins Apo.18:4, en Dieu Totpoderós, Jèsus-Crist ordena a totes los que creson e espèran en el, sos elegits, de « sortir de Babylone la Grand ». Identificada amb pròvas dins aquel obratge a la glèisa catolica papala romana, « Babylone » es jutjada e condemnada a causa de « sos pecats ». Per eretatge istoric de « sos pecats », la culpabilitat del catolicisme s'espandís als Protestants e als Ortodòxes que justifican per lor practica religiosa, lo repaus dominical eretat de Roma. La sortida de Babylone implica l'abandon de « sos pecats », dont lo mai important, perque Dieu en fach una « marca » identifiante : lo jorn del repaus setmanier, primièr jorn de la setmana de l'òrdre divin, lo dimenge roman.

Dins aquel messatge, vist l'urgéncia del temps, prèissi los filhs e dròllas de Dieu, de quitar la zòna nòrd de França centrada sus sa capitala, París. Perque serà lèu frapada per la colèra de Dieu, patissent lo « defunt del cèl », aquel còp nuclear, coma la vila de « Sodome » a la quala la compara, dins sa Revelacion, dins Apo.11:8. La designa egalament pel nom « Egipte », imatge simbolic del « pecat », a causa de l'actitud rebèlla de son engatjament irrèligieus que s'opausa a Dieu, a l'imatge del faraon del raconte istoric de l'Exòde del pòble ebrèu. En situacion de guèrra, las rotas copadas e defendudas, serà impossible de quitar la zòna ciblada e d'escapar al drama mortal.

Samuel servidor del Dieu-vivent, Jèsus-Crist

Los que van voler descobrir, en primièr, çò que se presenta a la fin del present obratge, auràn de pena a comprene perquè soi tanben convencut del caractèr irrevocable de l'imminenta destruccion de França e d'Euròpa. Mas los que l'auràn legit, dempuèi sa debuta fins a sa fin, auràn reculhit, a far un trabalh de lectura, las pròvas que s'amolonan, de contunh, al ponch de lor permetre de partejar, fin finala, l'imbrandabla conviccion que l'Esperit de Dieu a bastit en ieu e en totes los que li apartenisson ; en vertat. A LUI torna tota la GLÒRIA.

Las marridas suspresas seràn pas la part que dels que s'entètent a voler pas reconéisser sa poténcia inégalable, los mai nombroses, e sa capacitat per conduire tota causa segon son projècte fins a son perfiech compliment.

Torni aici barrar aquel obratge, mas l'inspiracion que Jèsus contunha de me balhar, es relevada e consignada perpetualament jos la forma de messatges presentats dins l'obratge « la manna celèsta dels darrièrs caminaires adventistas ».

